

ته سه و وف چى په ؟

نوسینى

نه مین شیخ علاء الدین

نه قشبه ندی

نه مینداریتى گشتى روشنبیری و لاوان یارمه تی له چاپدانی داوه

پیشکش کردن

پیشکش بیت به دایک و باوکم

نه و دایکو باوکه ی گه وره ترین

ناواتیان دینداری و خوینه واری نیمه بو

«الْمَ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ؟»

تەسەووف چی یه؟

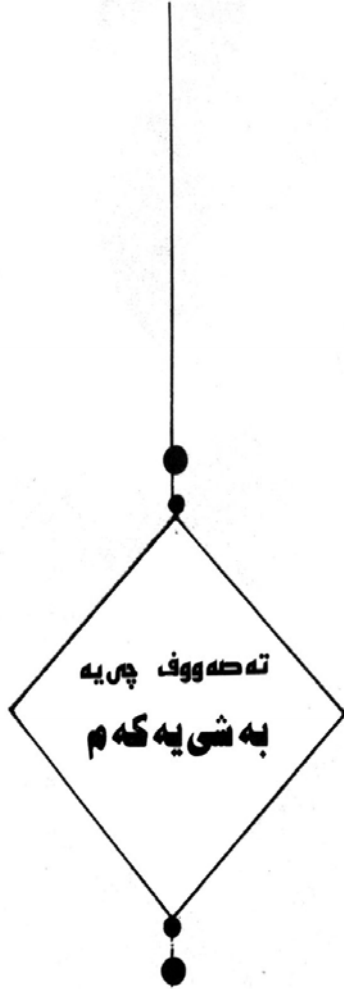
رێبازی نه قشبه ندیی له تەسەووفدا کامه؟
تەسەووف چ کارێکی کردوه ته سه ری وێژه ی کوردی ؟

- تەسەووف چۆن وه له که یه وه هاتوه ؟
- فەرقي فەلسەفە و تەسەووف چی یه ؟
- فەرقي تەسەووفی نیلامی وه
- تەسەووفی بهرله نیلام چی یه ؟

نوسینی

نه مین شیخ علاء الدین

نه قشبه ندی

١. چە ن تى بىنى.

٢. گەتوگۆيىك لە گەلى خوينە وارى كورد.

٣. پيشە كى.

چە ن تى بىنى يىك

نزيكه‌ى حەفدەسالىكه‌ى وردە وردە سە بارەت بە تەصەووف شتم خویندووە تەووە
 مە بە ستم یادداشت کردووە ، وە کتیبی زۆریشم بە دەس هینان که له پی‌رستی پایانا
 بە یارمەتی خوا ناوہ کانیاں پیش کەش ئە کەم ، مە بە ستم ئەووە تە بلیم ئەوشتانە ی
 کە نویسیومە بری‌جار دە سنیشانی سەرچاوە کەم کردووە ، بری‌جاریش وە کو
 باوہ‌ریکی خۆم نویسیومە ، ئەمەوێ بلیم زۆر جار لەو بەراوردانە دا ، گۆرینە کان
 دەق بە دەق نین ، بۆچی ؟ چونکە لە راستیدا زۆریان شتیکن پاش بەرانبەر راگرتنی
 دەیان باوہر ، سە بارەت بە مە بە ستیک ، وە تە تە لە کردن و چنن و لە هیلە کە دانیان ،
 شیرە ی مە بە ستە کانم گرتووە ، شتیکم لی نویسیووە ، هەم ناوہ‌رۆکە کە ی شیاوی
 تی گەشتن وە خویندەووە ی خوینەواران بیت ، وە هەم بە باشترین جۆر مە بە ستە کەم
 روون کردبیتەووە ، وە کوبلین ووشە ی فەنا ، یان ، تەو حید ، یان ، تەو بە ، دەیان
 باورم مۆتالا کردووە ، ئەوشتەم لی هەلبژاردووە کە نویسیومە ، شایەت دێریکی باوہ‌ری

ئەونوسەرەكەو دودپیری هی ئەمی تر بەشیکی هی ئەوی تری ، تابو ته شتیکی پاكو
پوخته و شیاوی تی گەشتن ، ئەو هشی دەق بە دەق بیټ وا دیاره .

بەلام ئەو هی ههیه ئەو هی کەنوسراوه هه موی لەم سەرچاوانه وه رگراوه
کە لە پی رسته کە دا نوسراون ، کتیی واههیه بگره دپریکم لی بە دەس هانی بیټ
هی وایشی ههیه چەن لاپەرە .

بیگومان تی گەشتنی خۆیشم لەمە بەستە کە ، هه م بەهوی خۆیندەو وه هه م
بەهوی دیتن و بیستن ئەکە ویتە سەری باسە کان .

ئەمە سەبارەت بە باسی تەصه ووف ، بەلام ئەو مونا قەشەو وتووێژە بیگومان
هی بیرو باوهری خۆمه .

وه میژوی ژبانی هه رکه سم نه نویسیټ ئەو ده ستم نه که وتوه .

مه بهستی دووهه م ، سه بارهت به ری نوسه ، هه رچه ن هه ولی خۆم داوه ،
بەلام زۆر جاریش بەهوی عادهت کردنی ده ست به ری نوسی لەمە وپیشه وه ،
به تایبهت «واوی عه طف» ، ئەگەر له وه له یه ی تیا بو ، ببورن . ئەبی ئەو هشی بلیم بری
واو هه یه ، هه ر باوهرم له سەری ئەو ته ئەبی جوی نه کرێته وه له پیتە پیشوه که ،
ئەویش له کاتی «وه صفی مورە ککه ب» دا وه کو بلین «شوخوشه نگ» ، جه موجۆر» ، لام وایه
ئەبی واوه که بنوسریت به پیتی پیشه وه ، وه (شوخوشه نگ) یان (جه م وجۆر) ،
به دروست نازانم ، بەلام جوان و ناشیرین ئەو جوی بیټ باشه .

برای کوردم ، لهم رۆزگارەدا که زانیاری زۆر واله پێش کهوتنا ، کامپیوتەر و ئەلکترۆنیک ، وههزاران جۆره پێوستییکی ژبان ، بهمیشکی مروف ئەکه وێته کار ، سا ، یان هۆی ئاوه دان کاری ، یان وێران کاری ، ئەو ولاتانهی که خویان خواوهنی ئەو زانیاری به بهرزانه ، چونکی زانیاری بایه خێ ههیه به لایانه وه ، هه ر ئەو ولاتانه زۆر به گهرمی وان به شوینی ناسینی زانیاری ته سه ووفه وه ، ئەیان هۆی ئەم زانیاری به بناسن ، شایه د بکری له وریگه وه خزمه تی بکه ن ، به ئاوات و داخوازه کانی خویان جا ئاواتی وێران کاری بیست ، یان خزمه ت به زانیاری ، رۆژه لآت ناسان ته سه ووف ناسانیکی وه کو ، نیکلسۆن ، وه جولدزیهر ، وه ماسینیۆن و سه دانی تر ، ئەمانه ، زۆر کۆلیونه ته وه و کتیی ته سه ووفیان ته رجومه کردوه و خۆیشیان نویسیوانه ، به لام نویسنه کان هه رگیز له دلسوزی و دل پاکی به وه سه رچاوه ی نه گرتوه چه نده خزمه تیان کرد بیست ئەوه نده ش شتی ناره وایان تاشیوه ، وه زۆریشی له به دگومانی ی خویان له ئیسلام وه ناشاره زانی له قولانی کاره که وه سه رچاوه ی گرتوه .

به لام هي وايشيان بوه ، وه كو «ليوبولدفایس» كه پاشان ناوى «محمد اسد»ى بوخوى
هه لېزاردوه كورنو شيان بردوه بوه ق وراستى ، هه م موسولمان بون ، وه هه م سه بارهت
به و چه وتانه راوه ستاون وه په رده يان له سه رى كرده وه كانيان لاداو .

محمد اسد که خه لکی نه مسایه له کتیبکی خویا «الاسلام علی مفترق الطرق»
لاپهری (۵۲) به باشی پهردهی له سهری چهوت کاری نه ورژه لات ناسانه لاداو
که به عمدی ویستویانه ئیسلام وه ته سه ووف به دناویکه ن.

جا ئالەم چۆنىەتتى رۆزگارەدايە ، تۆكە خۆت خواوەنى ئەم سەرمايە فیکری و
مەعنەوی و زانیارییەى ، لیت بوو تە ریموزن ، وە دورت لی گرتو و بە بیگانەى

سه‌یر ئه‌كه‌یت ، له‌كاتیكا تۆزیاتر له‌هه‌موكه‌سی شیایوی ئه‌وه‌یت له‌م زانیاری به‌بگه‌یت و
لێ یكۆلته‌وه‌ كه‌چی به‌پێچه‌وانه‌وه‌ . هه‌رناته‌وی بزانیته‌ چی به‌ ، به‌لام به‌راستی زۆر
زیانیکی گه‌وره‌یه‌ ، مروف له‌شتی نه‌گات ، وه‌له‌باره‌یه‌وه‌ باوه‌ر ده‌ربری ، وه‌
له‌وه‌ش زیان بارتر ، بۆهه‌رخوینه‌واری ، ئه‌وه‌ته‌ (زانیاریك) له‌بن ده‌سیا بیته‌
وه‌هه‌وێ ئه‌وه‌نه‌دا لێ تی‌بگات ، كه‌واته‌ ئه‌ی برای كورد ، ئه‌م زانیاری به‌
كه‌له‌پوری تۆیه‌ ، ئه‌م زانیاری به‌ له‌گه‌وره‌پیاوانیکی وه‌كو ، باباته‌هیری هه‌مه‌دانی ،
پیرخدری شاهۆ ، پیرشالیاری هه‌ورامان و هه‌رنه‌وه‌دوئۆ پیره‌كه‌ی هه‌ورامان ، له‌شیخ
عیسی وشیخ موسی ، شیخ حه‌سه‌نی گه‌زه‌رده‌ له‌شیخ ره‌شی‌شاره‌زورو له‌شیخ
مارفی نو‌دییی ، له‌مه‌ولانا خالیدی نه‌قشه‌بندی ، له‌كاكه‌ته‌حه‌مه‌دی شیخ ، له‌شیخ
عوسمانی ته‌وێله‌و شیخ عومه‌ری بیاره‌ ، وه‌ له‌صه‌دان و هه‌زاران سه‌ربه‌رزو سه‌ره‌فرازی
دنیا و قیامه‌ت ، بۆتۆ به‌جی‌ماوه‌ ، بۆچی له‌م زانسته‌ تۆراوی و لوتت لی‌هه‌لكرده‌وه‌ ،
به‌ده‌ردی رۆژه‌لات ناسان ئه‌خوات !!! به‌لام به‌ده‌ردی تۆ ناخوات !!! ؟ .

نا برام ئه‌م‌رۆ پێش‌كه‌وتوترین ولاتی جیهان له‌چوارچۆیه‌ «پاراسایكۆلۆجی»
«PARAPSYCHOLOGY» «علی‌هامش علم النفس» دا ، یان «MYSTICISME» «العلم
الروحاني او المذهب الصوفي» دا ، له‌م زانیاری به‌گرنه‌ ئه‌كۆلنه‌وه‌ ، كه‌واته‌ تۆیش
هه‌ول‌بده‌ بزانی چی به‌ ، ئه‌وسا كه‌ ، ئه‌رچاك‌بو ، بكه‌وه‌ شوینی ، خراپ‌بو
لێ دوركه‌وه‌ ، بۆهه‌یچ‌كامیشتی نه‌بو هه‌ربۆ زیاده‌ خوینه‌واری و زیاده‌
تی‌گه‌یشتنیش بیته‌ ، پێویستی هه‌مو وێه‌وانیكه‌ له‌ته‌سه‌وووف بگات ، تابه‌توانی
گوی‌راگری بۆسۆزی باب‌ه‌تاهه‌رو مه‌وله‌وی ، یان بۆه‌روانه‌ی سوتاوی خوشه‌ویستی ،
رایعه‌ی عه‌ده‌وی ، وه‌ حه‌لل‌لاج ، وه‌ ابن‌العربي ، وه‌ صه‌دان شاعیری كورد كه‌
به‌فارسی و عه‌ره‌بی شیعریان وتوه‌و له‌گه‌لی خوای خویانا رازونیا زیان كرده‌وه‌ . یان
هه‌زاران شاعیری عه‌ره‌ب و تورك و فارس و زمانه‌كانی تر .

پاش ئه‌م‌گفتوگۆیه‌ له‌گه‌لی ئیوه‌ی خوشه‌ویستا ، ئه‌وه‌پیشه‌کیك سه‌باره‌ت
به‌چۆنیه‌تی نویسنی ئه‌م‌کتیبه‌و بری به‌سه‌ره‌اتی خۆم كه‌بونه‌ته‌ هۆی نویسنه‌كه‌ پێش‌كه‌ش
ئه‌كه‌م .

پیشه‌کی

تەصەوووف ووشەییك نەبو بەلای مەنەو ڤیگانه بیٔ ، لەپوژنكەووە چاوم كردووە تەووە
وہ ئاوەزەم بەژبان شكاوہ ، وشەیی تەو بە كردن ، سلوك كردن ، حال لى ھاتن ،
كەشف وكەرامەت ، وە ھەمو ووشەكانى تری تەصەوووف ، كەم تازۆر
ئەكەوتە گویم ، ڤیگومان شارەزایی بەكانم لەو ووشانە زۆر سادەو ساكار ، وە
رەواللەتى بون ، وورده وورده تەمەن چوینە سەر ، بەلام بە ڤی روڵەییكى خانەدانىكى
تەصەوووف ، زانیی من لەم ڤیازەدا ڤیش نەئەكەوت ، چونكە بەراستى شاگردى
باوكەم نەئەكرد ، ھەروەكو باقى روڵەكانى تری خانەوادەكە ، بەتایبەت ھاو
تەمەنەكانى خووم ، ئەوتى گەشتە ھەروا بەچەشنىكى سادە ، ماپەووە ، تا
زى كەوتى ژبان واھاتە ڤیشەووە ، لەتەمەنى سیتزە سالىدا بوم ، داىكەم خواپەخشى
روشت بویدەنى براكانى بو «سوریە» ، من لەوكاتەدا دووسال بو دەسم لەخویندنى
حوجرە ، ھەلگرتبوو لەمەكتەبا ئەم خویند ، وەتازە چوبومە پولى شەش ، كاتى سەفەر
پایزبو تازە خویندن گە كرابوینەووە ، بەلای كەسەووە ھېچ گرنك نەبو من وبراكانم
ثابت ومظھر پڕۆین بو دیدەنىكى ئاوا دوورودرێژ ، وەبو ماوہى سالى ، یان زیاتر ،
خویندەنەكەمان بنیین بەتاقەووە ، بەھەر حال ، پایزى (١٩٤٤) بو كەروشتین ، پاش
نۆمانك جا ھاتینەووە ، كەھاتینەووە ئاخىر بەھار بو ، مەبەستم ئەو تەكە چوینە
«دیرالزور» مالى خالوكام ، دیم خەلكى ئەوناوہ ، زۆریان موری دو مەنسوی باوكەم ،
بەرا دەییك ریز لەئیمە ئەگرن ھەرمەپرسە ، سەیرئەكەم ئیتر من لیژە ، نەك ھەرنایى
وہ كو مندالێك ھەلسم ودانىشم ، بەلكو ئەنى وەكو ڤیاوێكى ماقولیم ، بەكورتى ئەم
نۆمانگە من ، ناوى شارم نەدى ، نەمزانى دنیا چخەبەرە ، تاقەشەوێك
«خەتمو تەھلیلە» م بەجى نەھیشت .

«خەتم ذیكرى تایبەتى نەقشبەندى بەكانە : تەھلیلەش ذیكرى خواپە بەدەنگى بەرز ، كە
لەزەمانى شیخ عومەرى باوامەووە لەتەكەكانى ئیمەدا كراوە» بەلى ، بەكوردی لیژە ،
خواى خووم بەھەق ناسى ، وەخوا ، ڤیازەت ، یان سەعادەتى ، ئیجبارى كردە
بەشم .

لەم ماوەیەدا تا رادهێك سەبارەت بەم پڕیڤهوه چاوم کرایهوه ، ئیمه
لهوی بۆین جەنگی جیهانی دوهم دوانی هات ، وه شوێرش له دژی ئیستیعماری
فهره نسهش پڕوی داو سهرکهوت .

که گه راینه وه بۆیاره ، ئیتر من خووخدهم گرتبو به خهتم و خانهقاو
ئهوجۆره شتانه وه ، وه ههرلهوی ناچار میزه رێکی سپیشیان بهست به سه رمه وه .
له بیارهش ئیتر تازه نه دلته هات و نه رویشم بو له و قالبه ییمه ده ره وه ،
که نو مانگ بو ، خدهم پێوه گرتبو ، لهم کاته دا ، لای مه رحومی ماموستا
مه لابه هاء الدین ، ئیمامی خانهقا ، که خه لکی (دزاوهر) بو ، ده رسی
ته جوی دی قورئان ، وه لای جه نابی ماموستا مه لاکه ریم ، ده رسی نه حوو سه رفم
ئه خویند ، حو جره ییکم بو ، له خانهقا ، له بانی مه رقه دا ، وه به هیچ جوړی توخونی
ناوی مال و خیزان نه ئه که وتم ، ته نانه ت پوم نه ئه هات پڕوم بۆ مالی برا کافی ترم ،
تاروژی له و ماوه یه دا ، له خد مه تی باوکما بوم ، ماموستا مه لابه ها ته شریفی هاورد ،
وه زوړ ته عریفی منی کرد لای باوکم ، که وا هه می شه دێته خه تم ، وه به یانیان
به جه ماعه ت نوێژ ته کات ، وه لهم جوړه شتانه ، شیخ دیاربو زوړی پی خو شه ،
ئه وشه وه بانگی کردم فه رموی ته مه سسوکی ته ریه ت بکه ، واته به ره سو فی ، منیش
دهس به جی له به رده میا دانیشتم وه «ته لقینی» ته ریه تی کردم ، به لام راسته که ی ،
نه به رله وا ، وه نه له پاش ئه و ته لقینه ش ، که ئیسته ش به گه و ره ترین تۆشه ی ژبانی
خومی ته زانم ، هیچم لی حالی نه بو ، له وه ی که ته وتری ، له پری بازی ته سه ووف دا
دهستی خوا پی داوان ته که ویت ، وادیاربو خوا نه ی کرد بو نه سیب ، وه کو ته فه رمی
«ذلک فضل الله یؤتیه من یشاء» لام وایه ، زوړتری هی ته وه بو من به و جوړه ی بشی
نه م ته زانی چی بکه م ، رویشم نه بو هیچ به رسم له باوکم ، ئه ویش ته مه تی گه و ره بو
له هه شتا سال زیاتریو ، جه نجال و قه ره بالغ و ئه وانه ش فرسه تیان نه ئه دا ، بی په رژیته وه
سه ری ئیچه ، به هه رحال ، من دهس که وتیکم دهس نه که وت ، جگه ئه و په یوه نده
رو حی یه ، وه جگه . عه لاقه و هو گریک به پیاوچا کانو خوانا سانه وه ، که هه ره وه
خوی ، هو ییک بو بۆته وه ی من ته م به ره مه بی رمه ده ست ، واته ته م کتیبه ، ...
پاش سالی ، سه ره له نوی چومه وه مه کته ب ، وه له پاشان ، هاتم بۆ سلیمانی
بو خویندن له ناوه ندی دا ، سالی (٤٧ و ٤٨) .

لێره دا ، چەن مەبەستێك هەیه ، كاتی گۆتیی هاتوه

بەكەم :

هەمیشە باوكم ناوی باوكی خۆی ، حەزرەتی شیخ عومەر ضیاءالدینی ، لەسەر زمان بو هەمیشە باسی كەشف و كەرامەت و دەسلەاتی مەعنهوی باوكی ئەكرد ، یان هی باوای حەزرەتی شیخ عوسمان ، بەلام ، جگە ئەودوانە ، زۆر ریزی ئەگرت لەدوو كەس ، وه هەمیشە ناوی ئەبردن یەكی حاجی (شیخ عبد الرحمن) ی مامی ، كە نازناوی شیعرەكانی «وفا» یه ، وه دەسلەاتی مەعنهوی لەپارادە بەدەر بوە ، وه هەروەها ، ئیمامی غەزالی ، وه زۆربەیی لەكاتی پڕی باسی تەسەووف دا ، دەس نیشانی ئەكرد ، بۆوتەكانی غەزالی ، جامنیش ئەم هەستە ، كاری تێكردیوم ، وه تائێستەش ئەم دوو زاتەم خۆش ئەوی ، وه هەمیشە وان لەكونجی دلدا .

مەبەستێكی تر ئەوە ئەهە كاتی باسی كەشف و كەرامەتدا وتم بەلگە یێكەم هەیه ، ئەویش بریتی یه ، لە كاغەزێك ، كاتی ئیمە لەسوریه بوین ، باوكم نوسیویەتی بۆ ئیمە ، نامەكە خەتی ماموستا سەید مەزھەری (عەلەوی) یه كە كاتی باوكم بو ، بەلام لە قەرەغەكە یا ئەم چەن ووشە یه باوكم بەخەتی خۆی نوسیویەتی ، قبل كم ایام سمعت صوتا قال ابن عبدالحق مريض ما ادري أصحیح أم مناد غیر صادق أخبرونی ، واتە دەنگێكەم بیست گۆتی كۆری «عبدالحق» نەخۆشە ، دا هەوالم لی بگێرێنەوه بزانم ئەودەنگە راست بوە یام نا .

شەكەش بەم جۆرە بو پیاویكمان بوو ، ناوی حەمە ی ئەولخاق بو ، كۆرپێكی راست گۆوی بۆ درۆو دەلەسەبو ، نوێژوڕوژی یه كی رێكۆپێكی هەبو ، باوكیشی هەر خەمەتی مالی باوكمی ئەكرد ، ئەم حەمە یه هەمیشە لەگەڵی منا بو تەنانەت بۆ حوجرە و بۆمەكتە ییش ، بەبۆنەوه ، دەرسیشی خویند ، تا پۆلی شەش ، كە پوشتین بۆسوریه هات لەگەڵا ، هەر گە یشتینە ئەوی ماو یێكی نەبرد ، حەمە توشی گرانی تی یێكی خراب بو ، پزشكەكان فەرەنسەیی بون ، هاتن ، وه قەدە غەیان كەرد ئەبی پاریزی لی بكەرت ، باخەلکی تریش دوچار نەبن ، وه وتیان ئەمە پاش ئەوە نەدە روژ جا چاك ئەبێتەوه .

بەكۆرتی پاش روژی ، یان ، دووڕۆژ ، حەمە عارەقی كەردو چابویهوه ، كەبرای فەرەنسەیی هەر ئەهات و هەر ئەچو ئەبوت ئەمە سەیره چۆن وازوو چاك بو .

به كورتی ، پاش ماوه یك نامه یكى باوكم به بهریدا هات ، بهریدی ئه وزه مانه و
 جهنگی جیهانی دووهم ، هه مان نامه كه له پیشاوتم ، میژوی نامه كەش ،
 هه مان شه و بو كه حه مه عاره قی كردو چابویه وه ، جائه مه له روانگهی ته سه و و فوه هه م
 كه شفه هه م كه رامه ت ، كه شفه كه ، ئه وه ته ئه وده نگه هاتوه ته گوئی ، یان خوا
 پیشانی داوه و ئیتر نه ی و یستوه بلی به چاوی خۆم دیم ، كه رامه ته كەش ، ئه وه ته
 دوعای بو كردوه و چاك بو ته وه ، بهر له وه ی كه پزشكه كان چاوه روانی چاك بونه وه ی
 بن ، ئه گه ربه و ئی كه رامه قی شیخ بنوسم ، كتیپكی ئه و ئی ، ته نانه ت
 هه ر ئه وانه ش بنوسم كه له ده می ماموستامه لا كه ریم یستوه ، كتیپكی ئه و ئی ،
 «به راستی جهانی ماموستامه لا كه ریم كه ماوه یكى زۆر له خه مه قی شیخ دابوه
 وه له سه ری ده سی شیخ دا ته مه سه سوکی كردوه ، ئه وه نده ی كه شف و كه رامه قی شیخی باوكمی
 له به ره ، به شی یه ك كتیپ خۆزگه هه روا كه مه لا حامید وه شیخی سه ه رانی سه رگۆزه شتی ژبانی
 شیخ عوسمان ، وه مه لا موحه مه دی باکی سه رگۆزه شتی ژبانی شیخ عومهریان نویسه ، كه
 هاوچه رخوا شاگردی ئه و بون ، به و جۆره ش ، جهانی ماموستامه لا كه ریم ، سه رگۆزه شتی
 شیخی باوكمی ئه نویسی ، نه ك به كورتی ، به لكو به و جۆره ی كه شاره زایه و خۆی دیو په قی .
 شیخی باوكم ته نها ئاوانی ئه وه بو كه ئیبه ریگه ی ته سه و و ف له ده س
 به رنه ده ی ، وه هه رگیز هیچ هه لیکی له ده س نه ئه دا ، بو ئامۆزگاری كردن ،
 دل گه رم كردن ، پال پتوه ناغان بو گرتنه به ری ئه و شار یگه یه ، والیره دا بۆ نمونه ، سی
 نامه ی باوكم یه كی به عه ره بی ، یه كی به كوردی ، یه كی به فارسی ، كه بۆمنی نویسون
 ئه خه مه پیش چاو ، كه زۆر شتی تیا دا روون ئه یته وه .

لای كه می به ناوی به لگه یك بۆجۆری نویسنی شیخ به وسی زمانه ، چونكه هه رسیکی
 خه قی خۆ په قی ، وه دووهم بۆده ركه وتی ئه مه ی ئه و گه و ره پیا وانه و یستویانه
 مناله كانیان چۆن بن ، وه چی یان له وان و یستوه ، وه زۆر په ندی تر .
 قوناغی سیهه می سه رده ره هاوردنی من له زانیاری ته سه و و ف ، بریتی بو له نویسنی
 ئه و کتیبه فارسی یه ، كه به یارمه قی خوا پاشی چاپی ئه م کتیبه ده س ئه كه مه گۆرینی
 بو كوردی ، كتیبه كەش بریتی یه له چۆنیه قی په یدا بونی زانسته ئیسلامی یه كان ،
 جاله كاتی گه یشتنه به شی ته سه و و ف دا ، كه وتنه سه رچاوه بشكین و كتیپ
 په یدا كردن و كتیپ خویندنه وه ، به راستی له م ماوه یه دابو ، كه به باشی ته سه و و ف
 به چه شنیکی قول و شاره زایانه ناسی ، به تاییه ت ، له كاتی خویندنه وه ی هه ر کتیپکا ،

١٣
١٢٦٤
صفر

الحق العصف المفقود واللاه أين الخربة
 تبهذهاء البجاء لستوا الغنى صفتكم خندان وسلعة البوططال
 وجاءت برفقة هدا فدى بوصفهم هناك خدوا أن لم
 تستلموكم ولا من غنيتكم تها يا يندى باصواتكم
 وقيل شذرا رندا مكتوبا بالبريد ولم راجوا
 الصا فالطوبى منكم إلى المكنى
 صحتكم بما صحتكم على لغفد وإيمانكم على
 قول القلق الذي احابنا من جبار
 قلنا لصحتكم ان والتم زاهد والواقع ناهي
 والاولاد من البغين والنسب كلمة خولة
 واثرا حة وليمون علكم مع طر الكرم

ولقد ترفيت سعادت زفرهم على ان وضع الحمل في ٦ الجاء
 لستوا تركت ولادرا غنرهم لونا اجفد ونظرا للق
 انفيننا بهذا المختصر خارجا إلى جناب ايسر عليه
 ان كنتم في ررا نور والى ايسر ان كنتم في البوطط وعلى ما قاله
 عن صفتكم وكبر واقبلوا الما ت ثابت وادبه وفكره و
 عن صفتكم ولا تدرنا في ما تكم و

حلم الحكمة
 ع

دەس نیشانی ئەکرد بۆ چەن سەرچاوەیەک ، ئەچوم ئەوانیشم سەیر ئەکرد ، بەوجۆرە
 بۆم دەرکەوت ، تەسەوووف دەریایێکی ئی پایانەو زانیاری یێکی گەرنگەو ، ئێمە
 لەکۆی و تەسەوووف لەکۆی ، ئەرزو ئاسمان لێک دورین .
 بەتایبەت لەکاتی نوسینی ژبانی بەشیەک لەگەورە پیاوانی تەسەوووف دا ، عاشقی
 رێبازە کەیان بوم ، وە ئەگەر خوا بۆم بکات ئەمەوی لەکتییکی جیاوازا ، ڕاڤە ی ژبانی
 سەرزنجیرە ی تەریقە تەکان بنوسم ، وەکو تەریقە قی شاذلی ، رفاعی ، قادری ،
 نەقشبەندی ، کوبەرەوی ، چەشتی ، تیجانی ، مەولەوی ، سەهرەوەردی وە ئەوانی تر ،
 سابرانین ، تەمەن تاکە ی ماوە ئەدات . وە تاج ڕادە ی بۆم پری ئەکەوی . بەراستی من
 ئەمەو یست ، نوسینی ئەم کتیبە دانیم بۆ پاشتر ، بەلام ، چەن شتیەک بونە هوی دەس
 جۆلاندنەوهم لەم کارە دا . یەکە میان : وایزەم سالی هەشتاویەک بو لەسلیانی دا
 کۆبونەو یێک کرا ، بۆ خویندنەو وە لیکۆلینەو هە ی شیعری کلاسیک ، منیش
 بانگ کرابوم ، لەویدا دیم پری لەبرایان ، سەبارەت بە تەسەوووف باسیان کرد ،
 وە زۆر بەیان وائیگە یشتون تەسەوووف ، ئەبێتە شیخیەتی ، وە هەر کەموکۆریێک
 لەکۆرە شیخی لەرێی بولک و باپیر دەرچو ، هەموی گوناھ ی تەسەوووف ، جائە و تاوانە
 هەروەکو ئەو تە ، تاوانی چەوتی و بەدرە فتاری موسلمانەکان ، بکەینە گوناھ ی
 دینی ئیسلام ، شاھەد لەناوی هەموی ئەو خەلکە دا چوار موسولمانی رێک و پێک
 دەس نەکەوتانی ، گوناھ ی ئیسلام چی یە ، تەسەوووفیش هەربەو چەشنە تە ،
 تەسەوووف کا کەلە ی ئیسلامە ، تەسەوووف موبەمو ئەنجام دانی ئیسلامە ، بەدەر و ،
 بەدەر و ، بەناشکراو بەنێنی ، ئیتر من ناوی خۆم بنیم سوفی ، وە فرم بەسەری
 تەسەوووفەو نەبی ، گوناھ ی تەسەوووف چی یە ؟ هەروەها هەستی ئەوهم
 لەو برادەرە نەکرد ، کە ، وایزەم پەروان ئەکرا ، ئەبی تەصووف ، وەکو زانیاری یێکی
 ماددی ، بەرھەمی ماددی هەبێت ، وە شیاوی پەرە پی دان ییت ، هەروەکو
 هەموهونەریکی زۆر زۆرگەرە ، لەناوی ملیۆنە کەسا یەک کەس ئەتوانی بگاتە یەکی
 لەدواپلەکانی ، هەروەکو سەیری زانیاری فەلسەفە ئەکەین سەیر ئەکەین لەسەدە یێکا
 جایەکی بەناوی فەیلەسوف هەل ئەکەوی ، لەحالیکا ، فەلسەفە هەرگیز ناگاتە ئاکام و
 دەس مایە یێکی ، یێکە موزیاد ، بەلکو هەر سەیقەلی دەرەو وە ، پالکەرەو هە ی
 هەست و بیرو زانیاری مەزھەو زاخاودەری میشک ، وە فەیلەسوفەکان تائیسەش هەر
 بەشوینی خوا دا ئەگەر پین و هیچکام نەگە یشتونە تە ئاکام ، ئەو ش بگاتە ئاکام ،

هه‌رخه‌یا له‌و پاش ماوه‌یێك یه‌كی تری بۆتاین ئه‌ی، هه‌رچی ئه‌و بێساویه‌تی ئه‌م ئه‌یكاته‌وه به‌خوری، وه‌سه‌رله‌نوی تێهه‌ل ئه‌چینه‌وه به‌لام صوفی به‌كان هه‌موو خۆش‌حال و سه‌ربه‌رز به‌وه‌ی گه‌یشتونه‌ته راسته‌قینه‌ی خواناسی، واته «عین‌الیقین»، وه‌هه‌رچه‌ن ره‌وشی جو‌راو جو‌ریان پێش‌نیار کردوه، بۆگه‌یشتنه سه‌رلوتکه‌ی ئاوات، به‌لام هه‌میان هه‌ر ئه‌گه‌نه ئه‌وه‌سه‌رلوتکه‌یه‌و، هه‌موی ئه‌گه‌نه ئاواتی خواناسی، به‌تایبه‌ت، هه‌میان هه‌ر خولێکیان هه‌یه، که‌تاک و ته‌نیاو ئی‌هاوتاو ئی‌چونه.

جالێره‌دا له‌سه‌ری خۆم به‌فه‌رزانی، مادام من تۆزی شاره‌زایم هه‌یه ئه‌ی بۆچی ئه‌م هاوولاتیانم له‌م زانسته‌ گه‌وره‌یه، له‌م به‌ره‌مه به‌که‌لکه، شاره‌زانه‌که‌م، بۆته‌وه‌ی ئه‌گه‌ر دژی ته‌سه‌ووف بون بزانی دژی چین، وه‌ ئه‌گه‌ر لاین‌گری ته‌سه‌ووف بون بزانی لاین‌گری چین، نه‌ک هه‌رشوێنی «عاطفه‌ وه‌ احساس» بکه‌ن، یان ئه‌وه‌ی شێخ‌یکی خۆش‌ویست، ته‌سه‌وفی لایاش بێت، ئه‌وه‌ش رقی له‌کۆره‌شێخی که‌وت، ته‌سه‌وفیش به‌خراب بزانی.

له‌ هه‌موی گه‌رنگ‌تر، ئه‌ی هاو‌زوانی ئازیز، دوومه‌به‌ست هه‌یه، نابێ له‌یادی به‌ریت یه‌که‌م: تۆی خۆینه‌وار وه‌ تۆی وێژه‌وان، ئه‌ی بزانیته‌ ئه‌ده‌ی کوردو ئه‌ده‌ی هاوسی‌کافی کورد وه‌ که‌عه‌ره‌ب، تورک فارس هیند، هه‌موی پریه‌تی له‌ ئه‌ده‌ی ته‌سه‌ووف، پریه‌تی له‌موصطه‌له‌حالی ته‌سه‌ووف، تۆته‌گه‌ر نه‌زانی ته‌سه‌ووف چی‌یه، له‌وکاروانه‌جی‌ماوی، وه‌هه‌رگیز ناتوانی له‌وه‌ده‌به، به‌ته‌واوی بکه‌یت، ته‌نانه‌ت، کوردی‌یه‌که‌ی خۆیشت، بگه‌ر زۆرجار خۆت وشه‌یێک به‌کاربێرت وه‌ به‌وردی و به‌قولی له‌واتاکه‌ی تێنه‌گه‌یت. که‌واته‌ تۆ، هه‌م له‌پروانگه‌ی وێژه‌وه وه‌هه‌م له‌پروانگه‌ی زانیاری‌یه‌وه پێویست به‌گه‌یشتن له‌ته‌سه‌ووف هه‌یه، که‌واته له‌سه‌رته، به‌ریکۆپێکی له‌ته‌سه‌ووف بکه‌یت.

جامنیش له‌م پروانگه‌یه‌وه‌بو، کاتی سه‌یرم کرد تۆی کورد سه‌باره‌ت به‌م زانیاری‌یه به‌رزه هیچ به‌لگه‌و سه‌رچاوه‌یێکی کوردیت به‌ده‌سته‌وه‌نیه، به‌پێی توانایم هه‌ولم دا کتێبخانه‌که‌ت به‌م کتێبه‌ پرا‌زینمه‌وه، هه‌ولم داوه‌ رونی که‌مه‌وه ته‌سه‌ووف چی‌یه، وه‌ ئه‌گه‌ر تۆویست، بێت به‌سۆفی، ئه‌ی چی بکه‌یت، وه‌ هه‌مو‌قوناغه‌کاخم گوتووه. به‌لام، ئه‌وه‌ی بیه‌وی بێته‌سۆفی له‌هه‌موی گه‌رنگ‌تر ئه‌وه‌ته ئه‌ی مامۆستا یێکی باش په‌یدا کات «که‌به‌داخمه‌و نایابه» یان، له‌و کتێبانه‌دا که‌باسی چۆنیه‌تی چله‌کێشانو

ذیکرکردن و ئەوجۆره شتانهی تیا به، مه بهستی خۆی بیرته دهست. به لێ مه بهستی من هه ره ته وه ته خوینه واری کورد له م زانیاری به بگات، وه بزانی چی به وچۆنه، نه گینا من نه خۆم به مورشید نه زانم، که به موی پروپاگاندە بوخۆم بکه م، وه نه نه م زانی نه شم هی تاقی کرد نه وه، زانین و به سه رهاتی خۆمه، به لکو نه وهی نه زانم، هی موتالا کردن و خویند نه وه به، وه خویشم له هه موکه سی زیاتر به پیوستی چاک بون و رهی راست گرتنه بهر، نه زانم، ته نه ته و دل خوشی به م هه به، نه لیم شایه د به وهی، به قه لیم، خۆم له و گه وه ره پیاوانه نزیک کرد وه ته وه، له پاشه پروژا خوا به به خشی به وان، وه به لکو نه مه خواجه، «موحه مدهی خوشه و یست» درودی خواجه له سه ر، له بهر خاتری خوشه و یسته کانی، به به کی له په یه وانی خۆی وه رم گریت.

به با وه ری من خواپی داو که سیکه خۆی بوی ده س بدات وه له م پیا زه دا سه رکه ویت، بگاته، به قینی ته و او، وه له شاری به قای پاش فنادا، خانوینکی بهرچا وه ره ح و پرله گول و گولزاری مه عنه وی بیرته ده س، وه دل و ده رونی تیا بجه سینته وه.

هۆینکی تری نویسه که م. نه وه بو با واپیرانی من، چونکه خویان خاوه نی زانیاری به که بون هه ولیان نه دا وه بنوسن، وه کو نه وهی بلین نه وهی نه خوشه با بیت ده رمانی دلی بکریت، چونکو به راستی ته سه و و ف کرده وه به، نه گگ گوftar، وه کو خویان فهرمو یانه «فعل و ليس بانفعال»، به لام من وتم، مادام کاکه که و جه وه ره که له ده س ده ره چیت، لای که م به لکومن بتوانم به نویسن نه وهی بۆم نه کری بینوسم، وه ده س نیشانی سه رچا وه کان بکه م، بۆ ته و برایانهی، له تاینده دا نه یانه وی باشتر له م باره وه بنوسن، وه به لکو خوا نه م تیکوشانه م به کرده وه یینکی په سه ند بوحسب کات.

تاقه مه به ستیکم که ما وه ییلم نه وه ته، هه ولم دا وه نویسه که م جو ری بیت خه لک به ئاسانی لێ تی بگات، واته نا وه رۆک نه که مه قوربانی ووشه و یاری کردن به ووشه، به لکو هه ولم دا وه کاری بیت خه لک له زانیاری به که بگات. وه به و زمانه بیت که خه لکی له ناوی خویانا به کاری دین.

نامەکان ۱ / ۲ / ۳

تێبینی سه‌باره‌ت به‌م سی نامهیه . (۱ ، ۲ ، ۳)

دوو نامه‌یان ه‌ی به‌رواریکه که من له سلێمانی ته‌مخۆند (۱۹۴۸) وه‌ ته‌و شیخ فه‌ره‌جه ، که باوکم هه‌وائی پرسپوه ، شیخ فه‌ره‌جی ئاسنگه‌ره که خزمی دایکه وه‌ حاجی برام زاویان بو .

باسی مه‌عاشیش له نامه عه‌ره‌بی به‌که‌دا ته‌وه‌ته شیخ مانگانه‌ی ته‌دا به‌ ژنه‌کانی بو ته‌وه‌ی دادگه‌ری ی شه‌رعی پێش چاو گرتیی وه‌ ه‌یچ کام زیاد نه‌به‌ن .

جا من نووسیووم ئایا ته‌م مانگانه‌یه‌ی له سلێمانی ته‌دریته من له سه‌ری مانگانه‌یه‌ی دایکه ؟ شیخ له وه‌لاما ته‌فه‌رمی : نا... خه‌مت نه‌بی ، له مانگانه‌ی دایکت نه‌ ، وه‌ ته‌وه‌ش به‌پیی ره‌فتاری تو ه‌یشتا که‌مه .

باقی باسی ماینه‌که‌ش روونه ، مایه‌نکی باشیان بو‌هانی بو زوری له‌براوخزمان داویان کردبو ، هه‌رچه‌ن من خویشم له‌وی نه‌بووم ، به‌لام دای نابو بۆمن .

ته‌وه‌ش هه‌رلوتفی خو‌ی بو ته‌گینامن ه‌یچ چاکی ییکم له‌خوما نه‌ته‌دی . نامه‌فارسیه‌که‌ش ، میژوی ۱۹۴۹ م به‌ ، که‌من ده‌ستم له‌خویندن هه‌لگرتبو

وه‌له‌ته‌حه‌مه‌دئاوادابوم سه‌رگه‌رمی کشتوکال‌بوم ، وه‌ هه‌رسی نامه‌که هه‌رئاموزگاری به‌و هه‌ر پالپوه‌نانه بو‌ریگای خو‌ش به‌ختی ، ریگای دانش و ته‌ده‌ب

وه‌به‌خه‌تی خو‌یه‌تی .

ته‌مین نه‌قه‌شبه‌ندی

١
 مكرري عزيزي نوزدي با و م اي چاوت

ماج اكم دي كر علم و عمل و صلحت بو اكم

لما غزست گهفت بكم جز ثبوت مرور

بو اكم نوزم موصوف بر اكم نه موصوف

بلدي صرا و نوزم تره كس كنه اولاد موصوف

له ديس در نكس كس اخلاق حسنه بكم

بالدي خدا اولاد لاي مكرري خدا مكرري

و مكرري بر نيت و له قيا مكرري سر رانا مكرري

ايترو الله لطف خدا و مكرري بر نيت

بكم در عهديت دكم و بديا بين مكرري

مكرري مكرري بو روايه كنه غريم بكم مكرري

والله اولاد دكم و مكرري بكم مكرري دكم

مكرري بكم و احواله

اكرم و الله

علاء الله

بسمه سبحانه وتعالی

کۆری عهزیزم نوری چاوم ئەمەین چاوت ماچ ئەکەم دوغای عیلم و عەمەل و صەلاح
 بۆ ئەکەم ، کاغەزت گەشت بەخەبەری خوشیت مەسروربوم ، کۆرم مەعصومی
 بۆ ئینسان لە هەموچت بەلای خواوە گەورە ترە سەعی بکە ئەووە لەن مەعصومیت
 لە دەس دەر نه چێ کە سبێ ئەخلاقێ حەسەنە بکە تالای خواو لەلای مەخلوقی خوا
 موعەززەز و موحترەم بژیت ، وە لە قیامەتا سەر دانەتەیت نیتەر حەوالە ی لوطفی
 خواو هیمەتی شیرانی بێشە ی تەوحیدت دەکەم وە بەینا بەین خەبەری سەلامەتی خۆم
 پورەوانە بکە ، عەزیزم شیخ فەرەج وە ئەهل و ئەولادی وە حاجی برایم هەمویان
 دوغای خیریان بۆ ئەکەم وە ئەحوالیان ئەپرسم ، والسلام ١٩٤٨ م

علاء الدین

هنگام

خزانه و زر همسر این آدین در دامن
سیریم مروت است ام بلب لبیت مدار
و اهلوف من رفیق باشد فقر است ام مع
گرامت من کنم اصدت بلب لبیت و خلق
بشیر است و بدان کسب و نیکو
از هر کار بهتر است عرفا بکرم و ضایع
مردم از خدمت و نیکو کنایه عنایت
بهر در رفقا هر کدام اخلاقی بود بکاف
در در دار که الهاد و مزماره زمزمه صفت
تراجم کند موقوف (بیز زمان روز آخرت) غیب
گرامت که در هر حال بهر طریقت حرف می شنید
آمده با بسین حکم نفس با حوائج من و نهاد
بجای آن از غیب بدون حکم الهی طرانه

بسمه سبحانه و تعالى

کۆرم وه نوری چاوم ئەمین چاوت، ماچ ئەکەم وه دوعای زیادی بونی خوش بهختیت
 بۆ ئەکەم ان نشاء الله له به دهس هینانی ئینسانیهت وه زانیاری
 وه رهوشی چاک داسه رکه وتو ئەبی منی فقیر هه مو به یانی و ئیواره یێک فەرما مۆشت ناکەم
 ئومید هوارم تیکۆشی بۆ به دهست هینانی خوش بهختی و رهوشی بهرز ئە وه بزانه
 که سێ ئە ده ب وه خوش ناوی له هه مو کاری باشتره ، ته مه نت به فیرۆ دامه نی خوی
 گه وه «جل جلاله» له خۆت مه ره نجینه ، بی گونا هێ به لای خوا وه له هه مو شتی باشتره
 هاوړی کان هه رکامیان ره وشیان چاک نه دوری یان لێگره «المجاوړه مؤثره» فەرمو یانه
 هاوړی چاک چاکت ئە کات وه هاوړی خراب خرابت ئە کات ، مه خلوقی ئە م پۆرنگاره
 زۆر به یان دواړو ژبان له بیر بر دوه ته وه وه ته مه نی به نرخی خویان به شتی هه چو پوچ
 ئە به نه سه ره هوی نه زانی یه وه ئە ومرد وه دارز یوانه یان له بیر بر دوه ته وه که کهس به حال یان
 نازانی وه بی هه والانه خویان له خوش بهختی بی به هره کرد وه وه به هه شتی جاویدانه یان
 گۆریه ته وه به م دوو پۆزه عومره ان شاء الله کۆری من تۆ به یێچه وانهی ئە وان وه
 تێته کۆشی ، فەرمو یانه ، له کی وه فیری ئە ده ب بویت گۆتی له بی ئە ده بانه وه
 «وانه ته وه ی ئە وان کرد و یانه من نایکەم» ئە مین له کی وه فیری دین داری بویت وتی له
 بیکاران و بی دینانه وه .

ئیتیر ئە وه ی که سه جه رفی به سه .

علاء الدین

۱۹۴۹

(کورتەییك له ژبانی نوسەر)

- بسمه سبحانه وتعالى

ولدى وفرحة قلبي المسعود وقرّة عيني محمد امين اهدى اليك الدعوات الخيرية التي تكون سبب طول عمرك ومزيد عزك وسعادتك ، وأقبل عينيك إن تسئل عنا بحمده تعالى سالمين مفرحين ونسئل الله تعالى صحتك وفتح باب العزة والسعادة عليك ، وصل مكتوبك اخذناه بيد المحبة لأنه كان نصف المواصله ، فاعلم إن المعاش الذي تأخذه من الحاج عبد الله الشالي هو من راتبي ، ومعاش أملك على قاعدته ، مثل السابق ، وما هو ناقص ، وإني أعطيتك بالمحبة هذا المبلغ الذي تأخذه ، بكمال المحبة والرافة ، وما هو قابل في مقابلة حركاتك واوصافك الذي نسمعه ونشكر الله على هذه الاوصاف والاخلاق الذي نسمعه من الواردين ، فياولدى انى علمت انك ماتحب الفرس التي اعطيناها فعلى هذا فبدلناها بالتي هي احسن ، فجاوبلى فرسا من طرف المكريان فطلبوها منى اغلب الاولاد وبني الاخوان فاني اعطيتها بيد محمد عبد الخالق ليخدمها لك وهي تسوى خمسة فرسان مثل فرسك الاحمر وهي تميل لونها الى البياض ، فقدام تكون انت على الاخلاق المحموده تكون اسبق من اخوانك في قلبي ، وهو يتولى الصالحين . ويدعون لك بالخير جميع الاولاد والاهل والمحبين . وصلى الله على سيدنا محمد وعلى اله وصحبه اجمعين .

(1)

خادم المحاسن النبوية الشريفة

علاء الدين

1) محاسن به عهده في به موى ريش له ثلثين ليرة دا مبهست له چەن ناله موى ريشي پتغمبهره درودى خوى له سەر . که له کانی خویا سولطانی عوسانی و انزانم (عبد الحمید) ی دووهم بوه . به دباری به فارمانیکی ره سمی داو به نی به حاجی شیخ نهحمه دی مامی باوکم که نهسته چەن نالیکى له ییاره بهو چەن نالیکى له تهوئله . جا باوکم نویسه : خادم المحاسن النبویه : مبهمنى لهم چەن ناله موى وه پیرۆزه به .

ئەمىن شەيخ علاء الدىن نەقشەبەندى

«بە پىنوسى خۆي»

نوسەر، ئەمىن كۆرى شەيخ علاء الدىن بيارە، كۆرې شەيخ عومەرى شەيخ عوسمانى نەقشەبەندى بە.

لە گوندى بيارە، لە بەرەبەيانى رۆژى يەك شەممە ۲۱ / ۱۲ / ۱۹۳۱ ميلادى وە شەعبانى (۱۳۵۰) ى كۆچى دا لە دابك بوە.

دايكي، ناوى رابىعە، كچى شەيخ ئەحمەدى عىزى، خەلكى (دېر الزور) ە لە سوربە.

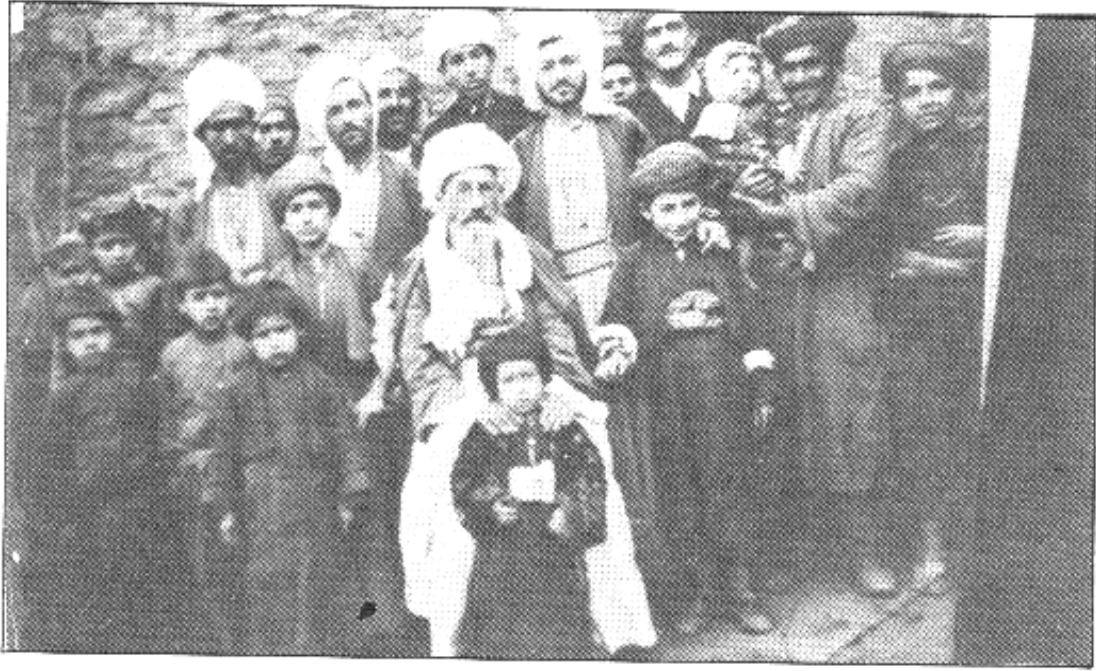
ئېستە کاربەدەستی میری بەو مندالەکانیشی لە دەرهووی وڵات سەرگەرمی خوێندن.
لە سالا کانی هەشتاو دوو وە هەشتاوسی دا لە بەشی فارسیی دانشگاهی بەغدا دا بەشیوەی
«محاضرە» دەرسی گوتووەتووە.

نوسەر لەسالی ۱۹۷۰ و ۸۱ ۸۳ دا چووە بۆ حەج وەسی جار حەجی کردووە.
لە سالی (۱۹۸۱) دا دیوانیکی لە شیعەرەکانی خۆی بەناوی (بەرهمی ژبان)، بە کوردی
سۆرانی و هورامی و فارسی چاپ کردووە، وە نازناوی ئیووی هەل بژاردووە بۆخۆی.
ئېستەش بەشی دیوانیکی تر شیعری هەبە، هەروەها نوسراوەییکی فارسی هەبە کە نزیکەی
حەوصەد لا پەرەبە، سەبارەت بە چۆنیەتی بەدی هاتنی (علومی ئیسلامی) وە سەبارەت بە
چۆنیەتی بەدی هاتنی بەکە بەکە زانیاری بەکانی ئیسلامی یاس ئەکات، کە چۆن وە لەکەبەو
هاتوونەدی، وە سەبارەت بەچی بە، وە گەورەپیاوانی ئەو زانیاری یانەش ئەناسینی، ئېستە
خەریکە وردە وردە ئەیکانە کوردی.

لێکۆڵینەوێکی بەدەستەوێبە سەبارەت بە «شارەزورو شارەزوری بەکان» کە بەرکۆڵیکی
لە بەرگی دەبەمی گۆفاری کۆری زانیاری عێراق دەستە کوردی دا لە چاپ دراو، هەروەها
قەصیدە ی بۆردە ی گۆرپووتە سەری کوردی کە ئەویش وا لەخۆی ئامادە کردنا.
ئەمە نا ئېستەش ئازیزترین بەرهمی ژبانی خۆی، وە ئاوانی گەورە ی ئەمەنی، واته کتێبی
«تەسەووف چی بە تان پێشکەش ئەکات».

کەواتە نوسەر، سەردەمی منالی و نەوجوانی خۆی لە بیارە، وە جوانی و پێ نانه پیاوێکی
لە ئەحمەدئاوا، وە لە ۳۲ سالاو تا ۴۹ سالی لە هەورامان و کوردستان و کرماشان و تاران دا
داوێتە سەر، وا شەش سالیی لە پایتەختی خوشەوێستی عێراق مەزن دا بۆدەسەر، بزانی
رۆژگار لەبەشی دوانی ئەمەنا، چ داهاوتیێک ئەکاتە بەشی.

هەر جۆر وە هەر چۆن وە هەرچی بێت هەر لەخودا بەزیاد بێت.
«هەرچی لای خوشەوێستەو بێت خوشە» خودا عاقیبت خێرمان کات.
«هەر خوش بن».

وێنهى شىخ عهلاى دىنى بياره كه نوسهر له بهردهمبایه
وه برى له كۆره كافی وه دهست و پێوهندی به دهووبان

وێنهى نوسهر
له بهردهمى باوكبا
له تهمهن سى سالیدا .
ئهم وێنهیه سالى ١٩٣٤ م
له بياره دا گهراوه .

١- تەسەوووف چىيە ؟ چۆن وە لە كەيەو بەدى ھاتو ؟

٢- تەسەوووفى بەر لە ئىسلام كامەو چۆنە ؟

٣- تەسەوووفى ئىسلامى كامەو چۆنە ؟

٤- فەرق لە نىوانى فەلسەفەو تەسەوووف دا چىيە ؟

ماوه یێکی زۆربو بۆهه لێک تهگه پام بۆم دهست بدات به لکو تائه و پرا دهیه ی
له وزه و توانا ماییت، بۆ خوینه واری کوردی پروون بکه مه وه که ته سه ووف چی یه ؟
ئاما نجوئا کام له ودا ته ئی چی ییت ؟ بۆکوی ته ووات ؟ وه زۆر پر سیاری تریش که هه ر له م
با به ته وه سا له ای سال سرنجی خوینه واری کوردی را کیشا وه .

جامن ئیسته نامه وی هه ریه ک سه ر خۆم بکوتمه ناو با سه که وه و هه ر نایش کری
له نا کاییکا په رده له سه ر هه مو رازو نه ییه کانی ته م با سه گرنکه هه لده ی نه وه و یان
به جاریکا هه مو پر سیاره کا ئمان که ته که که ی نه سه ر یه کو جاله پاشان ده سه که ی نه
شی کرد نه وه و باس لی کرد نیان ، به لکو من لام وایه هه ر ورده و رده له ناو با سه کا نا خو ی
هه مو شتی ک دینه ی شه وه و ئی مه ش به نه ندازه ی توانای خۆمان هه م به به لگهی «ئا وه زانی»
واته «عه قلی» وه هه م به ده س را کیشان بۆ سه ر چا وه نو سرا وه کان ، وه هه م
به پشت به ستن به بری شاره زانی و سه ر گوزه شی خویشم ، هه وی ته وه ته ده ی به لکو
به ره مه مو ده سا وردی ک پیش که شی خوینه واری کورد بکه ی نه که ته ویش هه ر وه کو
خوینه واران هه مو زوانه کانی تر ، له م مه به سه گرنکه شتی ک تی بگاتو ، بری له م
نه ییانه ی بۆ پروون یته وه ، وه سه ر چا وه کان بناسی ، به لکو ژیره کانو پشت به خو
به ستوانی کوردیش بتوان له م ریازه ئاگا دار بن وه زانیاری خۆیان یان پی ده وه له مه مندو
به هیز بکه ن .

جا هه ر وه کو وتمان ئیسته بۆ بری پر سیار زوه ، وه کو ته وه ی بلین ئایا «تصوف»

هه رته سه فی ئیسلامی یه یان له وه وه به ریش ته سه وه وف هه ربوه؟ یان بلین بۆچی به م ناوه ناونراوه ، وه ئهم جوره باسانه ، به لام به باوه ری من جاری ئه وه به پئویست ئه زانم که بتوانم بۆئیهی خوشه ویست ریشه و سه رچاوه ی باسه که روون که مه وه ، تا ورده ورده مه به سه ته کان یه که یه که دینه پیشه وه .

بی گومان له پوژنکه وه که «ئاده می زاد» ، یان به واتاییکی تر ، ئهم گیانداره ئاوه زداره ، ئهم سه رزه وی یه دا چاوی کردوه ته وه ، وه له پوژنکه وه ئاوه زومیشکی مروف خراوه ته کار بوگورینو چاک کردنی زیان واته بو «تظور» ، بیگومان یه که م ههنگاوی ئه و گیانداره ئاوه زداره ئه وه به وه ، که ورد بیته وه : ... له چی؟ له هه موشتی له هه رچی شتیک دا ده ور به ری ئه وی گرتوه هه موشتیک که ئازاریکی پی ئه گه یینی ، وه یان سودو بهر هه مو قانجازیکی هه یه بوی ، له هه رشتیک که مه ترسی هه بی بوی ، یاخو بیته هوی ئارامی و دل گه رمی و دلخوشتی وه بکری خوی بخاته پالیو به نای پی به ریت .

بۆنونه ، گیان دار بی گومان پئویستی به ئاو هه یه به لام ئاویش هه مو جوریکی هه یه ، ئاوی تال ئاوی سویر ئاوی شیرین ئاوی کوشنده ئاوی ره وانو به که لک که و ابو ئه بی ئهم گیانداره هه موی ئه مانه ی تاقی کردیته وه وه جه ورو ئازاری تاقی کردنه وه که شی کیشاییت ، تابوی ده رکه وتوه کامی به که لکه و کامی بی که لک ، کامی زیان ئه گه یینتو کامیشی سودی هه یه ، وه ئهم تاقی کردنه وه یه ی چینی پیشه و ماوه ته وه بو رۆله و نه وه کانیا ، ئه وانیش تاقی کردنه وه ی تازه یان خسته ته سه ر ، تا به م چه شنه ، ئالوگور ، وه «پیش که وتن» واته «تظور» ، وه هه روه ها میژو ، دروس به ، به لام پاش ئه مه شتی گرننگ تر دینه پیشه وه که بریتی یه له «دۆزینه وه ی سه رچاوه» ، سه رچاوه ی هه مو شتیک یان خراب ، ئه مه ش هه م به هوی «غه رزه وه» وه هه م بۆ مه به ستی که لک وه رگرتن له چاک وه خودور خسته وه له خراب . بۆنونه ، ئاده می زاد که له ده شتو پینارا له ناو ئاوه کانا ، ئه و ئاوانه ی که وان به ده ور به ریا ، دی ، چه ن جور ئاوه یه ، ئاوی ده ریا که سویر و تاله و ناخو ریته وه ، ئاوی گه راوه کانیش که ناخو ریته وه به لام بۆ مه له کردن گه رموخو شه و . بریندارو گه رۆله کانیش که ئه پۆنه ناوی چاک ئه بنه وه ، وه ئاوی چه مه کانو سه رچاوه کان شیرینوخو شن ، جا دیاره ئه بی بکه ویته شوینی ئاوی چه م تا ورده ورده سه ر ئه کات سه رچاوه ییکی هه یه وله بن به ردیکا یان له قه د پالیکا هه ل ئه قولیتو

خۆی کێیە لەکۆی وە هاتووە چۆن هاتووە بۆکۆی ئەروا ، ئایا سەرچاوەی هەموی ئەم بەدی هاتووە روداوێک هەریەکێک ، یان هەرشێکێک بەدی هێنەرو سەرچاوەی خۆی هەیه ؟ مەوێ پاش ئەوەی دەورووبەری خۆی بۆشکێ سەریکی هەل پێو سەیری گەردونی کەرسەیری هەل هاتووە نیشتی خۆرو مانگۆ ، جوانی ئەستێرە و پێشنگ وە شانێکی ئەوانی کرد ، سەیری شینی ئاسمانو جوانی سورشتی کرد ، هەروا ترسولەرزێ هەورەگرمەو بومەلەرزەو تەقینەوێ «بۆرکان» چوێ دێلەو لێرە دابو «گیان داری بەئاوێ» وە خاوەن بیروزی ، کەوتە شوێنی شوێنەوارو رێچکەکی دۆزینەوێ «سەرچاوەی ئەم سەرچاوانە» ، ئایا ئەمە چۆن نەترسێکە کە هەموی ئەم هێزانە بە دەستە ، ئەمە چۆن نەترسێکە کە هەموی ئەم مەترسییانە نای ترسین ؟ داخو خۆی چەن جوانیێت کە ئەم هەموو جوانیەکی دروس کردووە ؟ داخو شتی وا هەل یان هەرمەن خۆم بۆخۆمی دروس ئەکەم ؟ ئەو ئەگەر نێ سەرچاوەی ئەم هەموو سەرچاوەیە ، وە بەدی هێنەری ئەم هەموو ژبانو گیانو ترسو ئارامیە کێیە ؟ ، ئایا ئەو هێزە گەورەییە ؟ ئەگەر هەبێت داخو من چۆن بێمە دوستو خوشەوێستی ؟ چۆنی لەخۆرازی کەم ؟ چی بکەم پێی خوشەو چی لەلاخراپە ؟ خۆزگە لەکۆی بێت ؟ چۆنی بەدی کەم ؟ چۆن لێم خوشنود ئەبێت ؟ چۆنی بدۆزمەو ؟ داخو ئەگەر ئەو بێهەوێت ئەکری ئێمە نەرم ، داخو ئەگەر ئەو منی خوش بویت ئەکری زالم کات بەسەر هەموو دوشمینو کۆسپێکا ؟ داخو چی لەمن ئەوێت ؟

بەلێ گیان داری ژێرو ئاوەزدار بەم چەشنە کەوتە بۆشکێنو لێکۆلینەو وە بویە سەوداگەری «دۆزینەوێ خاوەنی ئەم هەموو سەرچاوەیە ، خاوەنی ئەم هەموو هێزە خاوەنی ئەم جیهانە رنگاوپرنگەو ئەو ئاسمانە بەرزو بەرینە جوانو شینە» . بەلێ سەوادێ دۆزینەوێ هەل چەرخینەری ئەم چەرخو گەردونە وە تێکۆشان بۆ خۆی تێک کردنەو لەم سەرچاوەی روناکی و گیانە ، وە هەول دان بۆ بەجێ هێنانی هەموو فەرمانیکی ئەم گەورە پیروێزە وە لە هەموو گەرنێک تر دێنابون لەوەی بەراستی ئاوا هێزێکی گەورەو یەک گرتووەیە ، ئەمانە بویە پێشەکی زۆریێک لەئاوەزدارانو ژیرانو هەل کەوتوانی چینهکانی مەوێ کە وردە وردە لەپەرەسەندنو زۆربونابون ، جابریێک لەو ئادەمی زاده هەل کەوتوانە لە دورێگەو بەجیاوازی کەوتە بۆشکێن بێکیان لەخەلێک دور ئەکەوتەو لە ئەشکەوتو جەنگە ئەکانا ، یان لەبەنە بەردی لوتەکی شاخەکانا ئەمانەو بیریان لەسورشت وە چۆنیەتی بەدی هاتنی ئەم جیهانەیان ئەکرد

وه به خوار دنی بهری درخته کیویه کانو گزوگیان قنیا تیان نه کرد تاوه کو زوری وایان بو
له ریگهی «اشراقه وه» واته ده رکی جیهانی پشت سورشته وه «ماوراء الطیعه» نه گه یشتنه
مهرامی خوینو به مرزی خوین شاده بون وه ئیر ساتی له وژانه یان نه ته گوری وه به
هموی ژبان ، یان هی واشی بو یان شیت ته بو وه یان بهر له گه یشتن به وئا واته ته مردو
سهری نه نایه وه .

جائمه ئه یته بناغه ییک بو «ته سه ووفی کون» وه بهر بهر هه بهر بهر وهامه ئه گاته
سهرده می ئیسلام .

دهستهی دوه میس ئه یانه وی له ریگهی ئاوه زو عه قلو زانیاریو لیکوئینه وه
بگه نه ئاواتو «هل سورینه ری» ته جیهانه بناسن وه به مانه ش ئه لێن «فه یله سوفه کان» به لام
ئه ودهستهی دوه مه له گه له هه موزانیاریکیانا تاییسته ش هه به مرز نه گه یشتونو
هه سه رگه ردانن وه هه ری که ی ئه وه ی پیشو به درو ئه خاته وه وه تاوه کوئسته
نه یان توانیوه ریگاییکی زانیاری بوناسینی خاوه نی جیهان بدوزنه وه که له داهاتودا
باسیان ته که یان جا ته هه ولو تیکوشانه بۆدوزینه وه ی سه رچاوه ی سه رچاوه کان وه
هل سورینه ری کاروباری گه ردوون و گیان داران ، وه هه ولو ته قه لادان بو خوئریک
کردنه وه له م سه رچاوه به وه ته نجام دانی هه رشتی که ته و پنی خوش ییت ، وه دهس
له هه موشتو هه موکه سی هه لگرتن تاهه و کاته ی که به ته واوی به و مرزه بگه نو له وه یزه
تی گه نو له خوینانی رازی کهن ، وه پشت به و زیاتر پشت به کهس نه به ستن ، وه هه ولو
بو دلیابون له بوونو له چۆنیته ی ته وه یزه ، بریتی یه ، له «ته سه ووف» که وا بو هیچ
درونیه ته گه ر بلێن «ته سه ووف» له سه ره تای هاتنی مروقه وه له سه ره تای به دی هاتنی
ئاوه زو ژیری به وه ، هه ربوه ، چونکو هه موی بریتی یه له شه یدابون به شوینی
سه رچاوه ی سه رچاوه کانو به شوینی هل سورینه ری نه ناسراوی ته م گه ردونه دا ، وه
تیکوشانه بوناسینی «ئه و دیوی هه موی ته م شتانه ی که ئه یان یین له گیان دارو لی گیان ،
بۆچی ؟ بۆگه یشتن به باوه ری ته وا واته به «یه قین» به ئارامی ی دلوگیان .

به لی ، ته سه ووف ئه و تیکوشانه یه ، به لام ئایا ته سه ووفی ئیسلامی کامه و چۆنه ؟
وه ئایا کامی له گه ل ته وه ته سه ووفانه دا یه کیکه و کامی جیاوازه ؟ ئایا گه و ره پیاوانی
ته سه ووف له ئیسلاما چی یان ویسته وه ویلوسه رگه ردانی چی که بوون که له وانی ترا
نه بو ییت ؟ ئایا سلوک چی یه ؟ ته ریقه ت چی یه ؟ ته مانه له م زانیاریه گرنگه دا
به کوی یان گه یاندوه ؟ ئاینده ی ته م زانیاریه به کوی ته گات پرپه وی سو فی یه کان

بۆگەشتن بەم ئاواتە چۆن بوە ؟ شتە بەکەلکەکانی ئەم ڕی ڕەوہ لەروانگەکانی ئابینو ، کومەلایەتیو ، ژبان ، وەھەر وەھا مرقایەتیو چی یە ؟ وە زیانەکانی بۆھەموی ئەمانە چن ؟ ژی ڕەوہی راستی تەسەووف کامەولاری و ھەلەکانیشی کامەتا ؟ ھەرقی نیوانی ھەلسەفەو تەسەووف چی یە ؟ ئەمیان لە چ ڕینگاییکەوہ ئەیەوی بگاتە ئاوات و مراز ، ئەویان لە کام ڕینگاوہ ؟ ئەمانە ھەموی ئەومەبەستانەن کەلەداھاتودا ئەگەرخوا بۆی کردم وەئێوہش ئاقەتتان گرتو شۆینی باسەکە کەوتن واوردە وردە باسی لیوہ ئەکەینو بەپێی توانای شێ ئەکەینەوہ .

ئیمە لەپیشا وتمان کەمرۆف بەناوی گیان لەبەرێکی خواوہن ئاوەزو ژیر تی ئەکوشتا بۆ دۆزینەوہی ئەوسەرچاوہ وھیزە نادیارو نەناسراوہی کە کاروباری ئەم جیھانە ھەل ئەسورینی ، وەئایا ھەل سورتەرو بەدی ھینەر ھەریەکیکە ؟ وەئایا مرقوف بەم مێشکو توانای بیرکردنەوہیەوہ ئەتوانی پەیی بەناسینی ئەوھیزەو ئەوسەرچاوہ بەریت وەئایا ئەوسەرچاوہیە یان ئەوھیزە ئەتوانی مرقوف جاویدان بکات ؟ ئەتوانی خوشبوچاکەیی - بۆ داہین کات وە لەکوئسپو دەردی سەر لای دات ... وەھەزاران پرسیارو ئاواتی تر کە بەمێشکی مرقوفا تی ئەپەری .

جائەم مەشرەبو ھەستی بیرکردنەوہی سەرەتایی یە کە لە سەرەتای بوئی ئادەمی زادەوہ ئەبی ھەر بوئی ، بە مەرجیک ئەتوانین ئەمە بە سەرچاوہی تەسەووف داہین کە تەسەووف تەنھا پەبوەندی بەیەک دەستە ، یان یەک چن لە مرقوہوہ ھەبیت ، یان لە قوناغیکی تاییەتی ژبانا ، وە ئەیەک شۆینی ئەم جیھانەدا ھاتییتەدی .

وہ لە ھەموی گرنگتر ، ئەگەر داخوازو ئاواتەکانی (تەسەووفی ئیسلامی) ش ھەر ئەمانە بی ، وە تەنانت ھەمو مرقوہ گەورە بەناوبانگەکانی تەسەووفی ئیسلامی ، خویان واتای تەسەووفیان ھەر وەک یەک لیکداہیتەوہ ، وەکو بۆنمۆنە ، کە لە بارەیی یاسای ئیسلامەوہ ، کە سەبارەت بە ئیمان ڕیکواراست ئەلی چی یە ، وە سەبارەت بە ئیسلامیش ھەروا ، وە لە ھەر مەلاو خوینەواریکی ئایینی پیرسیت ئیمان چی یە ، خیرا وەلامت ئەداتەوہ : باوەر بە خواو پیغەمەرەن ، بە مەلایکان بە کتییە ئاسمانیەکان بەروژی زیندوبونەوہ وە موقەددەر ، ھەروا سەبارەت بە ئیسلامیش ، بەلام تەسەووفی ئیسلامی چونکو مەبەستیکی تامو مەزەکردنی رۆحی یە وە بری شیوازو ڕیچکەییە کە ھەرچەن دواکەشی ھەموی ھەر بگاتەوہ بە یەک وەک بلین بگاتە دواپلەیی نزیککی لە خوا وە ھەست بە تەواوی باورەوہ «حق الیقین» یان «عین الیقین»

یان بلیین «به قای پاش فهنا» ههستی ی پاش نیستی، له گه ل ئه وه شا ههر باغه وانیکیان سه بارهت به میوه ی باغه که ی خوی باس نه کاتو ههر گوئیکیان بونی تاییهتی خوی نه دا به نووتماناو ههر سه رچاوه ییکیان تامو مه زه ی گه واری خوی نه دا له چه شتگه مان.

جا له بهر نه وه ته که تا ئیسته ش ههر پاله وانو که له میردیک ی نه م گوره پانه گرنگه، به و جوړه ی که خوی شاره زایه، پێان ئه لئ که ته سه ووف چی به، له گه ل ئه وه شا که وه سه فه کان جوړا جوړن، که چی هه مویان نه توانن به ک ئا کامو ئامانجان بو ده رخن، که ئه بیته، خواناسینێک، به ته وای باوه ر.

ئیمه ئه مانه ویست بلیین که ته سه ووف له که یه وه به دی هاتوه وه وتمان ئه ر به و جوړه ی لێک بده یه وه که رونمان کرده وه، وا ههر له سه ره تای ژبانی مروقه وه تیکوشان بو ناسینی شته نادیاریه کان «ما وراء الطبيعة» «ئهودیوی سورشت»، ههر به، به لام راسته که ی یونانیه کان توانیان نه م تیکوشانه بجه نه قالبیک ی زانیارانه وه، وه که م که م مروقه هه ل که وه توه کانی یونان، ناویکیان دوزی به وه بو نه م تی کوشانه، وه ناویان نا «فله سه فه»، نه وه ش به و جوړه بو که، هه روه کو نه زانین وشه ی فله سه فه وشه ییک ی یونانیه وه له دوو وشه ی فیلوس واته دوستداری، یان «مه چه بهت» وه «سوفیا» واته «حیکهت» پێک هاتوه، که تیکرا ئه کاته «دوستداری حیکهت» یان (حیکهت ویست)، نه مه ش گویاله سه ره تادا له سه رده می فیثاغورس دا به حوکه ما، واته زانیاران وێژراوه، نه وه ش به وچه شه به وه، نه م مروقه به رزه pythagoras (۶۰۰) به ر له (ز) وتویه تی «من ناتوام به خوم بلیم حه کیم، به لام من ویستباری حیکهت»، که واته فله سه ووف نه بیته «حیکهت ویست» وه فله سه فه ش «حیکهت ویستی» جا له و سه رده مه و، له وه پێشتریشه وه شه یدای به شوینی زانینا شیوه ییک ی زانیارانیه ی وه رگرتو مه کته به کانی فله سه فه ش به ک له شوینی به ک پێک هاتن، وه که له مه ردانی وه کو سقراط «۴۶۸-۳۹۹» ق م ماموستای افلاطون و له پاشان ئیفلاطون «۴۳۰-۳۴۷» ق م وه به شوینیا نه ره سطو «۳۸۴-۳۲۲» ق م و سه دان زانای تریش چاویان له م جیهانه دا کرده وه و گه لئ له زانیاری کوئینه وه و نه وانیش رویشتن وه فله سه فه ش تا نه مرویش ههر به رده وامه و فله سه ووفی تازه ش به شوینانا، چ له جیهانی ئیسلاما وچ له پاشانیش، له نه وروپا و نه مریکا دا، وه هه ریه که ی ریچکه ی تاییه تی خو یان، بو هه ل به ستن به کیوی «ما وراء الطبيعة» ناسین دا، یان باشته بلیین، گه ردون به دی هیته رو گه ردون

ههڵسۆڕێنەر ناسین دا یان روونا کتر بلیین خواناسینا، گرتە بەر بەلام هەرچەن زۆریان
 حەوت پێلاوی ئاسنیشیان لەم پێگەدا درێ، بەلام بەداخهوه هەرچەن زۆریان بە
 پلە ی بەکەمی باوەر «واته» «عيلم اليقين» گەیشتن بەلام هیچکام بە پایە «عين اليقين»
 یان «حق اليقين» هەر نەگەیشتن، جا بۆچی نەگەیشتن؟ ئەو بەسیکە کە بە پێی توانا
 بۆتانی باس ئەکەم، وە ئێمە کارمان بە کام دەستە ئەو فەیلەسوفانە وە کام مەکتەبیانە،
 ئەوەشتان هەر بۆ باس ئەکەم، فەلسەفەش لە سەرەتادا لەچی دواوە بەچی
 وێژاوە، ئەوەش هەر پوون ئەکەمەوه، بەلام ئەو زیاتری، هەم پەيوەندیکی بە
 باسەکە ی ئێمەوه نیە، وە هەم دەریایێکی ئەوەندە پێی پایانە کە خۆی بەتەنها پێویستی
 بە خوێندنەوهی سەدەها کتێب و نوسینی دەها کتێبی هەزار لاپەرە یی هەیە.
 بەلام باسەکە ی خۆمان، باسی زانیی تەسەووف، ئەوەندە شیرینە، وە ئەوەندە
 بۆ خوێندەواری کورد بە پێویستی ئەزانم، دەستێان لە هەموو باسیکی تر پێی
 هەڵنەگرێت، وەتا ئەورادەبە ی پەيوەندی بە تەسەووفەوه هەیە، هەر وە کە لە
 سەرەوه وەتم، کورتە پەنجەییکی بۆ ئەکێشین.

ئێمە ئێستە ئەپرسین، ئایا فەلسەفە لە سەرەتادا لەچی دواوە؟

لە یونانی پێشودا وەتە «فەلسەفە» یان «حیکمەت» هەموو جوهرە زانیاریکی
 ئەگرتەوه، واتە هەرچی تی گەیشتن «نەزەری» وە «مەل» یان «نەزەری وە عیلمی»،
 بە کوردی ئەبێتە «هەموو بینو زانیی». «فرگوست کۆنت» لای وایە فەلسەفە
 «نەزەری یەکی گشتی یە سەبارەت بە زانیاری» «۱۷۹۸-۱۸۵۷» ز «فیلسپین شالیە» ی
 فەرەنسە یی، ئەلی ئەتوانین بلیین کە فەلسەفە زانیاری، یان لیکۆلینەوه ییکە لە ژبانی
 دەرونی وە پەيوەندی، بە ژبانی گشتی، وە جیهانی یەوهیە، «کتبی ری پەوی ناسینی
 زانیاریەکان». «ابن خلدون» ئەلی تیبینی فەیلەسوف سەبارەت بە «الهیات» بیر
 کردنەوه ییکە لەهەستی ی بە هەموو مانای. بری تر لە زانیان ئەلین «فەلسەفە سەرەتاکە ی
 هەولە بۆ زانیان ناوەندی بەکە ی زانیان وە ناسینی راستەقینە ی هەموو بونیکە لەهەموو جیهاندا، وە
 پابانە کەشی گوشتارو کرداریکە کە ری کەوێت لەگەڵ زانیاری دا» «خواوەنی کتێبی «تاریخ
 الفلسفة العربیة»، کە ئەم وتارە دوا یە گێراوە تەوه خویشی ئەلی: «کە وایە فەلسەفە
 سەردەر هیانە لەو زانیاری یانە ی کە بەهوی ئەوانەوه سەردەر کە ی لەهەستی ی،
 تاوەکو لە ئاکاما لە پێی ئەو زانیاری یانەوه پەوه و ئامانجی بەرز پەوین.

تیفلاطون، بهزوانی سقراطهوه، ئەلی «ئەوکەسەیی که بویه خواوەنی «حیکمەت» زانیاری، ئەوه ئارەزووی ئەفسی ئەبێتە خزمەتکاری ئاوەزی: بەلام ئەوهی لەزانیاری دوربیت و ئاوەزی ئەبێتە خزمەتکاری ئارەزووی».

بەهەر حال فەلسەفە بەیەکێ لە بەدی هاتە زۆر بەرزو جوانەکانی زانیاری مەوێ داتەنریت، بەلام وەنەبی هەروەکو بەشەکانی تری زانیاری تەنها بەدی هاتیک بێتو هیچی تر، بەلکو بیر کردنەووەییکە که بەرچاوی دەرونی ئیمە، سەبارەت بەزانیاری پرووناکترو پاکتر ئەکاتەوه.

فەلسەفە بە چەشنیکی گشتی بێنشییکە، سەبارەت بە جیهانی ژان، وە سەرنوێشتی مەوێ، وە پایەو پلەیی مەوێ لە جیهانا، وە کارکردیک که مەوێ ئەتوانی بیکاتە سەری جیهان.

بە چەشنیکی تایبەتی تریش ئەتوانین بڵین فەلسەفە بیر کردنەووەییکێ رەخنەگرانەیه سەبارەت بەکاروبار وە گیروگرفتی ئەم جیهانە بۆدۆزینەوهی رینگای چارەسەرکردنیا، هەروەها فەلسەفە ئەتوانی کەهەمووی ئەم «تعریف»انە بگرێتەبەرو سەدانو هەزاران لیک دانەوهی تریش، که هەر لەسەردەمی فەیلەسوفە لەمێژنەکانی یۆنانەوه تاسەردەمی، کانتو، دیکارتو، هیگل و، هەمووی کەلەمەردانی ئەم رینگایەوه بۆی دانراوه.

بەلام لاموایه ئەم پێناساندنەیی که دەسەن بۆ کێشان بتوانن دەریخەن که ئەبی فەلسەفە چی بێت وەله چی بکوێتەوه. جا لە داها تودا سەبارەت بەوه باس ئەکەین که بۆچی فەلسەفە ناتوانی لەبارەیی خواناسی یەوه بگاتە ئەوپەری ئاوات، واتە «عین الیقین»، وەلهو گرنگتریش «حق الیقین» وە بۆچی تەسەووف توانیویه بگاتە ئەو مەرزو سنۆره، وە کام جۆره فەلسەفە تا رادەییک پەیوندی بە تەسەووفی ئیسلامی یەوه هەیه، وە چۆن؟ وە ئایا فەلسەفەیی کۆن هیچ کاریکی کردووە سەری تەسەووفی ئیسلامی یامنا، وە ئەگەر ولامی هەمووی ئەو پرسپارانەشا که لە ناوونیشانی وتارەکه مانا نوسراوه. وە هەروەها لیک دانەوهی (بەیقین) چی یەو بەکوردی ئەبێتەچی.

تەصەووف چىيە
بەشى سىنى ھەم

۱ - بۆچى فەلسەفە ناگاتە «عين اليقين» ؟

۲ - تەصەووفى ئىسلامى چىيە،
لەكەيەو دەستى پىي کردوہ ؟

۳ - ئامانجى تەصەووفى ئىسلامى چىيە، وەئايە
لەگەلى ئايىنى ئىسلام داھىچ جياوازی يىنكى ھەيە ؟

۴ - تەصەووفى ئىسلامى، لەزمانى
گەرەپپاوانى تەصەووفەوہ.

۵ - سەرگوزەشتى غەززالى وەكو خوى گوتوبە.

۶ - وەلامى بىستوچوار پرسىارى تر.

«بۆچی فەلسەفە ناگاتە پلە ی عین یقین» وە «حق یقین»؟

لەپیشان باروونی کەینەووە کە «یقین» چی یەو چەن پلە ی هەبە.

زانایان بۆ «دنیای» واتە یقین سی پلە یان داناو،

أ - عِلْمُ الْيَقِينِ

واتە دنیای وە باوەر لە پرێگە ی زانیاری یەو.

وە کوئەو ی تۆ ئەچیتە شارێک وە ناشارەزایت ئەتەو ی برویتە چاخانە، یان چیشت خانەینکەو بە پرسێارکردن، یان بە خویندەو ی سەردرگای ئەوشوینە، وای بۆت دەرکەوت کە ئەمە شوینی خواردن، یان خواردنەو یە، بەمە ئەلین «عِلْمُ الْيَقِينِ»، واتە دنیایون بەو ی زانیاری یەو، چونکە بە پرسێار، یان بە خویندەو، بۆت دەرکەوت کە ئەبێ ئەمە چاخانەبێ. بەلام ئەم باوەرە ناتەواو، .. بۆ؟ چونکە بگرە ئەم نوسینە هی ماوەییکی کۆن، یان تازە ی لەو وێش بێت وە ئیستە ئەم شوینە کرایتە شتیکی تر، یان هەر بەتال بێ.

ب - عَيْنُ الْيَقِينِ

لەقۆناغی دوهمدا ئەرویتە ناووەو وە بەچاوی خۆت ئەبینی کە خەلک خەریکی خواردن وە خواردنەو ن لێرەدا بەچاوی دیت، کە واتە دنیایە کەت زیاتر بوو «عین یقین» واتە بەچاوی خۆت دیت.

به لأم ئایا تهنه ئهم دیتنه وات لی ئەکات بزانی تامی ئەو خواردنانه چۆنه، به تایبەت کە تۆ نەزانی خواردنەکان چین، وادانی، نوسراڤی خواردنی «چینی» ئایا ئهم دیتنه ئەتوانی تیرت کات، برسیوتینوییه کەت لا بات ؟. یان بزانییت تام و مەزە ی خواردنی چینی چۆنه ؟ ئایا شتیک تانە ی چیری ئەکری لەزەتی لی بەریت ؟. کەوابو، لەم قوناغەدا زانیاری یە کەت زانیاری یێکی دیتنی یە، واتە، «عین الیقین».

ج - قوناغی سی هەم

دیتە پێشەوێ کە ئەبێتە «حق الیقین»

واتە، ئەو پەری تی گەشتن ئەو پەری دنیایی و زانیاری، کە ئەویش بە خواردنی خواردنە کە وە تام و مەزە کردنی جووری خواردنەکان، وە تێر و تەسەل بون پەیدا ئەبی، بۆیە ئەبێت ئەو پەری دنیایی و زانیاری چونکە بە تام و مەزە کردن و تێر بون هاتووە تەدی، جا، بەم جوورە تی گەشتنە ئەوتری «حق الیقین». واتە باوەری راستە قینە.

جالێرە دایە کە ئەپرسین ئایا فەلسەفە کە پشتی ئەبەستی بەرادهو بردو توانای زانیاری مرووفەو، ئەتوانی سەبارەت بە ناسینی راستە قینە ی، هەل سوپرتەرو بەدی هینەرو بەریوە بەری ئەم جیهانە، یان روناک تریلین، سەبارەت بە ناسینی راستە قینە ی «خودا» بگاتە ئەو پەری ئاوات و زانیاری، واتە «حق الیقین»؟

لێرەدا ئێمە هەم خۆمان بە هەمو دنیایی کەوێ ئەلین... «نە» وە بیرو باوەری خۆشەم دەرتەبەرم، وە هەم بیرو باوەری کە ئەمێردانی ئەم گۆرە پانەش وەکو «غەزالی» دەرتەبەرم.

جالە پاشان هەم دیسان ئەرۆینەو سەر باسی تەسەووف، وە لە پێشا دەس بوپری فەلسەفە ی نزیک بە تەسەووفیش راتەکیشین.

ئێستە ئەپرسین بۆچی فەلسەفە، واتە «بردو توانای ئاوەزی مرووف» ناتوانی بگاتە ئەو پەری ئاواتی خواناسیی؟ هەروەکو وێمان فەلسەفە پشت بە ئاوەزی مرووفەو ئەبەستی، ئاوەزی ئادەمی زادیش

أ - هه‌رچه‌ن‌بیٚت، هه‌ر بردنکی دیاری‌کراوی هه‌یه، وه‌کو هه‌مو هیزیکی تر، ئاخه‌که‌ی ئه‌گاته شوینک که له‌وه‌به‌ولاوه برناکات، وه‌کاری خواناسیش له‌پراده‌ی «حق‌الیقین» دا بی‌پایانه، که‌واته شتی پراده بو‌دانراو چون ته‌توانی شتی بی‌پراده‌بناسی؟ شتی‌پایان‌دار چون شتی بی‌پایان بناسیت؟

ب - ئاوه‌ز ته‌نها کاتیک ته‌توانی شت‌بناسی وه‌ به‌خه‌لکیشی بناسینت که‌بتوانی له‌چوارده‌وری ئه‌وشته، وه‌ له‌ناوه‌روکی ئاگادار بیٚت، واته «عه‌قل‌محیط‌بیٚت» به‌سه‌ری ئه‌وشتا تابتوانی بیناسی وه‌ به‌خه‌لکیشی بناسینت، ده‌ی ئاوه‌زو عه‌قلی مرو‌ف چون بتوانی هه‌موی «که‌ون وه‌کائات» وه‌هه‌روه‌ها به‌دی‌هینه‌ری هه‌موی جیهانه‌کان و ئه‌ستیره‌کان و ئه‌وانه‌ش که‌تیا‌پانا ئه‌ژین یان ناژین، هه‌روه‌هاله‌که‌به‌وه هاتون چون و چه‌نیان چی‌یه، هه‌موی بناسی و بیان گریته‌به‌ر ئاده‌میزادیک به‌ته‌مه‌نیکی دوا‌هاتوه‌وه، وه‌ ئاوه‌زیکێ سنوردارو دیاری‌کراوه‌وه، چون ده‌ست بداته ئه‌م زانیاری‌یه به‌رینو بی‌پایانه؟

ج - زانیاری «ماوراء‌الطبیعه» واته، ئه‌ودیبوی سوروشت، زانیاری‌یکێ «مه‌عنه‌وی» یه، واته په‌یوه‌ندی به‌ره‌وان، یان شتیکی و یحدا نیات وه‌ده‌رونی‌یه، وه‌ له‌بازنه‌ی «ماده» به‌ده‌ره، ئه‌م مرو‌فه چون له‌به‌شی ماده‌ی مرو‌فایه‌تی، بو‌ناسینی به‌شی (مه‌عنه‌وی) یان ره‌وانی مرو‌ف، وه‌جیهان که‌لک وه‌رگری؟

که‌واته ئه‌وشته‌ی که‌وا له‌پشتی په‌رده‌ی هه‌ستو هه‌ست‌پی‌کردنه‌وه‌به چون ئیمه به‌ ئامرازی هه‌ست‌پی‌کردن بیناسین؟ هه‌ستی ئاشکراو ناسراوی مرو‌ف پینج‌هه‌سته، دیتن، چه‌شتن، لیک‌که‌وتن، بیستن، بۆن‌کردن، ئه‌م هه‌ستانه که‌ ته‌نها ئامرازیکن وان به‌ده‌ستی عه‌ق‌له‌وه بو‌شت‌ناسین، چون بتوانن شتی ئه‌ولای خو‌یان هه‌ست‌که‌ن و بیناسن؟ که‌وابو ئه‌گه‌ر ئیمه به‌م ئامرازانه‌ی که‌وان به‌ده‌ست ئاوه‌زمانه‌وه بگه‌ریین بو‌شتی پشت‌سوروشت، وه‌شتی نه‌سه‌ره‌نای دیاری بیتو نه‌پایانی، ئایا کاریکێ ژیرانه‌یه؟ وه‌ ئایا کاریکێ شیاهه؟

که‌واته : ئه‌بی ئیمه‌ش به‌چه‌کی خو‌ی، چه‌کی پێوستی ئه‌و زانیاری‌یه، بروینه مه‌یدانیه‌وه، که‌بریتی‌یه له‌ریگه‌ی، «ره‌وان» واته‌مه‌عنه‌ویات، جا ریگه‌ی فەیلەسوفه‌کان، ریگه‌ی ئاوه‌زو هه‌سته‌کانه، بو‌ دۆزینه‌وه‌و ناسینی. راسته‌قینه‌ی

خواناسی، وەرپښه سوږی گهریش ږیگه «مهغه ویاڼه» که بریتی به له ږهوان، یان بهواتای سوږی یانه، «تهزکبه نفس»، واته پاک کردنه وهی ئاوینهی دهرهون، تاته وږاده بهی که نورو ږوناکی «خوا»، واته «ههله سوږینه مری که ونو کائانی» تیا داده رکه وی، که نه ونوره ی تیا دره وشایه وه «که نه بیته ئیشراق» وه دل به خوشه ویستی خوا گهرم داها، واته کاتی که دل، که دهرهونی مروف به نوری خوا گهرم ږوناک داها، جائه وکاته به، ناسین وه زانین وه دلنایی، ته بیته زانینی «حق الیقین»، واته باوهری ته واو، وه ته وهش بزانه، گهره ږیاوانی ږیگه ی خواناسی، وه که په یامبه ران وه که دوسته کان وه هاوه لانی پیغه مبه ر، وه مروفه پا که کانی پاش ته وانیش، به ملیونها که س به، که گه یشتونه ته نه و باوهره راسته قینه به.

جالیره دا ئیمه ته پرسین، دهی که و ابو ئیمه که ږیگه ی سوږی به تپان نه گرتوه ته به ر، یان ته نانه ت ته وانه ی که ههر موسولان نین، یان ههر ناوی ئیسلامیشیان نه بیستوه، ئایا ئه مانه چوڼ خوا بناسن؟ وه ئایا ته توانن بیناسن؟

ئایا ته کری جگه سوږی، وه جگه مه ردانی ږیگه ی مهغه ویه ت، که سی تر باوهری به خوا نه بی؟.

له وه لاما ته لئین وانه، زوړی واهیه به ر له ئیسلام به، یان ئیسته ش نازانی ئیسلامیش چی به، وه باوهری به خواش هیه وه زوړیک، له وفه یله سوفانه ههر له ئیفلاتونه وه تاته گاته کانت خویان ناسیوه به لام، ئیوه مه به سته که تان لانه شیویت، ئیمه ته لئین ناسینه که ی ته وان «علم الیقین» واته له ږیگه ی ئاوه زه وه، له ږیگه ی بیر کردنه وهی دروسته وه، له ږیگه ی سرنجی عه زمه ت وگه وره یی ته م جیهانی ههستی به وه، گه یشتونه ته باوهری زانیارانه، وه زانیویانه که خویاک هیه، ههر وه کو که تو له خویندنه وهی سهر درگای کتیب خانه ییک ته زانی ته وه کتیب خانه به «علم الیقین»، وه له دیتی کتیه کان باورب ته گاته «عین الیقین» واته مو شاهه ده وه چاوپی که وتن، به لام به خویندنه وهی کتیه کان جائه گه یته «حق الیقین»، ته وزانیارانه، وه زوړی له م خه لکه ش، هه موی ته گه نه «علم الیقین»، واته باوهر ږیگه ی زانیاریه وه به لام، ناتوانن بگه نه باوهری راسته قینه چونکه ته وچه که، ته و ئامرازه، ته و هو به ی، وابه دهستی ته وانه وه، چه کی ناسینی «حه واسی پینج لانه به»، چه کی ئاوه زو بیر کردنه وهی، چه کی میشکه، چه کی بیرو میشکو ئاوه زیش، ههر ته وهنده ږنه کات، وه بور دو توانایی له وه زیاتر ناروات، به لام له دهرهونی ئیمه دا

چه کێکی زۆر به هێزترههیه، که ئەگەر خواییکاو بۆمروڤ بکهوێته کار، زۆر باش بۆی ده رته کهوی، که له پشتی پهردهی ئەم جیهانی مادهوه، ئی گومان ههستی وه بوونیکی کهش ههیه که بونی راسته قینه تهو بوونهیه.

من له داها تودا، پشت به خوا له و بایه ته دویم، که چۆن مروڤ ته توانی له پریگهی ئەم ههستی پینچ لانهی ئیسته وه، وه له پریگهی ئاوهزی ریکو «منطق» بهوه، پهی بیا به بونی خوا واته قوناغی «علم الیقین»، وه تاته وشوینهی بۆم بکری، به ده لیلی عه قلی باوه ری خۆم ده رته بزم.

وه داوه ری کردن، سه بارهت بهو باوه رانه، ته ده مه وه دهس خۆتان. جاپاش ده برینی باوه ر سه بارهت به توانایی ئاوهز بۆناسینی خوا، تارادهی ناسینی زانیاری، سه ره له نوی باسی کار کردی بری له فه لسه فهی کۆن بۆسه ری ته سه ووف ته کهین.

وه له پاش هه موی ته وانهیه، که ته بی هۆشی ئیوه ئاماده بویت بۆ باسی ته سه ووفی ئیسلامی، وه هه ر ته وکاته شه که نۆره ی باسه که مان ته گات وه دیته پیشه وه.

وتمان ئایا ته کری له پریگهی ئاوهزه وه بگهینه ته وهی که ئەم جیهانه، «واته هه موی کهون»، ته بی هه ل سوپینه رو به ریوه به ریکی هه بی؟ له وه ئاما وتمان ته کری، ... به لام ته وزانینه واله رادهی ئیگه یشتی زانیاری دا، واته «علم الیقین»، جا چۆن؟

ههروه کو وتمان مروڤ هه ره له سه ره تایی ژبانه وه چه زی کردوه، ته گه ر بۆی بکریت سه ره له هه موشتی ده رکات، وه هه موشتی بزانی، «حب الاطلاع»، وه ئەم خوویه، خوونیککی ده روونی، مروڤه، «بۆغونه»، منال له ته مه نیککی دیاری کراوا، واته پاش سی سال ته که وێته پرسار کردن، له باوک و دایک وه ته وه نده ته پرسی که هه راسانیان ته کا، بۆچی؟ چونکه هه رچی شتی ته بینن بۆ ته و تازه یه و نه ناسراو، ئاوه زیشی کراوه ته وه، به لام سه رمایه ی زانیی که مه و ناته واو، جا هه ر ته پرسن و ته پرسن تا پاش ته مه نیک، ئیتر تۆزی تی ته گاتو خویشی ته که وێته خویندنه وه و تاقی کردنه وه، جا له منالیدا یه کی له وش تانه ی زۆر جار مندا له ته پرسن ته لی ته ومانگه جیهی؟ هه ی کی یه؟ کی دروسی کردوه؟

ئیمه ی باوک و دایک، به بی سه رمایه ییک که باپیرانمان بۆیان جی هیشتون، وه پی ته وتری زانیاری، وه لامی مناله کاتمان ته ده ینه وه، به لام، خه لکی زۆر له میژین، ته بوایی خوین، وه لامی خوین بدایته وه... به وچه شه، بشکنین دهستی پی کرد،

وهمه‌کته به جوراوجۆره‌کانی فەلسەفە پێک‌هات، وەپەيامبەرانی‌ش ئەتێردران، بۆ
 رێه‌رایه‌تیو‌شاره‌زایه‌تی، بۆ‌غۆنه‌که‌تایی عیسی، له‌روژئاوا‌دا باوی‌سەند، فەلسەفە‌ی
 کۆکرد، به‌هه‌رحال، دوور‌پێگه‌ی خواناسی، په‌یدا‌بو، یان هه‌ر بڵێن دوور‌پێگه‌
 هه‌بوو، رێگای‌تایین له‌ رۆژه‌لاتی ناوه‌راست‌دا، وه‌ فەلسەفە‌ش له‌ رۆژئاوای
 رۆژه‌لاتیدا، له‌ به‌شی پێش‌وودا، رێگای‌پەيامبەرانی، وائاشکرایه‌و، بناغه‌که‌شی
 به‌سه‌ر موعجیزه‌وه‌ دانرا‌بو، که‌ له‌رێگه‌ی پێشان‌دانی موعجیزه‌وه‌، باوه‌ر به‌خه‌ڵک
 په‌یدا‌که‌ن، به‌لام فەیلە‌سوفه‌کان، له‌رێگه‌ی لێک‌دانه‌وه‌و ئاوه‌زه‌وه‌، که‌
 گه‌وره‌ترینان، رێگای‌ئهره‌سطوبو، «العله‌ الفاعله‌ والعلة الغائبه‌»، که‌ئە‌کری
 به‌خوێندنه‌وه‌ی فەلسەفە‌ی ئهره‌سطو، خوێنان سه‌یری‌که‌ن، جاله‌سه‌رده‌می
 ئیسلامیشا هه‌رله‌ری‌ره‌وی فەلسەفە‌وه‌ «فارابی»، باس، یان سه‌رچاوه‌ی «واجب وه‌
 مومکین» ی به‌دی هێنا، له‌پاشان «ابن سینا» ریکوینکتری‌کردو کردیه‌ سه‌رچاوه‌یێک
 به‌ناوی «واجب الوجود» به‌پێی ته‌وفە‌لسەفە‌، خوائیکی هه‌ل‌سوڕینه‌رو به‌دی‌هێنه‌ری
 که‌ون «واجب الوجود» ه‌، وه‌باقی‌دروس‌کراوه‌کان «ممکن الوجود» ن، واته‌،
 به‌رده‌وام‌بوئی که‌ون ئیخواناکری وه‌پێ‌ئیمه‌ئە‌کری هه‌روه‌ها «کندی» سه‌باره‌ت
 به‌درووس‌بون و دوا‌هاتنی جیهانه‌وه‌ باوه‌ری‌تاییه‌تی‌هه‌یه‌، وه‌بری رێگای‌تری
 فەلسەفە‌، به‌چه‌شنیکی گشتی، باس‌یکی تره‌یه‌که‌بریتی ئی له‌وه‌ی چونکی ئهم‌جیهانه‌
 خاوه‌نی «پژمو» نیظامیکی ریکوینکه‌، که‌واته‌، ئه‌پێ رێک‌خه‌ریکی هه‌پێ، یان
 بڵێن، «سبب و مسبب» وه‌ «مسبب الاسباب»، یان «اثر و مؤثر» واته‌ «شوێنه‌وار
 وه‌خاوه‌ن‌شوێن»، که‌ به‌کوردی ئه‌یته‌، شوێن هه‌ل‌کردن، یان شوێنه‌پێ، که‌ئە‌مه‌ش
 به‌شیکی زانیاری «که‌لام» بو، بۆ‌ئە‌وه‌ی، باوه‌ر به‌بوئی «خوا» له‌رێگه‌ی ئاوه‌زه‌وه‌ بیه‌نه
 دلی ئه‌وانه‌ی که‌باوه‌ریان نه‌بو، یان، که‌م باوه‌ری‌بون.

جائه‌مه‌ سه‌رگۆزه‌شنیکی زۆر‌زۆر‌کورت و که‌متر له‌چاوپیا‌خشانه‌ وه‌میژولکه‌یی‌که‌ له‌
 میلونه‌می‌ک له‌و باوه‌رانه‌ی که‌له‌رێگه‌ی ئاوه‌زه‌وه‌ ویستویه‌نه‌ بگه‌نه‌ «خواناسی»
 (زانیارانه‌)، یان (زانیاری)، که‌هه‌روه‌کو وتمان ناوی‌نراوه‌ به‌ علم‌الیقین.
 جامینیش ئه‌مه‌وی به‌ش‌به‌حالی‌خۆم، هه‌ر له‌م‌ری‌ره‌وه‌وه‌ پێی، خوێنه‌واری‌کورد
 پۆشن که‌مه‌وه‌ وه‌به‌پێی ئهم‌سه‌رده‌مه‌ی خۆمان، واته‌ سه‌رده‌می «ماده‌»، یان
 سه‌رده‌می زانیاری‌نوی، هه‌ر له‌رێگه‌ی ئاوه‌زه‌وه‌، بری له‌گه‌لی خوێنه‌واری‌کورد‌دا
 بلوێم، وه‌باوه‌ریکی تاییه‌تی خویشم هه‌یه‌ بیخه‌مه‌ به‌رچاوتان.

من هه‌رچه‌ن و تم، ته‌ن‌ها باوه‌ری خۆم ده‌ر ته‌پریم به‌لام ئەم‌مه‌به‌سته چۆن‌کو
په‌یوه‌ندی به‌باسه‌که‌مه‌وه هه‌یه، نیشان‌کردی ته‌که‌م، ئەو‌یش په‌نجه‌راکت‌شانه بوکتی
بری تازهی «الله یتجلی فی عصر العلم» نویسنی «جون گلور مونسما» که‌له‌سالی ۱۹۵۸
داچاپ‌کراوه به‌زۆر زوانیش (ترجمه) کراوه John Glover Monsma – ئەم‌کتیبه
بریتی‌یه له‌بیروباوه‌رده‌ر برینی چل‌پسپۆرو کارناسی پایه‌یه‌ک، که‌ ناوی شه‌هاده‌و پایه‌ی
زانباری هه‌ریه‌که‌یان نیوه‌لاپه‌ره‌ییکی گرتوه‌ته‌وه، که‌هه‌ریه‌که‌ی کارناسو پسپۆری
زانبارییکی زانیه‌کافی ته‌م‌پۆن، وه‌هه‌ریه‌که‌ی له‌رشته‌ی زانباری خۆیدا، باش‌پرووی
کردوه‌ته‌وه وه‌ته‌لی ته‌وه‌ی بۆی ده‌رکه‌وتوه، ته‌وه‌ته، ته‌و کاره، لی‌بونی ریه‌رو
دروس‌که‌رو ته‌ندازبارییکی تاییه‌ت، هه‌رگیز نه‌بوه‌و نالی، جائه‌مه‌خۆی
به‌لگه‌ییکی زۆرگه‌وره‌یه بو‌خۆینه‌وارانی زۆره‌رزو خۆینه‌واری ته‌م‌رو، که‌ته‌توانن
خۆیان سه‌یری‌که‌ن.

جادی‌مه‌وه سه‌رباسه‌که‌ی خۆم.

من ته‌لیم ئیمه دوو ریگه‌مان له‌پیشایه، سی‌هه‌می‌یه ته‌ویش ته‌وه‌ته،
باوه‌رمان‌بیته‌سه‌ره‌ته‌وه‌ی ته‌م‌گه‌ردوونه، یان له‌ریگه‌ی هه‌ل‌که‌وته‌وه واته به‌«صودفه»
دروس‌بویت، که‌هه‌روه‌کو ماتریاله‌کان واته باوه‌رکردوان به‌«ئه‌صالحه‌فی‌ماده» ته‌لین.
یان ته‌لی دروس‌کرائی، واته ریک‌خه‌ری هه‌بیت، ییگومان جیهان هه‌یه،
وه‌ته‌وه‌تا هه‌ستی ته‌که‌ین، ییگومانیشه له‌(ماده) دروس‌بوه، نالی بلین هه‌یچه، جا
به‌رله‌وه‌ی ته‌وان، به‌روکی ئیمه‌بگرن بلین ده‌ی‌باشه جیهان که‌هه‌یه‌و که‌ماده‌شه.
وه‌هه‌ل‌که‌وتیش‌یه، ده‌ی‌چۆن‌دروس‌بوه؟ ئیمه ته‌لین ته‌ی‌ته‌گه‌ر جیهان هه‌شه‌و
له‌ماده‌یشه وه‌به‌هه‌ل‌که‌وتیش‌ئاوا ریک‌که‌وته‌وه، ده‌توبلی، چۆن‌بوه‌که‌ی‌بوه، ماده
چۆن‌بوه، ؟ وه‌هه‌ل‌که‌وت چۆن ته‌م‌هه‌مو گه‌ردونه‌و، ته‌م‌هه‌موه گیان‌له‌به‌ره‌ی
دروس‌کردوه، ؟ واته چۆن هه‌رله‌خۆوه ته‌م‌هه‌موه ریکی‌یه دروس‌بو؟
دیاره که‌ئاوه‌ز ته‌وه‌ستی، وه‌وه‌لامی‌یه، چونکه‌ مروف که‌شتیکی نه‌ناسی
وه‌له‌سه‌ره‌تاو دوا‌دوا‌یکه‌ی ئاگادار نه‌بو وه‌ئاوه‌ز، به‌هه‌رچواره‌وری نه‌سوپایه‌وه،
خۆی چۆنی‌بناسی وه‌به‌می چۆن بناسینی؟

فه‌رقی ئیمه‌ی باوه‌ردارو، ته‌وانی لی‌باوه‌ر، ته‌وه‌ته من ته‌لیم، ته‌مه ته‌له‌فریونه
ته‌شی بینم، که‌واته هه‌م هه‌یه‌و هه‌م‌دروس‌یش کراوه، هه‌م وه‌کوته‌ل‌بیت له
(ماده‌یه)، به‌لام نه‌ته‌زانم چۆن دروس‌کراوه‌و نه‌ته‌یش‌زانم دروس‌که‌ره‌که‌ی کی‌یه‌و

خه لکی کوی بهو دایک وباوکیان ناوی چیه، وه نه نه ناسینی من
ته یته هوی دروس نه کرفی. ئایا نه ناسینی دروس کهر، وه زانیی چون دروس بون ته یته
هوی «انکار» وه باوه نه کردنی تو، به ته له فزیون وه پیم بلیت، مادام تونازانی چون
دروس بو، ئیترته مه هه ره له خو به وه دروس بو، چونکه، مادده یه، ته ی تو چون
ته توانی بومنی بسلینی، که ته م شته جوانه، هه روا له خو به وه بو، وه ته م مادده هه
به ری که وت له خو به وه بو به ته له فزیون.

نمونه ی تر ته وه ته، تو له چۆلیکا له ماله کۆنیکا هه یکه لکی جوان دانا شراو، یان
پارچه شیعرێکی جوان نو سراوی مه عناداری بهرز، بدۆزیتوه، وه بلیت، مادام نازانم
کی نویسیویه تی، ته مه هه ره له ریگه ی ریکه وته وه، بو ته شیعر، یان بو ته هه یکه ل.
یان، له بیابانیکا ریت که وته کۆشکو ته لاریکی رووخاو، یان نه روخاوی چۆل،
هه ره وه ی نه زانی کی دروستی کردوه، ته ی مل باده ی تو «انکار» بکه ی ت، بلیت ته مه
هه ره به ری که وت دروس بو؟

جا مروف، ئاوه زی خوی بکاته داوه ئایا دروس کردنی هه یکه لی، یان نویسی
پارچه شیعرێک، یان دروس کردنی ده سی مال، ناره حه ته، یان دروست کردنی،
ئاده می زادیک که هه موی ته مانه ده س کردی ته ون؟ ئاده می زادیک که صاروخ،
دروس ته کا، که گه بشته ته ناومانگ، وه له وه لاتریش ته روا ت، که ته مه موه
«اختراعات» ی ته مروف هه ی ته وه؟

ده ی بۆبلین هه یکه لی له ریگه ی ریکه وته وه دروس نای، ته له فزیونی
ده س کردی ئینسان به ری که وت دروس نای، پارچه هه لیه ستیکی بهرز
که له سه رچاوه ی میشکی ئینسان وه هاته، له خو به وه به ری که وت نه چوه ته سه ری
ته و پارچه کاغه زه به لام ئاده می زاده که خوی که خواوه نی ته مه موه ئاوه زه ته، که
(موخته ریعو) فه ننانو نوسه ره، هه روا له خو به وه وه کو قارچک هه ل قولیوه، بۆچی؟
چونکه «مادده یه»؟؟ ته مه ش به جیگه ی خوی، ته ی میشوله یلیک ته ی فیلێک ته ی
ته مه موه ته نظیات وریکو پیک کردنه ی جیهان و گیان له به ران و گژو گیاو
خواردن و مبه و گول و جوانی سورشته؟ ته مه موه کائانه و تیشکی رۆژه، «که بوونی
دانی هه ره یته هوی نه بونی گیان دار وه نه بوونی دانی هه ره یته هوی نه بونی گیان دار» وه کو
«له کوره ی مانگدا»!!!، هه روا به ری که وت هه مویان هاته ده ی، یان هه رمادام
من عه قلم پی ناشکی چۆنه و چۆن بوه ئیتر هه ره له خو به وه بو؟

دهی خو عه قلم به مادده که ئەشکی، وه خویم له ماددهم، دهی چۆنم وه چۆن ئەم؟
 دهی مادام نازانم مادده چۆن بو، که واته ماددهیش وجودی نیه و منیش ههینم،
 چونکه نه ئەزانم مادده چۆن بو نه ئادهمی زاد یان هیلکه، ئەم هیلکهیهی، که به
 ههزار جوړ ئەی خوین، وه به مه کینهیش ههله دیت وه گیانی تیایه، مادام من نازانم
 ئەو گیانهی کامه و چۆنه، ههزار کهله شیرو مامریشی لی دهره پری باوه پری پی ناکه م.
 جائه مانه ی که وتمان هه موی له ژر سایه ی دوو باوه را کوته بنه وه.

ا - ریکوینک کراوو ریکوینک کهر، واته «مونه زهه» وه «مونه ززم»

ب - خاوه ن شوینو شوینه وار، «ئه سه ره وه موئه سسر» چونکو مادام شتی ریکوینک
 هه بو لی گومان هیزیک وه ئاو هزیک ریکی خستوه، وه مادام شوینه پی
 وه شوینه وار هه بو خاوه ن شوینو شوینه واریش ههیه وه هه رگیز له رینگه ی هه لکه وته وه،
 نه خانوینک له ده شتیکا ههله ئەتوقی وه نه له ناو به فرو قورو لیکا، جینگای پی
 که رویشکو کهوو، وئاخیک به ری که وت دروس ئەبی.

جائه وشته ی که من به ئاو هزی خویم ئەنجه مه سه ری ئەم روون کردنه وهیه،
 مه به ستیکه ئەگه ریش له مه و بهر و تراپیت، من نه بیستومه وه نه خویندویشمه ته وه،
 که ئەه ویش باسی... «زه وجیه» ته، واته جووت، یان، جووت بون. یان «نیرومی»،
 دیاره وشه ی «نیرومی» واته جووت، هه موو بیستومانه، وه له قورئانی پیرو زیشا چه ندین
 ئایهت ووشه ی «ازواج» ی تیدایه، واته نیرومی، به لام مه به سته که ی من شتیکی تره،
 ئەه ویش هه ر له م ری ره وی په ی بردنه به به «خالیق»، واته دروس کهر، واته
 ههله سورینه ری جیهان، ئەه ویش ئەمه ته، به «فه رزی مه حال» وتمان وا له ملیاردها
 سالی له مه ویش، له رینگه ی ریکه وته وه له م سه رزه وی به دا نیژیک، به هه مو
 پیوستیکی نیژینه پی به وه دروست بو، یان، می یینه ییک دروس بو،
 «ئه لبهت به ری کهوت» !!!، ئایا چ ئاو هزو چ عه قلیک ئەیگری، هه ر له و کات و سات
 وجینگه و رینگه یه دا، قووت، له و به ریشیه وه، می به که ی، یان نیزه که ی، یان بلین،
 جووته که ی، ئەه ویش هه ر به ری کهوت» دروس بو؟ عه قل ئەیگری؟

جا با به رسین، ئایا ئەم ژن و پیاوه هه ر به پانزه شانزه ساله ی ههله قورتیان، یان
 به منالی؟ یان به «ده له مه پی» وه یان به تومی؟ ئەرتۆم بوون له کام زکا په روه رده بوون؟
 ئەرده له مه بون چون ژبان؟ ئەرپیوستی به گه رمای وهک زکی دایکه، ئەم گه رما بهک

تامی بکە، وه «اطمئنان»، دنیایی دەرونی بە دەست بێت، وه ئەم بە دەست هێنای باوەری ئەواوه بەخودا، بۆیه لەم پرێنگایەوه دەست ئەدات چونکە خوا خۆی ئەبەوی، چونکە بە گرتنە بەری ئەپرێنگە تاییبە، پرێنگە (مەعنەوی یان) مرۆف ئەوەندە پاک ئەبێتەوه ئەگاتە رادەئێک شیاوی ئەوە ئەبێت خۆی گەورە، لە پرێنگە (موکاشەفە)، کەشف و دەرخستن یان موشاهەدە، چاوی کەوتن بە چاوی دەرون چاوی بەصیرەت، یان ئیشراق درەوشانەوهی نوری خوا لە دەرونا، باوەرەکە ی بێتە باوەرێکی «عین الیقین» یان «حق الیقین» وه ئیتر هیچ گومانی پێوە ناکاتە دەرونی.

لێرەدا وشەئێک هەیه گوتنی پێویستە، ئەویش ئەوەتە ئەگەر باس لە «تەطەوور»، گۆڕانەوه بکەن، کارناکاتە سەری نێرومی، وه جیهازی پێویست بۆ «زکوزا» مەبونی ئەگەر بێت بێتە «ملکة الجمال» نێرەکە ی نێرەومی بەکە ی می، وه دروس کەری لە بەکە جیا کردونەوه.

ئێمە هەولێ ئەوەمان دا روونی کەینەوه ئەکریت لە پرێنگای بەکاربردنی هیزی ئاوەزەوه بگەینە ئەوەی کە ئەم «کەونە» لەرێی هەلکەوتەوه وابەم جوۆرە پێک نەهاتوه، بەتاییبەت بەشی گیان داران، بەتاییبەت دەسمان بۆ ئەو مەبەستە راکێشا، کەچۆن نێرێکو می ئێک کە هەمو ئەندامێکی لەشیان بۆ جوتگیری وه سکوزا، یان بەردەوام بونی ژبان، دروس بو، چۆن هەر لەرێنگە «صودفە» وه، واتە هەلکەوت، هەم می، وه هەم نێریش، دروس بو، لە هەمو گرتگێتر، ئێسنائێک ئەوەندە پرێکو پێکە کە خۆی شت «ئەختیراع» ئەکات، چۆن ئەکری بە هەلکەوت دروس بویت، ئەویش می بە جیا بە هەلکەوت، وه لە هەمان کاتوساتو جی و شوێنا، نێرە کەشی، هەر بە «صودفە» دروس بو؟

جاوتمان فەیلەسوفەکان هەر لە مێژەوه هەولیان داوه بۆ ناسینی خواوەنی ئەم «کەونە»، وەدەها باوەریان دەربریوه، بەلام چونکو پشتیان بە ئاوەز بەستوه، ئاوەزیش وزەو تواناییو بردی، دیاری کراوی هەیه، جگە ئەوەی بتوانن بگەنە ئەوەی خوا هەیه، ئیتر لەوە لا نەیان توانیوه چی دی بپۆن، ئەمانەش باوەری وه کو «مثل» ی ئیفلاطون، وه یان «واجب الوجود» وه ئەو جوۆرە باوەرێانەیان خستوهە قالیکی مەنطق بەوه، وه کو ئەوەی وتان باوەری شوێنەوار وه خواوەن شوێن، «أثر ومؤثر» یان «حادث ومحدث» واتە بەدی هاتوبەدی هێنەر، ئەمانەش لە رێزەوی زانیاری «کەلام» وه، کە زانیاری بکی

ئىسلامىيە، بۆي چۆن، بىگرە ئەم تىكۆشانەي موسولمانانى زانىارى كەلام، ئەو ئايەتە بىگرىتەووە كەخوا بەپەيامبەر ئەفەرموى «ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» واتە خەلك بانگ كە بۆلاي خوا پەرسى لەرنگەي زانىاريو ناموزگارى باشەووە، وەلەگەل ئەوانا بەباشترین جۆر باسو لىكۆلینەووە بکە.

لەگەل ئەوەشا زانىارانى كەلام، گىرەوكىشەيىكى زۆريان ھاوردە سەر رىگەي باوهرى سادەو پاكو ئىتلايشى ئىسلام، وەگرى كۆپرەي زۆريان تىخست، بەلام ئەوپەرەي ئەم باوهرەش، ھەرباوەرى «عەلىي» بو، بەلام فەرقى ئەمان لەگەل فەیلەسوفە پىشەوكانا ئەووەبو، كەئەمان ئەيانەو وىست راستى ئايىنى ئىسلامىش بىسەلمىن نەك تەنھا ھەر بونىخوایىك.

جا مەبەستەكە تا ئەم رادەيەي پەيوەندى بەباسەكەي ئىمەووەبو، لەبەر ئەووە تەنھا پەنجەيىكان بۆراكىشا، بۆئەووەي كە بلىين بۆيە فەلسەفەي كۆنو تازە، يان تەنانەت زانىارى كەلام، كە زانىارىيەكى ئىسلامىيە، ناتوانن كانگەو سەرچاوەي «نصوف» بن، چونكى بردو توانانى ئەوان بەسراوہە «ئاوہزە واتە عەقلەووە، وە وەكو وتمان عەقلەش لەگەل ھەمو بايخەيكى دا، ھەر سنوردار وە رادە دارە، كەواتە عەقل تەنھا ئەتوانى بمان گەيىننە «علم اليقين» ئىتر چۆن كارى كردووە تە سەر تەصەووف، كە «عين اليقين» وە «حق اليقين» بەلام ئىگومان فەلسەفەي كۆن، سەرچاوەيە بۆ فەلسەفەي ئىسلامى، نەك بۆتەتەصەووفى ئىسلامى، ھەروەھا سەبارەت بە تەصەووفەكانى پىش ئىسلامىش، چ «صيني» چ «ھىندى» چ «فارسى» چ «يۆنانى» ھىچكام ناتوانن سەرچاوەبن بۆ تەسەووفى ئىسلامى، چونكى تەصەووفى ئىسلامى ھەروەكو لەئايىندەدا روونى ئەكەينەووە ھەر لەئايىنى ئىسلامەووە سەرچاوە ئەگرىت، وەھەر لەزەمانى «پەيامبەریشەووە» درودى خواي لەسەرئى دەستى پىكردووە.

وە ھەمو ئەزانين، چ فەلسەفەو چ رىرەووەكانى تەسەووفى ئەو ولائانەش، لە ئاخرو ئۆخرى سەدەي دوھەمى كۆچى دا، بەلكو لەسەدەي سى ھەمدا گۆرانی سەر زوانى عەرەبى، «خوژەبەي» بەمانى كە ھاویرى پەيامبەرە «د.خ» لەكو، بۆگای چىنوپرىرەوى «ئەسكەندەرانى» ئىفلوطين لەكو، كەپاش سەدھا سال «تەرجومە» كراون بە عەرەبى، بەلام بۆ روون كردنەووەيىكى زۆرتىر باسەكەمان، ئەپرسين، فەلسەفەكەي وەچۆن ھاتووە ناو موسولمانەووە؟ وە لە چ خوێكە؟

ههروهه باوه‌ری کارتی کردنی، ته‌سه‌ووئی گهلانی تر بۆسه‌ری ته‌سه‌ووئی ئیسلامی، چۆن وه‌بۆچی پێك‌هاتوه‌؟

ئه‌وه‌ی كه‌بۆمان روون‌بوه‌ته‌وه‌، كتیبه‌ كانی فه‌لسه‌فه‌ی یۆنان له‌سه‌رده‌مانی هارون الرشید «٧٦٦-٨٠٩» زاینی به‌لكو له‌سه‌رده‌می مأمونی كوری هارون دا «٧٨٩-٨٣٣» گۆراونه‌ته‌ سه‌رزوانی عه‌ره‌یی- پروانه‌ كتیبی «اعلام‌ الفیلسفه‌ العربیه» هه‌رچه‌ن له‌ دوا‌دوانی ده‌سه‌لانی ئه‌مه‌وی به‌كان، له‌شاما بری كتیبی كیمیایی له‌یۆنانیه‌وه‌ گۆراونه‌ته‌وه‌ سه‌ره‌ره‌یی، به‌ تایبه‌ت له‌ رۆژگاری ده‌سه‌لانی خالیدی كوری یه‌زیدی كوری مه‌عاویه‌دا، پروانه‌ كتیبی «الفهرست» ی «ابن‌ الندیم» به‌لام هه‌روه‌كو ابن‌ الندیم «٩٣٦-٩٩٥» ز «٣٨٥» كۆچی مردوه‌ ئه‌لی گومانی تیانیه‌ كه‌ گۆرینی كتیبه‌كانی فه‌لسه‌فه‌ بۆسه‌ری زوانی عه‌ره‌یی، له‌سه‌رده‌مانی عه‌بیاسی یه‌كانا ده‌ستی پێ‌كردوه‌، وه‌كتیبی «اعلام‌ الفیلسفه‌ العربیه» یش هه‌ر ئه‌م باوه‌ره‌ تازه‌ ئه‌كاته‌وه‌و دانی پیاوه‌نی. كه‌واته‌ ئه‌لی بێلین نه‌فه‌لسه‌فه‌ی كۆنی یۆنانی، به‌تایبه‌ت فه‌لسه‌فه‌ی ئه‌ره‌سطو وه‌ ئیفلاطون، وه‌نه‌فه‌لسه‌فه‌ی تازه‌ی «ئیفلوطين» كه‌به‌ناوی فه‌لسه‌فه‌ی اسکندرانی، یافه‌له‌سه‌فه‌ی ئیفلاطونی تازه‌، به‌ناوبانگه‌، كه‌سه‌رچاوه‌كه‌ی، له‌ ئیفلوطين «٢٠٣-٢٧٠» زوه‌ سه‌رچاوه‌ ئه‌گریت، مادام كه‌ له‌ سه‌ده‌ی سی‌هه‌می «هجری» دا كراونه‌ته‌ عه‌ره‌یی، ناتوانن کاریان كردیته‌ سه‌ر ته‌سه‌ووئی ئیسلامی، كه‌سی‌ صه‌ده‌ی له‌وه‌پێش ده‌ستی پێ‌كردوه‌.

ئه‌م باوه‌رانه‌ زۆر تری له‌رۆژه‌لآت ناسه‌كانی ئه‌وروپا و ئه‌مريكاه‌ سه‌رچاوه‌ ئه‌گریت، ئه‌ویش زۆرتری به‌هۆی له‌یه‌كه‌چونی بری له‌ وتارو باوه‌رینه‌كه‌وه‌یه‌كه‌ تاك‌وتراك‌ له‌ گوشتاری كه‌ ئه‌مه‌ردانی رۆژه‌وی ته‌سه‌وووف‌ له‌گه‌ڵ گه‌وره‌پیاوانی گۆره‌پانی فه‌لسه‌فه‌دا له‌یه‌ك‌ئه‌چن، به‌تایبه‌ت فه‌لسه‌فه‌ی ئیفلاطونی تازه‌، پروانه‌ كتیبی «تاریخ‌ الفیلسفه‌ العربیه» نویسی حه‌ننا فاخوری وه‌دوكتور خلیل، به‌م فه‌لسه‌فه‌ تازه‌یه‌ ئه‌لین فه‌لسه‌فه‌ی «ئه‌سكه‌نده‌رانی» یان فه‌لسه‌فه‌ی «ئیفلوطين» دیاره‌ئه‌گه‌ر بێتو ئیمه‌ باسی ئه‌و له‌یه‌ك‌ چوناوه‌ش بکه‌ین ئه‌وه‌خۆی پێویستی به‌ لێكۆلینه‌وه‌ی باوه‌ری، لای‌كه‌می ده‌كه‌س له‌ فیه‌له‌سوفه‌كان و ده‌كه‌سبیش له‌ صوفی‌یه‌كانی ئه‌وێت، كه‌ هه‌م له‌وزه‌ی باسه‌كه‌یشمان به‌ده‌ره‌و هه‌م خویشی به‌ته‌نها هه‌زار لاپه‌ره‌ باسی ئه‌وێت، كه‌ پێویستیکیشی نیه‌، چونکی ئیمه‌ له‌م‌لاوه‌ روونمان‌كردوه‌وه‌، وه‌تمان به‌ر له‌گۆرینی

فەلسەفە بۆزوانی عەرەبی، لای کەمی بەدووسەت سالا تەسەووفی ئیسلامی دەستی پێ کردووە.

جاوتمان رۆژھەلات ناسان، ئەولەیک چوێ تا کو تراکەیان کردووە بە لگە کە ئەلین «رایبەمی عەدەوی بە» بناغە می حەبەت «واتە خوشەوێستی» کردووە تە سەرچاوەی تەسەووفی خۆی، کە وتوویەتی خودایا من لە ترسی جەھەنم نیە، بە لکو ھەربو خوشەوێستی وەرەزامە ندبوتە لیم، کە من بە ندەگی تۆ ئە کەم ١٨٥ ھ. جاتە لین ئەم جۆرە خوشەوێستیە ئە ھی «راھبە» کان، واتە رە بە ندەکان ئە کات، یان پری باوەری «حلول» یان «پریازەت» کیشان وە ھی تریش کە لە ھی ھیند ئە چیی یان باوەری «ئیشراق» واتە دەرکەوتنی نوری خودا وە ند، لە پرەوشی یۆنانیە کان ئە چیی، وە ھی تر.

ئەم جۆرە ھەلسو کە وتو پرەوشو باوەرپانە، کە پریکی لە ھیندی وە پریکی لە فارسی وە پریکی لە یۆنانی وە پریکی لە مەسیحی ئە چیی: لە ناوی کردارو گوفتاری سو فی بە کانا بەرچاو ئە کە ون.

بە لام کاتی کە ئیمە ئە یینین گرنگترین پری پرەوی تەسەووف، لە ھەلسو نیشتی پە یامبەری گەرەو یارانی یەو، وە ئە دەستورانی قورئانوی پری پرەوی ئیسلامە وە، وە سالە ها بەر ئە گورینو نوسینە وە ی ئەو فەلسە فەو و شانە وە، دەستی پیی کردووە سەرچاوە ئە گریت، چۆن ئە یی بکە وینە ئە و گومانە وە کە بگرە تەسەووفی ئیسلامی ئە وانە وە سەرچاوە بگریت، جاشتیکی تر دیتە پیشە وە ئە ویش ئامانجو ئاکامە، کە ھەرگیز بەرھەمو ئاکامی ئە وری پرە وانە بە ک نین ھەر وە کو کە سەرچاوە کان یان لە یە ک جیان.

بۆچی؟

بێ گومان بترەتی باوەر لە تەسەووفی ئیسلامیدا، ئایینی «ئیسلامە» باوەر کردن بە تا کو ئە نیایی خودا «توحید» باوەر بە «ریسالت» واتە بە پە یام ھاوردنی پە یامبەر لە لای خودا وە، ئە نجام دانی فەرزە کان بە پری کو ییکی، وە دە رنە چون لە چوار چێو ی «شەریعت» وە لانە دان لە پری پرەوی مەردا یە تیو پیاو ە تیو پیاو چاکی، وە ھەمو پرەوشیکی پەسە ند: وە بە کورتی، بە «ظاہیر و باطن» واتە بە تاشکراو بە نیی، پە یەرەوی کردن لە دەستورانی قورئان وە پە یامبەر، لە لایینی مرقفە ھەر ھەر گەرە کانی پری پرەوی تەسەووف: بۆمانی دەر ئە خەن کە تەسەووف پری پرەویکی راستە قینە ی ئیسلامە، بە لام ئە ک ھەر

بهرواڵهت وه «ظاهير»، بهلكو لهكانگه‌ی دليشه‌وه وه به په‌نامه‌کی، ته‌ویش بو‌نزله
 بونه‌وه له‌خوا هه‌روه‌کو وت‌مان بو‌گه‌يشتن به‌پله‌ی «عين اليقين»، «حق اليقين» وه بو‌به‌دی
 هينانی ده‌ستورانی قورشان كه‌له‌مه‌وپاش يه‌كه يه‌كه ده‌سيان بو‌ته‌كيشين وه لييان
 ته‌كو‌ليه‌وه. واته له‌و ئايه‌تانه‌ی بونه‌ته سه‌رچاوه‌ی ته‌سه‌ووف هه‌روه‌كو په‌يامبه‌ر
 ته‌فرموی «الاحسان ان تعبد الله كأنك تراه فان لم تكن تراه فإنه يراك» واته ئي‌حسان به‌وه
 ته‌ئين خوا جو‌ربلك يه‌رستيت وه‌كو ته‌وه‌ی كه‌چاوت لييه‌تی ته‌گه‌ر تو‌چاوت له‌و نيه
 ته‌وچاوی له‌تويه، جا به‌مه ته‌ئين مه‌قامی ئي‌حسان.

جا ته‌مه‌له‌كو‌ی وه‌ته‌وه له‌كو‌ی فه‌يله‌سوفيك له‌ريگه‌ی ئاوه‌زه‌وه باوه‌ريکی بو‌
 خوی سه‌ماندنی ته‌ویش له‌پروژگاريا كه‌ناوی ئيسلام هه‌رنه‌به‌وه وه سه‌دان سال به‌ر
 له‌هاتنی ثاني ئيسلاميش، مه‌به‌ستتيکی تريش ده‌رباره‌ی به‌هه‌له‌داچونی پروژه‌لات
 ناسه‌كان، سه‌باره‌ت به‌ناسيني ته‌سه‌ووف ئيسلامي، هه‌ر له‌و به‌شی له‌يه‌ك چونی پري
 شتی ته‌سه‌ووف ئيسلامي، له‌گه‌ل «ره‌به‌ن گه‌ری» گاوه‌كان، يان هه‌لسونيشتی،
 گو‌شه‌گيرانی ولا‌تانی تر، يان وتاری فه‌يله‌سوفه‌كان دا، جگه له‌پروون كردنه‌وه‌كه‌ی
 ترمان ته‌وه‌ته.

ئيمه وت‌مان تي‌كو‌شان بو‌ناسيني «ماوراء الطبيعة» خو‌و خه‌ديه‌كه، بگه‌ر له‌هه‌مو
 مروفياکی ئيستيه‌و‌كو‌نیشا بوييت وه‌هه‌يه، جا‌پري كه‌س ته‌وه‌نده چوه‌ژيري باسه‌كه
 تاگه‌يان‌دوو‌يه‌ته راده‌ييك هه‌مو‌کاتی خوی، وه‌ژبانی خوی بو‌ته‌رخان کردوه‌و بو‌ته
 گو‌شه‌گيريک، ته‌گه‌ر له‌کاتی ثاني مه‌سبحا بوييت بو‌ته «ره‌به‌ن»، له‌وه‌و پيشيش
 به‌ناويلک ناوتراوه وه‌كو «ته‌رکی دنيا کردو» يان «عه‌ودال». كه‌جيايه له‌وشه‌ی «ته‌بدال» ی
 صوفي گه‌ری، وه‌ثاني ئيسلاميش بير‌کردنه‌وه‌ی له ته‌رزو ئاسمان وه‌چونه‌تی
 دروس‌بونانی لاپه‌سه‌نده، «الذين يذكرون الله قياماً وقعوداً وعلى جنوبهم ويتفكرون في خلق
 السماوات والأرض ربنا ما خلقت هذا باطلاً سبحانه ففنا عذاب النار» (سورة ال عمران)
 خوا، ج ره‌زامه‌ندی خوی ده‌رته‌پري سه‌باره‌ت به‌وبه‌ندانه‌ی، كه‌بير ته‌كه‌نه‌وه
 له‌دروس‌بو‌نی كه‌ون، ته‌فه‌رمی ته‌وانه‌ی كه‌له‌هه‌مو‌کاتا له‌هه‌لسانو دانيشتي‌شا خويان
 له‌يادناچی وه‌بير ته‌كه‌نه‌وه له‌چونه‌تی دروس‌بو‌نی كه‌ون. خويان ته‌مانه‌ت به‌گالته
 دروس نه‌کردوه گه‌وره‌ی هه‌ر‌بو‌تويه، بمانپاري‌زه له‌سزای ناگر، جا به‌ته‌نها بو‌ونی ته‌م
 خو‌وخه‌يه. نايته به‌دی هينه‌ری ته‌وباوه‌ری بليين، ته‌سه‌ووف ئيسلامي دري‌زه‌ی
 ته‌و ته‌سه‌ووفانه‌يه، «ته‌نها ته‌کري بليين» مروف له‌پروژتکه‌وه بوه هه‌رشه‌يدا‌بو به‌شو‌يني

لێره دایه پهی ئه بهین به گرنکی به کاربردنی هیزی دهروونی، بۆخواناسی، بۆ پهی بردن به رازو نهینه کانی ئهولای سورشت و مادده، جا لێره دایه که پاهی بوله ندی تهسه ووفان بۆ ده رته که ویت، ئیمه وتمان که تهسه ووفی ئیسلامی هه رچه ن شتی وای هه بیت که له تهسه ووفی گهلان، یان ری پره وو ئاینه کانی جیهان بچیت، هیچ کاتی له وانه وه سه رچاوه ی نه گرتوه، وه تهسه ووفی ئیسلامی له زه مانی په یامبه ره وه «د-خ» دهستی پی کردوه وه ئه وچۆره ره وشو فه لسه فه و هه لسه ویشته نه پاش سی «هه ده» له هاتی ئیسلام، جا «به عه ره ی» ته رجومه کراون و موسلمانان لی یان ئاگا دار بوون. واته کاتی ئه و شوینه واران له ناو موسلمانان سارون، که تهسه ووفی ئیسلامی چه ندین قوناغی خسته ته پشت سه ری، وه ده ها صوفی به ناو بانگ هاتونه ئه م جیهانه وه و روشتون و «قالیفاتیان» له تهسه ووف دا، که ئیسته سه رچاوه ن، بۆ ئیمه نوسراوه ته وه و، بناغه ی تهسه ووفی ئیسلامی یان ئه وه نده به و دارژاندوه، که هه تاهه تایه هه ر له به ته و بونایه.

پاش ئه م پێشه کیه کورته یه، که ئیتر ده س ئه که یه باسه بناوانیه که مان، وه ئه تانین بلین تا ئیسته هه رچی مان نوسیوه هه موی هه ر پێشه کی بوه وه له مه ولایه که ئیتر ئه پرسین:

تهسه ووفی ئیسلامی چی یه؟

له که یه وه دهستی پی کردوه؟

ئامانجی تهسه ووفی ئیسلامی چی یه؟

ئایا به راستی تهسه ووفی ئیسلامی له گهل ئاینی ئیسلامی

هیچ جیاوازی نیکی هه یه؟

جا لێره دایه من سه یری خۆم ئه که م که سه باره ت به وه لام دانه وه ی ته واوو لی که موکۆری ئه م پرسیارانه چه ن به چو کوئی ده سه لاتم، وه هه ر چه ن سه رچاوه ی زۆرم به ده سه ته وه یه وه خویشم له ناو خه یرانیکی صوفی مه سه له کا چاوم کردوه ته وه، وه له م په نجاسالهی ته مه نا به خه زمه تی زۆریک له شاره زایانی ئه م ریگایه گه یشتوم، له گهل ئه مانه شا ئه لیم، چۆن وه له کوپوه دهستی پی بکه م، به لام ئومید به خوا تاهه یی که

له تواناماییت ههول ئهدهم بو شهوی کاتی که دواپی به نویسنه که هات، وه کاتی که خوینه واری کورد له خویندنه وهی نو سراوه کان بویه وه - ئیتر به باشی بتوانی وه لآمی ته ورسیارانه بداته وه که وان له سه ره تای کتیه که دا.

جا ساده ست له ده ستو قهوه ت له خوا.

ئسته له به کهم پرسیاره وه ده ست پی ئه کهین ئایا ته صه ووفی ئیسلامی چی به وه ئایا ته صه ووف وه شه ریه ت هه ریه کیکن یان جیاوازن؟
ئه گهر به کیکن ئهم چی به وه ئه وچی؟

ئیمه ئسته که ده ست ئه کهینه باسه که مان ئیتر به ناوی که سیکه وه باس ئه کهین که باوه ری به بونی خوای گه وره هه به وه باوه ری به ئاینی ئیسلام هه به به لآم ئه به وی بزانیته ته صه ووف ئه توانی چ خدمه تی به بته وکردنه وهی باوه ره که ی بکات، وه تاج راده یلک ئه توانی له خوای گه وره وه نزیککی کاته وه، وه چون ده روی پرووناکی لی ئه کرینه وه ئه گاته پایه ی بته وی «یقین» واته «عین الیقین» و «حق الیقین».

هه ره کو له سه ره تادا وتمان «ته صه ووف» بریتیه له «ذهوق» واته چه شتن وه «ئیشراق» واته هه ل هاتنو تابشی نوری خودا وه ند له ناود لآندا وه ئه گهر بیتو بمانه وی له ریگه ی ئاوه زو «بورهان» وه سلانندی زانیاریوه بو ی برۆین کارمان ته بیته کاری رۆژه لات ناسه کان، وه سه ری ده زوه که مان لی وون ته بیته، وه هه موی ئه کهینه گری کویره، هه ره کو ئه وهی که بیین له ریگه ی زانیارییه وه له باره ی «وه چی» وه «صبراج» ونازدنی په یام به ران بکوڵینه وه وای لی دیت، ئیمه وه نه می بایه خ وه نرخ بو زانیاری دانه نیین، به لآم زانیاری راستودروست به وه ئه لئین که دان بیت به سنورداری زانیاری دا، وه بزانیته که ئاوه ز وه «عیلم سنوریکی هه به، وه نانی له به ره ی خوی زیاتر پی پاکیشیت»، که واته سنوری ئاوه ز وه زانیاری ناتوانی له چوارچیوه ی «تاقی کردنه وهی مادده ی» بترازیته، وه هه رچی که له سنوری رواله ی مادده تاقی کردنه وه ده رچو ئیتر له وزه ی زانیاریو ئاوه ز به ده ره.

به لآم تاقی کردنه وهی ته صه ووف ئازمونیککی «پوچی» واته په وانی به، وه کاری به کاری مادده وه نه.

ئه توانین بلیین، «عیلم»، له زه وی، له مادده، وه له کاری پینج هه ست که ره کان «حواس خمس» ئه کوڵینه وه، به لآم گۆره پانی گه ردشی ته سه ووف و له که ون و ذهوق و رۆح و هه ستی ده رونی و ئیشراقی نوری خوداییدا وه به رزتر ئه فریت.

تەسەوووف تانەى چىزىت ناتوانى ھەستى پى بکەيت ، کەوابو تەسەوووف ئازموني
رەوانە ئەك «نەظەریەییکی عیلمی».

لێرەدا دێنە سەر ئەوەى کە ئایا تەسەوووف ھەر پەپرەوێى یە لە ئاینى ئىسلام؟
کەواتە لەگەڵ شەرعا فەرقیان چى یە.

وہ لām ئەوەتە بەلى تەسەوووفى ئىسلامى ھەر پەپرەوێى یە لە ئاینى ئىسلام ،
بە لām شەریعت ئەوەى کە ئەپەوێ لە مەرووف ، ئەوەتە ، کە بە پى دەستورى
شەرع ، سپاردەکانى ئەنجام دات ، وە کوئەوێ بۆ نوێزکردن پى وىست نە پىروھۆشت
نەروابە لایىکا ، بە لکومادام سپاردەکە ئەنجام دا ، لە کوئە کەوتە ، بە لām
تەسەوووف ، وردە وردە وات لى ئەکات ، لە ھەموى نوێزە کەتا ، چرکە ئىک بىرت
بەم لاو لا دا نەروات ، ھەر ئەو ھەش نە بە لکو لە ھەموى کاتى نوێزە کەتا ،
لە نورو بەرە کەت وە ھەزاران بەرھەم و دەس کەوتیش بە ھەرە مەندىت . کەوابو ،
ئەتوانى بلىن ، پەپرەوێى لە شەریعت ، پەپرەوێى یە لە دەستورى ئىسلام بە جوړىکى
رەوالەتى ، بە لām تەسەوووف سەرەرای ئەو روالەتەش پەپرەوێکى دەرونى و
وێجەدانى شە لە ئىسلام ، وە ئەنجام دانى حەقیقەت و جەوھەر و کاکلى ئىسلامە ،
بە دەرو دەرون ، بە دل و بە گیان . بە بارىکى ترائەوانەى کە ئیانە کەیان تەقلیدى یە ،
وہ یە قینە کەیان یە قینىکى عیلمى یە بە ئیان و یە قینەو پەپرەوێ ئەکەن لە شەریعت ،
بە لām صوفى یە کان ئیانە کەو یە قینە کەیان (عین الیقین) کەواتە ، بە ئیانىکى یە قینى
و کەملى ترەو بە پرەوێ شەرعن .

کەوابو ، فەرقىک نە ، بە لکو پەپرەوێ صوفى یە کان گەرم ترو دەرو نێرە .
چۆن .. ھەر وە کو ئەلین .. شەرع ظاہىرىنە . واتە ئەگەر تۆ وىست دزى ، یان
درو ، یان خراپە ئىک ، بکەيت ، وە ماوہ ئىکیش ھەستو بىرت بە وکارە دژانەى ئاینەوہ
مەشغول بو ، مادام تۆ دەست نە دا بە کارە کەو ئەوکارەت نە کرد «شەرعا» بە تاوان بار
دانانزىت قانونیش ھەروایە ، بە لām تەسەوووف وات لى ئەکات «ئەوێ دزى ئاینە ،
ئەوێ بەزبانى خەلکە ھەرگیز بە دل تا ئى نە پەرى وە خەیانى نە کەيت ، بە لکو جگە ئەو ھەش
ھەمیشە بىر لە ئەنجام دانى کردەوێ چاک بکەیتەوہ» . وە دلودەرونت ئەبێتە ھیلانەى
«خۆش وىست» .

بە پى شەرع ، تۆ ئەسەر تە ، دەستورەکانى خواى گەورە وە کو نوێز ، زەکات ،
جەج ، روژو ، ئەمانە ئەنجام دەيت ، بە لām تەسەوووف وات لى ئەکات کە ساتى لە یادی

خوداوه‌ند غافل نه‌ی، وه زو‌ریش له‌م‌کردوه‌یه‌ت خوشنودبیت وه له‌دذه‌تی لی‌به‌ریت. وه‌گه‌شهی پی‌بکه‌یت.

ئه‌نجام‌دانی فه‌رمانی خوداوه‌ند بو‌ موسلمانانی‌تر، جو‌رتیکه‌ له‌فه‌رمان‌به‌ری بو‌یاداش، یان له‌ترسی‌م‌زادان، چونکی ناسینی خوداوه‌ند ناسینیکی «عق‌لی، یان عیلمی یان ئیری» یه، به‌لام چونکی ناسینی «خواناسان» ناسینیکی یه‌قینی‌یه، ئه‌یه‌ته فه‌رمان‌بردن بو‌ خوشه‌ویست که له‌پیش هه‌موشتیکا هه‌ر له‌به‌ر خوشه‌ویستییه. وه‌م‌رو‌ف له‌ئازاری خوشه‌ویست دلخو‌شه‌ نه‌ک له‌نه‌وازشو که‌ره‌میشی.

لێ‌ره‌دایه ئه‌پرسین که‌ئایا ئه‌م‌ری‌پ‌ه‌وه‌ی ته‌سه‌وو‌فه له‌گه‌ل فه‌رمانی خوداوه‌ند وه‌ده‌ستورانی قورئانا رێک ئه‌که‌و‌یت یان هه‌ر رێ‌پ‌ه‌و‌ینکی تایبه‌ته‌؟

لی‌گومان رێ‌پ‌ه‌و‌ی ته‌سه‌وو‌ف، رێ‌پ‌ه‌و‌ی گه‌وره‌پیاوان و که‌له‌م‌یردانی رێ‌نگای خودادوستی و خوداپه‌رستی یه وه‌ئه‌گه‌ر‌یتو له‌ روانگه‌ی ئاینه‌وه له‌ره‌وشو‌کرداری شامه‌ردانی ئه‌م رێ‌نگایه‌ بکۆلینه‌وه، وه‌بیان ده‌ین له‌مه‌حه‌کی ته‌قواو پارێزگاری سه‌یر ئه‌که‌ین کردارو گو‌فتاریان، سه‌ری‌مو‌یێک له‌ رێ‌نگه‌ی شه‌ریعه‌ت لانا‌دات.

جائیمه له‌داها‌تودا ده‌س‌نیشان ئه‌که‌ین بو‌ ئه‌و‌ئایه‌ته‌ پیرۆزانه‌ی قورئانی مه‌زن، که ئه‌م رێ‌گه‌به‌رزیه‌یان خسته‌وه‌ته‌ به‌رده‌می م‌رو‌ف، وه‌ئه‌م خه‌ل‌ئه‌ جوانه‌یان تایبه‌ت‌کردوه بو‌ ئاده‌می‌زاد، وه‌سه‌باره‌ت به‌ «نفس»، «قلب»، «ذکر»، «نحوه»، «سلوک»، «طریقه‌ت»، وه‌ه‌باس ئه‌که‌ین، تا ورده ورده یۆمان ده‌رئه‌که‌و‌یت که‌ته‌سه‌وو‌ف چو‌ن جه‌وه‌ه‌ری ئیسلام وه‌شه‌ریعه‌ته، وه‌چو‌ن م‌رو‌ف ئه‌گه‌یه‌یتته سه‌رمه‌نزلی مه‌ق‌صود.

وه‌سه‌باره‌ت به‌زو‌ر مه‌به‌ستی‌تر یاس ئه‌که‌ین که ورده ورده خو‌یان دینه‌پیشه‌وه، وه به‌یارمه‌تی خوا‌تی ته‌کو‌شم هه‌ر به‌ئایه‌تی قورئان روونی که‌مه‌وه، چو‌ن خوداوه‌ندی گه‌وره، که‌خو‌ی فه‌رمان‌ئ‌ده‌ا به‌ به‌نده هه‌لکه‌وتوو وه‌له‌خو‌یردوو‌ه‌کانی، بو‌ئ‌ه‌وه‌ی ئه‌م‌رێ‌نگایه‌ بگه‌رنه‌به‌رو به‌ری‌نه‌ده‌ن تا ئه‌گه‌نه مه‌رام، وه‌ان‌شاءالله بو‌تانی روون ئه‌که‌ینه‌وه که‌پایه‌ی م‌رو‌ف خواناس چه‌ن‌به‌رزوه‌ ئه‌گاته‌کوی، وه‌هیممه‌تی مه‌ردانی ئه‌م رێ‌نگایه‌ چو‌ن جی‌نگه‌ی سه‌ربه‌رزێ کۆمه‌لی م‌رو‌فه.

وه‌چو‌ن «نیک‌رانی‌ذات» «له‌خو‌ب‌بردن» درو‌شمی ده‌ستی پێشه‌وایانی جیهانی ته‌سه‌وو‌فه. وه گوی‌پ‌ائه‌گرین بو‌ گو‌فتاری زو‌ریک له‌و‌پیشه‌وایانه که له‌روانگه‌ی خو‌یا‌نه‌وه ته‌سه‌وو‌فیان به‌ ئیمه‌ ناساندوه وه‌پیان ئه‌لێن که‌سو‌فی به‌کی‌ته‌لێن، هه‌روه‌ها باسی خزمه‌تی گرتگی ئه‌م‌ری‌پ‌ه‌و‌شتان بو‌ ئه‌که‌ین به‌ جیهانی ئه‌ده‌ب وه‌زانیاری.

لێره دا هه‌ربۆسه‌ماندن ئه‌وه‌ی که ئه‌م ڕێ‌ژه‌وه ڕێ‌ژه‌وی راستینی ئیسلامه ، ده‌س‌نیشان‌ه‌که‌ین بۆ و ته‌ییکێ «ابن سینا» له‌کتیبه‌ «الأشارات والتنبیات» دا که‌ئه‌لێ . زاهید ، به‌وکه‌سه‌ ئه‌لێن که ده‌ستی هه‌ل‌گرتیبه‌ له‌سه‌رمایه‌و سامانی دنیایی وه‌له‌را‌بواردن ، وه‌پشتی تی‌کردین .

عاید ، به‌وکه‌سه‌ ئه‌لێن ته‌مه‌نی‌خۆی ته‌رخان‌کردیبه‌ت بۆ نوێژ وه‌مو‌جۆره‌ فه‌رمان به‌رداری‌نکی تری خوداوه‌ند .

عاریف ، به‌لام عاریف به‌که‌سی ئه‌لێن که‌به‌رده‌وام هه‌ستو بیرو سرنجی‌خۆی کردوه‌ته‌ لای «عظمه‌نی» خوداوه‌ند وه‌ئه‌یه‌وی خوداوه‌ند به‌لوطنی‌خۆی د‌لوده‌رونی ڕوون‌کاته‌وه ، وه‌توری‌خودا له‌ده‌رونی‌ا بد‌ره‌وشیته‌وه ، جاپ‌ری‌جار ، واریک‌ه‌که‌و‌یت که هه‌م‌وی ئه‌م نا‌وانه به‌جاریکا بۆ یه‌ک‌که‌س که‌خواه‌نی هه‌م‌وی ئه‌م «صیقاتانه» ییته به‌کار‌ه‌به‌رت ، واته ئه‌که‌رت که یه‌ک‌که‌س ، هه‌م زاهید ییته وه‌هه‌م عاید وه‌هه‌م عاریف ، وه به‌وکه‌سه‌ ئه‌وتریته «صوفی» .

لێره‌دا به‌باشی بۆمان ده‌ر ئه‌که‌و‌یت که‌به‌کی ئه‌وتری صوفی .

ئیمه تائیه‌ته ئه‌وه‌مان بۆروون‌بویه‌وه که ڕێ‌ژه‌وی «تسمووف» هه‌ول و تیک‌وشانی‌که بو‌گه‌یشتن به‌پله‌ی خواناسی له‌ری‌نگه‌ی هه‌ستی‌ده‌رونه‌وه ، وه ئه‌م هه‌سته‌ش هه‌روه‌کو له‌تاینده‌دا ڕوونی‌ه‌که‌ینه‌وه ، هه‌م به «هوق» واته چه‌شتن له‌ری‌نگه‌ی ده‌رونه‌وه ته‌ک زوان وه‌هه‌م به «هوشاهمه‌ده» واته‌چا‌وبی‌که‌وتن «ته‌ک‌چا‌وبی‌که‌وتنی‌چا‌وبی‌سه‌ر» به‌ل‌کو به‌چا‌وبی ده‌روون که پێی ئه‌وتری به‌صیره‌ت هه‌ست‌ه‌کری ،

وه ئه‌م دیشو چه‌شتانه‌ش که‌سه‌ده‌ما جو‌ری‌هه‌یه ئه‌وه‌خۆی ئه‌یته هۆی د‌لنیایو ناسینیکی راسته‌وخۆی گومان‌لی‌نه‌کراو ، به‌جو‌ریک که ئیتر با‌وه‌ری مرو‌ف به‌خوابه‌نی‌خوا نه‌گه‌ر نه‌گاته پله‌ی «حق‌البین» گومان‌ه‌گاته پله‌ی «عین‌البین» وه ده‌رون له‌گومان‌ه‌که‌و‌یت و ئینسان ده‌س له‌ده‌را‌وکی و بشکینو د‌ود‌لی هه‌ل‌ه‌گری وه به‌م‌رازی‌خۆی ته‌گات . جالێره‌دا چه‌ن‌پرسیاری دینه‌پیشه‌وه ،

أ : سه‌باره‌ت به‌وکه‌سه‌خۆی ئه‌پرسین ، ئایا پاش ئه‌وه‌ی که‌با‌وه‌ر بویه با‌وه‌ریکی ته‌واو وه‌مرو‌ف هیچ گومان‌نکی له‌خوابه‌نی‌خودا نه‌ما وه‌که‌وته‌سه‌ر ڕێ‌ژه‌وی خواناسی ، ئیتر مرو‌ف هه‌روه‌کو له‌وه‌پیش ئه‌مینیه‌وه ... ؟ ئایا کرداری ئه‌گ‌و‌ریته ؟ ئایا

بیروباوهری سهبارهت به ههلسونیشنت لهمجیهانه داچی بهسهر دیت ؟ «ئههه سهبارهت بهرهفتاری ئهومرۆله» ،

ب : بهلام سهبارهت بهری پرهوێك كه ئینسان پاش دنیای تهواو وه گومان لی نهکراو ، واته «عین الیقین» وه موشاههده ، یان «حق الیقین» واته «ذوق» وه چهشتن ، وه بههره داربون له تابشی نوری خوداوهندی ئه یگریته بهر ، كه ئه ویش بریتی به لهری پرهوی «تسهووف» پرسپاری زۆر بتر بوئیمه دینه پیشه وه . وه کو ئه وهی بیرسین :

بهکم :

تسهووف چون بناسین واته «تعریف» وه پی ناسیکی ریکویتیکی تهسهووف کامهتا ، ئایا له روانگهی گهوزه پیاوانی تهسهووف ، وه له روانگهی زانیاری ئهم ری پره وه ، تهسهووف چی به ؟ چون تهسهووفمان پی ئه ناسن ، وه صوفی کییه ؟ بهکی ئه توانین بلیین صوفی .

دووهم :

ئایا چون بزانی ری پرهوی تهسهووفی ئیسلامی دهق به دهق له گهله دهستورو فهرمانی قورئانو «سوننهتی» به یام بهرا به کییه ؟

سیهم :

ری پرهوی تهسهووف چی به چون ئه کری په پرهوی لیوه بکهین ، بهچی دهسبست پی ئه کات پایانی کامه و ئاکامی به کوی ئه گات ؟

چوارهم :

چون بزانی كه تهسهووفی ئیسلامی هه ره له سهردهمی په یام بهره وه ، به لگه مان چی به ؟

پنجهم :

ئایا ئهم ری پره وانه «طریقته» له یهك جیان یان هه موی بویهك ئامانجه ؟

شهشم :

ئایا شیخی بهتی وه ئیرشاد یان «شیخ بونو مورید بون» له گهله تهسهووفدا هه ریه کیکن یان له یهك جیاوازن ؟ وه چون ؟

حهوتهم :

له «اصطلاح» ی تهسهووف دا بهکی تهوتری شیخ ؟

ههشتم :

صوفی بهکی تهلین وه «متصوف» بهکی تهوتری ؟

نۆههم :

کارکردی تهسهووف یوسهری وێزه ی ههموی نمو زوانانهی که تهسهووف له ناویانا گه شهی کردوه وه دهس راکیشان بو وێزه ی تایبهتی تهسهووف به تایبهت عهره بی ، کوردی ، فارسی وه هی تریش وه چهندین پرسپاری تریش که بگره له کاتی لیکۆلینه وه وشێ کردنه وه ی باسه که مان دا بینه پیشه وه ، من تی ته کوشم تاته وراده یه ی بۆم بکریت و بتوانم ، بۆ خوێنه واران خۆشه ویستی پروون که مه وه وه به وردی وه لایمی پرسپاره کان بخرمه پیش چاویان .

لام وایه له پیشا پیوستان به پروون کردنه وه ییکی زانیازانهی «ثمان» ، واته باوهر ته بیت چونکه په یوه ندیکی راسته و خوی به باسه که مان وه ههیه ، که و ابو ته لێن باوهر دوو جوهره .

یه کهم : باوهری «تقلیدی» واته شوین که وتن ، یان «لامانی» کردنه وه ی له خو گه وره تر ، به تایبهت دایک و باوک ، له وه ته ته یسین منال ، یه که سه ر ئایی باوک و دایکیان وهر ته گرن وه شوینی ته که من .

دوو ههم : باوهری «ئیسیدلانی» واته باوهر به پیی به لگه و سه لاندن ، وه پرسپارو لیکۆلینه وه .

جا باوهری ئیسیدلانی ته یته دوو جوهره

أ : له ریگه ی به لگه ی ئاشکراو «ئاوه ز په سنده وه» به لگه یی که ته کری له ریگه ی به کی یان ههموی ههست پی که ره کانه وه ههست بکری ، وه ئاوه ز په سنده ی بکات .

ب : له ریگه ی ههستی دهرونی به وه ، ههروه کو وتان دیتو چه شتی دهرونی ، واته «موشاهده» دهوق که به ره همی «ئیشراق» واته تابشی نوری خودا وه ندیه ، که

دانی ، واتە «پایە ئیانه ئی» ، فیز بەسەرکەسا نەکی ، منەت بەسەرکەسا نەئیت ، «سەستە» لەوکارە چاکە نەکی ، ئەگەر کردت ، «نای» بەتەمای پاداشەکی ، «ی» ، «چاوی» کەوتنی خواوە و گەشتن بەخواوە ، وە ئەگەر کردت ئەو شەریکت بوخوا قەرارداد ، واتە بەرستشە کەت ظاهیرەکی بوخواوە و نەتیی بەکەشی بو ئەوەتە بەپیاوچاک بزانئیت ، جا گرتەبەری رێپەوی تەسەوووف بو ئەوەتە مەرووف وای لیئیت ، کە پەرستشەکی تەنھا بوخوایتو بەس ، پاش ئەم روون کردنەووە ، ئەگەر تەمەو بو سەری وەلامی ئەو پەرسبارەکی کە لەسەرەتای باسەکەدا پەرسبار ، «لایا» پاش گەشتن بەباوەری ئەو ، ئەو مەرووفە هەروەکو لەو وێش ئەمەنتەو ؟ ... هتە»

بێگومان مەرووف لەهەرکارێک وە لەهەرمەبەستێک کە دنیابو وەباوەری گەشتە پلەکی چاوی کەوتن ، یان چەشتن مەزەکردن و تاقی کردنەو ، ئێتر ناتوانی بەپێچەوانە ئەر راستەقینە بەهەنگاو هەلگری .

بۆنۆنە : ئایا کەس ئامادە ئەبێ کە دەستی خۆی بدا بە ئاگرەو ؟ بێگومان ئامادە نیە ، بۆچی ؟ چونکی بۆی دەرکەوتو کە ئەسۆنی ، یان لەکاتی سەفەرە کە گەشتە بیابانێکی و شکۆم دار یان ماھوسەختیکی کوێستانێکی گەورە ، ئایا ئامادە ئەبێ روی ئوتومیلەکی تی کا ؟ بێگومان .. نا ، بۆچی ؟ چونکی لای پوونە کەریگانیە ، وەهەستی ئاوێز پالی پتو ئەنی کە پتوێدە خۆی ماندو نەکات ، بەهەر حال ، پاش دنیابون لەهەرمەبەستی چاک یان خراب ، خوش یان ناخوش ، ئێتر هوش و بیر وە ئاوێز ، بەباری راستەقینە کەدا ئەهەنگاومان پی هەل ئەگری .

جا کە وای مەرووف ئەگەر لەرێگەکی خواپەرسنی یەو گەشتە پلەکی خواناسی ، ئێتر هیچ کانی ناتوانی لەو راستەقینە ، لەو کامەرانی یە ، لەو پایەوێلە بالایە ، دەس هەلگری ، وەبۆهەمیشە ئەبێتە رێبوارێکی تیکۆشەر لەو رێگا مەزن و پەر لە کامەرانێەدا بۆگەشتن بە مەنزلی «مەقصود» .

پاش ئەم روون کردنەووە ئەتیم ئیمە کە هەمووی باسەکەمان بو ناسینی رێپەوی تەسەوووف ، لە ئابندەدا ئەگەر تەمەو بو سەری باسەکەمان وە دەس ئەکەینە وەلامی ئەو پەرسبارانەکی کە راستەوخۆ پەبوێندی یان بەباسەکەمانەو هەیه .

بۆ نۆنە ئەپرسین .

یه گهم : ته سه ووف چۆن «ته عریف» ته کریت وه به کی تهوتری صوفی ؟

ئیمه له پشیا و تمان چونکه ته سه ووف مهبه ستیکی «فهوق» ، واته مهزه کردنه وه ستیکی دهرونی و مهعنه وی به ، ناتوانین به و جوهری دهس ئعدات بو وشه ی «نیسلام» که بریتی به له تاینوشه ربیعت وه یاساو «قانونی» تاییه یی ئاشکرای هه به ، ته عریف دانیین ههر به و جوهرش بو ته سه و وفیش چوارچیوه و «ته عریف» ی دیاری کراو دانیین ، به لām خۆنا کرێ هه روا ده ستیشی لی هه لگرین ، که وایو بو ناسینی صوفی وه ته سه ووف په ناته بهینه بهر ئاستانه ی که له مهردانی ته م ری ره وه خویان ، وه له زوانی ته وانه وه په نجه بو وه لām که راته کیشین ، به تاییه ت ههروه کو زوتر به لیمان دا نوسینه که ی ئیام «غمزالی» له کتیی «المعنه» دا ته کهینه کوردی یوتان .

لیره دا دومه به ستی تریش هه به که ته یی سه رنجیکیان بده یین :

یه گهم : ناسینی که هه ره که له گه وه پیاوانی ری ره وی ته سه ووف سه بهاره ت به ناساندنی «صوفی» وه ته سه ووف وتویانه ،

دوههم : بیروباوه ری کارناسان و نوسهران و لیکۆله رانی که که له کتیه کانی خویانا باسیان کردوه . هه رچه ن ته گهر بیتو بیروپرای هه موی ته و گه وه پیاوانه بنوسین ، خوی ته نها پتوسی به کتییکی جیاوازه ، که وایو ، ئیمه پری له و بیروپرایانه دهس چن ته که یین وه به یارمه تی خوا له داها تودا پیش کهش تانی ته که یین ، به لām ته یی ته وه ش بزانی که ئاکامو ئامانج له هه موی ته و بیروپرایانه دا هه ره کی که ، به لām هه رکام له وان له روانگه ی خویانه وه باوه پریان ده رپروه ، له پاشان دهس ته کیشین بو باوه ری پری لیکۆله ران و کارناسان و نوسهرانی باسی ته سه ووف .

ته م جوهره که سانه هه رچه ن خویان سوفی نه بوون به لām به هوی خویندنه وه و لیکۆلینه وه بونه ته پسپۆر له م پری ره وه دا ، پاش ته وه ش باوه ری خویشم هه ره ته نوسم ، وه به یارمه تی خوا وه لāmی پرسیاره کانی تریش ته ده مه وه .

ئومیده وارم به نویسی ته و بیروپرایانه بتوانم تاراده یلک ته رککی سه رشانم سه بهاره ت به ناساندنی ته سه ووف بو خویته وهاری کورد به جی بینم ، هه رچه ن ته رککی زۆر گرن گوگرانی شه ، وه ههروه کو دوکتور «زکی مبارک» له بهرگی به که می کتیه که یا

«التصوف الاسلامي في الادب والاخلاق» پاش جهوت سال لیکۆلینه وه پئی دیت ،
 وه ئه لێ ، ئه رکێ ناسینی ته سه ووف له وزه ی ته نها یه ک که س به ده ره ، وه خۆی
 سه باره ت به ئه نجام دانی ئه و سپارده یه به ناتمه وان ئه زانی ت ، جامنیش هه رچه ن خۆم
 له ناوی خیزانیکی ئاینی «ته سه ووف مه سلکه دا» چاوم کردوه ته وه وه زۆربه ی ته مه نیشم
 له گه ل دوستان و شاره زایانی ئه م ره یگایه دا بر دوه ته سه ر وه ئیسته ش زیاتر
 له سه دو بیست سه رچاوه ی چاپ کراو و چاپ نه کراوی عه ره یی و فارسی
 له بهرده ستایه ، سه ره رای ئه وه ش هه ر ئه نجام دانی یی که موکۆری ئه م سپارده یه م
 لا گرنگه .

له گه ل ئه وه شا به یارمه تی خوا هه ولی خۆم نه ده م ، وه داوا ی لێ بو ردنیش ئه که م ،

«وتهی گهروه پیاوان»

همموی سهروهه رانی رینگای تهسهووف ، باوه ریان له سهه نهوه ته که ته سهووف بریتی به له «زانپاری خوانامی» واته «حیکهت» ، زانیاری خوانامی نهوزانیاری به ته که نه بینه هوی خوش به ختی له ههردوجیهان دا ، وه کو خوا نه فهرمیت «وَمَنْ يُّؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا» ثابته «٢٦٩» البقرة ، ههروهه خوا له سهروهی جومعه دا نه فهرمی «هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ» که واته نهوهی بیهوی دهستی بگاته حیکهت واته «خوانامی» یان زانیاری دهرونی ، بی گومان نه بی خوی برازینتهوه به په پرهوی کردن له «شهریعت» ، وه به پاک کردنهوهی دهرونیس له هه موشتیکی ناپه سهه .

جائه گهر کردار دهق به دهق شهریعت دههات وه دلودهرون پاک کرایهوه له هه رچی شتی ناپه سهه ندو دژی باوه ری نیسلامه ، وه گسکی لی درا ، واته دههرونه شایسته بی نهوه په یدانه کات که نوری ههقی تیا بدره وشینهوه ، په یامبهه ، درودی خوی له سهه ریبت ، نه فهرمی «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ اللَّهِ» یان «عَرْشُ الرَّحْمَنِ» .

عطاءاللهی ته سهه ندهری ، که به کیکه له گه وه پیاوانی ته م رینگه پیروزه له کتبی «حُكْمُ الْعَطَايَةِ» دا نه فهرمون ، جابه لکو روناکی خودانی روی کرده دهرونه ، به لام کاتی دی ته وه دهرونه خاوین نیه سهه له نوی روی لی وه رچه رخانه دو گه رایهوه ، که واته تو دهرونه پاک که رهوه له هه رچی شته «واته دلی مرؤف جگه له بادی خوا ههچی نری تیا نه بیته» جائه وکاته خوا پری ته کات له «تههراوله نه نواره» واته له نهینه کانو له روناکی به کان .

خوا له سهروهی «نازعات» دا نه فهرمی . «وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ» گه بشتن به به هه وه خه لاتی خوانامی دهس که وتی خاوین کاری «نه فسه» واته دهرون .

وتراوه زانیاری ته مصروف له مهرچی زانینه پیوژترو گهوره تره ، نه مهش بوچی ؟
چونکه زانیاری ناسی خوی گهوره به ، بی گومان زانینی کهمی خواناسی بیت
له مهرچی زانیاری به گرنگ تر پیوژترو ، وه بهرهمیشی له مه مو بهرهمی
به که لک تره ، وه خواوهی تاوا زانیاریک ، له مهر زانیاریکی تر بهر تره ،

صوفی به که سیک ته لاین له ری رهوی تایهتی ته مصروف وه تی ته کوشیت پله به پله
باوه ری زیادیت و له خوا نریک یتمهوه تاته گاته دواپله ی باوه ر ، وه دلی
توقه نه گریت ، ههروه کو خوی گهوره له سورهی «الفتح» دا نه مرمی «هو الذي ازل
الکعبة في قلوب اللومنين ليکادوا ايعاقا مع اعانهم» نه مهش نه گهر به تیکوشان نه بیت
دهس نا کهوی «وان لیس للانسان الا ما سعى وان سعیه سوف یری» سورهی «والنجم» ،
تموکه سهش به دلوگیان وه به پاکی تی کوشیت بو نریک بونهوه له خوا ، خواخوی ته یته
ری به رو ری پیشان ده ری ، «والفین جاهلوا فبا لیجبتهم سلنا» تاخری سورهی
«عنکبوت» .

زانیاری ته مصروف ، یان زانیاری «هه نهوی» ، بو دونه سین تی ته کوشیت ، که
به یوه ندیان به به که مه هه به ، ناسی خوی وه ناسی خوی گهوره ، چونکه به کی
خوی نه ناسی چون ته توانی خوی خوی بناسی ؟ وه نه گهر توانی خوی بناسیت ریگهی
خواناسیشی بوخوی هه مواریو ئاسان کردوه ، «من عرف نفسه فقد عرف ربه» ، بی گومان
خوناسی کاربکی ئاسان نه وه بامی خوناسی به ته نه خوی پی وستی به کتیشیکه ،
به لام بوغونه ، مروف ته بی بزایت که خوی به نده یه دروس کراو ، بهرانبه به
«خالق» ، وه بهرانبه به هه موکه سیک تر ، سپارده ی له سه ره ههروه ها ده رباره ی
خویشی هه رباره ی له سه ره ، سه بارهت به دایکو باکو ژنومندال ،
به هاوسی وهاوولانی .. هند .. مروف ته بی روزه سهیری دهرونی خوی بکات ، که
لهم سپاردانه کامی جی به جی کردوه ، وه له کامی لای داوه ، زبانی سه بارهت
به خوی ، به خه لک ، چی بوه ، وه که لکی کام بوه ، وه ئایا سه بارهت به سپارده کانی
خوا ، که دروس که رو روزه ده ری تی ، چون هه ستاوه ، رهوشی چاکه ی چی به ،
نازیادی کات ، رهوشی ناپاکی کامه تالای بات ، وه له م بابه ته ..

جاهه رکهس بهم چه شه خوی ناسی وه ههستی چاکه ی له دهرونی خویا بزواندو
پهروه رده ی کرد ، وه ههستی ناچاکی و ناپاکی له دهرونا گسک داو نابودی کرد ،
ئهوسا که ناماده بی په بدائه کات بوخواناسیش ، ئه وه تا که ته لی ئه وه ی خوی ناسی
خوایش نه ناسیت ، وه ئه وه ی خوی ناسی چاره ی هه موده ردیکه دهرونی کراوه ،
به لام که سی که لوی به ئاسانه وه بیت ، وه له خوی باپی بیت وه نه توانی سه رنجیکی
دهرونی خوی بدات ، ئیتر چون بتوانی خواناسی ؟

خوائه فەرمی «سُرِّبَهُمْ آبَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُم أَنَّهُ الْحَقُّ» سورەى «السَّجْدَةُ» یان ھەرلەم بارەووە ئەفەرمون «وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ؟» سورەى «ذاریات» .

ئەبو سولەیمانی دارانی : کە یەکیکە لەگەورە پیاوانی رینگەى تەصەووف ئەلئیت «دلى صوفي مه نزللى خوائى گەورە بە ، ئەوشتەش کە خوائى دى نامرئیت ، کەواتە دلى صوفي ھەرگیز نامرئیت»

پیشەکی نوسانی کسبى «التعرف لمذهب أهل التصوف» لەنوسینی «ابو بکر محمد الکلاباذى» کە لەسالى «٣٨٠» کۆچى (٩٩٠) زاینى دا فەوتى کردووە ، واتە دوکتور «عبد الحليم» وە ھاوڕى کەى ئەلئین .

ھەرھەنگاویك کە صوفى یەکان ھەلیان گرتووە ھەنگاوە کەشیان نەمرە ، ھەرۆ کۆدلیان کە نەمرە ، بۆچى ؟

چونکە ھەرھەنگاویکیان کە ھەل گرتووە ، ھەرئو خوائان ھەل گرتووە . جالە بەرئەووە صوفیەکان خوائان لەسەرئەویاوەرەن ، کە خوشەوێست و ھەلئارەو «وہلى» خوان ، وە ھەرۆ ھا پارێزەرى کەلامى خوایشن .

پرسیویانە لە شیخ مەعروفى کەرخی ، «خوشەوێستى چۆنەو چى یە ؟» فەرمویانە ، «ئەى براىم خوشەوێستى شتێک نە ئەلک بەدەرس بێئەووە ، خوشەوێستى ئەلایى خوشەوێست خۆیەو بەدەرس ئەوترئەووە ،» کەواتە ھەرئەم خوشەوێستى یە گەرمە یە ئەبێتە ھۆى ئەوہى صوفى ، روو لە ھەرلایێک بئى ، جگە خوا هیچ نابینى ، «فَإِنَّمَا تَوَلَّوْا فَمَنْ وَجَّهَ اللَّهُ» سورەى «البقرہ» ئەم خوشەوێستى بەش بە پەیرەوى کردن لە فەرمانى خوائى گەورە بەدەست دئیت کە لە رینگەى بەیامبەرەووە (د . خ) بە ئیمە گە پشتووە کە ئەفەرمی «قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ» سورەى «ال عمران» .

لای صوفى ھەرچى وا لەم جیھانەدا ئاویئەئیکە کە خوائى گەورەى تیا بەدئى ئەکات ، وە جگە لە شوئەوارو «ئایات وە توانایى و میرەبانى خوانەبێت ھىچى تێدا نابینئیت .

ذو النون میصرى «٢٤٥» کۆچى کە یەکیکە لە کە لەمەردانى ئەم گۆرە پانە ، لەم بارەووە ئەفەرمئیت .

«ئەى خوائى گەورە قەت گوێم نەداوە بەدەنگى گیان لەبەرتک یان بەخشەى گەلای دارێک ، یان بەخوڕەى ئاویک ، یان نەوای پەلەوەرێک ، یان دەنگوئاوێکی خوش ، یان ھاژەى ئالگەى ئاویک گەرمەى ھەورێک ، کە ھوێک وە

به لگه نیک نه بون له سهر پشان دانو دهر خستو دهر برینی تا کوته نیایی تو وه له سهر له وهی که تو
خواییکی لی وینهی وه وینه تیه» ههروه کو له پیش ترا ده سمان بوکیشا ، کوشتنی نه فس
گه وره ترین سپاردهی هه ریری ره ویککی ریگهی ته سه ووفه ، بوچی ؟ چونکه
سه رکیشی و لاری ره وی نه فس ، «واته ههستی دهرونی مروف» گومانی تیانیه ههروه کو
له زوانی یوسف وه خوا خوی ته فرمی ، «ان النفس لامارة بالسوء» .
وه خوا خوی ره زامه ندی به رانهر بهو به ندانهی ده رنه برن ، که جله وی
نه فس نه گرن «وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَى» ، که وابو صوفی تی ته کوشتیت به راده ییک
جله وی ههستی ناپه سه ندی خوی راگریت ، تاوای لی دیت کرداری ته بیته
کرداریکی خوایی وه خواپه سه ند . «عَبْدِي كُنْ رَافِيًا ثَقُلْ لِلشَّيْءِ كُنْ فَيَكُونُ» «حه دیتی
قودسی» .

«چونهید» .. ماموستای ماموستایانی شاریگهی ته سه ووف ته فرمی .
«صوفی وای لی دیت هه رچی جولانه ویککی ته بیته بهو جوره ته بیته که خوایی خوشه ،
وه هه رگیز سه رنجی ناکات له فرمانی ههق ، به چه شیک ههستی لاری گری خوی ته کوژیت ،
وه هه تاهه تابه له ناوی ههستی فرمان بهر داریدا ته بیته وه» .

به لی صوفی راسته قینه رهوشی مروف گه رایه تی ته گورریت به رهوشی خودایی ، وه
ثم پایه به رزه یه به شه ر کهس ناتوانی پی تی بگات جگه له ریری ره وی «ته سه ووف
بسلامی یوه نه بیته» .

فه ناو تیاچونی صوفی لاشه له ناو لاشه دا «یان لاشه له ریگهی ویستی لاشه دا
خوی نیاییات» ته وه نیه ، وه تیاچونی روح بوروح «یان له ناو روح دا» نیه ، به لکو ، فه نای
ویستنا به له ویستنا ، وه فه نای ره وه شه له ره وشا وه «صفات له صفات» دا ، واسه ،
ویستی خوت تیا ته بهی بو ویستی خودا ، ره وش ته به یته سه ری رووشی ته وه صفات
ته که یته صفاتی خودایی ، وه صفاتی ، به شه ری خوت تو ره ته ده بیت ، ههروه کو
صوفی به کان خوایان ته لێن «ثَانِيًا عَنْ اَوْصَالِهِ بَاقِيًا بِاَوْصَالِ الْحَقِّ» ، واته چۆنیته خوی
تیا بردوه وه هه ر چۆنیته خودای لا ماوه ته وه .

ته سه ووف هه لفرینو په روازو به رزبونه وهیه ، رووه ، «که مال» ته وه ندو ته رواه
تاهه گاته پایه به رزی له به رکردنی خه لاتی «مه و صوف به صفاتی خودایی» ههروه کو
له حه دیسی قودسی دا ته فرمون «كُنْتُ سَمْعُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرُ الَّذِي يَبْصُرُ بِهِ ، الخ»
واسه خواهه فرمی ، ته وه بنده بهم که ره فتاری وای لی هات ، ئیترمن ته به
ههستی ییستی ته وه ههستی بیینی ته وه هتد» ..

کلاباذی ... که یه کیکه له گه وره پیاوانی ته صه ووف ته فهرمی ، پایه ی فه نابون له ویستی جیهان «مقام الفناء عن ارادة الدنيا» له وتاری «عبد الله بن المسعود» که یه کیکه له یارانی پیغمبر «د.خ» ده رته که وی. عبدالله وتویه تی من هه رگیز به خه یالیا نه ته هات له ناوی یارانی په یامبه ردا که منی هه بیته که ... ویستی دنیا ی هه بیته ، تاته وکاته ی نه و نایه نه هاته خواره وه که خواته فهرمیته «مَنْکُمْ مَنْ یُرِیدُ الدُّنْیَا وَمِنْکُمْ مَنْ یُرِیدُ الْآخِرَةَ» ... سورهی «آل عمران» جا ، کلاباذی ته فهرمی «عبد الله بن المسعود» له وکاته دا له مه قامی «فانی عن ارادة الدنيا» دابوه ، واته به هیچ جوژی ویستی دنیا له درونیا نه بوه .

تویژه رانی کتیی «التعرف لمذهب اهل التصوف» ته لئین ، صوفی به کان له کوره ی خوشه ویستی خودا وه ندا سوتاوان ، خووخده یان بوه ته خووخده ی ته وه هه لسنویشتیان به و جوژه یه که خواپی خوشه ، له سه رخوانی نیحه تی په روه رده بوون ، وه ژانیان به یادی ته وو ناو بردنی ته و برده ته سه ر ، خودایش دهرونی له هه موئالا یشتیک پاک کردونه ته وه . وه دای شوربون له هه مو ناخوا یشتیک وه هه لی بزار دوون بوخوی ، پایه ی بهرز کردون و خوشی ویستون و رازی بوه لی یان ، ده رگای نه بیته کانی لی کردونه ته وه ، به به خشته ی خوی له هه موزانیاریکی ، چه شتن وزانین و بیتین ، به هه مه ندی کردون «واتقوا الله وعلِّمکم الله» سورهی «البقرة» .

صوفی که سیکه هه رچه ند ناگای هه به له خوشی به هه شت ، له گه ل ته وه شا بو نزیك بوونه وه له خواوه نی به هه شت ته کوشی ، نه ک بو به هه شت ، هه روه کو به کی له گه وره پیاوانی جیهانی ته صه ووف ته لی به موریدیکی «ته گه به هه شت ته وی برۆ بۆلای این مَدِیْنَه» که عالم بوه ، ته گه ریش خواوه نی به هه شت ته وی ، وه ره بۆلای من ، له کتیی «نفع الطیب» دا ته لی ریگه ی گه بشتن به به هه شت ریگه ی شه ربه ته ، وه ریگه ی گه بشتن به خوا ، ریگه ی ته صه ووفه ، واسه ریگه ی «حقیقه» .

رایعه ی عه دهویه : بالنده ی په رسوتاوی ریگه ی «مه حبه تی» خودای ته لی ، خودایا من ته له ترسی دۆزه خ تۆه به رستم وه نه بو پاداشی به هه شت ، به لکومن ، هه ره له خوشه ویستیدا به که کورنوشتی به نده یی بو گه وره یی تۆ ته به م .

دوکتور «زکی مبارک» له سه ره تای کتیه که یا «التصوف الاسلامی» که له کتیه سه رچاوه کانه ته لی ، ته مه کتیی که له ته صه ووف دا وه ته صه ووف له خو بو رده «نکران الذات» ، له پاشان ته لی ، من وام ته زانی ، ته صه ووف په یوه ندی له گه ل

ئیشارات ، وه ری زه وو نه ریت (تقالید) وه هیه ، به لām ئیسته بۆم ده رکه و نه وه که به ستراره به دلۆ دهرونو گیانه وه ...

ابو نصر السراج : ... که له (۳۷۸) کۆچی دا فهوتی کردوه له کتبی «اللمع» دا که به کینکه له سه رچاوه گه وه کانی ته سه ووف ئه لێ ، «ابراهیم بن المولد الرق» سه باره ت به ناساندن واته «تعریف» ی ته سه ووف زیاتر له سه دوه لāmی داوه ته وه .

ههروه ها بافی له کتبی «نشر المحاسن الغالیة» دا ، ئه لیت ، سه باره ت به ناساندنی وشه ی «ته سه ووف» پتر له هه زاروه لām دراوه ته وه .

مه به ست ته وه ته که بۆ په رده لادان له سه ری ئهم رازه ، وه په ی بردن به م نه یه ، وه به م جیهانه ئی پایانه ، وه ئهم ده ربانی بنوکه ناره ، زۆرباس کراوه و زۆر و تراوه .

«شیخ احمد الشراصی» : که به کینکه له نو سه رانی ئهم چه رخه وه ئوستادی ته زه ره ربوه ، له زنجیره و تاره کانی «الثقافة الاسلامیة» دا له مارسهی «۱۹۹۱» دا له به شی «التصوف عند المستشرقین» دا ئه لیت .

ته سه ووف ری زه وینکی ره وشێ کۆمه لایه تی و ده روونی به ، که بۆ خوی سه ره ناو ، ری زه وو «پورهان» و به لگه و ، مه ردان و ، قاره مانان و ، کتیبو ، سه رچاوه و ، که لکو ، سودو ، کانگه ی ، تابه تی خوی هیه .

ههروه کو له مه وه به ریش و تمان ، له به رته وه ی که جیهانی ته سه ووف جیهانی که ئه گه رکه سی یه وێ به ته واری لێ تی بگات ، ئه ئی خوی بیته گه شت که رو گه روکی ئه و جیهانه ، وه کو هه مو جیهان و زانیاری یه نه ناسراوی تر : ... به لām هیشتا ناسینی جیهانی ته سه ووف له زانیاری یه کانی تریش نه ناسراوو دا پۆشراوتره ، بۆچی ؟ چونکه ته سه ووف هه م دینه و هه م چه شتن ، هه م .. تابشی نوری هه قه بۆ سه ری ده رون واته «ئیشراق» ، وه هه م مه قامو ئه حواله . مه قام ههروه کو پایه و پله ی ئیشی دنیایی وایه ، وه کوبلین فیسار که س ، مودیره بان ، مولا حظه ، واته خه لاتیککی ده وام دارتری خودا وه ندی به که له ری گه ی خوا په رستی و ذیکرو پارێزگاری «تفقوا» وه ، بۆ صوفیه کان ده ست ته دات ، به لām حال ، هه رچه ن ئه ویش هه رشتیکه له م بابه ته ، به لām به رده وام نه ، واته گۆزان له جایی که وه بۆ حالی زوو زوو ده ست ته دات وه به گره چه ن جاریش هه رته و حاله پروا تو بگه ریته وه ، به لām مه قام دامه زراوه که گۆریش

بۆلای سەرۆتەر وە ئەروات، سامەگەر خوانەخواستە کارێکی ناپەسەندى لى
 ڕویدات، وە ئەوپە و پەنە یە لە دەست بدات.

جا مەبەست ئەو یە، صوفى چون ئەتوانى کەسى تر تى گەییست
 لەوجیپانەرەنگا وەرەنگەى خۆى، ئەکاتیكا ئیمە ئەگەر بمانەوى مەزەى میوە سىک
 باس کەین بوکە سىک کە ئەو میوە یە نەخواردیست، نازانین چۆنى بۆ باس کەین و
 تى گەییست، چون بلین تامى هەرمى یان هەنجیر چۆنە، ئەگەر بلین شیرینە، خۆشە کە
 هەنگوین و خورمايش شیرین، بەلام هەریە کەش تامى خۆى هەیه، کەى ترش
 هەنارو سرکە و ساق ئەبە یەك؟ جا ئەگەر شتى، هەم چەشتن و هەم دین،
 وە هەم تابش نۆر بو، هەم حالومە قام، وە هەم مویشى لەرێگەى دەرونە وە بو،
 واتە «مەعنەوى» بو، دەى ئێتر چون ئەکرى ئەم جیپانە بە کەسى تر بناسریت، ناخۆى
 سەرنە کیشینە ناوی ئەوجیپانە وە.

«مۆریدێکی شیخ محى الدین ابن العربى» ١١٦٥ - ١٢٤٠ هاتە لای شیخ، وى،
 خەلك ئازارم ئەدەن وە باوەر بەم ڕێزە وە مان ناکەن. شیخ فەرموى ئەگەر کە سىک
 داواى بەلگەى کرد بۆ ناسینی ئەم ڕێنگایە، تۆش لى پیرسە، بەجى یا ئەزانیت
 کە هەنگوین شیرینە، لى گومان ئەلى چەشتومە، بلى، کە واتە ئەمیش تانەى چەشتى
 نای زانى.

شتیکى تر هەر سەبارەت، بەگرانی ناسینی جیپانە تەصەووف ئەو وەتە، ئەوانەى
 کە خویان مەستى شادی و خوشى ئەوجیپانەن، وە سەرگەرمى چینی گۆلۆبەر هەمى
 ئەوباغ و باغچە یەن، وە مەدھوشى بۆن و شەنى ئەو مەلەبەندە شیرینەن، وە گۆمى ناوگۆمى
 لوطف و کەرەمى خودا وەندن، وە حەیران و سەرگەردانى عەزەمە توگە وەرەپى و
 پاکى و زووناکی وە بەندە نەوازی و مەرەبانى خواى گەورەن، کەى ئەیان پەرژتە
 سەزى ئەو وەى باسى ئەوجیپانە و ئەوژانەى خویان بۆ ئیمە بکەن، وە چۆنى بکەن،
 جگە ئەو وەى، کە بلین ئەم جیپانە مان خۆشە، ئەم میوانە نایابن، وە هەر کەس مەردە
 بابیت خۆى لەم خوشى و شادی یە بە هەر مەندىست و خۆى لى بەش نەکات، جگە ئەو وە
 ئەتوانن چى بلینو چى بکەن ؟؟

مەبەستیکى گرنگى کەش بۆ نەناسراوی جیپانە تەصەووف ئەو وەتە، بۆچۆنەى
 ئەو خۆ ناسینو ڕێنگا ناسینە، کە زانیارانى ئەو ڕێنگایانە و یستویانە بە ئیمەى بلین زۆر ترى

بەزوانی ئیشارە و کێنا، یان بەجۆرە و تەییك، دواون، کەوێ کو زوانی تایبەتی خوێان
و هەبە، کەوابو ئەکری بێلین، هەریە کە لەوگەورە پیاوانە بەزوانی پایە و پەلە
کاتوساتی خوێان، لەگەڵ ئێمە دا دواون، کەوابو بەزوانی حالی خوێان، یان،
بە دەس هەل ئەکاندنو ئیشارەت، یان بەزوانی کە تارادەییك ئێمەش لێ تی بگەین،
ئێمە یان بانگ کردو، بۆ مەزکێشانە ناوی ئەوجی پەنە شیرینە یان، و هەریە کە سە
بەزوانی حالی خوێ، و هەل پایە ی خوێا، باسی ئەو شۆینە ی بۆ کردو وین کە خوێ تیا یە،
باسی ئەو چەشتن و دیتنە ی کردو کە بەشی خوێەتی و، خوێ لێ بەرخوردارە و
لێ بەهرە مەندە، کەوابو ئەوانین بێلین، ئەکریت بەرادی هەریە گەورە پیاوان و
زانایانی ئەم رێگایە هەبە، «تەعریف» وە پێ ناس، بۆ تەصەووف دابنن.

جالە گەل ئەو شە ئێ ئێ بزانن کە هەدە فو ئامانجی هەموی ئەمانە هەریە کێکە،
و هەموی هەریاس لەخوێ و لەگەورە ی و لە راستی و چاکی ئەم رێگایە ئەکەن،
بەلام بە «تەعریف» واته لێک دانە و هە راکە باندنی جۆراو جۆر، ئامانج یە کێکە،
هەموی بانگ کردنە بۆ سەر رێگە ی خواناسی و خودا دوستی،
و هە باسی خوێ و مەزنی ئاکامی کارە کە یە، بەلام هەریە کە ی بەزوانە ی کە ئە ی زانی
باسی ئەو شەمان بۆ ئەکات کە دیوێتی و چەشتوێتی و لێ بەهرە مەند بو،
و هەریە کە سە ی لە «حال و ئەمە قامیک» دیتە و تار و بانگە واز، کە خوێ تیا یە بەرخوردارە.

جانیستە باگۆی راکرین بۆ «تەعریف» واته ناساندنی تەصەووف لەزوانی پری
لەگەورە پیاوانی ئەم شار یگەو، هەروە کو لە پێشما و تمان تانیستە هەزاران «تەعریف»
کراوە ئێمەش واپری لەو تەعریفانە کە تریکترن لەرادی و زە ی پە ی پێ بردنی ئێمەو،
ئە ی خەینە بەرچاوتان، وە خوێشتان ئەوانن لەناو ئەو کتێبە سەرچاوانە دا کە هەم
لەم بەشە داو هەم لە کۆتانی کتێبە کە دا، پێش کەش تانی ئەکەین، لە باسە کە بگەن.

ئە ی ئەو شە لە یادنە بەین هەریە کێ لەم گەورە پیاوانە دە هاجار سەبارەت
بە پێ ناسی تەصەووف باسیان کردو و هە سەد ها کتێبان نوسیو، بەلام ئەمە ی
کە ئەینوسین نمونە یێکی زۆر بچوکە لە بەشیکی کەم لەوتاری ئەو گەورە پیاوانە.

شیخ مەعروفی کەرخی:

کە لە سالی دوو سەدی کۆچی دا فەوتی کردو، لێ یان پرسیو تەصەووف چی یە

لهوه لاما ته لیت. ته صوف پیرموی کردنه له حقایق، وه دوره پیریزی کردنه لهو شته ی
که به ده سنی خه لکه، ۱.

ته بوسوله یمانی دارانی:

ته لیت، ته صوف به وه ته لیت صوفی شتی وای به سهرادیت جگه خوانه ییت که س
سهری لی ده رناکات، هه روه ها له گه ل خوی خویا واله حالیکا جگه خوانه ییت
که س نای زانیت.

ته بوتورانی نه خشه یی:

ته لیت، صوفی که سیکه هیچ شتی لیلی ناکات، وه هه مولتیک به و پروون ته ییت وه
۲۴۵، هجری فوئی کردوه.

بشر الحافی:

ته لیت، صوفی به که سی ته لیت که دلوده رونی پاک بو ییت وه ۱۵۰۰ - ۲۲۷، کوچی
۷۶۷ - ۸۴۱ میلادی

بابه زیدی به سظامی:

۱۸۸ - ۲۶۱، کوچی، ته لیت صوفیه کان وه ک مندالیک وه هان که خواخوی
په روه رده کردنیانی گرتوه ته خوی «وان له پهنای خوادا».

ته بویه عقوب ته لوسوی:

ته لیت، صوفی که سیکه هه رچی ییکی هه به بییه ن بیزارناییت، وه له ریگهی
گه بشتن به مورادیشا قهت کۆل نادات.

ته بولحه سنی نوری:

که له سالی (۲۹۵) کوچی دا دوا کوچی کردوه. ته لیت، صوفیه کان، خیلینکن
که دلیان گسک دراوه له زیانه کانی ئاده می زادیه تی، وه له ئافهت و نه خوشی «نفس»،
چاک بونه ته وه، وه له دهس ئاره زوو ویستوخوامتی دهرون بزگاران، وه گه بشتونه ته
به رزترین وه پیش ترین پله ی خوا دوستی، وه مادام که ده سیان هه لگرتوه له هه رچی شته
جگه خوانه یی، که وایو ئیتر نه خواوه نشتن، نه که سیشیان کردوه ته خواوه تی خویان

«نه ههچیان هه بهو نه هه که سیشن» چونه یه: که له «٢٩٧» هه جری وه «٩١٠» میلادی دا له دنیا ده رچه، ته لیت، ته صه ووف به وه ته لیت که خودا هه رچی به یوندت هه به له گه له «نفسی» خوتا لی بریت، وه به یه وندت بدات به خویه وه «له گه له خوتا» به تمرینی وه له گه له خویا زیندوت کاته وه.

هه روه ها ته لیت، ته صه ووف به وه ته لیت که له گه له خودا دایتو هه جی تر، واته «جگه خه و به یه وندت به هه چه وه نه ییت».

هه روه ها ته لیت، «صوفی وه کوزه وی وه ها» که هه زار شتی ناپاک به به یته سهر، نه و جگه له شتی پاک هه جی لی تارو ییت، وه هه چه وندت.

هه روه ها ته لیت، «صوفیه کان به یه وندیان ته ها له گه لی خوادایه، وه جگه له خوابش کهس نایان ناسیت». چونه یه، ماموستای ماموستایانی ری ره وی صوفیه قی له پیناسیکی تۆزی درێزتر ته لیت.

ته صه ووف بریتی به له پاک کردنه وه ی دهرون به چه شتی که هه رگیز ناپاک نه یته وه «ناپاک به یه گه به یته وه»، وه هه رگیز زه بونی و لاوازی روی تی ته کاته وه، به چه شتی بۆه میسه له خووخده «حه یوانی» به کانی مروق دهس به ردار ییت، وه ناگری «به شیری به یی» بکوژته وه، وه دوری بگریت له تاره زوی «نفس»، وه تریکی بکات له تاره زوی «روحی»، وه دل بدات به زانیاری راسته قینه (مه عنه وی) وه هه تاهه تابه جگه له چا که هه جی کرده وه ییکی نه ییت، وه ناموزنگاری چا که ی هه موکه سی بکات، وه به پره وی بکات له ری ره وی ئیسلام پر ره وی پینه به ری گه و ره.

حوسینی حه للاج:

که له، «٣٠٩» کوچی / «٩٢٢» زاینی له دنیا ده رچه، ته لیت صوفی، ته ک ره وه، نه کهس ته توانی بیگرته خوی وه نه ته ویش که سی گرتوه ته خوی.

له بیه کری شیلی:

(٨٦١ - ٩٤٥) زاینی، ته لیت، ته صه ووف بریتی به له دانیشتن له گه له خودا دا به بی هه «واته لی پۆستی هه جی تر».

هه روه ته لیت، صوفی دهستی له خه لک به ردا وه «به چاره له خه لک»، وه به ستر وه

لەرەوشیکی چاک له مروفتیکی چاک له کاتوزه مانیکی چاکا به رانبهر به چاکان ته کریت. له سه منون یان پرسى، ته سه ووف چى به ؟ وى ته سه ووف ته وه ته (نه بیهته به ندهى کهس وه که سیش نه که بیهته به ندهى خوت).

عمرو بن عثمان المکی :

(٢٩٨) کۆچى فه وى کردوه وى، ته سه ووف ته وه ته به ندهى خودا له هه موکاتیکا کردوه و یێک بکات، له وکاته دا ته و کردوه به له هه موکرده و یێک باشترو په سه ندریت.

ئه بى نه صر ئه لسه رراج :

«٣٧٨» کۆچى مردوه ته لیت. صوفى به کان ته وانهن که خوا ته ناسن وه له ده ستورو فه رمانه کانی شاره زان، وه ره فتاره کهن به وده ستورانهى که خوا شاره زای کردوون لى، هه رشوینى ته و شتانه ته کهون که خوا شاره زای کردوون لى یان، ته و شتانه ته نجام ته دهن که خوا بوى داناو، ته وه شیان ده س که وتوه که بوى گه راوون و تلى بوون، وه ده سیان هه لگرتوه له هه رچى شتیکی تر که به ده ست دیت.

ذوالنون مېصرى :

له «٨٦٠ ميلادى، ٢٤٥ کۆچى» فه وى کردوه ته لیت. نیشانهى خواناس سى شته، به کهم روناکی خواناسى ته و نابیهته هوى کوراندنه وهى «نورى وه رعى» «وه رع بریق به له پارێزکردن له هه موحه رامێک، ته نانهت گومان لى کراویش» دوهههه، هه رگیز به زانیاریکی ده روینى باورناکات که پێچه وانه بیهته له گه لى «ظاهیری شه رعا»، سى هههه، زورى نيعمهت و که ره مى خوا له گه لیا، نابیهته هوى شکاندنى په رزینى خه لک، «واته ده سه لات وای لى تاکات پى له به ره ی خوى درێژکات وه ده س درێژکات بۆ سه رى خه لک».

سهل بن عبد الله التستري :

(٨١٦ - ٨٩٦) ز، ته لى صوفى که سیکه ده روونى «پاک بویتته وه له لى وئالایش وه پرپوونى له په ندوزانین وه به ستراییت به خوا وه له خه لک به چراییت، وه «زیر و خاک به لایه وه به لک سان بیهته».

ذوالنون: ته لیت، له نزیکى شام دا ژنیکم دى «که خوى له خواناسان بو» لیم پرسى ته ی خوشکه خوات لى رازى بیهته، له کوى وه دیهته ؟ وى له لای که سانیکه وه «تتجافى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا» ثابته له سورهى «سوجهه» ته لى له پاشان

پرسیم ئەمە بۆکۆی ئەمۆیت ؟ وێ بۆلای مەجەل لا ئەههیم مەجەلە ولا یێع عَن دِکْرِ اللَّهِ
 ئایەتە لەسۆرە هەڵبۆرە ئەلێ گۆم توخوا باسیان بکەمۆم ژێکە بەشمش هۆزلووی جوان
 باسیان ئەکات بۆی کەشمە سەرەتای هۆزلووە کەبەتی، قوم هومهم باهه قد
 علفت، هە. جانی مەش ناسانێکی تری صوفی بەکاتە، بەزوانی قورئان.
 ئایەتی بەکەم خوا باسی خواناسانێک ئەکات، کەزۆریە کاتی خۆیان (بەتایەت،
 لەشەواندا، کەکاتی حەسەنەوێ) بەیادی خوا ئەبەنەسەرو، نانۆن، وەشەفەرمی تەنشتیان
 بێزارە لە پال کەوتن و ڕاکشان لەسەرنۆتین. ئەمە سەبارەت بەشەو بەکاتی حەسەنەوێ
 خەم.

ئایەتی دوو هەمیش هەر خۆی گەورە باسی ئەوە تەلەنە ئەکات کە کارو کاسی
 ئایەتە هۆی ئەوێ کەخوا لەیادبەرن، بەلکو لەگەڵ ئەوێش کە کاسی خۆیان ئەکەن،
 خوا پەرسیتیش ئەکەن و یادی خواتە کەن و خویان لەبیر ناچیتەو.

جایاسی ئەم جۆرە ذیکرو یاد پەرسیتە، لەکاتی باسی ووشە (فیکر) دا،
 بەدرێژی بۆتانی روون ئەکەیتەو.

یوسف بن الحسن:

ئەلێت. لەناوی هەمو «ئوعمەتیک» دا پڕێکیان هەلێاردە و ئەو ئومەتەن، ئەوانە
 خوا هەلبان ئەبێریت بۆخۆی وە لەخەلکیان ئەشاریتەو، وە ئەگەر لەناوی ئومەتی
 موحەممەدا ئەو هەلێرێراوانە هەبێ گومان «صوفی بەکاتە».

ئەبوسەعیدی خەرواز: کە لە «٢٦٨» کۆچی دا فەوتی کردو، ئەلێ
 صوفی کەسێکە خوداوەند دەرونی خاوەن کردووە وە پەری کردووە لەنور، وە کەسێکە
 کە بەیادکردن و ئاویردنی خوا ئەگاتە ئەو پەری خوشی و کامیابی.

جەعفەر ئەل خولدی: کە لە «٣٤٨» کۆچی دا لەدنیادەرچو. ئەلێت،
 ئەصەووف بەو ئەلێن ئەفس بێتە ژێرباری بەندەگی، وە دەرچی لە هەمو ویستیکی
 بەشەری، وە بە هەمو هەستی کەوێ روپکەیتە خواناسی.

شەلی: «٨٦١ - ٩٤٥ز»، ئەلێت، سەرەتای ئەصەووف خواناسینە و
 ئاکامە کەشی خوا بە تالک زانیە، «ئوحید».

بۆروون کردنهوهی ئهم باوهڕه ته ئێن گهواره بی خوا به تاك زانی نهوه دا ده ره ته کهوی
که خوا به پێغه مبر (د. خ) ته فهرمیت «قل هو الله احد» ... هتد . واته بلی خوا تا که
«هه ره یه کیکه» . مه بهست ئه وه یه کهسی که خوای به تاك زانی «جگه خوا» نه کهس ته پرسی
وه نه له کهس ته ترسی

ئهم به کهر ئهل که تانی : که له ۱۳۲۲ کۆچی دا کۆچی کردوه ، ته ئیت :
ته صه ووف «ته خلاقه» ته وکه سه ی ره وشی له تو به رز تریت رووناکی و پالیور اویشی
له تو زیاتره .

شاهی نه قشبه ند «محمد بهاء الدین» (۱۳۱۷ - ۱۳۸۹) ز (۷۱۷ - ۷۹۱) ته ئیت :
ئهم پری ره وه ی ئیمه سه رانه سهری «ته ده به» .

له ته با موحه ئهمد ته لجه ریری : یان پرسی ته صه ووف چی به ؟ وتی ،
(به پره ووی کردنه له مهور ره وشیکی پسه ند وه دور که وتنه وه یه له مهوره فتاریکی ناهه ساند)
له کتبی تذکره الاولیای عطاردا : به زوانی «ابو الحسن نوری» به وه ته ئیت ،
ته صه ووف نه ره سه «واته دا بونه ریت» وه نه زانیاری به ، به ئکو «ته خلاق خودا وهندی به»
چونکه ته گهر ره سم بوایه به تی کوشان ته هاته ده ست ، وه ته گهر زانیاری بوایه
به خویندن فیری ته بوین ، به لام رازانه وه یه به ره فتاری خودا وهندی ، وه که سیش
ناتوانی له رینگه ی خویندنو تیکوشانه وه بیته خواوه نی نه و ره فتاره ، مه گهر به
به پره ووی کردن له ره فتاره که .

ههروه ها نوری : ته ئیت : ته صه ووف بریتی به له ئازادی وه سه خواوه ت وه جوامیری
وه خوا به رستی بی «ته که للوف» واته به شه ووقو مه یلو ئاره زو .

شیخ محمد امین الکردي (ته ربیلی) ، که له (۱۹۱۳) ز فه وتی کردوه له کتبی «تویر
القلوب» دا ته ئیت ، شه ریه ت دره خته ، ته ریه ت لقو بیه که به تی وه «حه قیه ت»
به ره مه که ی ، وه حه قیه تیش خواناسی به له رینگه ی ده رونه وه که بریتی به له
«ته صه ووف» .

ئهم به کهری که تانی : جاریکی تریش ته لی ، «التصوف صفاء ومشاهده» واته
ته صه ووف پاکی یه و دیتن ، به لی به راستی له م دوو ووشه کورته دا هه م (هق)

باس کراوه ههم (تاکام) ، مه به ستو «غایه» که (موشاهده) به واته دیتن ، یان ، «عین الیقین» ، چاوی به که وتی نهینه کافی ، «ماوراء الطیفة» که له مرینگایه وه نه بی دهس نادات ، وه هویه که مش بوگه یشتن به م تاکامه پاکی دهرونه واته «صفاء» ، رینگه ی ته صه ووفیش رینگه ی خاوین کردنه وه ی دهرونه که واته «التصوف صفاء» و مشاهده ، خاوینی به و دیتن .

ئه مرینگه به ش هه رچه ن له تاینده دا به دریزی باسی لی وه ئه که ین به لām به کورتی ، له «ته ویده» وه دهس پی ئه کات واته دهس هل گرتن له هه موکارینکی زشت «الاخلاق المذمومة» له پاشان «مجاهده» واته تیکوشین ، بو رازاندنه وه ی دهرون ، به هه مو ره وشیکی به سه ند «الاخلاق الحميدة» ، له پاشان په یوه ندی دل پرین ، له هه رچی شتی هل خله تینه ره ، وه کو دهسه لات و سامان ، «بی گومان په یوه ندی دهرونی» ، نلک تهرکی دنیاو تهرکی کاسی ، وه بونه بار به سه ری خه لکه وه ، وه رووانه ئاستانه ی خاوه ن و دروس که ری ئه م جیهانه به ، که «ذاتی» الله به ، خواش پر یاری داوه هه رکه سی که وایو ، ئه یخاته سه ری رینگاو ، ئه یته ری یشان ده ری ، وه نوری خو ی ئه خاته دلی وه «والَّذِينَ جَاهَلُوا فِينَا لَنَهْدِيَهُمْ صُبُلًا» سوره ی «عنکبوت» «وهو یقول الصالحین» .

ئیامی غه زالی : له سالی «۱۰۵۹ - ۱۱۱۴ هـ» (۴۵۰ - ۵۰۵) کوچی داژاوه ، که به کینکه له پیاوه هه ره گه وه ره کانی رینگه ی خوانامی وه به کینکه له دانشمه نده هه ره گه وه ره کانی ئیسلام وه خاوه نی دوصه د تاچوار صه «تالیف» بووه ، ئه م گه وه ره پیاوه به شیوه یینکی عیلمی وزانبارانه ، ری زه وی ته صه ووفی روون کردنه وه ، وه به باشی سه لماندویه نی چون (شهریعت و طریقه) هه ردو به ک رینگان وه ئامانجو تاکامو به ره ه میان هه ره به . وه روونی کردنه وه که ریگه ی شهریعت ریگه ی «ظاهری» ئیسلامه وه ریگه ی ته صه ووف ریگه ی دهرونی و نهینه به نی ، ئه م که له میرده لای وایه ته صه ووف جگه بومه ردی مهیدانی خو ی نه ییت بوکس ناناسریت ، وه هه رکه سی به وی له ریگه ی خویندن و باس کردن و بشکینه وه ، شتیکی لی تی بگات سه ری خو ی ئیشینی ، به لکو هه رکه سی به وی لی تی تی بگات ، زوره باشی ئه توانی وه کو ییو ، چاکی لی بگات به لاداو ، یته مه بدانه وه تاوه کو زورباش دلی ئاویخاته وه و لی تی بگات ، جا ، که ئی گه یشت ، ئیر ئه ورینگایه به رنادات و ته ویش ئه یته

بولبولیکی ئەو باغچە بەو هەنگێکی ئەو گۆلە شیرینانەو ، پەرمانەینکی بال سوتاوی ئەورو ناکی یە .

غەزالی ئەلێت ، زانیاری دەرونی زانیاریێک نە هەرگیز فێرکریێت ، چونکە قەت کەس ناتوانی وشە پەیدا بکات بۆ ئەو حال و مەقام و دیتن و بیستن و چەشتانە ، کەوابو ئەگەر یاس کرا ، سەر لە وێژەریش و بیستیاریش ئەشیوێت .

غەزالی ئەفەرمی ، ئەم زانیە کەس ناتوانی بیزانیێت خواوەنی خۆی نەییێت ، وە لایشی وایە ئەو کەسێی لەو نەینانە سەردەر ییریێت ، نانی بامیان بکات بۆ کەسانێک کە سەریان تە لەناوی ئەو کارەدا ، وەشتیان لی حالی نەبۆ .

وامن لێرەدا بەشیکی بچوک لەبەر وێرانی ئەم مەردە گەورە بە بۆتەوێی کە تەمومە زە جوانە کە خۆی لە دەس ئەدات هەربە عەرەبە کە ی ئەبوسەمەو .

غەزالی لە کتێبی «أحياء علوم الدين» دا سەبارەت بەرێ پەرەوی تەخە و ووف ئەفەرمی .

«الطريق لتقديم المجاهدة ومحو الصفات المذمومة وقطع العلائق كلها ، والاقبال بكنه الهمة على الله تعالى ، ومنها حصل ذلك «أي مني حصل ذلك» الكاتب . كان الله المتولي لقلب عبده والمتكفل له بتنويره بانوار العلم واذا تولى الله امر القلب فاضت عليه الرحمة ، واشرق النور في القلب ، وانشرح الصدر وانكشف له سر الملكوت ، وانفتح عن وجه القلب حجاب الغرة بلطف الرحمة ، وتلألأت فيه حقائق الامور الالهية» .

ئەبێ ئەوەش بزانی ئەم زانیە کە غەزالی دەس نیشانی ئەکات ، وە ئەلی پەردە لەسەری دلی پیاوچا کان ، «وہی» لائەحیت ، لەگەلی زانیی پەیا مەہران دا لێک جیان ، زانیی پەیا مەہران «وہی» ، وە ہی پیاوچا کان ئیلھامە ، وە چە توچوئی کەشف و کرامات و وحی وە ئیلھام وە ئەو جوورە شتانەش ، لەداھا تو دا بەئیی توانای خۆم باس ئەکەم ، هەروەھا خویشتان ئەتوانن لەکتێبەکانی ئیمامی غەزالی دا وەکو «المنقذ من الضلال» ، وە «أحياء علوم الدين» هەروەھا کتێبی «الرسالة القشيرية» ی عبد الکرم بن ہوازن وە «التعرف لمذهب اهل التصوف» ی ابو بکر محمد الکلاباذی وە «قوت القلوب» ی ابی طالب المکی «٣٨٦» هجری وە «اللمع» ی ابی نصر السراج «٣٧٨» هجری وە «مکتوباتی ئیمامی وەبیانی» وە «تذکرة الاولیاء» ی عەتار وە دەھا کتێبی لەمێژنو کۆندا ، یان کتێبی «المواهب السرمدية» ، وە تنویر القلوب» ی «شیخ محمد امین اربیلی» وە «التصوف الاسلامي» زەکی موبارەک کە تازە ترن وە ہی تریش

کوچی خاوهن کتبی *الرملة الشريفة في علم الصوفية*، که له چاپ دهری کتبه که،
تهلی *الامام العالم، الملح بین الشریعة والحقیقة...*، وه هرومه ها بچیدی بشاره
که له سالی ۱۲۹۷، کوچی ۹۱۰، زانی دا هوقی کردوه.

وه *ابو النصر السراج* خاوهن کتبی *الملح*، که له سالی ۱۳۳۸، کوچی دا
له دتیا دهرچوه، که دو کتیر عبد الخلیم وه طه عبد الباقی، له چاپ دهراتی ته مکتبه،
سه بارهت به مکتبه تهلین *باکیر موسوعة صوفية عرفها التاريخ*، جا، ته م چن
که له مژدهو چن گهروه یلوانکی تری ته م ریژه موهن که به نویسی کتبه
به نرخه کاتیان روونان کردوه تهوه چون *شهریعت و تصوف*، هه مریه کیکن
وه جوی *نیل لهیک*.

غهرزالی وه هرومه ها ته م گهروه یلوانتهی تریش که دهسان بوکشان به باشی
رونیان کردوه تهوه که *شهریعت ته گهر به دانش و مذهب*، دابرت گیانی
تهو شهریه ته، که حقیقی نیسلام، بریتی به له *تصوف و مذهب*، وه مریه کیکن
وای نه زانی *بنی لی ون بو وه لهری لای دلو*.

نیام *ابو حامد محمد بن محمد بن محمد ی غهرزالی*، ۱۵۰۱-۱۵۵۰، کوچی،
به شیک گرتنگ له ته متهی، *سروکی مهروسی نظامی به بغداد بو*، واته،
سروکی گهروه ترین *تومنگی زانت له جیانی ناسراوی تهودمه دا*، وه
به درس و ته موه دانانی پتر له *دوصه دکتیب خرمته زوری به نیسلام کردوه*، وه ته گهر
بمانهوی سه بارهت به گهروه لی ته م پیاوه *باس کهین*، خوی پیوستی به نویسی کتبه که،
به لام *تیمه لیره دا مه بهستان ته نا تهو کتبه چکوله به که هه م سرگوزشتی زانی خوی*
تیانوسوه، وه هه م چوینهی گرت بهری *ریگهی تصوف*، وه هه م *باور*
ده بریتی بهی سه بارهت به مریژه موه، *جانه مته تیوه تهوش چه کیلهیک له کتبی*
الملاح.

غهرزالی له سه رهتای کتبه که دا لهوه لامی *پرسار کهریک دا که سه بارهت به*
زانیانی به چیشیک گشتی *پرسیاری لی کردوه تهلی*، من له ناوی *گیجاوهی*،
دهسته کانو ریژهوو *ریزارو بواره کانی زانیاری دا*، *تازاری زورم کیشاوه* *تهوهی*
بتوانم ریگاتیک ریاست بلوزمهوه، وه بتوانم *خوم له نشیوی و لیتو زملکاوی*
شوین کمتن *هه لید*، ده بریم، وه بگمه ته پو لکهو بهرزانی *دپتر چارهی کمتن*.

دریژه ئەدا بە یاسو ئەلی هێنان ئەمەبەم نەگەیشتبووە بیست سالان هەتایستە کە وام لەبەنجا سال دا، هەولم داووە بۆتی گەیشتن، وە داووە لەگێجاوی دەریای ئابینی زانین، وە ئەم تیکۆشانهشم تیکۆشانی ترسە زاورانەو دڵەراوکی یانە نەبوو، بەلکو تیکۆشانی نەترسانەبو، بەجۆریک کەرۆم ئەنایە هەرتاریکایێک پەلاماری هەموگیر و گرتییکی ئەداو خۆم ئەخستە هەمو دەردی سەری یەکەو، وە لەبە کە یەکە یە باوەرەکان «مەزەب»ەکان ئەکۆلیمەو، وە ئەمەو یست خێنی هەمو یانم بۆدەرکەوی، بۆئەوێ بەباشی تی بگەم وە بزایم کامیان رینگایان راستەو کامی چەوتە، تاووە کو خۆم لەرینگا راستەکەووە برۆم.

«باطنی»یێک نەبو سەرم دەر نەهاوردنی لەباطنی، وە «ظاهیری» نەبو تی ئەگەم لەبەر هەمی ئەم ظاهیری یەتە، فەلسەفییێک نەبو ئەکۆلیمەو لەفەلسەفە، «متکلم»یێک نەبو نەکوشم بۆئەوێ سەردەر بیرم لەباس کردن و لە «موجادەلە»ی، صوفییێک نەبو بەوردی هەول ئەدەم بۆتی گەیشتن لەسەر چاوەی «صفای»، «مبتدعی»، نەبو کونوقوزینی ئاکامی پەرستشە کە ی نەبشکینم، زەندیقیکی پەک کەوتوم نەدی تی نەکوشم بۆئەوێ لەو بگەم چی وائەو نەدی روی داووە تی، وە ئەو زاورە ی داووەبو، کە لە خوانە ترسیت و باکی نەبیت و بۆخوی ئی خەم پائی لی بداتەو، «باطنی» و ظاهیری و هەمو ئەوانە ی کەوتران هەریەکە ی لەسەردەمانێکا مەدرەسەو رینگاو ئولەریک بون کە لەناوی ئیسلاما هاتنەدی وە دەوریان بوو، «نوسەر».

غەزالی لەپاشان ئەلی، من ئەم کارانەم بۆیە هەر لەمنالی یەو ئەکرد چونکە تی ئەکوێشام

بۆ بەدست هێنانی راستەقینەو کاکلە ی مەبەست، ئەمەش بەدەستی خۆم نەبو، خودا وای دروست کردبوم وە منیش کاری بشکینو لی کۆلینەو م ئەو نەدی دریژه دانی ناگەیشتمە راستەقینەو، لەزەلکاوو لیتاوی «تەقلید» دەرچوم.

ئەلی: من ئەدلی خۆما ئەم و ت من ئەمەوی لە کاکلە ی زانیاری بگەم وە بی دۆزمەو، لێرە داو بۆم دەرکەوت زانیاری باورپی کراو، «یەقینی» بەشتیک ئەلین کە مەرووف بەچاوی خوی بی یینیت و هەستی پی بکات، جا کە زانین گەیشتم ئەم پەلە یە لێرە هیچ گومانێ تیانامینیت و دڵ ئوقرە ئەگرتو ئوخە ی ئەکات، «بەو مەرجە ی، ئەوکارە هەلە ی تیانەمینت» هەلە، وە کۆئەوێ کەسی بیت لەبەر چاوتەو بەرد بکات بە زیر، بان گالۆکت بۆبکات بەمار، ئەمە یان بەچاو دیوتە ئەلی باوەریشتم پی هەمینت،

بەلام ئاڤى ئەگەر ئەوكەسە وتى، سى زۆرترە لەمەوت، من بێم چونكە ئەم كەسە بەردى كردووە بەزێر وە گالۆكى كردووە بەمار، ئەڤى بۆمبىشتى پى بكەم كە سى زۆرترە لەمەوت...

ئام. لێرەدا ئاڤى هەلەبەكەيز، بەلكو هەر ئەڤى سەرمان سوپىشتى ئەوێ چۆن ئەوبەردەي كرد بەزێر و گالۆكى كرد بەمار، وەههچى تر.

بەلام ئەوزانىنەي كەستۆم بەدەستى بێم، وەههچى بى وەبىزەم، نێر ئەوێدا گومانم نە، چونكە زانىنەكە هى خۆمەو خۆم بەدەستم هێنە.

بۆم دەرگەوت هەرزانىنەك نەگاتە ئەم پايەمە لەباوەر، ئەو زانىنەي باوەر پى ئەكرەو، وە ئەڤى نە، جەم بۆگەشتن بەوزانىنەو بەو باوەر، بەر لەمەوكەسى، خۆم بىشتى، سەبەم كرد من خۆم جگە لەزاتيارى هەست پى كراو و ئاشكرا، نێر لەوزانىنە ئەڤى يە ئى بەمەرم...

لەپاشان بەشێوەيەكى فەيلەسوفانە باسى چۆشەي ئاڤى كردنەوێ كۆلامەي (حەواس)، «هەست پى كەرهەكان» ئەكات كەچۆن يەكەيەكە لەگۆرەپانى ئەم زانىنەدا كۆلو ناتەوانن وەههچيان لەدەست نايەت، لەپاشان درۆزە ئەدا بەياسو ئەڤى، تاگەيشنە ئەوێ و ئى ئەوێ تا پەيمەبەري گەورە درۆدى خواي لەسەر ئەمەرم، ئەم خەلكە قەيسە وەكونوست وەهان، كاتى كە مردن جالەوساگە يەنەو ئەمەرم بۆم روون بۆمەو وەههچارە ناكړى مەمو ئومبەدبەكى خۆمان بۆزانن وە ئى گەشتن بچەينە سەر تواناڤى (حواس). من هەر بەم چەشنە لەخولاي گەشتن بە ئەڤى دابوم وە لەناوى دەر وەنەك بەزوان، هەميشە لە و نوویرەو پرسارو وەلامدا بوم، تا لەكونویرەكە خواي گەورە چارەي بوناردم وە لەو نەخۆشى و ناسازی يە رزگار بوم، وەبۆم دەرگەوت كە ئاوەزى مروف جینگای باوەرەو، هەرواوەزە كە ئەڤى رى پىشانەمەري مروف بۆخەستە كالۆي تواناڤى دەر وى بۆگەشتن بەهەوارگەي بۆمەري ئەواو.

ئەمەش خۆبەدەستى خۆم نەبو بەلكو بەنوویكەيو كە خوا بەكەرمى خۆي خەستە دورونەو. غەزالی لەم بارەو ئەڤى، سەبارەت بە «شرح الصلوة» لەپەيامبەري گەورەيان پرسی، فەرموى «نوریکە خوا ئەڤەكە دورونەو»، لەپاشان ئەڤى مەبەستم لەم پێشەكی يە ئەوێ، مروف ئەڤى ئى كۆشیت ناتەگاتە هەوارگەي ئلوات.

ئەڤى پاش ئەوێ خوا رزگارى كردم وەئەو روناكى يەي خەستە دورونەو، لێكەم دايمەو، وە ئى كۆشەرانى رینگەي زانىارم دانا بەچوار گرو.

یەكەم : زانیانی دكلام، ئەمانە خۆیان ئەلێن خواوەنی بیرووران وەخواوەن وەزەوون.

دووهم : باطنی، یەكان ئەوانیش باوەریان لەسەر ئەوەیە كە ڕێزەوی «ئەظیم»
واتە فەربون دروستە، وەسەرچاوەی زانیاری بەلای ئەوانەو، «لەبەم مەعەسە»
كە ئەبێ لەوێ بەهەرە وەرگرێت.

سێهەم : «فەلسەفی» یەكان، كە لایان وایە ڕێزەوی «مەنطق» بۆرەان، یان گرتووە بەر.

چوارەم : سۆفی یەكان ئەمانیش خۆیان بە تزیكاتی خواو خواوەنی (موشاھەدە)
واتە : (شت بێن بە دیدەیی دەرون) وە (موكاشفە) واتە : (بەردە لەسەر دیدەیی دەرون
لەبرای ئەزانن).

لەدەلی خۆما و ئێم رێگەی زانیاری لەمانە بەدەر نیە، كەواتە ئەبێ بەكە یەكە
ئەم پێگایانە تاقی كەمەوێ تا بزانم چیم دەس ئەكەوێت.

لەزانیاری «كەلامەو» دەست پێ كرد، پاش بەشكێنی ئەم زانیاریە وە
لێكۆڵینەوێنكی ورد لەگۆشەو كەنارەكانی وەخوێندنەوێ هەموكێشەكان، تەنانەت
دانانی چەن كێش لەم زانیاری بەدا، بۆم دەر كەوت زانیاریكە ئەتوانی بەگات
بە ئامانجی خۆی، بە ئام ناتوانی من بەگەییشتە ئامانج و ئاوات، چونكە ئەم زانیاری بە
بۆ پاراستنی ڕێزەوی ئەهلی «سۆنەت» دانراوە لە دەستی بیرورای «یەسەت» واتە
پاراستنی دانەوێلە «دین» لە خەوش و خالی خەبالی پوچ، وە دانەیی زیان باری تال.

غەزالی پاش لێكۆڵینەوێ و باسێكی زۆر، ئەبێ من نالێم ئەم زانیاری بە بەدەردی
كەسی تری نەخواردووە بەلكو ئەلێم ئەو «بەقەند» من ئەمە وێست نەم توانی لەرێگەی
زانیاری «كەلامەو» بە دەستی بیرم.

فەلسەفە

بۆزانیق ئەم زانیاریەش قۆلەم لێ ھەڵبۆی و ھەرچەن کاتەگیرابو بە دەرس و تەئەوێ سیفەد دەرس خوێنەو، لەگەڵ ئەوەش لە ھەردەمێک کاتیکم دەست کەوتایە، بۆ ئەوەی پێوستم بە ماموستا ھەیت کتیی فەلسەفەم مۆتالە ئەکرد و ھەوای بۆی کردم بتوانم بە ھەموو جۆری لەم زانیاری بە یگەم، سەرئێش دا لەگەڵ ئەوەش پێوەی فەلسەفە زۆر و تۆلەری زۆریشی لێ ئەبنەو، بەلام ئەبنەو سێ دەستە سەرەکی، «دەری بەکان»، «سورشی بەکان»، «بیلای بەکان»، «دەری بەکان» لایان وایە جیھان ھەروا کە ئێستە ھەبە ھەربووە ھەر ئەبێ وەگیاں لەبەرانی ھەروا بون «گیاں لەبەر لەتۆر، تۆر لەگیاں لەبەر»، کە ئەمانە لە روانگە ئابنەو، «زەندیق» ن، «ئەکری بلین زەندیق ئەبنەو، خوا ئەناس، ملحد» نوسەر.

سورشی بەکان، ئەوانەن کە مەبارەت بە ھەموو جۆرە گیاں لەبەر ئەکۆلەو چ «پەوۆک» چ «پەوۆک»، «جەیان و تەبات» ئەمانە ئەوەندە گیاں لەبەر ھەڵدەزێن لەچۆنەتی ژانیان ئەکۆلەو، بۆیان دەتەکەوێت کە دامەزراندنی ئەم ژیانە پێکھێنە بۆ دامەزرێنەو مۆھەندیس نایێت و ئەمە ئەبێت ھۆی باوەریان بە دروس کەو ھەل سۆرێنەری جیھان و گیاں داران، بەلام ئەمانە بە ھۆی زۆر چۆنە بێجۆبناوای مەبەستەو، باوەریان دێتە سەر ئەوەی زیندو بونەو ھەردوی داریو پتورکاو لەگەڵی ئاوەزی ئەواندا ناگۆنچێ وە ناپراتە مێشکیانەو لەش کە پتورکاو گیاںی ئێ دەرچو تازە جارێکی تر گیاںی بچیتەو بەر، جائەمانەش ھەرچەن باوەریان بە دروس کەزێک «خالق» ھەبە، بەلام باوەریان بە «دوارۆز» وە زیندو بونەو نەبە، لەبەر ئەوە کە نەبەتەمای پاداشن وە نە لەسزای دوارۆز ئەترسن، جەھوی ئەفسی بۆش ئەکەن و چۆنیان پێخۆشە و ئەزێن، کەواتە ئەوانیش لای ئێمە ھەر بە «زەندیق» داتەنرێن، چونکە موسولمان بەکەسی ئەوتری، باوەری بە دوارۆز وە زیندو بونەو پاشی مەرگ ھەیت.

بیلای بەکان، ئەمانەش لە فەیلەسوفەکانی دواتر وەکو «سوقرات» کە ماموستای «ئیفلاطون» وە ئەویش ماموستای ئەرسەتۆیە، ئەرسەتۆش ئەوەکە سەبە کە «مەنطیق»

داناو زانیاریه کانی خسته قالیکی زانیارانوه له پاشان بهر په رچی باوه په کانی
ئیفلاتونو و نه ره ستویشی دایه وه .

غه زالی له پاشان له باره ی ئه و زانیاری یانه وه که فله سه فه ئه یان گریته وه باس ئه کات و
ده سته به ندی یان ئه کات ، وه ئه لی «شهم» به شن . «ریاضیات ، منطق ، طبعی ،
الاهی ، سیاسی ، ئه خلاق» وه چه نو چو نو که لکو زبانی ، «ماددی و معنوی» هه رکامیان
به جیا باس ئه کات ، «له پاشان پشانی ئه دات که ئه م زانیاری یانه ش ، نه ک ته نه ناتوان مروف
بگه یینه هه وارگی ئاوات و «به قین» به لکو بری جار ئه به هزی کو کردنو لاواز کردنی
باوه پش» ، سه باره ت به ری په وی «تعلم» ، وه دله خورپی کانی ئه م ریگه یه ش ، ئه لی
، پاش ئه وه ی له لی کو ئینه وه ی فله سه فه دا بوم ده رکه وت که ئاوه زی مروف توانایی
ئه وه ی . نه له هه رچی زانینه سه ر ده رکات و هه مو شار راوه و نه ناسراویک بناسیت
که وتمه لی کو ئینه وه و بشکنین ، کتبه کانی «تعلمی» به کان ، که لایان وایه له ریگه ی
«ئپامی معصومه» وه ئه کری سه ر له هه مو نه ناسراو و نه زانراویک ده رکه یه ، غه زالی ،
به دور و دریزی له ری په وو بیرو باوه ره کانی ئه مانیش ئه کو ئینه وه ، وه به لگه ی به کار و
به که لک بو به په رچ دانه وه یان دی ریت ، وه رونی ئه کانه وه که بناغه ی باوه ری ئه مانه ،
له هه مو یان شل ترو لاوازه ، له پاشان ئه لی له زانینی ئه مانه ش شتی کم
ده س نه که وت ، که ده ردی ده رمان کات ، له هه مو ی سه برتر ئه وه یه ئه گه ربلیت ،
ده ی ئه و ئپامه معصومه تان کامه تا تا زانینه که ی لی وه رگرین ، دوش دانه مین وه
وه لایمان نه ، چونکه «غالبه» .

له پاشان ئه لی ، سه رم له وکه سانه سوپ ئه مینی باوه ری یته سه ر ئه وه ی که ئه لی
لای ماموستاییکی نایه ت فیری زانیاری بیت ، که چی ماموستا که ش دیار نه بیئو
غائب بیت ، باسه که زو ره رده وامه وه به لگه ی زوری پشانی داوه که له م کو رته باسه دا
بومان ناگه ریته وه .

رېنگه‌ی صوفی به‌کان :

غەزالی ئەلی کاتی له لیکۆلینه‌وه‌ی زانیاری به‌کافی تر بومه‌وه، که‌وته لیکۆلینه‌وه‌ی زی‌ره‌وی «تەصەووف» وه‌ بۆم ده‌رکه‌وت ئەم‌رېنگایه‌ دوه‌شه، هه‌م زانیاری به‌ هه‌م کرده‌وه، ئەوه‌ی که‌ کرده‌وه‌یه‌ بریتی به‌ له‌ برینی رېنگه‌ی «وه‌زانده‌ی نه‌فس» وه‌ پاک کرده‌وه‌ی له‌ هه‌مو زه‌وشینکی ناپه‌سه‌ند، وه‌هه‌مو «صیغه‌تینکی»، «خده‌ینکی» ناره‌واو ناپاک، تاوه‌کو ده‌رون «دل» بگاته‌ راده‌یێک که‌جگه‌ له‌خودا هه‌چی تری تیا نه‌بیست، وه‌ پرازیۆنه‌وه‌ به‌ «ذیکری الله»، یادی خوا.

جا که‌زانیم رېنگه‌ی کرده‌وه‌که‌ ئەوه‌نده‌ سه‌خته‌ له‌پیشا ده‌ستم دایه‌ رېنگای زانینه‌که‌ی، که‌ لام‌زۆر ئاسان‌تریو، به‌م‌ جووره‌ ده‌ستم‌کرده‌ خوینده‌وه‌ی کتێبه‌کانیان وه‌کو «قوت القلوب» ی «أبي طالب المكي» وه‌ کتێبه‌کانی «حارث المحاسبي» وه‌نوسراوه به‌که‌لکه‌کانی «جنید» وه‌ «شبل» وه‌ «أبي یزید البسطامي» خوایان لی‌ رازی بیست، به‌م‌چه‌شنه‌ له‌هه‌رچی زانیاری خوینده‌وه‌ی ئەم‌ ده‌سته‌بیست تی‌گه‌یشتم، وه‌ ئەوه‌ی که‌بکریست له‌رېنگه‌ی خوینده‌وه‌وه‌ به‌ده‌سته‌بیست به‌ده‌ستم‌هینا، پاش‌ئوه‌، بۆم ده‌رکه‌وت ئەوه‌ی که‌ زانیاری راسته‌قینه‌ی ئەمانه‌بیست، ناکری له‌رېنگه‌ی خویندن وه‌رسه‌وه‌ ده‌س‌که‌ویست، به‌لکه‌و بریتی به‌ له‌ «چه‌شتن» وه‌ «حاله‌» وه‌گۆرانی «صفات» جا غەزالی بۆ‌نونه‌ی ئەم‌ به‌راورده‌ی خۆی ئەلیست، لی‌گومان ماوه‌زۆره‌ له‌نیوانی ئەوه‌یدا که‌بزاین ته‌ندروستی چۆنه‌و به‌چی ئەلین، له‌گه‌ل‌ئوه‌دا که‌خۆمان ته‌ندروست‌بین، یان، تیری به‌چی ئەلین، له‌گه‌ل‌ئوه‌دا که‌خۆمان تیر‌بین، یان ئەوه‌ی، له‌رېنگه‌ی زانیاری پزشکی به‌وه‌ بزاین راده‌ی گه‌بشته‌ پله‌ی سه‌رخۆشی له‌روانگه‌ی زانینه‌وه‌ کامه‌تا، وه‌سه‌رخۆش به‌کی ئەلین، له‌گه‌ل‌ئوه‌دا که‌ به‌کی خۆی سه‌رخۆش‌بیست چونکه‌ «سه‌رخۆش خۆی له‌باره‌ی زانیاری سه‌رخۆش‌بونه‌وه‌، نه‌ی خوینده‌وه‌ هه‌یج نازانیت که‌چی سه‌رخۆش‌یشه، به‌لام‌ نه‌وزانیاره‌ی که‌سه‌رخۆش‌یه، ئەزانی پله‌ی سه‌رخۆش‌بون کامه‌تاو، که‌چی چۆنه‌ته‌که‌ی نازانی». «مه‌گه‌ر خۆشی سه‌رخۆش‌ین».

یان پزشکیکی نهخۆش که زۆر باش ئەزانی تەندروستی بەچی ئەلێن
و تەندروست کێیە، کهچی خۆبشی نهخۆشه، هەربەمچەشنه ماوه زۆره له ئیوانی
ئەوهی دا که ناوه پۆک و مەرج و هۆکانی «زەهه» بزانی، له گەل ئەوهیدا که خۆت
«زاهه» بیت، وەرپووت وەرگیرایی له سامانو پایه و پلهی دنیایی.

بەمچەشنه بۆم دەرهکەوت صوفی یەکان دارای «حالت» نهک خواوهی گوفتار، یان بلێن
صوفیهی حال و کرداره نهک و تەگوفتار، منیش ئەوهی کههی خۆبندنهوه و زانیبو
لی بوبومهوه و مابویهوه سەری بە دەست هێنایی ئەوهی که له پێگهی خۆبندن و
خۆبندنهوهوه بە دەست ناییت بە لکویه سلوک «پێگرتنه به» و چەشتن، دەوق، ئەبی
دەس کهوێت، وە بۆم پروون بوبویهوه که خوشبەختی دواپۆژ، مەگەر به «تەقوا»، وە
جله و گرتی «نەفس» له ئاره زوێکانی، دەس کهوێت ئەمەش بەوه دەس ئەکهوێت،
پەیه نەدی دل بېریت له ئاره زوی دنیایی، واته بێزاربون له مەنزڵگهی لهخۆبایی بون،
و ەروانە مەنزڵگهی جاویدانی، و ەروانە لای خوا، بەهەمو تواناییکهوه، وە ئەمەش
بی گومان سەرناگری ئەگەر پشت هەل ئەکەم، له سامان بەیه کهوه نان و پایه
بە دەست هێنان، وە را کردن له دەستی ئەمۆشته دنیایی یانەیی که دلیان پیه ئەبەستری،
و ەرواق خەریک ئەکەن بەخۆیانەوه ..

من که ئەمانەم بۆرون بویهوه ئاوریکم لهخۆم دایهوه و سرنجیکی خۆم دا،
سەیر ئەکەم کهخۆم تا قورقوراکه چەقیوم لەم شتانه دا، سەیرم کرد گویا چاکترین کارم
دەرس و تەوهیده، لێم کۆلی یهوه ئەینم من سەرگەرمی پێی زانیاری و ەهام که هیچ
گرنگ نیه و که لکێکیشی بۆ دواپۆژم تیانیه، و ەکاتی له «نیهی» ئەم دەرس و تەوهیەم،
وردیومهوه دیم، مەبەستم بۆرە زامەندی خوا نیه، بە لکویهوه به که ناوبانگ و پایه و
پله و سامان بە دەس بێرم، جا له شوێنیکا ئەمە باشترین کارم بیت، وای بەحالی
کردهوه کانی ترم، !! لێرە دابو سەیرم کرد خۆم له لیواری هەلدیرگه و پەرت گه و
سەر و لێرە بینکادی که ئەم کێشن بۆناوی ئاگر.

بەمچەشنه بو، بربارم دا، بەغدا بەجی بێلم وەسەری خۆم هەلگرم، بە دورو
دریژی باسی فەراهم کردنی پێشەکی ئەم دەرچونه وەخۆدزیتەوه له خەلیفه و
گەوره پیاوانی بەغدا ئەکات، پاشان ئەگاته ئەوهی ئەلی، پاش برباردان هەرچی
مال و سامانم هەبو هەمووم بەخشییەوه و دەستم پێوه نا، وەبەشی مالمونالیشم

لی جیا کردهوه، ئەوە نەدی کە پێی بژین، وەرۆم نایە «شام» نزیکی دوسال لەوی مامەوه وە بەوجۆرە لە کتیی صوفیەکانا خۆتندبووەوه رویشتم لەگۆشەییەکان کەس نەم ناسی، دەستم کردە خواپەرستی، وەتیکۆشان، بۆ پاک کردنەوهی «نەفس» «دەروون»، وە پالۆتیی دل بە «ذیکری» الله، وە زۆرجاریش ئەرۆشتمە منارە کە ی مزگەوتی شام، وە دەرگا کەیم لەسەری خۆم دائەخست، ماوەینکیش چوم بو «نەفس» وە لە مزگەوتی «الاقصی» دا سەرگەرمی هەمان ذیکرو فیکرو ریازەت و خۆپالۆتن بوم، پاشان ری کەوتم بۆ مەککە و مەدینە وەرۆم نایە حەجاز، پاش ماوەینک سەرلەنوێ کە لکە لەی مالمونال کەوتەوه سەرم وە هاتەوه بۆ دیدەنیان، بەلام ئیتر هەر بەکەنارەگیری مامەوه، وە سەرگەرمی کاری پاک کردنەوه و پالۆتنی دل و دەروون بوم، غەزالی ئەلی ئەم حالی خۆپالۆتنەم دەسال درێژە کیشا وە لەم ماوە دا ئەوهی کە ئەم دی لەشتە نەینەکانی ئەم پری پەرەوه، لە ژمارەو حیساب ناییت وە قەت باس ناکریت، ئەلی؛

ئەوهی بۆم پرون بویەوه، ئەوەتە، بە یەقین صوفیەکان پریواری پریگای راستی خوا وستی و خواپەرستین، بەتایبەت رەوشیان رەوشیکی ستایش کراوه، وە پریگایان راستترین پریگا وە ئەخلاقیان پاکترین ئەخلاقە، بە لکو لە کانگە دی دڵەوه ئەلیم، ئەگەر ئاوەزو ژیری هەموو ژیران وە «حیکمەتی» هەموو «حکما» وە زانیی هەموو تاین ناسەکانی ئیسلام، بکەیتەوه یەکو بیان خەیتە کار، ناتوانی ری پەرەوی لە پریهوی ئەوان. چاکتر بدۆزیتەوه و پیشیاری کات، چونکە هەموو هەلسویشتیکی ئەوان لەنەینی و ئاشکراییدا، لەنوری «نبووت» وەرگیراوه، وە باشتر لەنوری «نبووت» هیچ نورینک نە، بۆ روناک کردنەوهی پریگە دی خوش بەختی.

بە کورتی بلیین، مروق چی ئەتوانی بلی دەر بارە دی، ری پەرەوینک، کە یە کەم مەرجی ئەور پریگایە پاک کردنەوهییت، پاک کردنەوهی چی؟ پاک کردنەوهی دەرون، لەچی؟ جگە لەخوا لە هەرچی شتە، کلیلی ئەم پریگایە چی یە؟ لی پیرانی «دل» بۆ ذیکری خوا، بەویەری توانایی یەوه، دواپەیشی چی یە «فەنا» بون لەیادی خوادا «واله خوت لەیاد بچیتەوه وەتەنا یادی خوابکەیت» بەلام ئەلی ئەوهش بزانی لەکانی پریی ئەور پریگایە دا زۆر دەس کەوتی تر هەن، گومانی تیانیە کە دەستی ئەور پریواری ئەکەون، کە لە پەردە لەسەر دیدە دی دەرون هەل گیران «موکاشفە» و چاوپێ کەوتن «موشاهەدە» وە دەس پی ئەکات، تالەگاتە شتی زۆر گرنگ و سەر سووڕنەر.

لهسهره تاي گرتنه بهري ري رهوي ته صه ووف دا، ته نانه ت هه ره لهكائي
بيداريش دا ريواراني ته م پنگايه، چاويان ته كه وي به فرشته كان، وه به
رهواني پاكي په يامبه ران، به جورتيك كه دهنگيان ته بيسنو كه لكيان لي وه ره گرن،
پاشان كه ورده ورده «حالي ساليك واته ريوار» پيش كه وت، ته گاته پايه وپله و شوي
وا، كه هيج زواني تواناي باسي ته وشتانه ي نه، چونكه وشه يكي ده س ناكه ویت
كه ته وشتانه بگه يني تو بو ته و مه به ستانه ده ست بدات، وه ته گه كه سي بيه وي
ته وشتانه باس كات، لي گومان ته كه ويته هه له وه، وه بوي ناكرت، بوچي؟ وه لام
بوغونه....

يه كي له وشتانه، يان له و پايانه ي كه ري بوازي ري رهوي ته صه ووف پي ته گات
پايه ي «قورب» واته نزيكي له خوي گه وره، برتيك لايان وايه ته مه «حولوله» واته
دابه زيني رهواني خوشه ويست له ناو له شي ويستيار دا، برتيك لايان وايه ته مه نزيكي به
«ئيتحاده» واته به يه ك بوني گياني هه ردولا، خوشه ويست و ويستيار «خودا ويه نده»
برتيك به م حالي «قورب» ته لين «وصول» واته گه يشتنه لاي خوشه ويست، يان
«وه حله ي وجود».

كه چي ته مانه ش هه موي هه له به و هيج كام ي نه، چونكي وشه ييك وه «ته عبري»
نه بو پيشان داني ته و حاله ته، غه زالي ته فهرمي ئيمه باسي ته م هه لانه مان له كتيبي
«المقصد الاسي» دا كردوه، وه ته لي من خوم سه باره ت به م حاله ته م شيعره ته لم،
كه ته لي.

(وكان ما كان مما لست اذكره
فقلن خيراً ولا تسأل عن الخبر)

به لام من خوم سه باره ت به م باسه ده س رانه كيشم بويارچه شيعريكي حه زره ي
شاهي نه قشبه نديا الدین محمد كه له هه ووه ل شيعري سه ره تاي قه صيده كه دا
ته فهرمي.

له عه يني خاموشي و لي دهنگي دا، خاوه ن دنگو خاوه ن گوftarم، هه روه كو خه ي
كتيب، خه ي نو سين.

یان مورشید ، جگه نهوهی که ریبه‌ر وه ماموستا وه پزیشکی ده‌رون ، بوته‌وهی مورید بگه‌یینه پله‌ی به‌قین ، خوبان مه‌به‌ست و مه‌قصود نین ، به‌لکو مه‌به‌ست و مه‌قصود هه‌ر خوای گه‌وره‌یه ، به‌لام ریزلی‌گرتن و به‌گوی کردن و خوش‌ویستی ماموستا و پزیشک کاریکێ شیاوو پی‌ویسته ، وه به‌نی ته‌نجام دانی سپارده‌و یاسای ریزگیرێ وه‌گوێرا دی‌ری بو مورشید وه پیری ته‌ریقه‌ت ، هیچ‌کس ناتوانی بگانه‌ مرزو تاوات ، وه نه‌وهی که‌بایزید فهرموه‌تی هه‌رکس پی‌ری ریبه‌ریکی نه‌نی ، شه‌یتان ته‌یته‌ ری به‌ری ، هه‌ر بوته‌وه‌ته که‌ بو‌ریگه‌ی خواناسی ، چ ریگای شه‌ری ظاهر ، وه‌چ ریگه‌ی نه‌ینی مه‌عنه‌وی ، ته‌گه‌ر ماموستا ره‌ه‌نات نه‌بو ، وا شه‌یتان ده‌رفه‌ت تی‌ته‌بات و ریگا وون ته‌که‌یت وه‌سه‌رت لی‌ ته‌شیوت ، ته‌گینا بوته‌وه‌نیه که‌ نه‌و مه‌لاوشیخه‌ خوبان بینه‌ مرزو مه‌قصود و مه‌رامی صوفی‌یه‌کان ، به‌لکو نه‌و ریبه‌رانه‌ هوو نامیری خواناساندن به‌خوایاران .

تیبه‌ له‌پزیرست کردنی پرسپاره‌کان دا ، پرسپاری چواره‌مان ، بریتی به‌ له‌وه ، که‌ ته‌سه‌روف به‌چی ده‌ست پی‌ته‌کات وه پایانی کامه‌تا ؟ له‌وه‌لاما ته‌لین ، ته‌سروف به‌ ته‌وبه‌کردن ، واته‌ پاش‌گه‌ز وه‌ده‌س هه‌لگرتن له‌خرابکاری ی ، ده‌س پی‌ته‌کات ، ته‌لته‌ به‌ومه‌رجه‌ی نه‌و ده‌س هه‌لگرتنه‌ بو‌هه‌میشه‌ییته‌ ، وه هه‌تاهه‌تایه‌ ته‌وه‌که‌سه‌ نه‌گه‌ریته‌وه‌ سه‌ر که‌چه‌ره‌وی ، پاش ته‌م ته‌وبه‌کردنه‌ ، ته‌گه‌ر ته‌وبه‌که‌ ، له‌سه‌ر ده‌ستی مورشیدا نه‌بو وه هه‌ر به‌ینی خو‌تو خودای خو‌ت بو ، نه‌وه به‌رده‌وام ته‌ییت له‌سه‌ر ته‌قوا ، واته‌ خو‌پاراستن له‌ هه‌مو خرابه‌ییته‌ وه‌په‌ره‌وی کردن له‌ خواپه‌رستی به‌هه‌مو مه‌عنا ییک ، واته‌ ته‌نجامی فهرزو سوننه‌ت وه زیاده‌ نوێره‌کان وه‌شه‌ونوێزه‌ (دی‌کر) واته‌ ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن ، جا ، یان به‌زوان یان به‌دل ، یان به‌هه‌ردوکی ، وه ناراده‌ییته‌ قورئان خو‌یندن ، دوری‌گرتن له‌ره‌ذائل واته‌هه‌ستی ناپه‌سندی ده‌رونی ، وه دوری‌گرتن له‌ته‌نجام دانی ته‌وه‌سته‌ ناپه‌سه‌ندانه‌ ، وه خه‌بات «مواجهه‌ده» بو زالی‌بون به‌سه‌ر هه‌ستی ناپه‌سه‌ندی ده‌رونا ، وه جی‌نشین کردنی هه‌ستی په‌سه‌ند «صیفاقی‌حه‌میده» له‌شوینی ناپه‌سه‌نده‌کانا ، گرتنه‌به‌ری ره‌وشو کرداری باش له‌گه‌ل موسول‌انان دا ، به‌لکو له‌گه‌لی هه‌مو مرو‌فیک دا ، ته‌نانه‌ت له‌گه‌لی هه‌مو گیان‌له‌به‌ریکدا ، تی‌کو‌شان بو به‌ده‌ست هیئانی نانی جه‌لال وه‌مالی جه‌لال ، وه به‌خشینی ته‌و نان و مال له‌جه‌لال به‌پی‌ فهرمانی شه‌رع ، واته‌ به‌ره‌وا تیرکردنی زکی خو‌تو باوکودایکو مال‌وخیزانت له‌پاشان بی‌به‌ش نه‌کردنی ته‌وانه‌ی پی‌ویستیان به‌یارمه‌تی به‌ ، له‌خزم و هاوسی و دورترو دورتر ، «وه‌ته‌مانه‌ش هه‌مو فهرمانی خودان بو‌هه‌مو موسول‌انیک» .

به‌رده‌وام‌بون له‌سه‌ری ته‌م‌په‌وشه‌ په‌سه‌ندانه‌ وه‌له‌سه‌ری نه‌و خواپه‌رستی به‌

بەر بلاوه ، وه له سهرحونی تائهوده مهی خوا خوی دهروی رهحهتهت لی تهکاته وه دله و دهرونت بهرووناکی ی خوی پرووناک تهکاته وه و ئایهتی «وَاتَّقُوا اللَّهَ وَبِعَلِّمُكُمُ اللَّهَ» ، یان «وَالَّذِينَ جَاهَلُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا» ، یان «وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ» لهخوت و دهرونتا ههست تهکهیت یان تهوه ته خواخوی ریگی نزیك بونه وه مه نزل برینت پیشان ته دات ، یان هیدایه ته ته دات بۆلای ماموستا و ریبه ریك ، وه ته مه بۆزورکهس پیش هاتوه .

یان ته وه ته که ته ته توبه کردنه ته له سهردهستی مورشیندو ریبه ریكا ته نجام ته دهیت ، که ئیتر ته و ریبه ره شاره زایه ، خوی ههروه کو ماموستایکی دلسۆز که ورده ورده به «لهدریج» دهرس بلیته وه به شاگردی ، ههروا ته یته ری نماو ماموستات .

به ئام ته وه ی ئاشکرایه ته و ماموستایه بهرله هه موشتی دهرسی ذیکر به وشاگرده پیشان ته دات ذیکری نهی ، یان ئاشکرا ، بۆ نمونه ذیکری نه قشبه ندی به کان ذیکری «خفی» واته نهی ، یان ، دهرونی به ، وه ذیکری قادری به کان ، ذیکری «جهلی» واته ئاشکرایه ، که ههردوکی هه به پشت به ستنه به ئایهتی قورئان ، وه ههردو جوهره که ی له قورئانا ته مری پی کراوه ، ههروه کو که ته فه رمی «وَأَذْكُرْ بِكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرَّعًا وَخُفْيَةً...» سوره ی ئاعراف «٢٠٤» یان که له مه قامی دوعا کردن ، واته له خوا پارانه وه دا ته فه رمی ، «ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرَّعًا وَخُفْيَةً» ئایهتی «٥٤» سوره ی ئاعراف ، له ئایه ته که دا ته فه رمی (فِي نَفْسِكَ) واته له دهرونا ناوی خوا به ره ، لی به دا ته فه رمی «وَخُفْيَةً» واته به په نامه کی له دهرونی خوتا ناوی خوا به ره ، «الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» رعد «٢٧» «الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ...» ال عمران (١٩١) که واته پهروه ره کردنی خوازیاری ری ره وه ی ته سه ووف به به کی له دوو ره وشه دهس ته کاته ذیکر به «نهی» ، یان به ئاشکرا له بناغه شا ، ته ته ته ریه تانه هه ره له مه وه سهرحاوه ته گرن ، ته مهش وه کو دووره وشه ته دریس وایه که هه ره به که ی له ئیختراعی که له پسرپورو ماموستایکه وه هاتیت ، که له جیهانی خویندنی مه کته بو دانشگهی ته مروشدا زور بهرچاو ته که ویت ، یان خو له ره وشه موعاله جه «دهرمان کردن» ، یان «عمه لیاات» دا هیه ، مه به ست وه هه دهف وه ئامانج وه نیشانه ، هه ره به کی که ، به ئام له ریگی جورا و جوهره به پی شاره زانی پسرپورو ماموستا کان ته گورریت ، هه دهف ههر خوانا-ین وه خوا له خو پرازی کردن وه

گه‌یشتن به‌پله‌ی به‌قای پاش فه‌نا وه‌مه‌له‌بەندی عه‌ینول به‌قینه ، به‌لام له‌پری ره‌وی جور‌او جور‌وه ، وه‌کو کوردی خو‌مان ئه‌لێن هه‌موی ئه‌و پێگایانه بو (بانه) ئه‌روڤ ، مه‌به‌ست گه‌یشتنه به (بانه) ، جابه‌ریه‌که‌ی له‌ پێگایێکه‌وه که‌لای وایه نزیک‌تره ، جا ته‌ریقه‌تی نه‌قشه‌بەندی جگه له‌ذیکره‌ رابپه‌شی هه‌یه ، (رابپه‌شه) له وشه‌ی «رابطه‌ی عه‌ره‌یه‌وه هاته ، واته په‌یوه‌ندان وه‌پێکه‌وه به‌ستن ، له ناوه‌روکدا هه‌ول و تی‌کو‌شان بو په‌یوه‌ند دانی دلی موریدی تازه‌کاره به‌ خوای گه‌وره‌وه ئه‌مه‌ش به‌جورێک ئه‌ییت ، مورید خۆی هه‌ول بدات که‌له‌ده‌رونه‌وه خۆ به‌ستیت به‌ مورشیده‌وه ، بوچی ؟... چونکو هه‌روه‌کو وت‌مان مورشیدی «کامیل وه‌ موکه‌ئیل» «واته هه‌م خوی پی‌گه‌یشتی وه‌هه‌م بتوانی خه‌لکیش پی‌گه‌یشتی» دیاره ئاوا که‌سیک پله‌ی به‌قای پاش فه‌نای ده‌س‌که‌وتوه ، که‌سیکیش که‌وابو دیاره له‌ده‌رونه‌وه په‌یونده به‌ رو‌حانیه‌تی ریبه‌ری گه‌وره‌وه واته جه‌زه‌تی موحه‌ممەد درودی خوای له‌سه‌ر ، ئی‌گومان رو‌حی ئه‌ویش ئی‌واسیپه په‌یونده به‌نورو لوطی خوداوه ، هه‌روه‌کو وایری کاره‌باییک هه‌ریه‌که‌ی به‌ستراوه به‌مه‌رکه‌زیکی به‌هیز‌تره‌وه تا ئه‌گاته سه‌رچاوه‌که‌ی ، وه ئه‌گه‌ریبێتو گۆپی یان دینه‌موینیکی بچووک ، به‌ئێ (موحه‌مویله) بدریت له‌سه‌رچاوه‌ی کاره‌با که ئه‌سووتیت وه خۆی بۆناگیریت ، هه‌روا ئه‌و موریده تازه‌کاره‌ش هه‌م خۆی توانای ئه‌وه‌ی نیه خۆی به‌کسه‌ر له‌ده‌رونه‌وه په‌یوه‌ند بدات به‌ رو‌حانیه‌تی په‌یامبه‌ره‌وه یان به‌نوری خوداوه ، وه‌هه‌م شاره‌زایش نیه ، چون ئه‌وکاره بکات ، که‌واته له‌ریگه‌ی ره‌بطی ده‌رونی خۆیه‌وه به‌ده‌رونی مورشیده‌وه په‌یوه‌ند له‌گه‌ڵی سه‌رچاوه‌ی نورا ، واته خوای گه‌وره‌دا ئه‌کات ، وه‌ئه‌و مورشیده‌وه خۆی سه‌رچاوه‌ی نوریه به‌لکو وه‌کو موحه‌مویله : سه‌به‌بو وه‌سیله‌به بۆنه‌قلی ئه‌ونوره له‌مه‌رکه‌زی به‌رزوه بولای خوازیاری تازه‌کار ، به شیوه‌ییکی تریش ئه‌توانین بلیین هه‌روه‌کو له‌ره‌وشی ده‌رس‌وتنه‌وه‌ی کۆن‌دا ، مه‌لاگه‌وره‌کان ده‌رسیان ئه‌وته‌وه به‌موسته‌عید ، ئه‌ویش به‌ له‌خوی خوارتر ، هه‌تا ئه‌هاته سه‌ری ئه‌وکه‌سه‌ی تازه ده‌ست‌ته‌کاته ئه‌لقوئی ، ئه‌ویش هه‌ریه‌وچه‌شنه‌یه ، جا چونکه شته‌که شتیکی مه‌عنه‌وی و رو‌حی‌یه ، ناتوانم به‌م جوره ئه‌نی باسی بکه‌م ، له‌گینا ئه‌مانه‌شتیکی ماددی بون باسه‌مان کردن ، بۆ نزیک کردنه‌وه‌ی بیر خویته‌ر له‌باسه‌که .

که‌واته له‌سه‌ر ره‌وشی پری له ته‌ریقه‌ته‌کان وه‌کو نه‌قشه‌بەندی به‌کان دوو جوره نی‌کو‌شان هه‌یه بۆ ته‌زکیه‌ی نه‌فس ، واته پاک کردنه‌وه‌ی ده‌رون ، به‌کینکی ذیکری

خودایه، سا یان به دهنگی بهرز یان به نهی له دهرونا، به کیکیش یارمه تی خواسته
له روچی مورشید که نه یته پیوه ندانی روچی خو، یان دلوهرونی خو، به دهرونی
مورشیده وه، له ورینگه وه په یوه ندانی دهرونه به سه رچاوه ی رونا کی به وه. جا نه و
مورشیده ش، سا یان له وکاتی رابطه دایان وه کو له پیشا وتمان به هوی (تموه ججوه)
واته روی دورون تی کردنی مورشید بۆ دهرونی مورید، ههزاران کاری سهیر له گهلا دلا نه کرت
بی تموه ی گوی و زوان ده خاله تیان ههیت، وه دهرون نه به سرت به جیهانی مه عنه ویا له وه، وه
ههزاران رازو نهی له جیهانی مه عنه وی بۆمروک ده رته که ویت. هه زره تی شیخ عوسمان سراج
الدینی نه قشبه نندی، واته شیخ عوسمانی (تهوئله)، له م باره وه دوبه تی ییکی هه به زور
دل نه وازو به جی، که نه فه رمی.

هه رجا که مه ن و دوست به همم باز ره سیدیم
نه زینش به ده نه ندیش له بی خویش گه زیدیم
بی واسیله ی گوشت و زه بان نه ز طه ره فی دل
بسیار سوخن بود که گوشتیم و شه ندیم

واته هه رکاتی یان له هه رشوینیکا من و خو شه ویستم گه بشتین به یه ک، له ترسی نازاری
باوه ناپاکان لیوی خومان گه ست، وه به بی تموه ی که گوی و زوان به کار بیرین،
هه ر له رینگه ی دلوه، زور قسه و باسان بو که گوتمان ویستان. سید
عه بدول ره حیمی مه وله وی، که زورتری شیعه کانی له سه رچاوه ی ته سه ووفه وه هه ل
ته قولین، هه رچی که نه لی ساقی مه یم به ده ری بی گومان هه ر ته م داخوازه
مه عنه وی به ته، که له مورشیدی خو ی شیخ عوسمانی ته وبله ی کردوه، وه ویستویه تی
مورشیده که ی له دهرونه وه ته وه ججوه ی لی بکات. مه وله وی له به کی له شیعه کانی
پاش باسی پیشه کی یه ک بو داخوازه که ی، نه لیت.

رۆ جه شه و فێشته ر زارو زه لیلیم
ساقی! سا جامی ته عجار ده خیلیم

پاشان ئەلێت: -

ساقی سا دەخیل وە فەریادم پەس
وە پرووی نازەووە جام گێرە وە دەس
دەور دەره وە ناز چون هەردەجاران
پیم دە بەکەمەنی سەباو ئیواران!

پاشان ئەلێت: -

ساقی! ئامانەن نەشوو جە ویرت
وە فەریادم پەس تۆ بەشقی پیرت

تا دواپی شیعرەکە، .. مەولەوی لێرەدا لەپیری خۆی داوا ئەکات وە سوێندیشی ئەدات
بەعیشقی پیری خۆی، پیری مورشیدەکە. کە ئەوشەووە ئەوی لەبیر نەچیت وە
بی بەهرە ئەکات لەبادە میحەبیەت. بەیارمەتی خودا ئەگەر گەشتینە سەرباسی
کارکردی تەسەووف بۆسەر ئەدەب، بەتایبەت بۆسەری ئەدەبی کوردی، ئەم
مەبەستانە، شی ئێکەینەو، دیوانەکە مەولەوی پریەتی لەتەسەووف هەروەکو
دیوانی مەلای جەزیری، یان مەحوی، وەزۆریک لەشاعیرانی کورد دوبارە
هەرلەبارە تەو جەجۆو کارکردی مورشیدەو بوو پی گەباندنی موزید،
شیعریکی تری مەولەوی هەیه کە بوو شیخ عوسمانی نوسیو، لەشوێنیکیا بای
لاوازی یوپی هیزنی کشت و مەزرای دەرونی خۆی ئەکات بۆ مورشید، داوا یارمەتی
لی ئەکات. ئەلێت،

حەیفەن تۆ میراو سەر جۆی بادە بی
وە هەرکەس وە قەد کەفاف دادە بی
من کشتم پروو زەرد هام فەردانم بوو
دانەم پروو سیای هام دەردانم بوو
سا هۆزکەر با بی جۆجۆ جۆگە می
وەسەر کشتم دا پە پە پە یاپە می
بەلام پا شەرتە گەشیو کەرۆ
چی ئاخەرەو داناوی وەرۆ

مهولهوی ئەلی بە مورشیده کە ی، حەبە تۆ میراوی سەر جوگە ی باده ی مەحەبەتی
خوداییت، وە مەزراکە ی من، لەناوی مەزرای ھاوڕێ کاغە، رۆزەردو لاواز ییت،
دە توخوا جوگە ی مە ی هەلکە بۆ مەزراکە م بەلکو لەم دوا دوا یی تە مەنەو (داناوی)
بھوات، وە گە شە یی بکات، داناو ئاخیرین ئاویکە کە ئەدریت بە گە م، بۆ ئەو ی کە
دانه کە ی پڕییت و قە لەو. لێرە دا هەر چەن تۆزی لە مە بەست دور کە و تەو لە هەمان
کاتیشا خۆ ی کڕوکی مە بەستە کە یە. کەواتە موریدی تازە کار، پاش تەو بە کردن، چ
لە سەر دەستی مورشیدا ییت چ لە بەینی خۆ یو خودای خۆ ی داییت، دەس ئەکاتە
رێگە پڕین، وە یە کە م پلە ی پاش تەو بە دەس کردنە بە ذیکر، یان پڕی جار هەم
ذیکریش وە هەم رابیطە، ئیمە لە ئایندە دا چۆنیی ئە نجام دانی ئەم ذیکر و رابیطە یەش
باس ئەکە ی، واتە چۆن ذیکر بکات یان چۆن رابیطە بکات،

لە مەودوا، رێبوا یی رێگای ئە سەووف، ئە ی دەس بکاتە پاک کردنە وە ی دەرون
وە ئە مەش بە خە بات کردن وە بەر بەرە کانی کردنە لە گە ل خواستە ناپە سە ندە کانی
دەرونا، گە رگە ترین شتێک کە هەستی ناپاکی دەرون واتە هەستی
«لە فسی ئە مە رە بە ل سو» چارە ئە کات، ریا زەت کێشانە، کە پێی ئەوتری، «چە ل کێشان»
یان «خە ل وە ت» یان ریا زەت، کە لە ناو ە روکا هەموی هە ر یە کێکە، وە لە ژیری چە نری
خە بات، واتە موحا هە دە دایە «وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهَبِيَنَّهُمْ سُبُلًا» یان هەروە کو وتمان،
پە یام بەری گەورە درودی لە سەر کاتی کە لە غەزو ە یێک گە راو نە تەو، فەر مویانە لە
جیهادی بچو ک گە را ی نە وە، جا کاتی جیهادی گەورە یە، عەز زیان کرد جیهادی گەورە
کامە تا؟ فەر موی جیهادە لە گە ل نە فسا، جا ئەم موحا هە دە، تە سە ووف، رێ پە و و
رە وشی ئایەتی بۆ داناو، ئەویش کە ناره گیری یە لە خە لک، وە تەرخان کردنی
شۆنیکی ئی دە نگو چۆلو پا کو پوختە یە، بۆ ئەو ی ئەو ریا زەت کێشە لە وێدا
شە و و رۆژ بە داتەو دە می یە ک و سەر گە رمی خوا پە رستی ییت، جا ماو ی هە رجارە
داتراو بە چل رۆژ، هی وا هە یە بە شۆینی یە کا چەن جار یێک چە ل ئە کێشی، ئەویش
بە پێی قە ناعەت و مە تانە ی دلی خۆ ی، یان، بە بۆ دباری کردنی مورشیده کە ی ئە ییت،
کە ئایا ئەم رابێتان و پەروەردە کردنە تاکە ی پێویست ئە یی، هەروە کو پارێز وە
دەرمان کردنی تەخو شێک کە دو کتۆرە کە ی ئە زانی ت تاکە ی پێویست، یان بگرە
خویشی هەستی لەش ساغی بکات و دەس لە دەرمان و پارێز هە ل گرت، ئێز ئەم

ئەم کارەش چەن جارێک ئەنجام بەرزیت یان ھەر یەک جار بێت، بەلام تیکرا ئەوانە ی
 کە ئەم رێگایە ئەدەنەبەر، لەپاشان لەھەموی ژبان دا ئیتر دوری ئەگرن لە زیادەپرەوی،
 واتە «یفرات وە تەفریط» لە ھەموشتیکا بۆنۆنە ھەروەکو لەو وەبەریش و تمان ئیتر ھەلە
 ناکات بەشوێنی سامان و جاھو مەقامی دنیای دا، لە خواردنا لە پۆشینا تەنەت
 لەگوفتار، لە دەنگ بەرزکردنەوێ قسەکردنا، رێگە ی مام ناوەندی ئەگرتەبەر
 خوا لەقورتانا بەموسولانان ئەفەرمی: «وَكَلِّكَ جَعَلْنَاكَ أُمَّةً وَسَطًا...» ئایە ی (١٤٣)
 سورە ی نيساء .

مەردی گۆرەپانی تەسەووف مەردانە لەسەر رێگە ی خۆی وە لەسەر ذیکرو
 فیکری خۆی وە خواپەرستیکی رێکۆتیک بەردەوام ئەبێت، وەپەلەپەلە رێگە ی
 سەخێ تەسەووف ئەبێت، ئەگاتە ھەر مەقامێک چاوی لەھەوارگەو مەزەلەکی
 پێشی خویەتی، وە سەیری ئەو ھەوارگەپانە ناکات کە جی ی ھیشتون، بەلکو ھەر
 بەرزەفری ئەکات واتە «طەموح»، تائەگاتە پەلە ی بەقای پاش «فناء» لەو و لاش وەنە ی
 ھەموی وەک یەک بێت لەویشا ھەر «یحتیاز» وەخەلات وە دەس کەوتی مەعنەوی
 ھەبە ھەر مەگەر خودا خۆبو ئەو کە لەمەردە خوش بەختانە چەندو چۆنی بزاتن، ئیامی
 غەزالی سەبارەت بەبەکی ئەم دەس کەوت و شادبوتانەدا کە بەسەری خۆیا ھاتو
 ئەفەرمی: «وَكَانَ مَا كَانَ بِمَا لَسْتُ أَذْكُرُهُ فَلَنْ خَيْرًا وَلَا كَسَالًا عَنِ الْخَيْرِ» واتە ئەو ی روی دا
 روی دا لەوجۆرەشتانە ی کە لەگوتن نایین تۆ ھەر ظەنێ خەیرت بێت ئیتر مەرسە کە چۆن بو،
 لێرەدا بۆ روونکردنەو ئەکری بلێن پەلو مەقامەکانی تەسەووفیش ھەروەکو دەرس
 خۆیندنی مەکتەب و دانسگەکان وایە، کە لە پۆلیکەو پۆلیکی بالتر تەروات، ئەو
 سألە ئەکوشت بۆ وەرگرتنی شەھادە ی ئەوپۆلە بەلام پاش بەدەس ھێنانی شەھادە کە
 قەت خۆی بەشاگردی ئەو کلاسە دانائیت وە سەرلەنوی بۆ وەرگرتنی دانش نامە ی
 پۆلی بالتر تی ئەکوشت، جا کە قوناغێک لە خۆیندنی تەواوکرد بلێن سەرەتایی بری
 تی ئەکوشت بۆ ناوەندی، لەپاشان بۆنانوی لەپاشان دانسگەو بالتر و بالتر، کە
 دوکتورای گرت ئیتر دوا قوناغە بەلام ھەیشە بەو ش دانامرکی سەرگەرمی
 لیکۆلینەو و مۆتالاکردن ونوسین وە دەرس و تەوہیە وە ھەر بۆ بەرزتر و بەرزتر
 ئەروانی، ھەردولا ھەر زانیارین ئەم جیھان ناسی یە ئەو خواوەنی جیھان ناسی یە، ئەم
 ناسینی جیھانی سورشت و بیناوو ئاشکراو پایان دارە، ئەوناسینی جیھانی دەرون و نین و
 ئی پایانە، ئەم خوردو خۆراکی لەشەو ئەو خوردو خۆراکی رۆحە .

جار پیاواری شار پێگهی تهسهووف پاش گه یشتن به مرار، وه شادبونه وه به جیهانی به قینی تمواو وه دامرکانی دل به نوری خوی گموره، تهویش تهگهر پته وه بو ژانی ساکاری خوی، به لام تهوسا که زوری له گهل جاران فرهقه، ئیسته خاوهن باوه ریکه باوه ری به قینی دلی دامرکاو دامه زراوه تهوکاته ئایهتی «رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ دِكْرِ اللَّهِ» به سه ربانا «تهطیق» تهیت تهگهر به ره واته قسه له گهل خهلک تهکات، دلی هه لای خودایه به لکو دلی هه سه رگهرمی ذیکری «لا اله الا الله» به ته به «أُولَئِكَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ قُلُوبُهُمْ لِلْغُيُوبِ» جا ههروه کو وتمان پلهو مهقام هه ن له پێگهی قاره مانانی ریرهوی تهسهووف دا تهو پلهو مهقامانه هه ره که ی ناوونیشانی خوی هه به که له کاتی گه یشتن به باسی مهقامه کان دا باسیان تهکهن، گه و ره پیاوانی ته م پێگایه سه بارهت به مهقامه کان باسیان کردوه بریکیان هه رباسی قوناغه گه و ره کانیاں کردوه وه کو سه بارهت به خویندنی ته م پو بلین سه ره تایی و ناوه ندی و ثانوی و جامیعی به لام بریکیان پوله کانیشیان باس کردوه بریکیان ته نانهت له رسته و له کانیش دواون، له باره ی «رینگاکانی گه یشتن به خواوه» له تازه ترین کتبی به که لکو زانیارانه ی تهسهووف دا کتبی «حقائق عن التصوف» نویسی عبد القادر عیسی که بی گومان تهویش له سه رچاوه کان وه ری گرتوه ته لیت «طريق الوصول الى الله. التوبة، الخشعة، الخوف، الرجاء، الصلوة، الاخلاص، الصبر، الورع، الزهد، الرضا، التوکل، الشکر» ههروه کوو ته مه ئیشاره و په نجه کیشانی که به یارمه تی خودا له پاشان به وردی باسیان تهکهن به لام چونکه وتمان له م باسه دا چۆنه ی دهس پی کردنی ریرهوی تهسهووف وه دواها ته که ی باس تهکهن په نجه یکان کیشا بو مهقامه کانیش.

تیره دا ته بی پروونی که بینه وه که به لای زۆربه ی شاره زایانی تهسهووف وه، مهقامی «احسان» بالترین پله ی که که پری رهوانی تهسهووف ته بگه نی، که ته وهش بو تهوکه سانه دهس ته دات که پله ی به قای پاش فدایان هیناوه ته دهست، ته وهش به و جو ره به که پته مه به درودی خوی له سه ر ته فره می، «الاحسان ان تعبد الله كأنک تراه فان لم تکن تراه فانه یراک» بریکیان مهقامی «تهو حیده» به بالترین مهقام دانه نین، لام وایه تهویش هه ره له وه وه سه رچاوه ی گرتوه، که که له مه ردانی ته م شار پێگایه له و کانو سانه دا باسیان کردوه، که خو یان له و پایه دا بوون، وه بریکی تر بو مهقامی تهسهووف «دهواتر یان داناوه وه ته لین که بیست دائره به له دائره ی «عالمی ئیمکان» وه

دهس پی ئەکات وه دواپله که ی، دائره ی بیستم «اللائعینیه» یه، وه ههروه ها (ویلا یه تی صوغری) وه «ویلا یه تی کوبری» ئەمانه ش هه ر ناو ن بۆمه قام و پله ی لک که ر ی یواری ری زه وی خواناسی پیا ئه پروات و له ده ست که وتی ئەوانه، که واته ئەم ورده کاری به بۆ کاتی خۆی کاتی باسی مه قامات.

شتیکی زۆر گرنگی تریش سه باره ت به گه یشتن به خوا نه وه نه، که خوینەر وای تی ئەنگات ئەمه گه یشتنی «ذات» به «ذات»، واته گه یشتنی ذاتی ئینسان به ذاتی «خالقی»، چونکه ئەم باوه ره ناشایسته یه و، به لکو کوفره، رینگه ی گه یشتن، ئەم رینگایانه یه که وتمان وه کو ته و به، مو حاسه به، خه وف، ره جاء... ئەمانه هه موی زانیاری ئکی ده روین، وه، به ذهوق، واته چه شتی ده روون هه ست ئەکرین، ئەک به «حه واسی خه مسه»، چونکه ههروه کو وتمان ئەم گه یشته گه یشتنی چه شتی ده روون وه هه ست کردنی ده روونی به.

رابن عطاء الله ی سکه نده ری، که یه کیکه له گه و ره پیاوانی ری ره وی ته سه و و ف له ابقاظ انهمم دا ئە لیت «وصولک الى الله، ووصولک الى العلم به، والافعال ربنا ان يتصل به شيء او يتصل هو بشي»، ههروه ها ئه مای هه غزالی له کتبی، روض الطالبین دا ئە لیت، «معنى الوصول هو الرؤية والمشاهدة بسر القلب في الدنيا، وبعين الرأس في الآخرة، فليس معنى الوصول اتصال الذات بالذات، تعالى الله عن ذلك علواً كبيراً». که واته ته سه و و ف به ته و به کردن دهس پی ئەکات وه به و مه قامانه دا تی ئە په ر ی ت تائه گاته مه قامی «به قاه له وه لاش دهس که وتی وه کو مه قامی (احسان) یان «توحید» یان «قرب» یان «عبودیت» ی دهس ئە که ویت، که ئەم پایانه هی «وهلی» یه، واته ته وه ی گه یشته ئە و مه قامه به رزه، وه لی یکه، که مه قامه که ی مه قامی «توحیده» ئە مانه ئە کری مور شیدین ته شکری ئیرشاده کهن، یان پی یان نه سپیرانی که ئیرشاد بکه ن، به لām مور شیدی راسته قینه ش، که سیکه که مه قامی به قای پاش فه نای دهس که وتی، هه م خۆی کامیل بێت هه م موکه میل، واته بتوانی خه لکیش پی بگه یینی، چونکه هه یه خۆی کامیله، به لām ناتوانی خه لک پی بگه یینی وه پایه ی ماموستایه تی پی نه دراوه واته موکه میل نیه. ئە مه به سه ره تاو پایانی ری زه وی ته سه و و ف.

«بسته ئەم پرسیاره مان دینه پێشه وه ئابا شته به که لکه کانی ئەم ری زه وه له روانگه ی نابین و کۆمه لایه تیو ژبانی مۆفقه وه چی یه ؟»

«وه ئایا ته سهووف هیچ زیانیکی ههیه بۆ ئایینی ئیسلام، یان بۆ کۆمه لایهتی وه
ژیانی مروّف»؟.

ئیمه که وتمان صوفی راسته قینه به که سیلک ته لێن که به ناشکراو ره واته وه
به نهێنی و په نامه کی په پیرهوی قورئان و سونهت ییت، که واته ته خلاق صوفی ته ییته
ته خلاق قورئانی، وه گوشتارو کرداری ته ییته گوشتارو کرداری موحه ممدی، که
به راستی ته و گوشتارو کردارهش، بهرترین رهوشه بۆ مرفیکی ته و، ته و نه دهی
ره هه نای، بۆ چا کتر زانی مروّف له قورئانا ههیه، وه ته و نه ده زات نانه بهر بۆ چا که کردن
له قورئانایه باورمه که له هیچ سه رمه شقیکی ته خلاق ی جیهان دا بهر چاو که ویت،
خوا ی که و ره به پیغه مبهری ئیسلام ته فهرمون «وَإِنَّكَ لَعَلَّ خُلُقٍ عَظِيمٍ» واته به راستی تو
خوا وهی ره و شو خولقیکی بهرزی، له باره ی ره و شتی بهرزه وه خوا ی که و ره له ئایه ی
(۱۹۸) سوره ی ئه عراف دا ته فهرمی به پیغه مبهر درودی خوا ی له سه ر، (خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ
بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْجَاهِلِينَ) سه یری ته م رهوشه بهرزه، دوباره خوا له سوره ی ال

عمران ئایه ی ۱۵۹ دا ته فهرمی «فَمَا رَحْمَةً مِنَ اللَّهِ لَئِنْ هُمْ، وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ
لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ، فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ، فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ
اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ» سه یری له م ته نها ئایه ته دا چهن ره و شتی بهرزی تیا به، نه رمونیانی،

دووری گرتن له توره ی و دلره ی، ستایش کردنی به خشین و گوزه شت، ته نانه ت
له خوا یش دا وای به خشین موسولمانان، فهرمان دان بۆ پرس کردن و راویز کردن
به موسولمانان ته نانه ت با پیغه مبه ریش ییت پاشان گرتنه بهری خوی ته وه ککول
به خودا، واته پشت به ستن به خوا، جا ته مانه ته ته خلاق موحه ممدی که ته یی پیاوی
موسولمان په پیرهوی لی وه بکات، خوا ته فهرمی «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ
خَاشِعُونَ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ» یان له ئایه ی جه فنا ودوی سوره ی فورقان دا
که ته فهرمی «وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا» تعریفی ته و موسولمانانه
ته کات به درو شاهیدی ناده ن، وه ته گهر دو چاری قه و قسه ی ناشیرین بون خویانی
تی ناگه یینن، وه پیا وانه به لایا تی ته بهرن.

یان له سوره ی قصص ئایه ی (۵۵) دا ته فهرمی «وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا
أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ» وتیان، به (ذالنون میصری) که

یه کێبکە لە گەوره پیاوانی تهسهووف، کێ خه موخه فەتی له هه موکه سی زۆر تره، و ئی
«تهوانه ی که توندخوڕ رهوش چهوتن» پێغه مبه ر درودی خوای له سه ر ته فه رمی «السَّخِيُّ
قَرِيبٌ مِنَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ النَّاسِ قَرِيبٌ مِنَ الْجَنَّةِ بَعِيدٌ مِنَ النَّارِ، وَالْبَخِيلُ بَعِيدٌ مِنَ اللَّهِ بَعِيدٌ مِنَ
النَّاسِ بَعِيدٌ مِنَ الْجَنَّةِ قَرِيبٌ مِنَ النَّارِ» هه روه هه رفه رمویه ئی «الْجَاهِلُ السَّخِيُّ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ مِنَ
الْعَابِدِ الْبَخِيلِ».

محمد بهاء الدین نه قشبه ند، سه ر زه نجیره ی نه قشبه ندی، فه رمویه ئی، ته م
رێنگایه ی ئیمه سه راسه ری ته ده به. ئی گومان ته م په نجه را کێشانانه ئه ونه یێکی زۆر
زۆر به چوکن له وه هه موه ئایه تو جه دیو فه رموده ی گه وه پیاوانه ی رپه وه ی
ته سه ووف، وه ته گه ر بێت و سه باره ت به رپه وشێ به رزی پێغه مبه ر درودی
خوای له سه ر وه گه وه پیاوانی دین بنوسین، به سه د کێب دوا یی ئای، مه به ست
ئه وه ته ره وشێ رێبوا ری رێنگه ی ته سه ووف، ره وشێ قورئان و موچه ممه ده، وه قه ت
له و ره وشه به رزتر وجوده ی ئیه، جا ئایا ته م ره وشه به رزانه به که لک ئین؟

ئایا ده ستور دان به خوێندن، که به که م ئایه ئی قورئانه «اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي
خَلَقَ، خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ، اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ» ئایا
ته مه که مه که به که م ده ستوری خوای گه وه له ئایه ی پیرۆزی ئیسلاما ده ستوره
بو خوێندن؟ یان که پێغه مبه ر درودی خوای له سه ر ته فه رمی، هه تاجین هه رپۆن
به شوێنی خوێندن دا، یان ته فه رمی هه موشتی قیرین ته نانه ت، سیحر، یان، که
ته فه رمی هه ر له مندالی یه وه هه تا مردن هه ر خه ریکی خوێندن بن، یان که خوای
گه وه ته فه رمی «هل يستوي الذين يعلمون والذين لا يعلمون»؟

ئایا خوێنه واره نه خوێنه وار ته بنه یه ک؟ ته ئی فه رقیان وه که وه رقی کوێرو چاوساغ
وایه مه به ست ته وه یه به لای ئیسلامه وه خوێندن سه رچاوه ی خوش به ختی به وه
موسلمانان ته شویق ته کات بو خوێنه واری وه ره وشێ به رز.

ئیسلام فه رمان ته دا به رێزگرتن له دایکوباوک، ته ئی ئیوه ناته وان و مندال بون
ئه وان ئیوه یان به خێوکه رد، ئیوه ش له کاتی ناته وانی ته واندا به زه ییتان بێته وه پیاوان دا وه
ئوف مه که ن به ده سیانه وه رێزیان لی بگرن، وه فه رمان به رداری دایکوباوکی
خسته ته رێزی فه رمان به ردن له خودا.

خوای گه وره له چهن جیگادا فرمان ئه دا بۆر یزگرتی باوکو دایک وه له سی
جیگادا ئه فهرمی «وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ» وه ئه فهرمی «أَنِ اشْكُرْ لِلَّهِ الَّذِي

چهره وشیک هه به له مژه وشانه بهرزتر، خوا ئه فهرمی خوا خوشی له لوت بهرزانه
به ده ماران نایهت، ئه فهرمی: ئاخو ئیوه چیتان لهوخه لکه ی تر زیاتره، مه گهر
له وشاخانه گه وره ترن یان زهوی تان شهق کردوه ؟ به کورتی روشیک ی بهرز نیه خوا
ده ستوری پی نه داییت وکار یکی ناشیرین نیه قه ده غه ی نه کردییت، جا سو فی یه کان،
که ئهانیان ئهانیکی یه قینی به، دل یان به نوری خودا رونا که، وه هه می شه وان له
به یوه ندییکی دهرونی له گه ل خوای گه وره دا، بی گومان ئه ی له هه مو که سی پاک تر و
چاک تر و رونا کترین، چی هه به له وه باشتر و بهرزتر، که دهرونی مرو ف رازایته وه
به هه مو پیناسیك، واته «صِفَةُ تِلْكَ» ی په سه ند وه پاک کرایته وه له هه مو رده وشیک ی
نا په سه ند، ئیمه زوتر و ئمان په یه وه ی شهرع به که سیك ئه ل ی که کرداریکی
پینچه وانیه شهرع نه کات، په لام صو فی به که سیك ئه ل ی ته نانهت خه یالی خرابه ش
به دل یای ته نه پهری، ئه و که غه رقه له مه خه به تی خودادا، ئه و که به هه مه نندو کامیابه
له ئه نواری هه ق، ئه و که له حظه ییک ناوی خوا له دل یای وون ناییت، ئه و که شه بدای
ئه وه هه موه نیعمهت و به ره که ته یه که رزاوه به سه ریاو، به سه ری وجودیا که فه سه ر
ئه کات، ئیتر که ی ئه ی په رزته سه ر خرابه و خرابه کردن، ئه و له خوشی ی دیداری
ئه نواری خودای گه وره به چاوی دهرون، ته نانهت خوشی ی به هه شقی له بیر چوه ته وه،
که ی ئه ی په رزته سه ر ته وه ی به خیلی به خه لک بیات، بۆ سه روهت و سامانی
ئه م حیهانه و پایه و پله ی دنیای، جاء که سی که حه سودی ی نه ما، به خیلی و مشت
قوچاوی نه ما، هه سقی ئۆله و کینه تۆزی نه ما، نه فسی کوژرا، به جوړ یك، نه ک
ته ما بکانه سامانی خه لک به لکو سامانی خویشی به هی خوداو مه خلوق خودا بزانییت،
ئاوا که سیك جگه له چاکه و باشه بۆگه ل چی نری لی ئه وه شینه وه، سو فی دوژمنی
عیلمی بی عه مه له، به لکو به لای ئه وه وه عیلم ئه ی عه مه لی له گه ل ییت، ئه گینا سودی
زانین به بی کرده وه ئه یته چی ؟

به لی ئه مانه بون شته به که لکه کانی ته سه ووف، ته سه ووف کووره ییکه خاک
ئه کاته زپ، خام وکال له کووره ی حه قیقهت دا قال ئه کا ئه ی کاته گه وه مر، نهزان
زانا ئه کات، ریگر ئه کانه ریواری ریگه ی هه ق، پاشان ئه بکاته ریبه ری ریگای

خواناسی ، چى هه به له وه چاتر كه سىك كه ههچ خرابه يىكى لى نه وه شىته وه وه هه مو
چا كه يىكى لى بو شىته وه ، دياره نه مهش ، ته ربهت و پهروه رده كردنى نه وىت ، تا
مروڤ بىته مروڤ راسته قينه نه وه مروڤه ي كه نه گهر جله وى نه فسى نه گيرىت ، به ههچ
شتى رازى نايىت ، مه گهر «العباد بالله» به خواى ، !!!!

مه گهر فیرعه ون داواى خواى نه كرد ؟ مه گهر له درى زى مېژودا هه زارانى وه كو
جه نگیزو هیتله نه هاتن ، كه مروڤ كوشتن و ناو خوار دىيان به لاوه به كه بو ؟ ئایا نه مانه
هه مو مروڤ نه بون وه نه یان نه زانى خودانىن ، وه روژى نه یى كه نه مرن وه نه به نه ههچ ؟
هه روا كه بون ، ئایا بو وابون ؟ چونكه هه سى مروڤ وىستى وه خوا په رستى نه وانه
پهروه رده نه كرابو وه گوم پرا بوبون ، وه بوبونه گورگى هار ، كه واته مروڤ نه یى
به ره وىشى باش پهروه رده بكرىت تا نه بىته مروڤ راسته قينه ، مروڤ چاك زورن ، وه
له هه مو هوزو هه مو رپه وه هه مو خولكى مېژودا پیاوچاك زوربوه ، زوريشه ،
به لام ، به رزترى نه وانه صوفى به كانن ، نه وىش له بهر نه وه ته باوه ره كه یان
به قى به ، وه دهرونیان به نوری خواى گه وه روناكه ، وه كو فارس نه لىن ؛

«محمد ديدنه و موسى شه نيدنه
شه نيدنه كه ي بوهد مانه ند ديدنه»

واته موحه مه د چاوى پى كه وت و موسى دهنگى بىست بىستن چۆن نه بىته
چاوى كه وتن . جامه به سىت نه وه ته ئىمانى صوفى ئىمانى شوهدى به ، واته
چاوى كه وتن ، واته به چاوى دهرون هه سى نورى خودا كردن ، وه ئىمانى خواهن
باوه ران ئىمانى عىلمى و ئىستىدلالى به ، كه واته ئى گومان صوفى به كان زورتر نه یى له خوا
بترسن ، وه زورترىش خويان خوش بویت ، وه زورترىش فه رمان به رى
ده ستوره كانى بن .

جابه گره هى وایش بىت پیاوچاك بىت ، ته نانه ت باوه رىشى به ههچ نه بىت ،
به لام هه رگیز نه و پیاوچاكى به ناگاته قوله پویه چاكى ، وه ئى كه مو كورى نايىت ،
وه به ته واوى له هه واى نه فس پاك نايىته وه ، ههچ نه یى نه یانه وى پىيان بلین پیاوچاك ،
به لام پیاوچاكى كه بو خوا بو و له هه مو خه وشىك پاكه و ییگه ر دوخاكه . چونكه
بوخواى ته نهاو تاكه .

ئەوێ بەدرێژانی مێژوو لەرهوشی گه‌وره‌پیاوایی ته‌سه‌ووف دا ده‌رکه‌وتوه‌ ئەوه‌ته‌که‌
 جوامیری و له‌خوێوردن و به‌خششو‌میه‌ربانی و خزمه‌ت به‌خه‌لك وه‌هه‌زاران خووخه‌ده‌ی
 باشی تر هی ته‌وان بوه‌ ، به‌ومه‌رجه‌ی ئیمه‌ ره‌وشی ، خۆبه‌شیخ زان «مُتَشَبِّخ» وه‌
 خۆبه‌صوفی زان «مُتَصَوِّف» نه‌که‌ینه‌ هی ته‌وان ، چونکه‌ «كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ»
 هه‌موکه‌سی سه‌باره‌ت به‌کرده‌وه‌ی خۆی لێ ته‌پرسنه‌وه‌ وه‌حیسایی له‌گه‌ل ته‌که‌ن وه‌
 کرده‌وه‌ی خۆی هی خۆبه‌تی نه‌ک کرده‌وه‌ی که‌سوکاری نه‌کرده‌وه‌ی پاوکی چه‌زده‌تی
 ئیبراهیم ، که‌بت په‌رست بو ، بوه‌ هی ئیبراهیم که‌ پیغمبه‌ربو ، وه‌ نه‌کرده‌وه‌ی
 کوپی نوح که‌ کافر بو ، بوه‌ هی نوح که‌ پیغمبه‌ربو ، وه‌ نه‌کرده‌وه‌ی ناشیرینی ژنی
 «لوط» بویه‌ نوکول بو «لوط» که‌ پیغمبه‌ری خودابو ، ئایا ئیسته‌ ره‌وشی ئیمه‌ی
 موسولایی ته‌م زه‌مانه‌ ، گوناھی ئاینی ئیسلامه‌ ؟ ئایا ده‌ستوری قورئان به‌م جو‌ریه‌ که‌
 ئیمه‌ نه‌یکه‌ین ؟ ئایا ته‌کری بلتین چونکه‌ ته‌م موسولانانه‌ ئاوا که‌ چه‌ره‌فتارو ناله‌بارن ،
 که‌واته‌ ئاینی ئیسلامیش ئاینیکی باش نیه‌ !!! ناه ، خرابه‌که‌ ئیمه‌ین ، نه‌ک ئاینه‌که‌ .
 نمونه‌یکی تری ره‌فتاری ناپه‌سه‌ندی مرو‌ف ، ره‌فتاری ته‌وه‌ به‌راشه‌ر به‌قانون ،
 ئایا هه‌موکه‌سی نازانی ته‌گه‌ر دزی بکات قانون ته‌یکاته‌ زیندانه‌وه‌ ؟ بوچی
 هی واهه‌یه‌ گوێ ته‌داته‌ قانون وه‌ دزی بکات ، هی وایش هه‌یه‌ ، ده‌جاریش
 کراوه‌ته‌ چه‌بس هه‌شتا هه‌ر عار تانیت ؟ خۆ هی وایش هه‌یه‌ ده‌وله‌مه‌ندیشه‌و دزیش
 ته‌کات به‌لام دزی په‌کان جو‌راو جو‌رن وه‌فه‌رقیان هه‌یه‌ ، دوری بو‌نه‌روین ، ئایا قانونی
 مرور «هاتوچو» بو قانجازی هه‌مولایی نیه‌ ؟ ئایا ته‌گه‌ر په‌یره‌وه‌ی لێوه‌ بکه‌ین له‌ سه‌دا
 هه‌شتای زیانی جاده‌و ریگاکان که‌م ناکات ؟ ده‌ی بو‌نایکه‌ین ؟ چونکه‌ «إِنَّ النَّفْسَ
 لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» که‌واته‌ نفه‌س وه‌هه‌ستی ناپه‌سه‌ندی ده‌رون ته‌بی راست بکریته‌وه‌ ،
 ته‌بی پاک بکریته‌وه‌ ، ته‌ویش پیوستی به‌موجاهه‌ده‌و نی کو‌شان و له‌خوێوردن و
 زانیاری و ماموستایی هه‌یه‌ ، بوچی هه‌ر سه‌باره‌ت به‌ هه‌ل‌سو‌نیشته‌ وه‌
 شارسانیه‌تی ، فه‌رق زو‌ر زو‌ره‌ له‌نیوانی گه‌لانی جیهان دا ؟ چونکه‌ په‌رته‌ک
 پیش که‌وتوترن ، یانی خوینه‌وارتر یانی به‌ته‌جربه‌تر ، یانی تیکو‌شته‌ر ، جا به‌رزترین
 پایه‌ی په‌روه‌رده‌ ، په‌روه‌رده‌ی ده‌روونی یه‌ ، سه‌رچاوه‌که‌ روون بولای خواری هه‌ر
 رونه‌ مه‌گه‌ر به‌زو‌ر لیلی که‌بت ، به‌لام سه‌رچاوه‌ که‌ لیلی بو هه‌تاته‌رواته‌ هه‌ر لیلی ،
 سه‌رچاوه‌ی ژبانی مرو‌ف دل‌و ده‌رونیه‌تی ، دل‌و ده‌رون که‌ پاک کرابه‌وه‌ ، کرده‌وه‌و
 ره‌فتاریش پاک وجوان ته‌بی ، ته‌سه‌ووف هه‌ول ته‌دا ده‌رون پاک کاته‌وه‌ له‌هه‌مو

خەۋشى ، لەھەمو باۋەرلىكى ئاشىرىنى ئاپەسەند ، بەرادەيلىك تاۋاي لى دىت
شايسەي ئەۋە ئەيىت كە نورى خۋاي تىادا دابەزىت ، دلىكىش بە نورى خودا
روناك بو ، ھىچ زىيانلىكى بۇمرۇف تىادا بەدى ئاكرىت ، جا بېرى بەرچاۋى خوت ،
من پاك ، توپاك ، ئەۋپاك ، ئەۋپاك ، ئەم جىھانە ئەيىتە چۆن بەھەشتىك ، كەس
ترىنى دزى ، خەيانەت ، درۆ دوۋروۋى ، لى ئاموسى ، نەيىت ، ھەموى ،
ھەموكەسى بەرا بزانىت ، ۋە لەرى خۋادا ئامادە بى بوخزمەت بەئىنسان و
ئىنسانىيەت ، ئەۋە چۆن جىھانلىكە ؟

جاجیهانی تهسهوونی راسته قینه تهوهیه ، وهههه سوئی مهسله کیك وانهبو تهوه
سوئی نیهو دهس بره ، تهوهی ییهوی خه لك بکاته بهنده و کویلهی خواستی خوئی
هه رگیز بهوه ناوتری سوئی ، یان شیخ ، یان قوطب ، به لکو دوشمنی دینه ، دوزمنی
ثیان و ثایینه ، دوزمنی مروقه ، تهوهش قوئی لی هه ل کرد ، بوخزمه تی خه لك ، له
قانجازی خوئی بوره بوسودی مهردوم ، به تاییهت بو فقیروهه ژار ، تهوه ته ئیسلامی
دروست کار ، پیغمبر تهفه رمی «سَيِّدُ الْقَوْمِ خَادِمُهُمْ» .

مقامی (تجربید و تفرید) که مقامی ثعلویای گه وره و مورشیده پایه به رزه کائن ،
له باره یانه وه ثعلین ، «التَّجَرُّدُ أَنْ لَا غَلْكَ» ، وَالتَّفَرُّدُ أَنْ لَا غَلْكَ وَ اته (تجربید) ثعوه ته
خَوْتُ به خواوه نی هیچ سامانیکی دنیا نه زانیت ، ثعوش هه ته به هی خوی بزانیث ،
وه تفرید ثعوه ته ، که س نه توانی بشکاته به ندهی خوی به لکو ته نها هر به ندهی
خواپیت هه روه ها نه بیته به ندهی سه روه تو سامانی دنیایی ..

پرسپاری هه‌شته‌همان له‌زنجیره وتاری دواتره‌هم دا ته‌لیت ، «پێ‌به‌وی راستی ته‌سه‌روف کامه ، وه‌ه‌رق له‌نیوانی صوفی وه‌ موه‌سه‌رویف دا چی‌یه ؟»

ههروه کو له درێژانی باسه که دا بۆمان ده رکهوت پێ زهوی راستی ته سه ووف
بریتییه ، له ههول و تیکۆشانیکێ ئی وچان ، له پێگهی به دهس هینانی زه زامه ندی
خوادا ، ته نجام دانی فه زمانه کافی خوای گه وره مویه مو ، هه م به ئاشکرا و به روا له ت وه
هه م به نهینی و په نامه کی ، ههروه ها گرته بهری رییازی تایبهتی خوا به رستی ییکه که پێی
ئهوتری ته ریه ت ، جا هه رکام له ته ریه ته کان بیته ، هه ده ف له ته سه ووف ،
به ره له هه موشتی به ده ست هینانی زه زامه ندی خودایه ، وه پێگای راستیشی رینگاییکه

موبه مو له گه له شه ریعت دا بگوجیت ، وه ته مهش فهرموده ی هه موی گه وره پیاوانی
 ته م ریازنه ، وه لام وابه پتویست به ناو بردنی کهس ناکات ، جا نه گه کهسی
 له م رهوشه لای دا ، بی گومان گوم پرایه و وێل ، وه ری پرهوی راسته قینه ی
 وون کردوه ، هه چ دهس که وێک ، وه کو به دهس هینانی مه قامه کان که دهستی
 ریواری ته م ریازنه ته که ویت وا دهس که وێکه و خه لاتی خوای گه وره یه ، ته مه قام و
 پابانه هه وارگه و مه نزلنی ریگه ی ره زامه ندی خوای گه وره ن ، نه که ته مه ی که خوایان
 هه ده ف بن ، به لکو ته توانن موزده ی په ی تابه ی تاو خوشی ک بن ، که دهستی ریواری
 ته که ون ، بوته وه ی دلنیا تریت که به هه له نه چه وه ریگاکه ی ریگایینکی دروسته ،
 کورنوش بردن بو که عبه ، کورنوشه بو خاوه نی که عبه ، نه که بو که عبه ، جا ئیمه
 که ته لێن ری پرهوی راستی ته سه ووف خوا به رستی به به له شو به مروح به دهرو
 به دهرون ، مه رجینکی هه یه ، ته ویش ته وه ته که سه ره رای په رستی ده ستور
 پی دراوی شهرع ، خوایاراستن په رستی زیاده یشی هه ییت ، به جوریک بگانه
 راده ییک که ته نها چرکه ییک یادی خوای گه وره له دلی ده رنه چی ، وه هه میسه
 له نیوانی «خه ووف و ره جا» دا ییت ، که ته ویش حالیکه له ته حوالی ته سه ووف ، واته
 له نیوانی (ترس و ئومید) ییت ، ترس له خوای گه وره ، ترسی ته وه ی که به وجوره ی خوا
 شیاوی په رستشه ته م به نده یه نه ییتوانییت ته و په رستی ، وه شیه ی به نده یی
 به جی هانیییت ، ههروه ها ئومید به لوظف و که ره می خودا ، به جوریک خوا ته وه نده
 گه وره و به خشه نده یه که ته نانه ت له که چه ره وان و گونا به رانییش خوش ته ییت ، وه
 «أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ» ، «هوش دهردهم» که به کیکه له یانزه ماده ی ری پرهوی
 نه قشه به ندی به کان ، بریتی به له وه ی ، که مروف له هه مو هه ناسه ییکا هوشی به لای
 خواوه ییت ، «دهم» واته نه فس ، «هه ناسه» ، جا ته وه هوشه ییش بریتی به له وه ی
 که سوپاسی خوابکات بو هه مو هه ناسه ییک ، به لی صوفی راسته قینه ته وه ته ته نها
 چرکه ییک ، ته نها هه ناسه ییک ، له خوا غافل نه ی ، وه سوپاسی خوا ییش به جی
 بیریت ، بگره ته م کاره به لای ئیمه وه نه شیاو ییت ، به لام بوته وانعی که بونه
 ریواری ته و ریازنه ، ته م کاره به لایانه وه شیاوه ، چونکه ته گه نه راده ییک که
 «جیم» واته لهش ، وه (روح) ، له به کاکاتا هه ره به که ی به جیا سپارده ی خوای ته نجام
 ته دات ، وه سه ری لی ناشیویت ، زوریه ئاسانی ، مروفینکی به خوا گه بشنو ، ته توانی
 به ده م وه دهس سه رگه رمی ته نجامی کاری روژانه ی ئی ، وه چرکه ییکیش دل و دهرونی

لەخو غافل نەبیت . «وَجَاكَ لَاتِلْهِمْ نَجَارَةٌ وَلَا يَبْعُ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» «وَلَا يَطْعُ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَابْعُ هَوَاهُ» «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ، لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» .

«الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ ...» هەموو ئەم ئایە تانە پێشان دەری ئەو حالە تەن ، کە واتە ئەمەتە ری زەوی راستی تەسەووف ، بەلام سەبارەت بەنبووی دوو هەمی پرسیارە کە ئەلێت «فەرق لەنبوای صوفی و متصوف داچی بە ؟

ئەبێ بلیین ، ... لەمەوبەر باسەن کرد ، کە مورشیدی راستەقینە بەکی ئەلێن ، کە واتە هەر لەو روانگە یەو ئەلێن ، بۆمان دەرکەوت کە صوفی بەکی ئەلێن ، هەروەها لەبەشی سەرەتایی ئەم پرسیارە دا بۆمان دەرکەوت کە صوفی راستەقینە بەکی ئەلێن ، بەلام سەبارەت بە «متصوف» ئەبێ بلیین «متصوف» بەو کە سەنە ئەلێن ، بەناو خۆیان بەپیاوی خودا دانهێن ، وە بەناو کە فەربان نەبە سەری تەسەووفە ، مۆتەسەووف بەو کە سەنە ئەلێن کە جلۆبەرگی شیخ ، یان صوفی و دەرویش ئەکەن بەربان ، کردەووی زەوالەت و ئاشکرایان وەکو کردەوی ئەوان وایە ، زەفتارو کرداری ظاهیری یان هەروەکو پیاوی خۆی راستەقینە وایە ، ئەووی لە قالی شیخە تەبایە ، واکردەووی شیخانە ئەکات ، ئەویش لە پۆشاکی صوفیەتی و دورویشی دایە ، کردەووی ئەوان ئەکەن ، بەلام لە راستە کەیا ، وە لەدەر و نەو مەبەستیان دەس پرین و خۆهەلکێشان و کەلکی نازەوا وەرگرتنە لەو پۆشاکی و کردارانە ، کە وەکو «تەمبیل» لاسایی کردنەو ، ئەنجامی ئەدەن ، بەدرو هابو هوی ئەکەن وە حال دێرن لەخۆیان ، یان شیخ نوماکانیان ، لاسایی شیخە گەورەو راستەقینەکان ئەکەنەو ، چا بەمانە ئەوتری «مۆتەسەووف» وە «مۆتەشیخ» ، واتە خۆبەصوفی کردو یان خۆبەشیخ کردو ، بیگومان چاوی وردی راست پێنان وە ترازوی شەریعت ئەتوانی ئەمانە ئەبەک جیاکاتەو و بیان دات لە سەنگی مەحەک ، زۆری وایش هەبە خۆیان ئەدەن لە شێتی ، کە پێنان ئەوتری «مەجنوب» بەناوی «مەجنوب» ی راستەقینە ، کە لەپاشان باسی ئەکەین ، بەلام زۆریان هەر فیزی مەفت خۆری و تەمەلی بوون ، خۆیان کردو بەسەرباری کۆمەل ، تەنانەت ئەکلینی شەریعی یان لەسەری خۆ لا بردو ، نە شێتیکن پڕۆنە شێت خانە ، وەنە ئەروە ژیری باری خواپەرستی ، یان کارو کاسبی ، خەلکی ساویلکەیش لەخۆیانەو کە شفو کەراماتیان بۆ ئەتاشن ، تەنانەت ئەگەر درویش بکەن و دەس پیری بکەن ، ئەلێن ئەو بۆیە وائەکەن کەس نەیان ناسیت ، بیگومان

ناسینی ئەمانەش ئاسانە، چونکە ناسینی شیت شتیکی گرنگ نیه، وه بهکی له پێ ناسه کانی ئەو ته قانجازو زیانی خۆی نه زانیته، وه ناسینی موسولانیش ئەو ته ده ستوره کانی شهرع ئەنجام بدات، جائه گهر لهم دو حاله به ده ربون، واته ئەویان ئەگهر به شۆینی پاره وه گرترن و زک له وه پاندنا رویشته شیت نیه، ئەمیشیان ئەگهر فەرمانی شهرعی پشت گوی خست که ی ئەوانی خوا به رستی راسته قینه ییت.

که واته (موتده صووف) وه (موتده شعیخ) به وکه سانه ئەلین که له دلۆده و رونه وه نه که وتونه ته شۆینی خوا به رستی، ته نه به روا له ت وه لاسانی کردنه وه بوقانجازی خویان وه بۆده سپرین وه خه لک خه له تاندن، خویان ئەبه نه سهر شیوه ی خواناسان و خوا به رستانی راسته قینه. وه جلوه به رگ و هه لسونیشتیکی «تعمیلی» وه لاسانی کردنه ویان هه یه وه هیچی تر.

پرسیاری ده هم له زنجیره پرسپاره کانی وتاری دوا نزه هم دا ئەلیته، چون ئەگهر به به قوناغی «یه قین» وه چهن رینگه و رهوش هه ن بو «سلوکی» گرته به ری، رینگه ی یه قین. له وه لاما ئەلین گه یشتن به پله ی به قینی خواناسی ی بو رپیواریکی موسولانی رینگه ی ته سه ووف، ته نه له رینگه ی «ته زکیه ی نه فسه» وه واته، پاک کردنه وه ی ده رونه وه ده ست ته دات، پاک کردنه وه ی ده رویش، له رینگه ی خوا به رستیکی گهرم، وه خورازاندنه وه به پیناسی به سه ند، وه دوری گرترن له پیناسی ناپه سه ند وه به رده وام بون له سه ری ذیکری خوی گهره ئایا به زوان یان به دل، به چاودیری مورشید، یان به ئی مورشید، وه سه ره نای کار ئەلی به ته و به ده س پی بکات، وه مروف هه تاهه تابه ته و ته و به یه بیاته رینگا وه له سه ر ته و ذیکرو به رسته گهرمه به ههر به رده وام ییت، تاخوا له خوی رازی ته کات، خوایش که له یه کی رازی بو نوری خوی ته خاته ده رونه وه، که توری خودایش له ده رونا دره وشایه وه، رازی جیهانی مه عنه وی ده س ته کاته دره وشانه وه ده رکه وتن، حالی ده رون وه پاته وه قامی مه عنه وی ده س ته دن، وه ئیتر ده رون خوی هه موشتیکی بۆده رته که وی، به و چاوی ده رونه ته وتری «به صیره ت»، چاوی ده روون که کرایه وه به رده له سه ری «ته سراره»، لا برا، باوه ر ته یته باوه ری «عین الیقین» مروف که خوی شتی به چاوی خوی دی، باوه رکوا له وه گهره ترو ئاشکراتر. رینگه و رهوشه کانیش هه روه کو وتان «ذیکره» به زوان یان به دل، به تایه ت ذیکری «الله» یان «لا اله الا الله» که پینشی ئەلین «نعل» وه

ئىسپات: لا اله (نەفى) الا الله «البات»، ھەر ۋەھا «موراقەبە» ئەۋىش بىرىقى بە لەۋەى بەدەستى بەدەس نوپۆۋە لەشۋىنىكى خاۋىنو ئى دەنگا پاش پارانەۋە داۋاى لى بوردن «استغفر الله» كردن، روى دەرون ئەكەپتە بەر دەرگاى خودا بۆماۋەىنىكى زۆر، واتە تابوت بىكرىت، سىپەعاتى، يان دەسەعات، ھەرچى بۆت كرا، ۋە زۆركەس بەم چەشنە كەوتونەتە بەر كەرەمى خوداۋ نورى خوا لەدەرونبا نا درەۋشاۋەتەۋە. ئەبى ئەۋەش بزانين موراقەبە كە بىرىقى بىت لەۋەى كە خوا بە چاۋدېرى كەرو (ناظىر) ى ھەلسونىشتى خوت بزانى، ئەۋە بەكىكە لەرفتارۋ رەۋشى صوفى يەكان، ئەمەشيان كە بەتايىت دانىشتى ۋە لەدەرونەۋە چاۋەرۋانى كەرەم بەخشەندەىى خواىت، ئەۋە تىكۆشانىكە بۆ بەرھەم ۋە رىگرنن لە «موراقەبە» بەكورتى موراقەبە ھەم ئەۋەتە كە خوا بە «ناظىر» ى ھەم كوردەۋىنىك بزانى، ۋە ھەم چاۋدېرى كردن ۋ پارانەۋەىە بۆتەۋەى بەر كەرەمى خوا بىكەۋىت ھەر ۋەھا پەرۋەردە بون بە دەستى مورشىدىكى «كامل ۋە مەكلە»، واتە پى. گەيشتو ۋىي گەيشتەر، بە راستى نەزەرى مورشىدى كامىل كىمىيەۋە ۋاۋى جەبات، لەھەمۋى رىگناكان زوتر پىاۋ ئەگانە مراز، چونكە مورشىد (ئەت بات)، بەلام خوت (ئەبى بگەيت)، ديارە شارەزاىلىك يەكى ببات تا پىاۋ خوى رىگنا بدۆزىتەۋە فەرقى زۆرە.

يان، كەلك ۋە رىگرنە لە ھەمۋى ئەم رىگنايانە، واتە ھەم ھەردو جۆرى ذىكر، ئاشكراۋىنى ۋە (الله) ۋە (لا اله الا الله)، ۋە دەست دانە داۋىنى مورشىد، ۋە چۈنە خەلۋەت ۋ چەلەكىشان، بەكورتى لەيەكى لەم رىگنايانەۋە يان بىرك، يان لەھەمۋىيەۋە، ئەكرىت مەۋف بە گەيشتە پەلى (يەقىن) شادىيىت. پىسيارى يانزەۋ دوانزەۋ چواردەۋ شانزەۋ ھەقدەۋ ھەزدەۋ نۆزدە كە بەشۋىنى بەكدا دىن، بىرىتىن لە.

- «پاش گەيشتن بەپەلى يەقىن خوۋخەدى مەۋف ۋە ھەلسونىشتى چى بەسەردىت؟»
- «مەۋف ئەم زانبارىە گونگەدا گەيشتەۋە چەلەيلىك؟»
- «بەپەرۋى نەنى ۋ ئاشكرا «ظاہىر باطىن» لەشەرىچ چۈن ئەكرىت؟»
- «كردەۋە بەرزەكانى صوفىيەكان كامەتا ۋە لەخلاق صوفى راستەقىتە چۈنە؟»
- «پەرۋەى صوفىيەكان بۆگەيشتن بەم ئاۋانە چۈن بۈە؟»
- «ئابا رىيازەكان «طەرىقەتە» كان لەيلىك جىيان؟ ۋە تەرىقەت بەچى ئەلەن؟»

«ئایا شیخهقی و ئیرشادکردن، یان، شیخ بون و موزیدبون له گه لی ته سهووف دا هه ره به کێکن یان جیاوازن، وه چۆن؟»

«له «اصطلاح» ی ته سهووف دا به کێ ته ئێن شیخ وه به کێ ته ئێن وه؟»

جا چونکه ته توانم بێم له درێژای باسه که دا تارا ده ئێکی زۆر به هه موی ته م پرسیارانه وه لām دراوه ته وه ئێر پێویست نیه به دورو درێژی وه لāmیان بده بته وه وه نایش کری ده سیان لی هه لگرن به لکو هه ره به کێ له چه ن دێرێکا وه لāmیان ته ده بته وه پرسیار «سێزه» نه ییت، که پرسیاره له باره ی «پێناسه په سه نده کان» «صفاتی حمیده» وه پێناسه ناپه سه نده کان (صفاتی ره ذیله)، ته وه به جوی وه لāmی ته ده بته وه، ته مه ش ده قی وه لāmی پرسیاره کان.

بۆ وه لāmی پرسیار یانزه ته ئێن پاش گه یشتن به پله ی به قین ئێر ته وکه سه ته یته پیاویکی تر، به که م شت ته وه ته «پیا» وه روده ربایسی له خوا به رسته که یا نامینی، دوهم، چونکه ته زانییت خوی گه وه ره چاوی وا به هه مو هه لسونیشته که وه، ئێر به ته وای ی دوری ته گری له هه رچی گونا هه، به لکو له هه رچی ره فتاری ناشیرین و ناپه سه نده، ئایا ته گری به به ره چاوی خاوه ن ماله وه دزی بکریت؟ ته گری به به ره چاوی خه لکه وه ئی ناموسی ی بکریت؟ به کورق، هه م له خو شتی ته و به هه ره به راته دا که خوا ته بداته ته و به نده یه، وه هه م به هو ی ته وه وه چرکه یێک له خودا «غافل» نیه، کردارو ره فتاری ته وانه ی که ته گه نه پله ی به قین ته یته کردارو ره فتاری «موحه مده ی» وه له سوننه قی په یامبه ری گه وه ره په ره و ی ته که ن، وه هه ره کو له پێشا وتان، ته گه ره به ترازوی شه رع کێشانه یان که ن موی سه رنا که ن.

وه ئāmی پرسیار ی. دوانزه ش ته وه ته مرو ف له م زانیاره گه وه ره به دا ته گاته راده یێک که ته نا مه قامی پێغه مبه ره کان له مه قامی ته وان بالآته، له م جیهانه «ناسوق» به وه ته گه نه جیهانی «مه له کو ی» وه ده سیان ته گاته داوینی جیهانی «لاهوی»، واته هه رچه ن به ناو ئاده می زادن به لām له ناو که دا، مه لایێک صیغه تن «عَبْدِي كُنْ رَبَّانِيًا تَقُلْ لِلشَّيْءِ كُنْ فَيَكُونُ» به لی مرو ف که خوانه خواسته شوینی شه یان که وت، ته یته شه یان صیغه ت. شوینی خواش که وت ره وشقی ته یته ره وشیکی خودایی وه خودا په سه ند، به لکو ته یته «رَبَّانِي»، جا که گه یشته ته و پایه و پله یه، ئێر نه بۆ به هه شت ته کو شتی وه

نه له ترسی دۆزه خ دا خوا ته په رستی ، به لکو هر له بهر نه وه ی خوا پتی خوشه ،
 فرمان به رداره ، وه جگه په زامه ندی ی خوا ، بیر له هیچی تر ناکاته وه . جا ته و
 پایه به رزانه جوړاوجوړن ، مه قامی «ئیحسان» «ره ضا» «تفرید» «تجرید» «توحید»
 «قورب» «عبودیه» وه زوړناشکرایه ته م چهن شیعری جه زره تی شیخ عومه ری بیاره
 «ضیاء الدین» ئیشاره به بولای نه و مه قامانه ، وه ده رته که وی ، ته وان له و پایه به رزه
 مه عنه وی یانه به هره مه ند بوین . که ته فهرمون .

فه قیپی مه دره سه ی «توحید» م ته مړو
 فهریدی دائره ی «تفرید» م ته مړو

له پاشان ته فهرموی :

له ته نزها نیه هیچ کهس په فیه م
 چرای کاروانی رنجی «توحید» م ته مړو

له پاشان ته فهرمی :-

عه لایق ده ردی لی دهرمانه «فهوزی»
 په ئیسی عه سکه ری «تجرید» م ته مړو .

ته مانه له پایه هره به رزه کافی ته صه ووفن جا صوفیلک ته کری فهرمانی ئیرشادی
 هه بیته وه نه کری هر خه ربکی خوا په رستی بیته ، ته کری مورشی دبیت وه به هه موی
 ته م پایانه ش نه گه یشتی ، جگه ته مانه ش پایه ی ، «غهوئیه» یان «قوئییه» یان
 «ته بدال» وه «ته وئاد» وه هی تر ، ته مانه ش وه کو پایه ی «مه غوره» ی ده وئلت ،
 سپارده یان له سه ره و «لی پرمراون» وه له بازاری مه عنه ویات دا سپارده یان
 پی سپیراوه ، واته هه م خاوه ن مه قامن وه هه م «مأمور» که ته وه ش خوی پیویستی به
 باسیکی تاییه ته ، به لأم هه موی ته مانه له چوار چیوه ی ته صه ووفدا یه ک ته گرنه وه ، وه
 هه مویان ته بی وه لی بن وه له پایه ی «عین الیقین» تی په ری بن ، وه هه مویان خواناس
 وخواخوازو موسولانی راسته قینه بن . له وه لأمی پرسپاری چوارده هه م دا ، بو
 په پره وی نه پتی وئاشکرا له شهرع ، ته لیم ئیمه ته وه تا ئه بینین ، به ناو هه مومان
 موسولانین واته ته وه ی باوکودایکی موسولان بیت خو به خو له ناوی سه رزمیری

خه لکی ولات دا ناوی تهویش به موسولیان ته نو سرت ، ههروه کو هه مو ئابینکی
 تریش که تهوانیش ههروهان ، بهلام مروف که ته مهنی گه یشته پانزه سال ،
 سپیراوی خودای له سه ره ، ته گهر تهنجامی دا وا بهنده یینکی فه رمانه ره و ،
 تهنجامیشی نه دا سه رکیشو لاری گرو گومرایه ، به تهنجام دانی فه رمانه کان ته یینه
 موسولیان بهلام تا نه دلا باوه ری به هیزنه یی پی ناوتری «مؤمن» چونکه ئیان باوه ره ،
 وه باوه ریش به زوره ملی ناجیه دهرونه وه «لَا اِكْرَاهَ فِي الدِّينِ» «قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا
 اَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْاِيْمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ» ثابته قی (۱۴) سوره ی (حجرات) .

بری له خه لکی ده وره پشقی (مکه) وتیان ئیمه ئیانان هاوردوه ، خوا ته فه رمی ،
 ته ی (مُحَمَّد) بلی ئیوه موسولیانن بهلام هیشتا ئیان له دلتانا دانه مه زراوه ، که واته
 ئیسلام جیا به و ئیان ، واته ، باوه ر جیا ، ئیسلام کرده وه به بهلام ئیان باوه ره و
 واله ده رونا «فِي قُلُوبِكُمْ» .

جا هه رکاتی کرده وه ی موسولیانان وه تهنجامی سپارده کان له گهل باوه ری ده رونا
 به کی گرتوه وه ته وه موسولیانکی «مؤمن» واته خوا وه ن باوه ره . جگه ته وه ش ئشیکتری
 دینه پشوه وه ، تهویش «نیّت» ، واته قه صدی مروفه ، چونکه بگره هه رچه ن
 ئیانیش یینه پالی ئیسلامه که وه بهلام چونکه باوه ره که باوه رینکی عیلمی به بگره هیشتا
 جاری وا هه ییت «نفس» دله راوکی «وه سه وه سه» بخاته ده رونه وه وه په رسته شه که
 تیکه لی بری هه ستی ناره وا بکات ، وه کو «ریاء» روپامانی ، یان «عُجْب»
 له خو رازی بون ، یان «کبر» ، خو به زل زانین ، یان بری له وه په رسته شه به غه فله ت

تهنجام بدری ، بوئونه ، ئیمه زورجار ته ئین «لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ» ، بهلام ته م ته نها
 وشه به ته گهر به باوه ره وه بوتری هوی خوشبهختی ، وه هوی دامه زرانندی ئیانی
 مروفه ، واته (هیچ هه ولو کوشتش و تواناییک به ده رد ناخوات ته گهر ویستی خوای
 له سه رنه یی) جائه گهر ته م وشه به بیته باوه رینکی ده روونی ی وه له سه رچاوه وه
 هه ل قولیت ، وه به راستی مروف باوه ری له سه ر ته وه ییت که هیچ هه ول و ته قالاییک
 هیچ نه ، مه گهر ویستی خوای له سه ر ییت ته وه چه ن گرنگه ؟ که واته ظاهیر و باطینی
 عیبادت له مه دا ده ر ته که وی ، ههروه ها سه باره ت به گوناوه کردیش هه ر
 به وجوره به ، بوئونه ته گهر که سی بیه وی گوناهییک بکات مادام ته و گونا هه ی

نه کردییت ، شه‌رعنه لی پسراره نیه ، وای دانین چو بودزی ، کهوتەرینگا تا
 نهوشوینه ، بهلام له‌ری دا په‌شپان به‌وه ، یان له‌زیکی نهوشوینه‌دا لی‌ی کهوتنه
 گومان ، وه دزی به‌که‌ی سه‌ری نه‌گرت ، مادام که دزی به‌که‌ی نه‌کردوه ، شه‌رعنه
 تاوان بار نیه ، بهلام کارکردی ته‌سه‌ووف وه‌خواپه‌رسی‌ی راسته‌قینه نه‌وته ،
 واته‌کات له‌مرووف که‌هه‌رگیز خه‌بالی شتی ناشیرین نه‌کات و بیریشی لی‌ی نه‌کاته‌وه ،
 پاکی له‌باطنی گونا‌هه‌ته‌وه‌ته‌مرووف له‌دل و ده‌رونیشه‌وه پاک‌بیته وه له‌دل و
 ده‌رونیشه‌وه موسولمان‌بیته ، له‌م‌باره‌وه له‌سوره‌ی نه‌عام ثابته‌ی (۱۲۰) دا
 خوای‌گه‌وره نه‌فرمی ، «وَذَرُوا ظَاهِرَ الْإِلَهِمْ وَبَاطِنَهُ» ، واته‌ ده‌س له‌گونا‌هه‌ل‌گرن ،
 چ‌ته‌وه‌ی ئاشکرایه‌و چ‌ته‌وه‌شی که‌ نیینی یه ، ئایه‌ی قورئان سه‌باره‌ت به‌گونا‌هه‌ی
 نیینی ، یان هه‌ستی ناره‌وای ده‌رون ، زۆرزۆرن وه‌کو ته‌وه‌ی که‌ته‌فرمی .

«وَإِنْ تَبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوُوهُ بِحَاسِبِكُمْ بِهِ اللَّهُ» «البقرة» «۲۸۴» ، «وَلَقَدْ خَلَقْنَا
 الْإِنْسَانَ وَنَعَلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ» «ق» «۱۶» . «قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ
 رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ» «اعراف» «۳۳» «وَلَا تُقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ»
 «انعام» «۱۵۱» .

وه ده‌یان ئایه‌ی تر ، که هه‌مویان ته‌وه‌ته‌گه‌یین ، نه‌چاکه‌و نه‌خراپه ، هه‌ر
 ته‌وه‌ی ناگیررپه‌پیش‌چاو ، که ئاشکرایه‌و به‌ره‌واله‌ته ، به‌لکو «قه‌صده» وه «نیته» ،
 وه باوه‌ری ده‌رون حسیه ، به‌لی ته‌گه‌ر نیازو ویستی ده‌رون پاک‌نه‌بو
 کرده‌وه‌ی ره‌واله‌ت ته‌بیته‌چی ؟

، گرنگی‌ی ته‌م‌کاره له‌وه‌دایه ، هه‌ستی ده‌رون ته‌کری له‌خه‌لک به‌شاررپه‌وه ، چونکه
 که‌س چوزانی خه‌لک له‌ده‌رونا بیرله‌چی ته‌کاته‌وه ، ئایا هه‌سوده ، ئایا دو‌پرویه ، ئایا
 کینه‌جویه ؟ مه‌ر خواپزانیت ، که‌واته که‌سی که‌ له‌ده‌رونه‌وه ده‌ستی له‌وه‌هسته
 ناپه‌سه‌ندانه هه‌ل‌گرت ، دیاره باوه‌ری به‌خوا هه‌یه بویه ته‌کو‌شیته ، ته‌نانه‌ت
 به‌خه‌بالی خه‌بالی خراپه‌نه‌کات ، جا صوفی راسته‌قینه که‌ باوه‌ره‌که‌ی ته‌بیته
 باوه‌ریکی به‌قیینی ، دیاره ته‌ی له‌هه‌موکه‌س زیاتر له‌خواپترسیته وه پارێزیکات ،
 وه ده‌رو ده‌رونی یه‌ل‌بیته «جا ته‌وه‌ته به‌په‌ره‌وی نیینی و ئاشکرا ، واته «ظاهیر و باطین» ،
 له‌شه‌رع» .

سەبارەت بە کردەوێ بەرزى صوفىيەكان زۆرمان باس كرد وە ھەر ئەو گوڤتارانەى كە سەبارەت بە ناساندنى صوفى و تەصەووف لە سەرەتای باسەكان و تەنان ھەر ئەو ھەرىكەتى گەورەترین نمونە بە بۆرەوشى بەرزى صوفىيەكان، دووبارەيش ئەلەين يەكێ لەپایە بناغەییەكانى تەصەووف، «ایثار» واتە لەخۆبوردن، یان قانجاری خەلك خستە بەرى قانجاری خۆت، بۆنمونه ئەتوانین پەنجەراکێشین بۆ خەباتى شیخ محى الدین عەرەبى لەدژی «صەلبى» یە داگیرکارەكان، ھەر وەھا تیکۆشان و جیهادی شیخ «نەجم الدین کوبى» لەدژی مەغولەكان، جەنگیز کە گەمارۆى شارى «خوارەزم» ی دا پەيامى نارد بۆ شیخ نەجموددین کە ئەو چەن ھزار کەسێک کە جویان ئەکاتەو، ئەبەخشیتزین، بەومەرچە ئەو لەشار پروانە دەروە، بەلام ئەم ذاتە گەورەى ئەتەمەنى ھەشتا سالیدا وتى خۆمۆ مالمونالم وەکو ھەموى دانیشتوانى ئەم شارە واین، یان ئەو ھەتە دەس لەکۆشتارى ھەمو دانیشتوانى شار ھەل بگریت، یان گیانی ئیمە لەھى ئەم خەلكە عزیزتر نە، جەنگیز بۆی نەکرا دەس بەردارى شارە کەیت، پەلامارى شاری دا وە شیخ نەجموددین تا دواھەناسەى شەرى کرد، وە بە دەستی داگیرکاران کوژرا.

ئەم پروداوە لەسالى (٦١٨) کوچى دا پەرو داو وە شیخ نەجموددین سەرزەنجیرەى تەریقەى «کوبەروى» یە، ئەمانە نمونەبون ھى خەباتى گەورە پیاوانى تەصەووف، ھەر وەھا گەورە پیاوانى ئەم پرتیازە ھەمیشە دەس کراو و بەخشندەبوون، ھەمیشە خواوەنى گۆزەشت و لی بووردن بوون، قەت بۆ تەماعى دنیا دلێ کەسیان نەیشاندو، پەناى بیکەسان و ھەتیو لی قەوماوان بوون، روخۆش و قەسەخۆش و خۆش زمان بوون، زۆر بەیان دانشمەند و دانش پەر وەربوون ھەمیشە لاینگرى خۆیندن و خۆینەواران بوون وە پرتیان لەعولەما گرتو و زۆر بەیان خواوەن قەلەم و نوسەر و زاناو داناو ئەدیب و ھونەر وەر بوون، ئەدەبیاتی جیھان پریەتی لە شیعرو ھونەرى ئەو گەورە پیاوانە، شیعرو نوسینیان نامو مەزەییکی تایبەتی ھەبە، ھونراوەیان نوری خودای لی بەدی ئەکری، وە گەشە ئەدا بەباخچەى دەرونی خواوەن دلان، ھەمیشە ناو بۆی کەرى ھەمو چینیەکانى گەلان بوون، ھەر لە ئازاوەى ناوخیزانیکی وە ناو بۆی یان کردو تائەگاتە سەرى ئازاوەى ناوی دەولەتان، یان دەولەتان و گەلان، وەلاپەرەى میژوو پریەتی لەم باسو سەرگۆزەشتانە، بۆنمونه ژبانی شیخ (عبداللە) ی ئەحرار کە یەکیکە لەگەورە پیاوانى نەقشبەندى پریەتی لەم ناوجى کارى بەداخەو

ئەشتانەى كەمن خۆم بىستومە زۆرتى ھى ئەوكارە بەرزانەى كە قارەمانەكانيان
باوباپىرائى خۆمىن، وە ئەگەر ترسى ئەوم نەبوائى ئەيىتە خۆ ھەل كىشان، بەشى كىتى
سەرگوزەشم ئەنوسى، جا ھەر بەم بەراوردە سەبرى كرده وەو خەلمەتى ھەزاران
گەرەپپاوى ئەم مەلەندە بکە.

بەراستى مېژوى جىھانى ئىسلام، ئەگەر ژبانى گەرەپپاوانى تەصەووفى لى لا بەى
خەزىنەىكى زۆرگەرەى لى لا براو، ئەبى ئەو شى برانين ھەموى خواوەز
مەزھەبەكان ئەوانىش ھەر لە گەرەپپاوانى تەصەووفى وە ھەمويان لاين گەر
خوازىارى رېيازى راستەقىنەى تەصەووفى، بەلى ئەمە بەشىكى زۆر زۆر كەمە لە
رەوشە بەرزو پەسەندەكانى كەلمەردانى رېيازى تەصەووف.

سەبارەت بەرپىارى شانزەھەم باسى رېرەوى صوفىيەكان بۆگەيشتن بەئاوات،
زوتركرا، وە ئەيىتە دوبارەكارى.

لەو ئەمى پىرسارى خەفەدا ئەلیم، ھەدەف وە ئاوات بۆھەموى تەرىقەتەكان
ھەرىكەت، واتە ھەمويان تى ئەكۆشن بۆتەنجام دانى فەرمانى خوا بە ئاشكرا
بەنەئى، وە بەھوى ھەستەپى كەران واتە «ھەواس» وە بە زوان گيان، بەدەر
بەدەرون، بۆگەيشتن بەپەلەى يەقىن، بەپەلەى ئىبانى تەواو، بەپەلەى خواناسى
راستەقىنە، كەواتە نیشانە «ھەدەف»، يەككە، بەلام رېيازەكان جيان، واتە ھەر
سەرزەنجىرەىك لە گەرەپپاوانى تەرىقەتەكان وەكو «بايەزىدى بەسظامى، عبد القادر
گىلانى، بہاء الدىنى نەقشبەند، احمدى رىفاعى، عومەرى سەھرەوەردى،
نەجموددىنى كوبرى، ئەبولخەسەنى شاذلى، جلال الدىنى رومى، وە ھەر وەھا دەيان
گەرەپپاوى رېيازى تەصەووف كە گەيشتونەتە پەلەى ئەوئى بىنە سەرزەنجىرە،
ھەركامەى رىزەو وە رەوشىكى تايەتايان داناوە بۆ پەرەوانى خويان، وە زچەيان
بۆكوتاون تا لە ھەوارگەى «فەنا» تى يان پەراندون وە گەياندونيانەتە مەنزى «بەقا»، وە
ھەركامەى دىكرى فەكرىكى تايەتايان خويان ھەيە، وە ھەمويشى ھەروا لە
چوارچىوئەى ئىسلامى راستەقىنەو دىكرى خوائ گەرەدا، كەواتە ھەدەف يەككە
بەلام رچەو رېيازو ماموستاو دەلىل و رىپيشاندەران جياوازن، وە ھەمويشى ھەر و
لەچوار چىوئەى خواپەرسى راستەقىنەدا، بۆنمۇنە، پەرەوانى خەزەتى
شىخ عبد القادر لاين گرى دىكرى جەلى، واتە دەنگى بەرز، وە پەرەوانى بہاء الدىن

نەقشبەند لاین گری زیگری خەفی ، واتە زیگری نەبی ئەبن ، هەمویشیان بۆ تەزکیە و پاک کردنەوهی دەرون تەکوشتن لە هەستی ناپەسەند ، وە ئەوشوینانە ی لە دەرونا ئەبی پاک کریتەوه پێیان ئەوتری (لَطَائِف)، لەطائیف شوێن و مەلێەندیکن لە دەرونا ، ئەکری بەرەبەر یان بگڕین لەگەڵی «خەواس» ی پێنج لاندە ، چون ئەمان هۆی هەستی دەرهوهی مرقن ، ئەوانیش هۆی هەستی دەرونی مرقن ، جا بە یارمەتی خوا لە چوارچێوەی ناساندن و لیکۆلینەوهی رێبازی نەقشبەندی دا سەبارەت بە (لەطائیف) ، وە هەموو ئەوشتانە ی کە لەبازاری ئەم تەریقە تەدا مامەڵەو ئالوگۆریان پێ ئەکریت بەوردی باس ئەکەم .

سەبارەت بە وەڵامی پرسبازی هەژدە ، ئەئیم ، بەئێ شێخیهتی وەئیرشادکردن ، یان شێخ بون وە مورید بون ، لەگەڵ تەسەووف دا هەریەکیکە ، بەلام بەیەک مەرج ، بەومەرجە ی شێخیهتی راستەقینەو موریدیهتی ، یان دەرویشایەتی راستەقینەیت ، ئیمە وا بەدرێژی باسی بازاری تەسەووفان کرد وەباسی هەدەفی تەسەووفان کرد ئەگەر دیتان ئەوشێخ و موریدە ، یان ئەوشێخ و دەرویشە بەراستی سەرگەرمی خواپەرستین وە هەدەفیان خۆناسی یە ، بێگومان ئەو ناوەڕۆک و کاکلەو کڕۆکی تەسەووف ، ئەگەریش مەبەست مەبەستێکی دنیایی و ئاغەو نوکەری و فەرمان دەری و فەرمان بەری یە ئەو تەسەووف لەمانە بێزارو بەری یە ، کردەو یان بە ترازوی شەرع ، بە ترازوی وێحدان و عەقل و مەنطق کێشانەکە ، ئەگەر رێک دەرھات ، وا تەسەووفە ، ئەگەریش سەری کرد وادەس پرینە .

بەکورتی ، ئیرشاد وە شێخیهتی کردن ، ئیرشادە بۆ خۆناسی لە رێبازی تەسەووفەوه ، ئەگەر وابو وا پرەپێستی خۆیهتی ، وە ناووناوکە کەوتنەبەک ، ئەگینا تەسەووف لەوان بێزارە ، وە وشە ی مورید ، لە موریدی خوداوە هاتو «الطالب الی الله» ئەک موریدی شێخ بیت ، ئەبی موریدی خودا بیت ، وە شێخ ماموستاو ری بەروسەرورێکە بۆ پێشان دانی ئەورێگە بەکەلکە ، وە شارەزاو بەلەدێکە کە مروفی ناشارەزا رانمائی ئەکات ، تا ئەیگە پێیتە ئاوات و مراز ، کەواتە ئیرشادی مەشایخ لەبناغەدا هەرھەمان ئیرشادی تەسەووفە .

لەو وەڵامی پرسبازی نۆزدەدا ئەئیم ، لە «تەبصیح» ی تەسەووف دا بەکەسی ئەئین شێخ ، کە ئیرشاد بکات ، وە زوتر مەرجەکانی مورشیدمان باس کرد ، وە بەکی

له مهرجه کانی ئەوەتە، وهی بیته، به لکو خاوهنی «ویلایهتی کوبری» بیته، وه گه یشتیته پلهی «بهقا» ی پاش فەنا، ئەم جوړه گه وره پیاوانه، ئەگەر روخسەتی ریتانی و ماموستانی دهرونیان به لای مورشیدپکی گه ورهوه پی درا، وا ئەبە مورشید به لām ویلايهت دەس کهوتیکه هەر له سه ره تاي ته سه ووفه وه دەس ئەکه ویت، جا ویلايهت پایه ی ههیه، ویلايهتی (صوغری) ویلايهتی «کوبری» ویلايهتی «هولیا» که ههریه که ی بو دهسته یێک له خوشه ویستانی خواجه، ههروه کو له پیشاوتمان زوتریش

نوسیمانه که مهولهوی ته فره می
وهی که سیکه عارف بالله
ما آشکزه له ذات له صیفات ناگاه
یکیشن به سه ننگ ههرسی ته قوادا
به ترازوی شرع مویی لانا دا

که واته وهی به و موسولانه پاک و هوشیارو خوا به رسته پارێزکاره ئەلین، که له ذاتو صیقاتی خوا، به پیتی توانایی خوی ناگاداریته، وه خاوهنی ههرسی ته قوا که بیته، واته خوی بهاریته له کو فر له گونا، له هه له کردن و خو کوشتن بومالی دنیا. ئەمه لای که مه که یهتی نا هگاته گه وره ترین پایه که ویلايهتی هولیا به وه به بام به رانی ئەگه نی، وه ویلايهتی خاصه ههرهی به بام به ری گه وره به وه دهستی ههچ مرقیکی ناگانی.

به کورنی هه موشیخیکی ئیرشاد ئەبی گه یشتیته پلهی «ویلایهتی کوبری» به لām هه مو وهی یێک ناتوانی بیته مورشید.
واته هه مو مورشیدپکی راسته قینه وه لیه، به لām هه مو وه لیه یێک ناتوانی بیته مورشید چونکه وه کو وتمان مورشید مەرجی تریشی هه ن که ئەبی ئەومهرجانه شی تیایته تابتوانی ئیرشاد بکات.

زۆرجار سه بارهت به «صیقاتی حمیده وه صیقاتی ره ذیله» واته پی ناسه به سه نده کان و پی ناسه ناپه سه نده کانی مرقف باسان کرد، وه وتمان مرقفی سو فی مه سه لک نی ئەکو شیت پی ناسه ناپه سه نده کانی بگوریت به پیناسی په سه ند، نا ئەو پیناسه په سه ندانه ئەبە خووخده ی مرقف وه ئیتر ناچیته وه سه ر خده ی ناره و او نا شیرین، به لکو ئەیته دزی هه مو ره و شیکێ نا شیرینو چه وت، گومانی تیایه هه روا

به گالته نا کریت که مروف ره گوریشهی حسودی له دهرونی خو یا هه لکه نی ،
 چونکه ئه و پیناسه بوته خله و به ره گوریشهی دهرونا چو ته خواره وه ، حسودی ی
 بریتی به له وهی مروف چه بکات به وهی که نیمه تی مروفیکه تر لاجیت ، واته
 چه زکردن به «زه وانی نیمه تی له خه لکی تر» ئه وه حسودی به ، وه ئه مهش پیناسیکی
 ناپه سه نده ، لی ئه وهی به خومان بزانی بوته خووخده بومان ، وه چه له سه رکه و تنو
 پیشکه و تنو خوش به ختی خه لکی تر نا که ی ، وه ئه مانه وی هه رچی خوشی و چا که
 بوخومانی ته رخا که ی ، واته زور بهی ئاده می زاد ، نه لک ته نها هه رپی خوشه خوی
 له هه مو که س جوانتر ، ده و له مه ندر ، ده نگ خوشتر ، خوینه وارتر ، وه
 به ده سه لات تر ییت ، به لکو چه زیش ئه کات که س نه کات به قوله پی یا ، وه ئه و
 که سه ییش که له شتیکا له و زیاتره ، لی دامالرت و موحتاجی ئه م ییت ، ئه م
 پیناسه ته گه ر ماوهی بدریتی مروف ئه گه یینته راده ی ئه وهی ئه ربوی بلویت داوای
 خوای بوخوی ، وه کزی و به نده یی و لاوازی بوخه لکی تر بکات ، ییگومان مروف
 له م پیناسه ناپه سه نده دا هه ست به پیناسه کانی خوی ناکات ، وه هه ر عه پی
 خه لکی له به رچاوه ، جا (ته سووف) نی ئه کوشیت که ریشه ی ئه م پیناسه له
 دلوه دهرونی مروف دا هه ل کیشیت ، جائه مه چون ئه کریت ؟ دیاره به «موجاهده» واته
 خه بات له دژی هه سته ناپه سه نده کانی «نه فس» که به پی ئایینی ئیسلام ، هه روا که
 «جیهاد» له دژی کوفرو کافران فه رزه هه روا ییش (جیهاد) له دژی ویسته ناپه سه نده کانی
 دهرونیش فه رزه هه روا که زوتریش و تمان ، جارێک که پیغه مبه ری گه وره درودی
 خوای له سه ر له جیهادیک گه رانه وه ، فه رمویان له جیهادی «ئه صفه ر» واته به چوک ،
 گه رانه وه ، جا ئه وهی جیهادی «ئه کبه ر» عه رزیان کرد جیهادی ئه کبه ر کامه تا ئه ی
 پیغه مبه ری گه وره ، فه رموی جیهاده له گه ل نه فسا ، واته له گه ل ده رخواستی ناره وای
 دهرونا ، ییگومان به ربه ره کانی و خه بات له دژی خواستی ناره وای دهرون زور گه رانه
 چونکه هه روا به گالته سه ر نا کریت .

جابه پی ری ره وی ته سه ووف ، وه به پی ده رمانیک که ته سه ووف بو
 ریشه که ن کردنی ئه و ده ردا ته ی دهرون دای ناوه ، به رله هه موشتی مروف ئه یی
 ده رده کان بناسیت ، واته به ژبانی خو یا به چینه وه و ده وری بکاته وه ، نا به که به که
 نه خوشی و عه یبه کانی دیاری ئه کات ، هه روکو و تمان مه سه له ن نی فکریت بزانییت ،
 خوی هه ستی خو به زل زانیی هه یه ، هه ستی ناوی خه لک بردن «غه یبه ت» کردنی

ههیه ، ههستی «ههسودی» واته ههز نه کردن به سه رکه وتنی خه لک وه ههز کردن به دوا که وتنیانی ههیه ، وه ههزاران دهردی ترکه ئیسته بریکیان دهسینشان ته که بن ، جا که نهوده رده نهی ناسین ، به کهم ههنگاو بوچاره کردنیان ، بهر له هه موشتیک (تهویه) کردنه ، واته بریاریککی پیاوانه دان ، بو دهس هه لگرتن له هه موی نهو خرابی یانه ، وه بریاردان له سه ری تهوهی نه گه رپته وه بو سه ریان ، دیاره ههروه کو وتمان یه کهم ههنگاوی ته سه ووفیش ههه تهه (تهویه) کردنه یه وه یه کهم «مهقام» واته پله وپایه ی ته سه ووفیش پایه ی «تهویه» یه ، جا پاش ناسینی ده رده کان واته پیناسه ناشیرینه کان ، وه بریاردان له سه ری دهس لی هه لگرتنیان ، قوناغی جی نشین کردنی پیناسه جوانو به که لکه کان دپته پینسه وه ، واته ، ته نه تهوه نه ، (بوغونه) خو ت له دهستی مشت قوچاوی و چنۆکی رزگار که بت ، به لکو ته ی خویش له سه ری به خشه نده ی رابیریت به جو ری له گه ل چاره کردنی هه رنه خوشتیککی دهرونی دا بکوشت بو تهوه ی پیناسه چا که که ی پینچه وانه ی نهو ، له دهرونا جی گیر که بت ،

دیاره تهه کاره زورگرنگو سهخته وه پویتی به تیکوشانیککی زور وه (موحاسه به) وه پیاچونهوهی ره وشو کردار ته بیت ، وه ته ی مروف دان بنی به وه دا که ته وپیناسه ناره وایه ی ههیه وه تهیه وی خو ی له دهست رزگارکات ، وه پیناسی چاک وه په سه ند بکاته جی نشینی ، جا له گه ل ته تیکوشانه شدا ، ده رمانیککی به که لک که پویتی بو ده رمانی تهه ده رده نه ، گرتنه به ری رینگای بخواناسینکی ته واره ، وه ههروه ها به رده وام بون له سه ری «ذیکو» ته وانه ی خویان خاوه ن «قور» ن وه دلیان روناک بو ته وه ، هه ره ومان باش ته زانن تهو ذیکره چ ده رمانیککی گرنگه بوچاره ی پیناسی خراب وه ناشیرین که له دهرون دا جی گیر بوه ، ناوی خوی گه وره بردن چ به زوان وه چ به دل ههروه کو ئاگر به رده یته خه رمانی درکودال ، ئاوا دهرون له خه وشنی ههسته ناپه سه نده کان پاک ته کاته وه ، به لی بهم چه شنه زوری پی ناچی ههروه کو که نه خوشتیک به هوی ده رمانی به که لکوباش چاره ته کریت ، یان ، باغوبیستانیک له درکو هه ریزو گیای زیان بار بزار ته کریت وه ههروه کو خانوو ناومالیک که له خه وشو خالو ته پوتوز پاک ته کریت وه وه شته به که لکه کان لهو باخو ماله دا گه شه ته که نو ده ره که ون ، هه ره به چه شنه دهرونی سو فی راسته قینه له خه وشنی پیناسه ناشیرینو ناپه سه نده کان پاک ته بیت وه وه ، وه کو دره ختیکی باش به خیو کراوو بزار کراوو

ئاودراو، دەس ئەکاتە بەرھەم دان، وە مێوێ گرتن، وە خواوەنەکی ئەجەسێتەو،
دیارد ئەوێش بەی پەنجو تەقەلا ناییت .

ئێستە بزانی «پێناسی ناپەسەند» کە ئەبێ لەدەرونا پێشەکان کرێن کامەن، وە ئەو
پێناسە پەسەندو چاکانە کە ئەبێ بێنە جێ نشینی ئەوان کامەن .

«پێناسه ناپهسهندهكان»

- ١ - «حهسه ده» پێ ناخوشتی، خوشتی خهلك، وه جهز كردن به تياچونی نيعمه تېك كه خوابه خهلكی داوه .
- ٢ - «رېا» رويامانی كردن، وه خوابه رستی به ره والته بوئافه رين كردنی خهلك وه ههله خهله تاندنيان . «ولا بَشْرَكَ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا» .
- ٣ - «كبر» خوشت له خهلكی تر به باشتر و گهوره تر زانیته ،
- ٤ - «عوجب» له خوێانی بون وه خوێه سه ندى ی .
- ٥ - «نفاق» دوو رووی كردن وه خهلك له يهك ههله تان و يهك نه بوونی زوانو دل .
- ٦ - «جَلَل» مشت قوچاوی و چنوكی «ره زیلی» .
- ٧ - «كذب» دروژنی ی، وه درو كردن .
- ٨ - «غەيبهت» له پشت ماله ناوی خهلك بردن به شتێك كه نه گهر له روودا باسی كهیت نهوكه سه پێ ناخوشتی .
- ٩ - «خه پانهت» ته ماع كردنه شتێك كه درایته دهست، جا نهوشته چ قسه یێکی نهینی بێت بان گیان دار بان نی گیانیك بێت .
- ١٠ - «پێ وه فانی» چا كه له بهرچاونه بون بان جهزای چا كه به خراپه دانه وه .
- ١١ - «غورور» چاوسوړبون وه پێ باکی له كاتی دهسه لات داری دا .
- ١٢ - «جاه ته له بی» تی كوشتانی نارهوا بو به دهس هیانی پایه و پله ی دنیای وه دانه مرکان به ومه قامه ی كه هه ته .
- ١٣ - «پیره حمی» بهزه ی نه هاتنه وه به خهلكا .
- ١٤ - «ته ظاهور» وه كو ریا وایه، به لام ئهم زووتری بوکاروباری دنیایی یه، وه ئهو بو عیادهت، «بۆ نمونه» کاری چاك كردن نهك بۆ چا كه كردن بهلكو بۆ ئه وه ی پێ بلێن پیاو چا كه «ئه لجامی کاری رهوا، بو گه بشتن، به دهس كوتنی نارهوا» .
- ١٥ - «وه قاحهت» بی شهرمی وه بی ئاپرونی .

- ١٦ - نه نه قهوه له خۆیو رقی له خه لکه وه به کهسی نالی چاک وه دان به هیچ چاکه ییکا نایت .
- ١٧ - (جهزای چاکه به خراپه) نهویش هه روا به ناوه که یادیاره .
- ١٨ - (طولی له مهل) بیرنه کردنه وه له مردن ، وه وایزانیست له مردنا ته که وینه پاشی هه مو که سیک .
- ١٩ - (ئرس نوکی) دژی ئازادیو شه جاعهت .
- ٢٠ - (بی باوه ری) خه لک وه کوخوت زانین ، وه باوه به کهس نه کردن . به دگومانی ، دل پیسی .
- ٢١ - (غمزه ب) توره بی وه زوو هه ل چون (عمه بی)
- ٢٢ - (قینه به ری) له رقی خه لکا زیان له خوتو له خه لک دان .
- ٢٣ - (خه دی توله کردنه وه) چاوپوشی نه کردنو له هه له ی خه لک نه بوردن ، وه نه به خشین . وه نه بونی گوزه شت .
- ٢٤ - (بی لهولی) بایه خ بویه لێن دانه نان ، واته وه فابه وه عده نه کردن .
- ٢٥ - (قهطمی صیله ی په حم) دوری گرتن له خزمو که سوکار ، به تاییهت ، باوکو دایکو براوخوشکو ژنومندالی . وه خزمی نزیک .
- ٢٦ - (شه بدانی مالوسامان) نه وه ئاشکرایه . (حوص) پاره کو کردنه وه .
- ٢٧ - (هه له وه ری و زۆروتن) یان (له غو) .
- ٢٨ - (نهمیمه) قصه ی ته م بوئه و گیرانه وه ، وه خه لک به گژی به کادان .
- ٢٩ - (انتقاد) په خه گیری ، که بری کهس له بانێ ته وه ی بوعه بی خویان بگه رین وه چاره ی که ن هه میشه په خه له هه موشتی وه هه موکاری وه هه مو په فتاری ته گرن .
- ٣٠ - (استکیار) فه ضلی خۆدان به سه ری خه لکی ترا ، ته توانین بلین له گه ل (ته که ببور) دا به لک پریشه ن .
- ٣١ - (کوفری نهمهت) به به شی خوا نازاری بون ، لێن شکرتم لازیدنکم ولین کهرتم ان عذابی لشدیده .
- ٣٢ - (حب الذات) (خودخواهی) (خوویستی)
- ٣٣ - (تۆمهت له موله ودان) اتهام ، که له گه لی ، (انتقاد) وه (غهیبهت) دا له به که وه نزیکن .

٣٤ - (له جاجهت) ، واته ته سلیمی حهق نه بون وه خۆبه دهسته وه نه دان له بهر بهری هه قوراسی دا.

٣٥ - (ساردوسری له سهر خوا به رستی) وه کهم شه وقی بو عیادهت.

٣٦ - (تهمه للوق) چاپلوسی ، وه به خه لکا هه ل دان (مه ده حی درق).

٣٧ - (اصرار له سهر گوناوه) لیره دا نه بی بلم گوناوه خوی گوناوه ، وه گوناوه کار تاوان باره ، به لام فهرق ههیه له نیوانی که سینکا که بکه ویته ناوی گوناوه بکه وه دله ته په ی پی بکه ویت و په شپانی ی پرووی تی کا ، له گه ل نه و که سانه دا که (اصرار) یان له سهر گوناوه بیت ، وه کوته وهی «نه ظهرا» حه رانه ، به لام ته گهر به هه له و ری که ویت بو به دهستی خوت نیه ، جا که دوباره و سی بارهت کرده وه نه وه تاوانه وه نه بیت (اصرار) که هه رگیز شیوه ی پیاوچا کان نیه ته مانه به شیک بون له (صیفانی رهزیله) یان پی ناسی ناپه سه ند.

به رانه به هه ریه کی له م کرده وه ناپه سه ندانه ، کرده وهی شیرینو په سه ند ههیه ، وه کو ته م کرده وانه ی خواره وه .

١ - (پی خوش بونی خوشی و سهر که وتی خه لک) وه بیر کردنه وه له وهی که حه سودی جگه له زیان بو خوت سودیکی نیه ، وه خوا خوی چاک ته زانیت ، وه هه مو شتی به نوره یه وه هه موکاری کاتو ساقی خوی بو دانراوه . ته له به ته ته گهر حه زبه وه بکهیت ، توش تاوا له نیعمه تی خوا به رخور داریت ، نه وه (غیظه) یه وه خراب نیه ، به لام پی خوش بونی (زه والی نیعمهت) له خه لکی تر ، نه وه خرابه وه خوا له سورهی «نساء» ثایه تی (٥٤) دا ، ته فهرمی «أَمْ یَحْسَدُونَ النَّاسَ عَلَى مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ».

واته بوچی حه سودی ته بهن به پیغه مبه ر ؟ یان ته وه تا حه سودی ته بهن به پیغه مبه ر ، که نه و حه سودی یه شتیکی ناپه سه ند.

٢ - خوا به رستی هه ر له بهر ته نجام دانی ده ستوری خودا وه چاکه کردن له بهر ته وهی که چاکه چاکه و خوا بهش پی خوشه .

٣ - (ته مواضوع) وه خۆبه زل نه زانین ، وه لیک دان وهی ته وهی هه مومان به ندهی خوا به وه هه مومان له ئاده مین «کَلِّمُوا مَنْ أَقَامَ وَأَقَامَ مِنْ تَرَابٍ» «إِنْ أَكْرَمَكُمُ عِنْدَ اللَّهِ اتَّقَاكُمْ»

- ٤ - (خۆبه كهم زانين) وه سه بیری عه یبو كه مو كۆری خو كۆردن ، به هه مو بارینكا .
- ٥ - (خه یه خواهی) وه خه لك ئاشت كۆردنه وه .
- ٦ - (به خشه نده ی) وه مشه كراوه یی .
- ٧ - (راسته گۆی) ، وه درۆنه كۆردن .
- ٨ - له پشت مه چاكه ی خه لك گۆتن .
- ٩ - (له مین داری ی) وه خه یانه ت له ته مانه ت نه كۆردن .
- ١٠ - (وه فاداری ی) وه چاكه له بهر چاوبون .
- ١١ - (له خواتر یی) وه له تۆله ی خواترسان .
- ١٢ - (رازی بون وه دامر كان به به شی خوا) وه دوری گۆتن له وه ی كه خه لك بكه یته په یژه بۆ سه ركه وتنی خو ت ، دوری گۆتن له وه ی كه له سه ر حیسایی خه لك بگه یه ت به پایه ، وه باوه رله سه رته وه ی كه ته یی به یتكۆشانی ره وا مافی خو ت بیرینه ده ست ، واته به ورا ده یه كه زانسته و ئاماده یی و كارناسی و تواناییت هه له ته گۆیت ، نه ك له توانایی و زانستی خه لك بۆ سودی خو ت كه لك وه رگۆیت .
- ١٣ - (خواهن به زه یی) وه به تهنگی بیچاره و لی قه و ماوان وه یی ده سه ئاتانه وه بون ، وه خه می خه لك خو اردن .
- ١٤ - (چاكه له بهر چاكه كۆردن) نه ك بۆ خو هه له كیشان له ناوی خه لكا ، واته بۆ «ته ظاهر» نه یی ، هه ر له ده رونه وه ته و چاكه كۆردنه سه رچاوه بگۆیت واته «اخلاص» .
- ١٥ - (شهرمو چه یا كۆردن) وه خاتر گۆتن وه له روی خه لكا دامان ، (نه ك ئاماده بون بۆ ماف فه وتان) به لكو بری جار ده س له بری مافی بچوك هه لگۆتن ، وه بانی دانان بۆ دۆستی و برایی و گه و ره و بچوكی .
- ١٦ - (خوش و یستن) وه دل فراوانی و میهره بانی .
- ١٧ - ته ده ب كۆردن ، وه گه و ره و بچوك فامین ، وه چه یا كۆردن له خوا و له به نده كانی .
- ١٨ - (جهزای چاكه به چاكه) ته نانه ت بری جار جهزای خراپه ی به هه له كراوو ، له پۆی نه فامیوه كراو ، وه هی له خو ت بچوكتر ، به چاكه داننه وه .
- (له بهر چاوبونی مردن) وه له شوینه واری له میژین وردبونه وه هه روه كو كه له زۆرشوینی قورئان دا خوای گه و ره سه رگۆزه شی وه كو فیرعه ون ، قه ومی عاده

قهومی نوح وه ثمود، قهومی لوط، نه گپریته وه که ئیمه له وجۆره سه رگۆزه شتانه
عیرهت وه رگرین وه له خۆمان بانی نه بین. پێ هاتن به وهی که مردن، ههروا
که هه میشته له هه مو که سیکێ تره وه نزیکه، له تۆیشه وه نزیکه، نهک
لات واییت نهی خه لک بمریت به لām تو هه ر پایه داریت.
به کورتی ته وه نه ده نه روی به پیری دنیا وه وایزایته مردنت بۆیه، به لکو
رویشتی خویشت له پیش چاوییت، ههروا که مه رنگی دوژمنانت به لا وه
نزیکه.

۲۰ - (شه جاعهت) وه باوه ر له سه ره وهی، ته وهی خوانه بکات ناکریت، وه
مروڤ نای به رانه ر به نا هه ق وه سه تم ده م بقوچینی، به لکو ته ی ته نها
له خوا بترسیت وه ته نها بو هه قو حه قیقه ت سه ره له به رییت.

۲۱ - (نای مروڤ دل پیسو ناباوه ر بییت) هه رچه ند که ساوێلکه یی و ده به نگیش
نا به سه نه ده، به لām ئی باوه ری و دل پیسیش هه ر نا به سه نه ده، خواهه فه رمی «إِنَّ
بَعْضَ الظَّنِّ إِمٌّ» واته بری جار به دگومانی گونا هه. ههروه ها ته فه رمی «يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا، إِنْ جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا، أَنْ تَصِيبُوا قَوْمًا بَٰعْثًا فُضِّحُوا عَلَى مَا
فَعَلُوا نَادِمِينَ» سوره ی (حجرات) ئایه تی (۶).

که وایو به دگومانی و ناباوه ری خرابه ههروه ها ش بری جار خوش باوه ریش
هه رباش نه، به تاییه ت سه باره ت به «فاسق» واته موسولانی که چه ره فتارو
باوه ردانه مه زراو.

۲۲ - (ئارامی و له سه رخۆی) وه دووری گرتن له توره یی و دلی خه لک ئیشاندن، چونکه
زۆر جار توره یی کاری واته کات که له ودوا په شیانی هه یج که لکی ناییت،
که واته به رگرێ کردن له توره یی شتیکی په سه نه ده وه خوگرتن و به سه ری خۆدا
زال بون کارێکی په سه ندو پێناسیکی شیاوو باشه.

۲۳ - (په به ری نه کردن) وه گۆزه شت و لی بوردن وه چاوپۆشی وه زیان له خۆنه دان
له رقی ته موته و.

۲۴ - (به خشین وه لی بوردن)، چونکه تۆ له کردنه وه هه میشه، تۆ له کردنه وه ی تری
به شوینه وهیه، وه هه تاهه تابه له کۆلی مروڤ نایته وه، ته مه به و مانایه نه
که ده س له مالی خۆتو مافی خۆت هه لگرێ به لکو خوای گه وره له ئایه تی (۴۵)
سوره ی مائده دا ته فه رمی «إِنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ» به لām سه باره ت

به كوشتنه وهی قاتیل له ئایه فی (١٧٨) سوره ی (البقرة) دا ئه فه رمی «... کُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ فِي الْقَتْلِ ، الْحُرُّ بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنثَى بِالْأُنثَى ، فَمَنْ عُتِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ شَيْءٌ فَاتَّبَعْ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءُ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ...» که واته باوه کو موقوف خاوهن مافیش بیټ ، وه تۆله کردنه وه ههقی خوئی بیټ ، بهخشینه که لای خوا په سه ندره . وه سوئی مه سه کیش که به شوینی چاکترا ئه گهری ئه بی له ههستی ناپه سندی تۆله سه ندنه وه دهس هه لگهری ، ته نانه ت تابوئی ئه گهری ئه گهر له مافی خویشی ، نه ک مافی «وهه سه» ونه لکی تر؛ چاو پۆش بیټ په سه ندره . که واته «عَفْو» له پێناسه زۆر په سه ندنه کانه .

٢٥ - «به رده وام بونو سوربون له سه ر به لێ» ، ئه م ههسته ، به کێکه له گه وره ترین پێناسه په سه ندنه کانه ، وه هه ر که سی به لێ نه بو به پیاوی پیاوانه دانانریت ، جائه گهر ری یواری رینگه ی ته سه ووف بو ، ته وه باشتر ئه بی له سه ر به لێنی خوئی پروات .

٢٦ - (دیده ن کردن) ، وه رلی دانو به ده می خزمو که سو کاره وه بون ، واته «سه لای ره حم» به کێکه له و پێناسه چاکانه ی که ری یواری ری ره وی ته سه ووف ته کوشت بیټ بۆته وه ی له دلۆده رونی خویا سه قامگیری کات .

٢٧ - ئیمه زوتر وتمان که «زوه د» به کێکه له پایه بناغه یه کانی ری ره وی ته سه ووف زوه دیش پێچه وانیه هه ولۆتیکۆشانه بۆ کو کردنه وه پێکه وه نانی سامان ، بێگومان کاسی و سه رمایه ی جه لال به ده ست هێنان کاربکی باشه به لام «انپه که» واته خو پڕوکاندن بۆ به ده س هێنان سامان ، دزی ره وشێ صوفی به کانه وه «زوه د» ده رمایه که بۆله ناو بردنی ههستی «انپه که» .

٢٨ - (که م گون) وه خوئی هه ل نه قولتاندنی شتیک که راسته وخو په یوه ندی به مروفه وه نه بیټ ، ره وشێ په سه ندی صوفی به کانه ، ئه وان ئه لێ تا پرسیارت لی ته کراوه مه لی ، که پرسیارت لی کرا به ته ندازه ی پێویست بلی ، چونکه که م و پزی ، وه بی ده نگه ی و بی ره نگه ی ، له ره وشه به رزه کانی خواناسانه ، به لام هه له وه ری و زۆربلی بی «له غو» ره وشێکی ناپه سه ندو له قورئانیشا نه فرینی لی کراوه . وه ستایش کراوه له وانه ی خو بیانی لی لانه ده ن ، «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي سَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ» .

٢٩ - (قهی ئه م ، لای نه ونه کردن) وه خو هه ل نه قولتاندنه کاروباری خه لک ، به کێکی تر له پێناسه په سه ندنه کانه .

- ٣٠ - ههروا که ره خهنگیری ی هوی دل تازاری به، بی گومان سه رنه نانه سه ری
خه لک، هوی بی دهر دی سه ری و سه سوکی به، ره خه ی دلسوزانه و دروس که ر
«الْقُدُّ الْبَنَاءُ» به که لکه، به وشه رته، بو «تظاهر» وه خو هه لکیشان وه
خویشان دان نه بیست، وه به و مه رجه ی به بی دابوره وش ی خو ی بیست، به لام
ره خهنگرتن وه «اعتراف» لای رییوارانی ری ره وی ته سه ووف، ناپه سه نده و،
دوره به ریزی لی ته کن.
- ٣١ - چه نده به زور خو سه پاندن به سه ری خه لکا ناشیرنه، نه و نه ده ش خو به که م
زانین به لکو خو به هیچ زانین به لای سو فیانه وه په سه نده، به تایهت به رانه به
گه وره بی خوی گه وره، نه وان ته لکین گه وره بی هه ر بوخوا چاکه، نیمه
به نده پیکین هه ر چه نده ش خاوه ن ده سه لات بین، دیسان هه ر روژی تیا نه چین،
دیسان هه ر به نده پیکین که به رانه به به چه ی می شوله و گازی می شیک ته په شو کین
که واته «ئیسیتیکار» بو به نده نه هاتوه وه که سی سه ره تایی خا لک بیتو پایانی هه ر خا لک
خو بناسیت با شتره تا خوی لی بگور ریت.
- ٣٢ - (شو کری نهمهت) خوا له سه ره ی ئیبراهیم ئایهتی (٧) داته فه رمی «لَنْ شَكْرُمْ
لَا زِيدَنكُمْ، وَلَنْ كَفْرُمْ اِنْ عَذَابِي لَشَدِيدٌ».
- ٣٣ - (لو کرانی ذات) یان ایثار. به وه ته لکین ده ست له قانجاز وه یان ئاسابیشی خوی
هه لگرتیت له ریی خوش به خت کردنی خه لکو دابین کردنی خوش به ختی و
کامه رانی و قانجازی خه لکا، ته م خو به خت کردنو ده س له خوشی خو هه لگرتنه
به کینکه له پیناسه په سه ندو تایه کانی په پره وانی ته سه ووف، خوی گه وره له ئایه ی
(٩) سه ره ی «حه شر» دا ته فه رمی «وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ اَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ»
خوی گه وره له ته عریفی نه نصارا، یان بری له مو هاجیرین دا که یار مه تی
برامو سو لانه بی ده سه لات ه کانی خو یانیان دا وه. ته فه رمی. «هه ر چه ن خو یان
ئیهتیا جیان بو به وشانه وه پیو یستیان بو بی یان له گه ل ته وه شا فه ضلی برادینی به کانیان ته دا
به سه ری خو یان دا».
- ٣٤ - (دیفاع له حق) به کتی له ههسته په سه نده کانی ده رون ته وه ته، دیفاع له هه ق
بیته جی تشینی تۆمهت له موله و دانو خه لک تاوان بار کردن.
- ٣٥ - خو به ده سه ته وه دان وه ته سلیم یون به رانه به به هه ق وه به (واقعیهت).
- ٣٦ - گه رمو گوپی و شه ووق له سه ری خوا به رستی.

۳۷ - (واقع بینی) هه ق دان به گوشتارو کرداری خه لک به وجۆری که هه ل ته گری نه زیادو نه که م.

وه نه بی ته مانه هه موی پیناسه په سه ندو ناپه سه نده کان بن ، به لکو زۆر شتی تره ه ن
ته گه ر پیتو بیان ژمیرین له ژماره نایین ، بۆغونه «پاککی دهرون وه ناپاککی» مروؤی د لپاک
به هه موجۆری ته گری دلی بیرته جی به لام چ بکه ی له ناپاک ؟ «حیاداری»
بی حیادی بی «ته پادی» به رانه ر به «ته وه ککول» د له ته په و د له ورکی جهزه ع به رانه ر به
«صه بر».

دل ئیشانانی خه لک ، د له وانی خه لک ، «ته قواوه پارێزکاری» نه پرسینه وه
له حه رام و خه لال ، چا که کردن له گه ل خه لک ، خراپه کردن ، به شیوه یێکی گشتی ی
ته مانه به شیکی هه ره دیاری و گه وری ته وه هه سه دهرونی و پیناسانه که مروؤی
خواناسی راسته قینه ته بی تیکۆشی بۆلا بردنو دامالینوه رامالینی ناپه سه نده کان ، له دلو
دهرون داو جی نشین کردنی پیناسه په سه نده کان له جیگای ته واند، چا ته وه مه رده ی
که خوابۆی بکات سه رکه ویت ، وه ته م ته رکه گرنکه بیاته ریگاوه وه ته
خه م ته گه وری به ی بۆگیانی خو ی لی بوه شیتته وه ، وه له ولایشته وه له ریگه ی ذیکرو
فیکرو په رستشو سلوکی ریازی ته ریه تو ریازه ی پتویستی «جیسمی و روحی» به وه ،
دلو دهرون ، وه «له طائفه» کانی پاکو «نورانی» و رووناک کاته وه : وا ته بیته مه ردی دینو
دنیا ، به ناو (به شه ره) به لام له هه قیه تدا مه لایه که به وه له خو شه ویستانی خوابه . ته گه ر
ته مه شی بۆنه کرا خو هه روا به مفته نایته مه ردی مه يدانی ته سه ووف.

ته مه بو ، به کورتی ، بامی «صفاتی حمیده» وه «صفاتی ره ذیله» واته پیناسی چا کو
ره و او په سه ند ، وه پی ناسی ناره و او ناپه سه ند ، له روانگه ی ته سه ووفی
ئیسلامی به وه .

به کهم : سه رچاوه ی وشه ی «صوفی» له چى به وه هاتوه ،

دوره هم «مقام وه حال» له روانگه ی ته سه ووه وه به چى ته لى .

«صوفی»

وشه ی صوفی هه ره له سه ده ی به کهمى کو چى به وه که وتوه ته ناوه وه : «حسن البصري» که خو ی به کیکه له گه وره پیاوانى زانیاری ی ئیسلامی وه ته سه ووه ، وه له سالانى «۲۱- ۱۱۰» کو چى دا ، واته «۶۴۲- ۷۲۸» م دا ژباوه ته لى .

له کاتى ته وانی که عبه دا چاوم ده و به سوفیك ده ستم برد وه خه رچى یی کم دانی ، به نام لى وه رنه گرت ، وه گو ی من خوم چوار «دانیق» م پی به وه ته وه به شى خه رچیم ته کات «دانیق شه شیه کی دیره مهیکه» ، «نوسه ره» .

هه ره ها «سفیان الثوری» که نه ویش به کیکه له گه وره پیاوانى زانیاری ی «حه دیش و که لام و ته سه ووه» وه له نیوانى سالانى «۷۱۵- ۷۷۸» م وه «۹۷- ۱۶۱» ک ژباوه ته لى ، ته گهر ته بوهاشمی صوفی نه بوانى ، قهت بۆم روون نه ته بو به وه که ((ریا)) چى به وچۆنه واته ته و بۆ روون کردوه ته وه ، که وابو ناوی «صوفی» هه ره له سه ره تای ئیسلام وه وه ، وه به وپیاو چا کانه و تراوه که ریگای «زوهده» وه پارێزکاری و خوا به رستی ی راسته قینه یان گرتوه ته به ره .

به نام سه بهاره ت به وه ی که بو چى به م خوا به رسته پارێزکارو زاهیدانه و تراوه «صوفی» وه ته م وشه یه له کو یوه هاتوه ته لى ، به ره له هه موشتی ته لى بزانی ته م جو ره ناوانه وه کو تاوی مندالیک نیه هه رکه له دایک بو دایک ویاو کی دانیش وه ناوی بنین به لکو هه ره کو که زانیاری ی قورئان خو ئندن په یدا بوه ورده ورده ناوی قورئان خو ئنه کان تراوه و پی یان و تراوه «قرآن» یان ته وانه ی که حه دیسیان کو کردوه ته وه به «محدث» ناویان ده ر کردوه ، یان «فقهیه» وه به م جو ره ، یان وه کو پیشه و زانیاری به تازه کانی ته م چه ر خه که هه رشتیکى نازه ته دۆز ریت وه ناوی پیشه و خوا وه ن پیشه که یان ناوه و ناوی میکانیک و کاره با یی ، وه ته به ره چى هاتوه ته ناوانه وه ، وه ده سه تیك

دانه‌نیشتون تاناوی کارناسی کاره‌با بنین «کاره‌بانی» جا هه‌ربه‌وجۆره‌ش به‌شاره‌زای رینگه‌ی شهرع وتراوه «فقهیه» وه‌به‌وه‌ی که‌ئه‌روا حه‌ج‌ئه‌کات، وتراوه «حاجیه» به‌وانه‌ش که‌له‌کاروباری خواپهرستی‌دا شیوه‌ی شه‌ونه‌نخه‌وتن و شه‌وتیژکردن وه‌خواپهرستی گه‌رم وه‌له‌گۆشه‌یینکه‌وه‌به‌کاروباری خواپهرستی‌به‌وه‌سه‌رگه‌رم‌بون وه‌خۆنه‌پروکاندن بۆمالی دنیا‌وه‌باقی شیوه‌ی خواپهرستی راسته‌قینه‌ی «زاهیروباتین» یان گرتوه‌ته‌به‌ره‌وه‌خواپهرستی‌که‌یان، هه‌روا که‌به‌کرده‌وه‌ئه‌نجام‌داوه‌هه‌روایش له‌دله‌وه‌خۆیان‌داوه‌ته‌ده‌ستی‌خواه‌واته «توکل» وه‌په‌ره‌ستشیان له‌«ریا» پال‌ک‌کردوه‌ته‌وه‌وه‌سه‌رگه‌رمی ذیکرو فیکر‌بون به‌مانه‌ش وتراوه «صوفی» هه‌رچه‌ن ناوی‌تریشیان لی‌ت‌راوه، وه‌کو «زهاد»، «فقراء»، «غریاء»، «الشکفته»، «الجموعیه» ئه‌مه‌بۆچی‌بوه‌چونکه‌صوفیه‌کان خاوه‌نی هه‌موی ئه‌م‌پێناسانه‌بون پشتیان له‌دنیا هه‌ل‌کردوه‌که‌واته‌زاهیدن، مال‌وسامانیان پێکه‌وه‌نه‌ناوه‌ئه‌ر مالیشیان بویئت به‌هی‌خوابان زانیوه، وه‌خۆیان به‌موحتاجی‌خوا زانیوه‌پی‌یان‌وتراوه «فقهیه»، هه‌میشه‌جیهان‌گه‌ردی یان‌کردوه‌پی‌یان‌وتراوه «غوره‌باء» له‌ئه‌شکه‌وت وین‌به‌رده‌کانا سه‌رگه‌رمی خواپهرستی‌بون بۆئه‌وه‌ی که‌دورین له‌هه‌راومه‌زات و قاله‌وسهره‌پی‌یان وتراوه «شکفته» واته‌ئه‌شکه‌وت نشین، ئه‌وه‌نده‌یان نه‌خواردوه‌که‌تیرین، پی‌یان‌وتراوه «جموعیه»، وه‌زۆرتری پۆشاک‌و‌سیالیان له‌خوری‌بوه‌واته «صوفی»، پی‌یان‌وتراوه «صوفی»، وه‌چونکه‌زاهیدیان عایدیان غه‌ریب‌یان فه‌قیر‌بگه‌ره‌هه‌رکامه‌ی پێناس بویئت بۆه‌شیک له‌حال‌و‌ئه‌حوالی «صوفی» که‌واته‌کام‌وشه‌توانییتی به‌سه‌ری‌ئه‌وانی‌ترا زال‌بیئت، وه‌هه‌مویان بگه‌ریته‌وه، ئه‌وه‌ماوه‌ته‌وه‌ئه‌ویش بریتی‌به‌له‌جلونه‌رگوسیال، یی‌گومان هه‌موی ئه‌مانه‌له‌باره‌ی جلویه‌رگه‌وه‌کو‌شیون به‌رگی ساده‌ترو‌بی زه‌رقویه‌رق‌تر بکه‌نه‌به‌ر، که‌ئه‌ویش هه‌ر‌سیالی‌خوری‌ی‌بوه، که‌به‌عه‌ره‌بی‌بوه‌ته «صوفی»، وه‌وشه‌ی صوفی‌ی‌بوه‌ته‌ناوینکی هه‌میشه‌بی‌بۆهه‌مو‌سوفی‌مه‌سه‌له‌کیک چونکه‌هه‌موی ئه‌واته‌له‌و‌به‌رگه‌دا به‌شداربون جا‌ئایا به‌راستی «صوفی»، واته‌خوری، پۆشاک‌ی‌بی‌عینوانی‌و‌پێده‌ماری‌بو ۴ «ئه‌به‌وه‌وسای‌ئه‌شعه‌ری» که‌له‌۶۵۷م‌دا فه‌وتی‌کردوه‌وه‌له‌بارانی‌په‌یام‌به‌ره‌له‌مه‌دحی پێغه‌مبه‌ری‌گه‌وره‌دا درودی‌خوا‌ی‌له‌سه‌ر ته‌لیت، ئه‌وه‌نده‌پێده‌مار‌بو‌پۆشاک‌ی‌خوری‌ئه‌کرده‌به‌ری‌وه‌سواری «گۆی‌دریژ» ئه‌بو، «حسن البصري» ته‌لیت‌من‌چاوم‌که‌وتوه‌به‌حه‌فتا‌که‌س له‌وانه‌ی‌که‌له‌شه‌ری‌به‌دردا، به‌شدار‌ی‌یان‌کردبوو هه‌مویان لییاسی‌خوری‌یان‌ئه‌کرده‌به‌ر.

وه‌له‌هه‌موی سه‌رچاوه‌کانا ئاشکرایه‌که‌ئه‌صحافی «صه‌فه» واته‌ئه‌صحابه‌زۆر خواپهرسته‌بی‌ئه‌واکان، پۆشاک‌یان هه‌ر‌خوری‌بوه‌که‌هه‌روه‌ها زۆرجار له‌شيعری‌مه‌دحی خواپهرستانا هاتوه‌که‌له‌به‌رنی‌ده‌ماری‌خۆیان، هه‌ر‌لییاسی‌خوری‌یان‌کردوه‌ته‌به‌ر

یان لەزەمی دەس بەرەکانا هاتو، وە وتراوە کە پۆشاکی خوری ئەکەنە بەر بۆ ئەوێ
بۆلێن ئێمە زاهید وەخواپەرستین، کە واتە زۆر ئاشکرا بە کە پۆشاکی صوف پۆشاکی
بۆ دەماربو دوری گرتن لەزەرقو بەرقی دنیا بوو بۆیە بوو ئە ناویکی هەمیشە بۆ
ریبوارانی رینگە تەسەووف.

بۆ گومان بێ ئە رۆژەلات ناسان، یان لێ کۆلەران بیریان لەوەش کردووە تەو
کە بگرە ئەم ناو ئە وشە «صفاء» یان «لەصحاى صفه» یان «سوفیای» یونانی یەو
هاتنی، واتە حیکەت، کە بە یونانی بە حیکەت ئەلین «سوفیا»، بەلام
لەپاش لێکدانەووە لێکۆلینەووە زۆر بەتایبەت لەروانگەى رىزوانەو، وروون بوو تەو
کە دروستترین باوەر، هەرئەو تە کە ناوی «صوف» بۆیە بوو تە می ریبوارانی
ئەم رینگایە چونکە پۆشاکی «صوف» پۆشاکیک بوو هەرلەمێژنەو براوە بەبەلای
ئەو کەسانە دا کە بونە تە خواوە تەم خەدیە، وە سەرچاوە گەورەکانی تەسەووف،
ئاخەرە کەى هەر هاتو تەو سەری ئەم باوەرەى کە وشەى تەسەووف هەرئەگەر پێتەو
بۆسەری پۆشینى لیباسى خوری، بەتایبەت لەروانگەى رىزوان و ئالوگۆرى وشەو، تە
صەفا وە تە صفە وە تە صوفیا، نابەصوفی، هەر وەها زوانی یونانی، پاش ئەوێ
کە وشەى صوفی، بوو بەباو و ناسراو، بەصەدەیتک، جا ئە ناوی ئیسلاما ئەم زمانە
ناسراو و گۆرراو بەعەرەبى، زۆرتى «ئەبوریحانی بیرونی» ۳۶۲ - ۴۴۰ لێ
۹۷۳ - ۱۰۴۸ م، ئەم باوەرەى هەبو، بەلام زۆرتى سەرچاوەکان وەکو کتێبی
«اللمع» می «ابو نصر سراج» کە لە ۳۷۸ کۆچى دا کۆچى کردو، هەر وەها تەگاتە
سەری دوکۆر زەکی موبارە لێ، لەچەرخی خۆمانایە، هەمویان لەسەری ئەو باوەرەن کە
سەرچاوەى ئەم ناو، هەرئەگەر پێتەو بۆسەری لەبەرکردنی پۆشاکی هەزارانەى
خوری، کە تەم دوایە پۆشاکی هەزاران وێ دەماران هەرلەخوری بوو، وە
دورى یان گرتو ئە پۆشاکی حەریرو رەنگا ورەنگ، ئەگەر بۆلێم سەبارەت بەم ناوانە،
شتە کە براوە تەو نە براوە تەو بەلام ئەمەیان هەم لاین گری زۆرەو، هەم لەهەمویشی
زیاتر هەل ئەگرت، بەتایبەت لەروانگەى «قەواعیدی زمانەو» بەتایبەت
هەرلەبەرئەوێ کە بەناوبانگە پۆشاکی پێغەمبەران زۆرەى هەر خوری بو.

وە من خۆشیم هەر لەسەر ئەو باوەرە کە سەرچاوەى ناو بردنی رىزوانی رینگەى
تەسەووف، هەر لەوشەى صوفەو هاتو، سەرتر لەهەموى ئەو تە فارسەکان بە
صوفی یان وتو «پەشمینەپۆش» واتە «پەژم» «خوری» پۆش، واتە ووشەى صوفە کە یان
بەپەشم داناو، وە حافظ زۆرجار لەشعرەکانیا بەصوفی یەکان ئەلێت «پەشمینەپۆش».

(پەشمینەپۆش) تەندخو از عشق نشیندست بو
از مستیش رمزی بگو تا ترک هوشیاری کند

جگه له ناوی مهقام، ناوی دهرهجاتیش له قورئاندا هاتوه، كه نهویش ههركریت بهمهقامی دانین، لهسورهی نهفالی تایاتی دوو تا چوار، خوای گهورهتهفهرمی، «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ، وَإِذَا بُلِيتَ عَلَيْهِمْ آيَاتُهُ زَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ، الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ، أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا هُمْ تَرْجَاتٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ، وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ».

لهم ئایه دا، یه کهم، دهرتهکهوی که باوه، واته «ئیمان» سی پی ناسی هه به، گوftar وه ئیعتزافی زمانی، که ناوبردنی خودایه (ذکر الله)، باوه، که «وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» بیت کردوه کهمش ههم بهلهنجامی نویت، وه ههم به به خسته نهگی، «يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ» پاشان دیته سهری بامه کهی خومان واته مهقام وه دهرهجه نیک کهخوا ته بداته به نه دهی سه ره برتی و به نه دهی فلم، که ته فه رمی «أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا، هُمْ تَرْجَاتٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ، وَمَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ» ههم پایه و پله و ههم به خستینی گونا هانی له وه و پیش وه ههم روزنی حه لال، ههروه هاخوای گهوره ته فه رمی، «تَرْفَعُ تَرْجَاتٍ مِّنْ نَّشَاءٍ»، سورهی «نه نعام» ئایه ی (۸۳) سه بارهت به حه زره تی ئیبراهیم.

وه له سورهی یوسفیش دا سه بارهت به حه زره تی یوسف که خوا پلهی بهرز کردوه ته وه به سه ری براکانیا، له ئایه ی (۷۶) دا هه رته فه رمی «تَرْفَعُ تَرْجَاتٍ مِّنْ نَّشَاءٍ»، وه ههم دیسان دهر باره ی یوسف ته فه رمی «ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَّشَاءُ».

ئه م لوطفه ی خوای گهوره سه بارهت به م دوپه یام به ره، وه به رانه ر به ههمو په یام به ره کانی تریش، مه به ستیکان له ته سه و فدا بۆروون ته کاته وه، نهویش مه به ستی مورید وه موراده، له رپره وی ته سه و وف دا ئه لێن دوجۆر رپرواره به مورید وه موراد، مورید ته وه که سانه ن به ره نجی خو یان پی ته گهن، وه موراد ته وانه ن که خواته یه وی پیش یان خات، واته هه لێژاردن ههروه کو په یام به ران، که بریکیان هه ر زکما کی به په یام به ری هاتونه دونیا وه، وه کو حه زره تی عیسی، یان وه کو حه زره تی یوسف، به کورنی ته وه ته ینگه یشتیان هی ره نج وخوا په رستی نه، به لکو هه رله بناغه دا خودای گهوره هه لی بۆاردوون ههروه کو سه بارهت به یوسف فه رمی «ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَّشَاءُ»، هه ر له ئیوانی تهوپه یام به ره هه ل بۆرا وانه شا، فه رقی هه به ههروه کو که ته فه رمی، «تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ، مِنْهُمْ مَن كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ...» (۲۵۳) البقره.

پایه و پله کانی مقامی ته صه و و فیش هه ره ژۆنه وه سه ری ئه م سه رچاوه رونه ی قورئان، مه به ست لیره دا ئه وه ته که پایه و پله ی تزیك بونه وه له خوا ی گه وه، ژۆره، نه نانه ت له ناوی په یام به رانی شدا بریکیان پایه ی تاییه تیان هه یه، به لām له پروانگه ی ته سه و و فیه وه هه وه کو و تمان «مقام» به پله و پایه ی ریتواری ریتگه ی ته سه و و فیه ته وتری، وه ژۆره ی خاوه ن پله و پایه کان خو یان ئه م مه قامانه یان، به (هه) مه قام دانا وه، به لām هه وایش هه یه هه ره یه کی له و مه قامانه شی کردوه ته (هه) قوناغ که ئه به نه (ههه) قوناغ، وه کو «شیخ الاسلام عبد الله بن نصاری هه ره یه» (۳۹۶ - ۴۸۱)، ک، (۱۰۰۹ - ۱۰۸۹) م که له کتبی «منازل الساترین» دا، مه قامه کانی کردونه ته (هه) به شه وه، وه ئه وانی شی هه ره یه کی کردونه ته ده پله که له ئاکامدا ئه به نه (ههه) مه قام..

هه وایش هه یه ته و سه ده شی هه ره یه کی کردوه ته ده قوناغی تر که ئه کاته هه زار قوناغ هه وه کو که ابی بکر الکاتی که هاو چه رخی جونه ی ده وه به کی که له گه وه په یاوانی ریتگه ی ته سه و و فیه ئه لیت «ان بین العبد و الحق الف مقام من نور و ظلمه»، ابوالمواهب عبد الوهاب که به ناویانگه به ئیامی (شه عراف) که ۹۷۳ م له قاهره دا دوا کوچی کردوه، له کتبی «الواقیت و الجواهر» دا ئه لیت، ئه بی مروف «۲۴۹۹۹» پله ی رۆحی بیریت تائه گاته مه قامی «مونه ره ی دین».

هه وه ها «حکیم الترمذی محمد ابن علی» که له (۳۲۰) ک دا له جیهان ده رچوه به جو ریکی تر ناوی مه قامات ئه بات، واته بو هه رچۆره ریتواریکی ریتگه ی خوا به رمقی مه قامیک دانه ی، وه ئه یان کاته جوار به شه وه مه قامی صادیقین، مه قامی صیدیقین، مه قامی موقه رره ی دین، مه قامی مونه ره ی دین، جائمه وای لی دیت له فلان پله وه تا فلان پله هه صادیقینه، له وه لا تا فلان شوین هه موقه رره ی دینه... هتد...

وه شیخی بشرق مه ره وه ردی حه له ب (۱۱۹۰ - م) ئه یان کاته پینج پله که ئاخیر پله ی ئه یینه مه قامی «تموحید»، که له و دوا ریتوار ئه گاته «نور الانوار» که دوا پله ی گه وه په یاوانی ئه م ریتگاته وه که م که س له گه وه په یاوانی گه یشتونی.

به لām «شیخ سیراجی طوسی» له کتبی اللمع دا، ئه لیت، مه قام به وچۆنه ته ئه لیت که به نده ییکی خودا له لایینی خودا وه خه لاتی ئه کرت، وه کو مه قامی صابیره کان، مه قامی مونه وه ککلین، هه رکاتی به کی له م مه قامانه بویه خه لاتی که سیک له وه دا

خوێان ههیه، له کتێبی (الرسالة القشيرية) دا ابوالقاسم عبد الكريم بن هوازك القشيري لهم بارهوه زۆری نوسیه. وهلهزوانی گهوره پیاوانیکی وهکو شیخ معروف الکرخي، وهسری سقطی، وه جونه بیدی شهوه زور شفی گهراوه تهوه، جالته لیت، «الاحوال مواهب، والمقامات مکاسب» «الاحوال، الحزن، الالم، السرور وغیرها».

یان ته لیت «الاحوال تأتي من عين الجود، والمقام يحصل ببذل الجهود» ههروهها «جونه بیدی به شهادی» که له (٢٩٧) ک (٩١٠) م له دونیاده رچوه، نهفه رمی «الحال نازلة تنزل بالعبد في الحين، فيحل بالقلب، فيصفو الوقت في حال الصوفي ويزل بهم جوره چۆنیته حالومه قام روون بویه وه، بهلام له گه له ته مهشا سه یرته که ین بری جار بیرواری ریوارانی ته مرینگایه سه بارهت به حالومه قام له یه ک جوتین، واته بریکیان حالیک له و حالاته به مه قام دانه نین، بریکی تریان به حالی ته زانن، بهلام شاره زایانیان، سه بارهت بهم دوباره یری به، ته لیت، به لیت حالی واهیه له پیشا حاله، بهلام ته مینیت هوه سه قام گه یرته ییت و ناروات، وه مادام که مایه وه تیر ته وه حال نیه وه مه قامه، جاهه ره ته وه ته به ته هوی ته وه دوباره یری به.

دوو چۆنیته، یان دووپایه هه، کهوان له رینگه ریوارانی ته سه ووف دا سه بارهت به وانیش به ییویست ته زانم هه ریسته بامس بکه م چۆنکه چۆنیته ته وانیش له باسی حالومه قامه وه نزیکه، تهو دوو چۆنیته تهش بریتین له «ته لوین» وه «ته مکی» که ریواری ری ره وی ته سه ووف لهم دوو حاله تهش به هره مه ندو به رخور دار ته ییت جا سه بارهت به مانیش و تراوه که ته لوین، حاله، وه ته مکی مه قامه، ته لوین، ناوی خوی وابه خویه وه واته «گورانی رهنگ»، که ته یته گورانی حالی سو فی له حالیکه وه بو حالیکی تر، نه بولفا سمی قوشه یری که ناومان برد ته لیت، (التلوی صفة أبواب الأحوال، والتکین صفة اهل الحقائق، فما دام العبد في الطريق فهو صاحب تلوی، لانه يرتقي من حال الى حال، وينقل من وصف الى وصف، ويخرج من مرحل ويحصل في مريع، فاذا وصل تمكن»

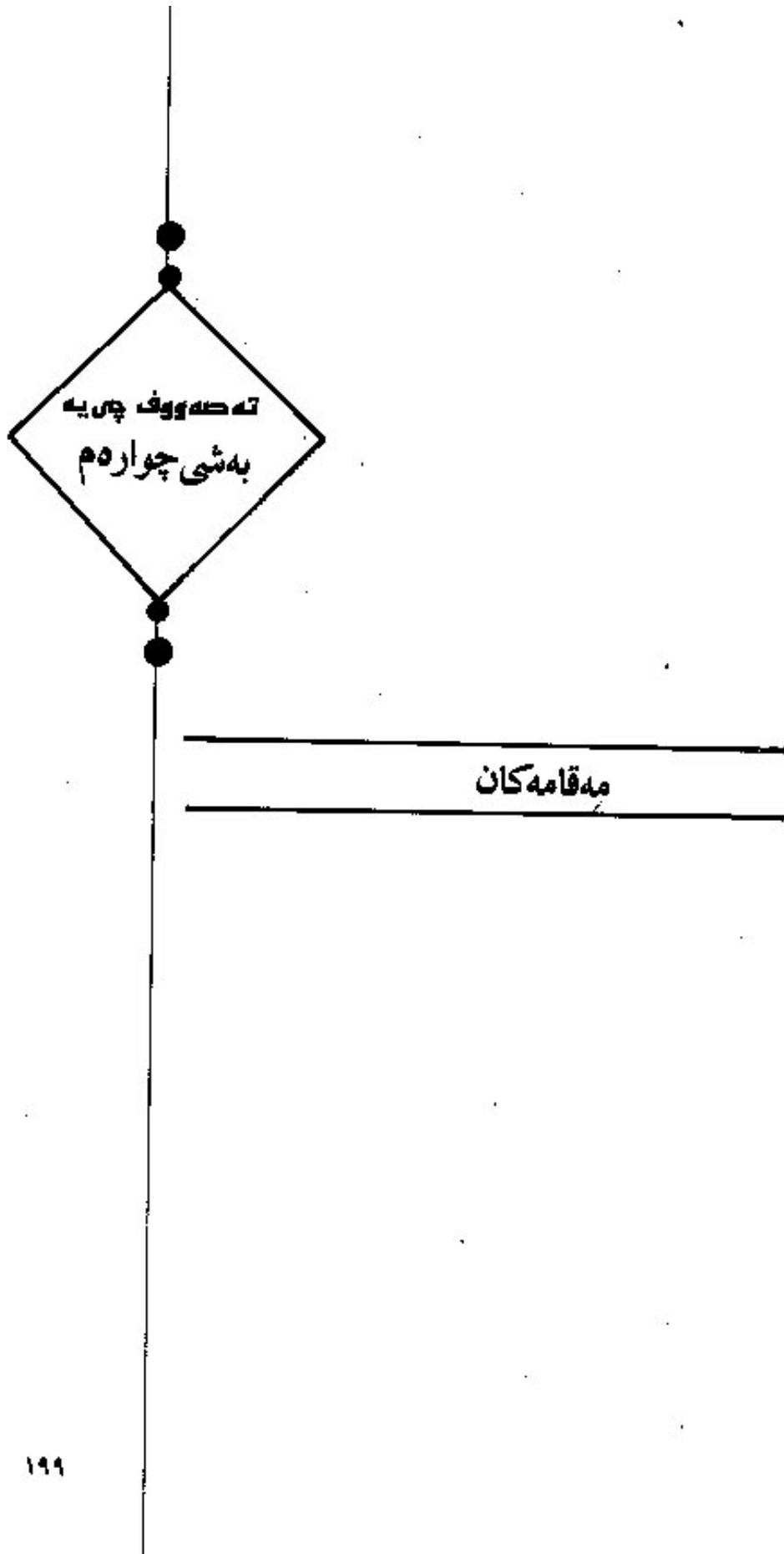
ته لیت. (شیخ)

مازلت انزل في وداك منزلاً
تخبر الأبواب دون نزوله.

ئەلێت (صاحبُ التلوین ابدًا فی الزیادہ وصاحبُ التکین وصل ثم اتصل ، وإمارةُ إله اتصل ،
 إله بالکلیة عن کلیتہ بطل) ، لەپاشان هەر قوشه پیری سه بارهت به ناساندنی «نهفەس»
 که نه ویش حاله تیکه له حالاتی تهصه ووف وه له کوردی خویماندا زووجار به کاربراهه ،
 که نه لێن فلان کهس ده مونه فهسی باشه ، یان هانام بهو ده مونه فهسته ، ئەلێت ،
 (النفسُ ترویح القلوب بِلطائف الغیوب ، وصاحبُ الأنفاس اُرقی وأصل من صاحب
 الأحوال ، فكان صاحب الوقت مبتدئا وصاحبُ الأنفاس منتها وصاحبُ الأحوال بينها)
 فالأحوال وسائط والأنفاس نهاية المَترق ، فالأوقات لصاحب القلوب والأحوال
 لأرباب الأرواح ، والأنفاس لأهل السرائر، لێره دا ییم باشه بلم «ابن الوقت وصاحب
 الوقت» نهوانیش له تهصه ووفدا هاتوون «ابن الوقت» جوړیکه له «تلوین» واته زووزوو
 نه جوړیت وه قوشه پیری لێره دا مه بهستی نهوه یانه چونکه نه لێ «فكان صاحب الوقت
 مبتدئا» به لām صاحب الوقت بهو وه لیه ، وه بهو گه وره پیاوه نهوتری که پایه ی
 له هه موپایه کان گه وره تره که بگره «قطبی» زه مانی خو ی ییت . «ابن الوقت» هی سه ره تایه
 به لām «صاحب الوقت» هی دوا پله به .

له پاشان ئەلێت (وقالوا أفصلُ العبادات عدُّ الأنفاس) لێره دا نه لێ بلم
 «هوش ده رده م» که یه کیکه له «یانزه» پایه ی سلوکی رینگه ی نه قشبه ندی یه کان ،
 هه ره ئه م «عدُّ الأنفاس» ، واته هه ناسه ژمی ری ، یان یه ک هه ناسه له خودا غافل نه بو نه ته .

به م جوړه ئیسته نهوانین حال و مه قامی صوفی یه کان له یه ک جوی که یه وه و
 بیان ناسین ، به لām هه روه کو له پیشا گوتم ، باسی یه که یه که ی هه ر حال و مه قامیک
 ییگومان پتو یستی به نویسی کتیبیک نه ییت ، ئومیده وارم ، خو م ، یان هه ر
 خو ی نه وار یکی تری شاره زای کورد ، بتوانین ئه م ئه رکه به رینه ریگاو ه تا ئاوا کتیبیک
 بخو یته کتیبخانه کانه وه ، نه ویش بو روون کرد نه وه ییکی زیاتری خطا وه ن دلانی
 خودایی داوان .

«مه‌قامه‌کان» :

«توبه»	١ - ته‌ویه ،
«ئنابه»	٢ - ئینابه ،
«زهه»	٣ - زوهه ،
«قناعه»	٤ - قه‌ناعهت ،
«ورع»	٥ - وه‌رع ،
«صبر»	٦ - سه‌بر ،
«شکر»	٧ - شوکور ،
«توکل»	٨ - ته‌وه‌ککول ،
«تسلیم»	٩ - ته‌سلیم ،
«رضا»	١٠ - ره‌زا ،
«محاسبه»	١١ - مو‌حاسبه ،
«خوف ورجاء»	١٢ - خه‌وف و ره‌جا ،
«فقر»	١٣ - فه‌قر ،
«صدق»	١٤ - صدیق ،
«مراقبه»	١٥ - مو‌راقبه ،
«احسان»	١٦ - ئی‌حسان ،
«قرب»	١٧ - قورب ،
«اخلاص»	١٨ - ئی‌خلاص ،
«فنا»	١٩ - فه‌نا ،
«بقاء»	٢٠ - به‌قا ،
«توحید»	٢١ - ته‌وحید ،
«تجرید»	٢٢ - ته‌جرید ،
«تفرید»	٢٣ - ته‌فرید ،
«تزیه»	٢٤ - ته‌تزیه ،
«عبودیه»	٢٥ - عو‌بودی‌یهت ،

ئارامگەى بەھائوددین وا لەگۆشەى باخچىكى پر لەدرەختى گەورەى توو قەيسى دامووە
ھەردوو لاکەى مزگەوتە وەخەلك دین بۆزیارەتى.

ئەلوفسین چەن وینەیینكى گرتووە لەو ئارامگەى بەیارمەتى خودا ئیمەش
لەم کتیبەدا چاپیان ئەکەین.

ھەروەھالەھەمان کتیبائەلێت، ئارمینوس وامبرى کە ئەویش رۆژ ھەلات
ناسینكى مەجەرى یە «A. WAMBEY ۱۸۳۲ - ۱۹۱۳» کە ئەویش ھەر لەصەدەى
نۆزدەدا چووەتە بوخارا ئەویش ئەلى ھەمیشەو بەردەوام خەلكینكى زۆر تەنانەت لە
چینەووە دین بۆزیارەتى مەرقەدى بەھائوددین نەقشبەند، وە بوخارایى یە کان دایان
وايە رۆژانى چوار شەممە دین بۆزیارەت وە خەلكینكى زۆر ھەر شەو تابەیانى
لەنزىكى مەرقەدا سەرگەزمى نوێژ وە خوداپەرستین، وە لە تەنشتى مەرقەدا
مزگەوت و خانەقاو موسافیر خانەیشى تیايە. لە کتیبى الخدائق الوردیە وە لەکتیبى
الانوار القدسیە دا کە روو نوسیكە لەحەدائق، ئەلى کاتى کە بەھائوددین لەدنيا
دەرچو لەباغىكى خویا نێژا وە ھەر دەس بەجى ئارامگەیینكى زۆر بەشکو بەسەرى
گۆرەكە یەووە وە مزگەوتىكى گەوزەش لە تەنشتى دا دروس کرا وە پادشایان و گەورە
پیاوانى ئەو مەلەبەندە مەوقوفاتىكى زۆریان تەرخان کرد بۆ بەرپووە بردنى میوان و
زیارەت کەرانی ئارامگەو مزگەوتەكە.

نوسەر و توێژەرى کتیبى قودسى یە ئەلى بەھائوددینى نەقشبەند جگە لە ریسالەى
قودسى یە چەن ریسالەیینكى تریشى ھەيە کە لە کتیبخانە کانی جیھاندا پارێزراون
وەكو الاوراد البهائیه وە «اُوراد صغیر» ئوراد ئەلبەھائییە، شەرحى زۆرى جیاجیای
لەسەرنوسراو، ھەروەھا ریسالەى (الواردات) ە کە نوسخەیینكى لە کتیبخانەى
ئەباصوفیە دا ھەيە، ھەروەھا کتیبى «دلیل العاشقین»، لە تەصەووف دا وە
«حیات نامە» کە پەندو ئاموزگارى یە.

ووشەى نەقشبەند:

سەبارەت بە ووشەى نەقشبەند زۆر باس کراوە. لەپیشا ئەلى بلیم ئەم ووشەى
نەقشبەندە، ئەلك نەقشبەندى، نەقشبەندى بۆ ئیمە مانانە، وە ئىكەى ھى نەسبەتە.

ئەم ووشە یە فارسی یە واتە ئەو کەسە ی کە نەقش ئەکات «پێناسیکی مۆرە کە بە فاعیلی» یە، وەکو بێلین وێنە گەر، نەقش زۆر تری بۆ هەل کەندنە لەسەری بەردودار، بەلام ئیستە بەو کەسانە ی بە دەست وێنە ئەکێشن ئەلین (نەققاش) ووشە ی نەقش بەتەنە عەرەبی یە وەبۆشت نەخش و نیکار کردن هاتو بەلام بەهۆی پاش بەندی (بەند) هەو ووشە یێکی فارسی لی دروس کراوە، رەنگ گەر، وێنە گەر، شت هەلکەن. «العلم في الصغر كالنقش على الحجر». جا ئەگەر بەهائوددین، ناوە کە ی «نەقش بەندی» بوائی ئەمان گوت بگەر باو باپیری نەققاش بوین، سەرگۆزەشتی باپیری شی روونا کە، خویشی ئەوەتا لەروژتکەو چاوی کردووە ئەوە هەر سەرگەرمی گرتە بەری رێبازی تەصەووف بوە.

کەواتە هەر، بۆچونە مەعنەوێ یە کە دروستە، واتە بەهائوددین نەققاشی دەرون بوە وە نەقشی (الله) ی لە دەرونی خوێو مۆری دەکانیا چەسپاندووە وە ئەوەتا رێ رەو کەشی سەر ئەکەین هەمو ی کۆششە بۆ ئەو ی مەذکور کە خواپیت هەمیشە لە دەرونا پیت، شاعیریکی نەقش بەندی ئەلێت.

أني برادرٌ درٌ طريقٍ نقشبند
ذكرٌ حقاً درٌ دلٍ خودٍ نقشٌ بند

واتە، ئە ی برادەری رێگە ی نەقش بەند ذیکری هەق لە دەرونی خۆتا نەخش بەکە، هەلێ کەنە. برێک گوتویانە نەقش بەند دی یێکە لە بوخارا، وە بەهائوددین خەلکی ئەو ی یە، ئەو هەر زۆر لە ئاوەزەو دەوورە، یە کەم گوندی وا نەبووە نیه، دوو هەم ژبانی ئەو روونا کەو دیارە لە کوی لە دایک بوە، سی هەم ئەگەر گوندی وا هەبوائی ئەبوائی بەهائوددین ناوی نەقش بەندی بوائی ئەک نەقش بەند.

کەواتە هەر ئەوەتە کە پەروشی ذیکری نەبی رەواج داوە کە ئەبیتە هۆی بەردەوام بونی (مەذکور) یان «موسەمما» لە دەرونا وە لە دەرونا نەقش ئەبەستی.

مەبەستیکی تر هەیه پێویست زانی ی روونی کە مەوە ئەویش ئەوەتە یەکی لە ناوە کانی شاھی نەقش بەند «محمد بهاء الدين الأويسی البخاري» یە، بوخاری، روونا کە واتە خەلکی بوخارایە، بەلام ئووەسی چی یە؟ گوا یا برێک گوتویانە هی ئەوەتە

پهوشی ئەو لە تەصەووف دا وەکو پەروەشی «وہیسی قہرہنی» بوہ. نوسەری کتیی (تاریخ تصوف در کردستان) سەبارەت بە پروون کردنەوہی واتای ئەم وووشە، قامکی راکیشاوہ بوکتیی «تاریخ السلمانہ». گوايا لەم میژوہ دا وا نوسراوہ.

راستەکە ی ئەوہ تە ئەو مەشایخانە ی کہ لە لایینی رۆحانی یەتی مەشایخانە فەوت کردوہ، یان مەشایختکی دور دەستەوہ کہ نەتوانن بە خەزمەتیان بگەن، پەروەردە کرابن، بەوانە ئەلین (ئوہیسی)، واتە ھەروا کہ حەزەرەتی وەیس نەبو بە نەصیبی کہ بە خەزمەتی پیغەمبەر بگات وە ھەر لە دوروہ موسولمان بو وە لە بەرەکەتی رۆحانی یەتی حەزەرەت بە ھەرمەندو بەرخورداریو، ھەروا ئەو مەشایخەیش ئەکری لەنورو بەرەکەتی گەورە پیاویک بەرخورداریت، بائەو گەورە پیاوہش فەوتی کردییت یان لەو کەسەوہ دوور بیت.

جا چونکہ شاھی نەقشبەند زۆرجار فەرمویەتی وە لە سەر گوزەشتەکانی ژبانیسیا نوسراوہ کہ رۆحانی یەتی (خواجە عبدالخالق غەجدەوانی) پەروەردە ی کردوہ، وە ئەمیرکولال ھەروہ کو باسان کرد تا ئەو شوینە ی بۆی کرا پەروەردە ی کرد وە لەوہ ولا خواجە عبدالخالق گەیانندویەتە ئەو مەقامە بەرزە، کہ واتە «ئوہیسی مەشرەب» وە بەو بونەوہ پیتی ئەلین، «بەھائوددین ئەل ئوہیسی».

ھەر لە بەری ئەمەیشە، کہ ئەلین شاھی نەقشبەند زەنجیرەکە ی بە (دە) واسیطە ئەگاتە پیغەمبەر، چونکہ بەینی ئەو وە غەجدەوانی لائەبەن کہ بریتین لە ئەمیرکولال، سەمماسی، عەلی رامینی، مەحمودی ئەنجیر فەغنەوی، عاریفی رپوگەری، ئەم ھەموہ پیرە دەست بە دەست ئەکەونە نیوانی (بہاء الدین) وە غەجدەوانی جا کہ مادام رۆحانی یەتی غەجدەوانی بەھائوددینی پەروەردە کردییت یەکسەر غەجدەوانی ئەبیتە مورشیدی بەھائوددین جا ئەمەتە مەقامی ئوہیسی، ئەم مەقامی ئوہیسی یە وە نەئی تەنھا ھی بەھائوددین بویت بە لکو سەبارەت بە شیخ حەسەنی خەرقانیش ھەروایە، وە مەشھورە کہ رۆحانی یەتی باہەزیدی بەسٹامی ی پەروەردە ی کردوہ شیخ حەسەن لە «٤٢٥» ک دا فەوتی کردوہ. باہەزید لە «٢٦٩» ک دا.

ھەروہا مەشھورە کہ باہەزید پەروەردە کراوی رۆحانی یەتی ئیام جەعفەری صادیقە کہ لە «١٤٨» ک دا فەوتی کردوہ.

تهنانهت پرێك لایان وایه دوو بایهزید هه‌ن، یه‌كێکیان له‌پۆزگاری ئیام
جه‌عفه‌را بوییت، مه‌به‌ستی من پروون کردنه‌وه‌ی ئه‌م وشه‌ی «ئوه‌یه‌سی» یه‌ته‌، ئه‌گینا
ئهو گه‌وره‌ پیاوانه‌ مه‌به‌ستیان ئه‌وه‌بوو به‌رۆبکه‌نه‌ خوا خوایش له‌همو شوێنی حازره‌
وه‌خۆی به‌نده‌ی خۆی هیدایه‌ت ئه‌دات «واتقوا الله وיעلمکم الله» ئهو په‌رانه‌ش کوژانی یان
نه‌کردوه‌ که‌سی مورشیدیکی وه‌کو ئه‌میر کولال بلیت ئه‌وه‌ی که‌ زانیم وه‌ توانیم درېغم نه‌کرد وه‌
تۆم له‌پێستی به‌شه‌ری یه‌ت ده‌رکرد، پاشان خۆی ئه‌توانی رینگای خۆی دیاری کات، وه‌ لای
خوایش هه‌چی پهی ناچیت که‌ رۆحی گه‌وره‌ پیاویك بکاته مه‌نۆری په‌روه‌رده‌ کردنی گه‌وره‌
پیاویکی تر، به‌کێکی تر له‌و گه‌وره‌ پیاوانه‌ی که‌ شاه‌ی نه‌قشه‌بند پهی گه‌یاندن خواجه‌ یه‌عقوبی
چهرخی بو که‌ له‌سالی (٨٥١) دا له‌دنیا ده‌رچوه‌، ئه‌ویش شابازیکی رینگای هیدایه‌ت
وه‌ ئیرشاد بوو وه‌ سه‌دان تیکۆشه‌ری ئهو رپیازه‌ی گه‌یاندوه‌ته‌ مراز.

کۆرته‌ فهرموده‌ کانی شاه‌ی نه‌قشه‌بند، هه‌م له‌باره‌ی ئیشارات و ئه‌سراری
ته‌ریقه‌ته‌وه‌ وه‌هه‌م له‌باره‌ی رپی‌نمایی و ئیرشاده‌وه‌ بو‌ئوه‌ ده‌ست ئه‌دات دنیاییکی
پهی پروون بکریته‌وه‌.

ئوه‌ی بیه‌وی زیاتر له‌م رپیازی نه‌قشه‌بندی یه‌ بگات وه‌ گه‌وره‌ پیاوه‌کانی باشتر
بناسیت ئه‌توانی سه‌یری ئه‌م کتییانه‌ بکات.

١- کتیی قودسیه‌ که‌ که‌ ئیمانی به‌هائه‌ددینی نه‌قشه‌بند وه‌ ئه‌حمه‌دی طاهیری
عیراقی، به‌زمانی فارسی له‌چاپی داوه‌، باشی ئه‌م کتییه‌ ئه‌وه‌ته‌ ده‌ست نیشان
ئه‌کات بو زۆر سه‌رچاوه‌ی تر.

٢- ریساله‌کانی تری شاه‌ی نه‌قشه‌بند که‌ چه‌ن لاپه‌ره‌ پهی له‌مه‌وبه‌ر ناومان بردون.

٣- مه‌کتوباتی ئیامی ره‌ببانی که‌ زۆرگرنگ و قوله‌.

٤- نه‌فه‌حات ئه‌ل ئونس ی، جامی.

٥- ره‌شه‌حات عه‌ین ول حه‌یات، «فخر الدین علی کاشفی»

٦- «انیس الطالبین وعدة السالکین» ئارشینی میلی هیند.

٧- الحدیقه‌ النّدیّه فی آداب الطریقه‌ النّقشبندیّه. محمد بن سلیمان البغدادی له‌میسر
چاپ کراوه‌.

٨- حبیب السیر (خواندمین)

٩- مناهج السیر «ابو الحسن زید المجددی» (١٩٥٧) م له‌ده‌لی له‌چاپ دراوه‌.

- ١٠- المواهب السرمدية في مناقب النقشبندية
- ١١- تنوير القلوب في معاملة علام الغيوب هردوکی هی شیخ محمد امین الکردی به.
- ١٢- الحقائق الوردية في اجلاء النقشبندية نوسینی عبد المجید الخانی.
- ١٣- الانوار القدسية في مناقب السادة النقشبندية هی محمد الرخاوی به، که روونوسیته له (الحدائق).
- ١٤- اسرار التوحید في مقامات الشيخ ابو سعید.
- ١٥- ریاض المشتاقین نوسینی مهلاحامیدی بیسارانی خهلیفه شیخ عوسمان سیراجوددین، دهستخهتهو بهفارسی نوسراوه.

نوسه ری کتبی قودسی به ئەلی به داخه وه ئەوهی سه بارهت به نه قشبه ندی نوسراوه زۆرتری وا له کتیبخانه کانی ئەورپاو ئەمریکا دا، ناوی رۆژه لآت ناسیک ئەبات ئەلی جوانه مه رگ بوه که ناوی «ماریتان موله» بوه، ئەلی ئەم لاوه زۆر له باره ی نه قشبه ندییه وه کۆلیویه ته وه و نوسیویه تی ئەلی له سالی (١٩٦٣) م دا له گوڤاری موطاله عاتی ئیسلامی له پاریس دا سه بارهت به لیکۆلینه وه کانی ئەو لاوه مه به ستیک له چاپ دراوه هه مو شتیکی تیا باس کراوه (REVUEDES ETUDESISLAMIQUES) من بویه ناوی ئەم کتیبانه و ئەم مه به ستانه م نوسی شایه د له ئاینده دا جوانه کاتمان غیرهت بیان گری وه له و نوسراوانه که لک وه رگرن، وه زۆریک له نهینی به کانیش پروون که نه وه.

جاریکی تریش ئەلیم ئەو کتیبه تازه ی قودسی به نوسینی ئەحمه دی طاهیری عیراقی، له باره ی ناوبردنی سه رچاوه دیاری کردنه وه سه بارهت به نه قشبه ندی باشترین مه صده ره.

کاری تەمەوووف لە نەدەبی کوردیدا

پیشه‌کی

مه‌به‌ست له نووسینی ئەم بەشە لەگەڵی کتیی «تەصەووف چی یە» دا پی‌گومان ،
چەن شت بوو .

یەكەم ئەوەی بۆم تەصەووف یەكێكە لە هۆگەرەكانی دەوله‌مه‌ند كردنی
ئەدەبی ئیسلام وە فەرھەنگی ئیسلامی ، چونكو ئەگەر تەصەووف نەبوا ،
ئەم هەموو شۆرە لەكوێ ئەبوو ؟ عیشق ھەر عیشق مەجازی بوو گۆرانی گوتن بەقەدو
بائای ئەو جوانانەدا كە ماوێكی سنوورداری دلی مەووف بەخوێانەووە سەرگەرم ئەكەن
وہ زۆرجار پاش نیشتنەووەی ئاگری ئارەزوومیان ھاتی پیری و ، ناشیرین بوونی
شیوہ ، ئەو ئەوێتەش پرووہ و كزی چوہ ، زۆر جارێش ئەو دلدارانە پاش
بەیەكە گەیشتن لێك جیا بوونەتەووە ھەریەكی بە لایەكا چوہ .

جا ئەوہ لەكوێ و ئەم عیشقە ئەبەدی و پڕۆزە لەكوێ ، كە پیری ، گەشتی
ئەكاتەووە مردن گەرمتری ئەكات ، وە تام و چێژ ، مەزە ، ھەتا دیت زیاتر ئەبێ .
بەكورتی ، تەصەووف ، بویە زاخاو دەرو ، جەلا دەری ئیستیعدادو
دەروونی خاوەن دڵان ، وە صەدانی وەكو حەللاجی بردە بەر پەت وەقەنارەو ،
كەچی تاھات شۆری عیشقیان گەرمتر بوو ، ھەروەھا پیری ئەو ئاگرە گەشت ئەكات و
خاموشی ناكات .

ئەوہ تەصەدان وەكو رابیعەو ، ابن الفارض و محی الدین عەرەبی و عەبدولقادری
گەیلانی و ... لە ناوی عەرەبا ، ھەروەھا عەططارو سەنایی و مەولانای رۆمی لەناوی
فارسیەكاندا گەیانە قەلە پۆیە شیعری تەصەووف ، وە گەنجینە ئەدەبی عەرەبی و
فارسی پركرد لە گەوھەری گرانمایە . جا ھەرچەن ، بەشی ئەدەبی كوردی ، تا
ئەو پادەییە نەبوە ، بەلام ئێ بەشیش نەبوە تا پادەییەكی زۆر ، ھەم موصطەلەحاتی
عەرەبی و فارسیی تەصەووفی ھاوردە ناوی ئەدەبی كوردی ، ھەم پری
موصطەلەحاتی تازە داناشراو ، ھەم پری لەو موصطەلەحاتە كراونەتە كوردی وە

تائیستەش وان بەسەری زارەووە ، بەسەری نووکی قەلەمی نووسەرانیوە . شاید
پری جار ئەو کەسە ی ئەو ووشانە بەکار دیڕی نەزانی ئەگەر تەصەوووف نەبواوە ، ئەو
ووشە یە نە ئەبوو .

هەروا کە رەوشی پاک ، وەکو دەس پاکی ی ، چاوپاکی ی ، وەکو ئەدەب ،
وەفا ، ئیخلاص ، زوهد ، وە قەناعەت ، وە زۆر خەدی باشیشی رەواج پی
داییت . جا ئەم باسە هەرچەن خۆی بەشی نی یە لە رپرەوی تەصەوووف ، بەلام
بەرەمیەکە لە بەرەمەکانی ، کەوابوو بە پۆیستەم زانی ، بەکورتی ، پەنجە یەکی بو
راکیشم .

بی گومان شیعر هەست دەرپرینە ، سەبارەت بەو شتانە ی ، کە خاوەن شیعر
تیایان ئەژیت ، ئەو ی لە دەشت و صەحرادا ئەژیت شوینە پی ژبانی دەشت نشیان
ئەو ی لە شاخ و کێوا ئەژیت شوینە واری سوروشتی کێو نشیان یان هەر جۆرە ژبان و
هەلسونیشتی کە باوییت ، ئەو شتانە لە شیعی نووسەر بەدی ئەکرین ، سا ، یان
پیاوە لداوە ، یان لۆمەو ، توانجە یان هەر جۆرە هەست دەرپرینی .

هەرواش لە هەر وڵاتی ، یان هەر پلەو قوناغیکی میژوودا ، پریشت ئەبن
بەباو ، وەکو شانازی کردن بە هۆزو تایفە ی خۆو ، توانج گرتن وە سەر زەنش
کردنی هۆزەکانی تر ، وەکو بەر لە ئیسلام ، لە جەزیرە ی عەرەبیدا ، یان مەدح کردن
و پیاوە لداوە خەلیفەو سولطان و ئەمیرەکان لە رۆژە لاتی ناوە راستدا لە سەرەتای
ئیسلام بەم لاوە ، یان وەکو باسی جوانی ئافرەت و سوروشت وە هەمو جوانی بەک
بەدریژانی میژوو . یان وەکو باسی رابواردن و مە ی خواردن و هەمو جۆرە شتی کە لە
سەر دەمەدا باوییت ، یان وەکو شیعی سیاسی کە ئیستا بوە تە باو وە هەول ئەدەن
سەر دەمی دەس پی کردن و ئالا هەلگری پەیدا بکەن وە تەنانەت توانج ئەگرە
ئەوانە ی لەم سەر دەمەدا خۆیانی لی لادەن ، جا هەر بەم جۆرەش پاش ئەو ی
رپرەوی تەصەوووف ، بەناوی رپرەویکی تایبەتی خواپەرستی ی جی گیر بوو ، ئەدەبی
تایبەتی تەصەوووف کە و تە گروگال و وردە وردە جینگە ی خۆی کردەووە .

بی گومان شیعر بە هەر یەو ، شتیکی خوا داوە وە کەس ناتوانی بەزۆر بیته
شاعیر ، جا بەو بۆنەووە خۆ هەموو صوفیە کیش نەیتوانیوە شیعر بلی ، باوەکو ئەویش
هەروەکو هاوکارو هاو دەو قەکە ی خۆی خواوەنی حال و وە جەدو مەقاماتی تەصەوووفیش

بویت ، ههروا که هه موو شاعیری نهیتوانیوه صوفی بیست و خوی بخاته ریزی شاعیره صوفیه کانهوه ، بوچی ؟ چونکه لهو جیهانهی ئەوان ناشارهزا وه بیگانه بووه . کهوابوو ئەدهی صوفی ، ههروه کو هه موو ئەدهییکی تر ، بهشی شیعری ههیه و پەخشانی و تەئلیف ، واتە کتیب دانان و ، کاغەز نووسین و هی تروه له ناوی ئەمانهشا هه بوه له ههچکام له م بههروه هونه رانه دا دهستی نه بوه ، ههیش بوه له بهکی یان له هه موویانا بهه ره مه ند بوه .

جا ، صوفیه عه ره به کان وه ههروه ها فارسه کان یان تورک و موسولمانه کانی تر هه ره له میژه وه له م مهیدانه دا ههنگاویان ناوه و ، ههروه کو وتمان سه دانی وه کو رایعهی عه ده ویه (١٣٥٠ی ک) ، حه للاج و ابن الفارض و عی الدین عه ره ی و عبد القادر گیلانی ، خو یان نواندوه .

هه ره وه کو له ناوی فارسه کانا مه ولانا جلال الدین رومی ، سنائی ، فرید الدین عطار ، جامی ، حافظ .. وه زۆری تر گه نجینهی ئەدهی ته سه ووفیان پرترو ، ده وله مه ند تر کردوه .

بی گومان صوفیه کورده کانیش به کی بوون له م به شانه ، به لام به داخه وه که لینیکی گه و ره که له کۆشکی ئەده ییاتی ته سه ووفی ئی مه دا ههیه ، ئەوه ته ؛ تا ، ده قه رنیش که له ئیسلام تی په ریوه ، به و جو ره ی بشی زمانی کوردی بو خو ئینده وه ، نووسین به کار نه براوه ، وه گه و ره پیاوانی ته سه ووف به هوی گره ویده یی یان به زمانی قورئان ، هه ولیان نه داوه به زمانی خو یان بنوسن ، به تاییه ت کیانیکی ئەوتوی دامه زراوو به رده وامیان نه بوه تاوه کو بیر له و خاله ش بکه نه وه هه رچه ند باباطاهیر (٤١٠ ک - ١٠١٠ م) ، ته قریبه ن به شاعیریکی صوفی کورد دائه نریت به لام زمانه که ی ئەویش هی به شیکی که م بوه له کورده کان وه له نزیکه عه جه مه کانا ، ژباوه وه له م ماوه یه دا زۆر ده س کاره ی شیعه کانیشی کراوه وه زۆر له ووشه ره سه نه کانی لابران و گو رانه ته سه ری شیوه ی فارسی .

به کورتی هه ولی زۆر دراوه بو به فارسی کردنی شیعه کانی ، وه تارا دیه کی زۆریش ئەو هه وله سه ری گرتوه و سه ره شه یوتنی له تو یژه ران ، له گه له ئەوه شا همان هه ره شیوه ی لۆری به که ، چۆنی ناوی شیعه کانی باباطاهیره ، پاشان جه زیرو خانی و فه قی ته بران و زۆری تر ته بینن که بوئی ته سه ووف له شیعه کانیا نا ، ده ماغی خوا وه نه و قان ته بزوتنی و ، ئارامی ئەداته و یحیدانیان . لیره دایه دووباره به داخه وه

سەیر ئەکەین لەو دەمەدا کە وردە وردە لەم دوایی دا لەناوی ئەردەلانیەکان زمانی هەورامی ئەیهوی بێتە زمانی ئەدەب وەپەرەکانی هەورامانیش ئەیکەنە زمانی تەصەووف ووتا رادەییکی زۆر لەناوی هۆزە تیزرەو ئەیینی یەکان ، وەکو عەلیاڵەهیە کانا جی خۆی ئەکانەو و داتەمەزیت و چامە ی ئایینی پی ئەوتری ، شیوەی سۆرانی بەهۆی دەسەلاتی بابانەکانەو دیتە مەیدانەو و خۆی دەرئەخات وە بەرلەوانیش مەلای جزیری و خانی و فەقی ئەیران وە هاوچەرخیەکانیان ، ئەمانەش گەشە ئەدەن بەشیوەی کرمانجی ، بەتایبەت لەمەیدانی تەصەووفدا ، قارەمانیکی وەکو جزیری خودنمایی ئەکات وەئێتر زمانە کوردی یەکان کەم کەم هەروەکو ئێستە هەن ، ئەکەونە گەشە کردن و خۆپیشان دان و جی ی خۆ کردنەو .

بەداخەو رۆژ بەرۆژ کەفوکۆلی تەصەووفیش لەناوی کوردەکانا ڕوو ئەکاتە نشیوی و لاواز بوون ، دیارە ئەو لاوازی یەش بەو جۆرە نەبوو ، هەر لە کوتۆپرێکا چرای تەصەووف بکۆژتەو ، بەلام تازمانە کە وای لی هاتو ، کێشێکی پی بنووسریت وەگەرە پیاوانی مەیدانی زانیاری سەلی لی ئەکەن و لەو نەترسن ئەو هی ئەینوس لە موستەوایەکی جیهانیدا بەرقەرار ئەمێننەو .

ئێتر تەصەووف دەس ئەکاتە کزی و نشیوی ، تەنانەت ئەتوانین حالەتێکی «مۆخەزەمی» لەشیری بری لەو شاعیرانەدا ببینین ، کەهەم بەعەرەبی وە فارسی شیعریان گوتو ، هەم بە کوردی ، بەتایبەت لەناوی هەرە گەرە پیاوانی تەصەووفدا ، وەکو حەزەرەقی مەولانا خالید ، مەولەوی مەحوی وەزوتر جزیری وە لەپاشان شیخ عومەری بیارە ، لەکاتی شاعیرە دەس ڕۆشتو کانی ئەو خانەدانه وەکو حاجی شیخ عبد الرحمن «وفا» ، یان ، بولەفا» برای شیخ عومەر کە شیعەرە فارسی یەکانی شان ئەدات لەشانی بەرزترین شیعری شاعیرە صوفی یەکانی فارس ، کەچی شیعری کوردی نەبو .

تا ئەو هی لەم صەدە یەدا ئەیین شاعیرە کوردەکان چ غەرە صوفی وەکو نالی ، یان ، صوفی وەکو مەولەوی مەحوی لەسۆرانی و هەورامی دا ، دەس ئەکەنە شیعەر بەزمانی خۆگوتن ، بەلام لەکرمانجی دا ، جزیری و فەقی ئەیران ، زوتر پێشی ئەوان کەوتون .

جا بەم بۆنەو ، هەروەکو وتم ، کاتی کە نووسین بە کوردی کەم دەس ئەکاتە گەشە کردن ، لەو لایشەو بازاری تەصەووف کە بەهاتی مەولانا خالید لە

لایه که وه ، وه به هاتی شیخ ماری نودی بۆسلیمانی له ولایه گه بشتبوه قوله پۆیهی
بلاو بوونه وه و پهره سه نندن ، کهم کهم دهس ته کاته پاشه کشی ، جا به و بۆنه وه سه بر
ته کهمین ته مهنی شیعی ته سه ووفی کوردی زۆر کورته وه تهو جۆرهی که بشی
عومریکی دریزو به رههم داری نه بووه ، وه وه کو پۆله یه کی زیره کی خوینه وارد دیته
پیش چاو که زوو جوانه مهرگک بیت و بیته داخ بۆ دایک و باوک و کهس و کاره کهی .

بیریه پیش چاو ته گهر مه ولانا خالید وه نه قشبه نندی یه کان وه هه روا
به رزنجی یه کان خویان و نه ته وه و موری دو قوتایه کانیا به کوردی شیعی ته سه ووفیان
ینووسیا به ، هه ته نه نه ته وه خوی چون بازاری شیعی ته سه ووفی پر ته کرد له کالاو
کو و تال و شتی به نرخ و ره نگا و ره نگک ، به لام گوناھی کهس نی یه ، هه سه رده مه و
بابه تی خوی داخو پاش چهن سه ده یه که گله پی چ بابه تیک له ئیمهش بکریته که
ئیسته له بیر ئیمه دا نی یه و ری مان لی ی نه که و ته .

شایهت بۆ زۆرشت له م بابه تانهی که ئیستا باوه ، گالته مان پیکه نه و توانج و
تانه مان تی بگرن ، یان دهس خوشمان بکه نه .

به کورتی له گه لی ته م هه مووه کهم ته مهنی شیعی ته سه ووفی کوردی یه دا ، من بۆم
ناکری له هه موو گو شه و کونج و که له به ریکی ته م مه به سه بکو لمه وه ، چونکی
نووسینه کهی من ته نه نا سانندی مه به سه که یه ، به ناوی به شیک له کتیبه کهم
«ته سه ووف چی یه» ، جا مادام ، ته سه ووف ، یان به کار بردنی موصطه له حاتی
ته سه ووف له زمانی کوردی دا ، به تایهت شیعی کوردیدا جۆره پۆه نندیکی به
باسه که مه وه هه یه ناچار بووم چهن سه رچاوه یه کی شیعی کوردی وه کو «نموونه»
هه لێژرم که بریتی بیت له دیوانی جزیری و مه ولوی و مه حوی ، وه شیعه کافی شیخ
عومهری بیاره ، تابزانه تا چ راده یه شوینه واری ته سه ووفیان تیابه ، که ته وه تا
به چه شنیکی گشتی ده سیان بۆ رانه کیشم .

به لام تو یز نه وه ی تایه تیان له پروانگهی ته سه ووفه وه پۆیستی به تیکۆشانیکی
تایه ته ، به تایهت دیوانی جزیری مه زن ، که له مه و پاش که می چهن و چۆنی
هه رکامیان له پروانگهی ته سه ووفه وه عه زز ته کهم ، وه ئیوه ی خوینه واری کوردیش
پاش خوینده وه ی ته م کتیبه ی من ، وه هه روه ها دهس نیشان کردنی ته و هه موه
سه رچاوانه ، به لکو بتوان به ره نجیکی زۆر تیکۆشانی پیاوانه ، هه رکامه ی له
گو شه یه که وه له شوینه واره کان بکو لمه وه و شتی تازهش له که له پوری شاراوه ده رخه ن .

لێره دا ، بۆ بهراوردێك ئەلیم گه‌وره‌ پیاویکی وه‌كو غه‌زالی «٤٥٠-٥٠٥
كوچی» ، له‌ كتێبی «المنقذ من الضلال» دا ، له‌كاتیكا ده‌س‌نشان ئەكات بۆ ئه‌و
كتێبه‌سه‌ر چاوانه‌ی ته‌سه‌ووف ، كه‌ خوێندونه‌وه‌ سه‌یر ئەكه‌ین ئه‌ویش هه‌ر ئه‌م
سه‌رچاوانه‌ی خوێندونه‌وه‌ كه‌ ئیستا له‌ به‌رده‌ستی ئیوه‌دان وه‌ منیش كه‌ لێكم لێ وه‌ر
گرتون ، ئه‌ویش ته‌سه‌ووفی له‌و سه‌رچاوانه‌وه‌ وه‌رگرتوه‌ ، وه‌كو ، قوت‌ القلوب ،
اللمع ، پرسیاله‌ی قوشه‌یری ، هتد .. ئی گومان ئه‌وكاته‌ بۆ ئه‌و ، سه‌رچاوه‌ هه‌ر ئه‌وانه‌
بوه‌ ، به‌لام ئیستا هه‌م ئه‌وانه‌ش هه‌یه‌و هه‌م سه‌رچاوه‌ی زۆری‌تریش .

جا سه‌رچاوه‌ی ته‌سه‌ووف ، هه‌ر له‌پایانی سه‌ده‌ی دووه‌می كوچی‌یه‌وه‌
به‌زمانی عه‌ره‌یی ، به‌شیوه‌ی كتێب له‌ به‌رده‌ستا بوه‌ ، ئه‌وانه‌ش به‌كێكن له‌م
سه‌رچاوانه‌ی كه‌من وه‌ هه‌موو نووسه‌ریکی‌تریش تائێسته‌ش به‌هه‌ریان لێ وه‌ر
ئەگرن .

به‌لام سه‌باره‌ت به‌زمانی كوردی ، ئه‌وه‌تا ئه‌م كتێبه‌ی من ، ئه‌یته‌ به‌كه‌م
كتێبیکی له‌ چاپ دراوی هه‌مو‌لایه‌ن گری ته‌سه‌ووف ، مه‌به‌ست ئه‌وه‌ته‌ سه‌یركه‌ن
له‌م باره‌یه‌وه‌ چه‌نده‌ جی‌ماوین !!!!! .

مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ ئی به‌ له‌ زانیاری‌یه‌ كه‌یدا جی‌ماوین ، چونكه‌ هه‌روه‌كو وتم ،
گه‌وره‌ پیاوانی ته‌سه‌ووفی كورد هه‌روه‌كو بۆ‌بابه‌قێ‌تریش باو نه‌بوه‌ بۆ ته‌سه‌ووفیش باو
نه‌بوه‌ ، به‌كوردی كتێب ، یان شیعر بنوسن ، به‌لكو به‌عه‌ره‌یی و فارسی نویسیان‌ه‌و
زۆریش نو‌سراوه‌ .

چه‌ن و چۆنی نویسی شیعر و ته‌ده‌ب وه‌كتێبی ته‌سه‌ووفی نو‌سه‌رانی كورد ئه‌ویش
هه‌ر باسیکی‌تره‌ ئه‌م‌ئێته‌وه‌ بۆ‌برایه‌کی‌تر كه‌ به‌یارمه‌تی خوا له‌ داها‌توودا ، پرونی
كاته‌وه‌ ، كه‌ كوردان به‌ عه‌ره‌یی و فارسی و تورکی‌ی وه‌ شایه‌ت زمانی‌تریش له‌باره‌ی
ته‌سه‌ووفه‌وه‌ جی‌یان نو‌وسیوه‌و ، چ به‌ره‌مه‌نیکیان بوه‌ .

هه‌روه‌كو گوتم ، من شیعه‌كانی :

١- جزیری ، ئاخیری سه‌ده‌ی ده‌هه‌می كوچی‌ی ، واته‌ «١٠٠٠» ك .

٢- مه‌وله‌ویی ، «١٢٢١-١٣٠٠» ك .

٣- مه‌حو‌نی «١٨٣٢-١٩٠٦» .

٤- «شیخ عومه‌ر» خوێندنه‌وه‌ «١٢٥٥-١٣١٨» ك .

وه بۆم دهركهوت جزیری به پراستی شاعیریکی صوفی یه و خویشی گه ییشتوه ته مه قامی که مال له تهسه ووفدا ، وه هه مووی دیوانه که ، یان له سه دا ، نه وه دی دیوانه که ی تهسه ووفه ، سا یان به شیوه یه کی راسته ووخو تهسه ووفه ، یان پاش لی وردبوونه وه ی ده ر ته که وی باس له تهسه ووف ته کات ، نه ک راسته ووخو ، به لام دیاره باس باسی تهسه ووفه ، یان عیشقی مه جازی یه ، که سه ری له تهسه ووفه وه ده رچوه ته مانهش به دوو جوړه ، یان له تا کامی خویندنه وه دا بو ت پروون ته ییته وه ، ته م که له مه رده شیوه یی له سلوک و پریره وی تهسه ووفت بو پروون ته کاته وه لی ناو بردن له تهسه ووف ، یان هه ر به ناو، ناوی تهسه ووف ته بات وه موصطه له حه کانی ته کاته کار ، به جوړیک ، که له پاشان ته بنوسم .

مه لای جزیری

- جا سه بارهت به جزیری مه زن ته لیم.
- ۱ - ته وه ی بۆم دهركهوت وه زۆر پروونه ته ده یی صوفی یه کانی ئیران ، وه کو حافظ و جامی ، شوینه واریان به پرووناکی ی له شیعه کانی جزیری دا دیاره .
 - ۲ - موصطه له حاته کانی زۆرتری موصطه له حاتی تهسه ووفیکن که حافظ به کاری هیناون که هه روا ته میش به کاری بردوون .
 - ۳ - خویشی پی ی دیت که گه ییشتوه ته که مال به لام شتی واش به دهسته وه فی یه که (کامیل و موکه میل) بوویت ، واته خانه قاو ته کیه و خه لیفه ی بوویت و ئیرشادی کردییت ، وه کو مه ولانا خالید ، یان هه روه کو له میژووی ژبانی شیخ عومه ر وه له شیعه کانی به دی ته کریت .
- به لام وایش فی یه وه کو مه وله وی و مه حوی به ده می خو یان سه بارهت به پی نه گه ییشتوونی و محتاج به مورشید بوون ، له ووته کانی به دی بکریت ، وه له کانی باسی هه رکامه دا له روانگه ی تی گه ییشتو هه لسه نگانندی خو مه وه ده س نیشان ته که م بو پایه ی هه رکامه یان .

کهواته راده و پله ههیه بو شیعری تهسهووف، مهولانای پۆمی (۱۲۰۷) -
 ۱۲۷۳م) سەر ههلقه و دامه زڕینهری پڕه وێکی تایبهتی تهسهووفه که تهریقهتی
 مهولهوییه....

جا کهسی پایهی مهعنهوی واییت که نمونهی ئەو لهم جیهانهدا نهگاته بیست
 سی کهسی وهخۆی رییازی تایبهتی تهسهووفی ههییته وهشاعیرو مهلاچاکیش بیته
 بی گومان ره مزو کینایه و ئیشاراتی زۆر گرنگ و نهاسراوو نییته له شیعرهکانیا بهدی
 ئەکریت، ههر وهکو له شیعری محی الدین عهره بی دا رموزاتی به جۆریکی تر ههیه که
 سەر له ناشاره زایان تهشیوینی که بیران بو شتی وهکو وهخدهتی وجود ئەرواته.
 یان له شیعرهکانی شیخ عبدالقادری گهیلانیدا که شابازی ئاسانی تهسهووفه،
 خۆی وایشان ئەدات ناشاره زایان ئەلین ئەمه ئەگەر وایی، دهسهلاتی بو خوا
 نه ههشتوه تهوه، له کاتیکی خۆی به بهندهیهکی زارو موحتاجی قاپی ههق زانیوه، وه
 پیاوی راسته قینهی خوا بو، مه به ستم ئەوه ته شیعرهکانی جزیری، ههر چه نهی
 صوفییهکی کامیله، بهلام دیاره که له سنووری خۆی بهولاوه نهچوه.

بهلام به راستی من بۆم ده رکهوت گه ره پیاویکی تهسهووفه، ههر وه ها بۆیشم
 ده رکهوت ههر وه کو پرێک بۆی چوون، راسته له عیشقی مهجازییه وه چوه بوعیشقی
 حهقیقی، وه ئەوهش زۆر جار له تهسهووفدا روو ئەدات.
 ئیمه له مه وپیش گوتمان، مورید ههیه و موراد ههیه، وه بو ههر دولا ههیه
 له عیشقی مهجازییه وه بگه نه حهقیقی، وه جهزیری له شیعرهکانی خویا شتی وای
 درکاندوه، وه کو ئەوهی که ئەلی.

عاشق کییه هانی ژ مهجازی به حهقیقهت

صورهت نه شناسی و بهمهعنی نه فهناگرت

تهنها نه لهمن لامبعی حوسنا ته شهفهقدا

عالم بهخۆی حوسن و جهمالی ده خوداگرت

من گومانم نه سەر زهنجیرهی تهریقهته کان هه مویان موراد بوون.

موریدیش دوجۆرن ههیه له عیشقی مهجازییه وه ئەرواته، واته ئەوینی
 ئافرهتێک، وای لی ئەکات ئەکه وێته سهری ئەو لێک دانه وهیه، ئەم جوانییه خودا
 داویه به و ئافرهته، وه هه موو جوانیێک ههر خودا ئەیدات، ورده ورده عاشقی ئەم
 سهرچاوهی جوانییه ئەبیته که خودایه، وه روو ئەکاته عیشقی حهقیقی.

بریکیش دەست ئەکاتە خوا پەرستبو پارێز کارنی و ذیکرو فیکر تا وردە وردە نووری
خودا لە دەروونیاندا ئەدرەوشیتەوه.

ئەبێ ئەوهش بزانی ئەوانەی کە بەتەواوی پی گەشتن، وه تەواوی لەطائفیان
پاک بوهوه هەرچەن بەرەوالت جیسمانین بەلام بو کارناسانی خوێ ئاشکرایه ئەبە
پارچەییك لەنوور.

ئەتوانم بۆمونه دەست نیشان بکەم بو شیعی بری لەو عاشقە حەقیقی و
مەجازی یانە. حافظ ئەلیت:

الایا ایها الساقی ادر کاسا وناولها

کە عشق ئاسان نمود اول ولی افتاد مشکله

واتە عیشق لەپیشا خوێ ئاسان پێشاندا بەلام لەپاشان پربوو لە دەردی سەر، کەواتە
لە عیشقە ئاسانە کەوه کە عیشقی مەجازی یە دەستی پی کردوه، وه چوه بو
حەقیقی یە کە کە سەختە.

بەلام شیخ عبد الرحمن کوری شیخی سیراجە دین ئەلیت.

عَجَبٌ دَرُ مَنْ يُزِيدُ عَشْقَ عَاشِقٍ اَزْجَهْرُو كَفْتَه

کە عشق ئاسان نمود اول ولی افتاد مشکله !!؟

«وفا» عین صفای من شێدەست و باز می گوید

الا یاایها الساقی ادر کاساً وناولها.

ئەلی سەرم سەرمایه چون عاشق لە مەزادی عیشقا گوتویهتی، عیشق لەپیشا خوێ
ئاسان پێشانداو کەچی لەپاشان پری بو لە دەردی سەری، واتە، ئەبێ عاشق
حەزبکات لەو دەردی سەری یە.

جا ئەلی، «وفا» ئەوه تا خوێ یەك پارچە بوه تە صفای مە، واتە ئەوه نە
مەستی عیشقە، خوێ بوه تە مە کەچی هەر ئەلی.

الا یاایها الساقی ادر کاساً وناولها.

ئەگەر لەیادتان ییت لەبایی مەقامی بەقای پاشی فەنادا گۆتمان

گەوره پیاوانی تەصه ووف ئەلین ئەوهی «فەنای» تی پەرکرد، تازە ئیتر ناگەریتەوه
دواوه، واتە بو هەتا هەتایه خوێ وستی خوایهوه ئەکەونه داخواز لە خوای گەوره،

خوايش نازيان ئەكيشي، هەرچی داوا بکەن ئەیان داتی، ئەوان هەر چی یان بوە داویانە بەهەق، دیارە هەقیش لەوان سەخی ترە، هەرچی یان بوی ئەیان داتی.

جا ئەوە تا شیخ عبد الرحمن ئەلی باوە کو من بووم بە یەکیارچە مە، هەر ئەلیم ساقی بۆم تیکە جا ئەو مە، مەقام بی، یان، دەردی سەر، وەکو ئەلین ئیش بی، یان، نۆش، مادام لای خوشە ویستە وەیه هەر خوشە.

ئەویش مەقام پاش مەقام وەلوطف پاش لوطف، ئەی رزنی بەسەر یانا. نمونە بەکی تری شیعرێکی جەلال الدین رۆمی بە ئەلی (عشق اول سركش و خونین بود) واتە عیشق هەر لە سەرەتاوە سەركیش و خویناوی بە، واتە، وەکو عیشقەکی حافظ نی بە لە مەجازی یەو دەستی پی کردییت کە شتیکی ئارەزووی نەفسی و شەهوانی بی.

هەر لەم بارەووە لە ریسالە قوشەیری دا ئەلی بەحیای کوری مەعازی رازی «٢٥٨ ك - ٨٧٤ ز» نوسی بۆ بایەزیدی بەسظامی «٢٦١ ك ٨٧٧ ز»، ئەلی لای ئیمە ئەوێ پێكێك لە شەراپی مەحەبەت بخواتەو بە عومری تینوی ناییت، بایەزید لە وەلاما ئەلی زۆر سەرم سەرمایە لە ناتەوانی یو لاوازی حالت، لێرە لای ئیمە هی واهەیه ئاوی هەرچی دەریا کانه مەموی هەل ئەلوشی تو، هیشتا هەر داوا ی ئاو ئەکات.

هەر وەها بری لە شاعیرە صوفی بەکان وتوویانە.

عَجِبْتُ لِمَنْ يَقُولُ : ذَكَرْتُ رَبِّي
فَهَلْ آنَسِي فَاذْكُرْ مَا نَسِيتُ؟
شَرِبْتُ الْحَبَّ كَأْسًا بَعْدَ كَأْسٍ.
فَمَا نَفَدَ الشَّرَابُ وَلَا رَوَيْتُ.

بە کورتی ئەم بایە شەراپی عیشقە کە لە شیعرێ صوفی دا هاتووە دەریایێکی بی پایانە، قوشەیری ئەلیت (غەیبە)، واتە بی حالی و بی هوشی، کەم تر و سوک ترە لە سوکر، واتە مەستی، چونکە مەستی، بە بەرە کەت و «وارید» یکی زۆر بە هیژ نەبیست دەست نادات، ئەلی ئەگەر «غەیبە» لە خەوف و رەجاووە سەرچاو بەگرت، مەستی، جگە بو خاوەن وەجدەکان نەبی دەست نادات. ئەمە دەست نیشانە بۆ ئەم بایە مەستی و مەنی تەصەووفە.

به لām به داخه وه سه بارهت به جزیری چونکه موصطه له حاتی فارسیشی زۆر کردوه ته کار، شتی وای ههیه ئیمه باسهان نه کردوه، دهس نیشان بو پرێکی ته کهم.. هه ره وه کو گوتم مروف کتییکی وه کو (ترجمان الاشواق) نه خوینته وه که محی الدین عه ره بی خوئی شهرحی له سه ری شیعی خوی کردوه، نازانی ئه وه هه ره گه وه پیاوانه مه به ستیان له وه ووشه نه ناسراوانه وه، له وه ره مزو، ئیشاران، چی بو وه؟.

مه لای جزیری جگه ئه وه ش ته کری به ئالا هه لگری شیعی ته سه وه ووفی کوردی دابنریت، نازانم چون بو به ئالا هه لگری شیعی کلاسیکیش دانه نراوه!!.

چونکه کام که ره سه ی پنیوست بو کۆشکی شیعی کلاسیک ههیه مه لا ' دروست کردنی ئه م کۆشکه گه وه به دا ئه یکه کردوه ته کار؟

به راستی ئه گه ر بیتو من موصطه له حاته صوفی به به کارهاوردوه کانی جزیری لیره دا بنوسمه وه مه گه ر دیوانه که ی بنوسمه وه، چونکه به ده گمه ن قه سیده یی که ئه دوزینه وه له وه به ره مه بی به ش ییت، سا یان زۆر یان که م.

سه بارهت به به کارهینانی موصطه له حاتی ته سه وه ووفی فارسیش هه م هه موی ئه وانه ی سه بارهت به جزیری نویسیوانه، وه کو زفنگی و هه ژار موکوزیانی هه روه ها جزیری خویشی پیشانی ئه ده ن که حافظو، سه عدیو، جامی ی، کاریان کردوه ته سه ری جزیری وه له شیعه کانی به ئاشکرا باسیان ته کات.

سه بارهت به موصطه له حاتی حافظ سه یرته که ین ئه م موصطه له حاته به کاربراون.

خه رقه ی زه رق، خه راباتی موغان، مه ده دو روچی (فیض القدس) پیری موغان، موهیمی غه پپی، میحرانی دوعا «له باتی ئه پوه» صوفی خه له وهت نشین، پیری عیشق، خانه ی خه ممار، موغ به چه، مه ی فروش، خه رابات، طامات، قولزم ده ری مه یخانه جام، شاهد، جامی جیهان بین، جامی جه م جه م و، ئه سه که نده ر، مو لکی عیشق، خه رقه، جه ذبه ی دل، عاشق سوخته، سیاه چرده، پیری طه ریق، خسرو خوبان، ئه طوار عیشق و مه ستی، عه پپی ره ندان مه که، سه رچه شمه ی ئاوی حه یوانی حه قیقه ت، مه سه له گو، وه هی تر، شایه د ئیسته بری له م ووشانه بو ئیوه ناسراو بن، به لām کاتی ئه یینین سالهای سال به ره له جزیری ته نانه ت به ره له شاعیرو صوفی به فارسه کانی تریش حافظ به که م که سه زوړیک له م موصطه له حاته ی خسته وه ته جیهانی شیعه وه و جیهانی ته سه وه ووفه وه، ده ره ته که وی ئه وه ی پاش ئه وه به کاری بردییت له وه وه

وهه ری گرتوه ههروه کو موصطه له حاتی عه ره پێ ته صه ووف هه ره که سه و که ره سه یێکی
لی زیاد کردوه تا به ته ته ته ته جیهانه به ربلاوه ی ئیسته. جزیری زۆریک لهو
موصطه له حاته ی کردونه ته کوردی، یان خۆی شتی تازه ی به کوردی گوتوه، ته ویش
له ویدا ته یته پێشه نگ.

جزیری پری جار دهق به دهق شیعی حافظی هاوردوه وه کردویه به کوردی،
حافظ «٧٢٦ - ٧٩٢ ک». جزیری ته لیت.

عهنقا نه شکارا که سه داغان تو چین قهر

داقا کو له عهنقا تو قه دی بادی هه واگرت.

ته لی بالدار ی عهنقا «بالنده یێکی خه یالی به»، کهس ناتوانی بیخاته داوی خویه وهو

بی گریت که واته داوه که ت لابه، چونکه هه حه دهست نا که وێ. دیوانی «زفنگی».

حافظ دهق به دهق ته شیعه، گوتویهتی.

برو این دام بر مرغ دگر نه

که عتقارا بلند است تاشیانه

برو نهو داوه ت بنیره وه بو بالدار یکی تر

چونکه عهنقا هیلانه به رزه و به تو ناگیریت

جهزیری هه ره لهو پارچه شیعه دا ته لیت.

تهو که بکی خه راما ن کو دکوزی لی قه بهوات

شاهین قه ضایی به ته غافول ژخوه راگرت

حافظ گوتویهتی:

دیدي آن قهقهه کبک خرامان حافظ

که ز سر پنجه شاهین قضا غافل بودا

واتای هه ردو شیعه که ته وه ته چاوت لهو که وه جوانه بو بوخوی ته ی خویند، وه ناگای له ته قدیر

نه بو، که چی شاهینی قهزا له کوتوپرا دای به سه ریاو بردی.

جزیری ته لی:

شهر بدتا وی جامو طاسی یارکو تی بیت ئینعی کاس

بیت مهژی فه یضه ک ژکاسی ئابی حه یوان تهو بخویه

حافظ ئەلی:

ما دریاڵە عکس رخ یار دیدەم

أی بی خبر ز لذت شرب مدام ما

مەبەست لە ھەردو شیر ئەوەتە ئەم شەرابە ی ئیمە شەراییکە کەوینە ی رومە ی یاری تێدا یە
کەواتە جگە خۆمان کەس نازانی چ جووڕە بادەینکە.

مەلا ئەلی:

تۆ بنی ماھێ نموو دەستی قەضایی ھە ی ھە ی

نە لەزەرعی فەلەکی بەلکە لومری مە ب داس

حافظ ئەلی:

مزرع سبز فلک دیدم و داس مە نو

یادم ازکشته خویش نامدو هنگام درو

جزیری ئەلی:

مەست و ھۆشیار ھەمە کە چ کولەھن رەقص و سەماتین

ئەز نەزائەم چ نەسەق کە یفە نەزائەم چ شەرابە

حافظ گوتویە:

چە رە بود این کہ زد در پردہ مطرب

کہ می رقصند باہم مست و ھوشیار

مەبەست ئەوەتە جزیری بەرادە یێک شارەزانی ھەبوو لە تەصەووف دا ھەروا کە موصطەلەحاتی
عەرەبی تەصەووفی بەکار بردوو ھەروەھایش موصطەلەحاتی فارسیشی بەکار ھانیو، کەواتە
لە ھەردولا شارەزابو.

جا ھەرچەن فەرید دینی عەتتار وجەلە ددینی رومی «مەولەوی» ئەکەوێ پێشی حافظ و
جامی ی، بەلام موصطەلەحاتی حافظ بۆ شارەزاییانی خۆی ئەکرێت لەوانی تر جوی
بکریتەو، کە بریتین لە مانە ی جزیری بەکاری بردون، بێگومان جزیری پاش دان نان
بە گەورە ی حافظ دا ئەلی «ئێو ی کورد» کە من تان ھەم چ پێویستتە بە حافظ.

گەر لوتلوتی مه نشور ژ نه ظمی تو دخوازی

وه ره شیعی مهلی بینه، ته ب شیرازی چ حاجهت

به شیوهییکی تیکرانی موصطه له حاتی هه مه جوهری ته صه ووف له دیوانی جزیری دا
هه ره دوانی ناییت وه هه موی چه ندین جار دوباره کراونه ته وه.

وه کو شیخ، زاهید، صوفی، وه حدهتی وجود، وه حدهتی موطله ق،
جه به رووت، موشاهه ده، ره فعی حجاب، ویرد، ئه وراد، مورشید، سولوک،
ویلایهت، ژهنگی دل، قیده م خودوت، ته نزیه، قهلب، لامیع، شاهی مولکی
دل به رنی، جاذیه، ئیرشاد، عاریف، فنا، به قا، ساقی، ئه زهل، قه ده ح، باده،
مه ده د، فیهض، جه وه ره، عونصور، (استقص)، ئیشراق، حال، قال،
په رهیزی دل، ته قواء، لائح، مورید، موراد، هاوهو، که شف و شوهود لاهوت،
ئه سرار، ئه نوار، ئیمه ی دهرویش، «مه ده رویشان» عیلمی ئه هلی حال، جه لال،
جه مال، مه خو، ناروجه ذبه، خه لوه، شه ککو یه قین، ذیکر، مه قاماتی طه ریق.
ئه مانه و ده یان موصطه له حی تر، ئه مه جگه ئه و شیوانه ی که تیکرانی شیوه که
ده ست کیشانه بۆمه قامی یان حالی له حال و مه قامی ته صه ووف.

من لیره دا سه بارهت به و موصطه له حاته نامه وی په نجه را کیشم بۆلا په ره و شونیی
یه که یه که ی ئه مانه چونکه هه رکامه یان ده یان جار دوو باره کراونه ته وه دووه مه ئه م
نووسینه ی من تو ئیژنه وه له شیعی ته صه ووف جزیری نی یه، ته نها مه به ست ئه وه ته
بلیم به م ناوو نیشانانه، ته صه ووف کاری کردوه ته سه ری شیعی کوردی که له وانه
شیعی جزیری و ئه وانی تره وه بۆ نمونه ش ئه وه تا بری له و شیعرانه ی که دیاره باس
باسی ته صه ووفه.

مه لای جزیری له م هۆنراوه دا زۆرباش پیشان ئه دات که چون به هوی «ته وه ججه وه»
وه یارمه تی مه عنه وی مورشیدیه وه گه یشتوه ته مرازو ژهنگی دلی پاک بوته وه وه ئه و دله
مه سی ئه و به هوی نه ظه ری مورشیدیه وه که وه کو ئیکسیر وایه بوته ته زپری پاک،
«ووشه ی ئیکسیر له بازاری ته صه ووف دا هه میشه به واتای لوطی مورشید به کار براوه».

ئیکسیر گوا یا مادده ییکی کیمیائی یه که ئه گه ر بیده ی له مس ئه یکات به زپری
جا ئه لئ:

قه لئ مه شوپی زپری ژ فیهضاته جه لا گرت
ما روو سیه هو صیفر صیفهت پهنگی صه فا گرت

ئەلێ : دلێ ئیمە که وه کو مسی ژەنگاوی بو ، واتە به هۆی گوناھه وه ژەنگ گرتبوی ،
«كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ» «١٤» «المطففين». ئەودلەم به هۆی ئاوردانه وه ، «تەوه ججوه» ی
تۆوه بویه زیری پاك.

واتە دلێ منی روورهش به هۆی فەیزی بهرە که تی تۆوه بویه زیڕ.
تەشیبە ب جەدوول مه دنیف ئاتەشی عیشقی
دل قەلبي حەقیقەت بت و ئیکسیری هەما گرت

ئەلێ ، وه کو جوگە له ییکی ناوی ئاگر وام ، یان ئەلێ وه کو پرگار ییکی ناوی ئاگری
عیشق وام ، ئەم ئاگری عیشقه وای سوتاندوم و تواندومیه ته وه که گۆراومی ، به جوړی
که حەقیقه ته پێشوه که ی گۆریوم وه کردومیه ته شتیکی تر ، واتە بۆینه ته مه ردی
مهیدانی خودا ناسی ، وه حەقیقه ته قەلبە دهر د نه خواردوه که ی جارنم بوه ته
حەقیقه تیکی به که لک وه دهر د بخۆر.

بێگومان ئاگر زۆر جار قەلبي مادده ئەکات به شتیکی تازه ، به جوړی که ئیتر
ناگەرێته وه بۆ حاله که ی له وه و پێش ، وه کو ئەوه ی که دار ئەکات به خەلووز یان به
ئاگر که هەرگیز نایته وه به دار.

جا ، مه لا ، خو به له شولار هەر هەمان مه لایه ئەوه ی که گۆراوه بی گومان
حەقیقه ته مه عه نوێ به که یه تی ، به چی گۆراوه ؟ به ئاگری عیشق که وه کو ئیکسیر
وايه ، ئەگەر بیده ی له مس ئەیکات به زیڕ.

بو به چی ؟ بو به زیری پالاوته کراوی پاك ، ته صه ووف چی به له مه زیاتر ،
هه صه ووف ئەوه ته دەر وون له پێناسی ناپه سه ند پاك ئەکاته وه وه ئەی رازینێته وه به
پێناسی په سه ند ، ئەم کاره که ی ئەکریت ؟ پاش سوتان له ئاگری عیشق خوا دا .
هەلێ :

سالیك كی به هاتی ژمه جازبی ب حەقیقهت
صورهت نه شناسی بو به مه عنی نه فه ناگرت

واته ، ئەو رێبوازی رینگه ی ته صه ووفه کێیه له عیشق مه جازی یه وه گه یشتی
هه عیشق حەقیق ، وه له هه موشتیکی ئەم جیهانی ته صه ووفه تینه گه یشتییت وه له
صورهت و مه عنای مرووف نه گه یشتییت وه نه گه یشتیته فه نا .

واته ههركهسى لهسلوكى رینگای تهسهووف دا واته رینگای عیشقی خودانی دا
لهعیشقی مهجازی یهوه هاتی بۆ حهقیقی له ههموشتی نهگات ههم له رهوالهت
«صورهت» وه ههم لههینیی «مهعنا» ، وه نهیشگاته فهنا ، که لهپاش ههموی نهو
پایانه دیت .

زفنگی وههژاریش بۆی چوون ، ههريهکهی بهجۆری بهلام ههموی لهیهکهوه
نزیکهوتیی گهیشتون .

تهنها نهلمن لامبعی حوسناته شهفهق دا
عالم بخوه وی حوسن و جهمالی دخوه داگرت
ئهلی وه نهبی ئهم روناکیی جوانی تویه تهنها له دهرونی مندا درهوشابینهوه بهلکو
ههرچی جوانی وا لهم جیهانه دا ههموی له جوانی تۆوه یهو ، له رووناکیی تۆوه
دنیا روناکه .

تهیغون ددهستی ته زههی دهولهت و ئیقبال
سوێسکه ، یان ههريه بالداریکی بی ئازارو بیدهست ، مادام بکهوینه ناوی داوی
تۆوه بگاته دهستی تۆوه شانسینکی گهورهیه ، بهجۆریک ئهینته «هوما» ییک
بوخوی .

هوما ، بالندهییکه که بهرهمزی پیرۆزی و خوش بهختی دای نهین .

ئهمهش ههريه دهست نیشانه بوئهوهی مورشید ئهتوانی مورید بگوریت وه خاوتنی
کاتهوه ههروهکو لهباسی ئیکسیره که داگوتمان ، لیرهشا ئهلی سوێسکهی زهبون ئهگه
بکهوینه داوی تۆوه ئهینته هوما .

ووشهی قهلب و قهلب و ئهمانهش جیناسه و ووردهکاری شیعی یشتی تیا به .

جانی خوه مکر دانهی داڤا کو قه دانی
ناهو صیفته نهو پیحهسیا راهی خهطا گرت

ئهلی : منیش ئاماده بوم گیانی خۆم بدهم ، بهو مهرجه بیمه نیچیری تۆ ، واته ، بۆ
ئهوهی وهکو بالنده بیچاره که ، که له داوی تۆدا بوویه هوما ، منیش ئاوا ئاماده بوم
گیانم بجهمه مهترسی یهوه بکهومه داوتهوه ، بهلام بهو نیازهت زانی و لات داو بۆی
دهرچوی . واته چۆن ئاسکینک له داویک سل بکات نهو لهم دانهی منه که گیانم
بیست سلی کرد .

عهنقا نهشکارا کهسه دافان تۆ بچین قەر
دافا کو لههنا توفه دی بادی ههوا گرت

ئه‌لی ، تۆ به هه‌له‌دا چویت که ویستوته گیانی خۆت بدهیت بهو مهرجهی تهوت
دهست کهوی ، ئه‌و وه‌کو عه‌نقا وایه هه‌روا به‌گالته نابیت به‌داوه‌وه واته ، گیان هه‌ر
هیچ‌نیه بۆ گه‌یشتن بهو مرازه بهو سه‌عاده‌ته که بریتی به له گۆرانی (ماهی‌به‌ت) وه
لابردنی به‌شی حه‌یوانی ئینسان ، وه ده‌رخستنی به‌شه ئینسانی‌یه‌که‌ی وه بونی به
مروفتیکی رۆحانی و مه‌لائکی‌ی. ئه‌لی.

هه‌رکه‌س سه‌حه‌ری طالبی تشته‌ک ب چه‌مه‌ن هات

هن سوسن و هن سونبول و هن زولفی دوتاگرت

واته ، ئه‌و خه‌لکه‌ی سه‌هینی زوو رۆبان کرده ناوی باغ و چه‌مه‌ن ، هه‌رکه‌مه‌ی
خوازیاری شتی بون ، هه‌رکه‌سه‌و شانسێ خۆی ، هی‌وای بو‌گولی ده‌ست کهوت و
هی وایشی بو‌خواه‌ن گول ، که فه‌رقیان زۆره .

ئهمه‌ش هه‌ر ئه‌چینه‌وه سه‌ری باسی داوه‌که واته مه‌یلی خودا خۆیه‌تی ، هه‌موی
هه‌ر ئه‌رۆن بۆ باغ بۆ به‌هره‌مه‌ندبون له به‌ره‌مه‌ جو‌راو جو‌ره‌کانی ، که‌چی هی وایان
هه‌یه زولفی یاری دی به‌دهسته‌وه هه‌تا هه‌تایه کامه‌رانه ، هی وایش هه‌یه ته‌نها
گو‌لتیکی ده‌ست کهوت ئه‌ییت، که هه‌ر تاوێکه‌و ئه‌برته‌وه . «ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ
يَشَاءُ» .

جا ئه‌لی ، سه‌حه‌ریکیان منیش وه‌کو ئه‌م خه‌لکه‌ چومه ناوی باغ به‌هه‌زار
ئاره‌زووه‌وه .

ده‌ستی مه‌ سه‌حه‌ر گرت و برین سه‌یری حه‌یی

فی‌الحال ره‌قیبی ژ هه‌سه‌د له‌رزه‌ووتا گرت .

ئه‌لی ، من له خوشبه‌خته کانم چونکه‌ کاتی چومه ناوی باغ ، خوشه‌ویست هات و
ده‌ستی گرت و بردمی بۆ گه‌ران به‌وناوی باغه‌دا ره‌قیبیش هه‌ر که ئه‌مه‌ی دی
ئه‌وه‌نده‌ی پی ناخۆش بو دو‌جاری تاو‌له‌رز بو .

لێره‌دا دوو مه‌یه‌ست هه‌یه ئه‌مه‌وی ده‌سیان بۆ را‌کێشم یه‌کیکی سه‌باره‌ت به
ووشه‌ی «ره‌قیب» که زۆر جار له‌شیعری کۆنی فارسیداو هه‌روا له‌ شیعری کوردیشا
هاتوه ، زۆرکه‌س وای تی‌ئه‌گات ره‌قیب ئه‌وه‌که‌سه‌ته ، ئه‌ویش وه‌کو تۆ خوازیاری

ئەو یارەو ئەو جوانە یە ، جا چونکە لە تەکی ئۆدا رەقە بەری ئەکات ، دوشمینی تۆیە ،
 لە کاتی کاتیکاشتە کە وا نیە ، بە لکو ئەو تە جارێ بە تاییەت لە ناوی میرزادەو شازادەو
 گەورە مائەکاندا باو بوە کە کە سێکیان کردووە ، (مەنمور) پی سپیراوی چاودیری
 کردن و پاراستنی کچان تەنانەت هی کورانی ش ، «لەلە» یش هەر شتی کە لەو بابەتە ،
 کە هەم ئاگای لەو کێژانە بوە وە هەم فیری رهوشی به رزی کردن وە هەم لە کاتی
 مەترسیدا گیانی پاراستوون ، جا ئەم چاودیری کارانە زۆر جار بونە تە موی لوتی کێژان
 وە رینگە ی جموجولیان لی پیریون ، جاری وایش بوە لە رینگە ی ئەوانەو سکاڵای
 خوش و یستن وە ئەوین دراو بە خوشەو یستان ، جا ئەگەر ئەو «موراقیب» ناوچاو
 درزو بەد رەفتار بو ییت وە بوە تە کوسپ بو هەموو جموجولێکی ئەو کێژانە .
 کەواتە ئەم رەقیبە لە چاودیری کردنەو هاتو ئەک لە مونا فەسەو رەقە بەری
 کردنەو .

لێرەدا مەبەستی جزیری نەمر، لە رەقیب نەفس و شەیتان، وە یان هەستی
 پێچەوانە ی خودا پەرستی و خوداناسی یە ، مەبەست لە هەمو ی ئەم باسە ئەو تە
 جزیری پیشان ئەدات خۆی موراد بوە ، لە بەر ئەو خوشەو یست خۆی فەیزی
 رزاندو بە سەریا و تە نوری خودا تەجەللای کردو لە دلیا و ئەکسیری داو لە مسی
 دەرونی ، وە لە کاتی کە ئەم عاشقیکی مەجازی بوە خودا خۆی ئەمی راکیشاو
 بو ناوی عیشقی حەقیقی .

شیعری پاش ئەویش هەر ئەو ئەگە یینی ئەلی ، چاوت لی بو ئەو کەو ئەو ی چارە
 کە ئاگای لەم دنیا یە نەبو وە بو خۆی قاقای لی ئەداو رای ئەبواردو سەرگەرمی عیشقی
 مەجازی بو ، چۆن شاهینی قەدەر هات و فراندی و بردی .

لەولاو گوتی هی واهە یە گیانی ئەکاتە دانە بو ئەو ی بین شکاری بکەن وە
 بیەن ...!!!!!! بۆچی ؟ چونکە ئەو ی ئەو یارە شکاری بکات لە تە یو ، و تە ،
 سوێسکەو ئە ییتە هوما ، کەچی یار وەکو ئاسکی رەمیدە ئەدا بە لایا و نایەو ی و
 شکاری ناکات باو کە ئامادە ییش ییت گیانی پیش کەش کات ، بەلام کە یار خۆی
 و یستی ، باو کە ئەم هەر بە تە مایش نەبو دیت قول ئەکا بە قولیا و ئە ییات ، چاودیری
 کە ریش باهەر شەق بە ریت .

تە شە ییکی تری ئەو تە ئەلی ، ئەو کەو باو کە ئاگای لە هیچ نەبو خۆی بو
 تیاچون ئامادە نە کردبو ، لەولای لایە لاو شاهین هات و بە ئارەزو ی خۆی شکاری

کرد ، مه بهستی ئه وه ته بلی مادام كه وتیته داوی ئه و خوشه و یسته خوشه بخته و هوما ماننده ، ئه مهش ده ست نیشانه بو ئه و دلّه بی هه والانهی كه ئاگایان له دنیا نیه و شکار ئه کرین وه گرفتاری ئه وینیک ئه بن كه هه رگیز بیران لی نه کردوه ته وه جا ئایا ئه وینی مه جازی ، یان حه قیقی .
ئه وه تا ئه لی :

له و كه بکی خه رمان كو د كۆزی ل قه بهوات
شاهینی قه ضایی ب ته غافول ژ خوه راگرت
زینهاركه سی ده ست ببت ئه رقه می سه روی
بی عیشه بی له علان نه ب ته سلیم ژهاگرت

ئه لی ، خو ئه مه به زۆر نیه «زینهار» ئامان صه د ئامان ، نه كه ی ئه وه ندله بی ئه ده ب بیت به و ی به بی ئیجازه و به بی ویستی خوشه و یست ده ست به ی بو دوو په لکه ی یار ، له ولاره گوتمان ، ئه رۆنه ناوی باخ هی وای هه به زولفی یار دیت به ده ستیه وه به لام خویشی گوئی یارخوی به ئاره زوی خوی هات و قوئی کرد به قوئا ، جا ئه لی ئه مه به زۆر ناییت وه نای له مهیدانی ئه ده ب پرۆیته ده ره وه وه وایزانیته خۆت ئه توانی بگه یته به مراز ، نه به داوانانه وه و گیان به خشینه ، وه نه به زۆر به لکو به ئه ده ب کردن ، وه ره ویه و ره وش زانیته ، جا ئه لی ئه گه ر به بی پرس وه به ته رکێ ئه ده ب ده ست به ریت بو په لکه ی ئه و بالا سهروه ، ئه و په لکانه ی وه کو ماری ژه هراوی ئه دن به ده سته وه و سه رو گیانیشت تیا ته چیت ، لیره دا ریوار ئه لی ، باشه چاره چی به ؟ ئاماده بوم گیانم بکه م به دانه و بیخه مه سه ری ریگای ئه و ، نه ی خواردو به لایا تی په ری ، چومه باغیش لای لی نه کردم وه ، خویشم ده ست به رم وه کومار بدات به ده ستمه وه ، که واته چاره م چی ییت ؟ ئایا ده ست هه لگرم ؟ .

ئه لی ... ناء ... به لکو تو هه ر له سه ری ئه ده ب و تیکوشان و هه و لی خۆت به رده وام به و صه بر بکه ره پیشه ی خۆت ، ئه وه ی صه بری کرد ، هه رچه ن صه بر تاله به لام به ره مه مه که ی شیرینه و پوژی ئه ییت به مراز بگات ، زووتر گوتمان صه بر یه کی که له قوناغه هه ره گه ره کانی ته صه ووف هه رکه س به و قوناغه دا تی نه په ری له بازاری ته صه ووف دا هیچی به هیچ ناییت ، مه گه ر موارد وه مه جذوب ییت .

ئه مهش ده ست راکیشانه بو مه قامی صه بر ، وه مه بهستی ئه وه ته بلیت ئه ی موریدیک که تو وه کومن موارد نه بویت که یار خوی ده ست کات به قوئا و ببت بات ،

تۆیش ئەگەر لەسەری مورییدی یەكەت بەردەوام بۆیت وە صەبەرت کرد ئاخەرەكە ی
تۆیش ئەگەیتە مراز .

حافظ ، سەبارەت بەم بەرهەمی صەبەرت کردنه دوو شیعری جوانی هەبە ، ئەلێ ،

آنکه رُخسار تَرَا رنگِ گل و نسرین داد

صبر و آرام تَوَانَد رَمَنِ مسکین داد

واتە ، ئەوێ ئەو رۆمەتە جوانە ی داوێ بەتۆ ئەتوانی صەبر و ئارامیش بداتە منی
بیچارە .

یان ئەلێ .

این همه شَهِد و شَکَر کَز سَخَمِ می ریزد

اَجَرِ صبری است که زان شاخ نباتم دادند .

ئەلێ ، ئەم هەموو شەهەدو شەکرە ی کە لەوتاری من ئەپرژت ، پاداشی صەبریکە ،
ئالەو نەباتە دراومەتی .

ئەمانەش هەر تەصەووفەو هەر هەمان قوناغی صەبرە .

جەزیری مەزنیش چەن شیعریک لە ئاخرا ئەفەرمی .

شیرانە مەلا سبیری شەکر پێزە بە موعجیز

زانم ژ لەی لەعل ، تە ، ئەف لەفظ ئەداکرد .

واتە ، مەلا ئەم شەکرە ی کە لەشیعری سبیراوی تۆ ئەباریت ، هی خۆت نیە ، یان

لەخۆتەو نیە بەلکو هی ئەو لێوێ ئالانە ی یارە کە لەزمانی تۆو هەل ئەوەرین ،

هەر وەکو حافظ گوئی ، هی خۆم نیەو هی ئەو نەباتە یە .

لێرە دا هەردوکیان ئەلێن خودا ئێمە ی هانیوێ تە گوشتار وە بەهۆی لوطف و فەیزی

خوای یەو ، ئاوا گۆراوین وە بنیادەمە کە ی جاران نین ، بەلکو بۆینە تە زێری پالکو

بۆینە تە شەکر و هەمو شیرینی و جوانی ینکمان دەست کەوتوێ .

ئەم جوړه شیرانە ی جزیری بابەتیکن لەتەکی ئەوێ شا یە کپارچە تەصەووفە ،

راستەوخۆ باسی تەصەووف ناکات بەلکو بەئیشارەو بە کینایە ئە ی گەیی نی ، بەلام بۆ

شارەزایان زۆرباش پرووێ کە تەصەووفە ، هەروا کە تۆزی شیان کردوێ .

ئێستە دەست ئەکێشین بۆ پێی لەو شیرانە کە راستەوخۆ تەصەووفە ، وەکو :

پیری موغان ژ شیشه بی دامه سه فینه کی مه بی
شوگری خودی کو قولزمهك من ژخوهره قه باله كر .
خضری بره مزو موعجیزی مهستی مه دی ددینگزی
هات پیاله ییك ددهست ئەشكه ره سه د پیاله كر .

پیری ته ریهت له شیشه ییكا واته له دلی خو ی جامیکی گه و ره كه به ئەندازه ی
گه می ییك ئەبو شه رانی عیشقی خو ی دهرخوارد دام .
واته پیری ته ریهت روی دلی تی كردم وه دهرونی پرکرد له نورو به ره كهت ،
كه واته شوكر بو خودا كه منیش توانیم به شی خۆم وه گرگرم ، به شینك ئەوه نده زۆره
كه به قه ده ری دهریا ییكه ، واته منیش بومه خواوه نی مه لیه ندو دهریا .
شعیری دووه می ئەلیت ، ئەو خضره خواوه ن ره مزو موعجیزه یه كه دی من وا
مهستی باده ی پیری ته ریهت مه وه برمه ته خواوه نی دهریاو مه لیه ند ، ئەویش نهك
پیاله ییك سه د پیاله ی بو تی كردم .

بی گومان ئەگه ره مه بهست له پیری پێشو مورشید بیست مه بهست لهم خضره
پێغه مبه ره ، درودی خوا ی له سه ره واته ئەویش به بچوکی خو ی وه ری گرتم .
هه ره كو له پێشا گوتم ئەگه ره بیته به وردنی له دیوانی جهزیری بکۆلینه وه باورم
وايه تا كه قه صیده ییك پهیدا ناكه ی نیشاره ییکی بو ته سه ووف تیا نه بیست قه صیده ی
واشی هه یه وه كو ئەمه ی كه پاش ئەم چهند ووشه یه دیت سه رپاك فه لسه فه ی
وجوده و ته وحیده و ته سه ووفه . وه كو كه ئەلیت .

هێ دهر (قالوبلی) بی به لكو ئەف عالم نه بو
چه رخو دهران دهری گهردون گونبه دی مینا نه بو .

واته ، هیشتا ئەم جیهانه دروس نه کرابو ، یان به ره له به دی هاتنی ئەم جیهانه وه به ره له
قالوبلی ، واته به ره له دروس بونی ته رواح كه خوا لی یانی پرسی (أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالَوَابَلَى) ،
ئه وانیش گو تیان (بَلَى) ، واته به ری والله تو ره بی ئیمه ی . (آعراف) (۱۷۱) .

عهرش و کورسی هێژ دمه خنی بون دکه نزا قودره تی
حوسنی حهق بو ئستوائی لامعا عشقی هه بو .

واته هیشتا عهرش و کورسی له پشتی په رده ی غه ییه وه بون ، به لام جوانی ی هه ق وه
تیشکی عیشقی حه قیقی ئەوکاته ش هه ربوه وه كو ئیسته وابوه .

نه هتبون حوكمى صيفاتان ئه و ژذاتى «لَمْ يَزَلْ»

عاشق و مه عشوق يهك بون شه مع و همم په روانه بو .

جوانى و ئه وىن قه دىمن وه ليك جوى نه بون به لام پاش به دى هاتنى ئه م جيهانه ، واته
«حاديث» ئه وانيش كه په يوه نديان پهيدا كرد به حه واديته وه ، واته ، تازه
به دى هاته كانه وه ، ناچار ليك جوى بونه وه وه ئه مهش ويستى خودابو .

يهك د ذاتى سور شرينان بو جه مال و حوسن و سور

يهك د قه لى ئه هلى دل نارو جه لال و جه ذبه بو .

ئه لى جا پاش دهركه وتنى جيهان وه پاش ئه وهى ئه و صيفه تانه ليك جوى بونه وه ،
جوانى يه كه بويه هى جوانان وه له واندا دره وشايه وه ، وه عيشق و ئه وىن و
خوشه ويستيش بويه ئاگرو (جه ذبه) و كهوته دلى ئه وىن داران و عاشقانه وه .

عاشق و مه عشوق «الحق» ههردو مرثاى يه كن

له و د ئه صلى جه مع دا ئه صلى قه دىم ئايينه بو .

كه واته ئه م عاشق و مه عشوقه كه له بناغه دا ههردوكى يه كى بوه و ليك جوى نه بوه
ئىسته ش ئاوينه ن بويه كتر ، له مدا ئه و به دى ئه كه يت وه له ودا ئه م ، واته ، ئه و
په يوه نديان هه ر نه پچرا وه و ئىسته ش وه كو ئاوينه ن بو يه كتر .
پاش ئه م چهن شيعره دىته وه سه رى ته صه ووف وه ئه وهى كه گوئى پيشه كى بو
بو ئه وهى بلى .

جه ذبه ئو سه يراسلو كى بى مه حه بيه ت نابتن

جه هده يا بى عشق و حوب چهن دى كوكر بى فه يده بو .

ئه لى ، سه يروسلو كى ته ريقه ت ، واته پى گرته به رى ريگاي خوا په رستى به بى
عيشق و په يوه ندى روخى سه رناگري ت ، ئه وهى بيه وى ئه م ريگايه بداته به ر ئه بى
وه كو عاشقنى كى دل له ده س داو بيت ئه گينا هيچى به هيچ ناييت ، «دياره عاشق ئه يته
خه بات كارىك ناماده يه سه رو مالى خوى لهرنى گه يشتن به خوشه ويستا دانى» .

سالكين عشقى يه كايه ك حه وچه نينن از دىم

جامه يا پيرى طه ريقى سه ر ژنك شه هزاده بو

پیی ناوی من باسی یه کایه کی شهوه مهوه گه وره پیاوانه ی ته ریه ته بکه م چونکه شته که له درێژایی رۆژگارێ ئه وه نده تا ئی کراوه ته وه بوه ته به دیه ی و ئاشکرا .

که واته پیری ته ریه ته ، (خه رقه) که خه لاتیکه مورشید ته ی دات به وکه سه ی ئیتر شه ویش ته گاته پایه ی ئیرشاده ته و خه لات هه روا له خۆرایی نایداته خه لک ، بیگومان تا ، وایان لی نه هاتی شیاوی شه و خه لات و ئیجازه یه بن شه مورشیده ییش ئیجازه یان نادات ، به تایبه ته خه لات لای سهروه ره وه واته شازاده وه دیت مه به ستی شه وه ته شته که خودایی یه و لای پیغه مه ره وه خه لات دیت ، وه روخسه ته ته دریت .

ره نگ و ره نک شه هلی مه قاماتی طه ریه یی چۆنه سه یر

هن جه لال و هن جه مال و سه ره مه یان شه ف باده بو

شه وانه ی رییواری ریگه ی ته سه وه و فن هه ره یه که ی به جۆری مه قاماتی ته ریه تیان پری و چونه سه ره بۆ سه ری لوتکه ی ئاوات ، شه لی بریک له بواری جه لال وه پری له بواری جه ماله وه رۆیشتن ، له به شی موصطه له حاتدا گوتمان شه وانه ی شه گه نه فه نا، یان وان حالی جه لال دا یان جه مال دا، شه وانه ی له ریبازی جه ماله وه خوا ریگای پیشان داوون که برۆن بۆ مه نزل ی به قاما به ئاسانی شه گه نه به قا ، به لام شه وانه یان له ریگای جه لاله وه ری یان دراوه زۆریان هه ره له فه نادا شه مینه وه یان ماوه ی مانه وه یان زۆره و هۆشیکیان به لای خۆیان و دنیا وه نامینی وه له فه نای هه ق دا غه رقن ، جا شه وانه ی پری جار سه باره ته به وشتانه ی که خۆیان تیایا شه زن شتی وا له شه سرارو نه یی یه کان دی به ده میان دا بریک به شیت شه یان ده نه قه لم وه پری به کافریان شه زانن وه کو مه نصوری جه للاج و ذالونی میصری و بایه زیدی به سطامی و زۆری تر ، له کاتی که شه وه له وکاته دا هۆشیک ی به خۆیه وه نه وه شه ی شه لی وه کو شه وه ی له زمان ی خۆشه و یست ده رچی وه زمان ی خۆی نه ییت ئاوا یه ، بریکیشی شه سوتی و به رگه ناگری ، جا ، جزیری شه لیت پری له ریگه ی جه لاله وه بریک له ریگه ی جه ماله وه شه رۆن بۆ به قا ، وه سه رمایه ی هه ردو لایشیان یه ک سه رمایه یه ، که بریتی یه له باده ی مه جه به ته .

ئیتر شه وه یان خودا خۆی شه زانی بۆچی بریکی له جه ماله وه شه روا ته و بریکی له جه لاله وه .

ئیک ژوان په روانه بو سوته و فغانه ک ژ ی نه هات

ئیک ژوان ته شیه ی گۆینی ب ئاه و ناله بو

ئەلێ دەستەبەش لەو عاشقانە، سوتاو دەنگی لیۆو نەهات ، واتە کۆرپانە سوتاو
گەشتە مراز ، فەنا بون سوتانە، سوتانی پێناسی ئینسانی ی ئەو کەسە یە کە ئێتر هەتا
هەتا یە ناگەرێتەووە سەری ئەو پێناسانە ، نەفسی ئەممارە فانی ئەبێت وە پێناسە
مەلەکوێ و خودا پەسەندەکانی ئەمێنەووە واتە (باقی باللە) واتە جگە فەرمان بەرداری
هیچێ نامینی .

بەلام دەستەبەش تر ئەوانە ی لە جەلالەووە روشتون ئەو فانی یە عاشقانە ن کە هەر
لەمەلەبەندی فەنادا ئەسوتین و ئەبرژن وە وەکو بەلداری ناوی داو هەر پەلەفری
ئەکەن ، ئەوانە وەکو بەلندە ی «گۆیین» ئەبێ هەربنالن ، واتە ، هەر شەطەح بلین .
وادیارە گۆیین تاق تاق کەرە یان ئەوجۆرە بوومەتە کە شەو تابه یانی ئەنالینی وە
هوم هوم ئەکات .

بەلام ئێمە بۆ نالین ، ئەلێن وەکو کۆتر ئەنالینی .

ئاوڕین ئەسود عیونان عاقلان سەودا دکن

گەزمەیا عاشق فەدل کەفتی ژ چەهقین شەهەلبو

ئەلێ ، ئاگری چاوەرەشان عاقل شیت ئەکەن ، واتە ئاگر بەرئەدەنە گیانی
عاشق ، بێگومان مەبەستی ئەو مورشیدەکە ی خۆیەتی .

پاشان ئەلێ ئەو تیرەش کە ئەدات لە دلی عاشق هی نەرگس چاوانە ، لێرەدا
ئەبێ بلیم پێوەندی مورید بە مورشیدەووە وای لی دیت ، ئەو موریدە مورشیدەکە ی
خۆی بە جوانترین وە کامیلترین ئینسانێک ئەزانیت کە بەرخوردارە لە هەرچی
پێناسی باش و پەسەندە ، لێرەدا بە فەنای مورید لەمورشیدا پەیدا ئەبێت ، واتە خۆی
لە یاد ئەچیتەووە وە تەنها مورشیدی لەیادە وە زۆرجار وای لی دیت ، ئەو موریدە
خۆی بە مورشیدەکە ی خۆی ئەزانیت ، هەروەکو لە قوناغی فەنا فی اللە دا دەست
ئەدات .

بەلام ئەم فەنا فی الشیخ ه لە قوناغی سەرەتایی سلوک دا دەست ئەدات بە
پێچەوانە ی فەنای حەقیقی ، کەوا لەدوا قوناغەکانی سلوک دا . ئەوانە ی کە لە
قوناغی فەنای خوادا ئەمرن ، یان بەرگە ی ئەو عیشقە ناگرن و تیا ئەچن ، ئەووەتە
شەهیدی عیشق ، کە زۆرجار لە شیعری صوفی یەکانا ئەبیزن وە لەبازاری
تەصەووفدا بەناوی شەهیدی عیشق ناو نراون وە پایەیان بەرزە .

پاشان ئەلێت .

عاشق و مەعشوق دا واصل ب یەك بێن بێ حجاب
مەحو بوو (بالذات) عاشق لەو دەشقی پەردەبو

ئەو لەپیشا باسی فەناو بەقاي کرد ، جا ئەلێ ، لە بەقادا عاشق بەچی باقی یە
واتە چی لا ماوە تەو ؟ هەر تەنھا خودا ، کەواتە عاشق و مەعشوق هەروەکو لە
ئەزەل دا جوی نەبون وە حادیث واتە جیهانی دروس کراو جویی کردنەو وە بونە
ئایەتە بۆ یەکتە ئیستە کە عاشق سەرلەنوی خۆی لەو دنیا ماددی بە پاك کردەو وە
شایستەیی ئەو هی پەیدا کردووە بتوانی سەرلەنوی بێ پەردە بە چاوی دل نوری خودا
بینی وە لەناوی دەرونی خۆیا هەستی بکات چونکە لەو و پیش و یستو خواستی
نەفسانی و شەهوانی و شەیتانی بوبونە پەردە ، ئیستە بە خەبات و تی کۆشانی ئەو
ریبوارە ئەوانە هەموو سوتان وە تیاچون کەواتە پەردە کە لا براوە و نوری خودا
لە دەرونی ئەو خۆش بەختە دا درەوشاوە تەو و هەروەکو پیغمبەر درودی خودای
لە سەر فەرمویەتی «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ الرَّحْمَنِ» .

ئەلێ ، مادام عاشق پێناسی نەفسانی ی خۆی نەهێشت ئیتر پەردە بێ نەماوە ، وە
هەمیشە لە دەرونی خۆیا هەستی نوری خودا ئەکات ، وە خۆشی ئەبێتە پارچە یێك
لە نوور .
ئەلێ :

لەو دەشقی دا فەنا بو تاییت باقی ب دوست
عاشقی فانی نەبو واصل ، حەتا باقی نەبو

ئەلێ ، ئەو لەو عیشقە دا بۆیە تیاچو بۆ ئەو هی ئیتر لە تەکی دوستانە بێتەو وە جاویدان
بیت ، وە لەناوەرۆکا ئەو تیاچونە خۆی زیندو بونەو وە بە شە ماددی و نەفسی یە کە ی
تیاچیت وە بە شە رۆحی و مەعنەوی یە کە ی جاویدان ئەبیت زوتر گۆتمان ئەو هی لە
پلە ی فەنا تیپەری تازە ناگەریتەو وە بۆ سەری کرداری ناشیرین و ناپەسەندەو وە کو ئەلێن
(بەرە بۆ زیان) ئەمە مردنی نەفسە بۆ زیانی رۆح ، مردنی خەدی حەییوانی ئینسانە ، بۆ
ژیانەو هی خەدی مەلەکوئی و رەببانی .

جا ئەلێ عاشق وە نەبێ تەنھا بە گەشتە پلە ی فەنا ئیتر پی گەشتی ناء ، بە لکو
ئەبێ لە فەنا ییش تی پەریو بگاتە بە قا .

ئەلێ عاشقی فانی تەنھا بەفەنا نەگەیشتووە تە مراز ، بەلکو ئەبێ بگاتە مەنزلی
بەقائیش جا گەیشتووە تە مراز .

نوقطەئی علم و سەوادی حەرف و نەقشی عالەمی
سەر ددن مەعنایەکی ئەصلی سەوادی نوقطەبو

لێرەدا دەست ئەکێشیتەووە بۆ فەلسەفەی وجود وە ئەصلی وجود ، ئەلێ هەرچی
زانباری و هەرچی ئەم نەقش و نینگارە ی دنیا یە وە هەرچی جوانی و بونە هەمو یەك
واتای هەیه ئەویش ئەوە تە کە هەمو ی لە یەك خال و لە یەك سەرچاوە وە هەل ئەقولیت
وە لە یەك نوقطە وە دیت کە بریتی یە لە ذاتی هەق خۆی وە ئەو خۆیەتی کە ئەم هەمو
جوانی و نەقش و نینگار و خەلائقە ی هاوردووە تە بازاری وجودە وە دروسی کردون وە
هەمو ی لە یەك خالە وە هاتونە دی .

هەر یە کەو ، دی یەك بمینیت ئەووەل و ئاخیریە کە
(لاجرم) نانی دووی ئی دی بمینیت هەر هەبو

واتە ، خوا یە کێکە و بە راستی خوایش هەر ئەبێ یەکی بیت چونکە کە بونە دوو
ئێتر ئەوە خودا نی یە ، هەر وە کو خودا خۆی لە قورئانا لە سورە ی «ئەنبیا» (۲۲) دا
ئەفەرمی ، (لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا) واتە ئەگەر جگە الله خواییکی تر هەبوای
دنیا وا نە ئەما فاسید ئەبوو تێک ئەچو .

جا مەلایش ئەلێ خوا هەر یە کەو ئەبێ یە کیش بیت ئەووەل و ئاخیر هەر ئەوە
وە خودا (واجب الوجود) وە ئەم جیهانە بەبێ خواوە نو رێک خەرو بەر یۆ بەر هەرگیز
نە ئەهاتە دی وە دەوامی نە ئەبو .

هەر چ دەعوایی د عشقی دا «مەلێ» ثابت کری
عەینی دەعوایی د (نفس الامس) دیسا شە هەبو

ئەلێ ئەم شتانە ی مەلا رونی کردنە وەو باسی کردن لە شتە نەبێ یە کانی عیشق ، پروون
کردنە وەو سەلماندنێ پی ناوی چونکە لە راستیدا شتە کە خۆی هەر وایە و راستە قینە یە ،
بەلام شتی هەیه ئەوە ی چاوی دەرونی کرایتە وە و بە ئاسانی ئەبیینی و ئەیزانی ،
ئەو ش ژەنگ پرووی دەرونی گرت و چاوی دەرونی بە سراوە و هیچی لی نازانیت .
«بە راستی من سوپاسی خوا قەت تەواو ناکەم» .

یه کهم : بۆتهوهی خستیمه سهری ئەم رینگایه ، که ، که لکه لهی لیکۆلینهوهی
تەصهوهوهی خسته سهرم ، وه لهمجیهانه شیرین و بهرینه دا چاوم کرایه وه .

دووهم : بۆتهوهی بههۆی لیکۆلینهوهی ئەم بهشه ئهده بی یه وه ، جزیریم ناسی و
دیوانه کهیم بشکنی ، بهراستی جزیری ئەگەر هی ئیمه نه بوای ئیسته لهجیهاندا
پله و پایه ییکی تری هه بوو ئیسته ش سوپاس بۆ ئەوانه ی ههر یه که ی له روانگه ییکه وه
له م دیوانه کوڵیونه ته وه و چاپیان کردوه .

بهراستی ئەگەر بهشیوه ییکی صۆفی یانه و به تهواوی له هه مو دیوانه که بکوڵرێته وه
لام وایه چهن به رابه ری دیوانه که توێژینه وه ئەبات . خۆزگه بۆ شاره زاییکی چابوک و
به تین و دل سۆز ئەم کاره ی بکردای .

مه لا زۆر جار باسی باده و خوشه و یست و مهستی ئەکات زۆر جار به ناوی «توله»
واته ، سه گ ، ناوی خۆی ئەبات ، دیاره ئەمانه ره مزه ، مه به ست له ساقی
مورشیده ، مه به ست له باده ئەو نورو به ره که ته یه که له مورشیده وه یان راسته و خۆ
له لایینی خودا وه دهستی به نده ئەکه و یت بریکی ده ست کیشانه بۆ حال وه کو ووشه ی
سوکور ، یان بۆ مه قام ، وه کو باسی فه ناو به قاو مه حوو ئەو جوړه شتانه ی له و مامه له ی
تەصهوهوه دا دیته رینگای رییوار .
وه کو ئەم چهند دێره ی که ئەلی .

باده مه نوشی ژده ست چومه ژخو مامه مه ست
قه طره به به حری گها به حرب عه یینی خوما
گوش به عامی مه ده ته رکی مودامی مه ده
اکثرهم في غمی اغلبهم في عمی .
حەرف ژەك بونە فەصل گەریبه ری وان ب ئەصل
حەرف دیت یه ك خەتەك كونه ما نوقطه نه ما .
وه حده تی موطله ق مه لا ، نوره دقه لبان جه لا
زۆر دفی مه سته لی ئەهلی دنان شو به ما

لێره دا ، باده و مهستی و قه طره و به حرو خه ت و حەرف و نوقطه و وه حده تی
موطله ق و نورو قه لب و جه لا و شو به مان له مه سته له دا وه ئەهلی دنان ، هه موی

موصطه له حاتی ته سه ووفه وه په نجه را کیشانه بولای ته سه ووف وه وه خوینه واره ی
باش له ته سه ووف نه گات به باشی له مه به سه که ش ناگات .
ئه لی .

صوفی ئی خه لوه نشین بینه سجود
هه ردو بره یی ته نه میجرایی دوعا
عه رضی کی دی بکرم صورته ی حال
که تویی قبیله یی ئه ربایی دوعا
ژ دوعائی قه ده حه ک ده رده سه
هه ر سه حه ر مه سستی مه یی نایی دوعا
گولی ئیقبالی ژ گولزاری قه بول
م چنی بو د شه که ر خوایی دوعا

له ئاخرا ئه لیٹ :

ژ ئه زه ل به ک جهه تی ی دایه «مه لی» هه ر مه ئیخلاصه ژ ئه سبایی دوعا
لیره دا ، صوفی ، خه لوه نشین ، میجرایی دوعا ، صورته ی حال ، قبیله یی ئه ربایی
دوعا ، قه ده ح ، شه که ر خوایی دوعا ، به ک جهه تی ی ئه زه لی ، ئیخلاص ، ئه مانه
هه مویان په نجه را کیشانه بو موصطه له حات وه ره وشي ته سه ووف ، وه زوړیک له م
موصطه له حانه زووتر حافظ به کاری بردون ، وه خوی زوړ له و موصطه له حانه ی
کردونه ته کوردی و ئه ده یی کوردی پی ده وله مه ند کردوه .

ئه گه ر من به وئ په نجه را کیشم بو هه موی ته و شیعرانه ی جزیری که ته سه ووفیان
تیابه مه گه ر قامک را کیشم بو هه موی دیوانه که .
که واته وا هه ر به گوزه ر په نجه راته کیشم بو ته و شوینانه ی گومانی تیابه ،
باس باسی ته سه ووف ، یان فه لسه فه ی ته سه ووف ، یان فه لسه فه ی وجود ، وه
ته وحید وه ته و جوړه مه به سه گرن گانه یه .
به پیی دیوانه که ی زفنگی ی .

لایره ی ۵۹ تا ئاخری قه صیده که . که سه ره تای قه صیده که ئه لی .
ده سستی قودره ت کو هلاقیٹ ژ به ژناته نیقاب .

لاپەرەى ٦٦ تااخىرى قەصيدەكە . سەرە تاكەى ئەلئىت .
 لله الحمد ، ژبارى مە د دەست جامە لەبالەب
 ژ لەبى نوشى پەياپەى ددل ئىلھامە لەبالەب .
 جگەئەو ئەم پارچە ھۆنراوہى ھەموى صوفىيەتى يە ئەوہش دەرئەخات کەمەلا
 موراڊ بوہ ، ئەوہش ليرەدايە کە ئەلئى .
 قەدەحەك تازە ژ عىشقى د «ئەزەل» دامە،حەكىمى
 ژ دنوشىن ھەى وھەى ھى ب خوہ جامامە لەبالەب
 بەراستى ئەم پارچە ھۆنراوہى مەلا ، لەروانگەى صوفىيەتى يەوہ يە جگەر بەرزە
 پرىيەتى لە موصطەلەحات .
 بەتايبەت لەنزىكى دوا ھىنان بە قەصيدەکەدا کە ئەلئى .
 تە دزانم تە دىنم کەتوئى نورى وجودى
 «الله الله» ژ چنورە د سەرايامە لەبالەب
 ليرەدا مەلا بوى دەرکەوتوہ وجود ، واتە ، ھەستى ، يان بوون ھەموى نورى
 خوداى تيا ئەدرە شىتەوہ ، واتە ، ئەو تيشکە نەبوائى وجودىک نەدەبو ھەست کەرى
 نەبو تا ھەست بکات بە ھەستى وە ھەموشتى نەناسراو داپوئراو بو .
 بەلام ليرەدا ھەستى نورىكى تايبەت ئەکات لەناوى مالى خويا ، بەلام تاياب
 مەبەستى جزيرى خانو بوہ ؟ .
 مەبەستى جزيرى لەو خانووە دەرۋى خوئەتى وە بەر لەجزيرىش زور جار ،
 «سەرا» واتە خانوو ، بۆ دل بەکار براوہ ، يان وشەى ويرانەو ، ويرانەمال ،
 مەولەوئىش ھەرشىكى وای ھەيە کەباسى سەردانى پىرىخوئى ئەکات لەدەرۋى ،
 وە ئەلئى .
 غەبرى تو ئازىز لەم زەمانەدا
 کى ئى گوزەرکات بەم ويرانەدا
 بەلئى ، بۆ خودا پى داوان دل مەنزل و مەلەندى نورى خودايە ، ووشەى نور
 لەقورئاندا زورجار ھاتوہ وە واتاى زورى ھەيە وە باسماں کردوہ .
 ليرەدا ئەتوانىن سەبارەت بەو شىعەرەى جزيرى دەس نىشانى ئەو ئايەتە بکەين کە
 ئەفەرمى «الله نور السماوات والأرض» سورەى نور ، ئايەتى «٣٥» يان ئەو حەدەيشەى
 کە ئەفەرمى «قلب المؤمن عرش الرحمان» لە لاپەرەى ١٠٥ دا ئەلئى .

عه قەدی ئیحرامی دەشقیدا کو پیری عیشق بەست
 . دی چ غەم گەر خەرقی رەهنی خانەیی خەمار بت

ئیحرامی عیشق ، پیری عیشق ، رەهنی خەرقە لای پیری مەیی فرۆش ، ھەموی
 تەصەووفەو ، موصطەلەحاتی حافظە : زۆر جاریش حافظ لەشیعرەکانیا بە
 بارمتەدانانی خەرقەیی خۆی لە مەیخانەدا شانازی کردووە ئەمانەش ھەموی ئیشارات و
 کینایاتی تەصەووفە .

لام وایە ئەمە مشتیی بیت لەخەروار وە گوئی بیت لەگولزار، کە بەسە بوئەوێ
 بتوانین بڵین ، بەراستی پیری جەزیر سەرھەلقەیی رەندان و سەرقافلەیی قەلەندەران وە
 ئاللاھەلگری شیعی تەصەووفی کوردی وە سەرکاروانی شیعی کلاسیکی کوردی وە
 تاکە سوارەیی مەیدانی کە کەم سوارچاک ئەتوانی ئەسپی ھونەری تیا تاو بەدات .

لێکۆڵینەوێ دیوانی جزییری ئەوێ بوون دەرخست لەناوی شاعیرە کوردە
 کاندای ، ئەوانەیی بەکوردی شیعیان نویسبوو، تەنھا جزییری ئەتوانی شاعیریکی
 تەصەووفی تەواو بیت، واتە ھەموی دیوانەکەیی، لەگەڵی ئەوێشا بەھەموو ھونەریکی
 شیعی رازاو تەوێ، لەھەمان کات سەرتاسەری دیوانەکەیی تامو مەزەو چۆنی گیان
 بەخشو بوونی خوشی تەصەووفی لی ناپریت ، وە ھیچی کەم نیە لە دیوانی شاعیرە
 صوفیەکانی نەتەوێکانی دەورووبەری خۆی .

دووھەمی ئەوێ تەبلیم ئەگەر بیتو تەصەووف لە دیوانەکەیی لایەری وەکو ئەوێ تە
 گیان دەرکەین لە لەشی گیان لەبەرێک ، بەم جۆرە بوومان دەرئەکەوێ تەصەووف
 تاج رادەیی کاری کردووە سەری ئەدەبی کوردی ، وە تاج رادەیی ئەوێ ئەوێ ئەوێ
 بەپیزی کردووە بەرزی کردووە تەوێ ، بوئەوێ بی گەییشتە شوینی شیاوی خۆی .

سید عبد الرحیم «مه‌له‌وی»

«۱۲۲۱ - ۱۳۰۰» ک

مه‌له‌وی گومانی تیانیه صوفی مه‌سله‌ک به ، چونکه موری‌دی شیخ عوسمان سیراجوددین بوه ، مه‌له‌وی جگه‌ئه‌وه‌ی که
 زۆری بوه ، له عه‌قائد وه عیلمی که‌لام
 «الْفَضِيلَة» که زیاتره له سی‌هزار شیعی عه‌ره‌بی ، وه (العبد)
 له‌دوو هه‌زارو چوارصه‌د شیعی کوردی پیشان‌ده‌ری هیری سیرر
 زانیاری مه‌له‌وین ، وانه‌زانن ئهم دووکتیبه هه‌روا شیعی ساده‌ن به‌لکو خوینه‌واری
 ئه‌وێت له عه‌قائدو که‌لام دا لیان تی‌بگات ، به‌لام به‌راستی جه‌نابی ماموستا
 مه‌لاکه‌ریم هه‌روه‌کو که هه‌میشه هۆی خیرو به‌ره‌که‌ت بوه وه خ‌دمه‌تی کردوه به
 زانیاری له هه‌موو روونیکه‌وه ، هه‌ردوکی شه‌رح کردون ، فه‌ضیله‌که‌ی چاپ کراوه‌و
 مه‌رضی به‌که‌ش له‌ژیری چاپایه .

له‌ته‌کی ئهم هه‌موه په‌یوه‌نده‌ی مه‌له‌وی به عیلم و سه‌ه‌ووف و مه‌شایخه‌وه ،
 له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا ناتوانم ب‌لیم مه‌له‌وی شاعیریکی صوفی بوه ، واته ، گیانی خۆی
 ته‌رخان کردی‌ت بو ته‌سه‌ووف ، چونکه نه‌خۆی گه‌یشتوه ته‌پایه‌ی که‌مالێک که
 به‌ناوی ر‌یبه‌ر وه مورشیدێک بناسری‌ت ، وه نه‌ شیعه‌کانیشی به‌وجۆره‌ن که هه‌ر
 صوفیه‌تی بی‌ت ، یان ب‌لیم هه‌ر باسیکی کردوه بر‌دویه‌ته‌وه سه‌ری ته‌سه‌ووف وه‌کو
 مه‌لای جزیری ، به‌لکو له‌ مونا‌سه‌بات هه‌روا که بو‌پیری خۆی شیخ عوسمان نامه‌ی
 نویسه‌وه باسی صوفیه‌تی ت‌یدا‌یه‌و دیاره له زانیاری ته‌سه‌ووف دا شاره‌زایه ،
 هه‌روایش بو‌ دوستانێ دنیایی خۆی شیعی نویسه‌وه به‌ته‌واوی دور که‌وتوه‌ته‌وه
 له‌دنیای صوفی‌گه‌ری .

شیعه‌کانی مه‌له‌وی هه‌رگیز نه‌وه ناگه‌یی‌ن که خۆی له‌ گۆره‌پانی ته‌سه‌ووف دا
 گه‌یشتی‌ته‌ مر‌از وه له‌به‌ه‌ره‌ی صوفیه‌تی دا که‌فه‌ری‌ژ ته‌کات ، به‌لکو شیعه‌کانی هه‌میشه
 پیشان‌ده‌ری ئه‌وه‌ن که مه‌له‌وی ده‌سه‌وداوی‌نی مورشیده‌که‌یه‌تی که لوطی له‌گه‌ل
 ب‌کات ، وه قه‌ت ناتوانی خۆی به‌خواه‌ن ده‌سه‌لات دانی ، واته ، وه‌کو مه‌لای

جەزیری واییت ، که له گه‌لی ئه‌وه‌شا حافظی خوش وێستوه که چی ئه‌لی من ئیتر شاگرد نیم به‌لکو قاره‌مان و قه‌له‌نده‌رم ، وه ئه‌ی کورد تو که منت هه‌یه ئیتر ئیحتیاجت نیه به حافظی شیرازی .

کتیبه‌کانی تری مه‌وله‌وی هه‌رچه‌ن هه‌موی ستایشی خودایه‌و تی‌م‌ک‌وشانه بو‌د‌امه‌زراندنی ئابین وه به‌وه‌کردنه‌وه‌ی باوه‌ری ئیسلامی ، وه هه‌رچه‌ن له‌وانیشدا لاین‌گری ئه‌کات له‌ته‌سه‌ووف وه به‌ده‌رمانی دامه‌زرانی باوه‌ری ئه‌زانیت ، له‌گه‌لی ئه‌وه‌شا ته‌سه‌ووف نیه ، چونکی شیعی ئاییتی جیا‌یه ، با‌سی ته‌سه‌ووف خۆی با‌سیکی جیا‌وازه له‌ناوی چوار چۆه‌ی ئاییندا ، بو‌ن‌مونه له‌ته‌سه‌ووف‌دا با‌س با‌سی حال و مه‌قام و موشاهه‌ده‌و موکاشه‌فه‌و ئه‌نوار و ئه‌سرار و فه‌ناو به‌قاو مه‌ستی و مه‌حوو سه‌حوو ئه‌وجۆره شتانه‌یه .

مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ته ب‌ل‌یم مه‌وله‌وی هه‌رچه‌ن هه‌م مه‌لاچا‌ک‌بو‌ه هه‌م موریدو خه‌لیفه‌ی شیخ عوسمان له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا بو‌خۆی جیهانیکی جیا‌وازی هه‌یه که نه له‌جیهانه ته‌واو صوفی‌یه‌که‌ی جزیری ئه‌چیت وه نه له‌جیهانی (مه‌حو‌ی) ،

مه‌وله‌وی بو‌خۆی دنیا‌ییکی فه‌قیرانه‌و گوند‌نشینانه‌و به‌لکو ده‌وار نشینانه‌یشتی هه‌یه ، مه‌وله‌وی زه‌گوریشه‌ی تیک‌ئالاوه له‌گه‌لی جوانی سورش‌دا هه‌رچی هه‌وارگه‌ی جوانی ناوچه‌ی هه‌ورامانو تاو‌گ‌وزیو کوردوستانی سو‌رانه هه‌موی دیوه له‌ته‌کی خێله‌کاندا گه‌رمیان و کو‌یستانی کردوه ، شاعیری سو‌روشته‌و په‌روه‌رده‌ی ده‌ستی سو‌روشت ، سو‌روشتی جوان و ئی‌وینه‌ی کوردوستانی په‌نگین .

لێره‌دا به‌خو‌ینه‌واران ئه‌ل‌یم ، ئه‌ی خو‌ینه‌واری به‌پ‌رز، ل‌ام‌وایه ئه‌وه‌ی به به‌هاران ، به‌هاوینان به‌پایزان و زستانان‌دا ، گونده‌کان و شاخ و داخ و ده‌شت و ده‌رو جه‌نگه‌له‌کانی کوردستان نه‌گه‌رایی ، شه‌و له‌و هه‌وارانه‌دا پ‌وژی نه‌کرد‌ب‌یت‌ه‌وه‌و له‌سه‌ری لوتکه‌ی شاخه‌کانه‌وه چاوی به‌شه‌به‌ق نه‌کرا‌ب‌یت‌ه‌وه‌و قاسپه‌ی که‌وو جریوه‌ی چۆله‌که‌ی کو‌یستان له‌خه‌و هه‌لی نه‌ستان‌د‌یی ، به‌شه‌وا بو‌نی شه‌وبۆی کو‌یستان ، زاخاوی می‌شکی نه‌داییت ، ئه‌و گیا بو‌ن خو‌شانه‌ی نه‌کرد‌ب‌یت‌ه‌و سه‌رینی ژیری سه‌ری ، به‌پ‌وژا له‌داوینی به‌فراودا گو‌یی شل نه‌کرد‌یی بو‌نه‌غمه‌ی ئاوو هه‌زاران جو‌ر ده‌نگی په‌له‌وه‌رو گیان‌له‌به‌ر ، به‌سه‌ر لوتکه‌ی هه‌ره‌به‌رزی شاخه هه‌ره به‌رزه‌کانه‌وه ، گیا‌ی (به‌رزه‌لنگی) ده‌ست که نه‌گرتی وه پر به‌هه‌ردوو سه‌یه‌کانی ئه‌و بو‌نه‌ی هه‌ل نه‌م‌ژیی ،

گیای چنورو لۆو سورە ھەلآلە ی نە کردی تە باقەو نە یخستبە تە نشتی باقە ی ھەلآلە برەم (شلیترە) بە دەستی خۆی ، قارچک (کارگک) و پیچک و کاشمەو کەرەس و بەناو بەرەزاو شنگ و ھالە کۆک و رێواس و تەرلەرە ژان و چوزە بەنا ی نە کە ندی ت و نە ی خوار دی ت و تەمومە زە ی ھەموی نە کردی ت ، لە لارە سییەری ئیواران و دەمەو بە یاناندا لە سییەری کاو و سەختی کوستاناندا ، شیرین خەوی نە کردی ت ، وە شە ی پای کاوان ماندو ی لە لەش دەرنە کردی ت و نە ی حەساندییەو بەلویری شوانە ی ھەردە ویل ئاورشینی رۆحی نە کردی ت ، باورکەن زۆر دوورە لە ئیصاف ، ئەگەر بیهوی سەبارەت بە جوانی سوروشتی کوردستان بدوێو شیعر بنوسی ، چونکە ھەرچی بلی و ھەرچی بنوسی ھەر ناتەواوە دەست ھەل بەس .

ئەو ی من گۆم تەنھا باسی ھەردو چپای چۆل بوو ، جا وەرە سەیری ژانی ناوی باخ و ناوی کشت گەو مەزرا ، ژانی خێوەت نشینان ، ژانی گوند نشینان ، بەتال و شیرینەو بە خوش و ناخوشیەو ، نوستی سەری خەرمانان و چەرداخی کشت و کال ، وەرە سەیری جوانی پاییزی باخ و دەشت ، سەیری گەردەلوی بەفری کوستانان و ژانی ئەو گوند نشینانە ی شەش مانگ لە سالآ لە گەل ی بەفر و سەرمادا ھاو دەم و ھاو ئەن وەرە سەیری ھەزاران جۆر گەران و ژانی تاییەتی کارو کاسی گوند نشینان ، ھەزاران خوشی راو و شکاری گیان دارانی جۆراو جۆر ، وە صەدان دیمەنی جۆراو جۆری ئەو جۆرە ژانانە ی کە زۆر بە ی شارنشینان لی یان دوورن .

مەبەستم ئەو تەئەو ی بیهوی ، ئەو ی ئەینوسی ، وە ئەو ی بە یادگار لە خۆی جی ی دیلی ، دەست ھەل بەست و بی گیان و بی رەونەق نە ی ، ئە ی ھەول بەدات لە ژانی خەلکی ولاتی خۆی ، وە لە ھەمو بە شەکانی ژانا بە شداری بکات ، تاوەکو ئەو ی ئەینوسی ھەروەکو نوسینەکانی مەولەوی جاویدان ، وە پر لە کاکلەو گەو ھەری .

مەولەوی زۆرباش لە ھەموی ئەم ژانانەو صەدان جۆری ژانی تر شارەزابو ، وە گیانی لە گەل ی سوروشتی ولاتە کە یا ھەلشیلراو و تیک ھەل چو ، لە بەری ئەو ھێچ پارچە شیعیکی نە شوینەواریکی جوانی سوروشتی تیا بە دی نە کەیت ، ئەمە بە شیکێ ژانە تاییەتە کە ی مەولەوی بو، جگە ئەمە ، مەولەوی پە یوە ندیک ی بەربلاوی بەخەلکەو بو ، وە لە گەل ی دوستان و ئاشنادا بە زمانی ھۆنراو و شیرین کاری ئەدەب دواو ، بە ناوچە کە دا زۆر گەراو و زوو زوو دیدەنی کردو لە دوستانەکانی .

شین ئەکات بۆ کۆچی ناسراوان وە ئەیان لاوینتەووە ، شیعەرەکانی ھۆی دلدانەووەی لەشوینجی ماوانی کۆچ کردوانە ، ھەروا کە لەشیوەنی دوستاندا بەشداری کردووە ، لەشادی ئەوانیشا بەشداریبووە وە بەشیعی جوان وای پیشانداوە وەکو ئەوێ خۆی لەناوی زەماوەندەکەدا بویت وایە ، مەولەوێ جگە لەووە پەیوەندی گەرمی بووە لەتەکی مورشیدی خۆیا شیخ عوسمان سیراجوددین ، لەتەکی مورشید زادەکانیشیا پەیوەندی گەرمی بووە وە شیعی بۆ نویسون تەنانەت لە دەرونیشەووە خۆی داوە بەدەستیانەووە وە ئەم نزیکییە ھەم لەھونراوە کانی وە ھەم لە تەئلیفە کانی بەدی ئەکریت .

لە پیشەکی عەقیدەکیا ئەلی یارمەتی مەعنەوێ حاجی شیخ عەبدولرەحمان ئەو وەرەبە دامی بتوانم روو بنیمە ئاوا کارێکی گەرنک .

ھەروا پاش فەوتی شیخ عوسمان بووەتە موریدی شیخ بەھائوددین ، لێرەدا لەتەکی مەحویی دا ئەبەنە ھاومورید ، جگە ئەو دووبارە پەیوەندیکی رۆحیی گەرمی لەتەکی شیخ عومەر ضیائوددین دا بووە کە بۆی بۆلکودایکی شیخ بەھائوددین ، وە بەتەمەن بچوکتربووە لە شیخ بەھائوددین .

لە پیشەکی «الفضیلة» دا ئەلی ، شیخ بەھائوددین ئەمری پێی کردم کە ئەم کتێبە دانیم .

مەولەوێ پاش فەوتی شیخ بەھائوددین دووسال ماوە وە پەیوەندی لەتەکی شیخ عومەردا ھەر بەردەوام بووە ، بەلام لەوکاتەدا چاوی کوێربووە وەئێر گلوگوێزی پیرموریدی نەماوە .

مەولەوێ جگە ئەم دووجیھانە ، واتە دنیای سورش و دنیای مەعنەویات ، پەیوەندیکی گەرمی لەگەڵی دووجۆرە خەلکی ترا ھەبووە .

دەسەپکیان دوست و رەفیق و ھاوشان و ھاو پایەیی خۆی بون وەکو ئەحمەدبەگی کۆماسی و شیخ مۆمنی سازانی و شیخ حەسەنی سازانی و شیخ یۆسفی نۆسمەیی و شیخ عەبدوللای داخی و شیخ عەزیزی جانەوەرەیی و ئەحمەد پرسی و مەلا عەبدولرەحیمی نجار و دەیان دوستی تر کە بەداخەووە ناویان نازانین .

جگە ئەو دوستانە ھاو مەشرەبانەیی خۆی ، وە لەوانیش زیاتر پەیوەندیکی گەرمی لەگەڵی بەگزادە جافەکانا بووە ، ئەوان رێزیان لەمەولەوێ گرتووە ئەویش رێزیکی زۆری ئەوانی لا بووە ، بیگومان ، ھۆزی تاوگۆزی لەژێری چەتری فرمانرەوایی

جاف دا ژباون ، مهوله ویش تهو مافه بو میره کانی جاف قایل بوه ، مه قامی ته ده بی و مه لاچاکی مهوله وینی بوته هوئی تهوهی زورتر تیکه ل بیت له گه لیاند او ته نانه ت له ته کی ژنه شاعیره کانی جافه کاند شیعریان بو یه کتر نویسه ، ههروه ها هه رکاتی گه وهره ییکی جاف کوچی کردوه مهوله وینی شینی بو کردوه تهو شیعهی هه ره له پیش چاودایه که له کوچی قادر به گی که یخسره و به گ دا نویسه و به تی که له گورستانی سه یید خه لیلدا نیتراوه وه داوا له خاوهن مه قامه که ته کات که ئاگای له قادر به گ بیت ، وه ته لی .

باخه لیل ئامان کی عاده ت که رده ن
توشه وه ده رگای که ریمان به رده ن

تهوه تا مه حمود پاشای جاف که شکوله که ی خوئی به شیعی مهوله و
رازانده تهوه .
ته مانه جگه تهو هه موه مه لاه فیهی یانه ته که ره وشه جوان و قسه خوشه کانی مهوله وینی رای کیشاوون بولای خوئی .
که واته ژبانی مهوله وینی ژبانیکی هه مه ره نگه و (ره نگین که وان) ، مانه نده .
وه له هه موی دیاری تر له شیعی مهوله وینی دا شوینه واری جوانی سوروشتی کوردوستانه .
نیسته دینه سه ری تهو به شهی که ته صه ووف کاری کردوه ته سه ری شیعه کانی مهوله وینی وه که میش نیه .
له یه که م پارچه هونراوه دا که به «ئیمشه و ته نیانی جه سه ی زه بوخم» ده ست پی ته کات وه باسی خه م و په ژاره ی خوئی ته کات ته گاته تهوهی ته لی .
ساقی ساجامی ته محار ده خیلیم .
وه داوای باده ته کات له ساقی و ته لی
بدهر پیتم نوش که م چون هه رده جاران .
پاشان داوای سازو سه متورو چه نگ ته کات وه ته لی شیعی خویم به م سازانه وه بولین ، دوباره له ساقی ته پارینه وه که مهوله وینی له یاد نه چیت وه ته لی .
ساقی ئامانه ن نه شو جه ویرت
وه فه ریادم ره س تو به شقی پیرت

دیاره مهولهوی پیاوی ساقی و سازو دهفی مهجازی نهبوه شهراب خورو شهراب
خوازیش نهبوه ، بهتاییهت ساقی سوئند ئه دات به عیشقی پیری ، واته مورشیده
کهی ، ییگومان ئهم جوړه شیعرانه چ له عهره بی و فارسیدا چ له کوردی شامه بهست
هر شهرابی مهعنهوی بهو ساقیش مورشیده و مهستیش ههمان سوکری تهصه ووفه که
باس کرا .

ئهم جوړه شیعرانه تهصه ووفیکن ، لهعهینی ئهوه دا وان له په رده دا وان لهعهینی
ئاشکرانی دا ئه ویش بهو بۆنه ویه که خاوه نه کهی ناسراوه و دیاره ئه هلی ئه و کارانه نیه
که واته ئاشکرایه مه بهستیشی چی بوه .

له لاپه ره کانی (۳۱ - ۳۲) دا ، که ئه لی

ئهی گرده مه وجودی جه تو گرت مایه .

له شیعره کانی جه زیری و مه حوی ئه چیت که بۆنی وه حدهتی وجود ئه دات ، وه
ئوه نده له گه لی شیعره کانی جزیری دا له یه که ئه چن باوه ږم هاتوه ته سه ری ئه وهی
مهولهوی شیعره کانی جزیری خویندوه ته وه ، ئه مهش نه که هر سه بارهت بهم
مه بهسته ی ئیسته ، به لکو بۆ ورده کاریت که له شیعره کانی فاضیله دا هه یه ،
بۆنونه ، مه لای جزیری ئه لیت .

ژ سیرا لامه کان واجب ته نه زول کرد ئیمکانی

فاین العلم این العین واین الاین اذ لاین

مهولهوی ئه لیت

متی متی ؟ حتی ائی علی

من این این یتمی الیه

له باره ییکی تره وه مه حوی ئه لی .

غهری وه حدهت له وجودا نیه ، که ثرهت وه هه

ساده تیکراری به که مه نشه ئی ئه وهامی عه ده د

جزیری ئه لی .

به کبو ئه لیف یه نوقطه کر به که شکلی دی لی زیده کر

هه رده م په یاپه ی صفره کر بالا ببالا روتبه دا

له روویکی ترهوه مهولهوینی ئەلی.
په‌نه‌ان لی ته‌ن‌ها وه‌حده‌ت مه‌وج مه‌وه‌رد
په‌ی شناسانی ظهورپه‌وش که‌رد

جزیری ئەلیت ،

به‌حرا وجودی جوشی هات نوریک ته‌نه‌زول بو ژ ذات
هاتن ته‌عه‌ییون تیک صیفات ئەشیا ظهور عیلمی‌یه‌دا

دیاره‌ بیرو باوه‌ری عه‌قائیدی ئیسلامی به‌تایه‌ت له‌زانیا‌ری که‌لام‌دا هه‌ر له‌میژه‌وه
له‌ناوی موسولمانان‌دا باوبوه ، وه‌ هه‌ر کامه‌ی به‌جۆری تیکۆشاوون ، به‌ده‌لیلی عه‌ق‌لی و
نه‌ق‌لی ، وجودی خ‌وای گه‌وره‌و (واجب‌الوجودی) به‌تی ئەو به‌سه‌لین وه‌نه‌بی
ده‌ست‌کردی جزیری یان مه‌وله‌وینی بی‌ت مه‌به‌ستم تاراده‌ییک له‌یه‌ک‌چونی دارشتنی
وته‌کانه ، به‌تایه‌ت ئەگه‌ر هه‌م‌وی گوته‌کانی هه‌ردولایان به‌رانبه‌ر بگه‌ڕین ، دیاره
ئه‌وه‌ش له‌وزه‌ی ئەم نوسینه‌ی ئیسته‌ی من به‌ده‌ره‌، به‌لام بۆیه‌ خسته‌مه‌ به‌ری‌چاو
بۆئه‌وه‌ی بزانی ، شایه‌د که‌سی په‌یدا‌بوو وه‌ ئەم‌کاره‌و ئەم به‌راورده‌ی کرد .
هه‌ر له‌م قه‌صیده‌یه‌ی مه‌وله‌وی‌دا ووشه‌کانی وه‌حده‌ت ، ناسووت ، جه‌مال ،
جه‌لال ، فه‌نا ، به‌کاربر‌اوه .

له‌ لاپه‌ره‌ی (٣٩) دا ئەلی ئەم شادی‌یه‌ی من ه‌ی‌باده‌ی وه‌صلی تۆیه ، که‌واته
تۆ هه‌ر له‌م باده‌ی وه‌صله‌م بۆتیکه‌ با له‌طائفه‌کانم هه‌مویان زیندو‌بنه‌وه ، جا ئەلی .
سایتمده‌ر ده‌ی‌ده‌ی ، په‌ی‌په‌ی ، نه‌و مه‌ی مه‌ی
له‌طائف مه‌رده‌م په‌کسه‌ر بکه‌ر حه‌ی

له‌ لاپه‌ره‌ی (٤٨) دا قه‌صیده‌ییکی بۆ مورشید وه‌ مورشیدزاده‌ی خ‌وی
شیخ‌به‌ه‌ا‌ئوددین نوسیه‌وه ، ئەلی .

ساقی ئینه‌ به‌زم وه‌صلی یاران‌ه‌ن
چه‌رخ‌یچ هه‌رئه‌وچه‌رخ هه‌رده‌ جارانه‌ن
ده‌وری‌ ده‌ر وه‌ به‌زم وه‌ پیا‌له‌وه
ژه‌نگی دل وه‌زاخ مه‌ی بماله‌وه

جامی مان جە دەس تۆ ھەم سەندە بو
فرصەتەن نەصیو نەك نەمەندە بو

ئەلێ ، ساقی ئەمە بەزمی وەصلی یارانە کەواتە خولێك بەدو جامی کەمان بۆتیکە لەو
مەیهی کە ژەنگی دل لا ئەبات ، «واتە رەین» لا ئەبات .

(کلا بل ران علی قلوبهم ما كانوا یکسون) ، (مطففین ۱۴) جا ئەلێ نەکا عومر
بەدەمیەو نەماپی ، با لەخەمەتی تۆیشا ئەی تازە مورشید بەرە کە تیکەمان پی گەیشتی
هەروا کە لەباوکتەو پێان گەیشتو .

لەلاپەرە ۶۱ - ۶۴» لەتەکی خوای خوایا رازو نیاز ئەکات وە داوای لی بوردنی
لی ئەکات ، لەم قەصیدەشا ووشە ی تەصەووف زۆر بەکار ئەبات ، وەکو .
هەوای نەفس ، چەن تەزبیحیکێ ذیکر ، رینگە ی حەقیقەت ، مەحبوبی
حەقیقی ، مەوطفینی ئەصلی ، هەوای مەجازی ، کێزونیاز ، وە زۆر شتی تر .

لەلاپەرە ۶۷) دا شیوەن بو چۆل بونی ماوای ئازیزە کە ی ئەکات ، مەولەوی
هاتو تە سەیری هەواری چۆلی یاران ، لەکاتی باسی ئەوشتانەدا گوا یا کاتی خۆی لەو
هەوارانەدا بون وەئیسە نەماون ، ئەلێ پەرە ی گۆلی مەعاریف وەریوە تە سەری
گل ، چەمەن لەسۆزی بۆلۆل چۆلە ، کوا ئەو نەزەرە ی پیرم لێرە داو کوا هەلقە ی
ذیکری «خەفی» ، واتە ذیکری نینێ نەقشبەندی یەکان ، کوا نالە ی هەزار رەنگی
صوفی یەکان ... هتد .

لەلاپەرە ی خەفتادا باسی وەلەلە ی دەفی شای دەرویشان وە جۆشی سەمتوری
گۆران ی بیژان ئەکات ، ئەلێ ، ئەمانە سازکەن بەلکو تۆوی ئارەزو ی دل بەئاوی
بارانی چاو سەوز کە مەو وە بەئاهی هەناسەم سەرلەبەیان گۆلی رووی ئازیز
پیشکوینم . هەر لەپاش ئەمە سەرلەنوێ لەم پارچە شیعرەیشا هەز داوای دەفی
دەرویشی ئەکات ، ئەلێ ، دەرویش بەم دەفەت ھەم پەندی خەلک دادەو ھەم
لۆمەو سەرزەنش من بکە ، بلی دەهەستە ، شەو دەست لەخەو هەلگرەو
دەست بکەرە خواپەرستی ، چونکە تەنھا ئەوانە ی کە بیدارن وە وان لە خواپەرستیدا
ئەکەو نە بەری پەرتموی تەجەللای هەق ، چونکە تەجەللا بۆ نوستوان وە غافلان نە
بۆ دل بیدارانە ، ئەلێ شا بەد ئەمشەو نوری خودا درەوشایەو وە تۆ نوستوبی وە لی ی

مهحروم و ئی بهش بویت وه ههتا ههتا به بویه داخ بۆت . ئهم باسهی مهولهویش
لهو یوه سهرحاوهی گرتوه . که ئه لیت .

واچه هه ی دله ی ئه بله ی ئی خه بهر
هۆرێز ساتی تهرک خاوی شیرین کهر
نهوا میهمان بۆ تو نهوینی کهس
خه فته بۆ په ریت تا ئاخرنه فسه

له لاپه ره ی « ٧٣ - ٧٦ » ستایشی مه رحومی شیخ حه سه نی مه ولاناوا ئه کات که
یه کیکه له پیرانی ته ریه قه قی قادری ، وه له سالی « ١١٣٦ ک » دا ، فهو تی کردوه
« دیوانی مهولهوینی ماموستامه لاکه ریم » ، موصطه له حاتی ته صه ووفی زۆری تیا به ،
مهولهوینی زۆر له موصطه له حاتی گۆریوه ته سه ری شیوه ی هه وارمی .

ئه لی : بۆلبولی گۆلشه نی ئی نامونه نگیی
ته زه روی سه رچل باغچه ی بی ره نگیی
نوخته ی ئینته یای دائیره ی ته مام
نه ی ، ده سی نه ی چی ، توتی دیای جام
یا نه ی دل وه فه یض رای مه ولا ناوا
ته واری ته رلان ، لان مه ولاناوا

واته ، ئه ی بۆلبولی گۆلشه نی (بیناوی) ، صوفیه تی خۆی بیناوی به و ، (بی ره نگیی) به .
ئه ی بالنده ی باغچه ی (بی ره نگیی) واته ئه ی ئه وکه سه ی به شوینی ناوبانگ و
زه رق و به رقی دنیا دا نه گه راوی .

ئه ی نوخته ی پایانی ته وای دائره کان ، له به شی ریبازی نه قشه بندی دا ، باسی ئه و
دائره مه کردوه ، به دائیره ی ئیمکان ده ست پی ئه کات وه به لاته عینی ته وای
ئه ییت . ئه ی ئه وکه سه ی که وه کو بلویری ده ستی نه ی چی وه های ، هه م خۆت
دا وه ته ده ستی بلویرهن ، واته ده ستی خاوه نت ، به کورقی خۆت ته سلیمی
خودا کردوه ، که ته سلیم پایه ییکی ته صه ووفه ، واتاییکی تری ئه وه ته ، وه کو که
بلویر ئاورشین که ری هه ست و ره وانه ، تۆیش ئاوا کارئه که یته سه ری ده روون ، وه
نه فه سی خوداییت ئیدایه ، وه وکو توتی له ئاوینه دا سه یری خۆی ئه کات تۆش ئاوا
هه م عه بی خۆت له به رچاوه و هه م ئاگات له پشتی سه ری خۆته و خاوه ن که شنی .

ئەي ئەو کەسەي کە مائى دەرونت بە فەيضى خودا سواغ دراوه و
بريسکەي دى، وه هەروەکو «بازى» تەرلان، لە گوندی «مەولاناوا» دا لائەت
کردوه .

سەبارەت بە شیعري یە کەمى مەولەوێ کە ئەلى
بولبولی گولشەن بى نام و نەنگى

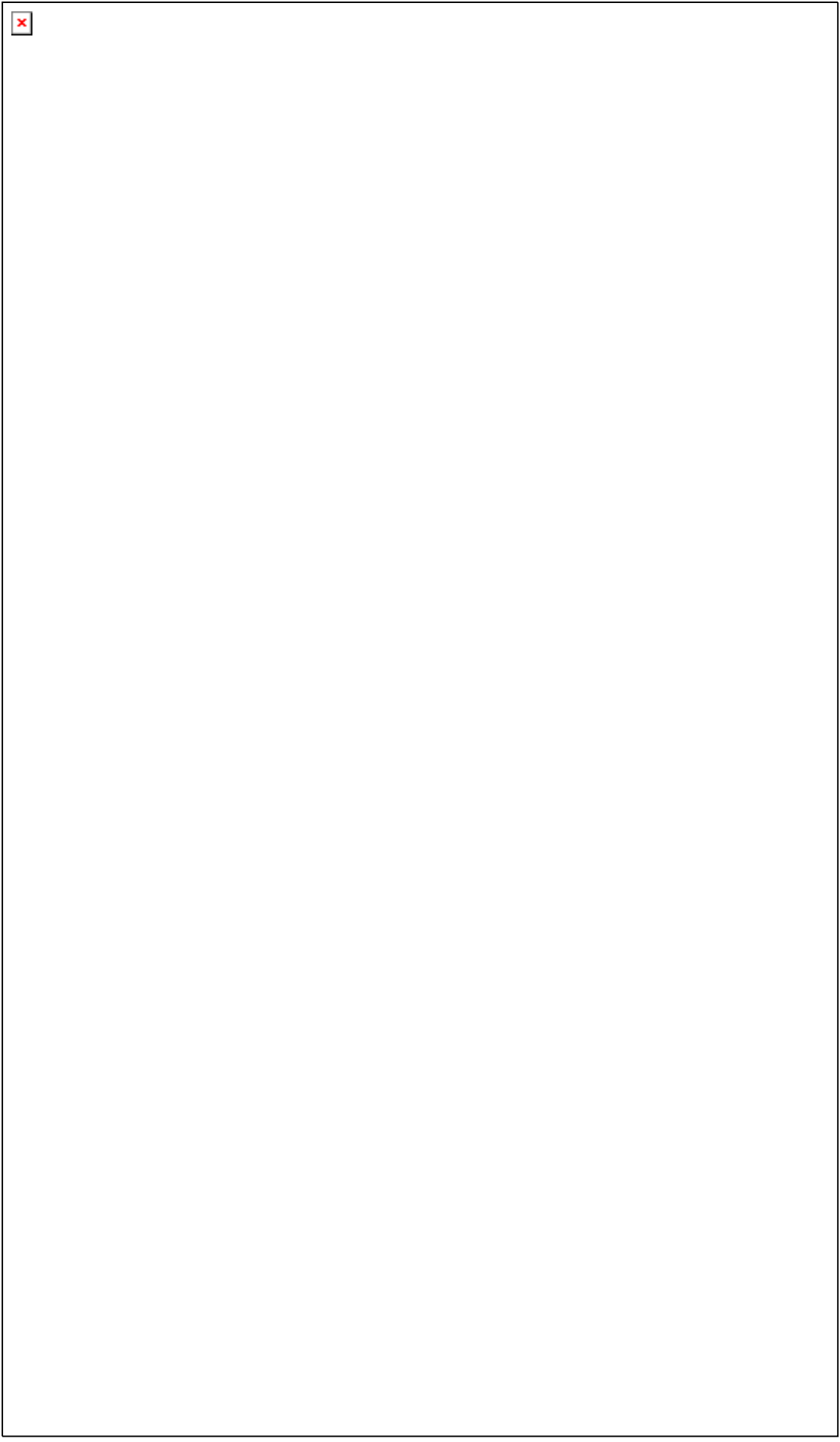
تەزەروى سەرچل باغچەي بى رەنگى .
مەولانا جەلالوددين شیعريکى هەيە پر بە پىستى ئەم موصطەلەحەيە کە ئەلى،
عشقهاى کز پى رنگى بود
عشق نبود عاقبت ننگى بود

ئەلى ئەو عیشقەنەي کە بو بە دەست هينانى رەنگى بىت، واتە بو ئەو بىت پى بلین
صوفى، یان شیخ یان پیاوچاک، یان هەر جۆرە دەست کە وێکى دنیایى، ئەو
عیشق نیه وه ئاخەرە کەي نەنگى و ئابرو چونه، جابۆیه مەولەوێ بە شیخ حەسەن
ئەلىت مەلى سەرچلى باغى بى رەنگى .
هەروەها موصطەلەحاتی تریشى تیا به .

لێرەدا مەبەستێک هەيە بە پىوستى ئەزانم بینوسم، ئەویش ئەو تە، جەنابى ماموستا
مەلا کەرىم لای وایە برى ووشەي هەورامى «نێى» ئیضافەي نیه، لە بەرى ئەو لە
دیوانە کەدا نە بنوسیون، هەروەکو لەم شیعراوەدا کە لە باتى ئەو ی بنوسی (بولبولی
گولشەن) بنوسیوه «بولبول گولشەن» یان لە باتى «نەي دەس نەي چى» بنوسیوه تی: نەي
دەس نەي چى یان لە باتى «تەواری تەرلان» بنوسیوه «تەوار تەرلان» .

من به چەن بە لگەيێک لام وایە جگە لەو شۆینانەدا کە بە هاوردنى ئەو ئى یە کیشى
شیعرە کە تێک بچىت، ئەگینا هاوردنى ئەو ئى یە جوانترە و هەق خۆشیهتی . بە لگە
کانیشم ئەمە نه .

یە کەم من خۆم هەورامى وه هەمو شۆینێکى هەورامان گەراوم لەون، تەخت،
دزلى، ژاوه رو، هەمویشیان ئاموشوى بیارەیان کردوه، هێچکام بە ئىضافە قسە
ناکەن جار جار (واوى) ئیضافە جار جارەیش (نێى) ئیضافە بە کار دێرن . واوه کەیش
بەم جۆرەيە (نەيهو دەسو نەيچى) (بالبول گولشەن) (تەوارەو تەرلانى) .

نێینهوه سه‌ری باسه‌که‌ی خۆمان. له‌لایه‌ری «٩٣» دا، له‌ باره‌ی جه‌لال وه‌ ته‌جه‌للاوه‌ باسی کردوه‌ وه‌ پێشان ئه‌دات، خاڵه‌تی جه‌لال خاڵه‌تی تو‌ره‌نی و قه‌هره‌ «سه‌یری ووشه‌ی جه‌لال بکه‌ن هه‌رلهم کتێبه‌دا»، جا ئه‌لی «بسم الله» تو‌که‌وا‌ی له‌ جه‌لال دا ده‌ بمرده‌ره‌ به‌ری تیره‌کانت.

له‌ لایه‌ره‌کانی «٩٤ تا ٩٦» دا، سه‌رله‌نوێ باسی ده‌ف و ساق و مه‌ی و نه‌ی و ئاهه‌نگ و مو‌طریب ئه‌کات، به‌لام ئه‌مانه‌ ئاماده‌ ئه‌کات بو‌ رو‌یشتن بو‌ زیاره‌تی هه‌زه‌تی غه‌و‌ث له‌ به‌غدا، وه‌ ووشه‌ی خوشوع وه‌ دو‌عایش به‌کار ئه‌بات که‌هه‌موی بابه‌تی صوفیه‌تی و ووشه‌ی به‌کاربرای صوفیه‌تی یه‌.

مه‌وله‌ویی له‌ لایه‌ره‌ی «١٠٥» به‌ولاوه‌ سه‌باره‌ت به‌پیری باس ئه‌کات وه‌ ناسک کارپێکی زو‌ری به‌کار بردوه‌، ئه‌لی، ناوچاوانم ئاره‌زو‌ی زیاره‌تی ئه‌ژنوم ئه‌کات وه‌ئهمه‌ش کړنوش بردنه‌ بو‌ جه‌نابی پیری.

به‌کو‌رتی ئه‌ییا ته‌وه‌ سه‌ری ئه‌وه‌ی که‌ئێتر واده‌ی تو‌به‌ی یه‌که‌جاری یه‌، وه‌ باسی سه‌رکه‌شی یه‌کانی خو‌ی ئه‌کات وه‌ئه‌لی ئه‌مانه‌ هه‌موی هی سه‌رچلی و لاو‌ی بون وه‌ئێتر واده‌ی تو‌به‌مه‌، خودایا تو‌یش ئه‌م ته‌وبه‌مه‌ لی قبول‌ که‌یت.

وتمان تو‌به‌ش یه‌کیکه‌ له‌مه‌قامه‌کانی ته‌سه‌وو‌ف. له‌لایه‌ره‌ی «١١٩» به‌ولاوه‌ له‌ نامه‌پێکه‌دا بو‌ شیخ مو‌حه‌ممهد جه‌سیم ناو، سکا‌لا له‌ ده‌ستی دو‌وری ئه‌و ئه‌کات وه‌ ئه‌لی، جیهانی زانیاری بی‌خواوه‌نه‌و مه‌دره‌سه‌کان چۆلن. له‌م نامه‌یه‌دا مو‌صطه‌له‌حانیکی زو‌ری صوفی‌گه‌ری به‌کاربردوه‌و بری یاسای ته‌سه‌وو‌فیشی هاوردوه‌ته‌ ناوه‌وه‌.

وه‌کو‌ ته‌قدیس، ته‌مجید، ته‌وحید، «کشف‌الغطا» هه‌رچه‌ند لێره‌دا ناوی کتێپیکه‌ به‌لام خاڵه‌تیکیشه‌ که‌ به‌سه‌ری دلی رێبواردا دیت وه‌شتی پشت‌په‌رده‌ی پێشان ئه‌ده‌ن، وه‌ پاشان باسی ته‌سلیم ئه‌کات، واته‌ رازی‌بون به‌ ته‌قدیری خودا، که‌ مه‌قامی ته‌سلیم یه‌کیکه‌ له‌مه‌قامه‌ بالا‌کانی صوفیه‌تی، ئه‌لی:

هه‌ر شیرێ جه‌شیر شیران شیر وه‌رده‌ن
گه‌رده‌ن په‌ی زه‌نجیر ته‌قدیر که‌چ که‌رده‌ن

«تەوبە» :

ههروه‌کو وتمان ، مه‌قام هه‌یه‌و حال هه‌یه ، مه‌قام به‌وچۆنه‌یه‌ته به‌رده‌وامه ئه‌لین رێبۆری رێگه‌ی ته‌سه‌وووف تیا ئه‌مبێته‌وه نا هه‌رکاتی خۆی گه‌وره‌ بیه‌ویت ، وه ئه‌وه‌که‌سه «استعداد» وه «قابلیت» ی هه‌لگریت بۆ مه‌قامیکی بالاتر ، هه‌روه‌کو چۆنه‌تی ئیسته‌ی کارپی سپێراوو فه‌رمان به‌ری میری که له پایه‌یکه‌وه «تەرفیع» ئه‌که‌ن بۆ پایه‌ییکه‌ی بالاتر ، حالیش ، خوشی و ناخوشییک ، وه‌یان گه‌رمی و پرووناکی و به‌ره‌که‌تییکه ، زوو تێپه‌ر ، دیتو ئه‌چیت وه رێبۆر خۆی هه‌ستی ئه‌کات ، ئه‌ویش ئه‌کریت «تەشبیه‌ی گه‌م» به‌ پاداش ، وه‌یان «تەشویق» وه ئافه‌رینییک ، وه‌یان ، دڵخۆش کردنیکی زوانی ی ، یان ماددی ، که له‌گه‌ل کاربه‌ده‌ستیکی میریدا ئه‌کریت ، که ئه‌و شته‌ خۆی پایه‌و پنه‌یه ، به‌لام ، ئه‌کریت مۆرده‌یییک وه دڵخۆشییک بیت بۆ ئه‌و کاربه‌ده‌سته ، له‌ئاکامدا له‌و دڵ خۆش کردن و ئافه‌رین کردناوه‌ بۆی ده‌رکه‌ویت ، که میری لێی رازی به‌و ، واله‌وه‌دا پایه‌ی بالاتری بدریتی .

جا وتمان مه‌قام زۆرن ، به‌لام ، ده‌مه‌قام هه‌ن ، ئه‌کریت بلیین وه‌کو بنجوریشه ، وه‌یان ساقی دره‌ختییک هه‌مو مه‌قامه‌کانی تر ئه‌بێه لقو پۆییان ، ئه‌گه‌ر بیتو باوه‌ری هه‌مو پیاوه گه‌وره‌کانی رێگه‌ی ته‌سه‌وووفیش بگرینه‌پیش چاوه‌ ، که پریک له‌ حاله‌کانیان به‌مه‌قام ناساندوه ، مه‌قامه‌ به‌ناوبانگه‌کان له‌پانزه مه‌قامیش زیاترن وایسته‌یه‌که‌یه‌که‌ی ئه‌و ده‌پانزه مه‌قامانه‌تان «به‌وچه‌شنه‌ی ئه‌وه‌گه‌وره‌پیاوانه‌ خۆیان وتوبانه‌» پی‌ته‌ناسین ، وه باسیان ئه‌که‌ین .

پیشه‌نگی هه‌مو مه‌قامه‌کان ، مه‌قامی «تەوبه‌» یه ، ئی‌گومان ، هه‌ر مه‌قامه‌ی خۆی شوێنه‌وارو (سه‌لاحی به‌تو) چوارچۆنه‌ییکی هه‌یه ، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌که‌سه خۆی هه‌ستی پی‌بکات که وا له مه‌قامه‌که‌دا ، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شا هه‌ر ئه‌وه‌گه‌وره‌ پیاوانه‌ خۆیان ، پری‌جار پری‌شتیان درکاندوه ، سا یان به‌ نووسین وه یان به‌ گوته‌ن ، ئه‌وانه‌مان به‌ده‌سته‌وه‌یه‌و ، هه‌روه‌ها «ظاهیری شمرعی» ئه‌و شته‌ش ، له‌گه‌ل ئایاتی قورئانییکدا که له‌وباره‌وه‌ هاتون .

به‌باوه‌ری گه‌وره‌پیاوانی رێگه‌ی ته‌سه‌وووف ، «تەوبه‌» ئه‌بێته په‌شیان بونه‌وه‌و ده‌سه‌ه‌لگرتن له‌کاری دزی فه‌رمانی خودا ، به‌پێی ده‌ستوری قورئان ته‌وبه‌ فه‌رزه

لهسهری ههمو موسولانیك، له سورهی نوردا، خوا ئهفهرمى. «وَتَوْبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا
 الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» كهوابو لهسهری ههمو موسولانیكه تهوبه بكات، چون
 تهوبه ييك ؟ «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ قُوَّةً نَصُوحًا» بهكورتی، نه صوح ئه بینه
 تهوبه ييكى بى گهرانه وه، تهوبه ييك له كانگای دهرونه وه ههك قوئیت وه له پهشپانیكى
 راسته قینه وه سه رچاوه بگرت، واته ئه بى توله دل و دهرونه وه بگوریت تا خواش
 یارمه تیت بدات، ههروه كه كه ئهفهرمى «إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ»،
 «مَبْطُوبَاتٍ لِّمَن لَّكَ» ۳۷۸ «لَكَ لِكَيْبِ» قوت القلوب» دا «۳۰» لاپه ره هه ره لهسهری
 باسێ تهوبه چوه هجا چون دياره كه تهوبه فهزه تهوبه ئایهت بو ئه نجام دانی كه له پيشا و تمان،
 كهواته بوه فهرز، ئه بى ئه گهر تهوبه نه كه بى ؟ تهوه تا له سورهی حوجورات ئایهتی «۹۱» دا
 ئهفهرمى «وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ» كهواته تهوبه نه كه ره به پى دهستوری قورتان
 «ظالمه» و له زومرهی سته مكاران دائه نریت هه ره به پى ئایهت خواى گهوره ههم تهوبه
 قبول ئه كات وه ههم گوناھى تهوبه كاریش ئه به خشیت چونكه ئهفهرمى «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
 التَّوَّابِينَ» وه من له وه و پيش له كاتی باسێ تهوه دا كه ته صه و وف رپه ره و يكي ئیسلامیه
 ههمو ئه و ئایه تانه م توسیون وه پویستی به دوباره كردن نه، جا بزانی گهوره پیاوانی
 ته صه و وف تهوبه چون باس ئه كه ن، وه به لایانه وه تهوبه چونه و چه ن دپله ی هه به،
 ئه م گهوره پیاوانه ئه ئین، تهوبه بناغه ی ههمو حال و مه قامیكه وه هه رچی حال و
 مه قامه كه باس ئه كرت به هزه و ئاكامو ئه نجامی تهوبه ن، زهوی چ ده وریك ئه بینی
 له دروس كردنی خانوو به ره دا، كه به بى زهوی خانوو ناكریت تهوه، تهوبه ش بو حال و
 مه قام واته، چونكه به بى تهوبه هیچ حال و مه قامیك دهس ناكه ویت، جا تهوبه
 سى پله ی هه به.

- ۱ - «تهوبه»: «وَأَنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا» «غَافِرُ الذَّنْبِ قَابِلُ التَّوْبِ»
- ۲ - «ئایهه»: «وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُنِيبٍ».
- ۳ - «أوبه»: «نعم العبد انه أواب».

تهوبه، خوی به شیوه یكى ئیكرانی، دهس ههك گرتنه، به شیوه یكى ئاشكراو
 نه بى له هه رچی موخاله فهی شه رعه، واته هه رچی خواش ناخوشه وه دهس پى كردن،
 و ئه نجام دانی هه رچی خوداپى خوشه به پى شه رع به ئاشكراو نه بى.

جا ههروه کووتم سی پله دانروه بو ئهم پەشیانی یه، ئەو کەسە ی تەوبە کە ی لە ترسی «عەذاب»، واتە ئازاری خودا، وه بو وه رگرتنی پاداشی خوشی ئهم دنیا وه بیان بەهەشت، لەودنیادیو، ئەوه «تەوبە» کردوه، وه «تائب» ئەو کەسەش، هەرلە بهر شهرم لەخودا، وه لە بهر ئەوه ی خودا چاوی. لەکرده وه کانیەتی، وه له هەموشتیکی ئاگاداره تەوبە ی کرد ئەوه «مونیبه» کەوتوه تەبەشی «ئابە» وه ئەو کەسەش، کە هەر له بهر دان نان به عەظەمەتی خوادایه کە نزیک ی خراپە نا کەوێتو، هەموچا کە ییکیشی لی ئەوه شیتە وه، ئەوه کەوتوه تەبەشی «تەوبە» وه به «اواب» ناوبراوه.

جاصوفی یه کان باسیکی تریشیان هاوردوه ته ناوه وه له باره ی ئەوه وه که مروف ئەبی له چ شتێک تەوبە کات، قوشهیری «٤٦٥» ک، له زوانی ذوالنون میصریه وه کە یه کیکه له گهوره پیاوانی ته صه ووف ئەلیت، تەوبە ی خەلک پر یاردانه بو دەس هەل گرتن له گونا ه کردن، به لام تەوبە ی پیاوچا کان، ئەوه ته دەس له «غەفلەت» هەل گرن، واتە بکۆشن بو ئەوه ی، هەرگیز، وه بو ناقه چرکە ییکیش، خویان لە بیر نه چیت.

«عبد الله القمي» کە یه کیکه له گهوره پیاوانی ته صه ووف، ئەلیت، ماوه زۆره، له نیوانی تەوبە ییکو تەوبە ییکێ ترا، بری کەس، پر یار ئەدهن دەست هەل گرن له گونا ه، هی وایش هیه پر یار ئەدات دەست هەل گرت له هەل وه له «غەفلەت»، به لام هی وایش هیه، تەوبە ئەکات لەوه ی کە چاوی لە چا کە ی خوی «بیت»، واتە ئەکۆشیت له پەرستشو چا کە کافی خوی ورد نه بێته وه، وه به هیچیان دانیت.

«سهل ابن عبد الله» ٨١٨-٨٩٦ م، ئەلیت، تەوبە ئەوه ته، گونا هانی خۆت لە بیر نه بهر یه وه.

واته هەمیشه گونا هانی خۆت له پیش چا ویت، بو ئەوه ی بکۆشیت به چا کە و پەرستش، تۆ له ی بکە یته وه.

به لام «جونەید» ئەلیت، تەوبە ئەوه ته گونا هانت لە بیر بچیت وه، جا ئەوه ی «سهل» بو صوفی تازه کاره کە چاوی له کرده وه ی ناشیرینی پێشویه تی و، به گەرمیش سه رگه رمی پەرستشه، به لام ئەمه ی «جونەید» کە ئەلیت گونا هانت لە بیر بچنه وه، واتە، ئەوه نده غه رقی خوا پەرستی بیت، ئەک هەر گونا ه ته نانه ت خۆشیت

له بیر پچینهوه جانه مهش هی پیگه یشتوان و گه وره پیاوانی نهو رینگاته، نهو هوش
 نهگه ییشت تازه مادام تهوبه تهوبه بیت، خوا، گونا کاری به خشیوه و ئیتر یاد کردنی
 ناویت به لام «رُوم ابن احمد» هاوچه رخی جونه بد نهو، باوه ریکی تری ههیه،
 نهو نه لیت، نه لیت تهوبه بکهیت، له «تهوبه» جانه وتاره، نهگه ر ظاهر و رواله ته که ی
 سهیر کهین، پیچمه وانه ی شهرعه، چونکه وتمان تهوبه فره ده ی چون تهوبه بکهین
 له فره ز ۹ وه کو نهو ته تهوبه بکهین له نویت، به لام، مه بهستی «روم» سو فی یانهیه نه لیت
 نای هه رچاوت له تهوبه کهت بیت، وه بیکه یته ورکه بوخت، وه وا بزانیته،
 کاریکی گرنگت نه انجام داوه، نهو وه سهو سه ی شه پتانه بوته وه ته له خودا غافل
 کات به لکو نه لیت تهوبه بکه ی لهو باسی تهوبه یه، وه له پاداشی چاکی ی تهوبه
 وه له وه ی که تو نه کارهت نه انجام داوه، جا تهوبه له خه یالی تهوبه بکهو، هه
 سه رگرمی خوا به رستی ی به.

به مچه شه بو مان ههیه بلین، تهوبه سنورو دیوارو پرگه ییکه، له نیوانی ژبانی
 پیش تهوبه کردن واته پیش په شیان بونه وه له کرده وه ی ناپه سه نه وه ژبانی تازه ی
 دوا ی تهوبه کردن، ژبانی خوا به رستی و به پنی فرمانی شهرع جولانه وه.

نهیش توانین، چهن مهرجیکی بو دانین، وه کو نهو ی په شیان بونه وه و
 شهرمه زاری یه له کرده وه ی لهو پیش، وه له سه رکه شی کردن و لاری گرتن له فرمانی
 خودای گه وره، له پاشان بریار دانه له سه ری نهگه رانه وه بولای نهو کرده وه چه وتانه،
 سی ههم، دهس به جی دهست کردنه به پهیره وینی کردن، به دل و به گیان، له
 فرمانی خودا، به باشرین شیوه، وه تهوبه ش، ههروه کو قامکان بوکیشا سی پله ی
 سه ره تالی و ناوه ندی و پایانی ی ههیه که بریتین له تهوبه، ئینابه، نهو یه، نهو یه له
 ترسی سزاو بو پاداش پاشه گهز بو نهو خاوه نی تهوبه یه، نهو هوش له بهر شهرمه زاری
 خوی، وه له بهر نهو ی که خوا به حاضر نه زانیت، وه روی نیه گونا بکات وه
 دهس له خرابه هه ل نهگری وه تهوبه نه کات، نهو هوش خاوه نی «ئینابه» یه، نهو هوش، هه
 له بهر نهو ی به نده ی خودایه و، له خوشه ویستی خودا دا تهوبه نه کات و چاوی نه
 له پاداشی به هشت و نه له سزای جهه نه مه نهو هوش خاوه نی «تهوبه» یه، وئایه تی. و نه
 العبد لله اواب» بوته و جو ره به نده انیه، که خوا ده باره ی پری له په بام به ره کان
 فرمانه، «سه ره رای هه مو ی نه مانه ش» تهوبه مه قامیکی گه وره ی گه وره پیاوانی
 شارینگای ته صه ووفه، وه خه لات و به راتی تاییهت و پیناس و شوینه واری خوی ههیه،

که مه گهر هه رخوا بیزانی و تهوبه نده سه ره برزو خوشبه ختانه ی که تهو خه لاته
ته کرین، «شیخ الاسلام عبد الله الانصاري الهروي» ۳۹۶ - ۴۸۱ ک، له کتبی «منزل
السائرین» دا ته لیت، «ولایتم مقام التوبة، الا بالانتهاء الى التوبة مما دون الحق ثم رؤية علة
تلك التوبة، ثم التوبة من رؤية تلك العلة» واته مه قامی تهوبه به ته وای ته بوته ته هی
که سیک، مه گهر تهو که سه ی که یشتیه ته وه ی، جگه خودا تهوبه ی له هه موشتی
کردیت واته دهستی له هه مو وه سیله هه موشتی به ردایت، وه ته نها دهستی به خواوه
گرنیت، له پاشان دهستی هه ل گرنی له هو ی تهوبه کردنه که، که گونا که کردن
یت، یان ته نانه و وجود ههستی و بوونی خویشی، له پاشان ته نانه تهو
هوبه شی له بیر بر دیت ته وه، ته بیته چی ... ؟ ته بیته ته وه ی مه قامی تهوبه
له بیر بر دته وه، له باد چونه وه ی هه موشتیک جگه ذاتی خودا، ته مه خو ی «فناي نفس
وه بقا به خودايه» جابویه و تراوه مه قامی تهوبه، چونکه هه بریتی نیه له بچران له
خرابه و به سران به چا که وه، به لکو دواپله که ی ناوای لی دیت که و ترا .

«ابن القيم الجوزية» ۶۹۱ - ۷۵۱ ک که له کتبی «مدارج السالكين» دا شهرچی له «منزل
السائرین» کردوه، سه باره ت به شهرچی ته مه مقامه، وه مه قامه کانی تره کتبیکی هه زار
لا په زلی هه یه جا سه باره ت به مه قامی «تهوبه» ته لیت «والذي ساقهم الى ذلك سلوك
وادي الفناء في الشهود، فلا يشهد مع الحق سبًا، ولا وسيلة ولا رسا البتة» له پاشان ته لی
«ونحن لانكر ذوق هذا المقام، وأن السالك ينهي اليه ويجد له حلاوة ووجدًا ولذة لا يجدها
لغيره البتة، وأما يطالب أربابه والمشمرون اليه بأمر وراءه وهو أن هذا هو الكمال، وهو أكمل
من حال من شهد أفعاله وراها ورأى تفاصيلها مشاهدًا لها صادرة عنه بمشيئة الله وأرادته
ومعونه فشهد عبوديته، مع شهود معبوده، ولم يغيب في شهود العبودية عن المعبود، ولا يشهد
المعبود عن العبودية، فكلاهما ناقص، والكمال أن تشهد العبودية، حاصلة بمئة المعبود وفضله
ومشيئته، فيجتمع لك الشهودان، فإن غبت بأحدهما عن الآخر فللمقام مقام توبة، وهل الغيبة
عن العبودية الأهم لها ... ؟» .

به کورنی ناوه رو که که ی هه ره چیت ته سه ره باسی تهوبه له تهوبه کردن، واته ،
فه نابونی به نده، له ذاتی هه ق دا، وه به قاومانه وه ی ذاتی هه ق، جا ته لی، ته وه ی
تهو گه وه پیاوانی ریگه ی ته صه و وه ی خسته ته سه ری ته مه به سه ته، ته مه
گرته به ری ریگه ی فه ناته، ناوای گه یشتن به «شهوده» (شهود، واته دیتن،

وههست کردنی نوری ههق ، به چاوی به صیرت ، به چاوی دهرون (تهلی) ، بو
 به دهست هیتانی خوشی شووده ، واته ئهه خهلهکه شیوی فهنای داوه ته بهرو تهو
 رینگابه تهپوئی ، جا هاتو تهوان گه بشتن بهو ئاواته ، (فلا يشهد مع الحق سببا) ئیتر
 سه بهبو وه سیله یێک نایتریت ، وه پێوستی به دهلیل نیه چونکه گه یشتوه ته
 «مدلول» «ولا وسیله ولا رسا» البته به هیچ جوړی پێوست به هیچ وه سیله یێک نامینی .
 (وه سیله بۆینش له شووده ، که یه عین الیقین وه سیله ی بۆچی به ؟) جائه لی ، خوئیمه
 «ئیکاری» ذوق ، واته چهشتن مه زه کردنی ، تهو مه قامه ناکهین ، وه لیان روونه
 ریبواری ته سهوونی ته گاتی ، وه شیرینی و خوشیه که ی ته چهشی ، له دهت و
 خوشییکی وه ها که له هیچ شتیکی ترا نایینی ، به لام تهو که سانه ی که مخوازیاری
 تهو ده و قهه ، وه تهوانه ی که قوڵیان بۆی کردوه به لادا ، تهوان ، بهمه رازی نابن و
 دانا مرکین ، وه بو له وه بالاته که ی ته کوشن ، که بریتی به له «کهمال» واته «دواپله ی
 خواناسی» ، وه تهو حاله تهو او ترو بهرزتره ، به لای تهوانه وه ، که پێی ته گه ن و
 تهیزانن ، وه به باشی چه نندو چۆنه تیه که یان ، به درێژنی بۆده رکه وتوه ، به چاوی
 خوێان دیوانه ، تهو چه ن و چۆنه ی که به پێی خواستی خودا خوێ و به یارمهتی و
 ویستی تهو ، رووه دات ، «له باره ی حالی تهو که سانه وه ته لیت» به نده گی خوێ له گه ل
 خودایی و په رستراوی تهو دا ، پیکه وه ههست ته کات ، وه له و کاته شا ، هه رگیز
 به نده یی خوێ ، به رانه ر بهو په رستراوه ، له یاد ناچیت ، وه ههروها به
 چاوپێ کهوتنی په رستراو ، له و کاته دا که تهو به نده ییکه واته له له دهت و خوشی
 چاوپێ کهوتنا ، هه رگیز تهو نزیکی به نایته هوی له یاد بردنه وه ی گه وره یی خودا ،
 ههروه ها ش نایته هوی له یاد بردنه وه ی به نده یی و بچوکی خوێ . به لام له روانگی
 مه قامی «کهمال» وه ، هیشتا تهو حاله ش هه ر کهمال نیه ، که موکوری ی تیا به ،
 به لکو کهمال تهو ته ، تهو به نده یه هه ر له و کاته دا بزانیته که تهو به نده یی بهو تهو
 نزیکی به به «فهضل و که ره م و ریست و خواستی خوا خوێ پهیدا بوه» واته «به نازایی به نده نیه
 به فضل خودایه» ، خودا تهو فرمی «قُلْ لَا تَتَّبِعُوا عَلٰی اِسْلَامِكُمْ» ، یل الله یُنْ عَلِیکُمْ اَنْ
 هٰدَاکُم لِلْاٰیْمَانِ (حجرات) ، ههروه ها تهو فرمی «وَهُوَ الَّذِی یَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ ، وَیَعْفُو
 عَنِ السَّیِّئَاتِ» ، به لی کهمال ، تهو ته که به نده زو رباش بزانیته تهو پایه ی
 به نده یی به ، له (فهضل و) که ره می خواوه ن به نده که وه ، واته خوا ی گه وره وه ،
 دهست که وتوه ، جائه گه ر تهو خوشه ویستی و پێ زانیته گه بشته راده یێک خوشت
 له یاد چوه وه ، تهها خودات له یادابو ، جا بهو مه قامه ته لێن ، مه قامی «تهو به» تیا تهو
 خو له یاد چونه وه ، تهو ناگه یینیته که ئیتر تهو بهو گونا هو به ههشت و جه هه نه م و
 هه موشتیته له یاد چوه ته وه . وه هه ر خوا ماوه ته وه و فهضلو که ره می ؟

بەم چەشنە دیمان تەوبە ، لەروانگەى شەرعەو ، ئەو تە ، لەسەرى ھەمو
موسولمانیکە تەوبە بکات ، واتە : دەس ھەلگری لەخیلاقی شەرع ، وە قەرزو قۆلەى
خەلک بەداتەو وە بەردەوام بێت لەسەرى خواپەرستى و چاکەکردن ، بەلام
لەروانگەى تەسەوووفەو ، ھەم ئەم مەرجانەیشى ھەبەو ، ھەم لەو زياتریش ،
بەلکو چاکەو پەرستشەکە ئەگەیینتە کارى وای لى ئەکات ھەول و تیکۆشانیکى
بەردەوام بەدات بۆ گەشتن بە مەقامى «عین الیقین» ، وە ئىمانى کامیل ، وە ناسینی خوا
بە ئى پەنابردن بە دەلیل ، چونکە ئاشکرایە «مەدلول» کە خودایە ، ئەگەر بە چەشنیکى
دەو ، وە موشاھەدەى بەصیرەت ناسراو ھەست کرا ، ئەو بەندەى ، ئەیتە بەکى لە
بەندە خوش بەخت و خوانامەکان ، خواناسینیکی وەھا ، ھیچ ھۆیک وە ھیچ
نەفس و شەیتانیک ، وە ھیچ لاریگرو خوانەنامیک ، وە ھیچ نوسراو و باوەریکی
«ئیلھادی» ناتوانى کارى تێکات ، وە بۆ چرکەیک لەخودا دورى خاتەو .

ئەوساکە ئەوجۆرە حالە خواپى داو بە ئەیتە مەقامیک کە پى ئەلین «تەوبە» وە
بەکیکە لە مەقامە ھەرەگەرەکانى تەسەووف .

ئابە :-

لای برى لەگەرە پیاوانى رىزەوى تەسەووف ، بەتایبەت لای
نەقشبەندى بەکان ، «ئابە» بەکیکە لە مەقامەکان ، ئەو کە سەش خواوەنى «ئابە» بێت
پى ئەوترى «مویب» ، پى گومان لەزۆربەى کتیبەکانى تەسەووف دا ووشەى «ئابە»
ھاتو ، بەلام لێرە دا مەبەستم «مەقامە» ، کە بریکیان لەکاتى پیرمست کردنى
مەقامەکانا ، ناوى مەقامى ئابەیان ھانیو و بریکیشیان ناویان نەھانیو ، بۆئەو
(شیخ عبداللەى دهلوى) کە مورشیدى مەولانا خالیدى نەقشبەندى بە لەکتیبى «ایضاح
الطریق» دا یەکەم مەقام بە مەقامى تەوبە ناوئەبات ، وە دوھەم مەقام بە مەقامى «ئابە»
دا ئەبێت .

لەکتیبى «مُعْجَمُ مُصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَّة» دا ، ئەلێ ، ئابە بریتى بە لەگەرەنەو وە لە
«غەفلەتەو» ، بۆذیکر واتە گەرەنەو لە حالەتى لەبەدبەردنەو خودا ، بۆسەرى حالەتى
یادکردنەو و ناو بردنى خودا ، ھەر وەھا ، ئەبێت دەست ھەلگرتە لە ھەموشتى ،

وه گه رانه وه بۆلای خودا ، ئەلێت ، مونیب ، بەو کەسە ئەلێن ، جگە خودا پەنایێکی تر
 وه کە سێکی تر شک نەبات پەنای بۆ بەریت و، بگەریتە وه بۆلای خودا ، «خۆشمان
 بەوانە ی دەس لە خرابە هەل ئەگرن و ئەگەریتە وه بۆلای خودا ، هەر ئەلێن ، فلانە کەس
 گەراوە تەوه» واتە لە خرابە وه گەراوە تەوه بۆ چاکە ، لە گومرانی و وێلی و
 سەرگەردانی یە وه بۆ سەری رێگای راست ، لە لای خەلقە وه بۆلای خالێق ، جا ئەم
 گەرانە وه یە کاتی صوفی یانە یە ، جۆریک بگەریتە وه ، خۆی لە بیر بچیتە وه وه هەر
 خودای لە یاد بێت .

هەر لە مکتیبه دا ئەلێت، ئەلێن ئینابە ی بەندە سی جۆرە ، ئینابە بە نەفس ، بە دل ،
 بە روخ ، ئینابە ی نەفس ، ئەوه تە تەرخانی کات بۆ خەمە ی خودا ، واتە ئە نجام دانی
 هەرچی سپاردە یە ، ئینابە ی دل ئەوه تە ، جگە خوا هیچی تری تیانە یێلی واتە ،
 تەرخان کردنی دل بۆ یادی خودا ، «وه گسک دانی لە هەرچی شتی ترە ، ئینابە ی
 روخیش ، بەردەوام بونە لە سەری «بێگەر» واتە ، ناوی خودا بردن و یادی خودا کردن
 بە جۆریک نە پەرژیتە وه سەر هیچی تر وه پەنا نە بات بە کەسی تر ، وه کەس نە کاتە
 هاوشانی خودا لە دەرونا .

شیخ عومەری سەهرە وه ردیش «٥٣٩ - ٦٣٢» ک ، لە کتێبی ، «عوارف المعارف» دا
 پێناسی ئینابە هەر بە وجۆرە باس ئەکات کە باسێکی کرد ، هەر وه ها ، ئەلێت ، مونیب ،
 بەو کەسە ئەوتری کە گەرا بێتە وه لە هەرچی شتی سەرگەرمی کا بە خۆیە وه خودای
 لە بیر باتە وه بۆلای خودا خۆی هەر وه ها ئەلێت «مونیب» کە سێکە کە جگە خوا کەس
 شک نە بات ، واتە هیچ کەس بە کەسی خۆی نە زانیت خوانە یێت ، لە پاشان ئەلێت
 ئەوه ی پێویستە بۆ دامەزراندنی «ئینابە» ئەوه تە ئەو کەسە مەقامی تەوبە ی برییت :
 تەوبە ش دانامە زریت تاوه کو «موجاهەدە» خەبات وتی کو شانی بەندە : خەباتیکی
 دامەزراو نە یێت ، خەباتیش ، بە یی بە دەس هێنای پلە ی «صەبو» دەست نا کە ویت .

«شیخ عبدالله الأنصاري الهروي» (٣٩٦ - ٤٨١) ک ، ئەویش سەبارەت بە ئینابە ،
 ئە یێشا دەس بۆ ئەم ئایە تە رائه کێشی کە ئە فەرمی «وَأَنِيبُوا إِلَى رَبِّكُمْ» جا ئایە تە کە ئەلێت
 «وَأَنِيبُوا إِلَى رَبِّكُمْ وَأَسْلَمُوا لَهُ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ» (زمر) «٥٤» واتە
 بگەریتە وه بۆلای خوا وه لە خودا پەرس تی دا ئیخلاصتان هە یێت ، بەر لە وه ی کاتی
 سزادان بگات و هیچ کار پێکتان لە دەست نە یێت ، جا ئەلێت .

(ئینابە) سی شتە .

گەرانە وه بۆلای خودا بە نیازی رێ چاک گرتە بەر وه بۆ چاک بوون ، وه

ساعده» : وه زوری تربون ، به تاییهت له «ئه حناف» ، واته په پیره وانی جه زره تی ئیبراهیم ، باواگه وهری پیغه مبهری خو مان ، درودی خودایان له سهر ، زور کهس بون ، که «زاهید» بون ، زاهید : بهو واتایه ی کهوتان ، کهم ته ماعی و که ناره گیری و خو نه پروکاندن بوسامان و پله و پایه : له ناوی یارانی به یامبه ریشدا ، بریک به زاهید ناسراون ، وه کو ، «بیلال» «ابوفر» وه «سلمان» ، وه ته صحابی صفه ، وه زوری تر ، بی گومان له قورثان دا ، ثابتهت زوره بوته وهی ، هه رچه ن دنیا خوشه و خوشی جه لالیش ، ناپه سه ندنیه ، به لام له گه له وه شا ، خوشی ئه و دنیا زور تر و به رده و ام تر و به که لک تره ، وه کوته وهی که نه فرمی «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَكُمُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَكُم بِاللَّهِ الْغُرُورُ - (فاطر) «۵» : يان «وَمَا هَذِهِ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ ، وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ لَهيَ الْحَيَوانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ» (العنكبوت) (۶۴) : «الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا» ، الكهف ، (۴۶) ، وه زورثایه ی تریش ، ههروه ها جه دیشی پیغه مبهری درودی خوی له سهر ، سه بارهت به بی باجی دنیا زوره ، «ههروه کوگوتم هه رمو ده یس بوکارو کاسی جه لال زوره» به لام ، زوهد ته وه ناگه یینی که بیکار دانیشت به لکو ته وه ته ... ههم دلت نه که یته جیکه ی ثاوات و خوزگه ی سه رما به وه ههم دهس که وته کهت جه لال بیت وه ههم به که میش . پرازی بیت وه ناشو کورنه ی : جا له پاش زه مانی په یامبه زوریک له گه و ره پیاوان ، به «زاهید» ، ناوبانگیان ده ر کردوه وه کو (حسن البصری) که له (۱۱۰) ک ، وه فاتی کردوه له پاشان (ئبراهیم بن له دههم) که (۱۶۱) ک وه فاتی کردوه داوود الطائی (۱۶۵) ک ، وه فه ضیل بن عه یاض ، (۱۸۷) ک ، وه شه قیق ته لبه لخی (۱۹۴) ک ، وه زوری تریش پیغه مبهری گه و ره : سه بارهت به زوهد ، ته فرمی ، «إِزْهَدْ فِي الدُّنْيَا يَحْبِكَ اللَّهُ ، وَإِزْهَدْ فِي مَا فِي أَيْدِي النَّاسِ يَحْبُوكَ» ، (ابن ماجه) ، جه زه ره تی عه لی ته فرمی «الزَّهْدُ أَنْ لَا تُبَالِيَ مَنْ أَكَلَ الدُّنْيَا مِنْ مُؤْمِنٍ أَوْ كَافِرٍ» .

جونهیدی به غدادی ته لیت «الزَّهْدُ إِسْتِغْثَارُ الدُّنْيَا وَخَوَرُ آثارِهَا مِنَ الْقَلْبِ» ، ته بوسوله یمانی دارانی ، ته لیت «الزَّهْدُ تَرْكُ مَا يَشْغُلُ عَنِ اللَّهِ»

سری سه قلی ته لیت «لَا يَطِيبُ عَيْشَ الزَّاهِدِ إِذَا اشْتَغَلَ عَنْ نَفْسِهِ وَلَا يَطِيبُ عَيْشُ الْعَارِفِ إِذَا اشْتَغَلَ بِنَفْسِهِ» یحی بن معاذ ته لیت ، «لَا يَبْلُغُ أَحَدٌ حَقِيقَةَ الزَّهْدِ حَتَّى يَكُونَ فِيهِ ثَلَاثُ خصالٍ ، عَمَلٌ بِلا عِلَاقَةٍ ، وَقَوْلٌ بِلا طَمَعٍ ، وَعِزٌّ بِلا رِيَاسَةٍ» .

«بشر الخاف» ته لیت «الزهد» ملك لا یسكن الا فی قلب محلی.

هم دیسان «سری سه قلی» ته لیت «الزهد» ان لا تاخذ من احد شیئا، ولا تسل احد شیئا، ولا یکن معك وتعطى منه احد شیئا.

هم میسان (جونه یه) ته لیت، «الزهد» خلوا الابدی من الاملاك، والقلوب من الشیخ، ته گه ریپتو هه رچی گه وره پیاوانی رپنگه ی ته صه ووف وتویانه سه بارهت به زوهد بینوسین، خوی ته یینه، کبییک به ناوی «زوهد»، به لام ته وه ی که ده ستگیرمان ته ییت، ته وه ته، زوهد باوه رپکه واله ناوی ده رونا، ته نانهت ته نها به کرده وه ش ده ست ناکه ویت، وه کو عیادهت وایه، بوچی نوژر ته گه ر به ئیانه وه نه ییت، وه لهقه ناعهتی ده رونه وه، بوهرستش نه کریت، که ی نوژی راسته قینه به، بوغونه، بگره بورپانی وروپامانی ییت، بوته وه ییت خه لک به چاکی بزانی و باوه ری پی بکه ن.

جا لهه باره وه، ئیامی غه زالی باسیکی دزیژی هه به له کبیی (احیاء العلوم دا)، ته لی ته وه ی رقیه تی له دنیا، هوشویری وابه لای تهو رقی لی بونه وه، ته وه ش دنیای خوش ویست هوشی وابه لای تهو خوش ویستنه وه، زوهد ته وه ته، تو هوش ته نها به لای خواوه ییت، ته مه ش، ههروه کو ته وه له ته وه به کردنه که، ته بیته، زوهد له زوهد.

پاش لیک دانه وه ی وتاری پیغه مبه ری گه وره، وه گه وره پیاوانی رپنگه ی ته صه ووف، روون ته یته وه زوهد ته وه ته، خوشه ویستی دنیاو به ده س هاته کافی دنیا له هه موجوژیککی، سه رمایه، مه قام، مه نصب، له دل ده رکریت، چونکه به لای رپیوارانی ته صه ووفه وه، دل وده رون ته نها جینگه ی خوشه ویستی خودابه وهیچی تر، ههروه کو له پیشاوتمان، ته وه ی بیهوی نوری خودا دلیا جی نشین ییت، ته لی له هه موخه ووشی پاکی کاته وه، یه کی له وحه وشانه، خوش ویستی سه رمایه و سامان و مه قامه، به لام تیکوشان بو به ده ست هیئانی نانی جه لال، ته وه پیویسته، واته سه رمایه ی جه لال بیر ده ست، به لام دلی پیوه مه به سه ته، ههروه ها، له هه ژاری عه بیوعارت نه ییت، چونکه به کی له پایه کافی زوهد، هه ژاری به، له کورته ی باسه که دا ته لپن، زوهد له روانگه ی ته صه ووفه وه، هه روا که کرده و باوه رپکی په سه نده، هه رواش پایه و مه قامیکه، که به شویی پایه و مه قامی (ته وه) دا، دیت، وه سوفیه کان، له روانگه ییکی تاییه ته وه سهیری (زوهد) نه که ن، ههروه کو، که (این)

جا ئەم خۆپاراستنە ئەنھا بۆشت خواردن نیه، بەلکو بۆ گۆتن وەهەلسونیشیشە، وە لەهەموی گەنگەتر، خۆتی ئەل ئەقولاتانە لەهەمکارێکا کە راستە و خۆ پەبۆەندی بەتۆوە نیه، هەروەها وەرە ئەوەتە شتێک کە لەصەداصەد نەیزایتو دانشمەندو زانانەبیت تیا، وەلامی نەدەیتەو بەلکو پیکوراست بلیت من ئەم شتە نازانم، نەو کۆ دەمارت پێگەت نەداتو بەنەزانی بنیشیتەمل وەبیتە کەوچکی هەموشلەینک، سەبارەت بەم کارە، پێخەمبەری گەورە درودی خودای لەسەر ئەفەرمی، «مِنْ حُسْنِ إِسْلَامِ الْمَرْءِ، تَرْكُهُ مَالًا يَعْنيهِ»، هەروەها ئەفەرمی «مَلَاكُ دِينِكُمْ الْوَرَعُ»، هەروەها ئەفەرمی بە ئەبوهورەیرە «كُنْ وَرِعًا تَكُنْ عَبْدَ النَّاسِ» هەروەها ئەفەرمی «دَعْ مَا يُرِيكَ إِلَى مَا لَا يُرِيكَ»، ئەبو بەکری صیددیق ئەفەرمی «كُنَّا نَدْعُ سَبْعِينَ أَبَا مِنْ الْحَلَالِ مَخَافَةَ أَنْ نَقَعَ فِي بَابٍ مِنَ الْحَرَامِ»، جورجانی لەکتێبی ئەعریشات دا ئەلێت «وەرە خۆپاراستنە لەشتی گومانلی کراو لەترسی ئەوەدا دوچارێ شتی حەرام نەبیت».

کتێبی معجم مصطلحات الصوفية، لەباسی وەرە دا ئەلێت، «وەرە ئەوەتە مەزەب هەرگیز نەراست زیانەر هیچ نەلێت چ پێی خۆش ییت وە چ پێی ناخۆش ییت» هەروەها ئەلێت، ئەوانەن ئەهلی وەرەن سی دەستەن دەستەن بەکەمیان ئەوانەن خۆیان ئەپاریژن لەشتی گومانلی کراو، گومانلی کراویش ئەوەتە کە ئەکەوێتە نیوانی حەلالی تەواو وەحەرەمی تەواو، ئەئەمەونەئەو، دەستەن دوو هەمیش ئەوانەن هەرشتی کە دلبان بۆی لێتە داو پێی خۆش نەبو پارێزی لی ئەکەن، بەلام ئەو جۆرە کە سەنەش، کە سانیکن ئەوەندە لەخوداوە نزیکن کە گەشتونەتە ئاوامە قامبێک، کە دلبان بۆ حەرەم لێ ناداتو بێزارە لێ، دەستەن سی هەمیش ئەو کە سەنەن کە بە «عاریف» ناوێتە برین وە گەشتونەتە دواپلەن بەندەن و خودا پەرستین، وە ئەوانە پارێز ئەکەن لە هەرچی شتێک کە غافلیان کات لەخودا وە بیان پەشوکتێن بەخۆیەو، وە ئەو هەش دواپلەن وەرە. ئیبراھیم بن ئەدھەم ئەلێت، وەرە دەس ئەل گرتە لە هەرچی شتی گومانلی کراو وە لە هەرچی شتێک کە پەلۆەندی راستە و خۆی بەتۆوە نەبیت، وە لە «فەزولی» کردن، واتە خۆهەلقولاتانە کاری خەلک، شیخ مەعروفی کەرخی، ئەلێت «وەرە ئەوەتە زمانت بپاریزیت لەپیاھەلدان و ستایش کردن، هەروەها بپاریزیت لەناوونوێتەکان بەخەلکەوەر ناوی خەلک بە خراب بردن».

کەوابو وەرە بوە سی بەشەو بۆسی دەستە، وە بەچە شتیکی گشتی، خۆپاراستنە لە هەموشتیکی گومانلی کراو لەترسی ئەوەدا دوچارێ حەرەم نەبیت،

لەم بارەوه بێغەمبەر درودی خودای لەسەر ئە فەرمی «إِنَّ الْحَلَالَ بَيْنَ وَإِنَّ الْحَرَامَ بَيْنَ وَبَيْنَهُمَا أُمُورٌ مُشْتَبِهَاتٌ لَا يَعْلَمُهَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ، فَمَنْ اتَّقَى الشُّبُهَاتِ فَقَدْ اسْتَبْرَأَ لِدِينِهِ وَعِرْضِهِ، وَمَنْ وَقَعَ فِي الشُّبُهَاتِ وَقَعَ فِي الْحَرَامِ، كَالرَّاعِي يَرعى حَوْلَ الْحِمَى يوشِكُ أَنْ يَرْتَعَ فِيهِ، أَلَا وَإِنَّ لِكُلِّ مُلْكٍ جَمِيعًا إِلَّا وَإِنَّ جَمِيعًا اللَّهُ مُحَارِمُهُ» «صحيح البخاري».

سوفیانی ئە وری ئە ئێت «هیچ شتێک لە وەرە ئاسانتێبە ئە ویش لە وەتە هەرچی کە حەدول بوی ئێی مەیکەر دەستی ئێی هەلگیر» کەواتە ئەم مەقامی وەرە ی کە صوفیەکان ئەیکە نەیشەو خەدی خۆیان، سەرچاوە کە ی، لە خوێندەو فەرمايشو دەستوری بێغەمبەری گەورەو هاتو وە صوفیەکان موبەمو پەپرەو ئێی ئە کەن، تانە بێتە خوێندەبویان، وە کەبویە خوێندە، ئە بێتە مەقامێک لە مەقامەکانیان.

وە صوفیە راستەقینە پێ گەیشتووەکان وەرەیان ئە گاتە رادەییك، تەنانەت لە پیشان دان و دەرپرینی کە شەفوکەرامات پارێز ئە کە نو خۆیان لائە دەن، واتە لە هەمان کاتە کە خاوەن کەرامەتەن وەخوای گەورە پریشتیان بوو وون ئە کاتە وەو ئە یحانە پیش چاویان ئەوان لە ترسی ئە وە ی مەبادا بێتە هۆی غوروری ئەفس وەخۆ هەل کیشان نای درکێن، هەر لەم بارەو گەورە پیاوانی تەصەووف ئە فەرمون «لَا كَرَامَةَ إِلَّا لِلْحِكْمَةِ»، واتە ئە گەر زەرورەت و حیکمەتێک ئە بێت پێوستی بە پیشان دانی کەرامەت نە، وە هەر کە سیك پێی خۆش بێت کەراماتێک کە خودا پەوی پیشان داو وە خیرادەری پریک یان پێی خۆش بێت خەلک باسی کەراماتە کە ی بکەن، ئەو فەری بە سەری شارێگە ی تەصەووفەو نە.

«تسوطالب المکی» لە قوت القلوب دا ئە ئێت، قال بعض الصّوّفة «مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَعْرِفَ وَرْعَهُ غَيْرَ اللَّهِ تَعَالَى فَلَيْسَ مِنْ اللَّهِ فِي شَيْءٍ».

بە ئێ (وەرە) خۆیا راستە ئە گوناو، ئە شتی گومان کراو لە حەلال بوینا، لە وە ی بە زمان بە کردەو ئە گەر کاری ئە نجام دەیت، باکاری چا کەیش بێت، جگە بوو زای خوا بوو هیچی تربیت. ئە و کە سە ی کە لە دل و دەرو نەو وای لێ هات ئە و پێناسانە ی کە و تمان لە دل و دەرو نیا هاتە دی وە بویە، خوێندە ی، واکە یشتو وە مەقامی (وەرە).

«فەناعەت»

لە کتێبی «مُعْجَمُ مُصْطَلَحَاتِ الصّوّفِيَّةِ» ئە ئێت. فەناعەت بریتی یە لە دامرکان و

پازی بون، بهرا ده بیک، له خوارده مهنی که هه ره نه وه نده بیست ژبانی پی پروات
به ریگاو، «واله بهرگری بکات له برسیه نی»، هه ره ها دامرکان به شتیکی که له پو شاک و
ژیره خه رو زه خیره ی مال، وه نه وه ته که فاضلی کهم بده بیت به سه ری زو را.

هه ره له م کتیه دا نه گیز پته وه نه لیت، پتیه به به ری گه وه ره درودی خوی له سه ر
ناموزگاری ته بو هوره یه کرد فهرموی، ته گه برسیه نی زو ری بو هانیت کولیه بیک و
گوزه بیک ئاو په بیدا که و خوی ته کرد دنیا ویران ته بو.

هه ره ها پتیه به به فهرمویه نی «القناعت کنز لا یلنی» واته قناعت گه نجیکه هه رگیز
دوالی ناییت. «ابو عبد الله خلیف» ته لیت، قناعت ته وه ته، نه روی به شوینی ته وه بیدا
که خو ت نیت، وه دامرکتیت به وه ی که خو ت هه ته.

(محمد بن علی الترمزی)، ته لیت «القناعت و لها النفس بما قسم لها من الرزق»،
واته قناعت ته وه ته نه فس پازی بیست به و به شه ی که خوادا و به نی.

له روانگه ی ته سه ووفیشه وه بریک له گه وه پیاوانی ته م ریگه به، وه کو قوشه یه
قناعتی به مه قام دنا وه، بریکیشیان ته لێن، پله ی «قناعت» بۆ مه قامی «رهزا» وه کو
«وهرع»، واته بۆ مه قامی «زوهده»، واته، «قناعت»، خوی مه قام نیه، مه قامی «رهزا»
یش به نی گه یشتنه پله ی «قناعت» ده ست نادات، گویا «وهرع» یش مه قام نیه به لکو
پیشه کیه بۆ مه قامی «زوهده» وه زوهده، به نی «وهرع»، ده ست نادات.

له پاشان ته لێن، قناعت دزی حیرسه، حیرص بریتی به له خو پروکاندن و
شه و نانه سه ری روژو، روژ نانه سه ری شه و بۆ مال و سامان پیکه وه نان، قناعتیش دزی
ته وه ته، واته دامرکان به و به شه ی خودا ئیدات، وه تیکو شان به را ده بیکی پتویست،
بۆ به یوه چونی ژبان، بیگومان ری ره وی، ریگه ی ته سه ووف، به تایه ت ته وانه ی
بگه نه مه قامی «ویلا یه ت»، ته نی «قانع» بن وه قناعت له دل و ده رو نیاندا جیگه ی
کردیته وه نه گینا په پره وی یان نه کردوه له سوخته نی په بام به ری گه وه ره ته وه ش په پره وی
نه کا له کردار و گوفتاری (محمد) درودی خودای له سه ر چۆن ته کری وه لی بیست.

ته وه ش بۆ تیه ده رکه و توه، ته وه ته، ده و له مه ندی و سامان دارنی ریگاییکه دوالی
ناییت، ته وه ی هه زاری هه به سه یه رته کا هه به ملیونی هه به، ته وه ش ملیونی هه به
سه یه رته کا هه به ده ملیون و سه ده ملیون، هتد... وه سامان هه رگیز دوا پله ی نیه،

جائەگەر قەناعەتت بو، وا هەرلەسەرەتاوہ دلت رەحەتە، قەناعەتیش نەبو، وا تارۆژی مردن هەر خەم و خەفەتی زۆرتر و زۆرترە و کاتیکیش ئەزانیت رویشتی وە هەموی بە جی ما، جابو یە گوتراوہ «فَقِيرٌ كُلُّ ذِي حِرْصٍ غَنِيٌّ كُلُّ مَنْ يَقْنَعُ» ئەوہی هەر هەلەبەتی، بۆ سامان پێکە وە نان، ئەوہ هەزارەو ئێ دەس، بەلام ئەوہی قانع بو ئەوہ دولە مەز دەو بە دەسە لات.

صەبر:

صەبر، ئەبێتە رازی بون وە خوگرتن بە رانبەر بە موصیبەت وە بەلا، بێگومان هەرواگالتە نەب، مەووف بتوانی لەکاتی لی قەومان و بەلا و نەهات و موصیبەتدا بە بەشی خوا رازی بێت و هیچ پێ ناخوشت نەبێت و پێی تێک نەچێ وە بلی. «هەرچی لای خواوہ هات خوش هات» بەلام گەورە پیاوانی تەصەووف ئەگەنە ئەو پابە و لەوہ بالائیش، وە وایان ئی دیت، فەرقی بەلا و نەعمەتیان بەلاوہ نامینی، ئەلین هەردوکی خەلاتی خودایە، بە رانبەری بەلا هیچ تێک ناچن، وە ئەو بارە گرانە بەو پەری روو خوشی یەوہ هەل ئەگرن، بە رانبەر بە نەعمەتیش ئەو پەری پێزانین و سوپاس ئەنجام ئەدەن با ئەو نەعمەتە زۆریش بچوکت بێت.

غەزالی لە (تبیح) دا وە (ابو طالب المکی) لە قوت القلوب) دا بە درێژی لەسەری باسی ئەم مەقامە رویشتون، هەروەها عەبدولقادر عیسی لە کتیی (حقائق عن التصوف) دا، خوای تەعالا لە زۆرشوینی قورئاندا ستایشی کردوہ لەو کەسانە ی کە صەبر ئەکەنە پێشەیان.

ئەفەرمی «إِنَّمَا يُوقِ الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ» ئەفەرمی «أُولَئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا»، ئەفەرمی «وَأَصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ»، لە سورە ی والعصر دا، ئەفەرمی «وَالْعَصْرِ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ الْأَلَدِّ الْخَاسِرُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَاصَوْا بِالْحَقِّ وَتَوَاصَوْا بِالصَّبْرِ» واتە ئەوانە زیاناناکەن وە سەرکەوتون کە خواوہن ئیمان و کردەوہی چساک و.

لاین گیری هه قو خواوهن صه برن «صه بروته قوا» زۆر جبار له قورئانا پێکهوه هاتون «ومن يتق ويصبر» (وان تصبروا وتتقوا فان ذلك من عزم الامور) «والصابرين في البأساء والضراء وحين الباس اولئك الذين صدقوا واولئك هم المتقون» ئەم مه قامه بۆیه گه وهرهیه چونکه هه رب بخودایه وه له بهر نه وه که مروف خوی نه گریته له کاتی موصیبه تداوله کوره ده رنا چینه زور بهی گه وهره پیاوانی پێگهی ته صه ووف له سه ری نه وهن که مه قامی صه بر گه وهره تره له مه قامی شوکور نه لێن، صه بر حالیکه به رانه بر به به لآو موصیبه ت، به لآم شوکور حالیکه به رانه بر به نیعمه ت، وه دیاره هه ل گرتنی باری به لآ سه خت تره تاته نجام دانی سپارده ی سوپاس، له بهر نه وه ته خوای ته عالا هه م نه فهرمی «اولئك يُؤْتُونَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا» به لآم، به رانه بر به شوکور نه ی فهرمووه (مرتين)

هه ووه ها نه فهرمی، «إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ» له لاییکی تره وه، خوای ته عالا سه باره ت به شوکور، به نده کانی خوی، که دایکو باو کن به ش داریان نه کات وه نه فهرمی «إِنْ أَشْكُرْ لِي وَلَوْلَا ذَلِكَ» به لآم بۆ صه بر که س نا کاته شه ریک وه نه فهرمی «وَلِرَبِّكَ فَاصْبِرْ» یان «وَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ» هه ووه ها به کینکی تر له گه وهره ی مه قامی صه بر نه وه ته که مه قامی پێغه مبه ره ئولول عه زمه کانه که نه فهرمی «فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ» به کورتیی، له زیاتر له نه وه د شویندا له قورئاندا خوای گه وره ستایشی له به نده ی صابر، وه له خده و ره وشێ صه بر کردوه، وه فهرمانی داوه به وه ی که به نده کانی صه بر بکه نه پیشه یان، عطاء، له ابن العباس، نه گێڕته وه، نه لیت پێغه مبه ر درودی خودای له سه ر، رابورد به لای ده سته یێک له یاراندا که چه زره تی عومهریشیان تیا بو، فهرموی ئایا ئیوه به راستی خواوهن ئیان،؟، که س وه لآمی نه دایه وه عومهر فهرموی به لآی ئه ی پیامبه ری خودا، پێغه مبه ر فهرموی به چیا دیاره، عومهر عه رزی کرد، له کاتی خوشی و نیعمه تدا سوپاسی خوداته که یان، وه له کاتی به لآدا صه بر نه که یان، وه پرا زین به قه زاوقه ده ر، پێغه مبه ر فهرموی به خودا قه سه م راسته ئیوه خواوهن ئیان.

«ابو طالب المکی» له قوت القلوب دا نه لآی، جاری واهه به که صه برو شوکور هه دوکیان به شیوه ی «حال» خه لآی به نده نه کڕین، وه جاری وایش هه به، مه قامن، کاتی واش هه به مروف خواوهنی مه قامی صه بره و خواوهنی حالی شوکور به جاریکا،

ئەویان بە حال ئەمیان بەمەقام، کاتی وایش ئەبێت خواوەنی مەقامی شوکەرەو خواوەنی
 حالی صەبریشە، ئەویش بەهەریکی خودایی یە، «ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ»
 ھەر وەھا ئەلێت، «الصَّابِرُ الْعَارِفُ أَفْضَلُ مِنَ الشَّاكِرِ الْعَارِفِ» ئەمەش بۆچی یە، چونکە
 صەبر ھەي حالەتی ھەزاری و بی دەسەڵاتی یە وەشوکور ھەي حالەتی دەولەمەندی و
 دەسەلاتداری یە، وە حالەتی ھەزاری بەلای خوداوە لە ھەي دەولەمندی پەسەندترە.
 جائەلێت ئەگەر بێتو فەزلی شوکور بەدەین بەسەری صەبردا وەکوئەوئە فەزلی
 دەولەمەندی بەدەین بەسەری ھەزاری دا، وە ئەمەش لەگەڵ رێرەوی تەسەووفا دا
 ناگونجێت، بی گومان گەورە پیاوانی رێرەوی تەسەووفا ئەبنە خواوەنی ئەم مەقامە
 پەسەندە، وەگەورەترین سودی ئەم مەقامە سەرلی ئەشیوان و تێک نەچونە بەرانبەر
 بەرووداوی سەختوئالەبار، وە ئەوگەورە پیاوانە کە پێناسی صەبر ئەبێتە خوو خەدیان،
 ھیچ رووداویکی سەخت شەرزەیان ناکات و سەریان لی نەشیوئێت وە وایان لی دێت
 نە لەسەر کەوتنا لەخۆبایی ئەبن وەنە لەگەفتاری دا ئەپەشوکی وە یەكەرەنگ و
 یەك دەنگ دامەزراو و پایە دارن.

سەبارەت بەناساندنی مەقامی صەبر، ذوالنون المصری، ئەلێت «الصَّبْرُ هُوَ التَّبَاعُدُ
 عَنِ الْمَخَالَفَاتِ، وَالسَّكُونُ عِنْدَ تَجَرُّعِ غُصَصِ الْبَلِيَّةِ، وَإِظْهَارِ الْغِنَى عِنْدَ حُلُولِ الْفَقْرِ بِسَاحَةِ
 الْمَعِيشَةِ»

وە جورجانی لەشەرخی ریاض الصالحین دا ئەلێت، «الصَّبْرُ هُوَ تَرْكُ الشَّكْوَى مِنْ أَلَمِ
 الْبَلْوَى لِغَيْرِ اللَّهِ».

شوکور:

شوکور، واتە سوپاس کردنو رەزامەندی پێشان دان وە پێ هاتن و باس کردنی
 نێعمەتەکانی خودا، ھەرچەن کە نێعمەتیکی زۆرکەمو بچوکیشت، ئەم وشە یە
 ھەمدو سەنایش ئەگرێتەو، ھەمد ھەر وەکو شوکور، سوپاس و رەزامەندی
 پێشان دانە، سەنایش ستایش کردنە.

شوکور یەکی ترە لەمەقامەکانی تەسەووفا، ھەر وەکو سەبارەت بەمەقامەکانی
 تریش و تمان ھەموو ئەم پێناسانە لەقورئان، یان لەگەفتارو کرداری پەيامبەری

گهواره هاتون وه بوئوه هاتون كه موسولمانان په پرهوى يان لى بكن، به نام ته صه ووف نه م په پرهوى يانه ته گه ينيته راده ييك كه بینه خوو خده ييكى هه ميشه يى و زورگه رمو به يني مروقى موسولمان، جا كه بويه خده، به رهه مى مه عنهوى تا به تى خوى هه يه كه صوفى خوى هه سى پى نه كات و دهرون و رهوانى له ززه تى لى نه بات، له قورثاندا تا به تى زور سه باره ت به شوکور هاتوه وه خوا خویشى ته و پیناسه ی بوخوى داناه، ته ویش به رانبه ر به كرده وهى چاكى به نده كانى خوى، وه كوئنه وهى كه له سوره ی (البقره) تا به تى (۱۵۸) ته فهرمى «وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ شَاكِرٌ عَلِيمٌ» هه روه ها له سوره ی (النساء) تا به تى (۱۴۷) دا ته فهرمى «وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا».

خوای گه وړه داواى له به نده كانى كړدوه كه سوپاسى بكه و ته فهرمى «إِعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ» (السبا) (۱۳) يان كه ته فهرمى «فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ» واشكروا لى ولا تكفرون» خودای گه وړه پاداشى به رزو بى پایانى داناه بوئوه كه سانه ی كه سوپاسگوزارن وه به به شى خوارازين، وه ته فهرمى «وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ»، وه ته فهرمى «لَإِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ» سوره ی تپراهم تا به تى (۷).

خودای گه وړه پاش ته وهى پرونى نه كاته وه كه هه م پنى خوشه شوكرى بكه ين وه هه م جهزای چاكه ی ته و شوكره مان ته داته وه، ته فهرمى: شوكرى بكه ين بوخوتانى ته كه ن نه يشى كه ن خوتان زيان نه كه ن، وه ته فهرمى «وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ» (القم) باش پى تى ته سه لى تى كه هه رچى نيعمه ته له نازاى تيمه وه نيه وه له لوطفوكه ره مى خودا وه، به تا به ت، نيعمه تى تپان و تيسلام كه ته فهرمى «وَلَكِنَّ اللَّهَ حَبِيبٌ إِلَيْكُمْ الْإِيمَانُ وَزَيْنَةُ فِي قُلُوبِكُمْ» حجرات «۷» ته مه نيعمه تيكه گه وړه، له پاشان سه باره ت به ونيعمه ته ته فهرمى، «فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً»، واته ته مه گه وړه ييوچا كه ييكه و نيعمه تيكه كه خوا له گه ل موسولمانى كړدوه، له پاشان له تا به تى (۱۷) ته م سوره ته دا، ته فهرمى، «يَمُنُونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا» واته منه ت نه تين به سهرتا، ته تين تيمه تيسلام بوين، «قُلْ لَا تَمْنُوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُمْ»، تيوه منه تم به سهرتا مه تين كه بونه ته موسولمان، «بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ» ته گه ر تيوه راست نه كه ن موسولمانن، كه واته خوامنه ت نه تى به سهرتانا كه هيدا به تى داون بو موسولمان بون.

خوداته فهرمى «وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا» نور (۲۱):

ههروه ها ئهفه رمی «وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ» سوره قی (نه حل) «۵۳»، وه له سوره ی
والضحی دا ئهفه رمی «وَأَمَّا نِيعْمَةُ رَبِّكَ فَحَدِّثْ» واته ئه بی پی بییت وه ئیعتیراف بکهیت
به نیعمه تی خودا، نهك خوئی لی وئیل کهیت وهدهم بنوقیی، جا خوی گهوره ههم
ئهفه رمی ههموی ئهه نیعمه تانه هی خودایه وه له سه ری بهنده یشه بو ههمویان
ستایش بکات، وه ههم ستایشی ئه وه به ندانه ی ئه کات که سوپاسیان کردوه وپی هاتون
به نیعمه ته کافی، به م بوئه وه، سه بارهت به چه زرعه تی ئیراهیم له سوره ی (نه حل)، ئایه تی
(۱۲۰) و (۱۲۱) دا، ئهفه رمی «لَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ، شَاكِرًا لِّأَنْعَمِهِ». واته
ههم موشریک نه بو ههم سوپاس گوزاریو، وه سه بارهت به چه زرعه تی نوح ئهفه رمی «إِنَّهُ
كَانَ عَبْدًا شَكُورًا». جانیایا ئهه شوکره له پروانگهی زمانه وه چی به وه له پروانگهی
ته سه ووفه وه چی به ؟.

له پروانگهی زمانه وه وتمان پی هاتن و سوپاس کردنه، به رانه به کرده وپیکی چاک
که له گه لی ئینسان دا کراییت، «عرفان الجمیل»، به لام، له پروانگهی ته سه ووفه وه
شته که قولتره ئه ویش ئه وه ته، ههم به زمان وه ههم به لهش وه ههم به دل
سوپاس بکهیت، ته سه ووف ئه ئیت، بو ههمو نیعمه تی سوپاسی تایهت ههیه.
وه ته نهائه وه نه به دهه بلئیت خودایا شوکور، وه ته واو، به لکو شوکری زمان ئه وه ته
ذیکری پی بکهیت، وه خرابی پی نه ئیت، شوکری لهش ئه وه ته،
په ره ستنی پی بکهیت وه گوناھی پینه کهیت، کاسبی چه لالی پی بکهیت وه به شوینی
چه راما ههنگاوی هه نه گریت، سوپاسی دل ئه وه ته ذیکری خودای پی بکهیت،
ئه وه ته جگه له خودا ریگهی هیچی تری تیا نه که یته وه، ههروه ها شوکری سامان و
سه رمایه ئه وه ته، له ریگهی خودا دا خه رجی کهیت، وه نه یکه یته گه نهج و نه قدینه و
له بانکا میمرینی. صوفی به کان ئه لین، به کهم ووشه ی قورئان، چه مدوسه نای خودایه
که سوره ی «الحمد» ه وه و خودا ئیمه ری نمونی ئه کات که سوپاسی بکهین وه دان بنیین
به «صیغه ته» کانیا، وه کو «الرحمن، الرحیم مالک يوم الدين»، گه وره ترین نیعمه ت
به لای صوفی به وه، واته به لای موسلمانان راسته قینه وه، نیعمه تی «ئیسلامه»، چونکه
توختو ئاگات له هیج نه بو وه داوات نه کردوه وه خودا به ره لوطنی خوی به ئیسلام
دروستی کردویت وه هیدایه تی داوی بو ئیسلام.

ههروه ها به لای گه وره پیاوانی ری په وی ته سه ووفه وه شا کریون خوی پویتی

به شوكره ، چونكه ئهوه خۆى گهوره ترين نيعمه ته ، واته نيعمه تى شاكربون بۆچى ؟
چونكه ، ئهوهى شوكر ئه كات خودا خه يرو به ره كه ت و نوروره حمه تى زياده كات «لَيْتُ
شَكَرْتُ لَأَزِيدَنَّكُمْ» ، تۆيش كه خوا خستوتيه سه رى ئه و رېگه چاك و قانجازه ، هه ره ئه وه خۆى
نيعمه ته وه ئه ئى شوكرى له سه ربكه يت .

صوفيه كان ئه لىن ، باشتري ن ذيك ر لا اله الا الله يه ، وه باشتري ن ستايش الحمد لله يه ،
قوشه يري ئه لى ، شوكرى له ش ئه وه ته ئه ندامه كانت ته نها بۆرېگه ي ره زامه ندى خودا
به كار بېرت ، وه دلېشت جگه له ذيكرو ناسيني خودا به هېچ مه شغول نه كه يت ، وه
زمانېشت جگه ستايشى خودا به كارى نه به يت ، وه دلېشت جگه له ذيكرو ناسيني
خودا به كارى نه به يت ، وه سه رمايه شت بۆته وه بېت له رېگه ي چا كه و خذمه تى
موسولماناندا خه رجى كه يت .

(ابو طالب المكي) ئه لىت ، سه ره تاي شوكر ئه وه ته دان به وه دابنيت هه رچى نيعمه ته
هه موى هى خودايه . له كتيبي (مدارج السالكين دا) ، ئه لىت ، قال السيّد (شوكر ئه وه ته
ئه وهى خودا داويه به به نده وه كو (حه واسه كان) هه موى بۆته وانه بكاته كار كه خودا
بۆته وانه ي دروس كردوون .) (ابو عثمان) كه به كي كه له صوفيه كان ، ئه لىت «شُكْرُ الْعَامَّةِ عَلَى
الْمَطْعَمِ وَالْمَلْبَسِ ، وَشُكْرُ الْخَوَاصِّ عَلَى مَا يَرُدُّ عَلَى قُلُوبِهِمْ مِنَ الْمَعَانِي» واته شوكرى موسولمانان
بۆخوړاك و پۆشاكي كه كه خودا ئه يان داتى ، به لام شوكرى پياوچا كان بۆته و
مه عنه وياته يه كه خوا ئه پرژينته ده رونيانه وه ، جا ئه ومه عنه وياته ئه ومه قامه به رزانه ن ،
كه به كي له وانه مه قامى شوكره ، وه هه ركه س كه خودا ئه و خه لاته ي كرد ساتيك
له سوپاس و شوكرانه ي خودا غافل نه ، وه خۆى ئه گه ريت كه شتى بدوژيته وه
تاشوكرانه ي له سه ربكات ، بۆته وهى كه خودا ئه ونيعمه ته ي زيادكات به تاييه ت
نيعمه تى به بصيره تى ده رون وه پايه ي به يقينى خۆى .

تَوَكَّلْ :

یه کێکی تر له مه قامة کانی ته سه ووف «ته وه ککوله»، ههروه کو وتمان مه قام به پایه وپله ی بنده ته ئین به لای خوداوه، جاصوفی به کان بایه خێکی زۆریان، بۆ «ته وه ککول» داناوه.

له ابراهیم الخواص، که یه کێکه له گه وه پیاوانی ته سه ووف پرسێ یان، ته سه ووف تۆی گه یانده چی؟ له وه لاما وتی گه یاندمیه «ته وه ککول».

ته وه ککول، واته یه کێک کردنه وه کیل وه نوینه رێ یان چاره نویسی خودانه دهستی که سیك، بیگومان، لیره دا، مه به ست ته وه ته، به هۆی خوا به رستی و له خواترسی و خواناسی یه وه، مروف بگاته ته وه ناعه ته ی که چاره نویسی هه ردو جیهانی خۆی، بداته دهستی خودا، وه جگه له خودا پشت به هیچێکی تر نه به ستیت، دیاره هه روا به ساده مروف وای لی نایه ت با وه ری بیته سه ر ته وه ی که چاره نویسی خۆی له ژبانا بداته دهستی خودا، وه خۆی ههروه کو مردوی به ردهستی مردوشور، یان ههروه کو نه خوشی به ردهستی دوکتور بداته دهستی خودا، وه هه موجوده ورکه و دودلی و وه سه سه ییک له دهرون ده رکات.

خوا ی گه وه ره له قورئانی پیروزدا ته فه رمی «وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ» سوره ی (الطلاق) ئایه ی (۳)، واته ته وه ی پشت به خوا به ستی یان کاری خۆی بداته دهستی خودا، خودا خۆی ته بیته پشتیوانی یان چاره سه رکه ری کاروباری، جا خودا خۆی بۆمان ده رئه خات که ته وه ککول، کرده وه ی خوا وه ن با وه پانی راسته قینه واته مؤمنانه، که ته فه رمی «وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ» سوره ی ئبراهیم ئایه ی «۱۱» وه ده ستور و فه رمانیش ته دات به خوا وه ن با وه ران، که بیته خوا وه ن ته وه ککولیش، که ته فه رمی «وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ» سوره ی مائده «۲۳» ئاکامی ته م ته وه ککوله ش ته وه ته، مروف ته بیته خوشه ویستی خودا که ته فه رمی «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ» سوره ی (آل عمران) (۱۵۹).

به لām ئایا ته وه ککول، چۆنه؟ به م چه شه بیته که وتمان ته بی مروف کار و کاسبی نه کات، هه ر پشت به خودا به ستیت، ههروه ها نه روا ته لای دوکتور، بۆ چاره سه ری نه خوشی، بلی خودا چاکم ته کاته وه، ؟ ناه.... ،

نەشەریعەتی ئیسلامی، وەنەفەر مودەرە فەتاری پێغەمبەر وەنە کردەووی سۆفی یەکان،
هیچکامی وادەستور نادن، بەلکو بەلای هەموانەو تەو ککول، باوەر پیکەو
والە دەرونا، تۆ ئەبێ هەول بەدەیت باوەر کەت چاک کەیت...، چۆن؟...، تۆ
کەنەخۆش کەوتی پێویستی پەنا بەریتە بەر «ئەسباب» نامێر، واتە دوکتۆر و دەرمان،
بەلام، باوەر ت لەسەر ئەو نەبیّت کە «شفاء»، واتە چاک بوونەوت بەدەستی دوکتۆرە،
بەلکو ئەبێ داوای شیفای لەخودا بکەیت، ئەووی لەدەستی تۆدیت ئەیکە،
و بەوەر ت لەسەر ئەو نەبیّت «شفاء» ئەبێ خودا بیدات. هەر وەها بوکار و کاسی و
کشتوکال تۆ هەول ئەدەیت بەلام باوەر ت لەسەر ئەو نەبیّت «رازق»، وەرۆزی دەر
هەر خودایە، ئەگەر وانەبوائی ئەبوائی هەرچی هاوکارە، وەکو یەک دەرمانە دیان
بوائی، یان، هەرچی پزیشکە خۆیان نەخۆش نەکەوتایین، یان، هەموکەسی بە
فلان دەرمان لەفیسارە نەخۆشی چاک بوايێتەو، جا کە باوەر ت هاتەسەری ئەووی
رۆزی دەر و پارێزەر و شیفادەر، هەر خودایە ئەوکاتەش تۆ سەرنوشت و چارەسەر ت
ئەدەیتەدەستی خودا، نەبەهیچ کۆسپێک پەکت ئەکەوێت، وە نەبەهیچ
دەسکەوتێک لەخۆت بای ئەبیّت.

ئیمە زۆرجار بەدەم ئەلێن بسم الله، توکلْتُ عَلَى الله، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّهِ،
بەلام ئەگەر باش لەوانای ئەم وشانە وردیینهو، وە باوەرمان پێیان هەبیّت، هەر ئەو
خۆی بەسە، بۆ ئەووی بەراستی خواناس بێن، وە خواوەن باوەر، وە صوفی بێن.
ووشەیی بەناوی خودا، واتە کارەکەم بەناوی خوداوە دەس پی ئەکەم، ئەمەخۆی،
خۆناسینە بەناوی بەندەییەک وە (الله) ناسینە بەناوی خودای خۆت «توکلْتُ عَلَى الله»،
واتە پشتم هەر بەخودا بەستەو سەرنوشتی خۆم داوەتە دەستی ئەو.

«وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّهِ»، هیچ هەول و تێکۆشان و هێزێک، بە بێ ویستی خودا،
هیچەو شتی لی ناوەشیتهو. شارەزایی پێگەیی، تەصەووف سی پلەیان،
بۆتەو ککول داناو، سەرەتایی، ئەویش وەکو کەسیکە کە هەرچی
کاروباری خۆیەتی، داییتە دەستی نوێنەریکی دلسۆزو بەرەحم و بەویجدانی خۆی.

مام ناوەندی یەکان، ئەوانیش، وەکو مندالێکن ساوا، کە هەرچی یان بویت
هەر پەنا بۆ دایکیان ئەبەن، وە جگە لەو هوگری کەس نین، وە بەتەمای کەسیش نابن.
دواپلە: ئەوانیش کە سانیکن کە وەکو نەخۆش، لەبەردەستی پزیشکاییت، خۆی داوەتە

دهستی ته وپزیشکه له شی ههله درې گورچيله ی ته پرې هه رچی ته کات نه خوښه که
خو ی داوه ته دهستی، ته وانیښ به و جوړه ن. که واته خاوه ن ته وه ککول، به وه ته لښ
په ناته باته ته سباب، به لآم له ده رو نیښه وه باوه ری له سه رته وه ته هم نامیرانه،
به بی خواستی خودا، نه ته توان زیانی پی بگه یښ نه قانجاز.

(ابن عجیه) که به کی که له گه وره پیاوani ته صه ووف، ته لیت، «ته وه ککول، بری به
له باوه ری دهرون، به خودا، به جوړیک مرو ف وای لی بیت، پشت به هیچ شتیک نه بهستی به
خوا نه بیت، وه بو هم موو کار نیکی پشت به خوا بهستی، خو ی بداته دهستی خودا، له سه ر
ته و باوه ره بیت که خوا زانابه و خه به رداره له هه موشتیک، وه باوه ری له سه رته وه بیت که کاری
خو ی ته گهر به دهستی خودا بدات له وه جی که ی منانه تره که به دهستی خو یه وه بیت.
قوشه بری، خوا ی لی خوش بیت، ته لیت، جی گای ته وه ککول، والهدلا، وه هه ول و تیکو شان
هیچ دزی و پیچه وانه یی کی نه له گه ل ته وه ککولیکا که له ده رونا جی گیر وه، مهرج هه رته وه ته
باوه ری مرو ف له سه رته وه بیت هاتونه هات به دهستی خودایه».

«ترمزی» حه دیشیک ته گیر ته وه، عه ره ییک دینه خدمه تی پیغه مبه ر
درو دی خودای له سه ر ته لی، ته ی په یام به ری خودا وشتره که م هه روا، ته وه ککول
به خودا به ره لاا کردوه، ثایا هه روا وازی لی بیرم، ؟ فره موی..... ناء... بیبه سه ره وه
له پاشان ته وه ککول بیت. قوشه بری ته لیت، ته وه ککول، باور هاوردنه به وه ی
که به دهستی خودایه، وه دل نه به ستن به وه ی که به دهستی مه خلقه، (ته بو عه لی ده ققاق)
ته لیت، (ته وه ککول) پیناسی خاوه ن باوه ران (مؤمنین) ه وه (ته سلیم)، پیناسی ته ولیایه،
وه (ته فویض)، کاری «مُوحِدِّین» ه «سَهْلُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ»، ته لیت، خاوه ن ته وه ککول،
سی سپارده ی له سه ره، نه داوای هیچ له هیچ که سی بکات، وه
نه ده س بیت به روی ته وه وه شتیکی بو دی ریت، وه نه هیچ شتیک پاشه که وت کات و
بیخاته لاوه بو دوا روژ.

به کورنی قانجازی ته وه ککول ته وه ته، مرو ف هه می شه دلنیا یه، وه له دل خور په ی
همو پیش هاتیک ته که ویت، ته زانی خوا چاوی لی یه تی وه له حالی ناگا داره،
خو ی رازقه خو ی شیفا به خشه، خو ی حافیز و پار یزه ره «أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ» ه له خو ی
بو خو ی دل سو زترو ده س رو یشتوترو زاناترو ته واناتره، ته وه ی ته وه نه یه وی نا کریت
وه ته وه ی یه وی کراوه، که واته په نا ته با به ته سباب، به لآم دل و باوه ری ناداته
ته سباب ته زانی نامیر نه کار ته کات، به لکو خودا خاوه نی ته وو نامیره کانیشه.

به راستی ته وه ککول ، گه وره ترين هوی دل خوشی و دل دامه زراوی و نازایی و چاونه ترسی به ، مرووف خوی لای کهس سوک ناکات ، چونکه هیچ کهس به خواوه نی ئاینده و خوشبهختی و سه رکه وتنی خوی دانانیته وه جگه له خوانه بی باکی له کهس نه ، وه جگه به خودانه بیته ئومیدی به کهس نه : له وانه ناییت ، که هه ر تاییک گرتی ، خیرا دهسته پاچه بیته چونکه نه زانیته شیفا و مردن هه ر به دهستی خودایه ، نه وهش نه وه نه بویست ناکریت ، وه مرووف وای لی دیت هه ر له بهر نه وهی فرمان له دهستوری خوداو له شهرع بهات ، دهست نه داته ئامیری هه ر کاریک ، واته به ظاهر و ئاشکرا دهست نه داته ئامیر ، به لأم له دهرونا هه ر پشتی به خوا به ستوه و : داوای هیچیش له خوانا کات چونکه مادام خوی داوه ته دهستی خودا ، خودا خوی چی چاک بیته بوئه و خوی نه ی زانیته وه کام ریگه و کام پیش هات باشه نه وه نه زانیته که واته داوای چی له خودا بکات ، که خوی نه زانیته چی باشه بوئی ، وه بوچی خوی نه داته دهستی نه و کهسه ی که له خوی دلسوزتره بوئی ، وزاناو ته وانايشه .

لیره دایه به پیوستی نه زانم قامک را کیشم بوئه و دوشیعره ی خوم ، که له پیشه کی دیوانی شیعره کا نما نویسمه که له گه ل نه م حاله دا باش ریک نه که ویت وه دوانی بیرم به باسی ته وه ککول .

«له گه لی خودای خومدا»

«به غهیری لوتقی تو قهت طالبی گه نهج و گوهر نام»
«که لوتفت بو نه فهرق گه دام یاوه کو شام»

«نه زانم کامه باشه بزم ئیر داوا له تو چی بکهم»
«که وایو کامه باشه بزم خوا وای خوا وایم»

ته سلیم :

به کیکی تر له مه قامه کاخی ته سه و ووف مه قامی ته سلیمه ، له کتیی (مُعْجَمِ مِصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَّة) دا نویسنی د . عبد المنعم که له (١٤٠٠) کدا چاپ کراوه .

ئەلئیت ، «التسليم الانقياد لأمر الله تعالى وترك الاعتراض فيما لا يلائم وقيل هو الثبات عند نزول البلاء من غير تغيير في الظاهر والباطن» .

كەوابو «تەسلیم» خۆدانه دەستی خودایەو دەس هەلگرتن لەره خەنگرتن لەهەرچی ئەوەی دیت بەسەرتاو ئەیینیت و ، لەوە ئەکات کە بە قانجاری تۆنەیی ، یان ، نەگورانە لەدەر و لەدەرون دا لەکاتی دووچاربونی کۆسپو نەهاتی دا .

«شیخ الاسلام ، عبدالله أنصاری هروی» لەکتیی «منازل السالكين» دا باسی مەقامی تەسلیم ئەکات ، وەسی پلە ی بۆدائەنیت .

لەقورئان دا ئەئایەتی (۲۲) سورەتی ئەحزاب دا ، ووشە ی تەسلیم هاتو ، کە ئەلئی ، (وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ) ، وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا .

لێره دا زۆرباش دیاره کە تەسلیم ، واتە چاره نویسی خۆسپاردن بەخودا ، پاش ئیان دیت ، وە تەسلیم ئەوە تە ئادەمی زاد خوی ئەداتە دەستی ئەوشتە ، یان ئەو کە سە ی باوەری پی هانیو .

بۆنۆنە ، ئەلئین ئیشی پزیشک چاک کردنەو و دەرمان کردنی نەخۆشە ، پاش پەیدا بونی ئەم باوەرە تە ، لەدەرونا مروق و الی ئەکات ، خوی بخاتە بەردەستی پزیشک وە هەرچی ئەو ئەیکات ئەم بەلایەو پەسەندەو ، چەنە بەخەنە ی لەگەڵ ناکات ، تەنانت ، ئامادە یە ، پزیشک ئی هۆشی خات و زکی هەل دریت ، جائەو تەسلیم بونە بە پزیشک وە چاره نویسی خۆدانه دەستی ئەو دوکتۆرە .

لەکتیی (قوت القلوب) دا ، لەزمانی سری سەقطنی یەو ئەلئیت ، ثلاثة ، یستین بهن الیهین ، «القيام بالحق في مواطن الهلكة ، والتسليم لأمر الله عند نزول البلاء ، والرضاء بالقضاء عند زوال النعمة» واتە سێ شت هەن کە خاوەن باوەری تەواو ، یان باوەری تەواو ، واتە یەقینیان ، پی ئەناسریت ، ئەنجام دانی سپاردە ی هەق لە کاتی تیاچون وە مەترسی دا ، واتە ، بامە ترسی تیاچون وە فەوتانی شی هەیت ئەو کە سە هەر ، لاینگری ی هەق ئەکات ، هەروە ها چاره نویسی خۆت دانه دەستی خودا لەکاتی دووچاربونی بەلادا ، وە رازی بون بەو ی کە خواتە یکات و خوا کردو یە تی لەکاتی لەدەست دانی نیعمە تدا .

واتە ، بازیانیکی ش بکەیت وە ئەوە ی هە تە لەدەستی بدەیت ، هەر رازی بیت بەو ی کە خوا کردو یە تی .

لەکتیی «قوت القلوب» دا ، لەکاتی باسی «تەوێ ککول» دا زۆر جار باسی (تەسلیم) دیریتە گۆری ، وە پە یو بەدیان ئەدایە یە کەو ، بۆنۆنە ، لەشویئیکا باسی سی جۆر

له دنیاده رچوه ، ئه ویش هم له زمانی ئه وانه وه ، وه هم خویشی مه قامی «ته سلیم» به به کی له وه مه قامانه دانه ئیت ، که ئه ئی ریواری ریگهی ته صه ووف بیان بریت تابگاته مراز ، له کتبی «قدسیه» دا ، که بریتی به له فهرموده کافی شاهی نه قشبه ند واته (محمد بن محمد) بهاء الدین البخاری (نه قشبه ند) ، که له گوندی «قه صری عاریفان» ، له نزیککی شاری بوخارادا ، له سالی (۷۱۷) کدا هاتوه ته جیهانه وه له سالی (۷۹۱) کوچی دا ، هه ره وگونده دا : دوا کوچی کردوه ، وه نوسه ری کتیب به کی که له جی نشینه به ناو بانگه کافی شاهی نقشبند ، به ناوی «محمد پارسا» که له سالی (۸۲۲) ک کوچی کردوه ، له مکتیبه شا ، چهن جاریک سه بارهت به مه قامی ته سلیم باس ئه کات ، وه له شویتیکا ئه ئیت ، ته سلیمی ریواری ریگهی ته صه ووف ، له پیشا ته سلیم بونه به مورشید ، به و جوړهی ، ریوار واته «مورید» چاره نوی خوی ئه داته دهستی مورشید ، هه رچی مورشید بیکات به لای موریده وه په سه ندو خوشه ، ئه گه ر هاتو ریوار به م حاله ته راهات ، وه پایه ی به رز بوه وه بویه خاوه ن مه قام ، جا کاتی ئه وه ئه گات ، که هه ست ونیست و چاره نوی دینودنیای خوی ئه داته دهستی خوی گه و ره ، وه کاتی که ئه و حاله ته بویه خووخده ی ، وه هه ست و بیرو باوهری له سه ری ئه و چاره نوی به دهستی خوا سپاردنه دامه زرا ، ئه و سا که بوته خاوه نی مه قامی که گه و ره ی خودا په رستی و بنده نی خودا به ناوی مه قامی «ته سلیم» .

«الرضا»

له کتبی «اللمع» دا ، ئه ئیت ، رهزا مه قامی کی پرۆزه ، له کتبی «رسالة القشیریة» دا ئه ئیت ، صوفی به کافی عیراق و خوراسان سه بارهت به رهزا هاو باوهر نه بون ، خوراسانیه کان به مه قام دایان ئه نا ، وه ئه یان گوت رهزا پایانی مه قامی ته وه ککوله ، مه قام بونیش ئه وه ئه گریته وه ، که مروف ، به ره نجی خوی دهستی که ویت ، به لام عیراقیه کان ، باوهریان له سه ری ئه وه بوه که رهزا به کی که له ئه حوال ، وه به هوی تیکوشانی به نده وه نایته دهست ، به لکو چۆنیه تیکه که خوی دیته دل وده ورونه وه ههروه کو حاله کافی تر

قوشهیری خوی ئه ئیت ئه کری ئه م دوباوهره پیکه وه کو کهینه وه وه بلین ، سه ره تای رهزا مه قامه ، وه به هوی کوششی به نده وه دهست ئه که ویت ، به لام

دواپله کانی ئەگاته پادەییك هەر بەخششی خودایی یه وه دەست کەوتی بەنده نیه ، بە کورتی ، رهزا بریتی یه له پزنامه ندی و پێ خوش بون وه دل خوش بون له ئاکامی کارێك ، پزنامه ندی خودا له بنده ئەوه ته له کرده وە پزازی بیست ، به و بونه وه نورو بهرکەت و پاداشی پزنامه ندی خۆی پرێژت به سهریا ، پزنامه ندی به بنده ییش ئەوه ته ، هەرچی به سهر دیت له خوشونا خوش چوون لای خواوه هاتوه خوش بیست ، جگه له گوناوه کردن و له پز لادان ، چونکه ئەوه سه رکیشی یه له فەرمانی خودا ، لێره دا مه بهست له پزازی بون له خوشی و ناخوشی هه ژاری و ده و له مەندی یه ته نانهت ئە پێ کۆس کەوتن ، وه مندال په یدابون جه ورو ئازار و پاداشی به لاره یه کسان بیست ، بیگومان له م باره وه بیرو باوه پز زۆر پیشان دراوه ، وه هەر گه و ره پیاویك به پێی حال و مه قام وه چۆنی یێك که بوخوی دهستی داوه لیکی داوه ته وه ، ته نانهت لیك دراوه ته وه ئایا ئە کری ئەم باوه پزانه پیچه وانه بن له گه له ده ستوری شهرع دا ؟

خوای گه و ره سه بارهت به پاداشی به بنده کانی خۆی ، به ئە هلی به هه شت ئە فەر می «رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ» ، به هوی کرده وە پزکیانه وه ، خودا لی یان پزازی بوه ، وه ئەم پاداشه گه و ره یه دا و نه ته وه ئە وانیش به رانه ر به م پاداشه گه و ره یه ، «وَرَضُوا عَنْهُ» ، ئە وانیش له خودا پزازی بون ، بیگومان ، ئەم ئاکامه هی کرده وە ی ئەم جیهانه ته ، به بنده ی سه ره به فەرمان و به بنده گی قام خاوه نه که ی لێ پزازی ئە بیست ، بیگومان ، یه کی له م قامینه ، وه له م یه بنده یی ئە نجام دانه ، پزنامه ندی یه ، به جه ورو به چاکه ی سه و ره ، مادام ئەم ده می به ناره زانی نه کرده وه ، وه گه رده ن که چ بو خودای لی پزازی ئە بیست لیستی پزازی بو پاداشی چاک و گه و ره ی ته داته وه که سی که به جه و ریش پزازی بو بیست ئیسته به م پاداشه گه و ره چۆن پزازی تر یه ، ؟ که واته ، ئە بیته «رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ» ، «وَرَضُوا عَنْهُ» ، ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (مائده) «۱۱۹» ، که واته ئە و به بنده خوا به رسته مه قامی پزازی ده س که و ته که خودای گه و ره ، به ناوی فه وزی عه ظیم ناوی ئە بات واته ، سه رکه و تێکی زۆر گرنگ .

یان ئە فەر می «وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ» (البقرة) «۲۰۷» ، یشری ، واته ئە یفرۆشی واته دای ئە نیست ، وه دهستی لی هه له ئە گریت ، واته ، ئە فەر می هی واهه یه له رینگه ی به ده س هینانی پزنامه ندی خودا ته نانهت ده ست له خویشی هه له ئە گریت .

جا ئەمەیان بۆبە دەست هێنای رەزامەندی خودایە ، کە ئاکامی ئەویش ھەروەکو وتمان ئەبێتە ھۆی بەدی ھاتنی رەزامەندی بەندە ، رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ، «شیخ سەرراج» لە کتێبی «اللمع» دا ئەلێت رەزا ئەوە تە کە بەندە خۆی بداتە دەستی خودا وەکو خۆمان ئەلێن «ھەرچی لای خودا وەھات خوش ھات» .

(جۆنەید) ئەلێت ، رەزا ، لە دەست دانی ویستی بەندە یە . (قەنناد) ، ئەلێت ، رەزا رازی بونی بەندە بە قەزا و قەدەری تالە ، واتە زۆر ناخۆش .

لە ریسالە ی قوشەیری دا ئەلێت ، رەزا ، دەرکردنی ھەموو نەگە و بێسی و کینە ییکە لە دەرونا ، بە جۆرێک دەرون وای لێ بێت جگە خوشی و سرورو رەزامەندی ھێچی تری تیانە بێت «ابن الحفیف» ، ئەلێت ، رەزا ، دامرکانی دەرونە بە ھەموو فەرمانێکی خودا ، وە رێک کە وتن ، قایل بونی دەرونە بە ھەرچی شتی خودا بێە ویت .

«ابن عطاء» ئەلێت ، رەزا بریتی یە لە دامرکانی دەرون بە ویستی «قەدیم» ی ، خودا ، چونکی ئەوەی خودا خۆی ھەر لە ئەزە لەو (لە مێژەو) ، ھەلی بژاردووە بۆ بەندە ھەر ئەوێ چاکە ، وە نالی بەندە بەو ھەل بژاردنە ی خودا نارازی بێت . خوا خۆی ئەفەرمی ، «وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئاً وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ ، وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئاً وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ» یان ئەفەرمی ، «فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئاً وَنَحْبِلُ اللهُ فِيهِ خَيْرٌ كَثِيراً» (١٩) «نساء» .

بە کورتی دینە سەری ئەوەی بلێن ، رەزا مەقامێکی زۆر گەورە ی دەرونی یە ، کە پاش پالێکردنە وە ی دەرون لە ھەموو خەوشیک ، وەرەنجوتیکۆشانیکێ زۆر بۆ ئەم پالێکردنە وە ، وەرەزانە وە ی دەرون بە ھەموو پێناسیکێ باش و پەسەند ، دەستی مەردی ئەو گۆرە پانە ئەکە ویت ، لای زۆر بە ی گەورە پیاوانی تەسەووف ، وەکو «قوشەیری» وە «سەرراج» وە «شیخ عومەری سەھرە وەردی» مەقامی رەزا بە گەورە ترین ، وە بە دوایە ی مەقامەکان دانراو ، وە پاش باسی مەقامی رەزا ئێتر دوا ی دێن بە باسی مەقام ، وە دەس ئەکەنە باسی حال .

ئەم گەورە پیاوانە ئەلێن ، مەقامی رەزا ، لە مەقامی صەبر گەورە ترە ، بۆچی ، چونکە ئەم مەقامە کاتیکە مەرووف گەشتووە تە پایە ییکێ مەعنە و ی ئەوتۆ کە ھەرچی خودا رازی کات ئەو پێی خوشە تەنانەت بە سەرھاتی ناخۆشی ژبانی ، وە ئەو ناخۆشیانەش ھەر بەزەردە خەنە وە سرنج ئەدات ، وە بە خێر و بەرکەتی ئەزانیت ،

ته نانهت مهرگیش ، بۆنونه ، بیلالی چه بهشی خودای لی رازی بیست لسانتی
سهره مهرگدا پی ته که نی و خوشحال بو ، وه نه بیوت ، لۆخه ییش که نه مریم ، وه سه بهی ته رۆمه
خه لمه نی پیغه مبهرو هه مو خوشه و یسته کانی تر .

هه روه ها پیغه مبهری گه و ره درودی خودای له سهر زۆرجار ناموزگاری هاوری یانی
خونی کردوه ، به گرتنه بهری رهوشی رازی بون به قه زای خودا ، (ئه بوعه لی ده قفاق)
فه رموده ییکی ده رباره ی رهزا هه به لام وایه زۆر به جییه که نه فه رمی «لَيْسَ الرِّضَا أَنْ
لَا تَحْسَ بِالْبَلَاءِ ، إِنَّمَا الرِّضَا أَنْ لَا تَعْرِضَ عَلَى حُكْمِ الْقَضَاءِ» واته رهزا ته وه نه به هه ربه لایکت
بی به سهر ههستی پی ته که بیت وه به خۆت نه زانیت ، به لکو ته وه ته رازی بیست
وه ره خنه نه گریت ، وه کو ته وه نه خوشه ی که هه ست ته کات به ئیشی ده رزی یان
چه قوی «عه مه لیات» ، به لام رازی شه و پی خوشه چونکه هه دوکتۆر پیکه ته به وی
چاره ی نه خوشی به که ی بکات .

له مانه تی پهرین ، ته وه ی ده رونی پریست له خوشه و یستی خودا ئیتر چون ته توانی
نا رازی بیست له وه ی که خودا و یستویه نی .

ئه م ره زامه ندی بهش ته وه ناگه یینی ، به نده هه ول نه دات بۆ ته وه ی خودا به لای
لی دور خاته وه به لکو بۆ ته وه ته ته گهر دو چاری به لآ بو ناشو کری نه کات و نا رازی نه بیست
ته گینا خودا ته فه رمی ، «ادعونی استجب لکم» سوره ی «غافر» ٦٠ ، یان ته فه رمی ،
«هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ» «الملك» (١٥) .

که واته بۆت هه به داوا بکه ییت له خوا دو چاری به لات نه کات ، بۆت هه به هه ولی
ژبان و کاسبی بده ییت ، وه ئه م ره زامه ندی به نانی له سنوری شهرع تیپه ریست ، واته ،
دیفاع له مال و ناموسی خۆت نه که ییت ، هه رکهس هه رچیت لی ته کات بیکات ،
نا ، ... به لکو بۆ ره زامه ندی له به سه رهاته ، وه ره خنه نه گرتن له فه رمانی خودا
له گهل تیکۆشان دا بۆ ته نجام دانی هه رچی خودا پی خوشه وه دهس هه لگرتن
له هه رچی خودا پی ناخۆشه ، وه هاوردنه پیش چاوی ته وه ی که ده ردی سه رو به لای
خودا هه نه گه ویسی نه به ، وه ژبانی پیغه مبهری خوشه و یست ، گه و ره ترین به لگه به
بۆمان ، به تاییهت ، کاتی سه یر ته که یین ته و ته روات بۆ بانگ کردنی خه لک بۆلای
ثانی ئیسلام ، که چی خه لکی «طائف» ، به جۆری ته یده نه بهری به رد ، که قاچی
خویناوی ته بیست ، یان ته وه ی که قاسمی کوپی فه وتی کرد وه چه زره تی چه مزه ،

وه صه دان كهس له يارانی به دهستی (موشريك) ه كان كوژران . جا نه گه لى هه موى
ئهمانه شا ئه وه ته له رۆژه كهى طائف دا ئه فهرمى «إِنْ لَمْ تَكُنْ سَاحِطًا عَلَىَّ فَلَا أُبَالِي»
ئهى خودا هه رتو رقت له من نه كهوتى ئيتر من گوى نادهم .

له كو تايدا ئه لىم رهزا ، يه كيكه له گه وه ترين مه قامه كانى ته صه ووف ، كه مه قامى
خواهنى «ويلايهتى كوبرا» يه ، واته ، وه لى يه هه ره گه وه ره كان وه دوا پلهى پاك كردنه وهى
نه فسه ، كه به نه فسى «لَوَاه» دهس پى ته كات ، پاشان «مُلهمه» پاشان «مطمئنه» جا
«راضيه» و له ناخرا «مرضيه» كه له باسى «نهفس» دا باس كراوه .

وه خواته فهرمى «يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَةً» «الفجر» ، وه
ئهمهش هه ره دهست كيشانيكه بۆلای ئه وانهى ئه گه نه ئهم مه قامهى كه ليره
لهم جيهانه دا «نهفسيان» : واته به هه مو گيانى كيان وه فه رمان به ردار بوون وه به فه رمانى
خودا دل خوش و رازى بوون ، له پاشان لهو جيهانىش دا به پاداشى ، رازى كران ،
وه رازى لى بوونى خودا به رخوردارو به هه رمه مند ئه بن . جا گه وه رپاوانى شارپى
ته صه ووف ، پاش ئهم مه قامه ئيتر له و حالانه به هه رمه مند ئه بن كه خودا ئه يه وىت وه
هه ر رۆژهى به نيعمه تىك به رخورداريان ته كات وه هه ركاته ده رويان به كه ره ميك وه
به ئاوى ره حمه تىك گه شه پى ته داتو ده ماغيان به بو نىك خوش ته كات ، كه مه گه ر
هه ر خودا خوى و ئه وه بنده تىك وشه ره خه بات كاره پاريزكارانهى له چه ندو چۆنى
تى بگه ن . له كتيبي معجم مصطلحات الصوفيه دا ، پلهى رهزا ته كاته چوار به شه وه ،
(رهزاي) (مُحْسِن) «شهداء» «صديقين» «مقربين» ، جائه لى رهزاي موقه ره به بن ئه و پايه ته
كه پى ئه لى «الرَّجوعُ مِنَ الْخَلْقِ إِلَى الْحَقِّ» ، ئه لى ته وه ش بلىم ئهم پىناسه ، بو صوفى ،
به چه شتىكى گشتى هاتوه ، كه ئه لى صوفى به كه سى ئه لىن ، لای خه لك به ر ته دات وه
ئه گه ر ته وه بۆلای «خالق» .

«موحاسبه به»

ئهمه وى بىزمه وه ياد ، وتمان برى له گه وه رپاوانى ته صه ووف مه قامى وا هه يه
به حالى دائه نىن يان برى مه قام به حال ، وه برى كيان لايان وايه زۆربهى مه قامه كان
له سه ره تادا حالن ، واته شتىكى دانه مه زراوو دانه مركاون ، تا كه م كه م له ده رونا ئه و

که وای پەر وەرده کردنی نه فس له سه ر لۆمه ی خوێ، وه دود لێ و باوه پێ نه کردنی وه پیاچونه وه به کردار و گوشتاری رۆژانه دا، مرۆف ئه پالیۆ و قالی ئه کات، وه ورده ورده وای لێ ئه کات، عه پێ لێ ئه پێت، وه صوفیه کان له م پره وشه دا دهستی بالایان ههیه، وه خه باقی صوفیه کان له م پره وشه دا ئه پێته هوی پایه بوله ندیو نزیک بونه وه یان له خودای گه وره وه پێش که و تێیان له پێ پره وێ ته صه ووفدا.

«خه وف وه ره جا»

کتیبه کی ته صه ووف نابیریت مه گهر به ده گمه ن، که باسی خه وفو پره جای تیا نه پیت، وه ئه م دونا وه ش به شوینی به کدا دین، زۆر به یان به مه قام ناویان بردون وه پێکیشیان به حال، بۆ نمونه، دوو کهس له گه وره پیاوانی ته صه ووف که هاوچه رخیش بوون، وه خاوه نی دوو کتێبی سه رچاوه ی ته صه ووفن، به کێکیان، (ابی طالب المکی)، که له (٣٨٦) ک دا ئه م دنیا به به چی هیشه، وه خاوه نی کتێبی «قوت القلوب» ه که له سه رچاوه هه ره گه وره کانی ته صه ووفه ئه ویشیان (عبدالله بن علی السراج) ه که له (٣٧٨) ک دا، دوا کوچی کردوه، ئه بو طالیب به ناوی مه قام باسی خه وف وه ره جا ده کات، وه عبدالله سراج به ناوی حال باسیان ئه کات، هه ره کو زوتریش باسیان کرد زۆر جار مه قامێک له پێشا ئه کری حال پیت، ئه گه ر سه قام گیر بو ئه پێته مه قام، جا ئه و دو باوه ری به له وه دا دیته دی، ئه گینا هه ردوکیان هه ره ها، هه موی گه وره پیاوانی ته صه ووف کاتی که باسی چۆنیه تی خه وفو پره جا ئه کهن، ... قامک ئه کێشن بۆ لای ئایه تو حه دیته کان، هه موی هه ره یه ک شته و یه ک چۆنیه ته.

هه رچه ن هه ره کو وتمان، ئه م دونا وه وه کو دوانه، هه میشه پێکه وه دین، به لام هه ره که ی بۆ خوێ شتیکه و لێک جوین، وا له پێشا باسی خه وف ئه کهن، وه له گه ل زۆر به ی گه وره پیاوانی ئه م رێبازه دا، ئیمهش به ناوی مه قام ناوی ئه به ی.

مهقامی خهوف:

خهوف کوردی یه که ی تهیته ترس، وه خهوفنو ره جا، تهیته ترس وئومید، سه رچاوه ی ته م چۆنیه ته ی که ته بی له ده رونی هه مو موسلمانیکا جی گیرییت وه بو صوفی یه کان بیته خووخده، له قورئان و سوننه ت وحه دبه وه سه رچاوه ی گرتوه، سه باره ت به هه ردو حاله که ی، خوای گه وره ته فه رمی (وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ) (إسراء) (۵۷)، واته ئومیدیان به به خشنده بی خودا هه یه، وه مه ترسیان له سزادانی هه یه، یان ته فه رمی «يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا»، ته پارینه وه له خودا هه م له ترساو هه م بو ده سکه وت ویا داش، سجده «۱۶» هه روه ها له سورهی (انبیاء) ثایه ی (۹۰) دا، ته فه رمی «إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ، وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ»، واته تهو په بامبه رانه ی ناومان بردن ته پارانه وه، وه روویان ته هانی بو مان هه م به ئومیدی ره حمه ت وه هه م له ترسی سزا، که واته، باسی ترس وئومیدی به نده، ده رباره ی خودای گه وره، زورجار له قورئان دا باس کراوه، وه ستایش کراوه له هه ردو و حاله که ی، واته مروف هه م ته بی له خوا بترسیت، وه هه م ته بی ئومیدیشی به به خشنده بی هه بیته، وه نابی له ره حمه تی خودا نا ئومیدیت، چونکه خوا ته فه رمی «لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا، إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ» زمر «۵۳»، به لام ثایا ته وئومیده خو ی به سه وه ئیتر ئاده می زاد ته بی ییخه م پالی لی بداته وه؟ هه رگیز، ته وه کاری شیاو نیه به لکو موسلمان ته بی ته وه نده ی ئومیدی هه یه ده ته وه نده ش ترسی هه بیته، وه به راستی ترسی صوفیه کان له هه مو که س زیاتره، چونکه به راستی عالیمو دانشمه ندی راسته قینه ته وانن که جگه له که سبی عیلم و دانشی ئاشکرایی و به پرواله ت، خواوه نی زانستی مه عنه وی و ده رونین، وه ته گه ر ئیان و باوه ری عالمان و دانشمه ندان باوه ربکی زانایانه یه واته «عِلْمُ الْيَقِينِ»، باوه ری صوفی یه خواناسه کان «عَيْنُ الْيَقِينِ» به لکو، «حَقُّ الْيَقِينِ» ه، جائه وه ته ترسه که ی ته وانیش له هه مو ترسی زیاتره، که خوا ته فه رمی «إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ»، واته له ناوی به نده کانی خودادا، عالیمه کان، له هه مو یان زیاتر له خودا ته ترسن، جائه مه بوچی یه؟ چونکی به راستی خودا ته ناسن وه خواوه ن یه قینن، ته بی ته وه ش بزانی که پیش ره وو سه ر قافله ی ته م دانشمه نده له خوا ترسانه، پیغه مبه ری گه وره یه، درودی خودای له سه ر،

که سه ره رای نهو هه موه مه قامه گه وره بهش، له هه موکه سی زیاتر له خودا تر ساوه و، له هه موکه سیش زیاتر پاریزی کردوه له هه له وه له هه موو هاوړیکانی زیاتر خودا په رستی کردوه. هه بهم بونه وه به که نه فهرمی «شیتنی هود و اخواتها» واته سوره ی (هود) وه سوره ته کانی تری که وه کو نه ون، منیان پیر کردوه، که بریتی بن له سوره ته کانی «واقعه، واذا الشمس، وغم» بوچی؟ چونکه نه وه نده باسی هه ره شه ی خودا وه ندیان تیایه، هه روه ها باسی غه زنی خودا، که له هوزه گو مړا کانی گرتوه، وه کو هوزه کانی عادو نمود، جا له جیگا یلک نه وه ره شلنه، ییغه مبه ری گه وره یان پیر کردی، نه بی نیمه چون له خو مان نه تر سین.

جا له بهر نه وه ته هه ردو حال ته که ی پیکه وه پیوسته، هه م ترس هه م نومید، (سهل بن عبد الله)، که به کیکه له گه وره پیاوای ته صه ووف، نه لیت خه ووف و رجاء وه کو نیرو می وه هان نه گه ر پیکه وه نه بن، به ره میان ناییت، به لام که پیکه وه بون، ته قوایان لی نه ییت، ته قوایش بو ناخره که ی، باوهری ته واو، واته (یه قینی) لی په یداته ییت، خوای گه وره له زور شوینی قورنان دا له به نده کانی نه خوازی، وه یان ده ستوریان نه داتی، که له خودا بترسن، بوغونه، نه فهرمی «و خافون ان کنتم مؤمنین»، آل عمران (۱۷۵)، نه گه ر راست خاوه ن ثمانن نه بی له من بترسن، هه روه ها نه فهرمی «فایای فارهبون» نحل (۵۱) (وایای فارهبون) بقره «۴۰».

یان نه فهرمی «وفي نسختها هدى ورحمة للذين هم لربهم يرهبون» اعراف (۱۵۴)، وه پیغه مبه ر (د) نه فهرمی «انا اخوفكم لله تعالى». له، کتبی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا، نه لیت، (خه ووف) بریتی به له شهرم کردن له گوناوه کردن، وه له وشانه ی که خوا پی ناخوشه،

هه روه ها له وتاری صوفیه کانا هاتوه نه لیت، نه بی مروف له نه فسی خویشی بترسیت، نه کا هه لی دیریت به لکو نه بی له خو ی زیاتر بترسیت تا له دوزمنی،

هه روه ها نه لین، نه وه ی نه بی لی بترسیت ته نها خودایه، وه جگه خودا هېچ که س شایسته ی لی ترسان نیه، نه مهش به و واته به ته، نه گه ر مروف هاتو به راستی له خودا ترسا، تیر بوچی له که سی تر بترسیت، چونکه نه و په نای بردوه به خودا، نه وه یش په نای برد به خوا له که س ناترسی به لکو خه لک له و نه ترسن. هه روه کو خودا نه فهرمی «فلا تخافوهم و خافون ان کنتم مؤمنین» آل عمران (۱۷۵).

جا نیشانهی ئەم لەخواترسانە چی بە؟ خو هەر وابە دەم ناکرێت کابرا بێت من
لە خودائەترسم، گەورە پیاوانی تەصەووف ئەلێن لەخوداترسان، بەفرمێسک
رژاندنێ، بەلکو ئەوەتە کە مەرۆف دەست لە گوناو لە خراپە بکێشێت، چونکە ئەوەی
بە راست لەخوداترسان، چون سەرپێچی ئەکات لە فەرمانی خودا، وە هەر ئەم
خۆلادان لە گوناو تە کە مەرۆف ئەبات بۆلای وەرە، واتە حەلال و حەرام لێک دانەو،
لە پاشان بۆلای تەقوا واتە پارێزگاری لە هەرچی خراپە بە وە ئەنجام دانی
هەرچی چاکە بە لەروانگە ی ئیسلامەو. کەواتە لەخواترسان واتە ئەکات لە مەرۆف پارێز
بکات لە هەرچی شتی گومان لێ کراو لە بەر خاتری فەرمانی خودایێک کە لە بونی ئەو
لەخوداوە ندی ئەودا هیچ گومانێک نیە.

بەم چەشنە ئەبێن صوفیەکان بەجۆریک ترسی خودا لە دایاندا جی گیرێت
کە ئەبێت رەوشێکی هەمیشە ی، وە هەر ئەوەش ئەبێت هۆی ئەوەی کە تەنھا چرکە یێک
لە ترسی خودا غافل نەبن، وە ئەو حالەتە ئەبێت مەقامێک بۆیان، وە ئەبێت هەوێنی کە
رۆحو گێانیانی پێ ئەگیرسێت، ئەبوسلیمانی دارانی، ئەلێت
«هەردلی کە ترسی لێ دور کەو ئەوێران ئەبێت» «ابن عَجِیْبَه» کە بەکێکە لە کە لە مەردانی
رێگە ی تەصەووف، ئەلێت، (خەووف) سنی پلە ی هەبە، پلە ی سەرەتایی،
ئەو موسولمانانە کە لە ترسی سزایان، لە دەست دانی پاداشە، ئە ترسن لەخودا.

پلە ی ناوەندی ئەوانەن لە ترسی گەلە ی خودا و لە دەست دانی نزیکێ خودایە
کە ئە ترسن، بەلام ترسی گەورە پیاوان لەوەتە بەی ئە دەب دانرێن، وە لە دیداری خودا
بە چاوی بەصیرەت لەم جیهان، وە چاوی سەر لەو جیهان دا ی بەش و ناکام بن،
(کتابي) «معراج الشَّوْفِ الى حقائق التَّصَوُّف».

بەلام هەرەو کە و تە ئەم ترسە ئومیدیشی تێکەل ئەبێت وە ئەبێت (خەووف وەرە جا) و
وجیهانیکی مەعنەوی لێ دەردێت کە مەگەر هەر ئەوانە بزانی چەندە مەزن و بە تامە کە
بەخەباتی مەردانە یان توانیویانە بگەنە ئەو پایە بەرزە مەعنەوی بە، بەجۆریک
کە خوالە بارە یانەو بەفرمی «يَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ» بۆتێگە یشتنی زۆر تر
لەم بارەو، ئە توانن سەیری کتیی قوت القلوب، وە رسالە ی قوشەیری و إحياء علوم
الدینی غەزالی، و صەدان کتیی تری تەصووف بکەن.

لەکاتی باسی خەووف دا قامەکان کێشا بۆ رچایش، وە گۆتم هەمیشە ئەم دوناو

پێكهوه دین، واته ترس و ئومید، مه‌رجی باوه‌ر بۆهه‌رموسولمانێك ئه‌وه‌ته كه هه‌م له‌خوابترسیت وه‌هه‌م ئومیدی به‌بخشنده‌ی و كه‌ره‌می‌خودا هه‌بیت، هه‌روه‌كو ئه‌فه‌رمی: «وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ» اسراء (٥٧) یان ئه‌فه‌رمی: «تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا» (سجده) (١٦) له‌م دوئایه‌ته‌دا ده‌رئه‌كه‌وێت چۆن هه‌ردوو حالته‌كه‌ پێویسته‌ (يَرْجُونَ رَحْمَتَهُ) ئومیدیان هه‌یه‌ به‌ره‌حمه‌تی‌خودا، و یخافون عذابه‌، وه‌ئه‌ترس له‌سزای‌خودا، هه‌روه‌ها ئه‌فه‌رمی: (خَوْفًا وَطَمَعًا) له‌ترسی‌سزای، وه‌به‌ئومیدی به‌بخشنده‌ی، یان به‌ئومیدی رزانه‌ندی، به‌ئومیدی نزیك‌بونه‌وه‌ له‌خودا، زۆر جار گه‌وره‌پاوانی ته‌سه‌ووف خه‌وف‌وره‌جا، واته‌، ترس و ئومیدیان به‌دوو‌بال لێك داوه‌ته‌وه‌ بۆئیان، ئه‌گه‌ر به‌م‌دو‌باله‌نه‌ی ئیان ناته‌واوه‌، و نه‌مه‌ش ئه‌وه‌ ئه‌گه‌ی‌نیت ئه‌ی ئه‌م دو‌باله‌شی وه‌كو‌ دولا‌ی ترازو‌ رێك‌ بن وه‌سه‌رنه‌كه‌ن.

ئێمه‌ باسی «خه‌وف» واته‌ ترس له‌خودامان‌ كرد، كه‌واته‌ ئه‌ی باسی ئومیده‌كه‌یش بکه‌ین، به‌كه‌م، ئه‌وه‌ته‌ «قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ، لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ، إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا، إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ» (زمر) (٥٣).

واته‌ ئه‌ی محمد، بلی به‌وبه‌ندانه‌ی كه‌ گونا‌هی زۆریان كردوه‌و جله‌وی نه‌فسیان به‌رداوه‌، بلی هیوا‌پرا‌و مه‌بن له‌ په‌حمه‌تی‌خودا، بلی خوا هه‌مو‌گونا‌هیك ئه‌به‌خشی وه‌خودا به‌بخشنده‌یه‌و مه‌هره‌بانه‌.

یان ئه‌فه‌رمی: «إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ» (بقره) (٢١٨) (أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَةَ اللَّهِ)، ئه‌وانه‌ رجایان‌ كردوه‌، دا‌وایان‌ كردوه‌، ئومیده‌واربون به‌خودا، كه‌خواره‌حمیان پی‌بكات، خوا‌بیان به‌خشیت، خوا‌یش به‌بخشنده‌یه‌و مه‌هره‌بان، له‌كتیپی «حقائق‌عن‌التصوف» دا ئه‌لێت رجاء جیایه‌ له‌ ته‌مه‌نی، واته‌ ئومیده‌واربون، وه‌ پ‌رجا‌کردن جیایه‌، له‌ئاوات‌خواستن، چونكه‌ پ‌رجائه‌وه‌ته‌، ئه‌وه‌ی له‌ ده‌ستی‌دیت له‌خودا‌په‌رسی‌ی، ئه‌یكات، وه‌ دا‌وا‌ئه‌كات له‌خودا‌كه‌ (قه‌یولی‌كات)، واته‌ وه‌ری‌گریت، به‌لام‌ ئاوات هیچ‌کاری ئه‌نجام‌نادات خه‌بات ناكات، سه‌ره‌پای‌ئه‌وه‌ش پادا‌شی له‌خودا ئه‌وێت.

به‌م‌بونه‌وه‌یه‌ خودا ئه‌لێت، ئومیده‌واربون به‌خو‌رانی‌ ناییت، ئه‌ی ئه‌وه‌ی له‌سه‌رته‌بیکه‌یت وه‌ ئومیده‌واریت خودا لیت وه‌رگریت، وه‌كو‌كه‌ ئه‌فه‌رمی: «هُنَّ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلِئَعْمَلٍ سَالِحًا وَلَا يَشْرِكُ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا» «الكهف» (١١٠).

بەم بۆنەووە پێبوارانی پێگەی تەصەووف ، ئەوەندە بێر لەم دوو حالەتە ئەکەنەووە و هۆشی پێ ئەدەن تائەیتە خووخدە بۆیان ، وە ئەلێن ئەو بەندە پەیی یەوێ پێگەی تەصەووف بگرتە پێش ئەبێ خواوەنی ترسو ئومیدییت ، ئە ئەوەندە ترسە کە ی زالییت بەسەری ئومیدا ، کە هیوا برییت ، وە ئومیدی نەمییت بەکەرەم و بەخشنە پێ خودا ، نە ئومید و رجا کە یشی بگەیتە رادە یێک : ترسی نەمییت و جلەوی نەفسی بۆشل کات بەجۆری کە نەفسی گومرا بیێ و لە هەلە یێک هەلی دیریت .

بە لکۆ ئەبێ بەدوبالی خەووف و رەجا بدات لە شەققە ی بال و خۆی بگەیتە سەری کۆی یەقین ، وە رەزامەندی خوا بێریتە دەست .

«فقر»

یە کێکی تر لە پلە و پایە کانی تەصەووف ، «فقر» یان «فقر» ، (فقر) واتە ، هەژاری وە بێ دەسە لاتی و نەبوونی ، ئەم کردە وە یەش ، بریتی یە لەوە ی کە مەرووف چونکە بەندە ی خودایە نانی عاری بیێ لە هەژاری ، بە ئام ئەم هەژاری یە ، بەو واتایە دیت کە بەندە ، دەربارە ی خۆی گەورە ، خۆی بە هەژار بزانییت ، وە چون ، هەژاریکی تر ، چاوەروانی دەستی دەوڵە مەند ، وە بە خشنە ندە کانه ، ئەمیش ئابە و چەشنە ، چاوەروانی کەرەمی خوا بییت ، وە خۆی بە موحتاجی دەرگای گەق بزانییت ، باوە کو خواوەن سەرمایە ش بییت وە ئەمە خۆی دان نانو پێ هاتنە ، بەوە ی کە خۆی گەورە لە سورە ی فاطر ئایە ی (۱۵) دا ئەفەرمی ، «يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ» ، یان ئەفەرمی ، «وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ» (۳۸) (محمد) .

کەواتە ئەوە ی بەرانبەری خۆی گەورە خۆی بە هەژار و بێ دەسە لات و خوازیار وە «موحتاج» نەزانی ، بە پێچەوانە ی فەرمانی قورئان هەستاو ، دوو هەمی ، عارنە هاتنە لە هەژاری واتە کۆششت بۆ زیان بۆ ئەوە نە بییت هەژاری و نەبوونی بە عەیب و عار بزانییت ، وە بۆ دەوڵە مە ندبون تیکۆشیت ، تا لەم نەنگە رزگارییت بە لکو تیکۆشینت

بۆداین کردنی ژانانییت جا ئەم خەدیە ، لەرێی مەنطق و عەقڵیشەو زۆر پەسەندە ،
 وەئەوێتا ، قانونەکانی ئەم چەرخەش : کە دەست کردی دەستی ئادەمی زادو
 بەرھەمی ھۆش و بیری مرقفە : تێدەکوشتن کە سامان وەسەرمايە ، بەچەشنیکی
 ھاوبەشی و دادگەرانیە دابەش کریت ، چونکە لە راستەقینە و واقعییەت دا ھەمومان
 بەندەیی خواین ، وە بەلای خوداوە کەس لەکەس زیاتر نیە ، جگە بەخواپەرستی و
 پارێزکاری نەبیست ، «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ» ، وە نافرەمی «أَعْمَلُكُمْ» ، واتە
 بەرێزترینی بەندەکان بەلای خوداوە خواپەرستترین وەخوێارێزترینی ئەوانە ،
 نەك بفرەمی دەولەمەندترینی ئەوانە ، وەئەوێ فەضلیکی ھەبیست ، خوا داوایەتی ،
 وەخوای گەرە بەفەضل ناوی ناوە ، نەك «ئەكرەم» ، واتە بەرێزترینی ، ھەروا
 ئەكری کەسی لەکەسی دەنگ خوشتر ، یان جوانتر بیست ، ئەكری دەولەمەندترین
 ئەولادی زۆرتریست ، کەواتە : نابێ مرقوف ، بەم فەضلە بنازی بەچەشنیک خوی
 ھەل کیشیت وە فیزیکات بەسەری ئەوانی ترا : بەلکو ئەبی سوپاسی خودای
 ئەسەریکات و تی کوشتیت تائەو فەضلە بەئارایش وەزیوهری تەقواو خواپەرستی
 یستەو ، ئەبی جوانی ، یان دەسەلات وە دەولەمەندیە کەیی ، بەھەژاری
 بۆدەرگای خودا ، وە بەشوکرانیە خوا برازیستەو ، تاوەکو ، ھەتا ھەتایە ،
 لەو نەعمەتە بەرخورداریست ، نەك بەفیزو دەمارو لوت بەرزی و فەضل فروشی ،
 ناشیرینی کات ، وە کاریکی لی بکات خەلک قیزی ئی بشیوینەو .

جا ، سەرچاوەی ھەژاری تەسەووف لێرەو ، وەلەو ئایەتە پیروژەو ،
 سەرچاوە ئەگریت ، وە صوفیەکان ھەرگیز تی نا کوشتن بۆ سامان پیکەوێنان ،
 وەئەگەر خودایش سامانی دانی ھەر خویان بەھەژارو نەدار ، دائەنن بەم دەست
 کاسی حەلال ئەکەن ، بەو دەست لەکارو کردەوێ چاک و بەکەلکا خەرچی ئەکەن ،
 ئەگەر دەستیان دەولەمەندیست دلیان ھەژارە ئەگەر رزقی حەلال بیست بەپیریانەو ،
 دەری نا کەن بەلام ناپۆن بەپیری دەولەمەندی یەو ، بەلکو ھەژاری یان
 لا پەسەندترە ، تادەولەمەندی ، ھەر وەکو کە پیغمبەری گەرە ئەفرەمی «الْفَقْرُ خَيْرُ»
 یەکی ئەناوی خواپەرستە زاھیدەکان ، لە سەرەتای ئیسلام دا ، واتە صوفی
 مەسلە کەکان ، «فوقهرا» بوە ، ئەمەش ھی ئەو بو بەشوینی سامانا نەئەگەر ان ،
 وەئەگەر کارو کاسی ییکیان ھەبوانی ، بەم دەس ئەھاتە دەستیان وەبەو دەست
 خەرچیان ئەکرد .

له کتیی «مُعْجَمُ مُصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَّةِ» دا ، ئەلێت ، «الْفَقْرُ مَقَامُ شَرِيفٍ ، وَصَحِي الصُّوفِيَّةُ
فَقْرَاءٌ لِنَحْلِهِمْ عَنِ الْأَمَلِكِ ، وَحَقِيقَتُهُ أَنَّ لَا يَسْتَعْنِي الْعَبْدُ إِلَّا بِاللَّهِ وَرِسْمُهُ عَدَمُ الْأَسْبَابِ كُلِّهَا ،
وَالْفَقِيرُ نَعْتَةُ السَّكُونِ عِنْدَ الْعَدَمِ ، وَالْبَذْلُ وَالْإِثَارُ عِنْدَ الْوُجُودِ» واتە ، بۆیه به صوفییهکان ،
گوتراوه «فوقهراء» چونکه نه کوشاون بۆته و دهی بینه خاوهنی مال و سامان وه به راستی ،
بهنده نانی هانا بوکه سی به ریت بۆخوانه بیست ، وه نانی ته نانهت به شوینی
سه به بیسابگه ریت بۆده و له مه ندبون ، و سه رمایه به ده ست هینان ، فه قیر ته گهر نه یبو
بۆخوی دامرکیست ، ته گهریش هه ی بو . بییه خشیست ، وه له خوی بگریته وه
بۆخه لک ، واته قانجازی خه لک بخاته پیشی خۆیه وه .

له ریساله ی قوشهیری دا سه بارهت به ناساندی (فه قیر) ، هاتوه ، ئەلێت ،
فه قیر ته وه ته نیی خوی بیاریزیست وه فه رزه کانی خوی ته نجام بدات ، «ته بو به کهرنه لمیصری»
ئەلێت . فه قیر به وه ته لێن خاوهنی مال و سامان نه بیست ، وحه زیشی لی نه کات ،
«أبا عبد الله الحصري» ئەلێت ، «أبو جعفر الخداداد» ، دی ، بیست سال له سه ری یه ک ،
ئیشی ته کرد رۆژی به دیناریک ، وه به رۆژی ویش بو ، وه هه مو رۆژی ته وه ی
ده ستی ته که وت ته بییه خشی یه وه به سه ری هه ژاراندا .

به راستی ته م سه رگوزه شتانه ته وه نده زۆرن له نو سین نایین ، کورته که ی ته وه ته ،
صوفییه سه له کان دژی کاسپی خه ئال نین ، به ئام دژی مال پیکه وه نانن ،
وه هه ر کام توانییان ته م پێناسه بکه نه خه دیان واپایه ی (فقر) یان ده ست که وتوه ،
ته م کرده وه یه ش له ده ستوری قورئان ، وه ره فتاری پێغه مبه ره وه سه رچاوه ته گریست .

خوا ی گه وه ره له سه ره ی ته وه : ئایه ته کانی ٣٤ ، ٣٥ ، دا ، ته فه رمی ، «وَالَّذِينَ
يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ، فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ... يَوْمَ يُحْمَىٰ عَلَيْهَا فِي
نَارٍ جَهَنَّمَ، فَيَكْوَىٰ بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَأُخْرُؤُهُمْ، هَذَا مَا كُنْتُمْ لَا تَفْهَمُونَ»
تکترۆن .

ته وانه ی زیروزیو ، واته دراوو سه رمایه کو ته که نه وه له پری خوا دا خه رچی
نا که ن ، واته به شی هه ژارانی لی ناده ن ، موزده ی عه زاییکی سه ختیان بده ری ، ..
رۆژێک ته ی ته دراوو زیروزیوانه به ئاگری جه هه ننه م سورته کریته وه و ناوچاوانو
له شویشتی خاوه نه که یانی پی داخ ته کریست و پی یان ته لێن ، ده بخۆن ته وه سه رای پاره
کو که رده وه که تان .

ههروه ها خوائه فه رمی، «تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ» (قصص) (۸۳)، دواروژی سه رفرازی له به هه شتاو له و جیهان دا بوئه و که سانه یه، که به شوینی گه و ره بون، وه له خه لک زیاتربون، وه به خاوه ن مال و مه قامی به رزبونا، ناگه پڕین، وه دوری نه گرن له فه ساد، وه دواروژی سه و که وتن بو پارێزکارانه. پێغه مبه ری گه و ره نه فه رمی «اللَّهُمَّ اجْعَلْ رِزْقَ آلِ مُحَمَّدٍ قَوْنًا»، خودایا داوات لی نه که م، پوژی خانه دانی موحه ممه د، بکه یته «قوت»، واته «ژبواره» واته هه رته و نه دیان هه بیته، پئی بژی و لی یان نه مینته وه، که نه بیته نه و (فه قه ره ی) که باسی نه که ی.

ههروه ها نه فه رمی، «حُبُّ الدُّنْيَا رَأْسُ كُلِّ خَطِيئَةٍ» واته خوش ویستی دنیا سه رچاوه ی هه مو هه لیه که، جا نه م ئاموزگاری یانه ته، بونه ته سه رچاوه ی نه وه ی گه و ره پیاوانی پریازی ته سه و وف، هه ژاری یان به لاوه خوشتریت، وه نه گه ریش هاتو خودا پئی دان، یان میراث و که له پوریکیان بوگه پرایه وه، یان خاوه ن ده سه لاتیک یارمه تی دان، یان به رنه چی شانی خو یان ده ست که وتیان هاته ده ست، دلی پیوه نابهنجار وه له ریگه ی خوا دا خه رجی مال و مندال و، هه ژارو لی قه و ماوی نه که ن وه قه ت ده و له مهن بون نا که نه ئامانج، وه له کاتی بی ده سه لاتیشا جگه له خوا، په نا بو که س نابهن.

دوایی باس به محه دیته دیرین، که له په ندیکا پێغه مبه ری گه و ره به یارانی خو یی فه رموه.

«طوبى لمن شغله عييه عن عيوب الناس وانفق الفضل من ماله، وأمسك الفضل من قوله».

خوش به ختن نه و که سانه ی له باقی نه وه ی بو عه بی خه لک بگه رین، عه بی خو یان دیرنه پیش چاو، نه وه ی له خوار دنی خو یان زیاده نه یه خشن (واته سامان کونا که نه وه و سه رمایه پیکه وه نانین)

وه جگه له قسه ییک که ناچار هه رته بی بو تریت، ئیتر زیاده گۆی نه کا، واته سه رمایه کونه کاته وه به لکو خه رجی کات، به لام قسه را گریت وزو ربلی نه بیته.

«صدق»

یه کیکی تر له مه قامة هه ره به رزه کانی ته سه ووف که هی نه وانه ته خواوه نی «ولایه نی کوبی» ن مه قامی صدقه ، «صدق» واته راستی «صادق». راست گو وه راست وێژ.

شاره زایانی ریگهی ته سه ووف وه ههروه ها زانا ئاینی یه کان، زۆر له م وشه یه کۆلیونه ته وه وه رافه ی زۆریان له سه ر نویسه ، له کتبی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا ئه لێ، «هُوَ اسْتَوَاءُ السِّرِّ وَالْعَلَانِيَةِ، وَذَلِكَ بِالْاِسْتِقَامَةِ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى ظَاهِرًا وَبَاطِنًا، وَتِلْكَ الْاِسْتِقَامَةُ بِأَنْ لَا يَخْطُرُ بِإِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ، فَمَنْ اتَّصَفَ بِهَذَا الْوَصْفِ، أَيْ اسْتَوَى عِنْدَهُ الْجَهْرُ وَالسِّرُّ، وَتَرَكَ مِلَاحَظَةَ الْخَلْقِ بِدَوَامٍ مُشَاهِدَةِ الْحَقِّ يُسَمَّى صَدِيقًا.

واته، راستگوو بریتی یه له راست و یستانی نهی و ئاشکرای مروف راست و یستانی له گه لێ خودای خویا به دهرو به دهرون، به نهی و به ئاشکرا، وه هه رکه سه وای لێ هات که نهی و ئاشکرای وه کوبه کی لێ هات وه له بهر نه وهی که هه میسه خوی خوی له پیش چاوه ئێر هه رخوا ی مه به سه، جا که وای لێ هات نهی نهوتری «صدیق» واته راست گو.

«صَدِيقِيَّة» صیددیقه ش گه وره ترین پایه یی که که وه لێ یه کان ئه یگه نی واته، له خواری پیغه مبه ری به تیه وه صیددیقه ته، وه ژورتر له صیددیقی پیغه مبه رییه، به نهی نویسی سه رچاوه ی پیشو، ئه م مه قامه به سه ری شه ش پایه وه دامه زراوه، ئیسلام، ئیمان، سه لاح، ئیحسان، شه هاده، مه عریفه، وه ئه مه ش کړوکی مه قامی «مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ» یه، وه هه رکه س گه یشتیه ئه م مه قامه، له سی پله ی زانیاری وه باوه ر، واته «علم اليقين، عين اليقين، حق اليقين» تی په ریوه. وه صیددیق له پروانگهی ته سه ووفه وه، به که سی نهوتری که نهی باوه ری، بو ئاشکرا بویت، وه به روناکی به قین، خوی گه وره نه وشتانه ی له نهی یه کانی خوی بو ئاشکرا کردیت که به لای خه لکی تره وه نهی و دا پو شراوو نه زانراون. وشه ی صدیق وشه یی که دژی وشه ی «کذب» واته «درو» وه (نیفاق)، واته دوو رووی، وه لای هه رکه سی که وه هه رده سه یی که یه که مه به سه به چه ند جو ر گێرانه وه.

راستی، هه رچه ند وشه یی که وه به زمانادیت، به لām ئه نی هه م به گو فتار هه م به کردار وه هه م به دهرون واته به دل وه ویستی دهرونی شه نه جام بدریت، بو نمونه، من به لێ

بدهم بۆکارێک کاتی «صادیق» واته راست و ژیان راست کردارم، که ته و به لێ نه م
بیرمه دی، وه به پیرهوی لی بکه م، ته گینا، به لێ نه که م درۆبو، خوای گه وره له قورئانا
به زۆری باسی (صِدْق) (صَادِق) (صَدِيق) ی کردوه، وه ستایشی خاوه نی
صیدق کردوه، ههروه ها بری مه به ستی تریشی خستوه ته ته نشتی صیدق،
وه باسی کردوه. وه کو «مدخل الصّدق، مخرج الصّدق، ومقعد الصّدق، ولسان الصّدق،
وقدم الصّدق».

ئه فه رمی «وَقُلْ رَبِّ ادْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ» «وَاَخْرِجْنِيْ مَخْرَجَ صِدْقٍ»، به زوانی جه زه رتی
ئیرا هیمه وه ئه فه رمی «وَاجْعَلْ لِّيْ لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْاٰخِرِيْنَ» یان ئه فه رمی «وَبَشِّرِ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
اَنْ لَهُمْ قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ» یان ئه فه رمی «اِنَّ الْمُتَّقِيْنَ فِيْ جَنَّاتٍ وَنَهْرٍ فِيْ مَقْعَدٍ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيْكَ
مُقْتَدِرٍ» ته مه خوی هه ر ته م مه قامه ته که ئیمه باسی ته که ی.

خوای گه وره «صیدق» واته راستی، به پێناسی به نده خوشه و یست و
هه ل بژیرا وه کانی دائه نیت، له سوره ی به قه ره «۱۷۷» دائه فه رمی «اولئك الذين صدّقوا
واولئك هم المتّقون»، له سوره ی زمر «۳۳» دا ئه فه رمی «والَّذِيْ جَاءَ بِالْصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ
اولئك هم المتّقون» له پاشان له ستایشی زۆر گه وره ی راست گویان دا له سوره ی حو جورات «۱۵»
دائه فه رمی «اٰمَنَ الْمُؤْمِنُوْنَ الَّذِيْنَ اٰمَنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ ثُمَّ تَلَمَّ يَرْتَابُوْا، وَجَاهَدُوْا بِاَمْوَالِهِمْ وَاَنْفُسِهِمْ فِيْ
سَبِيْلِ اللّٰهِ، اولئك هم الصّٰدِقُوْنَ».

واته ئه و موسو لمانا نه که خاوه نی ته وه مه وه پێناسه باشانه بن، واته خاوه ن با وه به خودا و
به په یام به رب ن وه له با وه ره که یانا دودل نه بن، وه به مال و به گیانیان خه بات بکه ن
له رێگه ی خوا دا، ته وانه «صادقن» به راستی خه باتیکێ زۆری ته ویت تا مروف وای لی
بیت شایسته نی ته وه په یدابکات که خه لاتی، سه دا قه ت وه رگرت. له سوره ی،
حه شردا ثایه تی (۸) ئه فه رمی «وَيَنْصُرُوْنَ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهُ، اولئك هم الصّٰدِقُوْنَ»
ههروه ها له سوره ی آل عمران ثایه تی (۱۷) دا، له کاتی پی رست کردنی پێناسه کانی
خوشه و یستانی خوا دا ئه فه رمی، «الصّٰبِرِيْنَ وَالصّٰدِقِيْنَ وَالْقٰنِتِيْنَ وَالْمُنْفِقِيْنَ وَالْمُسْتَغْفِرِيْنَ
بِالْاَشْحَارِ».

گوتمان، صیدق راستی به و صادق راست گۆیه، به لام «صیددیق»،
به که سی ته وتری که راستی و راست گۆی بو یته پیشه ی، وه به مانه ته وتری، خاوه نی
مه قامی صیدق، له موسو لماناندا، به ر له هه موان جه زه رتی ته بویه کر بویه خاوه نی ته م

پایه بهرزیه ، ئەبێ ئەوهش بزانی که پیغمبەرانیش کە پایەیان لەم پایەیه بەلاترە خواوەنی ئەم پایەیهش بون ، هەروەکو کە خۆی گەورە لەسورە ی مەریەم ئایەتی (٤١) ئەفەرمی «وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ اِبْرَاهِيمَ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا» ، «وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ اٰدٰمَ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا» ئایە ی (٥٦) هەمان سورە وە «يُوسُفُ اَيُّهَا الصِّدِّيقُ» لەسورە ی یوسف ئایە ی (٤٦) دا ، هەروەها لەسورە ی یاسین دا ئەفەرمی «هٰذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمٰنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ» ، یان لەسورە تی مائەدە دا سەبارەت بە دایکی حەزرەتی عیسی ئەفەرمی «وَاُمُّهُ صِدِّيقَةٌ» ، هەروەها لەسورە ی نيساء دا سەبارەت بە خۆشەویستانی خۆی ئەفەرمی .

«وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا» . لێرە دا سەیر ئەکەین «صِدِّيقِينَ» پاش (ئەنبیاء) وە پێش شُهِدَا ناویان هاتو ، هەروەها لەسورە ی حەدید (١٩) ، کە ئەفەرمی «وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصِّدِّيقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ» .

لێرە شا هەر لە پێشی شوێنە دا دا ناویان هاتو و ئەلێ هەم پاداشیان هەیدە و هەم «نور» . مەبەست ئەوە تە ئەم مەقامە مەقامێکی زۆر گەورە و پێرۆزە ، وە پاش خەبات و پەرستش و راستی و دروستی ، وە تی پەربون لە هەزاران ئازمون وە هەلسەنگاندن جائە پێتە خەڵاتی خۆدا پی داوان .

چونکە هەروەکو وتمان ، خۆ تەنھا هەر بەرە و ئەت راست گوتی پرووت نابێتە هۆی گەشتن بە پەلە ی صەداقەت ، بە لکو ئەبێ مەرف ئە کەنگە ی دەرونی شەو هەستی پاكیبت ، وە خواستی پێرۆز ، دووڕووە کان (مونا فیکە کان) لەزەمانی پیغمبەردا ئە هاتن وە ئەیان گوت بە راستی تو پیغمبەری ، بە لأم ئایا ئە کری بە مانە بوتری صادق چونکە قسە ی راستیان کردو ؟ دیارە ، ناوتری ، بۆچی چونکە لە دەرونی وە باوەریان بە و تە کە ی خۆیان نەبو ، وە دوو رووی یان کردو ، جابۆیە خۆدا بە پیغمبەری گەورە ئەفەرمی «إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ ، وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ وَاللَّهُ يَشْهَدُ أَنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ» ، بە لێ و تە کە ی ئەوان راست بو ، بە لأم لە گەل ئەوە شا درۆزن بون ، چونکە زوان و دەرونیان یەکی نەبو .

جا ئەم پێناسە بەرزیه لە پێناسە کانی خۆدا ی گەورە شە ، بۆیە ئە کریت ، بە مەرووفێکی خواناسی راستە قینە بلێن ، رەوشی خۆدا ی هەیدە ، خۆای گەورە لەسورە ی نيساء ئەفەرمی «وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا؟» ، یان ئەفەرمی «وَمَنْ أَصْدَقُ مِنْ

الله قِيلَ: «يَا نَبِيَّ اللَّهِ! إِنَّكَ لَمُسَوِّدٌ لِقَوْمٍ يُبْغِضُونَ» قَالَ: «يَا نَبِيَّ اللَّهِ! إِنَّكَ لَمُسَوِّدٌ لِقَوْمٍ يُبْغِضُونَ» وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ .

خوای گهوره ئەفەرمی من نزیکم لە راستگۆیان ئیوەش لەوانەو نزیك بن ،
و نزیکی یان لی بکەن ، بی گومان ئەم نزیکی یە بۆ ئیمە قانجاری تیا یە بۆ یە خودا ئەفەرمی
نزیکی بکەن لە «صادقین» ، خواتە ئەفەرمی «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ، اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ
الصَّادِقِينَ» ، کەواتە ئیمەش پێویستە نزیکی یان لی بکەین ، بە لکو ئیمەش بتوانین
بکەوینە سەر ی رێگای ئەوان و لەو نێعمەتە بەهرەوەر بین ، لە کتێبی «حەقائق عن
التصوف دا» لە زمانێ عەللامە (ابن أبي شريف) وە ئەلێت ، «صوفي بەکان ئەلێن
«صديق» ، ئەوەتە نەبێ و ئاشکرا ، وە دەروەر و نێ مەرووف ، وە کۆیەك واییت ، بە چەشتیک
ئەحوالی بەندە کردەوێ ئەو بەندە یە نەخاتە درووه ، وە کردەوێشی ئەحوالی دەرونی ئەو نەخاتە
درووه .»

بە کورتی ئەگەر رێبازی رێگە ی تەسەووف ، خۆی بە پێناسی «صديق»
پازاندەو ، وە دەرو دەرون و گوشتارو کرداری هەمووی وە کۆیەك راست و نێ درو بو
ئەو ئەتوانی خێرا و زوو بگاتە پایە بەرزەکانی (ئیمان) ، چونکە بە راستی ، «صديق» ،
هێزێکی یارمەتی دەرو پال پێوە نەرە بۆ پێش کەوتن لەم رێبازە دا ، وە پێناسێکی پێویستە
بۆ هەموو مەقامێکی رێبازی گەشتە خوای گهوره .

مەرووف ئەبێ لە بەر بەرکاتی کردنی خۆیدا لە گەڵ هەستی ناپاکی دەرون و
دەرواکی ئێکا کە شەیتان ئەنجاتە دەرون ، راست ییت .

لە دەر کردنی خوشەوێستی دنیا و دەس کەوتە دنیا یی بەکان لە دەروندا
راست ییت .

لە تێکۆشاندا بۆ بە دەست هێنانی زانیاری وە راست کردنەوێ کردەو و چەوتەکانی
راست ییت .

بە کورتی ، لە هەموو هەنگاویکی ژانیا لە گەلی خودا راست ییت و خودای
لە پێش چاوییت ، ئەگەر توانی وابکات و وا ییت و ئەتوانی رەزامەندی خوا بێریتە
دەست و لە زومرە ی «صديقین» ییت ، ئەگەریش بۆی نەکرا ، وا پەکی کەوتەو و
هەرگیز بە درو و چەوتی ناگاتە هیچ هەوارگە و پلەییکی خوداناسی ، «شیخ
مەعروفی کەرخ» ئەفەرمی «ما أَكْثَرَ الصَّالِحِينَ وَأَقَلَّ الصَّادِقِينَ فِي الصَّالِحِينَ» ، واتە «صالح»

وهخواهه رست زۆرن ، به لām له ناوی ته واندا (صادیق) كه مه ، پێغه مبهري گه و ره
ته فهرمی ، «دَعُ مَا يُرِيكَ إِلَى مَا لَا يُرِيكَ فَإِنَّ الصِّدْقَ طُمَأْنِينَةٌ وَالْكَذِبُ رِيَّةٌ شَتَّى
گومان لیكراو ده س لی هه لگه بوشتی گومان لی نه كراوو ، راست و دروست ،
جائه بی بزانیته كه «صديق» گومان لی نه كراوو دڵینانی به ، وه درویش گومان لیكراوه .
ههروه ها ته فهرمی «آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ ، إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ وَإِذَا اتَّخَذَ خَانًا» .
عه لامهت و نیشانه ی «مونا فیق» سی شته ، ته گهر قسه ی كرد دروئه كات ته گهر
به لئینی دا بی قه و لئیی ته كات وه ته گهر ته مانه تیكت لادانا ، خه یانه تی لی ته كات ،
كه واته صادق ته بی پێچه وانه ی مونا فیق بیته واته دروئه كات خیلانی به لئینی نه كات
وه خه یانه ت له ته مانه ت نه كات .

كه واته راستی به كێكه له گه و ره ترین پێناسی ریوارانی ریگه ی ته سه و و ف
وه ته و نه نه له راستی دا ته كو لئین ، تاراستی ته بیته خه ده یان ، وه چون راستی ی
به پێویست ته زانن بوگوفتاریان هه روا به پێویستی شتی ته زانن بوگردداری ته حوالیان ، ابن
قیم الجوزیه ، له كتبی مدارج السالكين دا وه ههروه ها (أحمد الشَّارِصِي) ، له أخلاق
القران دا ، زۆر له سه ری باسی (صديق) وه مه قامی «صديقین» روشتون ، ههروه ها
قوشهیری له ريساله كهیدا ، وه عبد القادر عيسى له كتبی (حقائق عن التصوف) دا ،
به دربیری باسی ته مه قامه یان كردوه ، وه ههروه ها غه زالی له «احياء علوم الدين» دا ،
وه هه مو یان له سه ری ته و با و ه رهن ، كه پاش مه قامی ته نبیا مه قامی «صید دیقینه» .
له كو تایی یاس دا ، قامك بو فهرموده ییكی جونه يد رائه كیشم كه ته فهرمی «حقیقه
الصِّدْقِ أَنْ تُصَدِّقَ فِي مَوَاطِنَ لَا يُنْجِيكَ مِنْهَا إِلَّا الْكَذِبُ» واته ، كا كله ی راستی ی ته و ته ،
له كاتیكا راست بلیت ، گهرت كر دبیته ، وه جگه له درو هیچ شتیك رزگارت نه كات ،
حالی ره شا هه رته بی راست بلیت وه ته مه ته راستی راسته قینه .

«مراقبه» :

موراقبه به كێكه له ووشانه ی كه له ناوی صوفی به كانا باوه ، بری له گه و ره پیاوانی
ریبازی ته سه و و ف موراقبه یان به یه كی له حاله كان داناوه ، شیخ سه رراج له كتبی

واته ئەبێ بزانی تەنانت ئەو خەیاڵەو ئەوشتەش وا لەدەرونتانا ، خودا ئەبێ زانی ، کەواته لەخودا بترسن ، لەپاشان دڵخوشتان ئەکات ، وە ئەفەرمی ئەگەر واتان لی هات ، بونە جاوهی ئەم خەدیە ، خودا بوکردهوهی ئەو پێشتان بەخشندهو مێرەبانه .

یان ئەفەرمی «أَلَمْ يَعْلَم بِأَنَّ اللَّهَ يَرَى» (العلق) (١٤) .

یان فەرمویانه ، بەهارون و بەموسی درودیخوایان لەسەر ، «قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَى» (طه) (٤٦) .

هەروەها دوبارە سەبارەت بەو مەلایکانەکانی کە چاودێری کردنی بەندەکانیان پێی سپێراوه ، ئەفەرمی ، «وَأَنَّ عَلَيْكُمْ حَافِظِينَ كَرَامًا كَاتِبِينَ ، يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ» سورە «إِنْفِطَار» : تاییەتی ئەم چەشنە زۆرزۆرە بەلام گرنگ ئەوەتە ئێمە پەرەوی یان لی بکەین ، جا صوفی مەسلەکان لەحالی موراخەیدا ، ئەبێ موبەمو پەرەوی بکەن لەم رێنمونی یانە ، وە بیانکەنە پێناس و خەدی خۆیان ، بێگومان موقوف کەوای لی هات ئەهەمو لاری و بەدکاری یێک دەست هەل ئەگری ، وە گەردەن کەچ ئەکات بۆ فەرمانی خودا ، وە بەم چەشنە حالی «قورب» ی ، بۆ دەست ئەدات ، کە بریتی یە لەتزیکی خۆی گەورە ، بری لەگەورە پیاوانی تەصەووف لایان وایە حالی موراخە بە پاش مەقامی «رەضا» دەست ئەدات ، پرێکیشیان لایان وایە پاش مەقامی «ئەحسان» دەست ئەدات ، بیگومان هەردوکی ئەکریت ، وە ئەکریت لەپیش ، یان لەپاشی مەقامەکانی تریشەو دەست بەدات ، بیگومان هەرکام لەوانە ، ئەو باوەرە دەرخستوە کە بەسەری خۆیا هاتو ، بەتاییەت ئەگەر «موراخە» بە حال دانرا ، وە هەروەکو گوتمان حالیش خودا دادەیه ، کەواته ئەکریت ، ئەگەلی مەقامەکانا دەست بەدا ، وە هەروەکو وتمان خۆیشی پێشەنگیکە ، بۆ حالی «قورب» کە لەپاشا یاسی ئەکەین .

بەلام ئایا ئەم موراخەبەیه چۆن ئەکریت وە چ ئاکامیکی هەیە ؟ وە ئایا هەر ئەم حالەتەیه کە وتمان یامنا ؟ .

بەلای نەقشەبەندی یەکانەو : موراخەبە خۆی رەوش و «سلوکیکە» ، بۆیگەیشتن ، بیگومان بە دەستوری مورشید ، چونکە مورشید وەکو پزیشک بۆهەر نەخۆشیک دەرمانی دانهیت کەخۆی بۆئەو نەخۆشەیه بەچاک بزانی ، یان وەکو ماموستا ، ئەزانی شاکردەکانی ئیستیعدا دیان چەندە وە هەرکامەیهی لەچ جوهرە زانیاری یێکدا خودا بەهەری داوەتی . ئەویش رێنمایی ئەکات بۆلای ئەوجوهرە

زانباری یه ، وه دل گهرم و دل خوشی ئەکات بۆ فێربونی ، یان وه کومووه ندیسیک
که ههرشته ی بۆچی و شوینی خوی دانیی ، جائه گهر مورشید دهست نه کهوت مروف
ناچار ریگه ئەگرێته بهر ، سابه لکو خودا خوی که چاره سازه ، چاره ییکی بۆ بکات .

جا ئەوجۆره مورا قه بهیه ، بریتی یه له وهی که مروفی تهو به کردوی ریواری
ریگه ی تهسه ووف ، له شوینیکی پاک و بی دهنگا به دهستی به دهست نویژه وه روو
قیله دانیشت ، پاش ئەوهی به ههمو گیانیکی وه له سه ره تهو باوه ره ته که خوا ئاگای
له ههمو حالیکه یی ، وه هه ناسه ییک نادات خوی گه و ره ئاگای لی نه ییت ،
له م حاله دا له ده له وه له خودا ئە پارێته وه که نورو به ره که تی خوی برژنییت به سه ریا
وه هیدایه تی بدات ، وه ئاگادارو ری نومای ییت ، که له م ریگه یه دا سه ره که ویت ،
به کورتی ههم خوا به ئاگادار زانی ، وه ههم چاوه روایی کردنی نورو که ره می
خودا ، به تاییه ت ئەگهر له و کاته شا قورئان بخوێنریت چاکتره .

جا زۆر کهس هه ن ههر له ریگه ی مورا قه به وه ئەگه نه تهو به ری ئاوات .

گه و ره پیاوانی ری ره وی تهسه ووف سه باره ت به حالی مورا قه به زۆریان فه رموه ،
به ئام کا که ی مه به ست ئەوه ته ، ئەوه ی خوی به چاودێری که ری گو فتارو کرداری
خوی بزانیی ، قه ت رووی نابییت به پێچه وانهی ده ستوری خوی گه و ره
هه نگاو ی بیتی ، ئایا ئەکری ئە به رچاوی خه لکه وه کاری بکه ییت دزایه تی ییت له گه لی
ئه وخه لکه دا ؟ یان کرده و ییک بکه ییت که به لایانه وه شوره یی ییت ، یان به به رچاوی
خاوه ن ماله وه دزی بکه ییت ؟ .

ده ی من که باوه رم له سه ری ئەوه ییت خوی گه و ره ئاگای له گو فتارو کردار ،
وه ئاگای له ههستی دهرونه ، چون برۆم به پێچه وانهی خواستی ئەوه وه
هه لسو ریم ، ؟ جا مروف ئەر خودا بۆی کردو وای لی هات ، بی گو مان هه لسونیشتی
نه یی و ئاشکرای جوت ئەه ن له گه ل فه رمانی خوا دا ، وه ئەوه ی خودا پیی خوش ییت
وائه کات ، ئەوه یش خوا نه یو یست نای کات ، وه ئەمه خوی گه و ره ترین خه لات و
ده ست که وته بۆ ههر موسولمانیک ، وه ئەوانه ی ریواری ریگه ن به ره مه که یان
ده ست ئەکه ویت ، وه به ره ی وایان ده ست ئەکه ویت ، به خه یالی که سانه هاتییت .

واته هەر مهردی بادهی مهعنهوی له دهستی پیرانی ته ریهت نوشیی، که وه کو شیر وان، گهردهنی که چ کردوه بو تهقدیری خودا وه پهزایه بهقهزا، وه خوی تهسلیم کردوه. بهلام مهولهوی ئهم باسی رهزایون به پیش هاتهی بو کردوه؟، بوتهوته له پیشا باسی له کویریونی خوی کردوه و ئهلی چاوم نابینی تا موطالهعه بکهه، ئهوه تا کتیهکان بی نازن وه ئیتر ئهوه مهولهوی بهی، به چه پوراستا نامه ی بو روم و عهجهه ئهچو، ئهوه تا پهکی کهوتوه، بهلام لهگهه ئهوه شاکی ئهتوانی «مل ملان» بکات له تهکی شیر تهقدیرا، بهلکو ئهوهی بهراستی پیاوه و پهروه ده کراوی دهستی مهردانه، ئهلی رازی بیت به ویستی خوداو ناشوکرینی نهکات، وه ئهلی ههرجی له لای خوشه ویسته وه هات خوشه.

ئهلی جگه ئهمهش کهمن بهم به شهی خودا رازیم، خو ئهگه ر بیتو خودا که ره می بیت وه دیدهی دهروم روون کاته وه خو ئهوه نوری عه لانه، نهک تهنها به کویری به که رازیم: بهلکو پیشم خوشه، جا ئهلی.

دیدهی سه ر ئهرشی دیدهی سپر کافین
ئید دای مونا فین ئهوه دهوای شافین

دیدهی سه ر ئه کهر پروات مادام دیدهی سپر رووناک بیت بهسه، چونکه دیدهی سه ر شایه د بیت هوی دوچاربونی گوناوه خو دیدهی سپر ههرهی دیدتی نوری خودایه و هوی کامه رانی به، لیره دا مه بهست له سپر، ههروه کو له باسی له طائف دا، به تایهت له بهشی نه قشبهندی کتیه که دا، به درێژنی باسم کردوه، له طیفه ییکه له له طائفی دهرون، ئهگه ر هاتو پاک بویه وه رووناک بو وه وه کو چاو وایه ئه ویش ههستی پی ئه کریت، وه ئهوانه ی که خویان ئازمونیان کردوه ئه زانن شتیکی شیاوو ئاشکرایه.

دوباره ی هەر سه بارهت بهم دو دیده یه واته دیدهی دل وه دیدهی سه ر ئهلی.

ئید وه ظیفه ی گل ئهوه له طیفه ی دل
ئهوه چون مه نزلهن، ئید بی چون مه نزل
ئهوه به قاش نیه ن فه ناش تاقی بهن
ئید عه طای تاقی و، باقی و لاقی بهن

ئەلێ چاوی سەر هی جیهانی خاکی یە، واتە جیهانی ماددە «گل» بەلام ئەو هی دنیای مەعنەوێ یاتە، زوتریش گۆتمان لەطائف هی عالەمی (ئەم) ن وە لەشی مەووف هی عالەمی خەلقە ئەلێ چاوی سەر وەکو مەنزل وەخانە وایە، بەتایبەت کاتی کە خەلک سەیری یەکتەر ئەکەن و ینە ی ئەو هی بەرەبەری و لە ناوی چاویا، جائەلێ چاوی سەر وەکو خانە وایە بەلام چاوی دەرون کە بریتی یە لە دل «بی چون مەنزلە»، بی چون، واتە خودا، چونکە خودا بی مانە ندە، «لیس کەمئلە شی» ئایە تەو زوتر دیاری مان کردووە، ئەلێ دل مادام پالک بو بەرێز ترە، بۆچی؟ چونکە جینگای خودای بی مانە ندە، زوتریش چەن جاری نوسپان «قلب المؤمن عرش الرحمن» (حەدێث)، واتە دلێ خواپەرستانی راستە قینە مەنزلێ خودایە، ئەلێ چاوی ماددی نامێنێ تەو و پوژی ئە بی تیا ئەچی بەلام چاوی دەرون کە کرایە وە خەلاتیکێ بەردەوام و نەپراوە یە. لێرە شا، باسی سیرر، لەطائف، بەقا، فەنا، وە زۆر شتی تەصەووفی تیا یە.

هەر وەکو ئەزانین مەولەوێ لە دوائی تەمەنیا چاوی کویر بوە، جا بەم جوړە دل خوشی خوێ داو تەو، ئەگینا خویشی زانیو یە چا و چ نێعمە تیکە وە لە سەرەتای باسە کە دا تیر خوێ لا واندو تەو، بەلام بلی چی کە خودا نەیدا، کە واتە باشت رین شت پەزایونە بە قەزا وە صەبر کردن بەرانبەر بە پوداوی سەخت، ئەگینا لای خوا هیچی پی ناچی هەم چاوی سەر ساغ ییت و هەم چاوی دەرون رووناک. مەولەوێ زۆر جاری تریش داخی خواردووە بۆ ئەو چا و لە دەست دانە ی وە خوێ لا واندو تەو.

مەبەستیکی تر لەم هۆنراوە دا بە دی ئەکریت ئەو تە وادیارە لەو دوا دوائی عومرە شیا بەو جوړە ی کە بشی مەولەوێ لە رێبازی تەصەووف دا بەمرار نەگە یشتو، چونکە ئەو تەزکی یە قەلبە سەرەتای کاری صوفیەتی یە، دوو هەم ئەگەر بەمرار بگە یشتای ئەبیوت شوکور ئەو تە چاوی دەرون روونە با چاوی سەر هەرنە ی. ئەمەش لەو دا دەر ئەکەوی کە ئەلێ ئەگەر ییت و هەوری لوطنی خودا بیاری بە سەری دەرونا ئەم خەمەم لەبەر ئەباتەو، شیعەرە کە بە کوردی، ئە ییتە.

باری ئەگەر هەور ئە لطفی باری

بۆ مەدەد کاری بە دلدا باری

دیدە ی سەر ئەرچو دیدە ی دل کافی

ئەم دای مونا فی ئەو دەوای شافی

مهولهوینی له قهصیده ییکا که سه ره تا که ی نه لێ «چهرخ هه ره ئه و چه رخن تا ئه و ره و به رد»
له کاتی باسی ئی به قانی رۆزگاردا نه لێ، کاتیکت زانی نۆره ی مهرگی ئیمه ش هات،
جا له مورشیده که ی نه پاریته وه نه لێ، مادام وایه و چونکه منیش وا ئاخری
ته مه نه.

به قوربانت یم ساقی بگه ره فریام له م سه رچاوه یه ی که تو کراوین ته میراوی وه
دابه شی نه که یت به سه ری خاوه ن کشته کاندای وه هه رکه سه ی به و جو ره ی
هه ل بگریت به شی ته ده یت، ئاگات له منیش بیت چونکه کشته که م هه م تینویه تی
وه هه م دوا دوائی یه تی، به لکو فریای که وی داناویکی بده یت، جا (داناو) به و ئاخ
ئاوه نه لێن که ته دریت به ده غل، له کاتیکایه شیریه ی پرکردوه ته وه و خه ریکی
که یشتنه و پاشان نۆره ی دروینه یه.

دیاره ته وه ی له ته سه ووف دا پی گه یشتیبت ئیتر پێویستی به مورشید وه یارمه تی
مورشید نامینی وه بوخوی ته بیته ئوستادو رپهر، به لام ته وه تا مه وله وینی په نا
به مورشید ته بات و نه لێ.

حه یفه ن تو میرا و سه رجوی باده پی
وه هه رکه س وقه د که فاف داده پی
من کستم روزه رد هام فهدانم بو
دانم روسیای هام ده ردانم بو
ته رصه د کشته که م ئاخ کارشه ن
هه فته که ی ئاخ نۆ وه هارشه ن
ساهۆرکه ر بانی جو جو جو گه ی مه ی
وه سه ر کشته دا په ی په ی په ی په ی
به لکیم ئینه خوان گه شیوه که رو
چی ئاخ ره وه داناوی وه رو

دهقی ئەم شیعراڤه تۆزی له گهلی دیوانه که ی ماموستا مه لا که ریم دا فەرقی ههیه که کاتی خۆی ئەم قەصیده یه م له پرووی نوسخه یێکی دهست خه ته وه نوسیه ته وه.

لەم شیعراڤه دا مهوله وێی ئەیه وێ به «مه ی» ئاوی مه زرای روحی بدریت نه ک به ئاو، ئەلی جو جو جو گه ی مه ی، وه هه رچه ن به مورشیده که ی ئەلی میراو، به لام ئەلی میراوی سه رجوی باده، هه روه ها کشتی روزه ردو دانه ی روسیا ئەمانه ش مه به ست شتیکی مه عنه وێ یه، به راستی جوانی رازاندوه ته وه و باش مه به ست که ی گه یاندوه.

له لاپه ره ی (٢٥٦) دا، باسی پارچه بلورێک ئەکات که سه رگوزه شتی خۆی گێراوته وه بو مهوله وێ که چۆن پارچه به ردیکی ئی نرخی و ئی قاییل بو به لام پاش ئەوه ی خراوه ته کوره وه و سورکراوه ته وه و پالئوراوه و تلپو شته خراپه کانی لی لابراوه، ئەوه تا بو ته ئەو بلوره ی که ئەدره وشیته وه بو ته هاوده م و هاوئشینێ گه وره پیاوان وه بو ته گولی مه جلیس.

زۆرێک له گه وره پیاوانی ته صه ووف رایان گه یاندوه که ئەم پایه وپله ی مه عنه وێ وه گه یشتن به پله ی «عین الیقین» ه، هه روا گالته نیه وه ره نجی ئەوێت، مه ولانا جه لال وددینی رومی، ئەلی.

حاصل عُمُرْمْ سَه سَخْن بِيَش نِيست.
خام بُدْم پُختَه شُدْم سوختم.

ئەلی، ئاکامی ته مه نم له سی ووشه زیاتر نیه، ئەویش ئەوه ته کال بوم، یان خام بوم، برژام، یان پی گه یشتم، وه سوتام، (کالی ی، برژان، سوتان) مه به ست ئەوه ته گه نج به ئی ره نج ده ست ناکه وێ، لێره دا هه رچه ن موصطه له حات به کار نه براوه به لام پیشان ئەدات که کوره ی سلوک و دژکاری له ته کی داخوازی ناپه سه ندی نه فس وه به رده وام بون له سه ری خوا په رستی و ذیکرو شه ونوێژو راست په وێ، پیاوی خام و ناکامل وه ئی که لک ئەکاته پیاویکی پیاوانه ی به که لک و به ده ردخواردو.

جا مهوله وێ به خۆی ئەلیت، ئەلی ئەی «مه عدومی»، ئەگه ر تۆیش وه کویارانت ره نج نه کیشتی وه پی نه نیست به سه ری وجودی خۆتا واته «نکران الذات» وه خه بات «موجاهده» نه که ی، چۆن ئەگه یته پایه ی هاوپی پی گه یشتوه کانت.

ئەلی ئەوه ی دوباره له دایک نه یته وه هه رگیز ناگاته خو شبه ختی و کامه رانی ی.

ئەم دوبارە لە دایک بونەش قەلەپۆیە تەصەووفە، واتە، ئەم وجودە ی ئیستە ی
فەنا ئەیت وە وجودی تازە ی دیتەو کایە، کە ئەیتە، بەقای پاش فەنا، واتە ژینی
سەرلەنوی یان مانەوە ی هەتا هەتایە. واتە مەرگی، ژانی ماددی، یان ژانی حەییوانی و
شەهوانی و نەفسانی، وە بە دنیا هاتنی، ژانی مەعنەوی و پۆچی ی.

لە لاپەرە ی (٢٦٤) بەولاولە نامە یە بۆ خزمەتی مورشیدی خو ی واتە شیخ عوسمان
سیراجوددین، کە بەناوی حەکیمی دەرد، ئاودیری سەوزە ی ئارەزو، زانا بەهەمو
رازو نیاز، مورشیدی میرو سەرجوی بادە ی لەیل، دەستگیری ریگای هات و
نەهات، جەلەوکیشی ذەوق، بەزم ئارای مەجلیس، ناوی ئەبات وە داوای یارمەتی
لی ئەکات وە لی داوا ئەکات کە لای پیغمبەر درودی خودای لەسەر،
تکای بۆبکات شاید پۆژی قیامەت رۆزەرد نەیت.

وە ئەو ناوانەو ئەو بانگەوازانە هەمو ی کەرەسە ی بەکاربرای تەصەووفن، وە
هونەری مەولەوی لەو دەایە کردونەتە خو مالی ی.

لە لاپەرە ی (٢٩٨) بەولاولە نامە یێکی ترە بۆ شیخی سیراجوددین، کە یەکیارچە
تەصەووفە، وە باسی مەقاماتەو موصطەلەحاتە.

ئەلی، ئە ی شیخە دەولەمەندە کە لە بەهرە ی سەرمەدنی دا، ئە ی جیگەو ماوای
جیلو ی حەقیقەتی موحەممەدی، ئە ی ئەوکەسە ی کە لەشەو هەوارگە ی فەنا
تی پەریوی وە لە هەردە ی بەقادا مەنزلی گرتو و بەیە کجاری بارت لی خستو،
مەبەستی ئەو تە فەنا تەنھا بۆ پشودانەو بەقا بۆ مانەوە ی هەمیشە یی، ئە ی
ئەوکەسە ی خودا تۆی کردو تە خواوەنی پیناسی مورشیدی و ریپەرایی وە هەروەها
نوری خویشی لە دەرونتا جیگیر کردو وە بەنوری خو ی خەلاقی کردو ی، ئە ی
جی نشین و نوینەری پیغمبەر، ئەو پیغمبەرە ی کە خودا لەشەوی میعراج دا پی فەرمو
(ادن) واتە نزیکتر بەرەو، ئە ی ئەوکەسە ی کە شارەزای هەر حەوت قوناغە
ریگاکانی گەشتن بەخودای.

ئەو ی شیاوی گوتە سەبارەت بەم حەوت «طهور» یان حەوت شاری عیشق، یان
حەوت مەقامە، زۆر باس کراو، هەروکو لەباسی مەقاماتدا باس کردو، پریک لە
گەرە پیاوان وەکو «سەرراج» لەکتبی «اللمع» دا مەقامەکانی بە حەوت مەقام داناو،
تەوبە، وەرە، زوهد، فقر، صەبر، تەوکل، رهضا. مەولانا جەلالەدینی رومی
لەشیریکا لە ستایشی عەططار دا ئەلی.

هفت شهر عشق را عطار گشت ما هنوز آندر خم يك كوچه ايم

واته عه تار هر جهوت شاره كهی عیشق گه را كه چى ئیمه هیشتا هر واین له
پنجی كۆلانیكا، فهریدوددینی عه تار له (٥٨٦) ك، دا، له دنیا ده رچوه. له كتیبی
(التصوف وفهریدالدین العطار) دا، نویسی (د. عبد الوهاب عزام) كه له سالی «١٣٦٤ك
١٩٤٥م» دا، له چاپ دراوه، له زمانی عه تاره وه باسی ئهم جهوت وادی به ئەكات
كه بریتین له.

- ١- وادی الطلب
- ٢- وادی العشق
- ٣- وادی المعرفة
- ٤- وادی الاستغفار
- ٥- وادی التوحید
- ٦- وادی الحیره
- ٧- وادی الفقر و الفناء

عه تار، له كتیبی «منطق الطیر» دا، ئەلی ههركه سی ئهم جهوت شیوهی پری، ئه وه
له فەنا تی پەریوه، به وردی و به دورو درێژی باسی ههركامه له وه مهقامانهش ئەكات.
كه خوی جیهانیکی به رینی ته صه ووفه. جهنابی ماموستا مه لا كه ریم له لیک دانه وهی
ئوه دا كه مه وه لوی به شیخی سیراجه ددین ئەلی.

(به ئەد نه ساری ته طواری ههفته)، به کورتی په نجه ییکی کیشاوه بو ئه وه جهوت جوړه
ته زکی بهی دهرونه ی كه له یاسای نه قشبه ندی په كانا ههیه، كه بریتین له، له طیفه ی
قلب، رۆح، سپر، خهوفی نه خفا، له عاله می ئهمر، وه له طیفه ی نه فسی وه
له طیفه ی (قالب) یان لهش، كه له چوار عونصور پیک هاتوه، گوتمان
چوار عونصوریش بریتین له، ئاوو، ئاگرو، خاك و ههوا.

جا پنج له طیفه ی ئهمروه دوو له طیفه ی خهلق ئه وه بویه هه جهوت ههنگاو
یان هه جهوت طه وری ریگا برینی سلوك، بریکیش له گه وزه پیاوانی صوفی گهری
وتویانه ته ریهت بریتی به له برینی دوو ههنگاو مه به ستیان ئهم دوو جیهانی خهلق و
ئهمه به، هه رچه ند ئه وهش و تراوه «خَطُّوتَانِ وَقَدْ وَصَلَتْ» به لام ئهمه یان بو برینی دوو

قۆناغی «فەنا» یە هەروەکو شاھی نەقشبەند فەرمویەتی، هەرچەند گوتویانە فەنا جوۆری زۆرە، بەلام هەمووی جوۆرەکانی لەم دووبەشەدا کوۆ ئەبنەو، یەکی فەنای لەشی طبیعی و ماددی «لەشی ظولمان» وە یەکی فەنای لەشی روۆحی و نورانی.

ئەم دوانەش هەر ئەبنەو بە عالەمی خەلق و ئەمرەکە ی که باسان کردن. جا ئایا ئەو بوچونە ی جەنابی مامۆستا بیّت، یان حەوت مەقامەکە ی سەرراج یان حەوت شاری عیشقەکە ی عەتتار، مەولەوێ روو ئەکاتە پیری خوێو ئەلیت، ئە ی ئەو کەسە ی که شارەزای دەشتی هەر حەوت ئەطوارەکە ی، پاشان ئەلی. ئە ی واسیطە ی ریگە ی نێوانی دوومەزلی «عیلم و عەین»، واتە، تو خەلک لەباوەری، «عیلم الیقین» ه وە ئەبە ی بو «عین الیقین»، واتە لە ئیانی «تەقلیدی» یەو ئەیان بە ی بو ئیانی «یەقینی»، ئەلی تو خواوەنی هەردو بالی خودا پەرستیی، که عیلمی ظاهر و عیلمی دەرون، بی گومان هەر کەسێ خواوەنی ئەم دوو زانیاری یە بیّت خوش بەختە وە خواوەنی دوو نورە، واتە «ذوالنورین» ه، جا ئەو ئەلی بە شیخ عوسمان ذولنورەین، واتە وەکو خەلیفە ی ئیسلام عوسمانی ذولنورەین، ئەلی ئە ی ئەو پیرە ی که پاک بونی تەو لە گەردی ناسوتی، واتە لە دنیای ماددە و طبیعەت دوری، وە گەشتوێتە مەزلی مەلەکوئی، ئەلی ئە ی ئەو کەسە ی دلی بە نەوای جەبەرۆتی خودا، واتە بە هێزی و تەوانانی خودا ئاوەدان بوە تەو، ئە ی ئەو کەسە ی تیروای لە سەرچاوە ی سەراوی لاهوتی، زوتر باسی لاهوت و جەبەرۆت و ناسوت کردو، ئە ی ئەو کەسە ی بە لەش لای ئیمە ی وە بە روۆح لای خودای، ئەمە ئەبیته «الخلوة فی الجلوة»، که لە بەشی نەقشبەندی دا باسم کردو، وە دائرە ی جیهانی مەعنەوی یەت لە تۆدا کوۆ بوە تەو، یان، ئەلی هەموو دائرە کانت بشکنیو و تەواوت کردون، «سەیری دائرە کان بکەن لە بەشی نەقشبەندی» دا.

پاشان ئەلی ئە ی ئەو کەسە ی لە «تەلۆین» تی پەریوی وە لە سایە ی «تەمکین» دا حەساوێتەو، تەلۆین پایە ی ری پەوانە و تەمکین پایە ی دامەزراوان و پی گەشتوانە، پاشان ئەلی، خودا رەوانت شادکات ئامین.

مەولەوێ پاشی ئەم هەموە پێشەکی یە، جا ئەلی بە مورشیدەکە ی، نامە کەت گەشت وە دلو دیدە ی روون کردو. هەتاد. لێرە دا چەن مەبەستێک روون ئەبنەو.

یە کەم: هەروەکو لە پێشا گوتمان، دەرئەکەوی تاج رادەییک تەصەووف

کاری کردووه ته سه‌ری ئه‌ده‌ی. کوردی، وه تاچ راده‌ی ئه‌م ئه‌ده‌به‌ی ده‌وله‌مه‌ند کردوو رازاندویه‌ته‌وه دیاره ئه‌گه‌ر ته‌سه‌وووف نه‌بوائی ئه‌م هه‌موه شو‌رو حاله‌و ئه‌م هه‌موه ناسک‌کاری یه‌ش نه‌ئه‌بو.

دوو هه‌م:

بۆمان ده‌رئه‌که‌وی به‌کی ئه‌وتری مورشید، به‌که‌سی ئه‌وتری خاوه‌نی ئه‌و پیناسانه بیت که مه‌وله‌وی هه‌لی داوون به‌راستی که‌سیکی وه‌کو شیخ‌عوسمان ئه‌گه‌ر ئاوا نه‌بوائی، چۆن عه‌للایه‌کانی رۆزگاری خۆی وه‌کو مه‌وله‌وی، مه‌لاحامیدی بیسارانی، مه‌لاحوسمانی بالخی، مه‌لای‌نودشی وه‌سه‌دان له‌گه‌وره‌ پیاوانی ئه‌و ده‌مه‌ رینگای هه‌ورامانیان ئه‌دایه‌ به‌رو هه‌لقه‌ی ئیراده‌تی ئه‌و پیره‌یان ئه‌کرده‌ گوی، له‌کاتی‌کا ئه‌مانه‌ هه‌رکه‌سه‌ی له‌ مه‌له‌ندی خۆیاندا که‌له‌مه‌ردو دانشمه‌ندو هه‌لکه‌وتوی ناوچه‌که‌ بون، چه‌زهره‌تی سیراجوددین وه‌نه‌ی له‌که‌سه‌ی دانشی ظاهری دا‌گه‌یشتیته‌ پایه‌ی مه‌لاچاکی، به‌لام ئه‌وه‌ی گه‌یشته‌ مه‌قامی ویلایه‌ت خودا خۆی چاوی ده‌رونی روون ئه‌کاته‌وه، مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ته‌ بلیم خۆمه‌وله‌وی خۆی موریدبوو به‌لکو له‌ خه‌لیفه‌ به‌ناوبانگه‌کانی شیخ‌عوسمان بوو وه‌ له‌عالمه‌ به‌ناوبانگه‌کانی ئه‌و رۆزگاره‌ بوو به‌لام چونکه‌ له‌ده‌رونه‌وه‌ نه‌گه‌یشته‌وه‌ پله‌ی که‌مال، پاشی شیخ‌عوسمان بوو ته‌ موریدی شیخ به‌هائوددینی کوری شیخ‌عوسمان، وه‌ له‌و کاته‌شا هه‌ر پێی دیت، جگه‌ موریدی ئه‌ی ئیتر نه‌گه‌یشته‌وه‌ پله‌ی که‌مال.

سی هه‌م:

له‌م قه‌صیده‌یه‌دا زۆری ئه‌م موصطه‌له‌حاتی صوفی‌گه‌ری باس‌کراوه، که‌ سوپاس بۆخودا من زوتر هه‌مویانم له‌کتیبه‌که‌دا باس‌کردوه، له‌گه‌لی ئه‌وه‌شا لیره‌شا هه‌ر قامکیکم بۆ راکیشاوون.

مه‌وله‌وی له‌زۆر شوینی ترا به‌پێی مونا‌سه‌بات باسی مه‌قام وه‌ حاله‌کانی هاوردووه‌ته‌ ناوه‌وه، وه‌کو ووشه‌ی جه‌مال، جه‌لال، خه‌وف ره‌جا، عیشق، مه‌ی و باده‌و زۆرشتی‌تر، به‌لام ئیتر خۆناکری هه‌مویان ده‌س‌نیشان که‌ین هه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ گرنگ بو به‌راوه‌ی پێویست با‌مان کردن.

هه‌روه‌کو ئه‌زانین زۆری‌تر له‌شاعیره‌ کورده‌کان که‌م‌وزۆر شوینه‌واری صوفیه‌تی ی له‌ شیعه‌کانیاندا به‌دی ئه‌کریت، داخۆ چه‌نده‌ش شیعی جوان و هه‌ستی پاکی

دەرونی شاعیرە کاتمان بەهۆی نەنوسراوە، یان بەهۆی تیاچونەوه لەدەست دەرجوین.

ئەو تا ھەروە کو ماموستا مەلا کەرم باسی کردووە مەولەوێ مائی سوتاوە و ھەرچی بوو ھەموو تیاچوو، ئیستە ئیمە قەدری نەعمەتی چاپ و کتیب خانە ی میری و غەیرە میری گەورە ی جیھان نازانین، ھەروەھا قەدری چیمەنتوو ئاسن و پاکوتەمیزی و داودەرمانی فەوتاندنی مشک و گیان لەبەر نازانین، چونکە مەگەر ھەرخوا بزانی لە رابوردودا دلۆپە ی باران و مشک و نەبوونی کتیب خانە ی ریک و پیک و چاپ خانە، ئەمانە چەندین سەرمایە ی گران بای یان لەدەست دەکرێوین.

جا تالانی خیل و عەشرە تەکان وە پەلامار بردنە سەری یەکی ھۆزەکان وە شەرە گەورەکانی ناوچەکە ئەمانەش با بوەستی کە ئەمانەش ملیونھا گەوھەری شەوچرای نایابی ئەدەب و زانیاری یان فەوتاندووە.

مەغولەکان ئەو نەندە کتیب یان ھەل رژاندە «دیجلە» کەرەنگی ئاوی ئەم شەطە گەورە یە رەش ھەل گەراوە، کتیب ئیستە وا لە کتیب خانە ی «شیخ عەبدولقادر گەیلانی» دا خاوەنە کە ی لە سەری نوسبوو ئەم کتیبەم لە ناوی ئاوی دیجلە دا لە شوێنیکا دەرهانی، ئەو نەندە کتیب یان ھەل رژاندبوو وە کو دور گەییکی لی ھاتبو وە ئەم کتیبە کەوتبوو و شک ی، ئیستەش شوێنەمای تۆزی تەربوونی پێوە دیارە.

ئەو کتیبە ئیستەش ھەبە، ئەتوانن سەیری کەن. بە ئی بە داخەووە سەرمایە ی زۆری زانیاری و ھونەر و ئەدەبی ئیمەیش و جیھانیش بەو ھۆیانەووە تیاچون لە گە ئی ئەو شە ئەگەر ھەول بەدریت وە دلسۆزی بکریت لام وایە لە زۆر کونوقوژنا لە ناوی مالان و کتیب خانەکاندا وە لە پەراویزی کتیبەکاندا ھەروەھا لە کتیب خانەکانی ئەمریکا و ئەوروپا دا یان لە میصر و تورکی یە دا ئەگەر کەسی بیت بگەری بە شوینی شوێنەوارە کاتماندا شتی نایابی زۆر ئەدۆزیتەووە، ئەو کارانە سپاردەییکی پیرووزو گرنگن کەوا بە ئەستۆی خوێنەوارە لاو بە تینە کاتمانەووە کە لە ئایندە دا ئەو ئاواتە بێرنەدی.

مه‌حوینی

مه‌لا موحده‌مه‌دی کورپی مه‌لا عوسمانی بالخی، «۱۸۳۲ - ۱۹۰۶» م.

وه‌کو نه‌زانن بو‌په‌ی بردن به‌کارکردی ته‌صه‌وووف له‌ نه‌ده‌نی کوردی دا، بو‌هه‌ر
نیوه‌ییك شاعیریكهم هه‌ل بژاردوه،
جه‌زیرنی بو‌کرمانجی ژوروو، مه‌وله‌وینی بو‌هه‌ورامی، مه‌حوینی بو‌کرمانجی
خوارو
شیخ‌عومه‌ر ضیائوددینیش به‌ناوی مورشید وه‌پیریکی به‌ناوبانگی ته‌ریقه‌ت که
شاعیریش بوه.

سه‌باره‌ت به‌ژبانی مه‌حوینی لام‌وايه نه‌وه‌ی ده‌رباره‌ی ژبانی نه‌و له‌پیشه‌کی
دیوانه‌که‌یا، نه‌وه‌ی جه‌نابی ماموستا مه‌لا که‌ریم وه‌کا که‌حه‌مه‌ی کورپی ماموستا، که
ئه‌وانیش بیروباوه‌ری نوسه‌ره‌کانی تریان له‌پایانی دیوانه‌که‌دا یاس کردوه وا له‌خوینه‌ر
ئه‌کات تاراده‌ییك له‌ژبانی مه‌حوینی شتیکی لی حائی ییت.
مه‌به‌ستی من له‌م نوسینه‌دا ته‌نیا پروون کردنه‌وه‌ی په‌یوه‌ندی نیوانی مه‌حوینی خو‌یو
ته‌صه‌وووفه، هه‌روه‌ها، ته‌صه‌وووف تا چ‌پراده‌نی له‌شیغری مه‌حوینی دا نه‌دره‌وشیته‌وه‌و
هه‌ستی پی نه‌کریت.

یه‌که‌م :

سه‌باره‌ت به‌شخصی مه‌حوینی خو‌ی نه‌وه‌ی بو‌هه‌مولاتی پروونه، مه‌حوینی مه‌لاچاک بوه وه
له‌ناوی خیزانیکی صوفی مه‌سه‌له‌ک و ثانی‌ی دا‌چاوی کردوه‌ته‌وه‌و ژباوه‌و، هه‌م مه‌لاو مه‌لازاده‌یه
هه‌م خو‌یو باوکی گه‌وه‌یده‌و دل‌به‌سته‌ی ته‌صه‌وووف بون.
به‌لام ئایا مه‌حوینی تا چ‌پراده‌نی له‌مه‌یدانی ته‌صه‌وووف دا پیش که‌وتوه نه‌مه‌یان هه‌م له
سه‌رگوزه‌شتی ژبانیا نوسراوه وه نه‌وه‌ی بو‌یه‌کیکی وه‌کو من به‌وجۆره‌ی مه‌حوینی خو‌ی له
شیعه‌کانیا درکانه‌ویه‌تی، ده‌رئه‌که‌وی، مه‌حوینی نه‌گه‌یشتوه‌ته‌پایه‌ی که‌مالی ته‌ریقه‌ت، که
بریتی ییت له‌ئیرشادی موطله‌ق، به‌و جۆره‌ی له‌ئېصطیلاحی صوفی‌یه‌کاندا هه‌یه.

وه رگرت وه دلی موریدی پی پاك و پرووناك كاته وه وه تهگەر دهردیكى دهرونی
ههیه چاره ی کات.

گرنگ تهوه ته تهم کارتی کردن و دهس کاری به ههم مورید ههستی پی تهکات
که، چی بوکراوه ههم خهلیفه، خو تهگەر ته وه تهوه ججوهه مورشید خوی بی کات به
هیزو پیزترو به که لک ترو به کارتره.

قوناغی سی ههم:

تهم قوناغه، به ده گمهن وه له دهیان ههزار خهبات کارو گیان فیدا کارا به کیکی
تهیگاتی، پایه ی روخسه تی جیا بونه وه له مورشیده، واته مورید له مهقامی فهنا
تی بهریوه و گه یشتوه ته بهقا، وه لهو گوره پانه شا تا تهوه ی خودا کرد بیته نه صیب
پیش کهوتی وه بوخوی بویتنه مهردی مهیدان جا تهوه ئیر ئیجازه ی ئیرشادی
موظله قی تهدریتی وه تهیته مورشید وه ماموستاو ریبه ر.

ههروه کو له کتیبه که شا نویسمه مورشیدیش دوو جورن ههیه کامیله و ههیشه
کامیل و موکه میله، کامیل تهوه ته خوی گه یشتوه ته بهقا به لام توانای ئیرشاد واته
ماموستای و دهرس گوته وه ریبه رایه تی نه، به لام کامیلی موکه میل تهوه ته ههم خوی
پی گه یشتوه ههم ته توانی شاگردو مورید ریبه ر بی بکات و بیان گه ییته لوتکه ی
مراز، جا، ئا به و جوره ئیجازه یه ته لئین ئیجازه ی ئیرشادی موظله ق بو نمونه ههروه کو
چون مهولانا خالید له لاینی شیخ عهبدو لالی دیلهوی یه وه ئیجازه ی درابو یان به و
جوره ی که مهولانا خالید ئیجازه ی شیخ عوسمانی ته و پله و بری له گه وره پیاوانی تری
داوه، جا ته وانه ی گه یشتنه ته وه مهقامه ئیر پی یان ناوتری خهلیفه، به لکو ته بنه
مورشید، ته نانه ت ته گهریش پی یان بگوتری خهلیفه واتا ییکی تری ههیه، وه
به واتای جی نشین و جیگه داره، وه جگه ته وهش خو هه ر ته نها گوته و نویسنه که نه،
به لکو له کرده وه ی ته و که سه شا ههست ته کری، چونکه ئیر ته و که سه خوی دهست
ته کاته ئیرشادو خه لک پی ته گه ییته و ته یته خواوه نی موریدو خهلیفه و کهرامات و
ته ئیراتی مهعنهوی، تهم جورانه بی گومان وان له مهقامی به قادا جا له وه و دوا خوی و
بهختی خوی تاکوی پروات وه له ده ریای مهعنهوی یات دا چی دهست کهویت،
تهوه یان مهگەر خو یان و خودای خو یان بیزان.

له ناوی ئەم پایه بهرزانهش دا هەل ئەکەوی ئەوەندە پایه بهرزە خۆی ئەیتە سەر
زنجیرە ی تەریقەتیک وە ئەیتە عەبدولقادری گەیلانی یان ئەیتە بەهائوددینی
نەقشبەند یان ئەحمەدی ریفاعی و مەولانای پۆمی و عومەری سەهرەوەردی و
غەزالی و عەرەبی و ئەوانی تر.

ئێستە دێنەووە سەری باسی مەحونی وە ئەلێم مەحونی بەهۆی مەقامیک
عیلمی یەووە کە بویەتی، وە بەبۆنە ی ئەووە کە باوکیشی خەلیفە ی شیخ عوسمان بوە
بیگومان خەلیفەییکی ماقول و خاوەن مەقام بوە، بەلام مورشید نەبوە، چونکە هەم
خۆی شتی وای نەگوتووە، هەم هەروە کوگوتمان ئەگەر مورشید بوای شیخە کە ی،
واتە حەزرەتی بەهائوددین ئیجازە ی ئیرشادی ئەدای، هەم خۆی ئیرشادی ئەکردو
ئەویش خەلیفە و موری دی ئەبووە شوینی دیار بووە هەم مەحونی خۆی بەدەمی خۆی
هاواری بی کەسی و بی دەسی ئەکات لە گۆرەپانی تەصەووف دا، هەروە کو کە ئەلی.

چبکەم نەئەو کە سەم کە کەسم بی لەلا بەکەس
خۆشم نەگەیمە ئەو کە سە ئەو من بکا بەکەس
هەروە ها ئەلی:

لە ناکەس کاری یا خاکم بەسەر پۆی بەبا عومرم
خوا تۆ بمژینە تا لەبەر قاپی کەسی ئەمرم
بە ضایع چو لە «مالا یعنی» یا وە قتم هەمو، یە عنی
دەبی وە قتی لە «بوالوقت» ی بخوازم دا تیا بمرم
یان کە ئەلی.

کەدایە ی خاکت ئاخر هەردەبی بگریته باوہش خۆی
بکە خاکی بەسەر خۆتا لە قاپی «بوتورانی» زوو
بەتانی عەکسی ئەو دیدارە دل سوتا موزە ککایە
کەتانت راگرە سازوبە جیلووی ماہتانی زوو
دەنی طەبعی ی بەجاری عالەمی داگرت ئەوا «مەحونی»
درەنگە ئیلتیجایە بەر رەتی عالی جەنابی زوو

هەروە ها لەچەن شوینیکی تری ئەم دیوانە شا، مەحونی سکالای بی دەسەلاتیو بەمراز
نەگەشتن ئەکات، واتە، نەئیمە بەلگەییگان بەدەستەو یە مەحونی گەیشتیئە پایە ی

که مالی ته صه ووف، نه خویشی شتی وای گوتوه، به لکو به پیچه وانه وه ئه بینین شه یدایه به شوینی که سیکا که دهستی بگریت وه بیگه ییته مرار.

ئوهی به دهستانه وهیه ئه وه ته مه حوینی به کیکه له خه لیه کانی شیخی به هائوددین، وه خویشی داخیه تی که بوی نه کراوه بگاته ئه شوینهی ئه بوایی بیگاتی.

ئهم چهن شیعره، بیگومان زور پرووناکن وه پیویستی به لیک دانه وه نیه، جگه ئه موصطه له خانه ی که به کاری بردوون، وه کو «بول وه قت» یان «بوتوراب»، ههر چهن له بهشی موصطه له حاتا باسیان کراوه، لیره شا ئه لیم بولوه قت ئه بیته مورشیدی پایه بهرز، واته خاوه نی کات و چه رخی خوینه ی، به لام «ئین ولوه قت» به موری، وه به و ریوارانه ئه لین، رۆله ی کاتن نه ک خاوه نی کات، واته ههر ده مه ی وان له کات و مه قامیکاو، دانه مه زراوون، وان له گوران و پیش که وتنا، له م پله بو ئه و پله جا ئه مه ههروه کو ته مکین وه ته لوین وایه، خاوه نی ته مکین ئه و گه وره پیاوانه ن که پی گه یشتونو دامه زراون وه خاوه نی ویلایه تن، به لام خاوه نی ته لوین ههروه کو ئین ول وه قت و له گوران و جاری ریگا ئه بریت و نه گه یشتوه ته مه نزل. جا (مه حوینی) ئاواتی خواستوه بو، بولوه قتی که فریای که ویت، ههروا که ویستویه تی په نابه ریته بهر قاپی بوتوراییک، بوتوراب واته خاوه ن ئاستان، یان گه وره پیاوانی ته صه ووف، یان، حه زره تی عه لی، که سه رزنجیره ی ره یبازه کانی ته صه ووفه.

جالیره دا مه به ستیک له ژبانی مه حوینی دا ههیه سرنجی را کیشاوم، وه نه یشم دیوه هه یج کام له تویره رانی ژبانی مه حوینی باسی لیوه بکه ن ئه ویش ئه وه ته ههروه کو یمان مه حوینی سکالا له دهستی بی که سی ی ئه کات، وه بوکه سی ئه گه ری دهستی بگریت، جا، که سی مورشیدیکی وه کو شیخی به هائوددینی هه بیته چون ئهم سکالایه ئه کات؟، لیره دایه بومان ده رته که وی ئهم سکالو هاواره هی ئه و ماوه یه ته که مه حوینی مورشیده که ی له دهست داوه، وه له دهست دانی مورشیده که (فهراغ) واته به چران و بوشایی ییکی گه وره ی خستوه ته ژبانی مه حوینی به وه، وه ئهم ماوه یه ش که م نیه به لکو خو ی عومریکه، ئهم ماوه یه بیستوشه ش ساله شیخی به هائوددین له سالی «۱۲۹۸» ک دا له دنیا ده رچوه وه مه حوینی له سالی «۱۳۲۴» ک دا لیره دایه ئه پرسین که واته چون بوه مه حوینی ئهم هه موه ماوه یه به بی مورشید ماوه ته وه؟

بۆ وه لām دانهوهی ئەم پرسیاره ئەنی چهن سالی بگهڕینه دواوه.

سهیر ئەکهین مهحوی مهلاچاکه و پئی گه‌بشتوه و خه‌تیێ مزگه‌وتی ئیامی ئەعظمه‌مه له‌به‌غدادا، وه لام وانیه له‌م کاته‌دا سه‌رگه‌رمی صوفیه‌تی ی بوییت، به‌لکو سه‌رگه‌رمی ئەو دانشه‌بوه که پئیوستی مه‌لاچاکێک بوه.

مه‌لای کوره مه‌لایه و خوین گه‌رمه‌و به‌بۆنه‌ی خو‌ی و باوکیشیه‌وه ریز لی گه‌یرو. ئەگه‌ریش سه‌رگه‌رمی صوفیه‌تی بوای بێگومان پاش ته‌واوکردنی مه‌لایه‌تی، یان ئەچو بۆهه‌ورامان بۆ خزمه‌تی شیخی به‌هائوددین، یان لای باوکی ده‌ستی ئەکرده سلوک، به‌لām ئەم مه‌لا گه‌نج به‌ناوبانگه که ئیسته له‌شاره‌که‌ی خو‌یا ئەندامی دادگایه‌و موچه‌خۆری میری‌یه‌و له‌جیهانی صوفیه‌تی و مه‌لایه‌تی تۆزی دوره، له‌سالی «١٨٦٨» م دا باوکی له‌دنیا ده‌ر ئەچیت، به‌لām مه‌حوی به‌هوی مه‌لاچاکێ و لیاقه‌ته‌وه ئەیته جی‌نشینی باوکی وه ده‌ست‌ئه‌کاته «ته‌دریس» له‌م لایشه‌وه شیخ به‌هائوددین بۆ حورمه‌ت لی‌گرتن وه‌بۆ چۆل نه‌بونی شوینه‌که‌ی مه‌لا‌عوسان، وه هه‌روه‌ها بۆ سه‌ره‌رشتی موریده‌کانی، مه‌حوی ئەیته جی‌نگای باوکی له‌ ته‌ریقه‌تیشا، به‌لām جی‌نشینی ته‌ریقه‌ته‌که وه‌کو مه‌لانی که نیه سه‌باره‌ت به‌ کاروباری مه‌لانی‌یه‌که مه‌حوی ئاماده‌ی بوه، خو‌ی مه‌لابوه، به‌لām ته‌ریقه‌ته‌که پئیوستی به‌ سلوک وه ته‌زکی‌یه‌ی ده‌رون وه ره‌نجی لی‌شاره، له‌ولایشه‌وه ده‌رس‌وتنه‌وه‌و ئەرکی مال‌ که‌وتوه به‌سه‌ری مه‌حوی دا، له‌ئاوا حالیکه‌ی گومان مه‌حوی هه‌ر ئەوه‌نده‌ی پئی‌کراوه که کاروباری خانه‌قاو ئەرکی مال‌ بیا ته‌ریگاوه، به‌م جو‌ره ده‌ر ئەکه‌وی به‌وجو‌ره‌ی بشی مه‌حوی نه‌یه‌ره‌ژاوه‌ته لای صوفیه‌ته‌که‌وه، جا تا تۆزی دامه‌زراوه‌و تۆزی چۆته‌ سه‌له‌وه‌و که‌وتوه‌ته بیر‌ئه‌وی سلوک بکات مورشیده‌که‌ی له‌دنیا ده‌ره‌چیت، له‌م کاته‌دا ته‌مه‌نی نزیکه‌ی په‌نجاساڵێک بوه وه ئیتر لی‌مورشید ئەمینته‌وه له‌ولایشه‌وه جی‌نشینی شیخی به‌هائوددین که‌شیخ حیسامه‌دینی کوری بوه، له‌ته‌مه‌نی بیست ساڵ‌دا بوه، بگه‌ر مه‌حوی مه‌لاچاکێ په‌نجا ساڵه نه‌یتوانیی دلی‌خو‌ی رازی کات به‌وه‌ی بیته‌ موریدیکێ شه‌یدای شیخ حیسامه‌دین، لام‌وايه هه‌ر ئەوه‌ی پئی‌کرای لی‌وه‌فای نه‌کات وه په‌یوه‌ندی دۆستی له‌گه‌ل نه‌بریت، هه‌روه‌ها لام‌وايه ئەم قه‌صیده‌یه‌شی سه‌باره‌ت به‌ جی‌نشینی شیخ حیسامه‌دین له‌جی‌گه‌ی شیخی به‌هائوددینا نویسی که ئەلی.

دلی بردم به شوخی، دوله‌ریکی تازه، سهر له‌نوی
 موبارهك بێ له‌دل، سه‌وداییکی كه‌ی، كه‌وته سهر، له‌نوی
 كه‌چ نه‌برو دیده‌ئاهو شو‌رشین خو فیتنه‌جو تورکی
 خوروش و شو‌روشین خسته ناو نه‌هلی نه‌ظهر له‌نوی
 له‌ئاخرا نه‌لی.

به‌شیوه‌ی شکلی شیرینی وه‌کو کا‌کۆلی موشکینی
 به‌شیوی کردوه نه‌حوالی مه‌حوی ده‌ربه‌ده‌ز له‌نوی

لێ‌ده‌دا مه‌به‌ستیکی گ‌رنگ هه‌یه كه‌ شیای ب‌اسه ، نه‌ویش نه‌وه‌ته له‌م خولی
 ب‌ی‌مورشیدی و دلته‌نگی مه‌حوی به‌دا ، شیخ عومهر ضیا‌ئوددین ، برای
 با‌وک‌وداییکی شیخ به‌ها‌ئوددین ، ئیرشادی کردوه ، وه به‌شاهی‌دنی هه‌م‌وی
 گه‌وره‌پیا‌وانی نه‌وده‌مه وه هه‌م‌وی مه‌لا‌چا‌کانی نه‌و‌رۆ‌زگاره ، هه‌روه‌ها به‌شاهی‌تی
 كه‌سیکی وه‌کو كا‌ك نه‌حمه‌دی شیخ و مه‌لا‌قادی بیاره‌و هه‌زاران دانشمه‌ندو
 خوداناسی نه‌و رۆ‌زگاره ، هه‌ل‌كه‌وت‌وت‌ترین مه‌ردی مه‌یدانی ته‌سه‌ووف له‌ خانه‌دانی
 شیخ سیراجه‌ددینا ، هه‌زه‌تی شیخ عومهر بوه ، وه به «صاحب الوقت» وه «مجدد
 القرن» دانراوه ، واته‌ خوا‌هن ده‌سه‌لانی مه‌عنه‌ویی وه تازه‌كه‌ره‌وه‌ی سه‌ده‌ی
 پان‌زه‌هه‌می كۆ‌چی بوه ، سه‌دان م‌وریدی وه‌کو «شیخ محمد امین الكردي» له‌م‌ی‌صر
 وه شیخ «قاسم القيسي» له به‌غدا نه‌لقه‌ی ئیراده‌تی نه‌و‌ذاته‌یان کردوه ته‌ گوی ، وه
 نه‌وه‌تا ریزی ناوی پ‌ری له‌ خه‌لیفه‌کانی نه‌م‌ ذاته ، هه‌م یادی مه‌ردانی دوو ، وه هه‌م
 له‌ بنه‌م‌اله‌کاندا جه‌نابی ماموستا مه‌لا‌كه‌ریم ناوی نویسون .

ئه‌لێم سه‌یر نه‌وه‌ته چۆن بوه جه‌نابی مه‌حوی ، له‌کاتی‌کا نه‌و هه‌موه سکا‌لایه
 له‌ده‌ستی حالی پ‌ه‌ریشانی خوی کردوه ، چۆن خوی نه‌گه‌یاندوه ته‌ بیاره‌و له‌و
 سه‌رچاوه‌ی ته‌سه‌ووفه به‌هره‌مه‌ندی‌ت ؟ جا لام وایه هوی نه‌م‌ کاره چهن شتی
 بویت ، لام واته‌ په‌یوه‌ندی مه‌حه‌به‌تی شیخ به‌ها‌ئوددین جو‌ری بویت نه‌یتوانیی
 له‌دلی ده‌رکات ، م‌وریدیش تا به‌ته‌وا‌ویی په‌یوه‌ندی ده‌رونی له‌گه‌ل م‌ورشیدی
 پ‌یشودا نه‌بریت ، له‌م‌ورشیدی تازه‌ی به‌هره‌مه‌ند نابیت .

دوو هه‌م ، دورنیه ته‌عه‌صوب نه‌و‌کاره‌ی کردنی . سی‌هه‌م ب‌گ‌ره لای‌نی
 م‌وریده‌کانیشی له‌پ‌یش‌چاو گ‌رتی ، چونکه نه‌و ته‌ن‌ها خوی حسیب نه‌بوه ، شایه‌ت
 نه‌گه‌ر نه‌و‌کاره‌ی ب‌کردانی هه‌م خزه‌مه‌کانی ده‌ردی سه‌ریان بو دروس ب‌کردانی ،

ههروا که جار جار سکالای کردوه له دهسیان ، ههم ئازاوه و دوو دهسته یی بکهوتایینه ناوی صوفی یه کانهوه .

به کورتی ی ههرچی بووه ههر جور بوه ، مهحوی ماوه ی « ٢٤٠ » سال ههستی ته نهانی و بی دهسه لاتی کردوه ، وه ئهم حالهشی له شیعره کانیایه ئاسانی ههست ئه کریت .

دیوانه که ی مهحوی ههروه کو که په نجه ی بو پائنه کیشین وه دیاری ئه که ی پریه تی له شوینه دهستی ته صه ووف ، وه بوئی خوشی ئه وجیهانه ئه دات له ده ماغی خواوه ن دئان وه ئه وانن ئه توانن ههستی ئه بوونه خوشه و ئه و نورو به ره که ته بکه ن ، له گه لی ئه وه شا باوه ری من له سه ری ئه وه ته مهحوی شاعیریکی صوفی به و مه عنایه تی به هه مو ههست و نهستیکی خوی ته رخا ن کردنی هه ربو ته صه ووف وه کو « ابن الفارض » یان جه لانه دینی رومی یان مه لای جزیری ، به لکو شاعیریکی زور به ده سه لاتی گوره پانی هونه ری شیعره و دیوانه که ی رازاوه ته وه به هه مو جو ره هونه رو مه به ستیک ، وه ته صه ووفیش کا که به شانیه ی خونی بو دانه ووه .

سه باره ت به موصطه له حاتی ته صه ووف سه ی ئه که ین ههم موصطه له حاتی عه ره بی به کار بر دوه ههم موصطه له حاتی فارسی ، وه بری جاریش له و موصطه له حانه ی گوریوه ته سه ری زمانی کوردی . له لاپه ره ی « ٣ » دا ووشه ی ناخودا وه باخودا ، ی به کاره یناوه .

له م به حری فیتنه به ئکی نه جانت بدا خودا

داوینی باخودا بگره به رده ناخودا

لیره دا دل گهرم کردنی مروف بوئه وه ی داوینی باخودایک ، پیاوی خودایک بگری به لکو له ده ریای ئاشوینی ئهم جیهانه رزگار بیت ئه وه خوی ته صه ووفه ، ته صه ووف پال به ئنسانه وه ئه نیت بو به ده ست هیانی مورشید . له لاپه ره ی « ٥ » دا ئه لی .

تازولمه تی وجوده ، ته ریکی له نوری عیشق

سیبه ر نه ما هه تاوه که مهحوی نه ما خودا

ئه مهش ته صه ووفیکی ئاشکرایه ، ههم له به کار بردنی موصطه له حاتی زولمه تی وجود ، نوری عیشق ، ههم له مه فهومه که دا ، چونکه ئه وه ئه گه یینی ، تاوه کو ئهم وجوده ناسو تی به ماوه واته تاحاله تی ماده ده په رستی و شوین که وتنی داخوازی

ناپهسه ندى نهفس بئى ئهوه نهفسى ئهوكهسه پاك نه به تهوه ، به لام ئهوكهسه
توانى تاريكى وجود ، واته تاريكى خو ويستى و خو بهزل زانى لابردهوه
نوكرانى ذاتى كرده پيشه واته بويه خواوهنى «ايتار» ، وا لهروناكى نورى خودا «نورى
عشق» بههره مند تهيت .

ئهلى ئهمانه نهما ئهوه سيهر نهماوه سيهر هى چى به ؟ هى مادده به ، كه سيهر
نهما ، دياره ههتاوه ، كه وجود ، واته لهشى نهفسانى و حيوانى نهما ئهوه «فهنا» به
له ذاتى خودادا ، واته خو له بيرچوه تهوه وه ههسته ناپهسه نده كانيشى تورداوه ، چى
له بيره ؟ خودا .

واته ئهگهر مه حوى توانى خو وه وجوده ناسوى و ههسته حيوانى بهكهى
نهفسى ئهمارهى خو تورداوت ، ئيتر ئهوكاته ههه خوداى له ياده و ههچى ترى
له يادنيه ، ته نانهت خويشى .

ههه له و لاپه ره يه دا گوم بوانى چولى مه حه بيه قى خودا ، ئيصطिलाحي عه ره بى و
فارسى به كه ئهه گور بويه ته سهرى كوردى .

له لاپه رهى شهش دا ، سوزى عشق ، جه لالى خه يالى ئهوم له دل ، ههه
موصطه له ح ههه مه فهوم كهش ته صه ووه وه كو گوتمان «قلب المؤمن عرش الرحمان»
حه ديته .

جا ئهلى ئهه وه كو ئهوه وا به ئاسمانك له ناوى دانه كوئى ياك دا جى
بيته وه ، دياره به ره والته شتى و ناكوئى ، به لام له گهلى ئهوه شاتى كوئى صوفى
بوگه يشتن بهو ئاوا ته به ره وژى بيته پيشه وه دهرونى ئهه شايسته بى ئهوه پهيدا بكات كه
نورى خوداى تيا بدره وشيته وه .

له لاپه رهى (٧) دا ، موصطه له حى «كارى دل توينه وه» به كار ديريت «بهس كارى
دل توينه وه مه حوى له پيشته» موصطه له حكه كردويه به كوردى ، له ناوى صوفى
مهسله كاندا موجه دهه ، واته خه بات مه شهوره ، مه بهست ئهوه ته به ره وى كردنى
موبه مو له قورئان و سونهت ، ههروا گالته نيه ، ههه ئهوه ته ئهلىن ، صيراطى
موسته قيم ، واته ريگه راسى ئيسلامى گرتنه بهر ، له موباريك ترو له ئه لاس
تيژره ، وه ههه له بهر سهختى ئه ور يگاته كه ئه گهر هيدا به قى خودا له پالا نه بيت سهه
ناگريت ، «اهدنا الصراط المستقيم» سورهى (حه مد) .

زۆر جار له باوکم به رهحمهتی ، بیستومه ئه یفه رمو رو له ، ئه وهی بیهوی له م
ریگایه دا به هره ییکی دهست که وی ، ئه بی خوینی خوئی بکات به ئاو ، که کینایه بو
له ره نهج و خه باتی بهرده وام .

له لاپه ره ی « ۸ » دا ئه لی .

هه تاهه ق ناصیره هه ره هه قه مه نظور

وه کو مه تصور ئه گهر بکهن به دارا

نه گه یه ئه و جوانه و گه یه پیری

مه ده د یاپیری پیرانی بوخارا

باسی مه نصوری حه للاح وه هه ق گوی مه تصور ، هه روه ها ووشه ی پیر ، که بو
مورشیده ، وه پیری پیرانی بوخارا که شاهی نه قشبه نده ، وه ووشه ی شیخ وزاهیدو
عیشق که له م پارچه شیعه دا هاتون ، هه موی په نهج را کیشانه بو ته صه ووف .
پاشان باسی « بولوه فا » ئه کات ، بی گومان مه بهستی مه حوی حاجی
شیخ عه بدوله حانی شاعیره کوری شیخ عوسمانی ته ویله که نازناوی له شیعه دا
بولوه فایه .

وا به ناویانگه شیخ عه بدوله حان مورادبوه ، وه له هه رسی براکه ی تری
له ته ریه تا ، دهس رویشتر بوه ، به لام له ته مه نی « ۳۴ » سالیدا له سالی « ۱۲۸۵ » ک
دا له دنیا ده رچوه .

له لاپه ره ی « ۱۳ - ۱۶ » دا ووشه ی ته صه ووفی زۆری به کار هیناوه ، ئه لی .

که هه لگرسا له نوری باده شه معی حوسنی جانانه

نه چیه سه ر طه ریه ی حه زره قی په روانه دل چبکا ؟

یان له پایانی غه زه له که دا که ئه لی .

له هه رجی ییک هه لی خورشیدی عیشق گول روخان مه حوی

ئه گهر عه قلی بی ، له وجیگه ئاونگی عه قلی چبکا

ووشه کانی ، نوری باده ، ته ریه ی حه زره قی په روانه ، خورشیدی عیشق
گول روخان ، هه مویان ، موصطه له حاتی ته صه ووف ، لیره دا ئه بی بلین ، خو
موصطه له حاتی ته صه ووف ئه وه ناگه یینی ، ئه ووشانه له وتووێژی ترا به کار نابری ،
زمان هه ر زمانه ، بوغونه ، سه بر ، ته وه ککول ، یان عیشق یان باده یان دل ، یان
به قا ، فه نا ، له طیفه وه ئه وانی تریش ، هه موی به کار ئه برین ، به لام لیره دا

شیوهییکی تایبەت پەیدا ئەکەن وە ئەخەرنە قالیکی ترهوه که بو کارناسی خوئی
 دیاره ، حەب وە حوبوب ، لای پزیشک شتیکهو لای خاوەن کشت وکال
 شتیکه ، دەرزی ، لای پزیشک شتیکهو لای خەیات واتاییکی تری هەیه .
 بەراستی لەوردەکاری شیعوو ووشە ئازایی و نازک کاریدا ، مەحوئی دەستیکی
 بالایی هەیه وکو ئەلی ... «هەر بەخوئی ئەکەوی» .
 لە لاپەرە (١٦) دا ووشەیی دەرویش ، سووچە ، کەشقی تاریکی ی ، نوری
 عومر .

هەرۆه ها لە لاپەرە (١٨) دا ، جونون ، ئادایی عیشق دوبارە مەنصور وە «انا
 الحق» ، هەمووی موصطەلەحاتی تەصەووفە ، لەپایانی قەصیدەکەدا لە لاپەرە (١٩)
 دا ئەلی .

دلّ له ئیدراکی حەقیقەت بی بەشە بی داغی عیشق
 مەحوئی یا ، دانا دە بی بەم چاوە بینایی بکا
 تیکرای شیعرەکە ، بە لکو هەمووی قەصیدەکە تەصەووفە .

مەحوئی ئەلی دەرکی حەقیقەت ، واتە گەشتن بە یەقینی خوداناسی ی ، وە
 حەقانی مەعنەویی ، بە بی گرتنە بەری رینگەیی عیشق خودا ، واتە رینگەیی
 تەصەووف ، ریک ناکەوێت واتە دلّ عیشقی تیانهبو ناتوانی دەرکی حەقیقەت
 بکات ، جا لێره دا ، ئەلی ، داغی عیشق ، داغ ، یان داخ کردن بو زورشت
 باوبو ، بو ئازاردان ، خەلکیان داخ کردو ، بو چارەیی نەخوشتی ، ئینسان و
 حەیان ، داخ کراون ، وە لە هەمووی باوتر چوارایی و مەرومالات ، داخ کراون
 بو ئەوهی دیاریی خاوەن دارن ، وە خاوەنە کەیشیان دیاریی یه .

مەشهورە ئەلی مەرگی فلان داخی نا بە دلّانا ، داخ بە دلّی کردین ، لێره دا ،
 بوخەفتیش بە کار ئەبری ، یان ئەلین ، داغی دلّی (لاله) ، لاله ، مەبەست لە گوڵی
 شەقایقە ، ئەوه تا ، بنی پەرەیی گوڵی شەقایق مۆریکی رەشی پێوه یه ، ئەلی ی داخ
 کراوه ، جا ئەلین ئەمە داخی عیشقە نراوه بە دەرونی شەقایق دا ، بە لام لەبازاری
 تەصەووف دا ، داغی عیشق مەبەستە لەوهی ئەو کەسە عاشقی کەسیکه ، وە ئەوه ،
 ئەو کەسە دیاریی کردووه ئەو دلّی داغ کردووه بو خوئی ، بە کورتی نیشانەیی

مورشیددارینی و ئی مورشیدی به ، دیاره ئه و که سه ش ماموستا و پیره و به له دو شاره زا کهوته پیشیه وه وا گومانی تیانیه که نه گاته مراز .

مه حوی ئه لی ، دل له ئیلراکی حقیقه ت بی به شه بی داغی عیشی « که وایو نه گهر دل ، داغی عیشی پیره بو له ئیلراکی حقیقه ت بی به ش نیه و چاوی کراوه ته وه و بینایی هه یه و که شنی حیحایی بو بو وه و خواوه نی موشاهه ده و بینیه .

« مه حوی یا ، دانا ده بی به م چاوه بینایی بکات » واته به چاوی دل . هه ره که س خوی به دانا نه زانی ئه بی هه ول بدات چاوی دلی بکریته وه نه گینا شیت و بی عه قلیش ، ته نانه ت : حه یوانیش چاوی سه ری هه یه و شت ئه بینی ، که واته به صهره یان چاوی سه ره هه موی تیدا به شدارن ، ته وه به صیره ته ، واته چاوی دهرونه که ته نهاهی دانا یان وه گه وره پیاوانه ، که واته پیاو ته وه ته به چاوی دهروون بینی . له لاپه ره ی « ۳۶ » دا ، ئه لی .

گهر عاشقی له خونی جگر قوم ده ده مه ده

مه ی خواره خام کاره هه تا هاوو هو ده کا

ئه مه ش هه ره په نه جه را کیشانه بو عیشی حه قیقی وه ته سه ووف ،

گه وره پیاوانی ته سه ووف زورجار ئاموزگاری موریدی تازه کار ئه که ن که ئه گهر هاتو دل گهرمی و نورو به ره که ت ده سی دا ، ئه بی خوی بگریت وه ده نگه ی لی به ره ؛ نه بیته وه و نه گریت و هاوار نه کات ، ئه لی هه تا خوی بگریت وه هاوار نه کات به هره ی زیاتری ده س ئه که وی ، ته وه تا ته وانه ی پی ته گه ن و ته به نه مورشید یان پیاو ماقولی ریاز ، ئارامی و له سه رخوئی ئیکی تایه تیان هه یه جا نمونه که ی له عیشی مه جازی و مه سته مه جازی دا هاوردوه ته وه ئه لی ته وه ی تازه فیری مه ی خواردن بویت به توژی مه ی سه رخوش ئه بی ، به لام ته وه ی له مه ی خواریدا ده وامی بو هه روا به گالته سه رخوش نابیت .

له یاد تانه له باسی بایه زیدی به سظامی دا گوتمان له وه لامی ئه و که سه دا که گوتبوی ئیمه پیکیمان خواردوه ته وه هه تا هه تایه مه سته کردوین ، بایه زیدگوتی ئیمه ده ریایک هه ل ئه لوشین هیشتا هه ره تینومانه و تیراو نابین .

له لاپه ره ی « ۳۴ » دا هه میسان باسی مه تصور وه ذاللتی کردوه جه نایی ماموستا مه لا که ریم ئه لی مه به ست له (ذاللتی) پیغه مبه ره ، دیاره ته وه ش بو چوونیکه به لام

من لام وایه مادام باسی مه‌نصور کراوه که‌صوفییکی لی‌قه‌وماوی ده‌ستی صوفی نه‌ناسان بوه ، مه‌به‌ست له‌م ذوالنونه‌یش ذوالنونی میصری به‌که سه‌رقافله‌ی ته‌صوفی میصره (٢٤٥ک) له دنیا ده‌رچوه .

ئه‌ویش هه‌روه‌کو جه‌لللاج ئازار دراوه‌و زیندان کراوه‌و ده‌ربه‌ده‌ری زو‌ری کیشاوه .

له لاپه‌ره‌ی (٣٤-٣٥) دا ووشه‌ی پیری موغان و ، موغ‌به‌چه ، رینگه‌ی طه‌له‌ب و مه‌ولاناو داغ به‌دل و جه‌رگ دا نانی ، کردوه که‌هه‌موی موصطه‌له‌حاتی ته‌صه‌ووفه پیری موغان موغ‌به‌چه له‌ووشه به‌کاربراهه‌کافی خواجه حافظه ، پیری موغان له‌بناغه‌دا به سه‌روکی دینی زه‌رده‌شتی به‌کان وه هه‌روه‌ها بو‌خواه‌ن مه‌بخانه‌ش به‌کاربراهه ، موغ‌به‌چه واته مه‌ی‌گپ‌ریان شاگردو به‌رده‌ستی پیری موغان .

به‌لام له ته‌صه‌ووف‌دا مه‌به‌ست له‌م پیره پیری ته‌ریقه‌ته‌و ئه‌و باده‌یه‌ش باده‌ی مه‌عنه‌وی به‌که به‌هوی مورشیده‌وه ئه‌دریته ریبوارو مه‌ستی ئه‌کات ، وه لام‌وایه مه‌به‌ستی مه‌حوی له مه‌ولانا لیره‌دا جه‌لالودینی رومی بیت هه‌رچه‌ن له‌فارسیدا مه‌ولانا بو‌مه‌لا به‌کاربراهه به‌لام له ئه‌ده‌ی یاتدا زو‌رتری بو‌جه‌لالوددین رومی وه بری‌جار بو‌مه‌ولانای جامی به‌کاربراهه . رینگه‌ی طه‌له‌یش ، هه‌مان سلوکی ته‌ریقه‌ته . له لاپه‌ره‌ی (٥١) دا ، که ئه‌لی ، مه‌حه‌به‌ت مه‌ذه‌بت بی وه مه‌یکه‌شی مه‌شه‌رت بی ، دیاره به‌کی له‌ناوه‌کافی ری‌ره‌وی ته‌صه‌ووف ریبازی مه‌حه‌به‌ته باسی مه‌ی‌که‌شی و مه‌ی‌خواردن و مه‌ستی مان کرد .

له لاپه‌ره‌ی (٥٥) دا له‌پایانی قه‌صیده‌ییکا ئه‌لی .

دلّه عه‌رشى خودا مه‌حوى خه‌جالت به له‌به‌ر غه‌فلت

که بو‌ته بو‌ت‌که‌ده‌ی بی به‌ره‌مه‌ن یا ده‌یری بی‌راهیب

زو‌تریش وتمان ئاوانی صوفی ئه‌وه‌ته دلی بیته جینگه‌ی نوری خودا وه‌یادی خودا له‌دلی دوور نه‌که‌وێته‌وه به‌لکو گوتمان دل ده‌بیته جینگه‌ی مه‌ذکور واته خودا، یان (موسه‌مما) واته خودا ، چونکه کاتی نوری خودا له‌دلی دره‌وشایه‌وه ئیتر ذیکروئیسیم پیوستی نه ، خاوه‌ن ناو خوی حازره .

هه‌میسان ئه‌و جه‌دیته‌ش دێته‌وه یاد که‌گوتمان «قلب المؤمن عرش الله» یان جه‌ذیشکی قودسی که خودا ئه‌فه‌رمی ئه‌رزو ئاسمانه‌کان جینگای منیان تیا نایته‌وه به‌لام دلی به‌نده‌ی خاوه‌ن باوه‌ر جینگه‌ی منی تیا بو‌ه‌ته‌وه .

جا ، مه‌جوی گله‌یی له‌دلی خوێ ئه‌کات ، ئه‌لی ئه‌ی دل تۆ ئه‌بوائی ئیسته
جیگه‌ی خودا بویه‌یت که‌چی تۆ خه‌جاله‌ت نات‌گری بویه‌ت بۆت‌خانه‌ی بی بۆت و
ده‌یری بی‌پراهیب ، واته‌ هه‌م چۆلیت وه‌هه‌م وه‌کو مزگه‌وتیش قه‌درت نه‌یه که
په‌رستگه‌ی موسولمانانه ، وه‌ ئه‌مه‌ش هه‌موی ده‌ردی غه‌فله‌ته ، له‌باسی
نه‌قشه‌ندی دا‌گوتمان ته‌واوی کۆششی صوفیه‌کان بۆ ئه‌وه‌ته له‌خودا غافل نه‌بن ،
ته‌نانه‌ت بۆ تا که‌ چرکه‌ییکیش ، جا ئه‌لی حه‌یف نه‌یه شوێنیک بکریت بیته‌ جیگه‌ی
خودا، ئیسته بوویته‌ جیگه‌ی غه‌فله‌ت له‌خودا ؟
له‌ لاپه‌ره‌ی (٦٧) دا ئه‌لی .

له‌ناوا باسی تۆبه‌ی تۆبو ئه‌م‌پرو ئه‌ی سته‌مگه‌ر شوخ
بخه‌ ئه‌م تۆبه‌ پاشی کۆشتنی من تۆی بو پیرت
وو شه‌ی تۆبه‌ و تۆبه‌کردن و پیرو ئه‌مانه له‌موصطه‌له‌حاتی ته‌سه‌وووفن ، ئه‌مه‌ جگه
له‌جوانی جیناسه‌کانی شیعه‌که .

له‌ لاپه‌ره‌ی (٧٠) دا ئه‌لی :
له‌پیی حه‌رامه‌ زه‌ی سیلسیله‌ی موقه‌دده‌سی عیشق
بی به‌شیرو مه‌گه‌ر ، هه‌لگری له‌دنیا ده‌ست

ئه‌لی زه‌نجیری پیروزی عیشق خودایی هه‌روا به‌گالته‌ ناکریته‌ پی ، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌که‌سه
ئه‌وه‌نده مه‌رد بیته‌ ده‌ست له‌دنیا هه‌لگریته ، بیگومان شیر که‌ زنجیر کرا ئیتر
هه‌رچه‌ن به‌ له‌ش و قه‌واره‌ شیر به‌لام تازه‌ دنیا به‌وچی چونکه‌ تازه‌ به‌سراوه‌ته‌وه‌و
ده‌ستی له‌دنیا هه‌لگریته ، جا واته‌ خو هه‌مو منالی یان مروفی بی‌وره‌و زه‌بون ناتوانی
نه‌فسی خوێ زنجیرکات و ده‌س له‌ هه‌وه‌س و ئاره‌زوی دنیایی هه‌لگریته‌ سامه‌گه‌ر
ئه‌وه‌که‌سه شیر مه‌یدان بیته‌ تابتوانی زنجیری موقه‌دده‌سی عیشق بخاته‌پیی خوێ
چونکه‌ ئه‌وه‌ی جیهانی ته‌سه‌وووفی گه‌رته‌ گه‌رده‌ن ئیتر به‌ زه‌رق و به‌رقی دنیا ناخه‌تی .
به‌راستی ورده‌کاری زۆریشی تیا به‌ .

له‌ لاپه‌ره‌ی (٨٣) دا ئه‌لی .
مه‌حفوظی تۆ، پروو له‌خودایی، له‌دیو ده‌د
بۆ حیرزی تۆ ده‌یته‌ زری نه‌سجی عه‌نکه‌بوت

له سه ره تاي تپي دال دا ، غه زه ليكه له سه ره تادا ئه لي . «دلي سوتا به حالي زاري طفلي
دلم و چاري كرد» به راستي مه حوئي ئوستادي ئه ده به . ده ك گورت پر له نور . له دو اييدا
ئه لي :

دلي ئي باره مايه ي كاره ههركهس كاروباري خو
له دونيادا مووه فقهق بو به دل ته فويضي باري كرد

ئه مهش ده ست نيشانه بو مه قامي تهو ككول . ههروه ها كه ئه لي .
جونوي نهو ظوهوره مه حويا ديوانه گي مه نصوور
كه ديوانان هه مو مائيل به به رد ئه ومه يلي داري كرد
له گه ل هه موي جواني ووشه كاري و ته ناسوي نيواني مه نصوور

جونون كه موراعاي نه ظيريشي بي ئه لين . شته كه به ستراوه به جيهاني ته صه وو فوه ،
وه فنه اي صوفي واي كرد له مه نصوور .
هه ر پاش ئه م غه زه له ئه و غه زه له يه كه ئه لي . «چ خه يالتيكه لي قامي به فنه ناچوني جه سه د» .
واته خه يالي خواوه تو به موي بگهي به خودا تا ده ست له خوت هه ل نه گري واته ئه لي
له من من وه خوم خوم ده ست هه لگري چونكه خو به رستي له گه ل خودا به رستي دا
ريك ناكه موي . «انانيه ت» وه «ئيثار» له يه ك ده رونا پي كه وه نا يان كر يت ، وه
ئه مهش خوئي كروكي ته صه وو فوه .

دوباره باسي داغ و جيگه ده مي تيغ ئه كات كه ئه لي به دل وه بيت واته شوينه
ده ستي مور شيدى كاميل و موكه ميل . ئه لي ئه و دل ه ي به داغي عيشق مور نه كراي له
دادگاي عيشق دا ئه ي دو ري ئي چونكه به لگه ييكي ئي مور و ئيمزاي بي يه .

پاشان ده ست بو باسي وه حده ت ئه كي شي ئه لي
غه يري وه حده ت له وجودا ئه كه شه ت وه هه
ساده تيكراري يه كه مه نشه ئي ئه وهامي عه ده د

مه به ستي مه حوئي ئه وه ته سه رچاوه ي وجودي ئه و جيهانه هه ر خودا خو به تي ههروه كو
ئه گه ر يه ك نه بو ايي هه زار وه ميلياريش نه ده بون ، ئه لي سه رچاوه ي فه يضي وجود
ئه و يه كه ته (أحد) وه هه موي له خو به وه يه .

باسی وه حدهتی وجود زۆرکراوه هه که سهی به باریکا بۆی چوه به لام هه
 بۆچونه ، نه که ساغ کردنه وه یێک که هه تاهه تابه پایه دارو ته کان نه خواردو بیت ته وهی
 صوفیه کان خویان مه به ستیان بوه له گوتنیا ، مه گهر خویان لێی تی بگهن ، ته وه تا که
 که وتوه ته ده می فله سه فوه ظاهر بینان و زانایانی له ته سه ووف لێ هه وال، هه زار لقی
 لێ ته که نه وه، ته وه نده یان چل و پۆیی ده ست هه ل به ست لێ کردوه ته وه ساق و لاسکه
 ته صلی به که یان وون کردوه .

به راستی بۆ چا و کرانه وه له مه به ستی ئیشاراتی شاعیره صوفی به کان وه بپری
 له رموزات و شه طه حات خویندنه وهی کتیی «تَرْجَمَانُ الْأَشْوَاقِ» ی شیخ موحی ددینی
 عه ره بۆی زۆر سودمه نده چونکه خۆی شهرحی له سه ری شیعی خۆی کردوه .

له پاشان مه حوی خۆی ، خه می ته و باوه ره چه وتانه و ته و ته وه مانه ته یگری
 وه ته ترسی له وهی خه لک ته م باسی وه حدهتی ته وه ش به و جو ره وه حدهتی وجوده
 بزانی خیرا لاته کاته وه بۆ سه ری باسی ته وحیدی ته لێ .

مه حویا با به سی بیت شیرکی ته شه بیوت به م و به و
 بگره به س ، دامه ن ته وحیدی (هو الله احد)

مه حوی ته یه وی بلیت ، هه رچه ن سه رچا وهی هه موی وجود ته نها ذاتی خودا
 خویهتی به لام ته و خودایه ، خوداییکه له هه موان جودایه تا که ته نه یه و خالقی
 ته وانا یه ، نه له که س بوه و نه که سی لێ ته بیت نه که سی ش ته توانی بیته هاوشانی «لَمْ
 یَلِدْ وَلَمْ یُولَدْ وَلَمْ یَكُنْ لَهُ کُفُوًا أَحَدٌ» (سوره ی ئیخلاص) .

له لاپه ره ی (۱۱۶) دا ته لێ .

«به رده ری مه یکه ده به و به س له وه لا نیمه مه لا ذ». بیگومان مه حوی، یان مه لای جزیری،
 یان مه وله ونی، یان هه مو شیخ و مه لاو خودا ناسی، دژی مه ی وه مه یکه ده به ، که و ابو
 کاتی که له م باره وه باسی کرد ، دیاره مه به ست شه رانی عیشقی خودایی به ، وه
 وه رگرتنی به هره له ریه رو مورشید، جا به راستی حالهتی وا ده ست ته دات بۆ ته و
 رپیوارانه ، هه ر ده ق به ده ق له سه رخو شیی ته چیت وه ته و که سه هوشی له خۆی
 نه ، که به زمانی ته هلی سلوک هه ر سوکری پی ته ئین ، وه له موصطه له حاتدا
 باسم کردوه .

له لاپه‌ره‌ی (١١٧) دا ئه‌لی.

شوكری هه‌ق، به‌رده‌ری هه‌ر فه‌ره ئیقامه‌نگاهم
به‌رده‌رو باری نه‌سولطان و نه‌شا نیمه مه‌لاذ
به‌لکه له‌و ری‌یه‌وه من په‌ی به‌مه عیسرانی به‌قا
مه‌حویا غه‌یری خه‌راباتی فه‌نا نیمه مه‌لاذ

زوتر باسان کردوه که (فه‌ق) مه‌قامیکه له‌ مه‌قاماتی ته‌سه‌وووف ، وه مه‌نزلیکه له
رێگه‌ی گه‌یشتن به‌ (فه‌نا) وه فه‌نایش مه‌نزلیکه له‌ رێگه‌ی گه‌یشتن به‌ مه‌لبه‌ندی
(به‌قا) ، هه‌روه‌ها پیغه‌مبه‌ر درودی خودای له‌سه‌ر ئه‌فه‌رمی ، (الْفَقْرُ فَخْرِي) جا
مه‌حوینی ئاوانی خواستوه که بیان‌گاتی. هه‌روه‌ها خه‌رابات که به‌مه‌یخانه ئه‌لین ،
موصطه‌له‌حیکێ ته‌سه‌وووفه له‌فارسیدا ، که مه‌به‌ستی ته‌کیه‌و باره‌گا و خانه‌قای پیره .

له‌لاپه‌ره‌ی (١٣٥) دا ئه‌لی.

بیه له‌من دره‌ختی (منی) له‌عه‌ته به‌ری
یه‌عنی بکه له‌کیرو ئه‌نانیه‌ت ئیحتیراز
هه‌رکس ته‌که‌للومی به‌ (أنا الخیر) وه‌ک بلیس
ئه‌مرو سه‌ی خیطاییه ، یاأیها البراز

تۆزی له‌مه‌ویش گوتمان ئه‌نانی‌یه‌ت وه‌ خو‌یه‌رستی و ته‌که‌بیور له‌و پێناسه
ناپه‌سه‌ندانه‌ن که صوفی تی‌ته‌کۆشی له‌ده‌رونی خو‌یا ریشه‌که‌ن یان کات ، هه‌روه‌ها
ئاشکرایه شه‌یتان به‌هوی ئه‌نانیه‌ته‌وه بو‌که‌وتی (أنا خیر منه) واته‌ من له‌ئاده‌م چا‌ک‌ترم
به‌و بۆنه‌وه بو له‌عه‌تی لێکراو له‌ به‌هه‌شت ده‌رکرا که‌واته دره‌ختی (منی) واته
(ئه‌نانیه‌ت) له‌عه‌ته به‌ری ئه‌مه‌ریکی نیه جگه‌ نه‌فرین مه‌حوینی له‌روانگه‌ی
صوفیه‌تی‌یه‌وه ئامۆزگاری ئه‌کات که ئه‌ی م‌رو‌ف‌ خوی له‌کیرو ئه‌نانیه‌ت دورخاته‌وه ،
مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ته بلێم شیعه‌کان له‌ سه‌رچاوه‌ی ته‌سه‌وووفه‌وه هه‌ل قو‌لیون.

له‌لاپه‌ره‌ی «٢٠٣» دا ، ئه‌لی.

به‌ی یاری مه‌چۆره مه‌عه‌که‌ی ئه‌سه‌فه‌ندیاری نه‌فس
که له‌م مه‌یدانه‌دا هه‌ر پیره‌زاله‌ رۆسته‌می ئی‌زال

مههستی ئهوه ته به ئی ره هه نوما ئی و یارمه ئی مورشید مرو ف خوی ته نها ناتوانی
پرواته مهیدانی یاک کردنه وهی «نفس» ، له بهشی تهزکی بهی نفس دا له بهشی
له طائف دا له باسی نه قشبه ندی دا گوتمان پاک کردنه وهی نفس له هه موی
له طائفه کانی تر سه خ تره ، جا لی ره دا مه حوی ده ست بو ئه و مه به سته راته کی شی و
ئه ئی ، پاک کردنه وهی نفس له پیناسی ناپه سه ند، هه روا به گالته ناکریت وه ئه وهی
یارو یامه ئی ده ری نه بی ت ئه م کاره ی به ته نهانی بو ناکری ، وه به ئی شاره زا ئه م
رینگایه بو نابری ت .

جا لی ره دا باسی شه ری رۆسته م له گه ئی ته سفه ندیاری پاله واندا که ته گه ر زال
یارمه ئی رۆسته می نه دانی ده ره قه ئی ته سفه ندیاری نه ته هات ، شیرین کاری و موراعانی
نه ظیرو مونسه باتیککی جوانی شیریشه که له چوارچیوهی کاره که ی من به ده ره ،
به ئام بو ئیره زور به جی و جوانه .

له لاپه ره ی « ٢٠٨ » دا ئه ئی .

رینگه ی هودا طه ریه ئی عیشه ده (مه حویا)
وه رن و پیارۆن و (صلوا علی الرسول)
هه ر ئه م طه ریه بو ، به هه موو سه جی گرتیان
رۆیین پیا هه تا گهینه مه رته به ی و صوول

به ئاشکرا ئه ئی

ئه م رینگه ی ته سه ووفه که به
رینگه ی عیشق به ناو بانگه ،

سه رچاوه که ی له پیغه مبه رو یارانی به وه هاتوه ، وه ئه وان له م ریبازه وه گه یشته نه ته
مراز ، ئیوه ش ته گه ر ته تانه وی بگه نه مرز ئه ئی ئه م رینگه ی عیشه بگرنه بهر ، وه
له و ریبازی ته وانه وه برۆن ،

له لاپه ره ی « ٢٢٥ » دا ئه ئی .

ده زام بادیه ی عیشه خه ته رناک ،
که چی هه رچوم ته گه ر مامو ته گه ر چوم

تۆزی له مه ویش گوئی ئه وهی بیهوی بگاته مراز نهی رینگهی عیشق بگریته بهر ،
سهرله نوی ئه لی وانه زانن ئه م رینگای عیشقه زور سوکو ئاسانه به لکو خه تهرنا که ،
زوتریش هه رگوئی وه کو ئه وه وایه برۆیته شه ری ئه سفه ندیاری پالهلوان ، ئیسته ئه لی
مادام رینگهی رزگاری و به مراز گه یشتن هه رته نها ئه م رینگایه بیته ، وامیش ده ست
له ده ست و قه وه ت له خودا رۆیشتم ، باوه کو پر له مه ترسی یه و ، وه کو ئه لین له مو
باریکترو له ئه لاس تیزتره ، به لام مادام رینگهی راسته ، وا رۆیشتم .

له لاپه ره ی ٢٢٩ دا ، ئه لی :

له حه فتا تی په ریم و حه فته یێک بۆدین و بۆدنیا
به کاری خۆم و کاری کهس نه هاتم ، وهی چ بیکاره م
چ خوش وه قتی بو ئه و وه قته م له گۆشه ی بیکه سی دا بوم .
وه کو هایم له ده شتی ناکه سیدا ئیسته ئاواره م
نه شه یتان و نه ده وران و نه خزمانم به من ناکه ن
ئه وهی نه فسی خه سیسم (مه حویا) کردوویه ده رباره م

مه حوی سکالا له ده ستی نامورادی و بی که لکی خوی ئه کات ، ئه مه ش له چ ته مه نیکا ؟ له
ته مه نی حه فتا سالیدا ، وه له کاتگای دله وه پنی دیت ، که له نه به ردی نیوانی خوی و نه فسی دا
شکستی خواردوه بیگومان پی هاتن به که م و کوپی و به هه له دا خوی گه وره ترین پیاوه تی به ، وه
له ده ستی هه مو مه ردنیک ناییت ، مه حوی سه باره ت به م نامورادی خۆیه ، ئاوات بۆ رۆزگاری
لاوی و بهر له وهی بیته صۆفی ئه خوازی ، چونکه ئه وهی مورشیدی نه بو بیکه سه مو ، ئه وه ش
ده ستو داوینی مورشیدبو ئیتر کهس داره ، جا ئاوات بۆ رۆزگاری بی که سیه که ی ئه خوازی ،
ئه لی ئه وسایانوم بی که سی ی بو به لام ئیسته ئیتر گوناھی خۆمه که نه م توانی به سه ری نه فسا
زالیم جا وادیاره زور گله بشی له خزمانی بوو هه روا ، له ده وران ، به لام توانی گه وره به شی
نه فسی خۆیه تی ، به لی «إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» سوره ی «یوسف» .

مه به ستی ئیمه ئه وه ته ، شیعه کان هه موی ده ست نیشانه بۆ یاسا و په وشێ صۆفی
گه ری .

له لاپه ره ی ٢٣٤ دا ، ئه لی .

دهرسی عیشقم هەرلهکن پهروانه یا بۆلۆل بوه
 ئیگه می یا نهیگه می هەر مهشی ئوستادی دهکهم
 کوشتنی ئەسفەندیاری نەفسە بەستەیی رایی پیر
 گەر مهدهکا یا نهکا لهوشاهه ئیمدادی دهکهم

عیشق و بۆلۆل و پهروانه و ئوستاد و نەفس و پیرو ئیمداد و مهدهدو شاو ، ههموی ئەمانه
 موصطه له حاتی تهصه ووفه ، سه ره رای ئەوه لیره شا هەر هاواری له دهستی
 ئەسفەندیاری نەفسه ، وه به ناشکرا داوا له پیره کهی ئەکات ئەلی من خۆم ئەم
 نەفسه م. بۆ چار ناگریت وه ئەلی تۆ یارمه تێم بدەیت ، وه به ناوی «شاوه» له
 مورشیده کهی ناو ئەبات ، ئەوه ، ههم پیشان دهری بهرزنی پایهی مورشیده کهیتی ،
 وه ههم ئیخلاصی خۆی بۆ ئەو مورشیده .

هەر لهم باره وه له لاپه ره ی «٢٤٤» دا ، ئەلی .

ئەم خەلقه که وا تیگه ییون گه یونه مه قصود
 ریشگاویێکی مه حصه به ده ردی من وتو چون
 بۆ جیلوه ئی ئیچونی ، نیه قووه تی چون
 «لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ» ، که من حه وله بۆ چون
 ئیچونه عه ده م ، په ی به سوراعی ده می نابهی
 فائز بیه به م گه وه ره ، له وه حره ، به رۆ چون .

ئەلی : من هیزی رۆیشتن و رێگا پریم تیانیه به وراده به ی که بتوانم خۆم بگه ینمه
 تیشکی ئی وینه ی هه ق ، له گه ل ئەوه شا من هه ولی خۆم ئەده م وه ئەوه ی خوا
 نه یوست سه ر ناگریت .

هه میسان به خۆی ئەلیت تا خۆت تیا نه به یت وه نەفست فه نا نه ییت ناگه یته
 ئاوانی ئاوی ژبانی ئەوده مه ، ئەگەر ئەته وی ئەو مرواری و گه وه ره ت ده ست که ویت
 ئەلی خۆت نوقم که یت له ده رای هه ستی دا .
 شیعه کانی تری ئەم قه صیده یه ئەوانیش هەر ئیشاراتی ته صه ووفه و
 موصطه له حاتی صوفیه تی به ، وه کو فه نا ، زاهید ، صوفی .

له لاپه‌ره‌ی (٢٦٢) دا ستایشی ئه‌ده‌ب‌کردن ئه‌کات وه ئه‌لی.

خودا بیدا ئه‌ده‌ب «جزء الامان» یکه عه‌طی‌یه‌ی ره‌ب
چو جه‌رگی بری غه‌یری ئه‌مه‌ی نامه‌ی دربی خوسره‌و

ئه‌ده‌ب سه‌رمه‌شقی ته‌سه‌وو‌فه وه زۆرباسمان لی‌وه‌کردوه له لاپه‌ره‌ی «٢٧٢» دا
ووشه‌ی سیاچه‌رده‌ی به‌کار هیناوه ، که ئه‌بێته ره‌ش‌تاله ، ئه‌م ووشه‌یه له‌پیشا
حافظ ، پاشی ئه‌و مه‌لای جزیری ، وه ئیسته‌ش مه‌حو‌لی به‌کاری هیناوه ، وه
ئه‌لی.

ئه‌گه‌رچی من گه‌دام ئه‌و شا له‌عورفی عیشقدا مه‌حو‌لی
به‌سه نیسه‌ت له‌به‌ینا من سیا‌به‌خت ئه‌و سیاچه‌رده

له لاپه‌ره‌ی «٢٨٤» دا ئه‌لی.

به‌سه‌ر دل‌دا له قاپی فه‌یضه‌وه دی نه‌شه‌ په‌ی ده‌ر په‌ی
چ غه‌مه‌ی دیده مه‌خمو‌ریکه ئه‌م‌شه‌و کون‌ئه‌کا سینه

ئیشاره‌یه بو‌ئه‌وه‌ی ئه‌و‌شه‌وه مو‌رشیده‌که‌ی روی دلی تی‌کردوه وه له فه‌یضو به‌ره‌که‌تی
به‌رخو‌ردار بوه .

له لاپه‌ره‌ی «٢٨٧» ته‌وه تا «٢٩٠» قه‌صیده‌تیکه هه‌مو‌ی ته‌سه‌وو‌فه ، به‌م شیعه‌
ده‌ست پی‌ئه‌کات .

ده‌وای ئه‌م نه‌فسه مه‌لعونه‌ت ئه‌وی هه‌رده‌رده وه‌ک جیوه .
که هه‌لی کوشتن ئه‌و رو‌حی مه‌حضی ئه‌م جه‌وه‌ه‌ری زیوه .

جاریکی‌تر ، هه‌رسکا‌لایه به‌ده‌ستی نه‌فسی نه‌کو‌ژرا‌وو چاره‌نه‌کراوه‌وه ، ئه‌لی
نه‌فس وه‌ک جیوه وایه تا نه‌کو‌ژری خیر ناداته‌وه ، به‌لام که‌کو‌ژرا یه‌ک‌پارچه ژبانه واته
رو‌حیکی نایاب و پا‌که .

له‌باقی شیعه‌کانی‌ترا ناوی مه‌قامات و حال و طه‌ورو ، رو‌حو جاریکی‌تر
دی‌وی نه‌فس . وه هی‌تر ئه‌بات ، هه‌مو‌ی ئیشارات و مو‌صطه‌له‌حاتی ته‌سه‌وو‌فه .
هه‌میسان له لاپه‌زه‌ی «٢٩١» دا ئه‌لی .

ئەمینی ، شیتی یە (مەحوی) لەمە کری نەفسی ئەمارە
مەگەر پەحمی خوا دەمبەستی کا ئەم مارە ئەنگیو

لە لاپەرە ی (٣١٧) دا ئەلی .
کیوی غەم وادی جەفا طەی کردنە ، ئەشرافی عیشق
باکی هەورازو نشیوت کە ی دە بی گەر پەهرەوی

باش چەن دیری ئەلی .
باسی چبکەم ، بی کەرانه ، بەحری پرتەشویری عیشق
تاقە قەتریکی فتوحانە نمیکە مەئەوی

ئەلی ئەگەر راست تۆری رەوی رییازی عیشق ، واتە سالیکی رییازی تەصەووفی ،
ناپی خەمی دەردی سەرت هەیت چونکە گەنجی گەیشتن بەخوداو بە باوەری «عین
البین» هەروا ئاسان و بێرەنج دەست نادات .
جا ئەلی ئەم دەریای تەصەووفە دەریایکی ئالۆزو بی کەرانه ئەوە تا بۆنمونه ،
کتبی «فتوحات المکیة» ی «شیخ محی الدین العربی» نەبتوانیوە باسی دلۆپی لەو دەریایە
بکات ، یان دیوانی مەئەوپی جەلالەدینی رۆمی نمیکە لەو دەریا ، ئەم دوکتیبە هەم
دوردریزترین وە هەم سەخت و پڕ ئیشارەو پەرمز کینایە ترینی کتبی تەصەووفن ،
محی الدین لە «٦٣٨» ک دا وە جەلالەدین لە (٦٠٤) ک دا ، لەدنیادەرچون ، باقی
قەصیدەکە هەمو ی رموزو موصطەلەحات و مەفهومی تەصەووفە .

لە لاپەرە ی (٣٤٣) دا جارێکی تر هەر سکالای بەمراز نەگەیشتن دەکات و ئەلی .
هەر گفتوگۆمە کەچی هەر دەلیم و تی ناگەم
هەر جوست و جۆمە کەچی هەر دەپۆم و پی ناگەم
چاوم پواوو گوشە پی ئەو ئەبر وەم نەدی
دل بو بە بەحری عولوم و لە ئەلف و پی ناگەم

لێرە دا ئەوە ئەگەیینی لە دانشی ظاهیری و شەری دا بو بە بەحر بەلام لەدانشی
مەعنەویدا هیشتا لە ئەلف و پی کە ی نەگەیشتو ، چونکە ئەم شەیدای موشاهەدەو

چاوپێی کهوتنه ، ئهوه ته ئهلی ئهوه ئهبرۆمه نه دی ئهم خوازیاری «عین البقین» بوه ، که دهستی نه داوه ، بۆی .

له لاپه ره ی (٣٦١) دا ئه لی .

بکه سه یری فتوحات، ئه ر گه ره کته تو فتوحی روح
کتیپی دل مواتا کردنه، پروانه (مهکتوبات)

تۆزی له مه وپیش باسی کتیی فتوحاتمان کرد ، کتیی مهکتوباتی ئیامی ره بیانی ،
ئه ویش سی به رگه ، گرنگ ترین وه سه خت ترین کتیی ته صه ووفه ، له ریازی
نه قشبه ندی دا لام وایه ئه وه ی بتوانی به ته وایی له مهکتوبات بگات له مه پرو
ئه وپه ری ته صه ووفه حالی بوه ، به تاییه ت له ریازی نه قشبه ندی به کاندای .

خاوه نی ئهم کتیه ئیامی ره بیانی شیخ ئه حمه دی موجه دیده ، که له سالی
« ١٠٣٤ » ک دا له دنیا ده رچوه .

بیگومان ئه مانه ش هه ر ته صه ووفه .

له لاپه ره ی « ٣٩٨ » دا به باشی ی باسی شیوه ی گرتنه به ری ریازی نه قشبه ندی پیشان
ئه داو ئه لی .

ئیخلاص ئه گه ر بی (فیها) گه ر نه بی ده بی

که سه ی بکه ی به ته زکی به ی ئه خلاق و نه فسی دون

وا به سه ته به به صوحه تی کامیل تری له خو ت

ذیکری ده وامو تابعی سونه ی سه نی یه بون

هه ر ئهم خیصاله به که سه حانی کیرامی پی

فائیز به مه رته به ی (رضی الله) وو (رضوا) ن

هه ر به م طه ریه پی گه ییون گه یونه خودا

ئو ذاته عاریفانه که داناوو تی گه ییون

پوو که یه ئهم طه ریه به ئازانه مه ش برا

تا که ی ئه سیری مه غله طه ی ئه فسانه وو فسون

پیگه ی سه عاده تی ئه به دی پی تو له سه ر منه

بیده م نیشان و دام ، له سه ر تو به ریوه چون

تا ئاخىرى قەصیدە کە دل گەرم کردن و وره نانه بەرە بۆ گرتنە بەرى رێبازى تەصەوووف
لەسەرى پى رەوى نە قشەندى بەکان ، شیعەرەکان ئەوەندە رونن پێویستیان بە
توێژنەووە نیه ، گرنگ ترين شت ئەوەتە ئەلى ، ئیخلاص ، تەزكى یەى نەفس .
بونی مورشیدی کامیل ، وە بەردەوام بون لەسەرى ذیکر ، ئەمانە مەرجن بۆ گەشتن
بەمراز .

لە لا پەرەى (٤٦١) بەولاولە تا (٤٦٧) مەدحى حەزەرە قى مەولانا خالیدە
کە ئەویش باسى پى ناوێت کە تەصەوووفە .

بەم جوړه سەیر ئەکەین مەحوونى بەکێکە لە گەورە پیاوانى مەیدانى شیعری
تەصەوووفى کوردی ، هەروەها زۆریش روونە ئەوەى لە تەصەوووف و موصطە لەحاقى
شارەزا نەیت ، ناتوانى لەم گەنجینە گەورەى تێگات ، بەلام لام وایە ، پاش
خوێندنەووەى ئەم کتێبەى بەردەست تان زۆریك لە مەبەستەکانى ئەم دیوانە و کتێب و
دیوانەکانى ترى تەصەوووف تێگەن .

شیخ عومەری بیارە، ضیائەدین

حضرت شیخ عومری بیاره کوری شیخ عوسمان سیراجه دینه، ثم ذاته
 گهره به هرچن له زهمانی باوکیا، ههروه کو شیخ به هائه دین، برای
 باوکو دایکی، شیخ عومهر، له ئیجازه نامه که ی شیخ عومهر دا نویسیوه تی،
 گه یستوه ته پایه ی ئیرشادی موطلق، واته به قای پاش فنا، له گهل ئه وه شا پاش
 فهوتی باوکی، هه ره په یوه ندی بچوکایه تی له خزمه تی کاکیا نه پر یوه، نا ئه و کاته ی که
 حضرتی به هائه دینیش ئیجازه ی ئیرشادی داوه، وه له دئی بیاره دا دهستی کرده ته
 ئیرشاد، هه روا که جه نابی ماموستا مه لا که یریم له هه مو ته ئلیفیلک دا که باسی شیخ
 عومهر هاتبته پیشه وه، باسی کرده، وه ههروه ها که شیخ موحه ممد ئه مین کوردی،
 له کتبی «المواهب السمردیة» دا نویسیوه تی، وه خو ی موریدی شیخ عومهر بو، پاشان
 چوه ته قاهره وه له ئه زه را بو ته ئوستاد، وه طریقه ی نه قشبه ندی له میصره بلاو
 کرده ته وه، وه ههروه ها که مه لا حامیدی بیسارانی له کتبی «ریاض المشتاقین» وه مه لا
 مه حمودی باکی له کتبی «نور الناظرین فی مناقب ضیاء الدین» دا نویسیوانه، هه رچن
 هه رچوار کوره که ی حضرتی سیراجه دین، هه مو شابازی ریگه ی ته ریقه ت بون،
 وه هه رچوار، واته، شیخ موحه ممد به هائه دین، حاجی شیخ عه بدولر هان «وه فا»،
 شیخ عومهر ضیائه دین، وه حاجی شیخ نه حمده، کامیل وه موکه میل بون، وه
 هه رچن حاجی شیخ عه بدولر هان ده سه لاتی مه عنه وی له راده به ده ر بو، له گه لی
 ئه وه شا حضرتی ضیائه دین، گوئی سه رته لی هه مو یانه، چونکه له هه مو یان زیاتر
 خزمه تی، کرده به عولومی ئیسلامی وه ته ریقه ی نه قشبه ندی.

هەرچەن ئەم شیخانی نەقشەبەندییە، لەناوی توێژەکانی مەردۆمدا، بەرلەهەموان، پەيوەندی روحي و ئیخلاصي راستەقینەیان لەتەکی عولەمادا، لەپاشان لەتەکی هەزاراندا، پاشان لەتەکی چینه‌کانی تری خەڵکا بوە، بەلام هێچکام لەو مەشائخانە بەشیوەییکی رەسمی مەدرەسەیان دانەناوە کە لەسەری ئەرکی خوێان مودەرریسی بو بێرن وە تا ئەو پرادەیه پەرهی بدەنی بەو جوړەي کە ضیائەدەدین

کردویه تی، به لێ هه موياڤ خاوهن خانەقا بون وه خانەقا کانیان پڕی بوه له مه لاجاڤ، وه کوره کانی خویان و خه لکی تریش دهرسیان به لایانه وه خویندوه، به لام حاله تی مه دره سه ییکی سه ره بخوی نه بوه،... تا، زه مانی شیخی ضیائه دین، جا نه و ذاته بینای مه دره سه ی دروس کردوه و موده ررسی تایه تی بوهانیوه، که بریتی بیت له مه لاقادری بیاره، به ناوبانگک به مه لای گه وره، وه بوئه وه ی پیشانی بدات چون نه یی ریز بگه ریت له عوله ما، کچی خویشی داوه تی وه کردویه به زاوای خوی وه سه دان ته له به ی خسته وه به رده ستی، به ککی تر، له کاره گرنگه کانی شیخ عومه ر دروس کردنی نانه وه خانە ی تایه ت بوه له ناوی خانە قادا، که شه وو روژ نانی تیا کراوه و به خوړانی دراوه به خه لک وه زوړ جار خوی به ده ستی خوی له و فرنه دا نانی کردوه و فه ق و مه لاو صو قی و هه ژارانی ته و ناوه بردویانه.

وه کو شاره زایان ئاگا دارن ته وه ی ته و ده مه بوخه لک زوړ گرنگ بوه وه تاوه کو ته م دوا ی به ش ئیمه له یادمانه، گرنگترین ئاوانی هه ر خیزانیلک ته وه بو که «ژه مەن» ی هه بیت واته، به شی تانوخشه ی به هار، ده غل له مالیا هه بیت ئیتر پیخوړ هه بو باشه و، نه بو، نه بو، سکالا و ورکه هه ره ی ژه مەن بو. جا، بو فه قی، گرنگترین شت ته وه بو شوینی نوستنی هه بیت که بریتی بو له مزگه وت یان حوجره ی فه قی.

ماموستاییک بیگرته خوی که دهرسی پی بلیت. خه لکی گونده که پرۆنه ژیری باری دابین کردنی، نان، ته مه ش به و جوړه بو ئیواران فه قی، مال له و مال ته گه را «راتوه» یان «راتبه» ی ته کرد وه هه رماله ی نانیکیان ته دا، یان زیاتر. که واته ته ر دیکه گه وره بوایه فه قی زووتر ته یانتوانی بمینه وه به چوکیشی بوای واکه متر. به ته ندازه ی نانه کان. ئیتر پی خوړ مه گه ر به ده گمه ن ده ستی بدانی. که واته شوینی نوستن، مه لا بو دهرس گوتنه وه، دابین بونی نان، ته مانه گرنگترین شتی بون که بو خویندنی فه قی کان پیویست بو.

مه به ستم له م پروون کردنه وه. بو به راوردی گرنگی خزمه قی شیخ عومه ر بو به عیلم وه عوله ما، شیخ عومه ر هه روه کو گوتمان به ناوبانگترین مه لای ته و ده ورو به ره ی هانی ته و په ری ریزی لی گرت ژبانی دابین کرد نانه وه خانە ییکیشی دانا هه رکه س تا ئاره زوی لی به به خوړانی کولیره بیات، هه رچه ن خانە قاییکی گه وره یشی دروس کردبو به لام بوئه وه ی فه قی کان به ئارامی و به ئاسایش سه رگه رمی خویندن بن

پنج شەش ژوری گه‌وره‌ی بۆ فەقی کان دروس کردبو جگه ژوری تاییه‌تی موده‌ریس بۆ دەرس گوتنه‌وه.

ئەمە جگه‌ رازاندنەوه‌ی کتیب‌خانه‌ یێکی نایاب و دەولەمەندو پر له‌ کتیبی باش. جا، لێکی دەرەوه‌ بزانه‌ ئاوا کاری لە‌و کاتو سەر دەمەدا چ خزمەتیکی گه‌وره‌ بۆ به‌زانیاری، بیگومان به‌ئەندازە‌ی دانشگە‌تیکی ئەم رۆزگارە‌ خەمەتی کردوه‌.

هەر له‌به‌ری ئەم خزمەتە‌ گه‌وره‌ته‌ که‌ له‌ زەمانی شیخ عومەر به‌م‌لاوه‌، که‌متر بێه‌مالە‌ی تایینی له‌ کورده‌واریدا هه‌یه‌، پرشنگیکی خوێنه‌واری «بیاره‌» ی به‌ر نه‌که‌وتی، سا یان راسته‌وخۆ له‌ بیاره‌ خوێندویه‌تی، یان لای مه‌لایک خوێندویه‌تی که‌ له‌ بیاره‌ ته‌واوی کردوه‌، یان لای فەقی ئەو مه‌لایانه‌.

ئەم خزمەت به‌عوله‌ماو گه‌رم بونی مه‌درسه‌یه‌ هه‌م له‌زەمانی شیخ نه‌جمه‌دینی کۆری شیخ عومەر، وه‌ هه‌م له‌ زەمانی شیخ عه‌له‌ئەدینی کۆری شیخ عومەر دا، هەر به‌رده‌وام بو، واته‌ تا سالی «١٩٥٤» ی، ز، وه‌ وه‌زعی نانه‌وا خانە‌کەش، له‌ زەمانی باوکما که‌ من ئەم‌دی، گه‌رم‌تر نه‌بونی کتر نه‌بو، وه‌ هه‌زاران، ته‌نانه‌ت خه‌لکی تری ناوی دی هه‌رکەس ئاره‌زوی لی بوائی ته‌هات و کولێره‌ی خوێاری وه‌ر ته‌گرت. وه‌ له‌ زەمانی شیخ عه‌له‌ئەدینا، پاش فەوتی مه‌لا قادری بیاره‌ له‌سالی «١٣٣٧» دا، که‌ سالیکی له‌پاشی فەوتی شیخ نه‌جمه‌دین بو. شیخ عه‌له‌ئەدین موده‌ریسی هه‌لکه‌وتی دل‌خۆش کردون وه‌ هاوردوینه‌ته‌ بیاره‌ بۆ ته‌دریس له‌پیشا مه‌رحومی شیخ مه‌لا طاهای باليسان که‌ عالمیکی به‌ناوبانگ بو، پاشان جه‌نابی ماموستا مه‌لا که‌رم، خودا ده‌س‌بگرت به‌ ته‌مه‌نیوه‌، پاشان جه‌نابی ماموستا شیخ موحه‌مه‌دی کۆری شیخ مه‌لا طاهای باليسانی، له‌بیاره‌دا ته‌دریسیان کردوه‌.

بیگومان من مه‌به‌ستم نویسی میژو نیه‌، به‌لکو چونکه‌ له‌ شیعه‌کانی شیخ عومەر، به‌ناوی شیعی مورشییدیکی زۆر پایه‌به‌رز، ناو ته‌به‌ین، پتویست بو ئەو ذاته‌ بناسریت، تاوه‌کو باشتربانی شیعه‌کانی بزانی، هه‌روه‌ها هەر بۆ ئەو ناسینه‌و بۆ سه‌رده‌رکردنی ئیوه‌ له‌ ئیجازه‌ی ئیرشادی موطله‌ق، وه‌ دان‌نای مورشید به‌وه‌دا، که‌ ئەو ئیجازه‌ دراوه‌ گه‌یشته‌ته‌ مه‌قامی به‌قای پاش فەنا، لێره‌دا ئەو ئیجازه‌ نامه‌یه‌ی که‌ به‌ شیخ عومەر دراوه‌، ئەویش چاپ ته‌که‌م و ئەیگۆر مه‌ سه‌ری کوردی، هەر وه‌کو

له بهشی نه قشبه ندى به که دا زنجیره ی ئیجازه کانم چاپ کردوه ، تا ده رکه وى چون ئهم تهریقته دهس به دهس هاتوه تا ئاخرمورشید ، شیخ عومهر ضیائه دین له سالی (۱۳۱۸) ک دا له بیاره دا له دنیا ده رچوه وه له نزیکى خانه قاو مه دره سه که دا دهفن کراوه .

شیخ نه جمه دینی کورى « ۱۲۸۰ - ۱۳۳۷ » ک وه شیخ عه لائه دینی کورى « ۱۲۸۰ - ۱۳۷۳ » ک له م لاو له ولایه وه به خاک سپیرا ون . ئهم دوو کورە ی شیخ عومهر هه ردوکیان خواوه ی ئیجازه ی ئیرشادی موطله ق بون له لاینى باوکیانه وه . هه زره ی ضیائه دین مه شهوره به وه ی ، که گه وهره ترین پیاوی ته صه ووفی رۆزگاری خوی بو وه به ناوی موجه ددیدی صه ده ی چواره هه می کوچی ناوبرا وه .

ئهم ذاته به کوردی و عه ره بی و فارسی شیعرى هه یه وه له نویسنی په خشانى فارسیدا بی وینه بوه ، مه لامه حمودی باکی ی شیعر و نامه کانی کو کردوه ته وه وه له کتیییکا به ناوی «نورالناظرین» که ده ست خه ته و فارسی به ، نویسیوه تی ، جه نابی ماموستا مه لا که ریمیش پری له وانه و بریکى تر له شوینه واره کانی شیخ عومهر ی له یادی مه ردانی دوو دا ، له چاپ داوه ، به لام هیشتا به و جوهره ی که بشی نوسراوه کانی شیخ عومهر کونه کراونه ته وه .

زۆربه ی شیعره کانی شیخ عومهر ته صه ووفن ، به تایبه ت چه ند قه صیده ییکی که عه ره بی به ، شاره زای ته صه ووف وه زمانى عه ره بی ئه ویت تا لی یان تی بگات ، سه ره تای به کی له قه صیده عه ره بی به کانی به م جوهره ده ست پی ئه کات .

قَدْ لَاحَ إِلَى الْآنَ مِنَ اللَّوْحِ كِتَابِي
مَا فَضَّلَ لِي كُلَّ كِتَابٍ وَخَطَابٍ

له سه ره تای قه صیده ییکی ترا ئه لی .
وَلَمْ أَرْ فِي الْأَفَاقِ مَأْوَى خَلَاةِ الْهَوَى
وَنَفْسِي بِهِ رَبَّتْ وَفِيهِ تَرَكَّتْ

ئیمه لیره دا له شیعرى شیخ عومهر به ناوی شیعرى مورشیدیکى زۆر به ده سه لات ئه کو ئینه وه هه رچه ن زووتر گوتمان شیعره کانی جزیری هی گه وره پیاویکی ته صه ووفه ، به لام هه م شیوه ی زمانه که جیاوازه ، هه م جزیری ، نه له شیعره کانی ،

وه نه لهو نوسینانه دا که له باره یه وه نوسرابون، به لگه ییکم نه دی بلی که ئیرشادی کردیت و خاوه ن موری دو خه لیفه و خانه قا بوییت، بهم جوړه نه توانین بلین کامیل بو به لām موکه مایل نه بو، یان بلین له فنادا ماوه ته وه نه چو ته به قا. مه گهر به لگه ییکي نوی مان ده ست که ویت.

به لām نه وه تا سه باره ت به شیخ عومه ر، ههم به لگه یی نوسراو وه ههم شایه تی زیندو هه به بوئموه ی که ناقانه ی رۆزگاری خو ی بو، وه ههم شیعره کانی زوړباش ده ری نه خه ن چ پایه به رزی بو له ته سه وو فدا. وه کو دیمان موری له پیری خو ی داوای یارمه تی و به ره که ت نه کات وه به ده ستی نه فسی نه ماره وه گیری کرده، به لām مورشید له خذمه تی پیغه مبه ر وه له حوزوری خودا داوای بهش نه کات، یان سوپاسی نهو به شه ی نه کات که وه ری گرتوه. موری له که موکوړی و ئی ده سه لاتی نه دوی به لām مورشید که مالات له گو فتاریا نه دره وشینه وه.

به داخه وه شیعره کوردی به کانی شیخ عومه ر ضیانه دین، که من، له گه ل نه وه شا ته نها قه صیده ییکیان، به لکو ته نها شیعریکیشی به سه بوئموه ی بزانی چ پایه ییکي به رزی مه عنه و ی هه بو، هه رچه ن نه وه ی گه وره پیاوانی عیلم و ته سه وو ف سه باره ت به پایه به رزی نه م ذاته پئی هاتن زوړ زیاتره له وهش که خو ی فرمویه تی.

نهمهش نمونه ییکي شیعره کوردی شیخ عومه ر ضیانه دین.

له نه شه ی فه یضی عیشقی فه خری عالم دل موصه ففایه
عه جه ب بالایه روتبه ی عیشقم و نه قسم ته وه لالایه
مه قامی عاریفان ئی زه حمه ت و ره نج و مه شه ققه ت دیم
له زومره ی عاشقانم بو یه عالم لیم ته به ررایه
له هه رچی روده که م وه ل رۆز عه یانه چی رموزاته
«له طائف» سه ره سه ر موسته غریق ذیکری هو الله یه
له بامی عه رشه وه په رده ی حیجابم لادرا یه ک سه ر
رموزاتی حه قایق شوعله به خشه دل ته سه لالایه

له مه یخانه ی حه قیقه ت بومه ساقی مه جلیسی رهندان
له حه لقه ی دائره ی عوششاق له بهس جیگه م موعه لایه

که سی شوغلی مه حه بهت بی ده بی وه صلی به هه ق ته حقیق
صه راجه ت پی ت ده لیم خالی ی له هه ر نوکته و موعه ممایه

له موژده ی ئەم خه لانه خوا به تو ی دا موذنی پی پرورش
ده بی رۆح که ی فیدای شو بیا کی ره وزه ی ئەو شه هه نشایه

لام وایه زۆر به باشی دیاره شاعیر چی ته فهرمی وه مه قامی چی بو له گه ل ئەوه شا
من لام وایه کاتی که قه صیده ی دوه می گوته ، هه روا ئەو قه صیده عه ره بی یه ی که
سه ر دپره که مان نوسی «قدلاح لی الان» ، له و کاته دا پایه و مه قامی هیشتا له مه ی
ئیسته ش به رز تر بوه ، له م قه صیده یه دا پیشان ئەدات گه یشتوه ته به قای پاش فه نا ،
ئیمه زوتر گوتمان ئەوه ی له فه نا تی پهری تازه هه رگیز ناگه ریته وه بۆلای خرابه چونکه
کانگه ی ئەو لاری گرتنه نه فسه ، که نه فس فانی بو ئیتر ئەو که سه قوتار بوه جا ئەوه ته
شیخ عومه ر ئەلی :

له دهس ته زویری نه فس و مه کری شه ی تانی له عین ده رچوم ، وه ئەلی له طائف
هه موی سه رگه رمی ذیکری هو الله یه ، هه روه ها زۆر باش ده ری ئەخات که موراد
بوه ، به وه دا که ئەلی مه قامی عاریفان بی زه حمه ت و ره نج و مه شه ققه ت دیم ، ئەلی
به راستی ی روتبه ی عیشقم بالایه و ئەلی ، له بانی عه رشه وه واته به خواستی خودا ،
په رده ی سه ری چاوی به صیره تم لایه و هه رچی رموزات و ئیشاراته هه موم
له پیش چا و روونه ، وه دلم شاد و خوشبه خته و بومه ته ساقی مه جلیسی رهندان ئەو
ساقی یه ی که زوتر حافظ و هه روه ها مه لای جزیری و مه وله وی و مه حوی و ریوارانی
ریگه ی ته صه ووف ده سته و داوینی ئەبن وه هانای بۆدیرن که بی بهشیان نه کات . جا
ئەم خه لانه به نرخ و بی ده ردی سه ر به ده ست هاته ، به هی پیغه مبه ری ئەزانی
درودی خودای له سه ر وه خوی ئەکاته قوربانی مه رقه ده که ی .

به لام له م قه صیده یه دا که ئیسته ئەینوسم هه موی موصطه له حه کانی ، هی ئەو
مه قامانه که گه وره پیاوانی ته صه ووف له کاتی به قادا ده سیان ئەکه ویت ، وه هی

سەر قافلەى سەر قافلە کانه وه هى ئهوه بهرى پى گەشتنى تهسه ووفه، که مه گەر
که سانیکی وه کو حه زهتی عه بدولقادرى گه یلانی یان به هاته دینی نه قشبه ند وه ئیامی
ره بیانی شتی وایان در کاندی، که نه فه رمی.

فه قیبهی مه دره سهی ته وحیدم ئه مرۆ
فه ریدی دائره ی ته فریدم ئه مرۆ

ره زا ناچم که نه غیار بیته مه جلیس
که چه وگانی قه ضای ته بعیدم ئه مرۆ

نیه بوئه و نیشانه تابناسری
به خوێ من دافعی ته ریدم ئه مرۆ

له ته نزیها نیه هیچ کهس ره فیکم
چرای کاروان سه رای ته مجیدم ئه مرۆ

چلۆن کا حه مدی باقی عه بدی فانی
به عیصیان ماوه پای ته حمیدم ئه مرۆ

عه لایق ده ردی ئی ده رمانه (فه وزی)
ره ئیس عه سکه ری ته جریدم ئه مرۆ

من له باسی موصطه له حاته کاندای باسی مه قامه کانی ته وحید ته فرید، ته جرید وه
ته نزیهم کردوه وه هه موی ئه م مه قامانه ده س که وتی مه لبه ندی به قایه . ئه م قه صیده یه
له گه ئی ئه وه شا که به رزی پایه ی مه عنه وئی شیخ عومه ر نه گه یینی، ورده کاریکی
زۆر وه ته ناسوب له نیوانی مه به سه ته کاندای ده ره ئه خات.

فه قیه ئه ئی مه دره سهی هه ییت ئه ئی فه قیبهی مه دره سهی ته وحیدم، یان
له زانیاری ته وحیدا فه قیهم، هه روه ها تاقانه ی دائره ی ته فرید، لیره دا فه ریدو
ته فریدی خسته ته یه ک، ئه وه ی که ئه ئی چه وگانی ده ستی ته قدیرم، واته وه کو

گالۆکیک که خواوهن گالۆک خواستهکانی خوێ بهو نهنجام نه دات نه مرو نهو گالۆکی دهستی نهقدیره ، واته دهستوری خوادای گهوره لهپریگهی نه مهوه نهنجام نهدریت .

ئهلی نه بو نهو نیشانه تا بناسری ، ئیشارهیه بو ئایهتی (لیس کمشهشی) ئهلی شتی وانیه بلیم خودا وهکو نهوه وایه وه ناسینی عیلم وه ئیستیدلال وه تهقلید هیچ کامی ناگاته (عین الیقین) ئهلی نهوهی بیهوی بهشیوهی عینول یهقین خوا بناسیت بایته لای من تا یهقینهکی بکمه عینی ، وه کاریکی لییت بهچاوی بهصیرهت وه موکاشهفه شتی وا ببینی ئیتر تهردیو گومانی نه مینی ، «بهخوی من دافیعی تهردیو نه مرو» .

ئهلی لهم جیهانهدا له مهقامی تهزیهدا کهسم ناگاتی وه ههروهکو چرا ، کاروان سهرای تهمجیدم روناك کردوه .

ئهلی چۆن فانی نهتوانی سوپاسی باقی بهجی بیریت ، فانی ماوه ییک ههیهو تیاچهی ، یان نهتوانین بلین نهو مهقامی فهنا ی پرپی کهی نهتوانی ههمدی خودا تهواوکات ، نهو خودا ، نه مبنده ، نهو نهزهلی و نه بهدی نه حادیث و فانی .

ئهلی گوناوه عوصیانیشم نهوهنده زۆره تهنا نهت روی ههمدو نهناشیم نه ، بوچی ؟ .

چونکه تاوان بار نهی سزا بدری ئیسته نهک ههر سزانه دراوه بهلکو ... خهلاتیش کراوه ، کهواته چۆن بتوانی بهوجۆرهی که بشی ههمدی نهو خودا میهره بانه بکات .

علایق ، واته دل بهسته نهوه به دنیاو دهس هاته دنیایی یهکانهوه ، ئهلی نه مه دهردیکی ئی ده زمانهوه کهس ناتوانی دلی له زهرق و بهرق دنیا بپچری ، بهلام نهو لیره دا خوش حاله که فرماندهی ههموی نهو که سانه ته که دلیان له دنیا بهرداوه .

گوتمان یهکی له واتاکانی تهجرید ، خوش ویستی دهس کهوتی دنیایی له دل ده رکردنه ، ئهلی من دنیا م له دل ده رکردوه و فرماندهی لهشکه ریکم که ههموی وه کومن دلیان له زهرق و بهرق دنیا بهرداوه ، واته خوشه ویستی دنیا نه له دلیان نه گهر ههیه سه رزاری یه وه دلیان ته نها جیگهی خوش ویستی خودایه .

جائمه سه ره تاي بو بو پيشان داني نه وهی كه ته سه ووف تا چ راده ييك نه ده بی
زمانی كوردی ده وله مند كردوه .

ئومیده وارم ئه م به شه له ئاینده دا خوی بیته (موضوع) بو خوینه واران و
توێژهران و روناك بیره كانان ، به شكو بتوانن به ره می گه یشتوترو به نام ترو كامل تر
پیش كه شی نه ده بی كوردی و فره هنگی كورده واری بكهن .

هه رخوش و سه ركه وتوبن به خوام سپاردن

◀ —————
ئهمه ش وینه ی نه و ئیجازه نامه یه كه
شیخ موحه ممد به هائوددین بو شیخ
عومهر ضیائوددینی برای نووسیوه :
◀ —————

۱۳۹۱

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خير خلق الله خلقا وخلقوا لغيرهم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خير خلق الله خلقا وخلقوا لغيرهم

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خير خلق الله خلقا وخلقوا لغيرهم

الحمد لله رب العالمين والصلوة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم خير خلق الله خلقا وخلقوا لغيرهم

نهمه وینهی ئیجازه نامه ییکه که

شیخ موحه محمد به هائوددین نویسیوهی

بو شیخ عومهر ضیائوددینی برای .

بسمه سبحانه و تعالی

الحمد لله الذي انزل على عبده الكتاب، وهدى المؤمنين بارسال رسوله الكريم اليهم على طريق الحق والصواب. وصلى الله على سيدنا ومولانا حبيبنا وخير خلقه محمد وآله وصحبه الذين هم نجوم الهدى لأولى الألباب.

اما بعد، گزارش میروم از آنجا که فقیر فی بضاعت، باوجود عجز و تقصیر، حسب الامر و اجازه حضرت والد ماجد قدس سره، «مجاز و مأذون مطلق» در طریقه علیه نقشبندیه بوده و هستم، به امر ظاهری و باطنی مشایخان کرام و اولیای عظام قدس الله اسرارهم بر سجاده ارشاد نشسته ام. طالبان این نعمت عظمی و غواصان بحر توفیق از عشق این جواهر نفیسه کبری که وصول به درجه حق الیقین است، دست توسل به ذیل این خادم درویشان زده و میزنند، و باهریک به قدر استعداد خود معامله ظاهری و باطنی معمول شده و میشود، لاسیما برادر والاگهر، در دریای ارادت، مصباح زجاجه سعادت، مرکز دائره صداقت، کوه بصیرت، وقوه بصر، عزیز الوجود خجسته سیر شیخ عمر حفظه الله الملک الاکبر است، که در عصر حضرت والد ماجد قدس سره مدت بر سلوک استقامت داشته و تهذیب اخلاق نموده، و استعدادا بر امثال و اقران خود بر مثال تفاوت شمس و سائر کواکب غالب گردیده، و الحمد لله شرف نعمت بقای بعد از فنا یافته، و مراتب و مقامات علیه را طی نموده، و به خلعت اجازه حضرت ایشان و سائر مشایخان قدس سرهم بهره یاب گردیده.

علی هذا نظر رافت و شفقت حضرت پیر در حق وی بمنه کامل، و نسبت اخوتش بافقیر به سه جهت حاصل است. یکی نسبی، و یکی حسبی، و یکی عهدی. فقیر نیز از کمال ادب و ارادت و صدق رضای خاطر عزیزش همواره مسرور

بوده. اگرچه قبول خاطر بزرگان زودتر شده بود، باز هم به نیابت مشایخان کرام قدس الله اسرارهم، محض اتمام داب سعادت ان عزیزرا از قبول نمودن مریدان و تعلیم طالبان و تبلیغ احکام شریعت و طریقت مجاز و مفوض نمودیم که بر وفق شریعت غرّای حضرت سید الانام علیه و علی اله الف صلاة و سلام و اداب طریقت مشایخان قدس الله اسرارهم به تربیت طالبان اوقاترا صرف نماید، و طالبانرا از خلفا و مرید و محسوب و منسوب از صغار و کبار و ادنی و اعلی نیز وظیفه عین است که حسن ادب و اطاعت اوامر و نواهی و قبول نصایح مشفقانه ان عزیزرا آویزه گوش هوش داشته صحبت و شرف خدمتش غنیمت وقت خود شمرند، و از عجز و رجس خاطرش پرهیزند، چنانچه از زهر قاتل پرهیزند، که رد و قبولش رد و قبول حقیر و حضرت پیر دستگیر و سائر مشایخ عظام و اولیای کرام است.

ز یلک شاخیم اگر شیرین اگر تلخ

ز یلک بزمیم اگر هشیار اگر مست

(ذلک فضل الله یؤتیہ من یشاء، والله ذو الفضل العظیم. اللهم اجعله للمتقین اماما، ولا حول ولا قوۃ الا بالله العلی العظیم. وصلى الله على سيدنا محمد وآله وصحبه اجمعین. و آخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمین.)

۵ ذی القعدة ۱۲۹۴ هـ

(جینگه‌ی موری)

محمد العثماني النقشبندی

فقیر در درون دل شیخ عمر سلمه الله در دنیا و عقبی قبول نمودم، بل در میان جان جای داده‌ایم. همین نوشته سند است. حق سبحانه و تعالی قبول فرماید.

(تیمزای)

محمد العثماني

مه‌به‌ستی من لیره‌دا ده‌ست نیشانه بو‌ئو مه‌قامی به‌قای پاشی فه‌نایه، که ئه‌و که‌سه‌ی نه‌یگاتی ناتوانی مورشیدی کامیل وه موکه‌میل بیّت.

(بسمه سبحانه وتعالی)

الحمد لله الذي انزل على عبده الكتاب وهدى المؤمنين بارسال رسوله الكريم اليهم على طريق الحق والصواب ، وصلى الله على سيدنا ومولانا حبيبنا وخير خلقه محمد وآله وصحبه الذين هم نجوم الهدى لاولى الالباب .

له پاشان شایانی گوتنه به هوی ئه وه وه منی هه ژارو بی سه رمایه ، سه ره رای هه مو ناته وانیکم ، به پیتی ئه مری باوکی به پیزم ، پایه ی به رزتر بیّت ، له ریازی نه قشبه ندی دا روخصهت و ئیجازه دراوم ، وه به فه رمانی ئاشکراو نه پیتی مه شایخانی پایه به رز و ئه ولیای گه وره پایه یان به رزتر بیّت ، به سه ری سه ججاهدی ئیرشاده وه دانیشتم ، خواز یارانی ئه و نیعمه ته گه وره یه ، وه مه له وانانی ده ریای سه رکه وتن ، له خوشی به ده ست هینانی ئه و گه وه ره گرانبه هایه دا ، که بریتی به له گه یشتن به پایه ی «حق یقین» ، ده سته و داوینی ئه م خدمهت گوزاری ده رویشانه بوون وه ئه بن ، وه له ته کی هه رکام له واندا به پیتی ئیستیعدادی خو یان مامه له ی ده رو ده رو نی یان له گه لا کراوه ئه کریت ، به تایهت برای زۆر به نرخ دورری ده ریای ئیرادهت ، تیشکی چل چرای سه عادهت ، ناوه ندی جه غزی راست گۆنی ، ده لاقه ی به صیرهت وه نوری چاوان به پیزو پاک ره وش (شیخ عومهر) ، خوی گه وره بی پاریزیت ، که له پوزگاری باوکی سه روه رمان دا ، ماوه ییکی دورو دریز سه رگه رمی ری گرتنه بهر ، وه په روه رده کردنی ره وش خوی بوه ، وه ئیستیعدادی ، به پیتی هاوه لانی خوی ، وه کو ماوه له نیوانی هه تاوو ئه ستره کانی ترا ئاوا بوه ، ئه وه نده ئاماده یی ئه م بالتر بوه ، وه (سویاس بوخوا سه ربه رز بوه ، به نیعمه تی به قای پاشی فه نا) ، وه مه قامه به رزه کانی پرپوه ، وه به خه لاتی ئیجازه ی باوکمان وه باقی مه شایخان به هره مه ند بوه .

له به ره ئه مه ، سویاس بوخوا ، جه زه تی پیر ده زباره ی ئه و نه زه ری ره حم و شه فه قه تی هه بوه ، وه په یوه ندی له ته کی منیشا له سی لاوه هه یه یه کیکی هی بنه ماله یی و خانه واده یی ، دوهه می له باره ی ره وش و ئه خلاقه وه ، سیهه می په یمانی ته یقهت ، «که هه ردوکیان موریدی ، شیخ عوسمانی باوکیان بون» ، هه رچه ن هه روه کو گوتم ، گه وره پیاوانی ته ریقهت قوبولیان کردوه له گه لا ئه وه شا ، به نوینه رایه تی مه شایخانی سه روه رخوا پایه یان به رزترکات ، بو بته و کردنه وه ییکی زیاتری دای خوش به ختی ، منیش ئه و عه زیزه م ئیجازه دا ، که مورید «خواز یار» په وروده

کات ، وه وستیاران له م رپباز وه بگه ییته مراز ، وه له راگه یاندنی ده ستوری
شهریعت وه ته ریه ت دا سه ره خویه ، وه خوئی ته توانی به پنی شهریعتی
سه روه ری هه مولاتی ، هه زارسلای له سه رییت ، وه به پنی دانی رپبازی
مه شایخان ، خوا پایه به رزتریان کات ، خوازیاران پی بگه یینی وه سه رگه رمی
په روه رده کردنیان ییت .

له سه ری هه موی خوازیاران ، چ خه لیه کان وه چ موریدو مه حسابو
مه نسوب ، گه وهو به چوک ، تازه کارو پایه به رز ، سپارده ییکی زورپیویسته که رپزی
لی بگرن ، وه فه رموده کانی ، چ ده ستور به ته نجام دانی کاری ییت ، چ ده ستور به
دورکه وته وه له رفتارو گوفتاری ییت ، به گوئی بکه ن ، وه ئامورگاری به کانی تهو
خوشه ویسته ، بکه نه گوشه واره ی گوئی هوش و بیران ، خویان به سه ره به رز بزائن
ته گهر ، هه لی نزیک بونه وهو خزمه ت کردنی تهو یان بو ده ست بدات ، وه خویان له
دل نیشانندی تهو بیاریزن ، به وجوه ی که خویان له زه هری کوشنده ته پاریزن
چونکه وه رگرتن ، یان ده رکردنی تهو ، هه رکه سی وه رگرت یان ده ری کرد ،
وه رگرتن و ده رکردنی منی هه زارو هه زره تی پیری ده ست گیر (واته باوکی : هه زره تی شیخ
عوسمان) وه باقی مه شایخانی پایه به رز ، وه ته ولیای به رپزه .

له یهك دارین ته گهر شیرین بین یان تال

له یهك کوپین چ وشیار بینو چ مه ست

«ذلك فضل الله يؤتيه من يشاء والله ذو الفضل العظيم ، اللهم اجعله للمتقين اماما ،
ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم . وصلى الله على سيدنا محمد واله وصحبه اجمعين ، واخر
دعوانا ان الحمد لله رب العالمين» .

ذی القعدة ١٢٩٤ هـ

جینگه ی مۆر

محمد العثماني النقشبندی

سەرچاوەکان
المصادر

- ١- القرآن الكريم
- ٢- ابن العربي حياته ومذهبه .
- ٣- إحياء علوم الدين ، محمد بن محمد بن محمد الغزالي .
- ٤- أخلاق القرآن : د . أحمد الشرباصي .
- ٥- الإسلام والتصوف : نيكلسون ، الترجمة الفارسية .
- ٦- أعلام الفلسفة العربية : د . كمال اليازجي ، د . أنطوان كرم .
- ٧- الأعلام : الزركلي .
- ٨- الفاظ الصوفية ، د . حسن محمد الشرفاوي .
- ٩- الأنوار القدسية في مناقب السادات النقشبندية : محمد محمد ماضي الرخاوي .
- ١٠- الأنوار القدسية في معرفة القواعد الصوفية : الامام عبد الوهاب الشعراني .
- ١١- إيضاح الطريق ، الشاه عبد الله الدهلوي . (مخطوطة) .
- ١٢- إيقاظ الهمم وشرح الحكم ، احمد بن محمد بن عجيبة .
- ١٣- بين التصوف والحياة ، عبد الباري الندي .
- ١٤- تاريخ الفلسفة الاوربية : يوسف كرم .
- ١٥- تاريخ الفلسفة في الاسلام . ج . دي بور ، ترجمة محمد عبد الهادي ابو ريده .
- ١٦- تاريخ الفلسفة العربية : حنا القاقوري ، د . خليل الجر .
- ١٧- تاريخ الفكر العربي الى أيام ابن خلدون ، عمر فروخ .
- ١٨- ترجمان الأشواق : الشيخ محي الدين العربي .
- ١٩- التصوف الإسلامي ، د . زكي مبارك .
- ٢٠- التصوف الإسلامي : من البداية حتى نهاية القرن الثاني ، د . عبد الرحمن بدوي .
- ٢١- التصوف وفريد الدين العطار ، د . عيد الوهاب عزام .
- ٢٢- التصوف عند المستشرقين : د . محمد الشرباصي .
- ٢٣- التصوف : ابو عبد الرحمن السلمي .
- ٢٤- تذكرة الأولياء ، فريد الدين العطار .
- ٢٥- التعرف لمذهب أهل التصوف : ابو بكر محمد الكلابادي .
- ٢٦- تفسير روح البيان ، اسماعيل حقي اليرسوي .
- ٢٧- تفسير الجلالين ، جلال الدين محمد ، جلال الدين عيد الرحمن .
- ٢٨- تفسير نامي ، ماموستا ملاكرعي بياره .
- ٢٩- تفسير راهنا : زين العابدين راهنا : فارسي .
- ٣٠- تنوير القلوب ، محمد أمين الكردي .
- ٣١- جواهر المعاني ، علي حرازم .
- ٣٢- حقائق عن التصوف : عبد القادر عيسى .
- ٣٣- الحلاج موضوعاً ، د . كامل مصطفى الشبي .
- ٣٤- دراسات في الفلسفة الدينية والصوفية والعلمية : د . عبد القادر محمود .
- ٣٥- ديوان الحلاج . د . كامل مصطفى الشبي .
- ٣٦- دائرة المعارف الاسلامية ، ترجمة إبراهيم زكي خورشيد ، أحمد الشتاوي ، د . عيد الحميد يونس .
- ٣٧- رحلة الى الحق ، فاطمة البشرطية .
- ٣٨- الرسالة القشيرية : عبد الكريم هوازن القشيري .

- ٣٩- رسالة طب القلوب ، الشيخ علاء الدين الشيخ عمر ضياء الدين النقشبندی .
- ٤٠- رسائل ابن العربي ، الشيخ محي الدين العربي .
- ٤١- الرمز الشعري ، د . عاطف جودة نصر .
- ٤٢- رياض المشائين : ملا حامد اليساراني (مخطوطة) .
- ٤٣- زبدة خلاصة الصوف ، الشيخ عز بن عبد السلام .
- ٤٤- شرح الحكم العطائية ، محمد بن ابراهيم النفري .
- ٤٥- شطحات الصوفية ، عبد الرحمن بدوي .
- ٤٦- صحيح مسلم ، حديث نبوي .
- ٤٧- صحيح البخاري ، حديث نبوي .
- ٤٨- طهارة القلوب والخضوع لعلام الغيوب ، عبد العزيز الدريني .
- ٤٩- الطبقات الكبرى ، الإمام الشعراي .
- ٥٠- عوارف المعارف ، الشيخ عمر السهروردي .
- ٥١- الغنية ، الشيخ عبد القادر الكيلاني .
- ٥٢- الفتوحات المكية : الشيخ محي الدين العربي .
- ٥٣- فصوص الحكم الشيخ محي الدين العربي .
- ٥٤- الفلسفة الاخلاقية الافلوطينية عند مفكري الاسلامي د . ناجي التكريتي .
- ٥٥- الفلسفة الصوفية في الاسلام . د . عبد القادر محمود .
- ٥٦- فلسفه علمی و روش تحقیق : فیلسفین شاله ، ترجمة فارسی بحی مهدوی .
- ٥٧- الفتح الرباني والفيض الرحمانی ، الشيخ عبد الغني النابلسی .
- ٥٨- الفتح الرباني الشيخ عبد القادر الكيلاني .
- ٥٩- الفهرست ، لابن النديم .
- ٦٠- فرهنگ عميد ، فارسی .
- ٦١- فرهنگ خيام ، فارسی .
- ٦٢- قوت القلوب ، أبو طالب المكي .
- ٦٣- القدسية ، كلمات محمد بهاء الدين نقشبند .
- ٦٤- القاموس ، فيروز آبادی .
- ٦٥- قوانین حکم الاشراق : جمال الدين محمد ابو المواهب .
- ٦٦- القول الحقيقي في رد من تنسق باسم أهل الطريق ، الشيخ علاء الدين الشيخ عمر ضياء الدين النقشبندی .
- ٦٧- اللمع ، أبو نصر سراج الطوسي .
- ٦٨- مدخل الى الفلسفة : جون لويس : ترجمة دار الحقيقة بيروت .
- ٦٩- مقدمة ابن خلدون ،
- ٧٠- المدخل الى التصوف الاسلامي ، محمود ابو الفيض المنوفي .
- ٧١- مدارج السالكين : ابن قيم الجوزية .
- ٧٢- المرشد الى آيات القرآن الكريم : محمد فارس بركات .
- ٧٣- مرصاد العباد من المبدء الى المعاد ، الشيخ نجم الدين الرازي .
- ٧٤- معجم آيات القرآن الكريم ، د . حسين نصار بركات .
- ٧٥- معرفة الله والمكزون السنجاري ، د . أسعد أحمد .
- ٧٦- مع الفيلسوف ، د . محمد ثابت الفندي .
- ٧٧- المعجم الصوفي ، الدكتور سعاد الحكيم .

- ٧٨- معجم مصطلحات الصوفية : د . عبد المنعم الحفني .
- ٧٩- مصباح الهداية وفتح الكفاية ، عز الدين الكاشاني .
- ٨٠- مفتاح الغيوب شرح رسالة طب القلوب ، الشيخ حسين الخالدي .
- ٨١- مكتوبات الامام الرباني : الشيخ احمد الفاروقي .
- ٨٢- المنقذ من الضلال : الامام محمد بن محمد بن محمد الغزالي .
- ٨٣- منازل السالرين ، شيخ الاسلام الهروي .
- ٨٤- المنجد ، لويس معلوف .
- ٨٥- المواهب السرمديه في مناقب السادات النقشبندية ، محمد أمين الكردي .
- ٨٦- نشأة الفلسفة الصوفية وتطورها : د . عرفان عبد الحميد فتاح .
- ٨٧- نشأة التصوف الاسلامي ، د . ابراهيم سيوتي .
- ٨٨- نصوص ودروس : (١٦) التصوف الاسلامي ، د . البير نصر نادر .
- ٨٩- نعت البدايات وتوصيف النهايات ، محمد فاضل بن مامين .
- ٩٠- نفحات الحق : فاطمة البشرية .
- ٩١- نور الناظرين ، ملا محمد باكي ، (مخطوطة)
- ٩٢- وفيات الاعيان : ابن خلكان .
- ٩٣- الوصايا : الشيخ محي الدين العربي .
- ٩٤- يادداشتهاي خنوم ، له ماوهي حهفده سالنذا .
- ٩٥- نزيكهى ، بيست ورده كتيب وهسه رچاوهى تر .

پښت

٣	پێشکەش کردن	١
٧	بەشی یەکەم	٢
٩	چەن تی بیتی	٣
١١	گفتوگۆیەک لەگەڵی خوێندەواری کورد	٤
١٣	پێشەکی	٥
٢٨	کورتەتێک لەژێبانی نوسەر	٦
٣٣	بەشی دووەم :	٧
	تەسەووف چی یە ؟	
	چۆن وە لە کەبەرە بەدی هاتو ؟	
	تەسەووف بەر لە ئیسلام کامەر چۆن ؟	
	تەسەووف ئیسلامی کامەر چۆن ؟	
	فەرق لە نێوانی فەلسەفەو تەسەووفدا چی یە ؟	
٤٥	بەشی سێ هەم :	٨
٤٧	بۆچی فەلسەفە ناگاتە «عین الیقین»	٩
٦٣	تەسەووف ئیسلامی چی یە وە لە کەبەرە	١٠
	دەستی پێ کردو ؟	
	نامانجی تەسەووف ئیسلامی چی یە ، وە ئایا لەگەڵی	
	ئایینی ئیسلامدا هیچ جیاوازی نیکی هەبە ؟	
٧٤	تەسەووف ئیسلامی لە زمانی گەورە پیاوانی تەسەووفو	١١
٨٨	سەر گۆزەشتی غەزالی وەکو خۆی گوتو .	١٢
١٠٢	وەلامی بیستوچوار پرسیاری تر .	١٣
١٨٢	پێناسە ناپەسەندەکان وە پەسەندەکان	١٤
١٨٤		
١٩٠	وەلامی دوو پرسیار	١٥
	یەکەم : سەرچاوەی وشە سۆفی لەچێهەو هاتو ؟	
١٩٣	دوو هەم : مەقام وە حال لەروانگەیی تەسەووفو بەچی ئەلین ؟	
١٩٩	بەشی چوارەم :	١٦
	مەقامەکان .	
٢٩٥	بەشی پێنجەم :	١٧
	حاله کان .	

ل	پێڕست	
۳۲۹	بهشی شەشەم :	۱۸
	موصطه له حات .	
۳۸۳	بهشی حەوتەم :	۱۹
۴۱۶	تەریقەى نەقشبەندى	
	دالەزەكان . *	
	باسى يانزە وو شە ، بان يانزە رەوشى «تەریقەى نەقشبەندى» .	۲۰
۴۳۵	زەنجیرەى نەقشبەندى :	۲۱
۴۴۱	بۆجى وە ئەكەبەووە ئەم رێبازە ناوئراوە نەقشبەندى ،	۲۲
۴۴۷	ژباڤى بەهائوددینى نەقشبەند .	۲۳
۴۵۷	بهشی هەشتەم :	۲۴
	كارى تەسەووف لە ئەدەبى كوردى دا .	
۴۶۴	مەلای جەزیری	۲۵
۴۸۹	سید عبدالرحیم «مەزلهوى»	۲۶
۵۱۰	مەحوونى	۲۷
۵۳۵	شیخ عومەرى بیارە : ضیالەددین	۲۸
۵۵۱	سەر چاوەكان	۲۹
۵۵۵	پێڕست	۳۰

إِحْسَان :

ئىحسان يەككى ترە لەمە قاماتی تەصەووف ، ئىحسان لەروانگەى زمانى عەرەبى يەو ، بەچاکە کردن ئەوترى ، بەلام لەقورتانا بەچەن واتايىك هاتو ، چونکە چاکە ، لەروانگەيىکەو ، بۆ زوانگەيىك فەرق ئەکات ، لەروانگەى دىنى ئىسلامەو ، نوێز کردن ئىحسانە ، صە لەوات دان لەسەرى پيغەمبەر ئىحسانە ، کەبگرە لەروانگەيىکى دوور لەدينەو ، يان غەيرە ئىسلامەو ، ئەوجۆرەشتانە هېچ نەگيرىتە پيش چاور ، لە قورتاندا ، ئەفەرمى «مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَثْمَالِهَا» ئەنعام (١٦٠) ئەفەرمى «وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ» (بقرە) (١٩٥) وبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا» بەقمرە (٨٣) «وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ» (عنكبوت) (٦٩) «وَأَحْسِنُ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ» (قصص) (٧٧) «إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَى» (نەحل) (٩٠) «هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانُ» (الرحمن) (٦٠) هەموى ئەم کردەوانە ، لەچوارچيۆه چاکەدا کۆبونەتەو ، هەرچەن هەمويشى يەكجۆرنە ، بەلکۆلەکاتی بشکينى سەرچاوهى مەبەست و هوى هاتنەخوارهووى ئايەتەکاندا ، ئەيىنين ، برىكى ، بەواتای بەخشەندەگى ، برىكى بەواتای نوێز وە عيادەت کردن ، يان خزمەتى دايکوباولک کردن ، وەچاکە کردن لەگەليان دا هاتو ، بەلام هەمويشيان بەدزى خراپە ، دائەنرێن ، هەر وەکو خودا خوێ بۆمانى روون ئەکاتەو کە ئەفەرمى «فَأُولَٰئِكَ يَدُلُّ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ» (فرقان) «٧٠» «لَا أُقِمُّ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَزُلْفًا مِنَ اللَّيْلِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ» (هود) «١١٤» ليرەدا هەم دەرکەوت مەبەست لەحەسەنات نوێز وەهەم دزى و پيچەوانەى (سَيِّئَات) .

کەواتە وشەى ئىحسان لەروانگەى زوانەو بەچاکە ئەلێن ، وە لەروانگەى قورتانەو بە زۆر کردەووى پەسەند ئەلێن ، کە بەخشندەگيش هەرلەوانە ، بەلام ئايا لەروانگەى تەصەووفەو مەبەست لەئىحسان چى يە ؟

لەروانگەى تەصەووفەو مەبەست ئەگەر ئیتەو بۆسەرى فەرمودەيىکى پيغەمبەر ، درودى خودای لەسەر ، کە لەو لآمى حەزەرەتى (جبرەئيل) دا ، فەرمويانە . لە سەرگوزەشتىکى ژبانی پيغەمبەر دا ، هەيە ، جارێکيان جبرەئيل ، لەشيوهى بەنى ئادەميکا دیتە خدمەتى پيغەمبەر ، وەسەبارەت ، بەئيان ، وە ئىسلام ، وە ئىحسان ، پرسيار ئەکات ديارە ئەم پرسيارەش بۆئەو بوە ، ئەو خەلکەى بەدەورى پيغەمبەرى گەورە دايە ، لەم پرسيارو وەلامە کەلک وەرگرن ، وە

له دین و ئاینه که یان باشتی شاره زاین ... به کورتی ، دواپرسیاری جیره ئیل ، پرسی
 «ئیحسان» به چی ئه لێن ، پیغمبه ر درودی خودای له سه ر ، فهرموی «الاحسان ان
 تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ ، فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» جیره ئیل فهرموی راسته ، جا که هه ستاو
 روشت ، وه یارانی پیغمبه ر پرسیاریان کرد ، ئه م میوانه کی بو ، ئیمه نه مان ناسی ،
 وه هیچیشی له وه ی نه ئه کرد سه فهری بیته ، واته ته پوتوژاوی نه بو ، وه زوړ
 پا کو بوخته بو ، پیغمبه ر فهرموی ئه وه جیره ئیل بو ، هاتبو تا ئاینی ئیسلامتان باشتی
 بوړوون کاته وه ، ئیتر که سیش ، نهیدی یه وه و ناپهیدا بو ، ئه گه ریینه وه سه ری
 مه به ست ، سه باره ت به وچه دیته مه شه وه ، «الاحسان ان تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ ، فَإِنْ لَمْ
 تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ» ئیسلام کرده وی ظاهر وه به رواله تی موسولمانانه ، وه کو نو یزو روژو
 حه ج وزه کات وه هه مو په رستشیک ، ئیمان هه م باوه ره که واله ده رونا ، وه هه م
 کرده وه کانه ، چونکه باوه رت بو کرده وه کانیش ئه نجام ئه دهیت ، به لام «ئیحسان»
 کروکو ناوه روکو کا که تی ، یان بلین «حه ققه تی ئیمان» وئیسلام ، هه ردوکیانه ،
 ئیحسان ئه وه ته ئه و خواپه رستی یه ت به باشتی جۆر ، به ته واوترین چه شن ،
 به دل و به گیان به لای زیاده وه ، ئه نجامی دهیت ، دیاره ئه م جۆره په ره ستشه کاتی
 ئه نجام ئه دریت مروف له هه مو هه نگاویکا ، بوی روون بیته خوی گه وه چاوی
 لی یه تی وه ئه و کرده وه یه ، وه ئه و په ره ستشه ، هه ربو ئه وی ئه نجام ئه دات و بوکه سی ترو
 بو هیچی ترنا ... ئایا له کاتی نو یژدا مروف ئه گه ر دلنیا بیته ، که واله حوزوری خوا دا
 وه زوړ باش دلنیا بیته خودا چاوی لی یه تی و ، ئه میش ئه م نو یژه بو ئه و ئه کات ، ئایا
 ئه مه ئه بیته ئه و جۆره نو یژه ی ، که په له پهل بکریت و به تی ئاده م هوش و خه یالی
 به هه زار لادا پرزو بلاو بو بیته وه ؟ .

بی گومان نو یژو په ره ستشیک ، به راستی په ره ستشه ، که له پایه ی ئیحسان دا ،
 ئه نجام دریت ، واته ، لات واییت ، توچاوت له خودایه ، و دلنیا بیته ئه گه ریش تو
 چاوت له ونیه ، خو ئه و بی گومان چاوی له تویه ، جائه و جۆره نو یژو عیاده ته یه که
 «خوشوعی» تیا به ، وه خودای ته عالی ، ئه و خودا په رستانه ، به «مفلح» ، واته

سه رکه وتوو ، وه رزگار بوو ، ناو ئه بات ، وه ئه فهرمی «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ، الَّذِينَ هُمْ فِي
 صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ» (المؤمنون) «۲» یان ئه فهرمی ، «الْمُؤْمِنِينَ لِلَّذِينَ آمَنُوا، أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ
 لِذِكْرِ اللَّهِ، وَمَا نَزَلَ مِنَ الْحَقِّ..؟» (۱۶) حلدید.

به م چه شنه ده رکه وت ئه و موسولمانانه ی که نو یژو په رستشه کانیا «خوشوع» ی تیا به ،

واته، ئارامی و خوڤه بچوک زانین و دلپاکی و لهخوا ترسان، ئهوانه، دهستهی پرزگاره کانن، وه ههروه ها ده رکهوت، کهخوا پئی خوشه په رستش به خوشوعه وه بیټ کهئه فهرمی، «أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا، أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ» ئایا ئیتر کاتی ئهوه نه هاتوه ئهی موسولمانان که له دهرونه وه «خوشوع» پهیدا کهن.. بوخودا په رستی؟..

بهلام ئه پرسین ئهه خوشوعه چۆن به دهست دیت، دیاره بهوهی که له کاتی په رهستش دا، خودا به «حاضر وه ناظر» بزانی، واته زوړباش باوریت له سه ره ئه وه بیټ، خودا له هه مو شوینیکا ئامادهیه، وه چاوی له هه مو کرده وه ییکه، که ئه مهش خوی مه قامی ئیحسانه، جا که بویته خواوه نی ئهه مه قامه، به ره هه مو دهست هاتی ئهه مه قامهش وه رته گری ئه ویش. ئه وه ته هه رچی خوا په رستی ته، هه موی به باشترین چهشن ئه نجامی ئه دهیت، وه به وه پری خوشی و دل کراوه نی و په زامه نندی و پا کو پوخته نی به وه، وه به نی که مو کوری، که ئه بیته «خوشوع».

کهواته به ره هه مو ده رانه دو دهست کهوتی (ئیحسان) ئه بیته (خوشوع) له عیبادت دا، وه ئه بیته ئه وهی ئهه خودا په رستی به، ته نها بوخودا خوی ئه نجام بدریت، و به ره هه مو دهس کهوتی خوشوعیش، سه رکه وتن و پرزگاری به «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ» وه چی ههیه لهه مه قامه گه وره ترو چاک تر، وه پیچه وانه کهی (ئیحسانیش) ئه بیته، خودا په رستی بی کاکله و بی حه قیقه ت، وه بی جه وه هر، که ئهه جوړه دهس کهوته به رزانه ی تیانیه، وه بگره تی چون وه فه وتانیشتی تیانیټ، وه سه ری له خودا په رستی، پرله ریانی به وه ده رچیت، وه خودانه خواسته بیته «شیرک» چونکه، خودا په رستی له گه له وه شا که په ره سستشه ئه گه ره له سه داصه د

بوخودانه بیټ، ئه وه شه ریک بوخودا قه راردانه، که خودا ئه فهرمی «فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ، الَّذِينَ هُمْ يُرَاؤْنَ» (سوره ی ماعون)، واته جه هه ننه م، یان سزای گه وره، بوئه وانه ی، که له نوږا که مته رخنه می ئه کهن، یان نوږو په رستشه کانی تریان بو ریانی به، واته، بو خوڤه چاک پیشان دانه، کهواته، هه رچه ن لای خوی نوږی کردوه، که چی نه ک هه رنوږه کهیشی لی وه رناگیرت، به لکو (وه بلیش) بوئه وه، ئهه جوړه نوږه ئه بیته پیچه وانه ی (خوشوع)، جا ئه کری نوږیکیش هه بیټ بو ریانی نه بیټ، به لام خوشوعی تیانیه، دیاره ئه ویش ناگاته خودا په رستی ی

فەرمان بەردارن، وه نزیکی یێکی ناره زایشه لهوبه ندانه ی که له خوداوه دوورن، یان که چهره فتارن؛ یان هی وایشیان ههیه تهنا ته باوه ریشیان به خودانیه.

مه بهست ئه وه تا به نده هه رجۆر بیت، خودا له وه وه نزیکه، به لام گرنگ ئه وه ته به نده له خوداوه نزیك بیت، سه بارهت به تیکرانی نزیکی، خوا خۆی ته فهرمی «وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ» (ق ۱۶).

واته، ئیمه به فی ئاده ممان دروس کردوه وه ئاگادارین له هه موو دله راوکه یێکی دهرونی ئه و، وه له ره گگی وه ریدی خۆی نزیکترین به و، ئایا نزیکی ی له مه نزیك تر ههیه؟.

سه بارهت به وکه سانهش وان له سه ره مه رگا، ته فهرمی به وکه سانه ی له نزیکی مردوه که وهن «وَلَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا تُبْصِرُونَ»، «واقعه» (۸۵)، واته ئیمه له ئیوه نزیکترین لێ، به لام ئیوه ئاگادار له و نزیکی و چۆنیه ته نین، وه نایین،

به لام ئه م حالێ قوربه ی، که له ته سه ووف دا ههیه، حالێ نزیکی به ندهیه له خودا به هۆی خودا په رستی و خودا ویستی و خه بات و تی کو شانه وه، به جۆرێك ئه گاته راده یێك ئه وه به ندهیه زۆر جار خۆی له یاده ته چیته وه وه هه ر خودای له یاده، که ته یته «فه نای نه فس» وه «به قای خودا» جائه وه ته، ئه م حاله ته ئه گاته شو یێکی وا باری کوناسک، که خوا وه فی ئه و حاله، تۆمه تی کو فریان لی ئه ده ن، وه حاله که یان به ناوی (حولول) یان «اتحاد» یان «وه حده تی وجود» ناو ئه به ن، شته کهش هه ر له وه وه سه رچاوه ئه گریت له و حالێ (قوربه) دا، ئه وکه سه سه بارهت به حاله که ی خۆی، شتێك ئه لیت، که له قاموسی ری زمان و گو فتاری ساکاری ئیمه دا ناگو نجی، وه بری جاریش له چوار چۆیه ی شه رعیش دا جیگه ی نا کریته وه، که چی له راسته که شیا. ئه وخوا وه ن حاله، کاریکی خیا فی نه کردوه، به لکو ئاگاداران، یان نا ئاگا، له باره ی ئه وچۆنیه ته وه کشتی وا هاتوه به ده میا، که قهت له کاتی هۆش داری دا نایی، وه به گونا هێ ته زانی، سه بارهت به م حاله تی قوربه شاه ی نه قشبه ند محمد بهاء الدین، له قه صیده یێکا شیعرێکی به فارسی ههیه که ته فهرمی.

ئه ی زاهیدی ظاهیرین از قورب چه می پرسی
ئوده رمه نو مه نده رووی چون بوو به گولاب ئه ندهر

واته ئەى زاهیدی ظاهیرین، تۆسه بارهت به (قورب) چى له من پرسیار ئەکەیت.

ئەوله منەوهو من له وهوه ئەوه نده نزیکن وهکو بۆنى گولآوو ئاوی گولآو.

ئى گومان بۆنەکە، لە ئاوه که جیا بهو، هه رکامه ی شتی که بۆخوی، وه ئەوه بۆنە جەوهه ریکه، که چى له عهینی کاتیشا تیکلاوی ئاوه که به.

ئەگەر ئەم چۆنیه ته له روانگه ی قورئانی شه وه سه یرکه ین خودا له ره گى «وه رید» نزیکریت ئەو نزیکی به چۆنە؟ ئى گومان ئەم نزیکی به، نزیکی ی (عیلمی) خودایه، چونکه نزیکی ذات له ذات وه نه، وه ئەگەر وای بزانی کوفره، به لآم ئەم جوره هه ستانه، هه ستی به صیره ته، واته چاوی دهرون، نهک هه ستی «پیتج هه واس»، بۆنونه، نزیکی ی مندالی کوربه له دلی دایک و باوک وه، خو منداله که ناچیته دهرون وه، به لآم خو شه ویستی وه خه مخۆری ئەو منداله، به جورى ئەچیته کانگه ی دهرون وه، ئەگەر به نه ییکی گهرم پیت ئارام له و باوک دایکه هه ل ئەگهریت.

ده لیلی قورئانی ی بۆ ئەم جوره تیکوشانهش ئەوه ته، خودا به پیغه مبه ر ئەفه رمی، «وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ» (علق) (۱۹) که واته سوجه بردن، واته نوێژکردن، به کی که له وه هۆ بناغه یانه ی که به نده، له خودا نزیک ئەکاته وه، ههروه ها سه بارهت به حه زره تی موسی له سورهی (مه ریم) ئایه ی (۵۲) ئەفه رمی، «وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا».

ئەفه رمی «السَّابِقُونَ السَّابِقُونَ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ» به لآم ئایا ئیمه به چى نزیک ئەیین وه له خوا ی گه وره ؟.

ههروه کو له پیشاوتم، ئەوه تا به پیغه مبه ر ئەفه رمی (وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ)، یان هه ر به پیغه مبه ر ئەفه رمی «وَمِنَ اللَّيْلِ فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا» «الانسان» ۲۶ جا له سورهی (سبا) (۳۷) دا، ئەفه رمی، «وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرَّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَى، إِلَّا مَنْ آمَنَ، وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ هُمُ جَزَاءُ الصَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا، وَهُمْ فِي الْغُرَفَاتِ آمِنُونَ». ئەفه رمی، وه نه ئی مالۆ مندال تان بتوانی بیته هوی نزیک بونه وه تان له خودا، به لکو باوه ری دامه زراوو کرده وه ی باشه که نزیکتان ئەخاته وه، وه ئەبیته هوی پاداشی چهن به رابه رو جیگه ی خو ش له به هه شتا. به کورنی خودا په رستی و کرده وه ی باش، به تاییهت نوێژی زۆرکردن، ئەبیته هوی حاله تی (قورب)، واته،

ئهو په پری نزیکی ... وه گه وره ترین مه قام ، واته پایه و پله ی بهنده به لای خوداوه
«مه قامی مه محمود» که هی پیغه مبهری گه وره به درودی خوی له سه ر ، خوی گه وره
له کاتی مژده دانی ته مه قامه دا به پیغه مبه ر ئه فهرمی ، شه ونو یژو نو یژو زیاده بکه
به لکو خودا له وجیهانا مه قامی مه محمودت خه لات کات . «وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَاجِدْ لَهُ : نَافِلَةٌ لَّكَ
عَسَىٰ أَنْ يَعْطِكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا» (۷۹) (اسراء) .

جاده رباره ی موسولمانان خوی گه وره له حه دیشکی قودسی دا ئه فهرمی : «مَنْ
عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُ عَلَيْهِ :
وَمَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَّافُلِ حَتَّىٰ أَحْبَبُهُ ، فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَيَصْرَهُ
الَّذِي يَصْرُهُ وَيَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا ... هتد .» واته هه ركه سیك دژایه تی بکات له گه لی

خۆشه ویستنا خوی حازرکات بۆ شه ر له گه لی منا ، وه بهنده کام ، به هیچ شتیک
له من نریک نابنه وه به نه ندازه ی ، به جی هینانی فهرزه کان ، بهنده کانی من
به نه نجام دانی زیاده نو یژو نه وه ندده لیم نریک ئه بنه وه تا ئه بنه خۆشه ویستم ، جا که خۆشم
ویستن ئیر ئه به وه ههستی بیستنه یان که پئی ئه بیسن ، وه ئه وچاوه ی که پئی ئه بین ،
وه ئه وده سته ی که ئه یخه نه کار .. هتد ... لیره دا مه به ست نه و وشه ی نریکی به ته ، که
به هو ی زیاده نو یژو خوا به رستی به وه ده ست ئه که ویت ، وه ئه وکه سه ئه بیته
خۆشه ویستی خودا ، به راده ییك ده سوچا و وگونی نه و ، هی نریکی وایان تی ئه که ویت ،
وه کوئه وه ی خواهی نریکی ئایه تی جیاوازی دابی ..

له کوتای دا ئه لیم «قرب» حالیکه هی گه وره پیاوانی ریازی ته سه ووف وه هی
ئه وانه به که گه یشتونه ته مه قامی «ویلا یه تی کو بری» ، و بریتی به له ئه و په ری نریکی بهنده
له خوی گه وره ، وه له خۆشه ویستی بهنده به لای خوداوه ، وه خۆشه ویستی
خودا به لای بهنده وه ، به راده ییك بری جار ، خوا وه ی ته م حاله خویو جیهانی له یاد
له چیه وه ، وه جگه له و خۆشه ویستی خودایه و له نریکی به ی خوی ئاگای
به هیچی تر نامینیت «ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ» زور جار له گه لی ته م وشه ی
«قرب» ده دا وشه ی «بوعد» واته ، دووری هاتوه ، که ئه بیته پیچه وانه ی نریکی
به خودا ، وه (بوعد) واته دوری ، هی ئه وکه سانه ته که گو مرهن وه له خوداوه دورن ،
به خودانه ناسن ، فی گومان ئه وه ی وابو جیگه ی جهه نه مه وه دوژمنی خودایه .

إخلاص :

به کیکێ تر له مه قامة کانی ته صه ووف ، مه قامی ئیخلاصه ، لێره دا مه به ستیک هه به
 شایه د نهم گوئییت ئه ویش ئه وه ته ، هه رکاتی خووخده ی ریبواری
 رینگه ی ته سه ووف هاته سه ری هه رکام له م حاله تانه ، وه ئه م حاله بویه خووخده ی ،
 وا بوته خاوه نی ئه مه قامة ، وانه ئه گه ر حاله تی په شیان بونه وه ی له گونا
 وه به رده وام بونی له سه رگونا نه کردن ، به وچه شنه ی لی هات که له باسی ته وه دا
 باسان کرد ، جائه کریت ئه وکه سه بگاته مه قامی ته وبه ، هه زوه ها ده رباره ی زوه دو
 وه رع و صه برو شوکرو ئه وانی تریش ، به لی خاوه نی مه قامی زوه د که سیکه هه رچی
 ئه و پێناسانه یه هه موی تیا به دی هاتوه بوته به ستیک له خووخده ی ، پاشان یه که یه که
 خووخده کانی به هه ول و خه بات و خوا به رستی و شه و نه خونی ئه گۆرینه سه ری پێناسی
 مه قامة کان ، وه ئه بیته خاوه نی ئه مه قامة ، وه که سی نه بویتته خاوه نی هه مو پێناسیکی
 صه بر ، وا نه گه یشتوه ته مه قامة که یشتی ، ئه مه جگه ئه و ده ست که وته مه عنه وی یانه یه
 که ده ستی ئه که ویت ، وه جگه خویو خودا نه بییت که سی تر نازانی چیه و چۆنه .

لێره دا باس باسی مه قامی ئیخلاصه ، وانه په رستی خودا هه ر بو خودا وه به هه مو
 دلێکه وه ، دوور له خۆهه ل کیشان وه خۆ به چا کزانین ، مه به ست ئه وه ته جگه
 له وه ی که ئه وکه سه موسولمانه و به نده ییکی خاوه ن باوه ره وه هه مو ده ستوره کانی
 خودا و سوننه ته کانی په یام به ر ئه باته رینگاوه ، جگه له هه موی ئه مانه ش ، ئه بی
 په رسته که ی پاک بییت وه له ریایی دوورییت وه هه ر بو ره زامه ندی خوداییت ،
 ته نانه ت ، هه روه کو رایعه ی عه ده وی یه ئه لییت ، نه له ترسی جه هه ننه م وه نه بو
 پاداشی به هه شت بییت ، لێره دا مه به ستیک هه یه پروون کردنه وه ی پێویسته ، ئه ویش
 ئه وه ته ، نابی واتی بگه ی نهم پیاو چا کانه له جه هه ننه م ناترسن وه به هه شتیان ناویت
 به لکو له هه مو که سی زیاتر له جه هه ننه م ئه ترسن وه به پاداشی به هه شتیش سه ره به رزن ،
 به لام ، مه به ست ئه وه ته ، ئه مان ئه لێن ئه گه ر به هه شت و جه هه ننه می کیش له ناوا
 نه بییت ، ئه وان ئه وه نده خودایان خۆش ئه ویت ، پێویست به هه ره شه ی جه هه ننه م
 وپاداشی به هه شت نیه ، ئه وانه ش نه بوایی هه ر له به ر خۆشه ویستی خودا ، وه له به ر

عهز مه تی خودا وه له بهر ئه وهی ، خو یان به بهنده ی خودا ئه زانن ، ههر خودایان ئه پهرست و ههر گه رده ن که چی فرمانی خودابون .

«ئه بولقاسم» ی قوشه یری ، ئه لیت ، «ئیخلاص ئه وه ته پهره سته که ت نه نه ها هه ربو خوداییت وه بو ئه وه ییت له خودا نزیك یته وه ، نه بو ئه وه ت بی که له لای خه لکه وه شتیکت ده س که موی نه بو ئه وه ت ییت خه لک ستایشت بکه ن و خوشیان بویت وه به پیاو چاکت بزنان ، یان بو هیچ بابه تیک لهم بابه تانه ، به لکو جگه له نزیك بوئه وه له خودا هیچت له دلای نه ییت» به کورتی پهرستش و کرده وهی چاکت بو خالقی ییت ، نه ک بومه خلوق ، خوای گه وه ره له سوره ی زومه ردا سی جار فرمان ئه دا ، به په یام به ری گه وه ره درودی خودای له سه ر که له خودا په رستی دا موخلیص ییت ، ئه فهرمی «قُلْ اِنِّیْ اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ اللّٰهَ مُخْلِصًا لِّهُ الدِّیْن» «قُلْ اللّٰهُ اَعْبُدْ مُخْلِصًا لِّهُ دِیْنِی» «فَاعْبُدِ اللّٰهَ مُخْلِصًا لِّهُ الدِّیْن» ، اَللّٰهُ الدِّیْنُ الْخَالِصُ «هه روها له سوره ی «البیته» دا ، به هه مومان فرمان ئه ذات که پهره سته کانه مان پاک و خاوین و بی ریا و روپامانی ییت «وَمَا اُمِرُوْا اِلَّا لِیَعْبُدُوْا اللّٰهَ مُخْلِصِیْنَ لِّهُ الدِّیْن» .

خودای گه وه ره ئه و ریا بی و روپامانی به ، به هاو به ش دانان بو خودا ، دای ئه نیت که له سوره ی (الکھف) (۱۱۰) دا ئه فهرمی «فَمَنْ كَانَ یَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهٖ فَلْیَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا یُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهٖ اَحَدًا» ئه وه ی ئه یه وی به حوزوری خودای خو ی بگات ، کرده وه ی چاک بکات ، وه که س نه کاته هاو به شی خودا له پهره سته کانی . که واته ریا بی ، شه ریک بو خودا دانانه ، «موسلم» خه دیشیک ئه گیریته وه که پیغه مبه ر درودی خودای له سه ر فهرمو یه تی «اِنَّ اللّٰهَ لَا یَنْظُرُ اِلٰی اَجْسَامِکُمْ وَلَا اِلٰی صُوْرَکُمْ وَلٰکِنْ یَنْظُرُ اِلٰی قُلُوْبِکُمْ» ، ئه مه ش ده س نیشانه بوئه و خودا په رستی یانه ی که به له ش ئه نجام ئه درین ، وه کو نو ئه زیان هه ج میان هه رچی تر که به له ش ئه نجام ئه درین ، جائه فهرمی ، دل حسیه ، ئایا ئه م خودا په رهستی به بوئه وه ته خه لک مه دحی بکه ن ، خه لک خوشیان بویت ، خه لک به چاکی بزنان ، یان ههر بو ره زامه ندی وه ئه نجامی فرمانی خودا ئه نجامی داوه ؟ .

(ابن عَجِیْه) خوای لی پرازی ییت ، ئه لیت ، ئیخلاص خاوه نی سی پله به ، واته موخلیصه کان سی ده سته ن . به که م خودا په رستی که که له ودا موسلمان چاوه پروانی پاداشه ، وه کو له ش ساغی و روژی زوری ئه م دنیا ، وه به هه شت و خو رنی ئه و دنیا ، بریک ی هه ربو پاداشی ئه و دنیا به بریکیش که هی بهنده خاوه ن پایه کانه ئه وه ته بو هیچ

پاداشیکی ههردوجیهانی به لکو بویه خودا به پهرستن بوئه وهی سپاردهی بهنده بی
خویان به جی بیرن، وه له خوشه ویستی خودا دایه و ئاره زومه ندبونی دیداری
خودای گه وره له وجیهان دا.

به آلی گه وره ترین ئاواتی صوفی به کان ئه وه ته ئه وه نده تیکۆشن له ریگهی
ئیکلاصه وه بگه نه بهرزترین پله و پایهی بهنده گی به لای خودا وه ، وه بوئه وهی
خودا به پهرستن، به ئاواتی شادبون به حوزوری ههق، بی ئه وهی پاداشیکی تریان
مه به ست بیست. جائه گهر خودا به رستی صوفیه کان به م جوړه نه بو ئه وه هه رگیز
به ئاوات ناگه ن به مه قامی «ئیکلاص»، شادنا بن، گه وره پیاوانی ئه م پریازه ئاموزگاری
ریبوارانی ریازی ته صه ووف ئه که ن که هوشیان له خویان بیست، ئه گینا نوچی ئه ده ن و
هه ل ته دیرین وه رنجیان ئه دریت به ئاوا، له هه موی گرن گتر ئه وانیان له دووشت
ترساندوه.

به که م:

له خۆرازی بون و له خۆبایی بون به وهی ئه م پهرستشیه یان به لاوه شتیکی
عه جایب بیست و وابزانن کاریکی گه وره یان کردوه و خوا ئه بی پاداشیان بداته وه،
چونکه لای گه وره پیاوانی ته صه ووف، وابه هه رچا که یلک له موقوف رووئه دات،
ئه وه فه ضلی خودایه وه ئیمه ئه بی سوپاسی خودا بکه بن که هیدایه ت و یارمه تی داوین
بوئه نجام دانی ئه و کرداره چا که و ئه و پهرستشه «وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَیْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا
مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ» سوره ی نور (۲۱)، جائه گهر (مورید) به و جوړه ی کرد، وه خوی
له ده ستی له خۆبایی بون و له خۆرازی بون رزگار کرد، وه خونی باش ناسی، و خوی
له نوچ دان و پی هه ل که وتن و هه ل دیران رزگار کردوه.

دوهه م:

مه ترسی دوهه م، چاوه پروان بونی پاداشه به رانه ر به خودا به رستی و کره دوهی چاک،
به تاییه ت پاداشی دنیایی، وه کو به چاک ناو بانگ ده رکردن و ده و له مه ندبون و
بونه پیاوی گه وره و شیخ و مورشیدو ئه م جوړه شتانه، یان به ته مای به ده ست هیئانی

مه قامی مه عنه وی و که شف و که رامات ، نایی خواپه رستی بو هیچ کام له مانه بی ، چونکه وای لی دیت ته و که سه خودای بو خودایی و گه وهره بی خودا نه په رستوه ، به لکو بو ده ست که وتی دینو دنیایی بو ، له کتبی (حقائق عن التصوف) دا ، له زمانی شیخ نه رسه لانه وه نه گیرته وه نه وه همیشه له ناموزگاری به کانی ، موریده کان وه هه مو ریواری ریگه ی ته سه ووی ناگادار کردوه نه وه .

وه به وانه ی که جگه ره زامه ندی خودا ئاوانی تریان بو ته لیت «ته ی دیلی دهستی ئاوانا رهزو ته ی دیلی دهستی په رستش ، ته ی دیلی دهستی مه قامات و که شف و که رامات ، تو له خوت بانی بویت» لیره دا ته بی بلیم ، «دیلی دهستی په رستش ، واته چاوی هه ره په رستشه که بو نو یز و ژوه که به قی وه به شتیکی گرنگی دانه نی وه هه ره به ته مایه ده ست که وتیان لی به ده ست بیرت» .

بری له م گه وره پیاوانه نه لێن ، ته م چا و له مه قام بونه ته وه ی خرابه ، ته گه ره مه قامه که ی هاورده ده ست ، وه کوته وه ته ته بو مه قام به ده ست هینان خواپه رسته سنی کردیت ، تیر له گه ل به ده ست هینانیا دلی داته مرکیت له کاتیکا ته بو خوشه ویستی وه بو عه زه مه تی خودا وه ته نجامی به نده بی ، خوا ی په رسیوه ، یان ته وه ته مه قامه که به ده س ناییریت وه هه ره هه ولی بو ته دات ، ته مه ش ته وه ته گه ینی له بانی ته وه ی هه ول بدات ، بو گه یشتن به خودا هه ولی داوه بو گه یشتن به مه قام ، مه قام ته بیته غایه و مه قصود نه ل خودا ، جا له به ره ته ورده کاری یانه ته که بونی مورشید وه راهنا پیویسته ، بو ته وه ی له م ریگه سامنا که دا ماموستا و ری نمایکی هه ییت پله به پله راغمانی بکات له کوته پرواتوچی بکات .

به بونی مورشید یان نه بونی ، دووشت پیویسته له سه ری ریواری ریگه ی ته م جو ره په رستشه گه رموبه تینه ، ته ویش ته وه ته هه میشه ریواری چاویکی له عه یب وه هه له و

که موکو ری به کانی کرده وه کانی خوی ییت ، بو ته وه ی تیر هه له ی تر نه کات ، دوو هه م ، خوازیاری ته م ریگایه ، ته بی وردیت وه که خوا چه نه گه وه ره یه و ، وه چون خواوه نی هه موی نیعمه ته کانه و چون نیمه ی به نده هه رچی بکه یین هینان ناتوانین سوپاسی ته وه هه موه نیعمه تانه به جی بیرین ، هه ره وه کو خوی ته فره می «وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ» ، سوره ی «زومهر» (۶۷) له پایانا نه لێن ، ئیخلاص : بریتی به له بزارو

پاك كردنه وهی کرده وه کان وه په رسته شه کان له هه رچی خه وشو خال و در کوداله،
 تابگهینه نهو ئاکامه ی خواپه رستیان، نه بو پاداشی خه لک بیټ که لئان رازی بن
 یان خدمه تمان بکه یان به چا کمان بزائن، منته نه سه ری خه لک بنیین نه سه ری خالیق،
 وه نه بو پاداش، به لکو ئیمه خواپه رستیان ته نها بو نه نجام دانی فەرمانی خوداییت
 وه بو. به جی هینانی شیوه ی به نده بی بیټ، ییگومان خودای گه وره هیچی لا
 ون ناییت، له هه موبه خشنده بی به خشنده تره، وه له هه مو میهره بانیک میهره بان تره.
 وه ریوارانی راسته قینه ی ریباری ته سه ووف په ره سته شه که یان به م جو ره یه،
 وه له وکاته دا که وان له م حاله دا، مه قامیان گه یشتوته مه قامی ئی خلاص.

فنا وبقا:

فه ناوبه قا ده ریاییکی بی که نارو بی بن و بی پایانی زانیاری ته سه ووف، ئهم دوو
 به سه رهاته مه گه ر پیاوه هه ره گه وره کانی ته سه ووف باسیان له باره یه وه کردیټ،
 لام وایه زوړ تریشی له به ری نه وه ته چونکه له دواپله ی ئهم ریازده دا جا ریوار
 ئهم چوڼیه ته ی به سه رادیټ، له به ره نه وه هه مو که سی ناتوانی له باره یانه وه باس بکات،
 به تاییه ت به وجوړه ی که ئیامی په بیانی، له مه کتوباتدا ته فهرمی، هه ره ئهم فه نایه خو ی
 چن ئالوگوری تیایه و چن شیوو که نده لانی تی نه که ویټ، وئاخه که شی ده ریاییکی
 بی پایانه، به بو نه وه بری بیرو باوه ری داونه ته دواوه، وه نه لی، خواوه نی نه و باوه پرانه
 نه گه یشتونه ته پایانی مه نزل وه لایان وابه فه نا هه ره نه وه ته..

له کتبی قودسیه دا که بریتی به له فهرموده کانی شاه ی نه قشبه ند وه
 خواجه موحه مده دی پارسا نویسیوه تی، نه لی یه که م که سی که له باره ی ئهم دوو
 (عیباره ته وه) واته به قاو فه ناوه، باسی کرده شیخ أبوسعید احمد بن عیسی الخراز بوه
 که له (۲۷۷ یان ۲۷۹) کوچی دا دوا کوچی کرده.

له سه رچاوه کانی ترا من نه م دیوه هیچ کامی تر بلین یه که م که س کی بوه له م باره وه
 باسی کرده. به ئام زوړیان فهرموده کانی خه رازیان سه باره ت به فه ناوبه قا نویسه.

واده ره که وی خه راز سه باره ت به ته سه ووف زوری نو سیوه وه خواوه نی ته ریه تیش بوه
وه دوکتور عیرفانیش باسیبری سه رچاوه نه کات لایان وایه بایه زید
زوترباسی فه نای کردی به لام ئه وه ی شیاوی وتنه، بایه زید مه قامه که ی فه نابوه
نه که ئه وه ی به نویسن خوی سه باره ت به فه نا شتی ده ربری بیت وه کو
باوه رده ربرینه که ی خه رراز.

به هه ر حال فه نا، واته فه وتان وتیا چون، «کل من علیها فان» وه به قا ئه بیته مانه وه
«العاقبة خیرة وابقی» ابن العربی سه باره ت، به ووشه ی به قا ئه لی، به رده وامی ی
وه در یژه پی دراوی، وه جاویدان بون، ئه گه یینی، که له مه فهومی ئه به دی یه ته وه
نزیکه، به لام به ران به ریش نیه له گه لی ئه زه لی یه تدا (ئه زه لی یه ت) واته هه ربوه
«ئه به دی یه ت» هه ر ئه بی.

جائه لی، به ران به ره له گه لی «نه فاد» دا، واته ته و او بون و دوانی هاتن
وه هیچی لی نه مانه وه دا دیت. خوا ئه فه رمی «وما عندکم ینفد. وما عند الله باقی»
که واته، ده ر ئه که وی به قا و نه فاد له عه ره بیدا له دژی به ک دین فه نایش تیا چونه،
نه که شوینه ما نه مانی ته و او کوژانه وه، ئه وه ش ئه مریت فانی یه به لام ئیسک وپروسکی
ئه مینی.

لیره دا به وجۆره ی من خۆم بۆم پروون بویه وه فه نا دوو بابه ته، بابه تیکی ئه وه ته
که به ده ستی به نده یه، وه ئایا به نده له سلوک و خوی گه یان بندن و خۆوه رزاندن و
نه فس کوشتنا، تاج پراده ییك زال ئه بی به سه ری فه نا کردن و له نا و بردنی ههسته ناپاک و
ناشایسته و ناپه سه نده کانی ده رونی خویا، وه به قا که شی بریتی یه له وه ی تاج پراده ییك
ئه توانی، ههستی. چاک و په سه ند و باش بکاته جی نشینی ههسته خرابه کان،
ئه مر به مه عروف و نه هی له مونکه ری، تاج پراده ییك پی گه یاند وه بوته خووخده ی،
نه فس و شه ی تانی تاج پراده بی دور خسته ته وه و یستی خودا دوستی و خوا په رستی ی
له ده رونا گه شه پی داییت، تاریکی ی تاج پراده بی له دلی دور خسته یته وه و پروناکی ی
له دلا جی گیر کردییت، چهن له شه ی تان دور که وتوه ته وه چهن له خوا نزیک بوته وه،
له پاشان چهن خویو هه موی جیهان و هه موی ئه م چاک و خرابانه شی له بیر بر دوه ته وه،
خووخده ی داوه ته هه ق، به جۆریک مه حه بیه تی ذاتی هه ق، وه بیزاری و ده ر چون
له خه لق، وای لی کردییت هه ر نه زانی خوی کییه و چی یه، وه جگه له خودا
هه موشتیکی، ته نانه ت ناوی خویشی، له یاد چو یته وه، جا له هه رکام له وینا سانه دا

گه‌یشتیته راده‌یێك خرابه‌كانی له‌سه‌دا‌سه‌دا نه‌مان، وه‌له‌یادی‌چو‌یته‌وه، وا
 له‌و‌پێناسه‌دا گه‌یشتوه‌ته‌ پایه‌ی فه‌نا، وه‌ته‌می‌تری‌شیان که له‌ده‌رونا دای‌مه‌زاندوه،
 یان له‌ده‌رونا ماوه‌ته‌وه‌و جێگیر‌بو‌ه، له‌و‌شته‌دا گه‌یشتوه‌ته‌ به‌قا، یان بلین‌ئو‌شته
 په‌سه‌نده‌ی گه‌یشتوه‌ته‌ به‌قا، دا‌کوکی بو‌ مال‌وسامان به‌ده‌ست هێنان،
 ته‌وه‌سته‌ی گه‌یشتوه‌ته‌ فه‌نا، وه‌ به‌هیچ‌جو‌ری ئاره‌زووی دا‌کوکی ی نه‌ماوه،
 له‌به‌رانه‌را قه‌ناعه‌تی گه‌یشتوه‌ته‌ ته‌وه‌پری، به‌جو‌ریك لوقه‌ناییکی بی‌ت، بو‌یخو‌ر
 ناگه‌ری، وه‌هو‌شی هه‌روالای خوا‌په‌رسی، که‌واته قه‌ناعه‌ته‌که‌ی گه‌یشتوه‌ته‌ به‌قا‌واته
 (به‌قای قه‌ناعه‌ت وه‌فه‌نای حیرص). نمونه‌ی دو‌وه‌می فه‌ناوبه‌قا بریتی‌یه له‌ مه‌قامه
 مه‌عه‌وه‌ییه‌که‌ی، ته‌م فه‌ناوبه‌قایه‌، یان خه‌لاته‌و خوا داده‌یه، نه‌ک‌شتی‌بی‌ت ری‌وار
 بتوانی به‌ده‌ستی‌بیریت، وه‌کو‌ته‌وه‌ی بلین‌ئو‌گه‌ر ته‌وه‌نده‌ ذیکرت‌کرد یان
 ته‌وه‌نده‌سال‌ری‌ازه‌ت کیشا، یان گه‌یشتیته‌ فلان مه‌قام، ئیتر بی‌گومان ته‌گه‌یه‌ته‌ فه‌ناو
 پاشانیش به‌قا، به‌م‌جو‌ره‌ نیه، به‌ل‌کو‌ زو‌ری واهه‌یه هه‌م‌وی ته‌مه‌نی‌شی له‌م‌ ری‌گه‌دا
 بر‌دوه‌ته‌سه‌رو ته‌و حاله‌تانه‌شی به‌سه‌را نه‌هاتوه، یان هی‌واهه‌یه هه‌ر له‌حالی‌فه‌نادا
 ته‌می‌نیته‌وه‌و به‌قای بو‌ناییت، هه‌روه‌کو‌ شاه‌ی نه‌قشبه‌ند. ته‌فه‌رمی،
 چه‌ندین‌شی‌وه‌ی هه‌یه، هی‌واهه‌یه، لای‌وایه فه‌نا هه‌ر ته‌وه‌ته، له‌کاتی‌کا هه‌مان
 سه‌ره‌تای کاره، له‌کاتی‌باسی که‌مالیشدا وتم، لای‌شاهی نه‌قشبه‌ندوایه، ته‌وانه‌ی که
 کامیلن ته‌گه‌ر له‌روانگه‌ی جه‌لاله‌وه به‌که‌مال گه‌یشتن، وایه‌ته‌هه‌تایه هه‌ر له‌حالی
 فه‌نادا ته‌می‌نیته‌وه، کاریشیان‌نایی به‌سه‌ری په‌روه‌رده‌کردنی‌مورید (ری‌واره) وه، وه
 له‌ده‌ریای (حیره‌ت) دا له‌فه‌نادا جی‌ته‌گرن. مه‌به‌ست ته‌وه‌ته ته‌م به‌قاو‌فه‌نایه‌یان،
 لای‌من جیا‌وازه له‌و به‌قاو‌فه‌ناکه، چون‌کی له‌وی‌ترا وه‌کو له‌ ریساله‌ی قوشه‌پری،
 یان، له‌ (التَّعَرُّفُ لِلْمَذْهَبِ أَهْلِ التَّصَوُّفِ) یان زو‌ریك له‌سه‌رچاو‌ه‌کاندا باس‌ئوکات،
 ته‌کریت مرو‌ف له‌یه‌ک‌پێناسا فه‌ناوبه‌قای بو‌ییت، بو‌نونه له‌ری‌ساله‌دا ته‌لی، «وَمَنْ زَهَدًا
 فِي دُنْيَاهُ بَقَلْبِهِ يُقَالُ فَقِيٌّ عَنْ رَغْبَتِهِ، فَإِذَا فَقِيٌّ عَنْ رَغْبَتِهِ فِيهَا بَقِي بِصِدْقِ إِنَابَتِهِ. هتد، جا ته‌مه
 له‌کو‌ی ته‌وه له‌کو‌ی که‌حاله‌تی‌جو‌راو جو‌ری مه‌عه‌وی و که‌شتی به‌سه‌راییت و هه‌مو
 «ح‌فظ‌ی‌کی»، واته‌به‌شی‌کی ده‌رونی و نه‌فسی له‌م‌جیهانه‌دا نه‌می‌نی خو‌ی‌شی له‌یاد‌ب‌ج‌یت
 وه‌هه‌ست‌وشو‌عو‌ری لانه‌می‌نی وه‌فه‌ناییت و هه‌رخودای له‌یاد‌ییت، له‌پاشان، فه‌ناکه‌ی‌شی
 وه‌خو‌ی‌شی له‌یاد‌ب‌ج‌یت، ته‌نها‌خودای له‌یاد‌ییت، وه‌کو ته‌وه‌ی، کابرانی‌چو‌بو‌لای
 بایه‌زید وتی‌چیت‌ته‌وی، وتی‌هاتوم بو‌لای بایه‌زید، وتی‌بایه‌زید کامه، بایه‌زید کی‌یه؟

منیش بۆی ئەگەر ئێم ، لەوکاتەدا ئەو بایەزیدی شی لەیاد نەماوە ، جابری شەطەحات ،
واتە قسە ی ئی مەعنا ، یان کەس لی حالی نەبو ، یان خیلانی شەرع ، لەزمانی
ئەو کەسانە دیتە دەر ئەوانە ی لەم حالانە ناشارەزان ، ئی بەزە ئی پانەو ، نادادگەرانی ،
تاوان باریان ئەکەن بە کوفرو ئیلحاد ، یان ئەئین تەصووف حولول ، یان (الحقاد) یان
(وہ حقدی وجود) ی تباہ ، لەکاتی کاکە هاتنەوہ هوش ھەزار استغفار و پەشیانی ئەکەن ،
ئەگەر بۆیان بگێرنەوہ کەشتی وایان گوتوہ ، جا لە بەری ئەو تە ئەئین رینواران ھەمو
لەخواداوائە کەن ، فەنایان کەم ییت ، ھەرچەن فەنا بە (مەرحەلەو) قوناغ و ھەوارگە
دانراوہ بە «تەلوین» ، نەک بە مەزنی ، بەلام (بەقا) ، مەزنی و جینگە ی تەمکینە ، ھەروە کو
سەولەوی بە شیعە سیرا جود دین ئەلی

جە شەو ھەوارگە ی فەنا و بەردە
پای ھەردە ی بەقا پاتاغگە کەردە

واتە ئە ی ئەو کەسە ی کە لە شەو ھەوارگە ی فەنا ئی پەربوی وە لە ھەردە ی بەقادا
مەزنی گرتوہو دامەزراوی ، ئیستە ئەگەر ئینەوہ سەری ریسالە ی قودسیە بزانی
شاھی نە قشەند چی ئەفەر می ، ئەفەر می گوتویانە فەنا بریتی بە لەدواپلەو دواقوناغی
(سیر الی اللہ) ، (واتە پویشتن بوگە یشتن بە ھەق) ، وە بەقا بریتی بە لەسەرەتای
دەس پی کردنی «سیر فی اللہ» ، واتە گە یشتن بە مرار وە ئیتر بە ھەردە ندبون ئەنوری ھەق ،
وە بەرخورداریون لەو کە مالات و دەس کەوتانە ی کە لەو نزیککی یە ، دەس ئەکەوێت

لەپاشان ئەفەر می «سیر الی اللہ» کاتی تەواو ئەییت کە رینوار ، لەمە ئەند «وہ تەن ی
ھەمیشە ی خوی ، وە لە ھەمو بە شیعە ی نادەمی زادی بەت ، ییتە دەرەوہو ،
خوی دامانی ، وە لە ربیازی ئاواندا رۆبکاتە خواو ، رۆو و خودای خوی کورانە پێگە
بپریت ، وە دەشتی زیندەگی ، بە ھەنگاوی راستی شەق کات ، تانە گاتە کە عەبی
ئاوات ، بۆروون کردنەوہ ئەلیم مە ئەندە یان وە تەن بە جی ھیشتن ، دەس نیشانە
بۆئەوقالی ماددی جیسە کە گیانی تباہ ، واتە بە ھیچ جووری هوشی پاراستنی طەبیعی ،
یان پێوەندی طەبیعی بە خۆیەوہ نەمی ، بۆنەوہ ، وە کوسەرخووش ، یان نوستو ،
لێرەدا ئەم شیعە نو سراوہ کە ئەلی ، «إِلَيْكَ يَا مُنِيبِي حَبِّي وَمُعْتَمِرِي ، إِذَا حَجَّ قَوْمٌ إِلَى قُرْبِ
وَأَحْجَارٍ» ئەلی ، ئەم «سیر فی اللہ» واتە رینگابرین بە یارمەتی خودا ، وە بە یارمەتی

نوری خودایه، پاش «فناى مطلق» که بریتی به له فه نای «صیفات و ذات» واته فه نای «پێناسه کانی مروف و مروف خوی»، کاتی دیته دی که «وجودی حقانی»، واته وجودی راسته قینه، بکه نه خه لاتی، تا به و وجوده حه ققانی به ی، به رزبیته وه بوجیهانی رازانه وه به پێناسه خودایی به کان، وه رهوش هاته سه ری رهوشی خودایی، «واته رهفتار و کرداری ته بینه رهفتار و کرداری خودایی» خوا چۆنی بی خوشه واته بیتی، وه پێناسه کانی خوا، ته وه ی که بو به نی ئاده م ده س ته دات له ودا ته دره وشینه وه، جا ته مه ته نه و پایه ی که خوا ته فه رمی «بی یسمع و بی یبصر و بی یطش، و بی یبشی، و بی یعقل» لیره دا ذات و صیفات فانی بوی ته و که سه ی که واله حالی فه نادا، ته مجاره یان له ناوی نوری هه ق دا ته دره وشینه وه وه «ته سه ووی جه ذبه ی هه ق» واته به کارگرتن وه ل سو پراندنی ته و، وه را کیشان بۆلای خوی واته بۆلای خودایه زو ر ته سی نی به سه ری ده رو نی به نده دا، ته مه ش وه کو ئاسنی ک بخرینه کوره یلک هه رچه ن حاله تی ئاسنی خوی له ده ست نه دا وه وه هه رچه ن نه یش بو ته ئاگر، به لام، (صیفته)، واته پێناسی ئاگر که سوتاندن بیتی بو ته هی ته مه ش، یان هه ر چلی دار، له کاتی که داره وه خوا وه نی پێناسی خویه تی، که که و ته ناوی ئاگر وه خوی ته بینه ئاگر، که کو ژاند ته وه نه داره وه نه ئاگر، ته مه هی چی بو؟ هی کار کردی ئاگره که به له ودا، به لام فه رق لیره دا ته وه ته ته م نزیککی به نزیککی ماددی، یان نزیککی ذات له ذات «واته کهس له کهس»، نه، به لکو، فه نایکی مه عنه و ی به، که نمونه ی بچوکی فه نای دایکو باوک، یان خوشه و یستانیکی زو ر خوشه و یسته، که له خوشه و یسته که دا، وای لی دیت رهوش وه ل سونیشیان وای لی دیت ته و خوشه و یسته چی یکات، یان چی پی خوشه، ته مه ش وا ته کات، مه به ست له و حاله تی فه نایه بو، به لام حاله تی ئاگر بو سه ری ئاسنی سارد که ته یکات به ئاسنی سو ره وه بو، به بی ئیراده و یسته «لارادی» به، چونکه خو ئاگر و یستی نه، ههروه ها ئاسنه که یش، به لام لیره دا ته م به نده به یستی هه به، و یستی ته وه ته له خوانزیک بیتی، خوا له خوی رازی کات، فه رمانی خوا به جی بی ری، ته فه رمی، «وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ»، له کی «واقترِب»، خوا نه جی سه مه نه ماده، نه ذاتی ته و جی وشوین و شیوه ی هه به «لِشْ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ»، یان که ته فه رمی «وَمَنْ أَأَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ»، که واته نزیککی هه به، هه رچه ن ماددی نه، وه زو ر نزیکیش، که بریتی بیتی له ره گی «وه رید»، مه به سم ته وه ته، کاتی سو فیه کان ته لین، فه ناو نزیککی ی، وانه زانی ته م نزیککی به حاله تی مادده بی هه به، ههروه ها نه وتری چو ن، ته و «صیفاتانه»، پێناسانه ی

خودا خه لاتی بهنده ته کرین، ئەمەوی بلیم وەکو ئاگرەکه، یان وەکو خوشەو یستی بەکه، یان، وەکو رووناکی، که پێناسی هەتاو بەلام مانگ لەووە بەشی وەرگرتو، خو نزیك تر ئاویته، چون لە تیشکی رۆژ بەهره وەر ئەگری، بەلام ئەم بەهره وەرگرتنه، که به؟ کاتی که هیچ بەرگریک لە نیوانا نه ما، ئەگەر هەربو به مانگ و رۆژ خویان، خو که ئەرز کهوتە بهین، ئیتر ئەو به یه بنده ئەپچری، شتی مەعنه ویش، شتی مەعنه وی، ئەکه ویتە بهینی، که سینکت زور خوش بو، چوار جیوت بداتی، یان به جۆری هەلسی، دژی ویستی توییت، دلت ئیشی، دیاره کاتی ئیمه نافەرمانی خودا بکهین ئەو ئەیتە «پەین»، واتە ئەنگ، به سەری دلەوه، وە لە خوامان دور ئەخاتهوه، کاتی دل حەسە دو کینه و خو به زل زانین و ئەوجۆره پێناسە ناپه سەندانە ی تیا بو، ئەبنه هوی دووری، پێچه وانه کهشی ئەیتە هوی نزیکی ی، وە ئاویته دل لەشاراوه ی دەر ئەخات، وە لە ژووری تاریک دیریتیه دەر وه، بۆ بهری تیشکی هەتاو، ئەو هەتاو که لی دا، ئەویش بری لە پێناسە کانی هەتاو که ی ئەیتە بهش، لە کاتی که هەتاو خوی لەوی نه داوه بە لکو پێناسی هەتاو، که رووناکی و گەرمی به، لی یان داوه، ئەگینا هەتاو که ملیونه کیلومه تر لە و ئاویته وه دووره. هەموی ئەم رافیه بۆ ئەو بو وانه زانری ئەو فەنا یه فەنا ی ذاته لە ذات دا، وە ئەو نزیکی به نزیکی لە شیک یان «جیسیم که له جیسیم که وه» بە لکو نزیکی ییکی مەعنه وی به.

لێره دا ئەروینه وه سەری فەرموده کانی، به هاو ددینی نه قشبه ند، وتمان «تەسەر روفی جه ذبه ی هەق»، پەر و بال ئە کیشی به سەری دەر و نی بهنده دا، وە دەر و نی ئەو رێواره پاک ئە کاته وه لە هەرچی گومان و دودلی و بیرى ناشایسته یه، وە هەمو ئەو هەستانه فەنا ئەبن و ئەسوتین، وە پێناسە کانی خودا خوی لە دەر و نی بهنده دا کار ئە کەن، وە ئەبنه خاوهن مال، وە وای لی ئە کەن ئەو که سە هەر گیز لە خو یه وه ناتوانی کاروباری دەر و نی خوی هەل سۆرینی، واتە فەرمان پەر وای دەر و نی ئەو، ئیتر ئەو پێناسە تازانه که پێناسی خودا وه ندن وە لە دەر و نی ئەو بهنده پاک و خوش به خته دا، مەنزلیان گرتو، جا لەم کاته دا هوی ناسینی راست و دروستی ئەم فەنا به، ئەو ته ئەو بهنده یه به ریکو پێکی ی فەرمانه کانی خودا ئە نجام ئە دات وە خوا خوی ئە پیا رێزیتو یارمه تی دەر یه تی، وە ئەگەر هاتو ئەو بهنده یه فەرمانه کانی خودای به جی نه هیئا، ئەو هەمی نادروستی ی فەنا که یه تی، لێره دا، قامک راته کیشی بۆ فەرموده ییکی ئەبو و سه عیدی خەر راز که فەرمو یه تی «کُلُّ بَاطِنٍ بِخَالِفِهِ ظَاهِرُهُ فَهُوَ بَاطِلٌ» واتە ئەو که سە ی لە دلە وه هۆگری

خودایه، ئەبێ لە ڕەفتاریشا پەڕەوی لە دەرونی بکات، وە فەرمان بەردارێت،
 پاش پێی باس کردن سەبارەت بە وردەکاری یەکانی فەنا وە حالی جوړاوجۆری
 سالیکیەکان، کە بۆچی لە و حالدا وائەبن وە لە و کاتەدا وایان بە سەردی، کە نوسین یان
 لێرەدا بە زیادە ئەزانم، ئە فەرمی، خواوەنی بە قاوە ناکان، پاش ئە وەهەموە ڕەنج و
 ماندووبونە ی کە کیشاویانە، ئە گەنە دنیایی و بچدان، وە سروری چاوپێ کە و تن،
 وە لە کاتی ئەم بە مراز گەشتەشا، وان لە و پەری ئی مورادیدا، واتە هیچ
 داخوایکی تریان نیە، وە کو داخوای «مەقام وە کەرامات»، بە لکو لێرەدا خوێان
 لە دەرخوایستی مەقام و کەرامات و ئە و جوړەشتانە دوور ئە خەنە وە، وە پارێزیان
 لێ ئە کەن، وە بە بەدی هێنەری، پەردە و دیوار لە نێوانی خوێان و خوادا، دایان ئە نین،
 وە «مەشرەفی دڵ»، واتە لە ئارەزووی دڵدا هەرچی ئارەزووی «جیسمی و ڕۆحی» یە واتە
 ویستی لە شوێنە وان، هەمووی تیا ئە چیت، وە گەشتن بە پەلە ی فەنا نیشانە ی گەشتن بە
 «حەقیقەتی مەحەببەتی ذاتی»، لە پاشان ئە فەرمی، فەنا خە لە تێکی ئە و وە تاییەتی
 خواخوێنی، وە سونەتی خوایی، واتە «ڕەوایی کاری هەمیشە یی خوا» بە و جوړەبوو
 بە و جوړەبە، کە هەرگیز ئە و شتە ی بە شیوە ی خە لە ت داییتی بە بە نە کانی، لە وانی
 ناسینی ئە وە، جا هەر بە م بۆنە وە یە، و تراوە «الفانی لا یزدد الی اوصافه» واتە فانی
 ناگەرێت ئە وە بۆ سەری پێناسە کانی لە وە و پێشی، واتە، مادام خوا ڕزگاری کردووە
 لە پێناسی نا شیرین وە ئە و پێناسانە ی بە نوری خودا سوتا و وە تیا چون، تازە
 زیندووبووە و گەڕانە وە یان نیە، وە ئە و بە نە یە ی لە وە مە قامە تی پەری خوا
 لە دنیا و قیامە تدا خۆش بە ختی کردووە. هەر لە م بارە وە ذوالنونی میصری ئە فەرمی. «مَارَجَعُ
 مَنْ رَجَعَ إِلَى الطَّرِيقِ، وَمَا وَصَلَ إِلَيْهِ أَحَدٌ فَرَجَعَ عَنْهُ» واتە هیچ کەسی پاشی فەنا
 نە گەرێت ئە وە بۆ سەری پێناسی ناپە سە ندی لە وە و پێشی، ئە گەر کەسی گەرێت ئە وە،
 لە ڕێگە دا گەرێت ئە وە «واتە، ئە و شی و دۆل و بەرز وە لە تانە ی، و تە شاهی نە قشە بند ئە فەرمی
 وان لە ڕێگە ی ئە هلی فەنادا، وە ئیامی ڕەببانی ئە مە کتوبات دا قامکیان بۆ ئە کپشی» جائە لێ
 ئە وە ی لە ڕێدا لێ نە قە و مایی، وە گەشتی ئە مە نزل، تازە گەڕانە وە ی بۆ نیە و ڕزگار بوو.
 جا سە بارە ت بە م باسە، بە هائود دینی نە قشە بند ئە فەرمی، «وجودی فەنا بوو
 هەرگیز ناگەرێت ئە وە بۆ وجودی بە شەری بە ت» ئە و لە شە ی یان ئە و گیانە ی، فەنای بە سە راها ت،
 تازە ناگەرێت ئە وە بۆ چۆنیە تە ئادە میزادیە تە کە ی جارانی، ئە لێ، مە قامی (فەنای موطلمق)،
 هەر چە ن خە لە تێ خودایی یە، لە گەل ئە وە شا ئە م مە قامە بە «تە دریح» پە لە پە لە و،

ورده و رده، به پێی. به دی هاتنی مهرجه کانی دێته دی، وه مهرجی گه یشتن به «فهنای موطله ق» ئه وه ته، ئه وکه سه به هه مودل و توانایی که وه روویکاته خودا، رووکردنیک که له خوشه و یستی دهرونی، وه دوری گرتن له ههرشتی که خوا پێی ناخوشه سه رچاوه بگریت.

وه مه به ست له م فه نایه، فه نای لاینی ئاده می زادبونی ئه وکه سه، وه خووخده کانیته، وه ده رکه وتن و هه ل هاتنی ده سه لاتی خودا وه ندی وه حه قیقه ته، «لیره دا، ده س رانه کیشن بۆبامی سوربونه و ی ئاسن که باسه ان کرد» ئه لێ ئاسن له گه ل ئه وه شا هه موشتیکی له ئاسنی نه که وتوه به لام چونکه له کوره دا سوربونه وه پێناسه کانی ئاگری وه رگرتوه، لیره دا ده س بۆ ئه م شیعره فارسی به رانه کیشی، که ئه لێ:

تو ئونه شه و ی وه لیکن ئه رجه د کونی
جانی بره سی که زتو تۆی به ر خیزه د

ئه لێ، به لێ دیاره تۆ به نده یه، وه قه ت نایینه ئه و، به لام ئه گه رتی کوشیت، تۆیش ئه یته شتی بۆخۆت.

جائه فه رمی، رینگاو ده سه لات و بردی ئاوه زو زانیاری، تا، که ناری ده رایای فه نا پرته کات، ئیتر له وه ولا، سه رسورمان و په ریشانی به، سه یرته وه ته، ئه م به هره و ئه م خه لاته دوا ی ناییت، وه نه برا وه به، وه هه رده مه ی جوړه ده س که وت و پێش که وتیکم هه به، وه هه تاهه تابه هه به رده وامه، وه له وه ولای جگه بۆ ئه وکه سه نه ییت که له و به هره به رخوردارن وه خو یان رپیواری ئه و پریگه ی خوش به ختی به ن، بۆ که سی تر نه زانرا وه نازانری، وه با سیش نا کری. ئه فه رمی لیره دا سه ره تای چا وپی که وتی جیهانی وه حده ت، وه وه حدانیه ت ده س پی ئه کات.

لیره شا پری ورده کاری تر باس ئه که ن سه باره ت، به جیهانی وه حده ت وه وه حدانیه ت، که ئیمه له با سه که مان دوور ئه خاته وه، له یه ر ئه وه به پێویستم نه زانی، له پاشان ئه فه رمی، پاش گه یشتن به ده ره جه ی (فنا فی الله، وه بقا بالله)، وه نه پێ هه یج جوړه سپارده ییک له سه ری ئه وکه سه لا بریت، به لێ کو ئه و به نده یه هه روه کو له وه و پێش ئه پێ سپارده ئایینی به کانی به جی بیریت.

ئه لێ ئیبراهیمی شه یبانی که له پیا وه گه و ره کانه ئه فه رمی، «إِلْمُ الْفَنَاءِ وَالْبَقَاءِ يَدُورُ عَلَى إِخْلَاصِ الْوَحْدَانِيَّةِ، وَصِحَّةِ الْعُبُودِيَّةِ، وَمَا سِوَى ذَلِكَ مَغَالِيطٌ وَزَنْدَقَةٌ» واته، زانیاری

به قافهنا به سهري ئىخلاصى خواناسى و خوابه يه لزانى وه ئه نجام داني رهوشى بهنده گى يه وه هه لئه سورى، هه رچى له مه به ده ربو ده س پرین و، زه نده قه يه جا وشه ی فه نای فه نایش، له کاتی باسى فه نادا دیته پیشه وه، وه ئه ئین ئه بى ریبوار فه ناکه شى فه ناکات، وه له یادی به ریته وه و تیا ی بات، له م باره وه ئه فه رمى فه نای فه نایش ئه وه ته، هه روه کو «وجودى جيسانى» قانی بو، واته هه سته جيسانى يه کانی مروف تيا چوون، وجودى رۆحانىشى فه نايیت، هه روه کو وتمان ده رخواستى رۆحانىشى نه مینى، وه کو پێخۆش بوى مه قامى مه عنه وى، وه که شفو که رامه ت، ته نانه ت پاداشى به هه شت، وه ئه م ده رخواستى رۆحى يانه، بۆ ئه وه ی چاوپێ که وتنى جه لالى خودا وه که شنى عه ظمه تى خودا وه ندى به سه رى دل و ده رونا، دنيا و قیامه تى له بیراته وه، ئه و کاته پایه ومه قامى مه عنه ویش ئه بیته هه یج به لایه وه، عه قل و نه فسیش فه نانه بن، جا ئه و کاته یه که فه ناکه شى فه نا ئه بیته، واته هه سته لای ئه وه ش نامینى، که خۆى گه یشتوه ته مه قامى فه نا، وه ئه م مه قامه هۆى سه ره رزى یه و سه ره فرازى، جا هه ر له م کاته دایه که زمانى دیته گو فتارى هه ق وه له شى وه کوخۆل ئه که ویته سه رى زه وى، وه سه رى بهنده گى راسته قینه شو پێ کاته وه، وه ئه م فه نایه هه موى بریق یه له سه رسورمان و وینیشانى، واته «خوبه هه یج زانى».

له شاهى نه قشبه ندیان پرسیه، فه نا چه ن جو ره یان چه ن باره، ئه فه رمى، فه نا ته نها دوو جو ره، هه رچه ن و تراوه که جو رى زۆره، به لām، له گه لئه ومشا هه موى دینه وه ژیری فه رمان و ناوی چوار چیوه ی ئه م دوو جو ره.

یه کێکیان، فه نایه له «وجودى تاریکی طبیعى»، واته ئه م هه سته یه چاولی کراوه ی که له پێش چاومانه، دو هه مى، فه نا، له «وجودى رو ناکى روحانى» ئه مه ش، نیشانه یه بۆ ئه و حه دیشه ی که ئه فه رمى «ان لله سبعین الف حجاب من نور وظلمة»، هه رچه ن په رده کان، یان شیوو شو ره کانی ئه م پێنگایه، حه فتاهه زاریش بن، به لām وان له دوو چوار چیوه ی رووناکی و تاریکیدا.

جا بری له گه و ره پیاوان وه که له مه ردانی کۆل نه ده ر سه باره ت به م دوو په لگه و ره یه فه رمو یانه. «خَطُّوتَانِ وَقَدْ وَصَلَتْ» ته نها دوو هه نگا وه ئیتر گه یشتو یته مه نزل، به لى ئه وه ی مه ردیته، وایه هه ر دوو هه نگا وه ئه گات.

شاهی نه قشبه ندیش ته فەرمی «ئەم حەجابه بریتی بە لە وجود، لای بە، واگەیشتی،
«دُعُ نَفْسَكَ وَتَعَالَ»

از تو تا دوست ره بسی نیست توی
در راه تو خاشاک و خسی نیست توی.

ئەلی ماوەی تو تادۆست «واتە خودا» رینگایکی زۆرنیە هەر تەنھا خۆتی خۆت وەنەبی
درکودالی بەسەری رینگاوەبیست هەر خۆتی خۆت «خۆت لا بەره واریگات پاك کردە وەر
گەیشتی» کە بریتی بە لەم فەنا کردنە. ئەلی، گەیشتی (خۆش و بیست بە خۆشە و بیست)
«موحیب بە مەحجوب» کە دواقوناغی حالەکانە، پاش ئەم فەناو بە قایە دەس ئەدات،
وە بەر لە فەنا هەر گیز دەست نادات. هەر وەها لەحالی فەنایشا (وصول) گەیشتن
هەردەست نادات، بەلام پاش فەنا وەپاش دامەرزانی لەبەقادا، ئیتر خۆش و بیست
«موحیب» ئەگاتە ئاواتی «وصول».

وجود، واتە هەستی موحیب، کە بەهۆی گەیشتن بەخۆشە بیست (مەحجوب)
بەقای پەیدا کردووە، «واتە بوو تە خواوەنی مانەو» ئیتر بەرگە ی زال بونی «تەجەللای هەق»
ئەگریت، واتە نوری تەجەللای هەق نایسوینی، بەلکو گەشەیشی پی ئەکات و
تینوتاوی تی ئەکەوێت.

کەواتە، هیرو توانایی، بەمرازگەیشتوانی، دیتن (موشاھەدە)، ئەپاریزریت و
نیاناجی، هەر وەها تیکەلی کردنی خەلکیش کاریانی تی ناکات و نایان گۆریت،
و هەچ هۆیککی ئەم جیهانە، ناتوانی سەرگەرمی کا بەخۆیە وە، وەکاریکی
لی بکات کە پەییوەندی لەگەلی خۆشە و بیست دا بپچرینیت، چونکە لەناوەڕۆکدا
هەموشتی هەر بە دەستی خۆیەتی، نە شوھودی هەق، واتە، دینی هەق
«بەچاوی دەرون»، ئەبێتە هۆی ئەوێ، پەییوەندی لەگەلی خەلق بپچریت، وەکو
ئەوکاتە ی کە لەحالی فەنادابو، وە نە تیکەلی خەلق ئەبێتە پەردە ی نیوانی ئەوو
خودا، وەکو ئەوکاتە ی کە نەگەیشتبو فەنا، بەلکو هەر کام لەم دوانە، واتە هەم
خەلق وە هەم خالقی، لەمەقامی خویانا، وە بەش بەحالی خویان، ئەبینی
بی ئەوێ بێنە پەردە بۆیە کتر، لێرە دا فەناو بەقای ئەوکە سە یەکیان گرتووە وە،
لەفەنادا باقی یەو لەبەقادا فانی یە.

ئەفەرمی جالەمەولا سەرکەوتن ھەر دواڵی ئالی ، وە بەم مەقامانە ئەلین «سیری
 اللہ» واتە بەرخورداربون لەخودا ، وە ئەم پایە ئەوەندە بەرزە ھەرچی مەقاماتی
 مەعنەوی لەوە پێشە وەکو تەنھا قوناغیکێ سەرەتایی ئەم مەقامەتە ، بەلکو وەکو ھیچ
 وایە ، «شیخ فەریدوددین عەتتار» کە نزیکەی (٦٠٠) ک لە دنیا دەرجو ، سەبارەت
 بەم مەقامە ئەفەرمی .

ئەندەررەحق جملە ادب باید بود ، تاجان باقیست در طلب باید بود ،
 در یکدم اگر هزار دریا بکشی ، کم باید کرد و خشک لب باید بود ،
 واتە ئەبێ ئە دەب بکەیتە پێشەت ، بۆ پرینی ڕێگەی ھەفی ، وەھتا گیانیشەت | تیاہ ،
 لەسەری مەوھە ، لە تیکۆشان | ئەو ھەستی | ئەگەر لە ھەر دەمیکادە ڕایینک | نوێش کەیت ،
 ئەبێ بلیت کە مەو ، دەم و شک ییت .
 مەبەست ئەو ھەتە : پاش گەشتن بەو مەقامە ، ئەو ھەتە دەب کردنەو داخواز کردن ،
 وە ھەتا لەو یادە یە بۆت تیکەن ، ھەر بلیت بائی ، ساقی بۆم تیکە .
 حاجی شیخ عبد الرحمن نەقشبەندی ، کۆری شیخ عثمان سیراج الدین ،
 کەسکە ئەکە لەم ھەردانی گۆرەپانی تەصەووف ، وە شاعیریکی بەرزە ، وە دیوانە
 سەبەکی لە یادی مەردانی ژمارە دووی ماموستامەلا کە ڕیم دا چاپ کراوە ،
 لەم بارەو شیعریکی ھەبە کە ئاشکرایە دەس کێشانە بۆ ئەو مەقامە وە دیارە خۆی
 لەو مەقامە دا بۆ ئەلی :

(عجب درمن یزید عشق عاشق از چہ روگفتہ کہ عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها)؟
 (وفا عین صفای می شد است و باز می گوید، الا یا ایہا الساقی ادر کاسا و ناوھا)

ئەلی سەرم سۆرم اوو لەو عاشقە ی کە لەمەزانی عیشق دا ھاواریەتی بە دەستی
 دەردی سەری عیشقەو ، وە ئەلی عیشق لە پێشا خۆی ئاسان پێشان ئەداو کەچی ،
 گرفتاری زۆری بە شوێنەو بو ، جائەلی منی عاشق ، بە پێچەوانە ی ئەو عاشقەو ، واتە
 حافظ ، ئەو ھەتە (وفا) یە کێ پارچەو سەرتاپا بوو بەمە ی ، لەگەڵ ئەو ھەتە
 ھاوار ئەکەم ، ئەلیم «الایا ایہا الساقی ادر کاسا و ناوھا» واتە ئە ی بەدە گێڕیکێکی کەم
 بۆتیکە ، جا ئەو دەس ڕاکێشانە بۆمە قامی بەقای پاش فەنا ، کە بەندە لی ھاو
 ھیمەت بۆلەندو کۆل ئەدەرو خوا پی داوھکان ، دەسیان کەوتوو ، کەوتونەتە ناوی
 ئەو ناز و نیعمەتە ، ساقی ئەلەست نازیان ئەکێشێتو بۆیان تی ئەکات لە بەدە ی

مه‌حه‌به‌ت ، مه‌قام‌پاش مه‌قام وهرته‌گرن ، له‌گه‌ل‌ئه‌وه‌شا هه‌موگیا‌نیا‌ن هه‌ر
باده‌ی مه‌حه‌به‌ته ، که‌چی هه‌رته‌ئین ، «الا یا ایها الساقی ادر کاسا وناو‌ها» لیره‌دا
ده‌س ته‌کی‌شین بۆیری بیروباوه‌ری تری گه‌وره‌پیاوانی ته‌سه‌ووف سه‌باره‌ت به
(فه‌ناوبه‌قا) ، له‌کتیپی (التعرف) دا ، (تاج الاسلام کلا بادی) (٣٨٠ ک / ٩٩٠ م) ئه‌لی ،
الفناء ان یفنی العبد عن الخطوط فلا یكون له فی شیء من ذلك حظ : ویسقط عنه التميز .

والبقاء الذي یعقبه ، «هو ان یفنی عماله ویبقی بما لله» ، ئه‌لی ، قال البعض ، ان
یکون کل حرکاته موافقات الحق دون مخالقاته ، «فانیا عن المخالفات باقیاً بالموافقات»
واته ، فه‌نا به‌وه‌ئه‌ئین ، ته‌وبه‌نده‌یه له‌هه‌رچی شته‌و هه‌رچی به‌شه ده‌ست هه‌ل‌گرت
هه‌م له‌عه‌قلو‌هوش هه‌م له‌دا‌خوازی دنیا و قیامه‌ت له‌هیچ شتی‌کا به‌شی نه‌می‌ی ، وه
ته‌میزی نه‌می‌ی : واته نه‌توانی قانجازو زه‌ره‌ری دینی و دنیا‌ی لیک بداته‌وه .

به‌قایش که‌به‌شوینی ته‌وادیت بریتی به‌له‌وه‌ی ته‌وه‌ی هی خو‌یه‌تی له‌یادی به‌جیته‌وه
وه‌ته‌نه‌ئه‌وه‌ی بوخودایه ، له‌یادی ته‌وه‌داییت .

یان هه‌رچی هه‌لسان و دانیشتییه هه‌موی به‌وجۆره‌ی که‌خواپی خوشه وه
موخاله‌فه‌تی نه‌کات .

ده‌س له‌هه‌مو کاریکی پی‌چه‌وانه‌ی ته‌مری‌خوا هه‌ل‌گرت وه هه‌رچی خوا پی
خوشه ته‌نجامی دات .

ئه‌لی : یكون فانیا عن اوصافه باقیاً بأوصاف الحق .

پیناسه‌کانی خوی له‌ناوبه‌ری وه‌پیناسه‌کانی خودای بمی‌تیته‌وه . هه‌روه‌ها ته‌ئیت ، «فناء
عن تعظیم ماسوی الله وبقاء فی تعظیم الله» ، جگه‌خودا که‌س به‌گه‌وره‌نه‌زانی وه‌ته‌نه‌ها
خوا به‌گه‌وره‌نه‌زانی ، کتبی «التعرف» ته‌ویش ، له‌زوانی خه‌ررازه‌وه : ئه‌لی ، «الفناء هو
ذهاب حظ العبد من الدنيا والاخرة» ، جائه‌لی ، ده‌س هه‌ل‌گرتن له‌به‌شی دنیا
ده‌س هه‌ل‌گرتنه له‌هه‌مو یاداشیکی دنیا‌ی ، وه‌کو سامان یان مه‌قام وه‌پاداشی
ئه‌و دنیا‌یش بریتی به‌له به‌هه‌شت و ته‌وجۆره‌شتانه ، جائه‌ی هوشی هه‌ریه‌لای
خوشه‌ویستی خودا و ره‌زامه‌ندی خودا وه‌یت وه هه‌ردوجیه‌ان پشت‌گۆی بجات .

له‌پاشان ئه‌لی «مِنْهُمْ مَنْ جَعَلَ هَذِهِ الْأَحْوَالُ كُلَّهَا وَاحِدَةً وَإِنْ اخْتَفَلَتْ عِبَارَاتُهَا»
هی واهه‌یه هه‌موی ته‌م‌حالانه واته ، ته‌م‌حالنه ذووجۆرو دووناوانه هه‌ر به‌یه‌ک‌حال

ئەزانىت ، فەناو بەقا ، جەمەع و تەفرەقە ، غەيبەت و شوھود سوکرو صەحو ، ھەر بەيەك شەك داتەنى و اتە فەنا بەقا يەو جەمەع تەفرەقە يەو غەيبە شوھودەو سوکور صەحو .

لەپاشان ئەلى گەورە پياوانى وەکو جۆنەيدو خەررازو نورى ، ئەلىن ، ئەوانەي کە فەنايان تەواو کردو لى بۆنەو تازە ناگەرێنەو بۆسەرى حالى پيشى فەنا ، وە ئەبە پياويكى ترو جيايانكى تريان ھەيە ، واتە ھەربە پاكي و بە نزيكى ئەمىنەو ، ديمان شاھى نەقشە بنديش ھەرلەسەرى ئەوباو ەرەبو .

قوشە يىرى ئەلى ، «الفناء سقوط الاوصاف المذمومة ، والبقاء ، قيام الاوصاف المحمودة» .

فەنا تياچونى پيناسى ناپەسەندەو بەقا دامەزراندنى پيناسى پەسەندە .

لەکتىبى (مدارج السالكين) دا زۆر بەدورودرێزى سەبارەت بە بەقا و فەنا باسى کردو ، ئەم کتیبە خۆى بریتی يە لە باسى مەقامەکان لەبەر ئەوە بەدورێزى و بەشێوە ييکى زانبارانە باسى کردو ، ئەوەى يەو لى مەقامەکان باش بگات ئەلى سەيرى کتیبەکانى (معجم ، ومصطلحات ، والفاظ) الصوفيه ، وە مدارج السالكين وە منازل السائرين ، و معجم الصوفى ئەلغازى محى الدين عەرەبى بکات ، ئەمەش کورتە ييکى کورت لەبەسە کە (مدارج) ، ئەلى ئەلى ئەوەى وە لى و عاريفە ، خواوەنى ئەم چوار پيناسە ييت ، کە لە چوار چۆنەى وشەى فەرق و جەمەع وە کە ئەرەت و وە حەدەت دا کۆبۆنە تەو .

ئەلى فەرق بۆنە لەنيوانى ئەو شەي خۆپى خۆشەو خوا پى ناخۆشە ، وە فەرمان ئەدا بەکردنى ، فەرمان ئەدا بەنەکردنى ئەوانەى خۆشەو يستى خودان ئەوانەش دوژمنى خودان ، وە ئەمەش بزائن ، خوا يە کێکەو پيناسەکانى زۆرن ، ئەوەش کە ئەرەتە لەو حەدەت دا .

جەمەع ئەو فەرقەش ئەوەتە بزائن ھەموى ئەمانە وان لەزێرى فەرمانى قەضاو قە دەرى خواو و يستو ئارەزوئەوا ، کەوا بو ئەلى ئەمانىش چى خۆپى خۆشە وابکەن وە لەچى بزارەنە يکەن پاش باسيكى درێز ، ئەلىت دواپلەى خۆشەو يستى بریتی يە لە يەك گرتەو وە يستى (موجب) لەويستى «مەحبوب» دا ، وە فەناى «ئیرادە» ي «موجب» لە ئیرادەى ، «مەحبوب» دا . ئەلى ئەم «الحادە» واتە يەك گرتەو وە

ویسته وه ئەم فەنایە «فەناو اتحادی» خوشەویسته تاییە ئەکانە، ئەلی فەنای ئەمانە ئەو، تە
لەپەرستشی خوشەویستا فەنایە وە بیزارن لەپەرستشی کەسی تر لەو ئەترسن و لەکەسی تر
ناترسن ئومیدیان بەو و لەوداوا ئەکەن ئومیدیان بەکەس نیو و لەکەس
داواناکەن، پشتیان بەو بەستو و بەکەسی تر، ئەو هی گەیشته ئەم فەنایە ئیتر
خوش و یستن و رق لی بون و لاین گیری و دوژمنی کردنی هەرلەبەری خوائەیی،
وە ئاینی ئەو بەنێنی و ئاشکرا هەر بۆخودایە و بۆ پیغەمبەری خوشەویست، وە
خوای پیغەمبەریان لە هەموکەسی، تەنانت لە عەزیزترین کەس خوشتر ئەویست.

کاکەلی ئەم فەنایە فەنایە لە نەفسی خوێ لەرێگە ی رەزامەندی خوادا،
وە ئاکامی هەموی ئەمانە، ئەو تە کە لا الە الا الله بەو پەری زانین و تیگەیشتنە وە
بەکرده وەو بە قەصد بیرنەدی.

وە ناوەرۆکی ئەم (نەفی و ئیسباتە) ی لا الە الا الله ئەو خوێ بریتی یە لە فەناو بەقا
چونکە بەوشە ی لا الە، پەرستشی هەموشتیکی داو تە داو و نەفی کردو وە بە
وشە ی الا الله خوائەتی خوائ هیستو تەو و بەقای خوائ نامیو، وە بەم چەشنە
هەر درێژە ئەدات بەباس.

لە «تەلەفاظ الصوفیە» دا، زۆرشت ئەلی کە هەر لەوسەر چاوانە ی وەرگرتو،
لەگەڵ ئەو شائەلی.

فەناو بەقا، بەیە کتر وە بەسراون ئەمیان ئەویان تەواو ئەکات. ئەلی ئەو هی
دەستی لەزەر قوبەر قی دنیا هەل گرت ئەو فەنای دنیا کە یەتی کەواتە، لەو لا
بەراستی و هەق تیا یان ئەزیت ئەو ش بەقا کە یەتی، ئەو ش هەقیقەت بآلی کیشا بەسەریا
و چاوی بەشوینی کەسی تر و هیچی تر وە نابیست، جیگە دار واته بەدیل
وە جی نشینی بۆخودا دانانی وە جگە خوا گوی بەکەس نادات، کەواتە لەخەلق
فانی بو و بەهەق باقی یە.

لەکتیی «معجم مصطلحات الصوفیە» دا ئەلی.

فەنا گۆرینەو هی پیناسی ئادەمی زادی یە تە، بە پیناسە کافی خودایی، بە جوو رە ی
هەر کام لە پیناسە ناپەسەندە کان لائەبات پیناسیکی خودایی ئەکاتە جی نشینی،
تاوای لی ذیت «يَكُونُ الْحَقُّ مَعَهُ وَبَصْرُهُ» کما نطق به الحدیث «خوای ئەبیتە هیزی بیستن

و بێنی ئه‌و، وه‌کوله‌حه‌دی قودسی دایه، ته‌لی نیشانه‌ی دامه‌زرانی ئه‌م فه‌نایه‌ش
 ئه‌وه‌ته، ده‌ست هه‌ل گه‌ری له‌هه‌لمه‌ت دان به‌م لاو به‌ولادا وه‌له‌ئومیده‌واربون به‌م وه‌به
 بۆیه‌ده‌ست هه‌ینانی قانجاز وه‌خۆپاراستن له‌زیان، به‌لکو ته‌بی جگه‌خوا په‌نا بۆ که‌س
 نه‌به‌ی وه‌داواله‌که‌س نه‌که‌ی ئه‌ربه‌وجۆره‌ت لی‌هات و افه‌نا که‌ت ته‌واوه. هه‌روه‌کو
 وتم باسه‌که‌ زۆردوو روودریزه، کورته‌که‌ی ئه‌وه‌ته له‌پیشا باسم کرد وادوو جۆر
 فه‌نا هه‌به، به‌کیکیان، خه‌لاتیکه‌و خواته‌یدات ئه‌ویش بریتی به‌ له‌حاله‌وه‌حوالیک
 که‌به‌سه‌ری خاوه‌ن مه‌قامه‌که‌دا دیت مه‌گه‌ر هه‌ر خوا بیزانیت وه‌بری له‌باره‌یه‌وه
 باسه‌مان کرد، دووه‌میش، تیکۆشانه‌کانی به‌نده‌یه‌ بۆته‌وه‌ی شایسته‌ی ئه‌ومه‌قامه
 په‌یدا کات ئه‌ویش بریتی به‌ له‌خۆرازانده‌وه‌ به‌و هه‌موه‌ پێناسانه‌ی که‌باس کران، ته‌بی
 مرو‌ف ئه‌وه‌هه‌موه‌پێناسه‌ ناپه‌سه‌ندانه‌ فه‌نا کات وه‌لایان به‌ری وه‌ پێناسه‌ په‌سه‌نده‌کان
 به‌ده‌ست بیریتو بیان هه‌یله‌ته‌وه‌، به‌قایان بداتی، تا شایسته‌ی نزیکی له‌خوا په‌یدا ته‌کات
 وه‌خودا له‌پیشا له‌هه‌وارگه‌ی فه‌نادا ئه‌یکاته‌ میوان تاماوه‌یی که‌ له‌پاشان بۆه‌تاهه‌تایه
 له‌مه‌نزلی به‌قادا جیگه‌وهریگه‌ی تایه‌تی ته‌داتی، وه‌به‌ناوی به‌کی له‌خۆشه‌ویستان
 له‌مان ومردنا له‌ونا زو نیعمه‌ت و ریزوپایه‌یه‌ به‌رخوردار ته‌ییت.

«ذٰلِكَ فَضَّلُ اللّٰهُ يُوْتِيهِ مَن يَّشَاءُ».

«توحید»

(توحید) له‌روانگه‌ی ئیسلامه‌وه‌ بریتی به‌ له‌ خودا به‌یه‌ك‌ناسین، واته‌ ئه‌و که‌سه‌ی
 شیاوی په‌رستشه‌و ته‌بی کورنوشی بۆ به‌ریت، وه‌ به‌دی هه‌ینهری گیان‌داران و
 بی‌گیانه‌کانه‌ وه‌ به‌دی هه‌ینهری وینه‌و که‌ونه‌ هه‌موی، ئه‌وه‌ی ئیمه‌ عه‌قلان
 پێی بشکیت و ئه‌وه‌ش له‌وزه‌ی ئاوه‌زی ئیمه‌دا نه‌ییت، بی‌وینه‌و بی‌نمونه‌یه‌ وه‌هه‌روه‌کو
 خۆی ته‌فه‌رمی «لَیْسَ کَمِثْلِهِ شَیْءٌ»، «توحید» ئه‌وه‌ته‌ به‌زوان بلّیت «لا اله الا الله» وه‌
 به‌دلیش باوه‌رت له‌سه‌ری ئه‌وه‌ییت، که‌، که‌س خودانیه‌و شیاوی په‌رستش نیه‌ «الله»
 نه‌ییت، خودا خۆی فه‌رمان ته‌دات وه‌ته‌فه‌رمی «قُلْ هُوَ اللّٰهُ اَحَدٌ اللّٰهُ الصَّمَدُ، لَمْ يَلِدْ وَلَمْ
 یُولَدْ، وَلَمْ یَكُنْ لَهُ کُفُوًا اَحَدٌ» له‌باره‌ی خودای گه‌وره‌وه‌ له‌پیغه‌مبه‌ر په‌رسیارکرا، جا،
 وه‌حی، «سروش» هاته‌خواره‌وه‌، وه‌ئهم‌سوره‌ته‌ی هانی بۆوه‌لامی ئه‌و په‌رسیاره‌.

بى گومان «تەوحىد بەرانبەر، بەشېرك يان بەكوفروە ئىلحاد ھاتو»، شېرك واتە ھاوبەش
 بۆخودا دانان، سا، يان بەكىك يان دووستى يان ھەزار، كوفر دژى باوەرە، كوفر
 داپۆشىنى شتى راستە، كوفر بەئەك ھەرامى و ئەك نەناسى، واتە كوفرى نىعمەتەش
 ئەوترىت. شېرك ھاوبەش دانانە بۆخودا، وەكو ئەوانەى (بوتە) كانيان دائەنا
 بەشەرىك بۆخودا، واتە ئەمان پەنايان ئەبرد بەوان، كەئەوانىش پەنا بەرن بەخودا
 يان، رىبانى كردن، لەخودا پەرسى دا، وەكو ئەوەى نوژو چاكە بۆئەو بەكەى خەلك
 بەچاكت بزائن، ئەوەخوى شېركە، واتە شەرىك بۆخودا دانانە، يان پرىجار
 يارمەنى داوا كردنى راستەوخوى لەپىرو مورشىدو پياوچا كىكى زىندو يان مردو،
 ئەوەش ھەرشېركە، وەكو ئەوەى بلىيت، ئەى پياوچاك يان ئەى مەرقەدى فلان،
 فلان شتم لەتو ئەوئ، ئەمە ئەگەر بەونيازە بىت كەئەو پياوچاكە، يان ئەو خاوەن
 مەرقەدە، كارەكەت بۆبكات، ئەو ھاوبەش بۆخودا دانانە، بەلام ئەگەر بەو
 نيازە بىت ئەو بەندەىكى خۆشەوئىستى خودايە، ئەوئش داوات بۆبكات لەخودا
 ئەو ئەكرىت، لەگەل ئەوەشا ئەى باوەرپ لەسەرى ئەو بىت خودا لەخۆشەو
 نزىكە، ئەى ئەوەش بزائن ئەو پياوچاكە، يان ئەو خاوەن مەرقەدە گوناھى لەسەر
 نىە، چونكە ئەوچ بكات، كەتوخوت نەزانى، بەپى فەرمانى خودا ھەل سۆرئيت،
 شتەكە زورناسكە، وەئەى لەكاتى زيارەتى پياوچاكانى زىندو، يان مردودا، مروف
 زۆر ھوشيارئيت، تابەخۆراى نەبوئتە موشرىك وەئاگای لەخوى نەبوئت.

«ئىلحاد» خودا نەناسىن و، دان بەوجودى خودادا نەنانە، وەزۆر، بەنى ئادەمى وا
 ھەن لايان واىە، ئەم كەونە، وەئەم ھەموە گيان دارانە، ھەروا لەرئىگەى
 ھەل كەوتەوە. ھاتونەتەدى. وە ھەرلەخۆبەو، ئەم جىھانەو ئەم كائانە،
 ھەل ئەسۆرى، وە رىك خەرو ھەل سۆرئەرىكى نىە، بەلئى لەكاتىكا باوەرناكات
 بەوەى بزمارئىك، وەيان جەرو جىگا جەرىك، لەخۆبەو بەررىكەوت
 دروس بىت، كەچى لاى واىە خوى وەبەدەنى خوى، بەو ھەموە دەسگا
 سەرسۆرئەروە، ھەرلەخۆبەو بەھەل كەوت، دروس بوە، بەلئى مليونا كەس
 ئابەم جۆرە سەرلى شىواون، وەئەلئىن، چۆن فروكە، يان تەلەفزیونىك لەخۆبەو
 دروس ئەى، بەلام لەم لايشەو لاىان واىە. دروس كەرى فروكەوتەلەفزیونەكە
 كەئادەمى زادە ھەرلەخۆبەو بەھەل كەوت دروس ئەبىت،!!!!

که واته، «تەوحید» بریتی یە لە پێهاتنی بەزوان وەبەباوەر بەوێی که خودا یەکیکە، «لااله الاالله» وە باوەریش لەسەری ناوەکانی خودا، وەکو رحمان، رحیم، صەمەد، خالقی، وە ۹۹ ناو هەن که ناوی خودان، هەروەها باوەرە بە «صفات» ی خودا، واته پێناسەکانی، که بری لەو پێناسانە هەرهی خودا خۆیەتی، وەکەسی تیا بەشداریە، وەکو «خالق، محي، ممت، مبدئ، معبد، عالم الغیب،» بەلام، پێناسی وای هەیه که بەنده کانیشی تیا یانا بەشدارن، بەلام له گەل ئەوێشا له چۆنیەتی شتەکه دا فەرق هەیه، وەکو «رب الشئ» واته خواوەنی شتێک، ئەلبەت چۆنیەتی خواوەن بون، فەرق هەیه، ئەو جۆرهی خودا خواوەنی منه، من خواوەنی خانووەکە ی خۆم نیم، من پاش ماوەیێک ئەمرم، وە خانووەکەم ئەبێتە هی واریش، بەلام خودا نامری، وە هەتا هەتا یە خواوەنی هەموو شتێکە، چ ئەو شتە ماییت یان مردییت، یان، که ریم، واته سەخی که ناوی خودایە، وە پێناسیشە بۆی، وە مروفی وایش هەیه که ریم، بەلام ئەم بەخشنده یی یە له کوێ، وە ئەو له کوێ، پێناسی وایش هەیه هی بەنده یە که خودا لهو جۆره پێناسانە دورە، وەکو پێناسە ناپەسەنده کان، وەکو حەسودی یان هەر کردە وە یێکی ناشیرین.

که واته «تەوحید» هەم دان نانه بەو جودی خالقی وەهەل سۆرێنەری ئەم کائاناتە دا، وە هەم ئەو ته به تا کوته نهایی بزاین، که هەر خوی خواوەنی هەمو جیهانی که وەها وەبەشی نه، وە هەم خواوەنی پێناسی تاییه تی خۆیەتی، وە هەم هیچ شتێکی تر لهوێنه ی ئەو نه و ناییت.

له قورئانی پێرۆزدا «تایانی تەوحید» زۆرن، له کتیی، «المعجم الصوفی» «د. سعاد حکیم» دا که کتییکی هەزارو سێصەد لاپەرەنی یە، وە هەمووی بریتی یە، له «مصطلحات» ی، شیخ محی الدینی عەرەبی، لەم کتیبە دا لهباسی ووشە ی، «تەوحید» «۳۶»، تاییه تی نویسه وە ئەلێت شیخ محی الدین ئەم سی وشە ش تاییه ته ی نویسون وە تیا یانا پیشانی داوه که خودای گەوره له سی وشەش داریژراودا، ووشە ی تەوحیدی داریژراوه، که هەریه که یان به جوری شیوه ی تەوحید روون ئەکە نه وه، (شیخ محی الدین)، بۆهەر کامی له و تەوحیدانهش ناویکی تاییه تی داناوه، که نویسنه وه یان به پیوست نازانم، تاییه ته کان به م چه شنه ن

- ١ «والهكم الله واحد لا اله الا هو الرحمن الرحيم»
- ٢ «الله لا اله الا هو الحي القيوم»
- ٣ ١. ل. م. الله لا اله الا هو الحي القيوم»
- ٤ «لا اله الا هو العزيز الحكيم»
- ٥ «شهد الله انه لا اله الا هو، والملائكة واولو العلم قائما بالقسط»
- ٦ «الله لا اله الا هو، لِيَجْمَعَنَّكُمْ اِلى يَوْمِ الْقِيَامَةِ»
- ٧ «ذلِكُمْ اللهُ رَبُّكُمْ لا اله الا هو خالق كل شئ فاعبدوه» .
- ٨ «اتَّبِعْ مَا اَوْحَى الْبِك مِنْ رَبِّكَ لا اله الا هو وَاَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ»
- ٩ «لا اله الا هو يَحْيِي وَيُمِيتُ»
- ١٠ «وما اُمُروا اِلَّا لِيَعْبُدُوا الهًا وَّحِدًا لا اله الا هو سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ»
- ١١ «فَان تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللهُ لا اله الا هو عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ»
- ١٢ «حتى اذا ادركه الفرق قال آمَنْتُ اَنَّهُ لا اله الا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ»
- ١٣ «فاعلموا انما انزل بعلم الله، وان لا اله الا هو فهل انتم مسلمون ؟»
- ١٤ «وهم يكفرون بِالرَّحْمَانِ قُلْ هُوَ رَبِّي لا اله الا هو عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَآلِهِ مَتَابِ»
- ١٥ «أَنْ اُنْزِلُوا اَنَّهُ لا اله الا اَنَا فَاتَّقُونِ»
- ١٦ «اِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى، اللهُ لا اله الا هو له الاسماء الحسنی»
- ١٧ «وانا اخترتك فاستمع لما يُوْحَى اِنِّى اَنَا اللهُ لا اله الا اَنَا فَاعْبُدْنِى» .
- ١٨ «انما الهكم الله الذي لا اله الا هو وسع كل شئ علما»
- ١٩ «وما اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُوْلٍ اِلَّا نُوْحِى اِلَيْهِ اَنَّهُ لا اله الا اَنَا فَاعْبُدْنِى» .
- ٢٠ - «وَاِذَا النُّوْنُ اِذْ ذَهَبَ مُغَاصِبًا فَظَنَّ اَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادٰى فِى الظُّلُمٰتِ اَنْ لَّا اله اِلَّا اَنْتَ سُبْحٰنَكَ اِنِّى كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِیْنَ» .
- ٢١ - «فتعالى اللهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لا اله الا هو رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِیْمِ» .
- ٢٢ - «لا اله الا هو رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِیْمِ» .
- ٢٣ - «الله لا اله الا هو له الحمد فى الْاَوَّلِ وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ» .
- ٢٤ - «وَلَا تُدْعُ مَعَ اللهِ الهًا اٰخَرًا لا اله الا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُ» .
- ٢٥ - «هل مِنْ خَالِقٍ غَيْرُ اللهِ يَرْزُقُكُمْ مِنْ السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ لا اله الا هُوَ» .
- ٢٦ - «اِنَّهُمْ كَانُوْا اِذَا قِيلَ لَهُمْ لا اله الا اللهُ يَسْتَكْبِرُوْنَ» .
- ٢٧ - «ذلِكُمْ اللهُ رَبُّكُمْ له الْمَلِكُ لا اله الا هُوَ الْيَوْمِ الْمَصِیْرُ» .

- ٢٨ — «شَدِيدُ الْعِقَابِ ذِي الطُّولِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَهَ الْمَصِيرِ» .
- ٢٩ — «ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَأَنَّى تَوَفَّكُونَ» .
- ٣٠ — «هُوَ الْحَيُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» .
- ٣١ — «لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ» .
- ٣٢ — «فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لَذُنُوبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ» .
- ٣٣ — «هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ» .
- ٣٤ — «هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ» .
- ٣٥ — «اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَى اللَّهِ قَلْبُوكُلِ الْمُؤْمِنُونَ» .
- ٣٦ — «رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا» .

بەم چەشتە سەیر ئەکەین قورئانی گەورە خۆی ئیلهام دەرو فرمان دەری
 «تەوحید» وە ھەر قورئانە ڕی پێشاندەرە بۆیە کتانیاسی .

«توحيد» دروڻس۾ ٽاڻي ٿيسلامه ، گه وڙه پيا وٺي ٿيسلام وري به راني مه مذهبه
سهره ڪي به کان وه کارناساني زانباري «ڪلام» همويان تي ڪوشاون بوئه وه ي ،
يه ڪتاسي ي ، به نه دهروني موسولمانانه وه ، وه به باشي ي
له پينا سه کان وله ناوه ڪافي خودا بکوڻنه وه و راهي ڪن ، تاهيچ جوڙه پرسیارو ورکهو
دودلي ٿيک له دهروني مروفي موسولمان دا جيگه ي نه پيئه وه .

ثیمه و تمان سهره تاو سهرچاوهی «ته وحیده» ووشهی «لا اله الا الله» یه ، واته هیچ کهس خوداو پهروه ردگارو شیای په رستش نیه «الله» نه بیټ ، تاثیر یه ټم باسه ، په یوه ندی به همو موسولمانیکه وه هه یه ، به لام کاری سو فی یه کان ، ورده کاریکی تاییه ته ، هر له موشهی ته وحیده دا ، واته له «لا اله الا الله» چوڼ ، وه بوچی ؟ .

ثُمَّ وَتَمَّانُ بِنَاغِي تَهْصُووفُ ، وَهَتْكُوشَانُ وَخَهْ بَاتِي تَهْصُووفُ ، بَهْرْدَه وَام بُونَه
لَهْ سَهْرِي (ذِكْر) ، وَهْ تَهْمْ ذِكْرَهْشْ لَيْرَهْ دَا مَهْ بَهْ سَتْ گُوتَنِي «الله» يَانِ «لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ» يَهْ ،
چُونَكِه وَتَمَّانُ ذِكْرُ بَهْ مَهْ عَنَّا ، قُورْثَانُ ، وَهْ نَوِيژُ ، وَيَادْ كَرْدَنِيَشْ ، هَاتُوهْ بَهْ لَامْ
ذِكْرِي مَهْ بَهْ سَتْ ، لَهْ تَهْصُووفُ دَا هَهْ مَانِ «الله» وَاتَهْ نَاوِي خُودِ اَبْرَدَنْ ، وَهْ يَانِ
«لَا إِلَهَ إِلَّا اللهُ» وَاتَهْ «تَعْوِذُ» .

وہ لہدائی تہ سہ ووف دا بہم ذیکری «تہ وحید» ۵ ۵ لہین ، ذیکری «نہ فی وہ نیسات» ،

واته كه ئه لى «لااله» ئه مه نه فى ئه كات ، واته ههچ خودايىك نيه ، جا ، كه ئه لى «الا الله»
ئوه «اثبات» ، واته ئه سباتى ئه كات ته نها «الله» خودايه .

جا ئه م گوته ش ، هه روا ساده نيه به لكو به شيوه ي تايه تى خوى ئه نجام
ئه درىت ، كه له باسى ، ووشه ي (ذىكر) دا به درىزى باسى ئه كه م ، به كورتى ئه لى ،
كه ئه لى (اله) ، ته واوى هوش و بىروهه ستى كو كاته وه ، سه رى ئه وه ي ، كه كه س
شياوى په رستش نيه ، وه كه س ههچ به ده س نيه ، وه كه س ، وجودى «ئزه لى و
ئه به دى» نيه ، كه س خوا وه نى پى ناسى خودايى نيه ... هه ند «الا الله» جگه «الله» ،
ئه م وشه يه ، چ به ذىكرى ئاشكر او به زمان «ذىكرى جه لى» ، وه چ به ذىكرى ده روى و
په نه انى وه له دلدا ، «ذىكرى خه فى» ، هه زاران و هه زاران وه شا به د مليونه و مليونه جار
ئه وتريته وه ئانه گاته راده يىك ، رىبوارى رىگه ي ته سه ووف ، فه ئانه يىت ،
كه پى ئه لى ، «فه ناي نه فى و ئه سبات» ئه وه نده بىر له وه ئه كاته وه كه ههچ شتىك نيه ،
وه هه موشى شياوى نه مان و فه وتان و تياچونه «الله» نه يىت ، ئه وه نه بون و تياچونه ، ئه به نه
راسته قينه ، وه ته نها «الله» ئه مپىته وه ، جا له م كاته دايه ، كه شتى سه رى نه يى ،
له نه يى يه كانى وجود «هه سى» وه له «ئه سرارى غه يب» ، وه له به ره رى خودا وه ندى ،
وه له پايه ي به رز ، وه له وشته ي كه له نى وانى سو فى مه سه له كاندا به (نور) و به ره كه ت ،
وه خه لاقى كه وه رى خودا وه ندى ناسرا وه ده ست ته دات ، وه برى جار ، ئه وه كه سانه ي
كه خويان ، ون ئه كه ن ، وه به هه موجورى ههچ شوينه وارىك له خويانه وه ،
هه ست ناكه ن ، ته نانه ت شوينه وار له كه ون و كائى نائىش هه ست ناكه ن ، هه ر «الله»
يه و «الله» له باره ي ئه و حاله ي خويانه وه برى شت ئه لى ، كه به لاي ئاشاره زايانه وه ،
لابان وايه رىبوارى رىگه ي ته سه ووف ، با وه رى له سه ر (وه حده فى وجود) يان (حلول)
«المحاده» ، له كاتىكا ههچ كامى نيه ، ته نها ده رىزى ئه و حالى تياچون و ون بونه يه ، واته
«فه نا» ، به لام پاشان رىبوار ئه گه رىته وه «بوسه رى» حاله فى «به قا» واته مانه وه ي
خوى ، يان «البقاء بالله» كه مانه وه ي هه موشتىك به سرا وه به خوا ستى خودا وه .
«ئىامى ره بىانى» . شىخ ئه حمه دى فاروقى كه به ناوبانگه ، به «موجه دديد» ، واته ،
تازه كه ره وه ي ته رىقه ت ، له هه زاره ي دو هه م دا ، «المجدد للألف الثانى» ، كه پاشى
شاهى نه قشبه ند «محمد بهاء الدين» ، گه وه رى ترى مه ردى مه يدانى ته سه ووفه ،
به تايه ت له ته رىقه ي نه قشبه ندى دا ، له كتيبه كانيا ، كه به ناوى «مه كتوباتى
ئىامى ره بىانى» به ناوبانگه ، سه باره ت به م حاله فى «فه ناي ته وحيد» ،
به ووردى باسى كرده ، وه ئه و ورده كارى يه ، بو كه سى باشه كه بيه وى ئه و رىگايه
بگريته به ر ، به لام ئيمه لى ره دا ، مه به ستان ئه وه ته بزاني ته سه ووف چى يه ،

نهكه تهوهی بزانی چۆن بیینه صوفی ، كهواته هه ره تهوهنده بهسه ، كه بزانی «تهوحید»
 گه وره ترین پایهی ته صه ووفه وه هه مویش كه وتن و خوداناسی و به هره مه ندییکی
 ته صه ووف ، له ته وحیده وه سه رچاوه ئه گرت ، له پری بازی ته وحیدناسی به وه ،
 به چه شنیکی گشتی ئه لێن ، «لااله الا الله» ته وحیدی «الوهیه ته» ، واته «الله»
 به تاكه وته نهادهانان ، وه تهوهی كه ئه لێن كهس شیای پهرستش نه وه كهس (خالیق) وه
 (هادی) واتهری به روری نوما نه ، كهس ره حمان وره حیم وه (محی و ممیت) وهتد
 نه واته خاوهنی تهویناس و ناوانه نه ، ئه مهش «ته وحیدی ربوبیه ته» ، واته ته وحیدی
 خودایهتی «خاوهن بون» ، وه تهوهش كه بهنده خوی بداته دهستی خودا ، وه جگه تهو
 كهس نه پهرستیت ، وه تهوه ككولی هه به خواپیت و خوی ته سلیمی تهو بكات ،
 وه جگه بۆنزیکی لهو ، وه پاریزگاری له پریگه تهو دا ، ئاوات و ئامانجیکی نه پیت ،
 تهوهش «تهوحیدی عوبودی به ته» ، واته ته وحیدی بهنده گی و بچوکی و غولامی خوت بۆ
 خودا . ئه پری تهوهش بلیم پیناسی گه وره پیاوانی ته صه ووف بۆروون كردنه وه و ناساندنی
 «تهوحید» ، تهوهنده زۆره ، له ژماره ناخی ، وه بوخوی پپویتی به کتییكه ، به لام
 ئه پری تهوهش بلیم تهو ناساندنهش هه وه كو ناساندنی ته صه ووفه كهیه ، واته ههركامه
 تهو شتهی فهرمووه ، كه خوی زانیویهتی ، وه بریکی له وزه ی ناسینی ئیمه دا نه ،
 ته نهانهت گه وره ترین عالیمو دانشمه ندیک ، كه شاره زانیکی تهواوی له ته صه ووف دا
 نه پیت لێ تی ناگات ، تهوهی من بۆم پروون بویه وه ، ئیامی ره بیانی «له مه كتوباتدا»
 له هه مویان جوانتر وه پروون تر كۆلیویه تهوه ، وه خویشیان ته فهرمون ، بریک
 لهو گه وره پیاوانه نه گه یشتونه ته دواپلهی ته وحید ، له بهری تهوه ، هه ره تهوه ندهیان
 فه مووه كه لی یان زانیوه ، ته نهانهت سه بارهت به چه زره تی شیخ محی الدین عه ره بيش ،
 هه روا ته فهرمی ، وه ته فهرمی من خویشم له سه ره تا دا ، وام بۆده ره كهوت ، وه
 وام ته زانی ، ئه مه دواپلهی مه قامی ته وحیده ، به لام ئیسته كه به لوطفی خودا (لهو پایه)
 به رزتریومه تهوه ، ته زانم هه م خۆم ، له وه بهر به هه له داچوم ، وه هه م زۆریك
 له گه وره پیاوانی ته صه ووف ، كه تائه و پایه خودا به شی داون كه باسیان كردوه ، ههروه ها
 هه م له كتبه كانی شیخ محی الدین وه هه م له مه كتوباتیشدا ناوی چه ن جوریک له ته وحید
 نه بهن ، وه كو «تهوحیدی ارادی» «تهوحیدی شوهودی» وه له هه موی به رزتر «تهوحیدی
 وجودی» ، كه ئیامی ره بیانی سه بارهت به م ته وحیده یانه ، كه زۆر ورده کاری تهكات وه
 كه سیکی تهو پیت لێ تی بگات .

«تەفرید» و «تەجرید»

تەجرید، ئەبیتە، روتاندنەووە دامالین، شت پێوەنەهێشتن. تەفرید، بەتاک دانان، بەتاک زانین، «رَبِّ لَا تُذِرْنِي قُرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ» «انبیاء» ۸۹ بەلام لەروانگەیی تەسەووفەو، قوناغ، یان چۆنیەتیکی کەبەسەری «سالیك»، پێواری پێگەیی تەسەووف دا دین، ئەم قوناغانە، وەکو تەوکید، تەنزیه، تەجرید، تەفرید، وەزۆرشتی تری لەم چەشنانە، هی ئەو وەلی یانەن، کە لەقوناغی فەناتی پەریون، وەلەمەنزلی بەقادا، جیگیربوون، وەهەردەمەیی لەدەسکەوت و خەلات و پایەییك لەم پایەبەرزانە، لەلای خواوەخەلات ئەکرین، وەبەهۆی پاکیی و بەندەگی خویانەووە دەسگیران ئەبیت.

لەکتیی (مدارج السالکین) دا لەبەشی فەناو بەقادا، پەنجە بۆ تەجرید و تەفرید رانەکیشتی وەئەلی، ئەم فەناو بەقایە، حەقیقەتی «تەوکید» ن، و حەقیقەتی «بەراء وەولاء» وە «مەحوووە ئیسبات» وە «تەجرید وە تەفرید».

ئەلی «فیتجرد عن عبادة ماسواه، ويفرده وحده بالعبادة، فالتجرید نفی والتفرید اثبات، ومجموعهما التوحید».

ئەلی، ئەو بەندەییە خۆی دائەمالی لە پەرەستنی هەموشتی جگەخوا، وەبەتەنەها ئەو ئەپەرستی، کە وابو «تەجرید» لا بردن و دامالینە، واتە «نەفی» یە وە «تەفرید» ئیسباتە، لەویانا لائەبات و دەرئەکات و دائەمالی، واتە جگە لە پەرستنی خوا هەموشتی دەرئەکات و دای ئەمالی، لەم یان دا کە تەفریدە «ئیسبات» ه واتە دامەزراندن و دامرکاندن بەندەگی و پەرستەنە بوخوا، واتە دل و دەرون تەنەها خوائە پەرستن وە ئەو بەتەنەها کە سێك دائەنن شیاوی پەرەستەنە. لەشوینیکی تری ئەم کتیبە دا باسیکی تری هەیه کە ئەویش هەر پەنجە پراکتیشانی تیا بە بۆلای «تەفرید»، ئەو باسەش هەر لەبەشیکی تری باسی فەناو بەقادایە، ئیمە عەرەبیە کە ی ئەنوسین بۆ ئەو هی ئیو ئەگادار کەین لە پێشەکیە کە ی، تائەگاتە سەری باسی تەفریدە کە کە پەریوێندی بە باسە کە مانەووە هەیه، ئەلی. «وَأَنَّ أَوَّلَى النَّاسِ بِاللَّهِ وَرُسُلُهُ وَكُتُبُهُ وَدِينُهُ، أَصْحَابُ الْفَرْقِ فِي الْجَمْعِ، فَيَقُومُونَ بِالْفَرْقِ بَيْنَ مَا يُحِبُّهُ اللَّهُ وَيُبْغِضُهُ، وَيَأْمُرُهُ وَيَنْهَى عَنْهُ، وَيُؤَالِيهِ وَيُعَادِيهِ عِلْمًا

وشهۆدا واراڤه و عَمَلًا، مع شهودهم الجمع، لذلك كله في قضائه وقدره ومشيته الشاملة العامة، فيؤمنون بالحقيقة الدينية والكونية، ويعطون كل حقيقة حظها من العبادة.

فحظ الحقيقة الدينية، القيام بامرؤه ونهيّه، ومحبة ما يحبه، وكراهة ما يكرهه، وموالاته من والاه، ومعاداة من عاداه، واصل ذلك الحب فيه والبغض فيه.

وحظ الحقيقة الكونية. «افراڤه» بالافتقار اليه، والاستعانة به، والتوكل عليه، والالتجاء اليه، (وافراڤه) بالسؤال والطلب والتذلل له، والخضوع والتحقيق بانه ماشاء كان، وما لم يشأ لم يكن... ولا يملك أحد سواه هُمُ ضراً ولا نفعاً ولا موتاً ولا حياة ولا نشوراً.

به لى: بهم جوړه سه بارهت به به شى «حقيقه تى كه وى به»، له خوا په ره ستيډا په نجه له كيشى بو ئه م باسى «ته فريده»، ته لى، ته لى خوا به ته نها كه سى دابنى كه به نډه كان كه لكان لى بكه وى، وه خويان به رانه رى تهو، به هه ژار دابنن، وه داواى، يارمه تى لى بكه ن «نهم كه لك لى خستن وهه ژارى به: ته نها بو مادده: سه رمايه نيه، بو هه موجوده كه لك لى كه وى شيكه و شيواى داواى يارمه تى لى كردنيكه» ته لى هه رته وه داواى يارمه تى لى ته كرى، پشتى پى ته به سرى، په ناي بو ته برى، داواى لى ته كرى وهه رته وه شيواى ته وه ته، مروف خوى به رانه رى تهو، به زاروزه بون دانيت، وه ته لى باوه رى تهو رى يواره له سه رى ته وه يى، ته وهى ته وويستى كراوه و، ته وه يشى كه نه ويوست ناكريت، وه جگه تهو، كه س ناتوانى زيانى بگه يى نى و قانجازى بگه يى نى و زيانى پى به خشيتو، پاش مردنيس زيندوى كاته وه، جائه مانه هه موى له چوار چيوه (ته فريدا) به، نهم ته نها ته وه، ته نها ته وه، ته يته ته فريد، ته نها ته وه ته توانى قانجازات ده ست خات، ته نها ته وه ته توانى زيان ت لى دات، ته نها ته وه شيواى په ره ستيه، هتد...

له كيشى «المعجم الصوفي» داته لى. «التفريد مرحلة يصلها السالك بعد التجريد، فاذا حرد السالك عن قلبه وسره الكون واليسوى، افرد الواحد».

واته، ته فريد قوناغنيكه كه رى يوار پاش ته جريد ته يگاتى، ته گه ر رى يوار هه موى نهم جيهانه وه هه رچى، جگه خودايه، له دل و دهرونى خوى لاي برد وه تورى دا، ته و كاته، ته وه ته نها خودايه به تاكل و ته نها داناوه، «افرد الواحد». خواى به تاكل داناوه. له كيشى «اللمع» دا، ته لى، ته فريد برى به له به تاكل و ته نها داناى خوا له وه دا هه رته وه كه دروس كران و تازه بابته يه تى به سه رانه هاتوه، وه هه رته ويشه هه رگيزاوه هه رگيز هه ربوه، جابه م چه شنه راسته قينه ي «فهرديات»، هاتوه ته دى.

هه ره له وکتییه دا ئەلی، پری له گه وره پیاوانی ته سه ووف وتویانه، «له ناوی موسولمانانی خواوه ن باوه پردا» «موحد»، واته خوا به یه ك زانان، زۆرن، به لām خوا به تاك زانان له ناوی «موحّدين»، دا، كه من. ئەمەش ده قی وتنه كه یه «الموحدون لله من المؤمنین كثير، والمفردون من الموحّدين قليل».

له پاشان ئەلی، (تەفرید) بریتی یه له وشته نهینیا نهی، بۆریبوارانی دهرون پاك ده رته كه ون، وه خوا به قی خویان به ته واوی بۆده رته خات، واته به وده ركه وتنه كه بۆدل ده رته كه وی، ئەلین، «التجرد للقلوب»، له كتیبی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا ئەلی، ته جرید بریتی یه له پاك بونه وهی دلۆده رونی به نده له هه موشتی، جگه له خوا، واته ئاشكراو ده ره وهی خوی دامالی، له هه رچی جوړه داوا كردنیکی ماددی هه یه، وه ده رونی خۆیشی دامالی له هه رچی داوا كردنیکی مه عنه وی هه یه. له م جیهانه چاونه بریته هه یچ، وه نه ویشی كه هه یه نه گهر له دهستی دا، داوی بژاردنه وهی نه كات، واته بیر له وه نه كاته وه، خوا پاداشی بداته وه نه له م جیهان ونه له وجیهان، به لكو نه وه ویشی هه یه نه گهر له دهستی دا، یان نه و په ره ستیو كار ه چاكانه ویشی كه نه یكا، بۆپاداشی نه كا، نه له م دنیا ونه له و دنیا، وه داوی بژاردنه وهی له خوانه كا، نه له م دنیا ونه له و دنیا، به لكو هه رچی هه یه به هی خوی بزانیت وه هه رچی نه كا له نچا كه و به نده گی و په ره ستی، هه ربو خوی بكات، نه ك بۆه یچی تر، هه ره ها له كانگه ی دلۆ وه داخوازی مه قام و پاداش نه كات، وه نه وخه لآنه ی كه نه كریت و نه مه قامانه ی نه یگاتی، دلایان نه داتیو هۆشی هه رلای خواییت. ئەلی ته فریدیش نه وه ته، خوا په رهستی به كانی ته نها هه ربو خواییت، نه له خوی بانی بی، واته بۆنه فسی خۆی كردییت، وه نه به ته مای سوپاسی خه لك بی، كه خه لكی كردیته شه ریکی خوا له عیاده تا، واته نه خۆی ونه خه لك نه كاته ها و به شی خوا په رهستی به كه ی، وه هه رته نها بۆخواییت، نه دلی به كه س بكریته وه، وه نه له كه سیش دووری بگریت و بترسی، دلی هه ربه خوا بكریته وه، ته نها له خواش بترسیت. له كتیبی «الفاظ الصوفیه» دا ئەلی.

خواوه نی (تەفرید) نه وه ته واله گه لی خوادا، په نای هه ربه خوا به، په ره ستی هه ربو خوا به، هه رچی ته كاله رتی خوادایه، ئەمەش هه ل وستیکی (تەفرید) ه، نه ویش نه وه ته جگه خوا كه سی تری له گه ل نیه.

وه (تەجرید)، ئەو تە بەهەموچۆری پشت لەجیهان و هەرچی لەجیهان دایە
هەلکات، وه گۆئی نەداتی و چاوەروانی سەرمايه و پاداشی نەبی، نەبوئیستەو
نەبۆتایندە، «تەجریدی» ئەو بریتی بە لەو هی که لەکانگای دەرونەوه خۆی دامالێ
لەویست و نەویستی ئەو حال و مەقامانە ی که هەبەتی، نەداوای هی تریکات،
نەلەو هی که هەبە ناسوایی بکات، ئەو هی خوابۆی ئەکات وه خوائەیدا
ئەو هی بەلاو چاک ئیت و بەو دامرکی.

ئەلی تەفرید بە تەک دانانی خوایهو، تەجرید دامالینی دلۆدەرونە لەداواکردن.
لەپاشان ئەلی، تەجرید و تەفرید و تەوحید هەمو ی وشە ی جوراوجۆرن بۆ
بەک واتا، وه بەک مەعنا، ئەو هی ئەتوانی لیکیان جوی کاتەوه، ئەو خوابۆی داو
خەلات کراوانەن که خوا لەم خەلاتانە بەرخورداریان ئەکات.

لەداوایی دا ئەم لێک دانەوه یشە ئەنوسم که لەزۆربە ی کتیبە کاناها توه، ئەلین و تراو
«التَّجْرِيدُ أَنْ لَا تَمْلِكُ، وَالتَّجْرِيدُ أَنْ لَا تَمْلِكُ» واتە، تەفرید ئەو تە، جگە خوا هیچ شتیکی تر
نەت کاتە بەندە ی خۆی، واتە بەندە ی سامان و سەرمايه و پایە و مەقامی دینی و دنیایی
نەیت، تەنەا بەندە ی خوایت.

وه تەجریدی ش ئەو تە هەول نەدە ی بێتەخواوە ی مال و مەقامی دینی یان دنیایی، وه
داخوازی،خواوەن بون، لە دل دامالێ، واتە ئەو هی هەتە بەهی خوا ی بزانی وه لەویری یەدا
خەرجی که یت که خوابۆی خۆشە، وه قەت لە دل جیگە ی نەکە یتەوه، دل جیگە ی
خۆش و یتەنی دنیای و قیامەت نی، بەلکو ئەبی لەهەمو خوازو داخوازی دای مالی،
جگە لە خۆشەویستی ی خواو رەزامەندی خوا هیچی تری تیانە یلی.

تەنزیه:

تەنزیه: - وشە ییکی عەرەبی یە، بەواتای دورخستەوه، وه بە پاک پشان دانی شت
لەهەمو لەکەو عەبیکه، لێرە دا مەبەست لە تەنزیه ی خوا ی گەرەبە، بێگومان خوا ی
گەرە پێ ناوی ئیمە لەعەیب دوری خەین، ئەو خۆی بی عەیبە بەلکو دورخستەوه ی

نيسبەت دانی عەيب وکەموکۆرپی خوايش هەركاری ئيمەنيه، چونکە نيسبەت ليدانی عەيب وکەمايه تيش هەل ناگرێ، هەروەها تەنزیه، بەرانبەر تەشبییه دیت، کە ئەمیش پەيوەندیکي بەباسەکه مانەوه هەيه، چونکە مەبەست ئەوە تە خواي گەورە تەشبییه بەهیچ شتی نا کریت «لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ»، «شوری» ١١٠.

جا لەروانگەي تەصەوو فەوه، شتەکه ناسکەو جیاوازی هەيه، لەم لیک دانەوهی زمانەوانی یە.

هەروەکو سەبارەت بەتەو حید، یان تەجریدو تەفرید، یان ووشەکانی تری بازاری تەصەووف، وتمان، ماوه هەیه لەنیوانی ئیانیك و ئیانیكا، ئیانی تەواو دامەزراو لەسەری (عین الیقین) و (حق الیقین)، تانیانیکی دانەمەزراو، هەروا فەرق هەیه لەنیوانی تەو حیدی وەلی ییک و موسولانیکی باش دانەمەزراودا، یان تەو ککول یان صەبر،.. لەروانگەي صوفیک وکەسیکی ترەوه هتد... جا هەربەوجۆرەش تەنزیه کردن تاتەنزیه کردن، فەرقی هەیه، ئەگینا ئیمە هەرچۆن بیرکەینەوه خەلک ئی دین ییت یان دین دار، خوا هەروەکو خۆی وایە، ئیمە دەستە دەستە دین و ئەپۆین، ئەو هەربەردەوامە، بوەو هەر ئەیش ییت صەد سالی پاش ئەمرو ئەمانەي کەهەین، تاقان نەماوین، خوايش هەروەکو خۆی، خوايشکی ئەزەلی و ئەبەدی یە، بەلام مەبەست لەم تەنزیهی تەصەوو فە، دامەزراندنی ئەم باوەرە تە لەکانگەي دەرونا، زۆرکەم لەنوسەرانی کتیبەکانی تەصەوو ف، خۆیان داوه لەم باسە، بەراستیش صوفیه کان بەدەگمەن باسیان کردو، چونکە لەوە ناچیت بریتی ییت لەحالیکی تاییەت، بەلکو عەقیدەو باوریکە، کە ئیانی موسولان بەتەر ئەکاتەوه. کەوابو لیرەدا مەبەست ئەوە تە مروفی دین دامەزراوو باوەر تەواو ئەبی لەکانگەي دلەوه باوری لەسەری ئەوە بی کەخوا لە ئەزەلەوه هەربو، ئەزەل و شەیی کە بەرانبەر بە ئەبەد، ئەزەل بۆی سەرەتایی رابوردو یە، ئەبەدیش بۆی پایانی ی داها تویە، باوەر کە لەسەری ئەوە بو خوا هەربو، کەواتە خوا مۆنەز زهه لە تازە بەدی هاتن (حادث) ئەمە بویە تەنزیه لە (حادث)، خوا وەکو هیچ شتی نیە وە هیچ شتی نیە وەکو خوا ییت، ئەمە تەنزیه لە تەشبییه، وە ئەمە تە کە خواخۆی لەسورەي شوری ئایەتی یانزەدا ئەفەرمی «لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ» هیچ شتی نیە وینەي ئەوییت، وە ئەو ئەبیسیتوزانایە، کەواتە تەصەوور نا کریت، یان پری لەموشری کەکان و ئەوانەي لەدژی پێغەمبەر یون پری پێناسیان بۆخوا

دائه نا، وه کو ئه وهی بلین، کوری ههیه، یان بلین، فقیره، یان هه رجۆره شتی له م
 بابه تانه، ئایهتی (١٨٠) صافات: هاته خواره وه «سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ»،
 واته ئهی موحه مه د خوی تو خواییکی بهرزه، وه دوره له وپیناسانهی که ئه رجۆره
 که سانه بۆی دانه ئین، واته هاوسه رو هاو جۆرو هاو جینسی نه، «لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ
 لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ»، به لێ عه لیم، واته زانا، سه مبع بیستیار، به صیر بینا... هتد... به لام
 ئیمه هه رگیز نازانین ئه و زانایی و بیستن و دینهی خودا چۆن چۆنه، وه ناتوانین
 ته صه ووری بکهین، که واته ئه وه ته نزیه، ئیمه ته نزیهی ئه کهین له وهی بزانی چۆن
 ئه بیستی و ته بینێ، جا ئه م ته نزیه کردنه خو وه نه ئی ئه گهر نه یکهین نایی، به لام
 مه به ست دلی خو مان و باوه ری خو مانه، ئه ئی له و خه یالانه پاک یته وه، ئه گینا خوا
 پێویستی به ته نزیهی ئیمه نه، ئه و خوی مونه ززه هه و دووره له و جۆره پیناسی ئیمهیه،
 که واته، ته نزیه دامه ززانی هه موی ئه م باوه رانه یه له ده رونی رپێواردا، هه روه ها له دل و
 ده رونی خو ئا دور خسته وهی خودا له هه رچی جۆره پیناسیکی ئاده می زادی یه، وه
 ئه و خوی تا کو ته نه یه هه رله قه دیمه وه هه رله ته زه له وه، به ناوو به پیناس و به ذاتی خوی،
 به و جۆره ی که خوی و یستویه تی (لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ). که واته ئیمه
 هه رگیز ناتوانین، ذات و پیناس و ناوه کانی خودا، به و جۆره ی که هه ن بیان ناسین،
 سه باره ت به ناوه کانیش، ئه وانه ی که هه ر ناو و وه کو الله یان له به ئتی عه قلی خو مان
 لیکیان ئه ده یه وه، ئه یته که سیل که شیای ئه وه ته بینه غولام و به نده ی، وه
 بی په ره ستین. رَبِّ ئه وه ته خوا وهی مال و گیان و ژیا ئمانه، یان پیناسی تری وه کو ره ززاق و
 که ریم و سه مبع، ئه م جۆره ناوانه شی ئه وه نده ته زانین که ریم، بۆ به خشه ندگی یه و
 ره ززاق بۆ رۆزی به خشینه و سه مبع بو یستیاری یه و، به م جۆره، ئه گینا چه نو چۆنی
 نازانین، به لام سه باره ت به ذاتی خوا، وه ئه وشته ی که خوا وهی ئه م ناوو پیناسانه ته،
 هه ر ئه وه ته، ئه زانین راسته که خوا وهی ئه م ناوو پیناسانه ته، باقی تری هه ر ئه وه ته
 که خوی فه رمویه تی، لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ، وَسُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ وَسُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ
 الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ، که واته هه یچ شتی وه کو ئه ونیه، وه ئه و دوره له وپیناسانه ی که
 نه فامان و خوانه ناسان بۆی دانه ئین، وه له وپیناسانه «مونه ززه هه» وه صوفی یه که وه ره کان
 له مه قامه هه ره بالا کاند، ئه م چۆنه ته ی که با سمان کرد، له دل و ده رون و، ره وان بیان دا
 جی گیر بو وه دامه زراوه، وه چۆنه تی ئه م خه لاته و، به ره هم و تام و چیژه که ی وه
 ده ست که وته مه عنه وی به کانی مه ر هه رخویان بیزان.

«عبودیه»

«عبودی یهت»، کوردی یه که ی ته یته بهنده یی، غولامی ی، کۆیله یی، به لām له روانگهی ته صه ووفه وه مه قامی گه وره پیاوان و ته ولیا کانه،
(عبودی یهت)، به رانه ری (روبوی یهت) دیت، که بریتی یه له خوا به تی، یان،
خواه نه تی.

بیگومان ئیمه هه مومان بهنده یی، واته عهبدی خوداین چ بهنده یی کی لاری گرو چهوت، وه چ، بهنده یی کی راست و پاک و خوا به رست، بهنده یی وه کو بری پیناس نه. به هه لسان به کاری جایته عهبد، وه کو «مؤمن»، خوا وه ن باوه ر، ته گه ر باوه ری نه بو مؤمن نه، یان موسولمان ته گه ر ئاینی موسولمانی قبول نه کرد موسولمان نه، که چی عهبد بیه وئو نه به وئ (عهبد).

به لām ئه م بهنده یی یه ی که ئیمه سه بارهت به و باس ته که یی، قول تریشه له ته نها موسولمان بون و باوه ر هاوردن، به لکو له روانگهی ته صه ووفه وه مه قامی کی هه ره به رزه، چونکه ته نها بهنده یی پروت نه، به لکو هه ستانه به سپارده ی بهنده یی، به وجۆره ی که خوا بی خوشه.

له روانگهی زمانه وانی یه وه ته و وشانه ی که له (عهبد) وه سه رچاوه ته گرن واته، له خیزانی ووشه ی (عهبد) وه، جیا ته به وه وه کو، عیباد، عابد، ته عبود، نه عبود، هتد... له دوو صه د وشه زیاتریان، له قورئانی پیروزدا هاتوه.

عبودی یهت، که مه قام، وه یان، پله ییکه که پیاوه پی گه یشتوه گه وره کانی ته صه ووفی ته گه نی، هه مو حال و مه قامه کانی تریش ته گه رته به ر، چونکه هه مویان له چوار چیه ی بهنده یی و خوا به ره ستیدا کۆ ته به وه، ته وه ی خوا وه نی زوه ده، یان ته وه ککول، یان خوا وه نی باوه ره، بیگومان هه م ته یی بهنده ییت وه هه م به جی هیته ری نه ریتی بهنده یی، واته «عیادهت». به لām ئایا ته وه ی خوا وه نی عبودی یه ته کی یه؟ وه ئه م عبودی یه ته چه ن جۆره یان چه ن پله یه؟.

یه که م شت سه یر ته که یی خوا ی گه وره که ناوی مه قامی پیغه مبه ره کان ته بات وه ره زامه ندنی سه بارهت به وان پیشان ته دات به ووشه ی «نعمُ العبدُ» ده ست پی ته کات، واته (چا کترین بهنده)، جا ته وچا کترین، بریتی یه له عبودی یهت، یان

که سه بارهت به پیغه مبهری گه وره که باس نه کات، ئه فه رمی «سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ» (۱۷) (۱) یان ئه فه رمی «فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ» (۵۳) (۱۰) «أَنزَلَ عَلَىٰ عَبْدِهِ الْكِتَابَ»، (۱۸) (۱)، وه زۆرشوینی تر که به عهبد ناوی (محمد) نه بات، درودی خوای له سهر، یان که سه بارهت به ئه یوب وه سوله یمان ناو نه بات، «نِعْمَ الْعَبْدَانِ هَؤُلَاءِ» ئه فه رمی، وه ههروه ها سه بارهت به زۆر یک له پیغه مبهره کان.

ئهمانه هه موی پێشاندهری پایه ی (عهبدی یهت)، واته بهنده یی یه به لای خواوه.

نیشانه ییکی تر بوئه وه ی که هه مو عهبدی عهبدی نه ئه وه ته کاتی شه یان هه ره شه نه کات وه ئه لی ئه رومه بن کێشه ی بهنده کانت، وه فریویان ئه ده م، خوای گه وره ئه فه رمی، ئه وه ی که به راستی بهنده ی من بو، تو ده ره قهتی ناییت، وه هیچت بۆنا کری، جائه وانه، ئه و گه وره پیاوانه، که خویان ناسیوه و ئیمانیا ن دامه زراوه وه بریتین له وه لی یه کان، وه پیاوه زۆر خوا به رسته کان، جا خوا، به شه یان ئه فه رمی «إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ» (۱۵) (۴۲)، واته ئه وه ی به ته وانی بهنده ی من ییت، تو ناتوانی له ری لای ده ی.

ههروه ها له شوینیکی ترا ئه فه رمی «إِنَّ الْأَرْضَ يَرُثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ». ههروه ها له باسی بهنده ی چا کا ئه فه رمی «التَّائِبُونَ الْعَابِدُونَ» (۹) (۱۱۲) (یان) (تائبات) عابدات» (۶۶) (۵).

لێره دا باسی ئه وانه ته که خوا به رسته ی ئه که ن، واته بهنده یی به جی دێرن، وه له زۆر شوینی تری قورئاندا ستایشی بهنده ی چاک و خوا به رست کراوه، که به راستی شیوه ی بهنده یی خویانیان، بر دوه ته رێگا وه، بابزانین له روانگه ی سهر چا وه کانه وه ئه م به ندانه چهن جوړن، وه سه بارهت به و مه قامه چی و یزراوه، وه ئه م وشه ی عوبودی به ته له کتێبه کانی ته صه ووف دا چۆن لێک درا وه ته وه.

(قوشهیری) له ریساله دا، له م باره وه باسی کردوه وه نمونه ییکی زۆر له با وه ری گه وره پیا وانی ته صه ووفی سه بارهت به عوبودی یهت نوسیوه.

ئه لی، له «ئه باعه لی ده ققاق» م بیست، ئه ی فه رمو، عوبودی یهت ته واته ره له عیادهت، واته، له پێشا، «عیادهت» دیت له پاش ئه و «عوبودی یهت»، له پاش ئه و (عوبوده)، ئه لی عیادهت کاری موسلمانانیکێ ساده و تیکرانی یه، عوبودی یهت هی

هه‌ل‌بژراوانه، به‌لام (عووده) پله‌ی تاییه‌تی تاییه‌ته‌کانه، واته‌هی خواناسه
هه‌ل‌بژراوه‌کانی ناوی هه‌ل‌بژراوانه.

هه‌روه‌ها ئه‌لی، لیم‌بیست ئه‌یگوت عیاده‌ت هی‌ئه‌وانه‌یه‌خواه‌نی «علمُ
الیقین» بن، عوبودی‌یه‌ت هی‌ئه‌وانه‌یه‌خواه‌نی «عینُ الیقین» بن، به‌لام عوبوده
هی‌ئه‌وانه‌ته‌که‌خواه‌نی «حقُ الیقین» بن.

هه‌روه‌ها ئه‌لی، «عووده»، ده‌س‌هه‌ل‌گرتنه‌له «إختیار»، واته (هه‌ستی
ویستونه‌ویست)، ده‌رباره‌ی «هرچی که له‌وکه‌سه‌رووئه‌دات.

له‌زمانی‌دا‌النونه‌وه‌ئه‌لیت، عوبودی‌یه‌ت بریتی‌یه‌له‌وه‌ی، بیته‌به‌نده‌ی‌خوا‌به
هه‌م‌وجۆری‌وه‌له‌هه‌مو‌حالی‌کا، هه‌روا‌که‌ئه‌و‌خواه‌نی‌تۆو‌خودای‌تویه‌به‌هه‌م‌وجۆری
وه‌له‌هه‌مو‌حالی‌کا. ئه‌لی «جه‌یری» وتویه‌تی، به‌نده‌ی‌نیعمه‌ت‌زۆرن، به‌لام‌به‌نده‌ی
خواه‌ن‌نیعمه‌ت‌که‌من، «وانه‌خه‌لك‌زۆریان‌کۆیله‌ی‌سه‌رمابه‌و‌سامانو‌ده‌س‌هات‌و
ده‌س‌که‌وته‌کانی‌تری‌ئه‌م‌جیه‌انه‌ن، وه‌کۆپابه‌و‌پله‌ی‌دنیا‌ی، بی‌گومان‌ئه‌مانه‌هه‌م‌وی
له‌چوارچێوه‌ی‌نیعمه‌ت‌دان، به‌لام‌ئه‌وانه‌ی‌ئه‌به‌نه‌کۆیله‌ی‌خواه‌نی‌ئه‌م‌نیعمه‌تانه‌که
خوای‌گه‌وره‌یه، که‌من».

پێغه‌مبه‌ر‌درودی‌خوای‌له‌سه‌ر‌ئه‌فه‌رمی، به‌ده‌بخت‌ئه‌و‌که‌سانه‌ن، ئه‌به‌نه
کۆیله‌ی، دره‌م‌ودینارو‌پۆشاک‌وکوتال.

هه‌روه‌هائ‌ه‌لی «عبد‌الله‌بن‌منزل»، وتویه، به‌نده‌به‌نده‌ی‌خوایه، تا‌ئه‌و‌کاته‌ی
خزمه‌تکاری‌تاییه‌ت‌بو‌خۆی‌پا‌ئه‌گرت، ئه‌و‌کاته‌ی‌خزمه‌تکاری‌کی‌بو‌خۆی‌گرت،
ئێ‌تر‌له‌چوارچێوه‌ی‌به‌نده‌ی‌خوا‌ده‌رچوو‌وه‌ده‌ستی‌له‌نه‌ریتی‌به‌نده‌ی‌هه‌ل‌گرتوه.
ئه‌لی، وقیل «العُبودیةُ شُهودُ الربوبیةِ»، واته‌به‌نده‌ی‌ئه‌وه‌ته، چاوی‌بکه‌ویته‌خوایه‌تی،
واته‌ئه‌گه‌رزانی‌خوایه‌تی‌کامه‌تاو‌چۆنه، ئه‌زانی‌به‌نده‌ی‌ئه‌نی‌چۆن‌بی‌ت.

وه‌ده‌یان‌باوه‌ری‌تری‌گه‌وره‌پیاوانی‌ته‌سه‌وووف، که‌قوشه‌یری‌په‌نج‌هی
بو‌کیشاون.

له‌کتیپی «الفاظُ الصوفیة» دا‌ئه‌لیت، صوفی‌یه‌کان‌ووشه‌ی «عه‌بد» به‌کار‌ئه‌به‌ن،
بۆ‌مه‌قامی (عوودی‌یه‌ت) هه‌روه‌ها‌که‌ووشه‌ی «رب» به‌کار‌ئه‌بریت‌بو‌مه‌قامی
«روبۆلی‌یه‌ت».

ئەلێ، عوبودی یەت دانراوه بۆبەندە صالحەکان، کاتی که خوا ئەمخەلانی
دایەبەندەییەک خۆی سەری ئەخات، وەهەرچی ئارەزووی ئەفسە
لەوی دور ئەخاتمە، وەهەوای ئەفسی لەناوئەبات، ئەوکاتە لەناوی نازو نێعمەتی
خۆیا ئەم دیوو ئەودیوی پێ ئەکات، ئەنخاتە نێعمەتیکەووە تەنانەت خۆیشی لەیاد
نەچیتەووە، وە خوانەبی، هیچی تری لەیادنامینی، وەبیری لای هیچی ترنە.

وہ ئەمانەن خوا دەربارەیان ئەفەرمی «نِعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ».

لەکتیی «معجم مصطلحات الصوفية» دا، سەبارەت بە «عەبد» «عوبودە»،
«عوبودیەت»، باس ئەکات. ئەلێ عەبد کاتی عەبدی راستەقینە، دلی ئەو جگە خوا
هیچی تیانەبی، جائەوکاتە پێ ئەوتری «عبد الله»، هەروەکو لەقورئاندا دەربارە
حەزەرەتی عیسی درودی خۆی لەسەر ئەلێ، «قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا»
(مريم) (۳۰).

ئەلێ، خۆی گەرە باشترین ناویەک بەبەندە چاکەکانی خۆی فەرمووە،
ووشە «عەبد» ه. وەکو «عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ» وە «نِعْمَ الْعَبْدُ».

ئەلێ، کاتی کە پیغەمبەر، درودی خۆی لەسەر بەهۆی شەونەخەوتن و شەونویژ
کردنەو پێ ئاوسابون، لی یان پرسی، ئەم پەيامبەری گەرە، تۆمەگەر خودا خۆی
موژدە نەداویتی کە گوناھی نایندەو لەو پێشی بەنخشیوی؟ ئێر بۆ وائەکە
بەخۆت؟ لەو لاما فەرموی «أَفَلَا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا؟» ئایا بەندەییکی شوکرانە بێژنەم؟

پیغەمبەر ئەفەرمی، خرابووە دەستی خۆم، بمەوی، پیغەمبەریکی پادشایم، یان
پیغەمبەریکی (عەبد) بەندە، بەلام من خۆم ئەوهم هەلبژارد وە بە جیبرەئیلیم گوت
ئەوهم پێ خوشە پیغەمبەریکی بەندەم. جائەمەتە مەقامی بەندە.

سەبارەت بە عوبودە ئەلێت، (عوبودە) بریتی بە لەخواپەرستیێک کە بەهۆی
گەرەبی خوا وە خوشەوێستی خوا وە شەرم کردن لەخواوە ئەنجام بدری، وە
ئەم پایە بە پایە عوبودی یەت بەرزترە کە ئەویش لەپایە عیبادەت بەرزترە، ئەلێ
عیبادەت بە لەش ئەنجام ئەدری، وە شۆینی عوبودی یەت پۆخە واتە روح ئەنجامی
ئەدات، بەلام عوبودە، بە «سیر» ی مرووف ئەنجام ئەدری، «باسی سیر» لەکاتی
باسی تەریقەتی نەقشبەندی دا رونی ئەکەمەووە، لێرە دا ئەلیم «سیر»، یەکیکە لە

له طائف، واته «همواسی مه عنه وێ» که بریتین له «قەلب، رۆح، سیر، خەفی، ئەخفا»،
 جائه ئێ مه قامی هه زهتی ته بویه کر، ئەم مه قامه بوه، چونکه خواپهرستی به کهی تهو
 هی «گهورهی و عهزه مه تی خوا بوه»، لێردا دهس نیشان ئەکات بۆ تهو حه دێتهی
 ته فەرعی، «لم یفضلکم ابو بکر بکثرة صیام و لا صلاة، وإنما فضلکم بشئ وقر فی صدره،
 وذلك عظمة الله واجلاله»، تهو سه رچاوه پاشان ته لیت، عیبادەت پیشه ی هه مو
 موسولانان به چه شتیکی تیکرانی، به لام عوبودی یهت هی هه لێژراوانه، تهویش
 تهو ته رهزات له سه ری رهزای خوا بیته هه رچی تهو کردی تهو ته لاباش بیته.

عوبوده وه عوبودی یهت، له پروانگه ی زمانی عه ره بیه وه بریتی به له ویه ی
 بهنده گی کردن و خۆ به بچوولک زانین به رانه ر به سه روهری خۆت. «قاموسی فیروز ئابادی
 وه مۆجید».

حاله کان

- ١- قه بفض ، «قبض»
- ٢- به سطر ، «بسط»
- ٣- مه خوئیسبات ، «محو و اثبات»
- ٤- صه حوسو کور ، «صحو و سکر»
- ٥- غه یبه وشو هود ، «غیه و شهود»
- ٦- شه وق ، «شوق»
- ٧- ئونس ، «أنس»
- ٨- وه جد ، «وجد»
- ٩- جه لال ، «جلال»
- ١٠- جه مال ، «جَمال»
- ١١- که مال ، «کمال»
- ١٢- مه حه بیه ت ، «محبة»
- ١٣- له وائیج ، طه والیع ، له وامیع ، «لوائج ، طوالع ، لوامع»
- ١٤- جه دَب ، «جذب»
- ١٥- وارید ، «وارد»

قبض و بسط :

قه‌بض و به‌سط، دو حالن، له‌و حالانه‌ی که دینه‌ی ڕێگه‌ی ڕێبوارێ ته‌سه‌ووف، واتای ئەم دوو وشه‌یه‌ له‌روانگه‌ی ته‌سه‌ووفه‌وه، ڕێتی‌یه‌ له‌گیرانی ده‌رون وه‌ کرانه‌وه‌ی ده‌رون، واته‌: قه‌بض نا‌ره‌حه‌تی و نا‌ئارامی و دل‌ته‌نگی‌یه‌، وه‌ به‌سط دل‌کرانه‌وه‌ و خوشی‌یه‌ وه‌ له‌هه‌ردوکیان دا‌ مرو‌ف ئەگاته‌ ته‌وه‌ری خوشی، یان ناخوشی.

له‌کتبی، «الفاظ الصوفیه» دا، ئە‌لت «قه‌بض» له‌زال‌بونی‌ حالی «خه‌وف»، په‌یدائییته‌ وه‌ «به‌سط»، له‌زال‌بونی‌ حالی «ره‌جا» دا، ئە‌گه‌ر صوفی‌ ترس‌ ڕوی‌ تی‌کرد به‌هۆی‌ هه‌ره‌شه‌ییکی‌ خوداوه‌ که‌ له‌قورئاندا‌یه‌، ئە‌وه‌ حاله‌تی «قه‌بض» ڕوی‌ تی‌ ئە‌کات، ئە‌گه‌ریش‌ سرنجی‌ به‌‌ئینی‌ پاداشی‌ به‌هه‌شت‌ و په‌زامه‌ندی‌ خودایشی‌ دا، «به‌سط»، واته‌ دل‌ کرانه‌وه‌ ڕووی‌ تی‌ ئە‌کات.

ڕێکی‌ تر‌ لایان‌ وایه‌ له‌وکاته‌ دا‌ ئە‌گه‌ر خودا‌ پێناسی‌ «جه‌لالی» بۆ‌ته‌ و به‌نده‌یه‌ خسته‌ ڕوو‌ ئە‌وه‌ دوو‌چاری‌ دل‌گیری‌ ئە‌ییت، وه‌ ئە‌گه‌ر پێناسی‌ «جه‌مالی» خسته‌ ڕوو، ئە‌وا دل‌کراوه‌‌ی‌ ڕووی‌ تی‌ ئە‌کات. ماوه‌، له‌نیوانی‌ قه‌بض و به‌سط دا‌ هۆی‌ جو‌ری‌ ئە‌وه‌ به‌ره‌که‌ته‌یه‌ که‌ ئە‌بای‌ به‌سه‌ری‌ ده‌رونا، هی‌ وای‌ هه‌یه‌ ئە‌یته‌ هۆی‌ دل‌کرانه‌وه‌ هی‌ وایشی‌ هه‌یه‌ ئە‌یته‌ هۆی‌ دل‌گیری‌.

بری‌جار ئە‌و دل‌گیرانه‌ له‌مه‌ترسی‌ له‌ده‌ست‌دانی‌ ده‌س‌که‌وت‌ و نیعمه‌تیکی‌ دورونی‌ به‌وه‌ سه‌ره‌ئە‌دات، واته‌ ئە‌و ڕێبواره‌ حالیکی‌ خوشی‌ هه‌یه‌، له‌و حالانه‌ی‌ مه‌گه‌ر خۆ‌بو‌ خودا‌ییزانن، جا‌ له‌مه‌ترسی‌ له‌ده‌ست‌دانی‌ ئە‌و حاله‌ دا «قه‌بض»، واته‌ دل‌گیری‌ ڕووی‌ تی‌ ئە‌کات، هی‌ وایش‌ هه‌یه‌ به‌ئومید‌ و ئاره‌زووی‌ به‌ده‌ست‌هێنانی‌ ده‌س‌که‌وت‌ و به‌هه‌ره‌ییکی‌ ده‌رونی‌ به‌وه‌، وه‌ به‌ئاره‌زووی‌ گه‌یشتن‌ به‌و شته‌ی‌ که‌ خوشی‌ ئە‌و‌یت دل‌کراوه‌‌ی‌، واته‌ به‌سط ڕووی‌ تی‌ ئە‌کات.

«شیخ‌ ئە‌بول‌حه‌سه‌نی‌ شاذلی» (۱۱۹۶-۱۲۵۸) م ئە‌لی «قه‌بض» تاریکاییکه‌ له‌زێری ئە‌نوره‌وه‌ په‌یدائیه‌تی‌ که‌ له‌دله‌وه‌ کشاوه‌، وه‌ (به‌سط) نوریکی‌ خودا‌ داوه‌ که‌ دل‌ و ده‌رون‌ دا‌ته‌پۆشی‌، به‌واتاییکی‌ تر «به‌سط» نوری‌ عه‌ل‌انوره‌ «وه‌ قه‌بض» تاریکاییکه‌

واته پێناسی «آمارة بالسوء» ئەم جموجول و خەفەت گەیانندنە لە نەفسە و گەلبە ئەسێنی،
 وە ئەوجۆره خوێشی و شادی یە ناتەواوەش کە باسێان کرد بەرزبۆنە وە ی شەپۆلی نەفسە
 لە کاتی ئالۆزبونی دەریای سروشە دا «واتە طبعی دەرون» دا، جائە گەر رێبوار لە حالی
 «المحبة العامة» وە بەرزبۆنە وە گەیشته سەرە تایی «المحبة الخاصة»، جائە وکاتە ئە و رێبوارە
 ئەبێتە خواوەن دل وە ئەبێتە خواوەنی «النفس اللوامة»، واتە سەر زە نشی کەر، واتە نەفسیک
 کە لۆمە ی خواوەنی ئەکات ئە گەر بێهوی کارێکی ناشیرین بکات، جالیرە دایە کە
 قەبض و بەسطنی راستە قینە دەس پێ ئەکات وە بەنۆرە دەرونی مۆرید ئەگرن، چونکە
 لە پایە ی ئیمان وە چۆتە پایە ی «ثیقان»، واتە «یەقین» وە لە باوەری راستە قینە وە ئەگاتە
 حالی «المحبة الخاصة»، جائە وکاتە خوا ی گەورە تاوێک دلی ئەگرت وە تاوی
 دلی ئەکاتە وە. لە پاشان ئەفەرمی، قەبض هی دەرکەوتنی پێناسی نەفسە وە زالبونی
 ئە و پێناسە لە دەرونا، وە پەیدا بونی بەسطنی هی پەیدا بونی پێناسی قەلبە، وە نەفس مادام
 گەیشته قوناغی «سەر زە نش کەری»، بری جار سەر ئەکەوی وە بری جار ژێر ئەکەوی، وە
 قەبض و بەسطنی لە وە وە یە خواوەنی دل وە ژێری پەردە ی نورانییە وە ئەویش
 هی ئەو وە تە کە خۆی بە خواوەن دل ئەزانیت، واتە دلی خۆی بە شتیکی «مەوجود»،
 دائە نیت، وە خواوەنی نەفس وە ژێری پەردە ی تاریکی یە وە چونکە خۆی
 بە خواوەن نەفس دائە نی وە «اعتراف» بە وجودی نەفس ئەکات.

بە لām ئەگەر پایە ی بەرزبۆنە وە لە وە پەردانە چۆیە دەرو واتە لە پەردە ی دل
 رزگاری بوو هاتە دەر ئە و کاتە هیچ حالێک ناتوانی داگیری کات وە ئێر لە ژێری فەرمانی
 قەبض و بەسطنی دەرباز ئەبێت، ئێر نە دل ئەگرت وە نە دل ئەکرێتە وە
 چونکە ئە وە لە «وجودی نورانی» کە بریتی یێت لە دل، رزگاری بوو وە «قورب» واتە
 نزیک ی ی پەردە ی دل وە نەفس، بۆی دەست ئەدات، جائە گەر جاریکی تر لە پاش
 «فەنا و بە قە» «نە مان و مان» گەرایە وە، ئە گەر ئە وە بۆلای «وجودی نورانی»، کە بریتی یە
 لە دل، سەر لە نوێ قەبض و بەسطنی دەست پێ ئەکاتە وە بە لām ئەگەر نە گەرایە وە بۆلای
 وجودی نورانی کە و تمان بریتی یە لە دلیکی روناک وە هەر لە فەنا و بە قەدا مایە وە، ئێر
 (قەبض و بەسطن) شویێ نامینی.

شیخ عومەر لە زمانی (فارسی) ناویکە وە ئەلێت. لە پێش قەبض لە پاشان بەسطن،
 لە پاشان نە قەبض ئەمینی و نە بەسطن، چونکە قەبض و بەسطن، هی وجودن، بە لām

که وجود فهنابو وه تیاچو وه به قا هه ره خودابو ئیر دل گیران و دل کرانه وه یێک نیه .
چونکه خاوه ن دل ههست به دلی خوئی ناکات .

پاش ئه مهش حه زه تی سه هره وردی توژیکی تریش له ورده کاری ئه م باسه ئه پروات ،
لام وایه من به شی پتویست ، یان زیاتریش له سه ری رویشتم .

لیره دا مه بهست ئه وه بو بزانی . «قه بض و به سط» ، که هه میشه له دهی ریبوارانی
رێگهی ته سه ووف ئه بیستری بریتی به له دوو حالێ دل گوشتان وه دل کرانه وه
که له ریبواری رێگهی ته سه ووف روو ئه ده ن له و دل گیرانه دانه و که سه ئه وه نده بیزار
خه ریکه خوئی بکوژته وه له و حاله که یشیا ئه وه نده خوش حاله له هه یچ کوئی دا
رێی نایته وه .

مَحْوَ اثْبَات ، صَحْوَ شُكْر ، غَيْبَةُ وَشْهُود :

ئهم سی مه بهسته ش که هه روه کو خه وف وره جا یان قه بض و به سط سه باره ت به
دو حاله تی پیچه وانه هاتون ، له و حاله ن که به سه ری ریبواری رێگهی ته سه ووف دا
دین ، وایسته توژی له باره یانه وه باس ئه که ی .

سه هره وه ردی ، له (عوارف المعارف) دا ئه لێ ، مه حو بریتی به له نهمان و لاچونی
پێناسه کانی نه فس ، وه ئیسات بریتی به له وه هه ره به ی که به هوی باده ی (مه حبه ته وه)
، خوشه ویستی خودا وه ده س ئه دات ، یان «مه حو» بریتی به له کوژانه وه و سهرانه وه ی
دانی کردار له روانگهی فه ناوه ، که پروانی بۆنه فسی خوئی ، به لام ، ئیسات
دامه زراندن و سه قام گیربونی دانی کرداره به وشته ی که خودا پێی داوه ،
یان خودا به شی داوه «له وجود» له هه سستی ئه و ، که واته ئه و هی خودایه نه ک هی خوئی
بیت ، چونکه خودا پێناسه کانی ئه وه نده یه سه ری وه ته وه وه ئه و پێناسانه ی
خه لات کردوه که خوئی و یستویه تی .

وه به رانه ر به سه حو و سوکر ئه فه رمی ، سوکر ئه وه ته که حال فه رمان په وانی ئه کات

له عهینی بی کاری و لی نه هاتویدا به که لکو به کارم ههروه کو علامانی ناوی جیساب، هتد. ناهه گاته سه رهوهی نه فره می.

تهی زاهیدی ظاهرین من چون تو تی گهینم له «قورب» جگه نهوهی بلیم وه کو بوئی ناوی گولاو وایه، لیره دا شاهی نه قشبه ند سه بارهت به پایه ی «قورب» نه فره می وه کو بوئی خوشی ناوی گولاو وایه، که له ناوی هه مو «دهره» ییکی ئاوه که شا هه به وه که چی دوشتی له به ک جیاوازیشن، له ویدا ئاوه و بوئی خوش، لیره دا «بهنده به وه» «تهجه لاله ی خوا. «نوسه ر»

غه زالی له پاشان نه فره می: به کورنی نهوهی له ریگه ی «دهوق» چه شتن وه هه ست پی کردنی دهرونی به وه، به هره مه ند نه بویت، هه رگیز، جگه له ناو، ناتوانی هه ست بکات به ناوکه به «حقیقه تی نبوهت»، یان به «که رامانی نه ولیا» وه ته م حاله به کیکه له ده س که وه ته کانی ریواری ری رهوی ته سه ووف.

غه زالی پاش باسیکی وردو به که لک سه بارهت به «حقیقه تی نبوهت» باسی دهرونی پاک ته کاتو ده س ته کیشت بو ئایه ی «بوم لا یفیع مال ولا بنون الا من ائی الله بقلب سلیم» وه ته لی دهرونی «سه لیم»، به وه دهرونا نه ته لین پاک که رابه وه له هه مو خه وشیک، وه ته نها هه ریادی خودایان تیا سه قامگیر بویت، وه ته لی ته وانه ی که خوا نه فره می «فی قلوبهم قرص» ته وانه ن که دهرونیان پاک نه بویت به وه، دیاره «قلب» لیره دا، ته وپارچه گوشته نه که و له سینه دا، به لکو هه ستی دهرونی مروقه، که ههروه کو ته ندامانی له ش که دلش به کی له وانه: دوچاری نه خوشی ته بن، هه رواش هه ستی دهرونی مروقه، دوچاری نه خوشی ته بی، وه هه روا که ته وان به ده رمان ده رمان ته کرین، دهرونیش ده رمانی نایبه تی خوی هه به، که گرته به ری ته م ری ره وه، باشتین ده رمانی ده ردی دهرونی به.

زوتیش وتمان به ده ردی دهرونی ته وتری «صیفاتی ره یله»، خوو خده ی ناپه سه ند، وه به لیمان داوه باسیان بکهین، ری رهوی ته سه ووف ته کوشت بو گوزینی ته و خووخده به خووخده ی باش «صیفاتی حمیده».

غه زالی له کوتالی کتبی «المنقذ» دا سه بارهت به که لکی هه ره گه وه ری ری رهوی ته سه ووف ته لی، که لکی ته م زانیاری به ته وه ته راسته قینه و «یه قینی» به: وه خواوه نی باوه ری بی تالایش و بی چه نوچون، هه م له خودا ته ترسیت هه م ئومیده واریش ته بیت به پاداش «خوف وهرجا»، وه ته م حاله ته ته بیت دیواریک له نیوانی ته وو سه رکه شی کردن

له فەرمانی خوادا، وه شه گهر هاتو هه له ییکیشی کرد هی بی باوه پری ناییت، چونکه مروقی خاوهن باوه پری قهت ناکه ویته وه شوتنی نه فسی نه عماره. واته ههستی که چ په وونی له ده رونا، وه به ته وای دوری ته گری له سه رکهشی ولازی گری.

لیره دا به شه که ی ته عماره مان دواپی دپیرین وه تیر له مهولا به یارمهتی خوای گهره وا ته که وینه وه لām دانه وهی هه موی ته وپرسیارانه ی که هیان وه لām نه دراونه ته وه.

تا ئیره توانیمان زۆرشت سه بارهت به ناسینی ته سه ووف پروون که یه وه وه لāmی زۆرێک له پرسیاره سه ره تانی و بناغه یه کان بده یه وه، ته و پرسیارانه ی که کرد بو نمانه درۆشمێک، واته ته سه ووف چی یه؟ ته سه ووف چون وه له که یه وه هاتوه؟ فره قی نیوانی هه لسه وه ته سه ووف چی یه؟ ته سه ووفی به ره له ئیسلام کامه وچونه؟

ناکام وه ئامانج له ته سه ووف دا چی یه؟

ته مانه پرسیارێکن که له سه ره تاوه. تانیسته کرابونه درۆشم وه وه لāmی هه موی درایه وه، به لām له مهولا زۆر پرسیارێ تریش دینه پێشه وه که به یارمهتی خودا وه لāmی ته وپرسیارانه ش ته نویسن.

جائه مهش ته وپرسیارانه ی که له مهودوا وه لāmیان ته ده یه وه، به لām نهک به ته رتیب، به لکو هه رجوری پێوست بهکات

۱ - ته سه ووف ئیسلامی له که یه وه ده ست پێ ته کات؟ وه ئابا هه ره له رۆزگاری به یامیه ره وه «درودی خوای له سه ره» ته سه ووف هه ره وه؟

۲ - چون بزاین که ته سه ووف ده ق به ده ق له گه ل ئاینی ئیسلامیه و جیاوازییه وه له ئیسلامیه سه ره چاره نه گرت؟

۳ - پێ ره و ی ته سه ووف چی یه وه چون په ره و ی لی بکهین؟

۴ - ته سه ووف به چی ده ست پێ ته کات وه پایانی کامه تا؟

۵ - شته به که لکه کانی ته م پێ ره وه له روانگه ی ئابینو کومه لایهتی و ژانی مرۆقا بهتی وه چی یه؟

- ٦ - ئايا تەسەووف هیچ زیانیکی ھەبە بۆتاین، یان بۆ ژبانی کۆمەڵایەتی، وەبەتیکرا بۆ ژبانی مەزھەب؟
- ٧ - ئەو ئایەت و حەدێشانە ی کە پێشان دەرو پووێ کەرەوێ رێزەوێ تەسەووف کەمەن؟
- ٨ - رێزەوێ راستی تەسەووف کەمە، وە فەرق لە نێوانی صوفی و مۆتەسەووف دا چی یە؟
- ٩ - ھەر لە سەرەتاوە باسمان لە یەقین کرد، ئایا کەلکی گەشتن بە پەلە ی یەقین چی یە؟
- ١٠ - چون ئەگەین بە پەلە ی یەقین وە چەن رێگە و رەوش ھەن بۆ (سلوکی) رێگە ی یەقین؟
- ١١ - پاش گەشتن بە پەلە ی یەقین خووخ دە ی مەزھەب صوفی چی بە سەردێت؟
- ١٢ - مەزھەب لێم زانیاری بە گەرنە دا گەشتووە چ پەلە یە؟
- ١٣ - (پێناسە ی)، صیفاتی ستایش کراو «حمیدە» چی یە، وە (پێناسە ی) صیفاتی رەزەیلە «ناپەسەند» کەمە؟
- ١٤ - بە پەرەوێ نەقی و ئاشکرا «ظاہیر و باطین» لە شەرع، چون ئەکرێت؟
- ١٥ - کردەوێ بەرزەکانی صوفیەکان کەمە نا وە ئەخلاقی صوفی راستەقینە چۆنە؟
- ١٦ - رێزەوێ صوفیەکان بۆ گەشتن بەم ئاواتە چۆن بوو؟ «جگە ئەمانەش بری پرسیاری ئایەت دینە پێشەوێ وەکو»
- ١٧ - ئایا رێزەوێکان «طەریقەت»ەکان لە یەك جیا؟ وە تەریقەت بە چی ئەلێن؟
- ١٨ - ئایا شیخ بەقی وە ئیبراھیم کردن، یان شیخ بون و مۆرید بون، لە گەڵ تەسەووف دا ھەریەکیکن یان جیاوازن، وە چۆن؟
- ١٩ - لە «إصلاح» ی تەسەووف دا بەکی ئەلێن شیخ واتە «مۆرشید» وە بەکی ئەلێن، وەکی؟
- ٢٠ - کەشف وە کەرامات، چێن وە چۆن لە یەك جیا ئەکرێنەوێ؟
- ٢١ - ذیکر، رابیطە، لە طائف، قەلب، تەوہ، سلوک، جەذەب، حال، مەقام، تەوہ جەوہ، ریا زەت، نەفس، شەطە حات، موشاھەدە، مورا قەبە، ذەوق، ئیشراق... ھەتە... ئەمانە چێن وە چۆن؟
- ٢٢ - مەبەستیکی گەرنە ھەبە ئەویش بریتی یە لە «ئەدەبی تەسەووف» یان کارێک کە ئەم رێزەوێ کردووە تە سەری (ویژە ی) زوانەکانی ئەم ناوچە بە تیکرا ی، وە زمانی کوردی بە تاییەت.

٢٣ - وشەى صوفى وه تهسهووف لهچیهوه سهراچهى گرتوه؟ نعم پهسپارانه پهسپاریکن له داها تودا وه لایمان نهدهینه وه بهی گومان لهکافی شی کردنه وه لیک دانه وه یانا شی تازەى زۆرى تریش پروون نهکرینه وه.

ئێسته بهکەم پهسپارمان نهکەین ، وه ئههین تهسهووف ئیسلامی لهکەیه وه دهستی پی کردوه ؟

ئێمه نهمهو پش روونان کردوه که تهسهووف ئیسلامی هیچ جیاوازیکی لهگهڵ شهریعهتی ئیسلامیدا نه بهلکو سه ره پای نه وهش ، که مویه مو نهی په پرهوی بکریت له «ظاهیری شەرع» ، نهی به تهواوی په پرهوی بکریت له کردار و گوشتاری په یامبهری گه وه رهش ، وه جگه نه وهش نهی ههول بدریت که له دهرونیشه وه ، په پرهوی بکریت نه ئاینی ئیسلام ،

وه له دهرونیشه وه صوفی خوی پیا یزیت له هه مو کاریکی ناپه سه ند ، وه پاش هه موی نه مانه ش نهی سۆفی بگاته پایه ییته که په رسته شه کافی ته نها بوته وه نهی که ئه مه سپارده ییکی خوا به وه له سه ره یه تی که نه نجامی بدات ، به لکو نهی له مویه رسته شه خوشنودیته وه گه شه ی پی بکات و ئاواتی بو بخوازی ، هه روه ها سۆفی نه گاته راده ییته که جهورو ئازاریشی به لاوه ئاسانه ، به لکو چونکه نهو جهورو ئازاره می خوا به نهو یشی هه روه کو پاداش وشا باش ، به لاوه خوش و شیرینه «قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا» ، که واته په رسته ش وای لی دیت ، نه بیته ئاواتو ئاره زو ، نه بیته ئامانج .

بوته نه ئه لیم نه گه ر له تافی لاویدا تو که سیکت خوش و یست ئایا پی و یستی به وه هه یه که نه وکه سه به تو بلی ، وه ره منت خوش بویت ، یان بلیت نه گه ر تو منت خوش بویت فیهار پاداشت نه ده مه وه ؟ بی گومان هه رگیز ، چونکه تو خوا خواته نهو بت دوینی ، نهو وه لامت بداته وه ، یان کاریکت پی بسپی ریت ، یان داوا ی شتیکت لی بکات .

جائمه «عیشی مه جازی» به ، واته خوشه و یستی دهس هه لبه سو نه فسی ، وه ئیره تی ، «وه قتی» ، وه ره سه یری خوشه و یستی جاویدانه ی بی پایان و : دوانه ها تو ، واته «عیشی حقیقی» بکه ، جا له م حاله دایه که په روانه ی په رسوتاوی «عیشی حقیقی» رایبه ی عه ده ویه ، نه فهرمی خوا یا ، من تونه بو به دهس هینانی

باغی به ههشت ئه پهرستم وه نه له ترسی ناگری جه هه نهم ، به لكو له خوشه وستی
تودایه كه تو ئه پهرستم ، جا كه ئیمه ته سهووفان ئابم جوړه ناسی ، وه بومان
دهركوت كه ته سهووفی ئیسلامی بریتی به له ته وپیری ئاماده یی ، بو به پریوه بردنی
فهرمانی خودا ، بومان روون ته بیته وه كه ههر له روژتكه وه نوری ئیسلام دره وشاوه ته وه
وه خودا ئیسلامی به خه لات نارد بو به یامبه ری گه وره «درودی خوی له سهر» ، وه
دهرونی پیروزی ئه وژاته گه وره به نوری خوا روناك بو ، وه سینه ی له هه مو
ناخواوینیکی «ئینسانی» پاك كرایه وه ، هه روا كه خوی گه وره ته فهرمون «أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ
صَدْرَكَ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ الَّذِي أَنقَضَ ظَهْرَكَ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ» ؟ هته ،
ههر له وركاته وه ئیتر ته سهووف ، دهس پی ته كات ، واته حه قیقه تی شهریه ت ، به لی
ته گهر ئیسلام بو ئیمه بریتی بیته له په پره وی كردن له «ظاهیری» ی شرع ، بو به یامبه ری
گه وره په پره وی بو له حه قیقه تی شرع ، جا پاش ئه وه ئه ونوری حه قیقه ته به هوی
ئه وكانگهی نوره وه رژاوه ته دهرونی یاران و نزیكانی ئه وژاته ، وه كو چوار یاری
په یامبه ر ، به لكو هه مو ی ئه و یاران ی كه به راستی و دروستی باوه ریان پی بو وه
فهرمانیان بردوه ، هه ووه ها به لگهی میژوونی به دهسته وه به كه پری له م یارانه زیاتر
له وانی تر له م پریوه وه دا پیش كه وتون وه كو «خوذه یفه ی بن الیمان العسی». خوذه یفه ،
كه له پیغه مبه ره وه درودی خوی له سهر ، به م پایه به رزه گه یشتبو ، ته لیت
پیغه مبه ری گه وره هه رچی روته دات و روی داوه تاروژی قیامت هه مو ی
بوگیاومه ته وه یان وه كو «حارثة بن مالك» كه پیغه مبه ره ته فهرمی «مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى مَنْ نَزَّ
اللَّهُ قَلْبَهُ فَلْيَنْظُرْ إِلَى حَارِثَةَ بْنِ مَالِكٍ» واته هه ركهس پی خوشه ئه وكه سه ی چاوپیی بكه ویت
كه خوا دهرونی روناك كردوه باسه بری حارثه ی كوری مالیک بكات .

جاهه ووه كو قوشه بری «٩٨٦ - ١٠٧٤م» له رساله كه یا ته لی ، له زه مان ی په یامبه ری
گه وره دا به هوی نزیکی ، وه هاوه لی كردنی په یامبه ری گه وره وه ، كه سه رچاوه و
كانگهی نوری خودا وه ندی به ، ته نها به وه ی ، كه ته بونه یار و هاوکاری ته وان ،
به ونزیکی به هه موده رونیکی ژه نگاوی پاك ته بویه وه وه «شهره فی سوحبه ت» ، واته
سه ربه رزی هاویری ته تی ، ته بێردنه پله و پایه ییکی «معه نه وی» ، وه ها ، كه ته مپو به هیچ
تیكو شان و دهس مایه ییك ، دهستی ئیمه تاكه وی ، وه «حاله فی عین الیقین» دهستی
ئه دا بویان ، ته گهر ئه و باوه ره به رزه نه بوائی «بیلالی حبه شی» چو ن به رانه ر به وه وه وه
سته مه خوی ته گرتو ته بیوت ، «احد احد» ، وه چو ن ته م خه لكه ئاماده ته بو گیانی بخاته

سەرله پى دەستى وه پروات بهر وه پيشى مهرگك. ته ورژه بهر پره وانی رینگه ی حهقیقهتی ئیسلامی ، وتراوه ، «ئه صاحب» ، پاش تهوانیش ، به شوین كهوتوانی تهوانیان وتوه ، «تابعین» ، وه تهكری بلیین ، ههموی تهوانه ، یان زور به نیکی نزیك لهوهی كه بكری بلیین ههمویان ، ههموی ههر به وجۆره خاوین و پاك بون وه مویك له كردارو گوفتاری په پامبه ر ، لایان نه نه دا ، جا له سه رده مانی «تابعین» دا ورده ورده موسولانه كان كهوتنه سهر رینگه ی مال و سامان به به كه وه نان و به دهس هینانی پله و پایه ی دنیایی و خوش گۆزه رانی ، جالی ره دایه و لهم بواری نازمون و تاق كردنه وه دایه ، ئیتر بری له وانه ی كه ته یانه وی به خاوینی بمینه وه ، وه خویان لهم بازاره گهرم وه له خه له تهنه ره رزگار كه ن ، دهس ته كه نه سه رزه نشی لاری ره وان ، ته نانه ت له دژی خه لیه كانی ته مه وی ، وه كو (ته بو ذهری غه ففاری) ، وه خویان گهرته كه ناره وه ، كاتی كه زانی یان ته م ههموه خوارو خییچی به به وان راست نایته وه ، وه ته م ههموه كه له به ره به وان پرنا كریته وه ، وه ته م ههموه كو سه به به وان ته خت ناكری ، ناچار كهوتنه ته وه ی كه ئیكو شن هیچ نه بی «قیانی» خویان به سه لامه ت ده ركه ن ، وه ته گهر بویان كرا له رینگه ی نامورگاری به وه خه لك لهم داوه رزگار كه ن ، جا ئالمو سه رده مه وه كه موسولانی راسته قینه خویان ته گهرته كه ناره وه له فریوخواردنی سامان و پله و پایه وه ناوی «ئه صاحب» كه م كه م ته به رایه وه و دوانی ته هات ، ناوی تازه پرا به سه ری ته م ده سته ی خوا به رسته راسته قینه دا ، وه به كی له ونا وانه كه نرا «صوفی» بو ، ههروه ها وشه ی «زاهیده» ، ههرچه ن بهر له ئیسلامیش وشه ی زاهید له ناوی عه ره با بیستراوه ، وه ههروه كو زوتریش و تمان ، زاهید به كه سی تهوتری كه پشت هه لكات له مال و سامان و پله و پایه ی دنیایی ، زه رقه به رقی جیهان نه توانی فریوی دات ، جا ته م وشه به بهر له ئیسلامیش له ناو عه ره با بوه ، به ئالم وشه ی صوفی ، له سه رده می «تابعین» وه ، واته چینی پاش «ئه صاحب» ته كه وینه بهرچاومان .

ههرچه ن ئیمه له دوانی دا زۆربه كورتی باس ته كه یین سه بهاره ت به وه ی كه سه رچاوه ی وشه ی (صوفی) له چی به وه به ، به ئالم ئیسته چونكه ته مانه وی روونی كهینه وه كه له كه یه وه وشه ی صوفی به كار براوه ته ئیین له سه رده می (تابعین) ته م وشه به وتراوه ، به كه سانیک كه خویان لا داوه له زه رقه به رقی كو كردنه ده ی سامان و دروس كردنی كو شك و ته لارو هه لكه تان به پایه و پله ی دنیایی ، وه ههموی كاتی

خۆیان یان تەرخان کردووە بۆخوا پەرسی و «ذیکرو فیکر» ، جا لەمانە دەستبۆدو بەلگەی گەرنەگ راتە کێشین ، یەکیکیان ئەوەتە کە «حسن البصری» (١١٠/٢١) کۆچی (٦٤٢-٧٢٨) زاین کە یەکیکە لە گەورە پیاوانی رێزەوی تەصەووف لەبەسی سەرگوزەشتی خۆیا ئەلیت «رأيتُ صوفياً في الطواف ، فأعطيتُه شيئاً فلم يأخذه وقال: معي أربعة دنانير فيكفيني ما معي» واتە لەکاتی تەوافی کە عەبەدا چاوم کەوت بە «صوفی» یێک شتیکم دانی لێ وەر نه گرتم ، وەگۆی خۆم پێنج «دراوم» پێ یە وە ئەوەی کە پێمە بەشم ئەکات .

هەر وەها «سفیان الثوری» کە لە تابیعینە (٩٧-١٦١) کۆچی ئەلیت «لولا أبو هاشم الصوفي ما عرفتُ دقيق الرياء» .

هەر لە سەدەی یەکیەمی کۆچی یەوێ شایەد هەر لە نیووی سەدەی یەکیەمیشەو ، ناوی (صوفی) هاتە ناوەوە ، وە ئەم ناوەش هێ کەسانێک بو کە بەو پەری توانایی یەوێ تێتە کۆشان بۆخوا پەرسی و پارێزکاری ، وە دورە پەریزی لە کۆکردنەوی مال و سامان و خوێلاک کردن بۆ بە دەس هێنایی پلە و پایەیی دنیا یی ، گومانیشی تیانە کە پۆشاکی «خوری» واتە «صوف» هەر لە میژووە سیانی هەزاران و بی تەوا یان بو ، وە ئەو کە سەیی کە ئەو پۆشاکی لە بەر کردی ، یان هێ نەبۆن بو یان هێ «تەواضوع» ، واتە خۆ بە زەل نەزانن ، لێرەدا باشتروایە دەس را کێشین بۆ وتاریکی حەزەرە قی عومەر خوای لی رازی بی ، کە لە ستایشی پیغمبەری گەورەدا درودی خوای لە سەر بی ت فەرمو بی «بأني أنت وأمي يارسول الله ولبيست الصوف وركبت الخمار... هتد» واتە باو کۆدایکم بکە مە قوربانت ئەی پەيامبەری خودا ... جا زۆریک لە پرەوشە بەرزە کانی پەيامبەر باس ئەکات پاشان ئەلی «تۆبەرگی خوریت ئەپۆشی وەسواری گۆی درێز ئەبوت هتد» ئەمە بۆ ئەوە تە پێشان بەدات کە پەيامبەر تاج پراده ، دزی خۆ بە زەل نەزانن بو .

وە تاج پرادهش پۆشاکی «صوف» هێ بی تەوا یانە لە کتیی «التصوف الاسلامی» دوکتور موبارە کدا وە هەوێ ها لە کتیی «المدخل الى التصوف الاسلامی» «محمود ابو الفیض منوف» ئەم باسانە بە دور و درێز باس کراون هەر لە مکتیبه دواییەدا وتاریکی «نیام مالیکی کوری ئەنەس» ٩٠ - ١٧٩ کۆچی خوای لی خوش بی ت ئە گیر ئەوە کە ئەلی «مَنْ تَشَرَّعَ وَلَمْ يَتَصَوَّفَ فَقَدْ تَفَسَّقَ وَمَنْ تَصَوَّفَ وَلَمْ يَتَشَرَّعْ فَقَدْ تَزَلَّزَلَ وَمَنْ تَشَرَّعَ ثُمَّ تَصَوَّفَ فَقَدْ تَحَقَّقَ» واتە ئەوەی پەپرەوی کرد لە شەرعو پەپرەوی نە کرد لە تەصەووف ئەوە فاسقە ، ئەوەش

پهیره‌وی کرد له ته‌سه‌ووف وه‌په‌یره‌وی نه‌کرد له‌ش‌ه‌رع ته‌وه‌زه‌ندیه‌قه «لی‌دینه» به‌لام ته‌وه‌ی په‌یره‌وی کرد له‌ش‌ه‌رع وه‌پاشان په‌یره‌ویشی کرد له‌ته‌سه‌ووف ، ته‌وه‌گه‌شته‌وه به‌حه‌قیقه‌ت ، واته «راسته‌قینه ، یان ته‌وه‌یره‌ی‌باوه‌ر» .

جا ته‌وه‌ته‌ سه‌یره‌که‌ین ، ورده ورده وشه‌ی ته‌سه‌ووف هه‌ر له‌نیوه‌ی به‌که‌می سه‌ده‌ی به‌که‌می کوچی‌به‌وه ، دینه ناوه‌وه وه ورده ورده په‌ره ته‌سینیت وته‌سه‌ووفیش شیوه‌ییکی تازه وه‌رته‌گریت وته‌بته «مدرسه‌ییکی» ناسراوو ، قاره‌مانی خو‌ی ده‌خانه‌گوره‌پانی خودا دۆستی‌به‌وه وه‌تادیت ، باشر «سه‌یقه‌ل» ته‌دریت و باشر روون ته‌ییت وه ته‌دره‌وشیته‌وه .

جائه‌کریت بلین که‌ته‌سه‌ووف ، واته به‌شی نه‌ینی وده‌روینی شه‌ریعت ، هه‌ر له‌په‌یام‌به‌ری‌گه‌وره‌وه ده‌ست‌پی‌ته‌کات ، وه‌زۆریک له‌هه‌ل‌ب‌ز‌راوانی «ته‌صحاب» ، بگه‌ره‌له‌هه‌زاران که‌س زیاتر له‌وان ، که‌زۆریکیان له‌کتیی «المدخل الى التصوف الاسلامی دا ناویان‌بر‌اوه» له‌وذاته‌گه‌وره‌وه دل‌یان رو‌ناک‌بو‌ه‌ته‌وه ، وه‌بونه‌ته‌خواه‌ن «به‌صیرت» واته «دیده‌ی‌ده‌رون» پاشان ورده‌ورده‌تائه‌گانه «حه‌سه‌ن‌ته‌لبه‌صری» ، وه «داوود الطائی» ، وه (معروف الکرخي) وه «سری السقطی» وه «چونه‌یدی به‌غدادی» که‌له (٢٩٧) کوچی‌داله‌دنیا ده‌رچوه‌دینه‌خواره‌وه‌و له‌شویه‌کانی‌تری جیهانی ئیسلامیشا چوزه‌ته‌کات وسه‌ره‌هل‌ته‌دات وه‌گه‌شه‌ته‌کات ، هه‌روه‌کو وت‌مان سه‌رچاوه‌ی ته‌م‌ناوه‌ش هه‌ر له‌کرده‌وه‌ی هه‌زارانه‌ی ته‌وگه‌وره‌پیاوانه‌وه هاتوه ، هه‌ر له‌په‌یام‌به‌ری‌گه‌وره‌وه که‌ستایش‌کراوه به‌پوشینی به‌رگی‌خوری ، هه‌تادینه‌خواره‌وه ، وه‌له‌سه‌ره‌تادا گه‌وره‌ی ، ناوی «ته‌صحاب» ، یارانی‌په‌یام‌به‌ر ، نه‌ی‌هیشته‌وه هیچ‌ناویک بدره‌وشیته‌وه ، نمونه‌ی‌تریشمان له‌و ناوانه‌زۆره‌که‌له‌ناوی‌ئیسلاما هه‌ربه‌وه‌که‌چی ناویشی لی‌نه‌راوه ، وه‌کو وشه‌ی «حاجی» که‌له‌سه‌ره‌تادا هه‌رنه‌بوه ، یان وشه‌ی «مه‌لا» .

وه نمونه‌ی‌کۆن‌تریش وه‌کو «حه‌واری» به‌کانی‌حه‌زهره‌ی عیسی که‌حه‌واری ته‌یته «کراسی‌سپی‌پۆش» ، که‌چی ورده ورده بو‌ه‌ته‌ناویکی هه‌میشه‌ی بو‌ده‌سته‌ییک ، له‌مرو‌ف ، جاوشه‌ی «صوفی» برا به‌سه‌ر ته‌و که‌ناره‌گیره‌خواه‌ره‌ستانه‌دا ، که‌به‌داخه‌وه له‌پاشان زۆری وه‌هابون که‌له‌سوفیه‌ی ، ته‌نها پۆشاک‌و‌سیپاله‌که‌یان بو ، وه‌له‌واناو‌راسته‌قینه : فی‌به‌شو به‌تال و پوچ‌بون ، وه‌زورجار ته‌وبه‌رگه‌ته‌بویه‌چه‌کیکی خه‌لک‌رو‌نانده‌وه‌و خه‌لک‌فریودان ، به‌لام قاره‌مانانی ته‌م‌یره‌وه‌به‌رزه ، می‌زو جیا‌یان له‌کاته‌وه‌و : به‌خه‌ل‌کیان

ئەناسىيەت ، وە گزى كەرانىش لە ھەر پوشا كىكا بن ، ئەوانىش ھەر مېژ بۆمانى باس كىردو ،
 وە شوئەنوارى خواوێن شوئەنوارى بەرز ئەوەندە زۆر كە صەدان كىتەب ناتوانى تۆماريان كات ،
 وە ھەتا ھەتايە ھەر رونا كىن ، بۆ خواوێن دلان .

پرسىار : (چۆن بزانی كە تەسەووف دەق بە دەق لە گەل ئابى ئىسلاما مەو جىاوازى ،
 وە لە ئىسلامەو مەرجاوە ئەگرت ؟)

وەلام : لە گەل ھەمو ئاسانىكى وەلامى ئەم پرسىارەدا ، گىروگرفتىكى زۆرىش
 دیتەسەرى پىنگەى وەلامى ئەم پرسىارە وە ئەمەش لەبەر چەن ھۆيكە .

يەكى لەو شتانەى كە پرىكى دودل كىردو سەبارەت بەو ھى كە تەسەووف گۆيا
 «بىدعەت» ى تىدايە ، «بىدعەت» واتە ، شى تازە ، يان شى بىنگانە و نەناسراو بەگۆرەى
 ئابىن ، ئەو گۆفتارانەى كە لە دەمى پرى لەسوفى مەسلەكەكان بىسراو ، وەكو
 فەرمودەكانى بابەزىدى بەسظامى و محى الدىن عربى ، وە ذالنون مصرى وە حەللاج ،
 وە شىخى ئىشراق ، سەھرە وەردى ، ئەم سەھرە وەردى بە لەحەب دا دراو لە دار ،
 وە ئاموزاى ئەو سەھرە وەردى بە ئە كە ئارامگە كەى لە بەغدا داىە ، وە سەروكى لىرىقى
 سەھرە وەردى بە وە خواوێن كىتەبى «عوارف المعارف» ، كە كىيىكى سەرجاوە بە بۆ ناسى
 تەسەووف . وە صەدان كەس لە گەورە ترىن مەردانى ئەم پىنگايە ، مەبەستى دوھەمىش
 پرى كردار و گۆفتارى پەپروان ، يان مۆرىدەكانى ئەم گەورە پیاوانەى ، بە تايەت پاش
 مەرگى خۆيان ، كە وايان كىردو لەو پیاو گەورانە ، وەكو ئەو ھى شەرىك بۆخوا
 دا بىزىت ، سى ھەم ، كىردەو گۆفتارى پرى «مُتَّصِفٌ يان مُتَشَبِّهٌ» ، واتە خۆ
 بەسوفى كىردو ، يان خۆ بە شىخ كىردو ، كە كىردەو ھى ئەمانە پراو بەسەرى
 تەسەووف دا ، وە ئەگەر ئەو دەس پرانە بەسوفى دانىن ، دبارە ، شكافو دىرىكى
 گەورە ئەكەوئە نىوانى ئىسلام و تەسەووفەو .

سەبارەت بە باسى بەكەم ، واتە «شطحات» ، ئەبى بلىن ، شەطحات بەو گۆفتارانە
 ئەلەين كە لە دەمى پرى لەسوفى مەسلەكانە دەرئەچىت ، كە ناوەرۆكەو ، وانا
 رەوالەتە كەيان ، پىچەوانەى دەستوراقى قورئان و ئىسلامە ، بەلام وتنى ئەو جۆرە شتانە
 چەن ھۆيكە ھەيە ، لەوانە ، ئەو تە ، ئەو كەسانە وان لە (حالى غەيرە طەبىعى) دا ، واتە
 وان لە (دەمى دور لە راستە قىنە) دا ، كە ئەتوانىن وەكو «سەرخوشى و مەسقى» لىكى
 دەبنەو ، بۆ ئەوانەى كە خۆيان كەوتبە ئەو بازارەو ، ئەزانن ئەودەمە چۆنە .

جا به هروه کو که مه ست لئی ناگیریت، چونکه هوشی به خویه وه نیه، بۆنه وانیش ته ئی وای بزانی، بۆچی ۹، چونکه پاش لاجونی ته و حاله، هه ره همان خوا به رست و زاهد و خویه هیچ زانه که ن، یان، ته وه ته، و ته کانیا ن له ئاگاداریه وه یه، به لام ته و ئاگاداری یه هه ربو خویانه، وه ته و گوشتاران یان ده س نیشانی که بۆحالی ده رویان، یان، بۆ ته و شتانه ی که له پیش چاویان «کشف» ته بیته واته خوی گه و ره پیشانیان ته دات، کاتیکیش پرسیاریان لی کراوه توانیویانه ته و وتانه ی خویان به راورد بکه ن له گه لی نایه تی قورئان، یان فهرموده ی په یام به را «هرودی خوی لهر» وه ده ق به ده ق کیشانه ی بکه ن به کیشانه ی نایین، وه له کیشانه دا سه ری نه کرد وه لای نه دا وه، جگه ته مه ش بری شتی تازه شیان خسته ته بازاری باس کرد نه وه ته و شتانه ش هه ربونه ته هوی کیشه» وه کو «وه حده تی وجود» یان «حولول» یان «الحاد»، که ته مانیش هه ره که ی بیوستی به باسیکی جیا وازه، بۆ نمونه ته ئین، وه حده تی وجود له با و ره کانی «محی الدین عهره ی» یه، بۆ با شترتی گه یشتن له م با سه ته توانی سه یری پیشه کی کیتی «اللمع» هی «ابن نصر السراج» بکه یت که له (۳۷۸) کوچی دا له دنیا ده رچه، یان کیتی «شطحات الصوفیه» هی «عبد الرحمن بنوی» ههروه ها کیتی «التصوف الاسلامی» د. زکی مبارک» وه زۆر کیتی تریش، مه به ست ته وه بو بلم «شطحات»، واته، وتاری گومان لی کراوی بری له گه و ره پیا وانی شاری گه ی صوفیه تی، زۆر جار بو ته هوی گومان وه دود لی بری له ماموستایانی شهرع، به لام له پاشان سه ره له نوی ده رکه و ته که ته و گومانه تی جیگه بو وه کو ته وه ی که شیخی ته شعهری که یه کیکه له گه و ره پیا وانی شهرع، هه موی فهرموده کانی «محی الدین عربی» روون کرد وه ته وه و ساغیش کرد وه ته وه که هه له نیه وه له گه ل شهرعابه ک ته گریته.

به داخ وه زۆریک له گه و ره پیا وانی ته م ریگه یه، به هوی ته و گوشتاران به نه وه، توشی ده ردی سه ری و ده رکران و ده ره ده ری بوون، ته نانه ت توشی کوژرانی، وه کو «حەللاج» وه «عبدی بن حبش السهروردی» به ناوبانگ «به شیخی ئیشراق»، بۆ نمونه، یه کی له و وتارانه واته شه طه ح ته وه ته، بایه زیدی به سظامی ته لی ته م «جوبیه» م یان عه با که م، هیچی له ژیرانیه «الله» نه بیته، ته مه یان بو دانا وه به کوفر، له کاتیکا لای صوفیه کان، مه قامی «سلطان الاذکار» یان مه قامی «فنا فی الله» شتیکی راسته و گومان لی نه کراو، «سلطان الاذکار» ته وه ته که دل و ده روونی موقوف وه هه مو و ده پینی له له شی «ذیکری الله» ته کات، که واته ته گه ربلیته ژیری عه با که م

جگه الله نه بێ ههچى تيانیه درۆ ناکات، به لām له گهل «ظاهیری شموعا، ناگونجی نه گهر کهسی جانتاییکی به دهسته وه بێت هه موی پریت له وگوله زیرانهی که له ناوی «الله» دروس کراون وه نه کرینه مل، وه بلی ئهم جانتایه پریهتی له «الله» بوچی کوفره؟.

به باریکی ترا، ئه وچی بکا، که هم واله حالهتی مهستی رۆحی دا، وه هم، راستیش ئه بێت، فهنا فی الله یش ته وه نه که خوی له یاد نه چینه وه وه له پیش چاوی «به صیروت» وانه دهرونی ئه ودا، هه رچی زهر رهو تۆزه گهر دیکه هه موی ذیکری «الله» نه کات. له هه موی که ونا.

هه ره کوو تمان باسی «شه طهح» خوی هه رگیز به کتییک ته واو ناییت، لیره دا مه به ست ته وه بو بلیین یه کی له و شتانه، که بریکی والی کردبو، وا بزانی که ته سه ووف له ئیسلام جیاوازیکی هه یه بیستی ته و جۆره فهرمودانه بو له پیاو چاکان، که نه یان توانیوه لێ تی بگهن نا له پاشان. روون کراوه ته وه.

جانیسته ئه لێن، یه کهم به لگه مان بوته وهی که ته سه ووف له ئاینی ئیسلام جیانیه، کردارو گوشتاری گهره پیاوانی رینگه ی ته سه ووفه، که مویک له شهرع لای نه داوه وه سه ره رای شهرع، وه رع، وه پارێزکاری ده رو نیشیان کردوه ته پیشه ی خویان، دینه وه سه ری ته وه ی بلین، ته سه ووف چی له مروف ته ویت، ئایانه و شتانه ته سه ووف لێانی دا وانه کات، پێچه وانه و دژێ ئاینی ئیسلامه یان نا، وه ئایا ته و وشانه ی که له ته سه ووف دا هه ن، وه کو ته و به، ذیکر، «مجاهده»، یان، جیهاد له گه لی نه فسا» وه زۆر شتی تریش ئایا له قورئانا هه ن، و ئاینی ئیسلام ده ستور ته دات به په یره ی لێ کردنیان، یان نا؟.

وه لāmی ئهم په رسیاره زۆر رونا که، وه هه رچی ته و شتانه ی که و ان له بازاری ته سه ووف دا، وه دلی خوا وه ن دلانی شه یدای خوی کردوه، به که یه که ی له قورئانا هه یه، یه کهم هه نگاوێک که موزیدیک «واته خوازگار یک» ی رینگه ی ته سه ووف هه لی نه گرت، په شپان بونه وه یه له کرد وه ی نا شیرینی له وه پیشی خوی، ته و ده س هه ل گرتنه ش «ته و به» کردنه، ته و به، که ی نه کرت؟ بی گومان، ده رو نیک که ته و به ی نه کردوه دیاره ده رو نیکه هیشتا وا له گوم راهی و سه رلی شیوانا، له م کاته دا قورئان خوا وه نی ته و جۆره دلانه به م چه شنه نه ناستی، که ته فهرمی؟

«صَمِّمُ بَكُمْ عَمِّي فَهَمُّ لَا يَعْقِلُونَ» ، «فَهُمْ لَا يَبْصُرُونَ» ئەفەرمی «أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ» ، بەئێ دڵ ھەبە ، چاو ھەبە ، گوێ ھەبە ، بە ئام ھەموی کوێرانی داھاتووە و ڕینگەیی راست بەدی ناکات ، وە چاکە و خراپە لەبەك جوی ناکاتووە ، ھەروەھا ئەفەرمی «أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبِ أَهْلَاهَا ؟» یان ئەفەرمی «كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ» واتە دلیان داڕوشارووە بەژەنگ ، ئەگەر ئایەتی قورئانیان بو بھوێنتووە ئەلێن ، ئەفسانەبە ، «إِذَا قُتِلَ عَلَيْهِ آبَاؤُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ» ، «كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُّتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ» جا ھەربەم چەشنە کەلەمە «فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ» لەزۆرشوێنی قورئانا ھاتووە لە قورئانی پێڕۆزدا باسی «قلب» ئەکات ، ھەم بەستایش و پەزامەندی ، وە ھەم بەرەخنەلی گرتن و سەرژەنش ، دیارە مەبەستیش لە قەلب ، دەرون و ئەندیشەیی مەرۆفە ، ئەک ئەو پارچە گۆشتەیی کە لە ناوسنگ دایە . بوستایشی لە دەرونی پیاوچا کانیشت ئەفەرمی ، «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» یان «وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ» یان ئەفەرمی «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِاللَّهِ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» وجلت ، واتە ئەترسی ، بە کورنی لە کتیی «المُرشد إلى آيات القرآن الكريم» دەست نیشان ئەکات بو زیاتر لە ھەدووبە نجا جار ، کە خوای گەورە باسی قەلبی کردووە لە قورئاندا ، وە زۆرباش دەرنەکەوی کە دەرونی مەرۆف ئەکری جینگەیی بیروھەستی چاک و پاک بیست ، وە ئەشکری جینگەیی کینە و ھەستی ناپاک بیست ، کە وابو «تەوبە» ئەکە و یتە پاش ھەستی پەشیانی لە دەرونا کەبێ ئەلێن لۆمە کردنی دەرون وە سەرژەنش دەرون لە مەرۆف خوی ، جا ئایا ئەو پەشیانی یە ھەر خۆ بەخۆ . لە «ھیدایەتیکە» خوایە وە رویدات یان ، بە ھوێ عەقل گرتو بیر کردنەووە و مو طالەعووە سەرگوزەشت و روداو وە بیست ، یان بە ھوێ تیکەلی و دوستانەتی لە گەلی پیاوچا کینکا بیست ، کە ئەم پەشیانی یە دەستی دا ، ئیتر نەفسی مەرۆف ، واتە ھەستی دەرونی ، کە لە پێشا لە قوناغی سەرکێشی و لارییدا بوە ئەبێتە لۆمە کەر ، بەو قوناغی سەرکێشی ئەوتری «نەفسی أماره بالسوء» کە خوا لە زوانی ھەزرەتی یوسف وە لە قورئانا ئەفەرمی «وَمَا أُبْرئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» جا کە ترسی خوا کە و ئە دەرون وە ئەو نەفس ترسا ، ئەکە و یتە لۆمەیی خواوە ئەکە ، واتە بیر ئەکاتووە لە کرداری ناپەسەندی خوی ، خوای گەورە سەبارەت بەوانە ئەفەرمی «وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ» ، کە واتە ، ئەم رەوشانە وە ئەم پێشەکیانەیی تەوبە کردن ھەموی لە قورئانا بەروناکی ھاتووە ، وە «وَلَا

أَقْسَمُ بِالنَّفْسِ الْوَلَامَةِ» ئەوەش ئەوجۆره نەفسەتە کە ئەکەوێتە سەر زەنشی مەرۆف خۆی ، جانیستە ئەبێ دەرون بریاری دەس هەلگرتن لە کەچ ڕەوی بگرت و تەوبە بکات ، وە بەکەم قوناغی ڕی ڕەوی تەسەووف تەوبە یە ، خوا لەم دوایەتەدا فرمائی تەوبە ئەدات ، «وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا» خۆی گەورە بە ئێنی داوێ کە تەوبە قوبول کات وە ئەفرمێ «أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ» ؟ هەر وەها ئەفرمێ «وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ» لە پاشان بە ئێنی ئەدات بۆی بوردن و بە خشین وە ئەفرمێ «وَأَنِّي لَغَفَّارٌ لِّذُنَّ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى» دیسان ئەفرمێ ، «غَافِرُ الذَّنْبِ قَابِلُ التَّوْبِ شَدِيدُ الْعِقَابِ» جالە پاشان ئەگاتە قوناغی خوش و یستن وە ئەفرمێ «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ» کەواتە ئەومرۆفە کەچ ڕەوێ ئەگەریێتو تەوبە بکات وە پاشان کەچ ڕەوی نەکات ، هەم خوا تەوبە کە ی لێ وە ئەگەریێت وە هەم ئەبە خشین وە هەمیش ئەبێتە خوشە و یستی خودا ، کە وابو یە کەم قوناغی سوپەتی کە تەوبە کردنە ، دەق بە دەقە لە گەل فرمودە و دەستوری خۆی گەورەدا ، وە لە ڕێگەی شەریعت لانادات ، جاپاش تەوبە ، مەبەستی ، تەزکیە ی نەفس وە «مجاهدە» وە پاك کردنە وە ی دەرون ، وە دیکر و خواپە رستی بە شێوە یێکی سوپیانە دیتە پێشە وە نائەگاتە دواپە ی خواناسی و یەقین .

مەبەستم لە باس کردنی تەوبە باس لە چۆنیەتی تەوبە لە ڕی ڕەوی تەسەووفدا نەبو ، چونکە سەبارەت بە وناسینە لە ئایندەدا باس ئەکەین ، بە ئام لەم قوناغەدا ، بۆ سەلماندنی ئەوە بو کە بێلێن هەموی ئەو مەبەستانە ی کە تەسەووف ئەیان گرتە وە لە کانیگە ی ئیسلامی راستە قینە وە سەرچاوە ئەگرن کە یە کەم مەبەستان «تەوبە یە» وە بە ئایە توبە لیکۆلێنە وە ش سەلماندمان کە تەوبە فرمانێکی خودا وە نەدە وە موسوڵانانی کەچ ڕەو وە گوناوە بار پێویستیان بە پەشیمانی و پاش گەز هە یە ، بۆ ئەوە ی بتوانن سەر لە نوێ بگەڕێنە وە بۆ سەری شارێگە ی ئایینی ئیسلام ، کەواتە ئێستە سەبارەت بە مەبەست ، یان قوناغێکی تر باس ئەکەین ، ئەویش جەلە و شل نەکردنە بۆ نەفس ، وە بەرگری کردنە لە ئارەزو و ئاوانی چەوت و نالە باری نەفس ، کە ئەکری پاك کردنە وە ی دەرون وە جەلە و شل نەکردن بۆ نەفس لە چوارچێوە ی «موجاهەدە»دا باس ئەکەین ، بۆ ئەوە ی بۆمان دەرکەوێ کە ئەم کارەش هەر لە دەستوری خودا وە نەدە وە سەرچاوە ئەگرت ، لێرەدا ئە ئێم .

به داخه وه پری کهس ، نه نانهت خوینه واره کان ، بی وورد بونه وه له نامانجی
 جلّه وگیری نهفس ، یان «مواجهه ده» ، خیرا ته لێن خوای گه ووه ته م جیهانی بویه
 دروست کردوه بۆ نه وهی که ئیمه لێ بهر خوردارین وه که لکی لی وهرگرین ،
 ئیتر بوجی نهفسی خومان بکوژین ، وه خیرا دهس ته کیشن بۆ نه وه چهن ئایه نهی که
 له قورئاندا سه بارهت به بههره وه رگرتن له نعیمه ته کافی خوای گه ووه هاتوه ، وه کو
 ئه و ئایه نهی که نه فهرمی ، «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخْشَوْا الزَّيْفَ وَلَا تَنْسُوا
 أَنَّهُ لَا يُغْنِي عَنْكُمْ كَثْرَتُ أَمْوَالِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ يَصْطَلِي الْأَعْيُنَ وَأَنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ
 الَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا خَالِصُونَ... يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْرِمُوا طَبِيبَاتِ
 مَا حَلَّ اللَّهُ لَكُمْ ، وَلَا تَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ، وه چهن ئایه ئیکی نری له م چه شنه ،
 بی گومان له واتای ئایه ته کانا ده رته کهوی ، مه بهست لیره دا سه رزه نش کردنی
 کهسانیکه که شتی حه لال له خوایان حه رام ته کهن ، «قُلْ مَنْ حَرَّمَ ، لَا تُحَرِّمُوا هَمَّ
 لَهُ هَؤُلَاءِ هَانِي ثَابِتَهُ كَانَا ، أَسْبَابُ نَزُولِ الْآيَةِ ، وه هم له وه فسرهی ئایه ته کانا ،
 ده رته کهوی پری له یارانی په بامبه ری گه ووه و بستویانه حه لال له خوایان حه رام کهن ،
 خوای گه ووه ش سه رزه نشی کردون و ماوهی نه داون بۆ ته وکاره ، «خُلُوا زَيْتَكُمْ عِنْدَ
 كُلِّ مَسْجِدٍ ، ههروه ها «قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ» ، ته مهش بهرانبه ر بهر فزاری ته وژنانه
 هاتوه ، که و بستویانه ، به روئی ته واف بکهن به ده وری که مه ده دا ، وه خوای گه ووه
 فهرمو یانه ته بی خوتان دا پۆشن ، زینه لیره دا پۆشاك وه ئیحه ترام له بهر کردنه جائه گه ر
 ته م ده ستوره بکهینه ده ستور یکی گشتی ، ههروه کو که شیوهی ئایه ته کافی نری قورئانه
 وه بلین پۆشاکی جوان بکه نه بهر ، ته سه ووف قهت حه لالی حه رام کردوه ؟ یان
 قهت ته لی ته رک ی پۆشاك بکهن ؟

به لām ته گه ر به وزینه ته ش بلین جوانی وه پۆشاکی ریکوئیک ، ثابا خوا
 فهرمو یهتی ، بۆ ناوی «رهش به لهك» خوت بگۆره ، یان ، بۆ ناوی مزگهوت ،
 ثابا فهرمو یهتی فیزو ده ماری پی بکه به سه ر خه لکا ، یان ، شوکری
 خوای له سه ربکه ؟ به لām با یینه سه ری ته وده ستورانهی که شیوهی جلّه وگیری له
 «نهفس» وه داخوازه ناپه سه نه ده کافی ته کهن ، وه چۆنیهتی بههره وه رگرتن له نعیمه تی
 خوامان یشان ته دهن ، وه موسولانی راسته قینه له موسولانی لارینگر جوی ته که نه وه .
 له پێشا بایزانین «تهزکیه نهفس» چی یه ، «زکات» ، تهزکیه به عه ره بی واته «هاك
 کردنه وه» تهزکیه نهفس ، واته پاک کردنه وهی دهرون له هه رچی ره وش ی

ناپهسه نده ، جا کاری و اگرنگ پی ویستی به بهر بهرکانی و نه خه بات و نه کوشانه ،
 خو هه روا به گالته دهرون پاک نایته وه ، وه کو ههستی خو به زل زانین ، ههستی
 سامان به به که وه نان ، ههستی ژردهس خهستی خه لکی تر ، درو کردن ، ههسه د ،
 رق و کینه هه لگرتن ، ههستی توله سه ندنه وه ، ههستی گوناوه کردن له هه موجودی ،
 وه کو داوین پیسی ، ههستی ناو و نو تکه نان به خه لکه وه ، ههستی خو به چاک
 له قه له م دان و نه خه لک خراب کردن ، تومەت له خه لک دان جنیودان بی وه فانی سله یی ،
 وه له هه موجودی گرتن تر ، پیکه وه نانی سامانی زور وه بهشی کهس لی نه دانی ، وه سه دان
 رهوشی ناپه سه ندهی تر ، جا چون به بی خه بات و نه کوشانیککی گرتن ، مروف
 نه توانی نه م رهوشه ناپه سه ندانه لابات ، وه بهرانبهر به هه رکام له وانه رهوشی په سه ند
 له دهرونی دامه زربنی . بۆ نمونه ، بهرانبهر به دروژنی ، راست و پیری ، بهرانبهر به دزی
 مالی خه لک ، تیکوشان بۆ یارمهتی خه لک ، بهرانبهر خو به زل زانین ، میهره بانی وه
 «لواحه» ، بهرانبهر به کینه ، گوزه شت ، بهرانبهر به ههستی داوین پیسی ، ههستی
 به دایکوخوشک زانینی هه رچی می بینه ههیه ، جگه له ژنی خوت ، بهرانبهر به ناوی
 خه لک بردن و غه ییه ت کردن ، ناوی خه لک به چاکه بردن ، بهرانبهر به کوکرنه وه ی
 سامان و خو کوشتن بۆ سه رمایه پیکه وه نان و هه شت قوچاوی ، ههستی قه ناعت و
 بهخشش و جوامیری و لاوچاکی و یارمهتی دانی دهست کورتان هتد ، سه برئه کهین
 نه گهر خواوهن پایه ییکی میری ، یان کومه لایهتی ، یان خواوهن سه رمایه ،
 وه یا خواوهن زانیاریک یان خواوهن عه شره تو طائفه نه گهر پرواته ناو «مه جلیسکه وه»
 وه له بهری هه ل نه سن ، پی ناخوشه ، یان ، نه گهر لای زوره وه دای نه نین
 پی نه تکه ، ریزی لینه گرتن لای سهیره ، کهچی نه مهش به نه خوشتی دهرون دانانیت ،
 وه گوشتی ناداتی ، له کاتیک لای مروفیک که دهرونی پاک بویتنه وه وه نوری خوا
 له دهرونی دره وشایته وه ، نه مانه ی لا گالته ی منالانه ، وه له هه موجودی که خوا ی
 له پیش چاره وه هه ره نه ی مه بهسته ، زور و خواری مه جلیس ، وه ناغاو میرم و تنو ،
 نه مجوره شتانه ی لاهیچه ، چونکه هه م دهرونی پرله نوره ، وه هه م نه زانی که
 لای خوا به ریزتر ، پاریز کارتره «إِنْ أَكْرَمَكُمُ عِنْدَ اللَّهِ أَتَقَاكُمْ» وه بهرانبهر به و نایه نهش
 که له پیشا و تمان ، خوا نه فهرمی خه لالی خوا حه رام مه کهن ، پاک کردنه وه ی دهرون به
 دوره به ریزی گرتن له وکاره ناپه سه ندانه دینه دهس ، وه قهت ته سه ووف دهستی
 کهسی نه گرتوه له نانی خه لال ، وه نه وشتهش که پیی نهوتری ریازهت ، ههروه کو پاریز

دانانی دوکتوره بۆنه خوشیك ، تا ئەوماوەیەکی چاك ئەبێتەوه ، هەروەكۆ له قەسیدەى بۆردە دا ، ئیمامی بۆصیری کە ٦٩٦ کۆچی فەوتی کردووە ئەلّی (والله نفس كالطفل ان نهمله شب على ، حب الرضاع وان تظطه بنظطه واته نفس، وه كو منالى شیرەخۆرە وابە ، ئەگەر نەبیریتەوه لەشیر ، هەر لەسەر شیرخواردن ئەبێتەوه ، بەلام ئەگەر ویستت بێ بریتەوه ، وا ، ئەبریتەوه .

یان مەرووف لە کاتی خوێندنا کە ئەوەندە تێ ئەکۆشیت بەلام پاش تەواوکردن ئیتیری و یستی بەسەعی کردن نیه ، جا خۆای گەورە ، سەبارەت بە جلەوشل نەکردن بۆنەفس چى ئەفەرمی ، ؟ هەروەكۆ زوتر وتمان ، «ان النفس لامارة بالسوء» کەواتە «نفس» لەسورشتی خویا لاینگری خرابەیه واتە «سوء» ، کەواتە ئەلّی دەسى بۆشل نەکەیت ، وه جلەوی بگری ، خۆای گەورە ئەفەرمی «فاما من ظلي والراحلة الدنيا ، فان الجحيم هي الماوى ، واما من خاف مقام ربه ونهى النفس عن الهوى فان الجنة هي الماوى» دەستورو فەرمانی لەمە روناکتر کوا ؟ هەرکەس سەركێشی کرد ، وه ئەم ژبانهی ئەمرۆی هەل بژاردو «فهل» دا بەسەری ژبانی جاويدانا ، ئەوه جەهەننەمی کردووەتە جینگەى خۆی ، بەلام ئەوەش کە لەخوێ ترسا وه «جلهوى نفسى گرت ، لەئارەزووەکافی» ئەوه جینگەى ئەبێتە بەهەشت ، یان هەر سەبارەت بە نفس و بە پاك کردنەوهی ، ئەفەرمی «قد افلح من زكيا وقد خاب من دسها» واتە ئەو کەسەى کە بتوانی «نفسى» پاك کاتەوه لەهەستی گوناوەکردن ئەوه بۆخۆی رزگاری بوو ، بەلام ئەو کەسەى جلەوی شل کردبێ بۆ نفسی ، وه دەروونی پڕیبت لەهەستی گوناوەکردن و لاری گرتن ئەوه دۆراندوین و ناوئەمیدبوو ، کەوابو ، ئەم تەزکیەى ئەفسە ، کە لقینکی هەرەگرنگە لەرێ رەوی تەسەووف ، دەق بەدەق لەگەڵ فەرمانی خودادا یەکیکە ، وه تێکۆشان لەم پڕیگایەش دا «مواجهه وه جهاده» ئەویش ، هەر هەمان تێکۆشانه ، کە لەو ئایە تانەدا . وه لەدەها ئایەتی تریشا ، بەناشکرا دیاره ، وه گومانیشی تیانیە ، نفس ئەگەر بەرگری لی نەکەى ، لەهەزاران هەل دێرا ملی پیاو ئەشکینى ، وه جینگەى هەستی لاری گری بە ، «ونعلم ماتوسوس به انفسكم» «قل اعوذ برب الناس ملك الناس اله الناس من شر الوسواس الخناس الذي يوسوس في صدور الناس ...» صەدر ، بى گومان دەرونی مەرووف ، کە ئەکری بێتە جینگای گومان وه دودلی ، «وهسوسه» ، یان ئەفەرمی «ولا تطع من اغفلنا قلبه عن ذكرنا واتبع هواه» یان ئەفەرمی «زین للناس حب الشهوات» .

به کورتی ته ئێم زۆر ئاشکرایه که دهرون ته گهر ریڤه گه ی لی نه گریته، وه ئاگاداری نه بیت، له بری لات ته دا، وه هه لته ده بری، وه قورئانی پیروزی به پرونی ده ستوری به ئێمه داوه بو به رگری کردن له ئاره زوی ناپه سه ندی دهرون، جا دیته وه سه ری ئه وه ی ئایا به هره وه رگری له مال و سامان و خوشی به کافی جیهان، ئه یی چون، وه تاج پراده یی بیت ته وه شیای هه ر خوای گه وه ره رو فی کرد وه ته وه، وه ته سه وه وف هه ر گیز له وه زیاتر پهی دانه کیشا وه وه له وه زیاتری ناو بیت، وا به شوینی به کا چه ن ئایه تیک له م باره وه ئه نویسن خوا ته فه رمی: «وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ، تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا، وَلَا تَطْعَمُ مِنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا، وَاتَّبَعَ هَوَاهُ، وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا» واته چاوت لاهمه ده له هه ژارد کان، وه به بریته زه ره قوبه رفی مال و سامانی جیهان، وه هه ر گیز مل مه ده به وانه ی په پره وی ناکه ن له قورئان، وه که وتونه ته شوینی ئاره زوی خوێان یان ته فه رمی: «زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ وَالْخَرْثِ، ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا، وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ» واته خه لک ته وه یان پی خوشه که بینه خوا وه ی ژنان و کوران و زیروزیوی زۆرو ته سپ و مه رو مالآت و زه وی وزار، جا ئه مانه هه موی سه رمایه و تۆشه ی دنیای، به لām ته وه ی لای خوا به، له هه موی ئه مانه چاتره واته ئاگات له خو بیت نه فست وات لی نه کات. بو به ده س هینانی ئه م شته ئیره یی و «موقف» انه، پاداشی ته و جیهان له ده س بده بیت، ئایه یی پاش ته وه ش ته فه رمی: «قُلْ أُوْنِبْتُكُمْ بِخَيْرٍ مِنْ ذَلِكُمْ»، «ئایا شتی له مه چاتران پیشان بده م؟» «لِلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ رَبِّهِمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا، وَأَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ» ته وانه ی که پارێزکاری یان کرد وه ته پشه، لای خوردا وه به هه شتیکیان بو دانه را وه جو گه ی ئاوی به بنا تیشه په ری وه ژنی پاک «وه ره زامه ندی خودا»، خوا ئاگای له هه موشتی که، یان ته فه رمی: «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» واته روژی قیامهت روژیکه تیر سه رمایه و منال «که تیره نه مرۆ به لانه وه شتی چاکه» به ده ردی هه یج ناخون، وه ته نها دهرونی پاک و ساغ و بی ئالایش، به ده رد ته خوات، جاهه رو وه کو وتمان، دهرون ته یی خوت پاکی که یته وه بۆیه پاداشی هه به، ته گینا پاداشی بوجی بو ته گهر خه بات وه نهج و تیکوشانی پیوست نه بویه،؟ خوا ته فه رمی: «الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا» سه رمایه و سامان و منال، هه ربو خوشی دنیایه، ته وه ی که بوت ته مینته وه کرد وه ی چاکه و ذیکری خودایه، «وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا»، یان ته فه رمی: «وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ» له سی شوینی قورئانا ئه م ئایه ته هاتوه،

واته ژبانی ئەم جیهانه شتیکی «زۆگۆزه رو هه لخله تهنه» ههروه ها ئەفهرمی «وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ هِيَ الْحَيَوَانُ» لۆکانوا یَعْلَمُونَ» به کورتی سه بارهت به ئی مایه ئی و کورتی و کهم ده وامی، خوشی ئەم جیهانه، ثایات ئەوهنده زۆره، ههر له حساب ناییت، کهواته ئەوهی که له ته صه ووخ دا سه بارهت به سه رزه نشی ئەوه که سانهی، که خویان ئەکوژن بۆ به ده ست هینانی سه رمایه و سامان وه دروست کردنی کۆشکو ته لاری هه زار رهنگ، شتیکی نه که خویان دروست یان کردی، یان ئەوهی که ئەلین، ئە ئی جله و شل نه کری بۆ نه فس، تابگانه راده یلک بت کاته به رده و کویلهی خوی، هه موی له قورئانه وه سه رچاوه ئەگرت، به لام ئە ئی ئەوه ش بزانی ته صه ووف نالی کاسپی مه که وژن مه بیرو ژبانت دروس مه که، به لکو ئە ئی دین و ژنی جاویدان، مه فروشه و دای مه ئی له ریگهی دنیا دا، ئەوهنده مه خو که ورگت بیته بار به سه ر له شته وه، ئەوهنده هه لپه مه که بۆ دنیا که ئابرونی بۆ فروشی، شه و ورژ و یردی سه ر زوانت نه بیته پاره و، پاره و پاره، به لکو «وَلَا تَنْسَ نَصِيكَ مِنَ الدُّنْيَا» تۆش به شی خۆت به ره، نه ک به شی خه لک بکه یته هی خۆت، !!! به ئەندازهی ژبانت تیکۆشه نه ک به ئەندازهی هه زار پشت، جه لال و جه رام تیکه ل مه که، (دین مه فروشه بۆ زین)

«ته قوی»، خۆپاراستن، سی قوناغی ههیه،

- ۱ - خۆپاراستن له کوفر.
- ۲ - خۆپاراستن له گوناوه.
- ۳ - خۆپاراستن له «إِنْسَانًا خَوْفِيًا» کردن بۆ به ده ست هینانی مال و سامانی زۆر. مهولهوی لهم باب به ته وه، سه بارهت به ته عریفی وهی وه شیخی راسته قینه ئە ئی. وهی که سی که ئاوا و ئاوا تائه گاته... ئەوهی ئە ئی.

بیکیشن به سه ننگ هه رسی ته قوادا به ترازوی شه رع مو ئی لانا دا.

جا خوایش سه رزه نشی ئەوه که سانه ئەکا و ئەفهرمی «وَيَا كُلُّونَ التَّوَابِ أَكْلًا، وَحُبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا» واته مبرات ئەخۆن ئی ئەوهی گوی بده نه ئەوهی بزانی به شی هه تیویان که سی تری پوهیه، وه سامانی دنیا بشیان به لکه جار خوش ئەوهی، جا خوای گه وره ئەوه شی لا به سه ندیه. ههروه ها ئەفهرمی.

«وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا ينفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ» واته ئەوانه ی

که ز پێو زیو نه ئین به یه که وه و له پێگه ی خوا دا خه رجی نا که ن، مۆژده ی ئازاریکی سه ختی یان بده ری، له پاشان له ئایه تی پاش ته ودا ته فه رمی ته و دراوانه به ئاگری جه هه نه م سور نه که ی نه وه، وه ته یه ڕین به نا و چاوان و به له شیانا، وه ته یین «هذا ما کترتم لانفسکم فذوقوا ما کنتم تکبرون» بخۆن ته وه گۆری گیانتان بیت، ته وه ته و دراوانه یه که کو تان ته کرده وه.

خۆ ته و دراوانه جه رامیش نه بوه به لām زیندان کردنی سه رمایه و به شی خه لک لی نه دان و، کو کرد نه وه ی، لای خوا ئاوا یه که فه رمویان، هه ره وه ته، دوره په ری زگر تنی ته سه ووف له مالی دنیا وه بو ته م بابه ته یه.

جا هه ره وه کو و تمان بو زāl بون به سه ر خواستی ده رون دا، خه بات و ره نه ج و تیکۆشان پێویسته، پێغه مبه ری گه وه درودی خوی له سه ر، «له غه زوه ییک» گه رایه وه، فه رموی واله جهیادی به چوک گه رایه وه، باده س که یین به جهیادی گه وه، لی یان پرس ی ته ی په پام به ری خودا جهیادی گه وه کامه تا؟ فه رمویان جهیاد له گه ل نه فسا، واته به ره ره کانی له گه ل داخوازی نا په سه ندی ده رونا: «وَأَنْ لِّسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَمَى» ئیسته به باشی روون بو یه وه که به ره ره کانی له گه ل نه فسا واته «موجه ده وه بو پاک کرد نه وه ی ده رون، «ته زکیه ی نه فس»، وه هه لپه نه کردن و خۆ نه کوشتن بو یه ده س هینانی سامان و پله و پایه ی دنیا یی، وه ده رکردنی خۆش و یستنی دنیا له ده رونا، وه تیکۆشان بو جی گیر کردنی هه ستی چا که له ده رونا له جیگه ی هه ستی که چه ویدا، که له ری ره وی ته سه ووف دا، گرنگو بناغه یین، وه کراونه ته یه کی له لقه گرنکه کانی ته م ری ره وه، له سه رچاوه ی قور ئانه وه هه ل ته قو لی، وه له قور ئانه وه وه رگراون، ته وه ش بزانی له م با سه دا ته نها و یستیان پێشان بده یین، که موجه ده وه ته زکیه ی نه فس، وه خۆ نه کوشتن بو دنیا، لادان نه له قور ئان، وه باس کردنی چۆنیه تی ته زکیه ی نه فس، له ئاینده دا له کاتی باسی نه فس وه ته زکیه دا باس ته که یین.

له باره ی ته وه وه ته زکیه ی نه فسه وه، باسان کرد، وایسته ش له باره ی «ذیکره وه «قذلب» وه «نه قوا» وه ته کو لینه وه، تاروونی که ی نه وه بزاین چۆن ته مانه ش هه ر له قور ئانه وه سه رچاوه ته گرن، وه ته سه ووف خۆی شتیکی تازه ی نه هاورد وه ته ناوی ئاینی ئیسلامه وه.

له پێشا ته یی بلێن که وشه ی «ذیکره له عه ره ییدا زیاتر له واتایه کی هه به، وه

له قورئانی پیرۆزدا ووشەى «ذیکر» به واتای جۆراوجۆر، پتر له سه دهویه نجا جار هاتوه، به کى له واتا کافى «ذیکر»، به مه عنای قورئان، وه ههروه ها کتیبه ئاسانه کافى تریش هاتوه. بۆ نمونه سه بارهت به قورئان ته فه رمى، «إِنَّا نَحْنُ نُذَكِّرُ وَإِنَّا لَهُ لُحَافُظُونَ» واته «قورئان ئیمه ناردومانه وه خویمان ته پیا ریزین» یان ته فه رمى «وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ»، واته، قورئان ناموزگار ییکه بۆ هه موى جیهانیان «وَأَنزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ»،

لێره شا دیاره مه به ست له ووشەى ذیکر هه ر قورئانه وه ته فه رمى، ته ی په یامبه ر ئیمه قورئاغان ره وانه کردوه بۆتو، که تۆش به هوى تهو ده ستور و راهنا یانه وه که وان له قورئانا ری پێشاندهرى موسولمانان ییت به لکو نه وانیش بیرى له و ده ستورانه بکه نه وه و ریگه ی ئیسلام به ر نه ده ن.

ههروه ها چهن ئایه تی تریش، وه ذیکر به واتای نوێزیش هاتوه، که ته فه رمى «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ»، واته ته ی موسولمانانی خاوه ن با وه ر ته گه ر له رۆژى جومعه دا بانگ کران بۆ نوێزى جومعه، ده س له مامه له و کار هه ل گرن وه برون به لای جومعه که تانه وه تهو چا که تره بۆتان ته گه ر به تانزانایى، ئیتر ته مه لێره دا زۆر باش دیاره که مه به ست له ذیکر نوێزه، جاله زۆر شوێنى تری قورئانیشا، ذیکر به واتای ناو بردن و یاد کردن هاتوه که تهو یان مه به سته که ی ئیمه به، له ته سه و و ف دا، ههروه کو و تمان له پێشان و توویره ی په شپان بونه وه له لاری گرتن ته که و یته ده رونه وه، وه ده رون لۆمه و سه رزه نشقی پیاو ته کات، وه پاش تهو که لکه له ی «تهو به»، واته ده س هه ل گرتن دینه پێشه وه، پاشان به ره ره کانی وه دزایه تیه له گه ل خواستی ناپه سه ندی ده رونا، جا ته م ده رونه به پارمه تی چ هه یزیکه که ته توانی ئاره زوی ناپه سه ند له ناو خو یا ده رکات؟ وه ده رمانی تهو سه ده ها ده رده ی که با سه ان کردن، وه کو «حه سه ده» وه خو به زل زانین، وه «خو کوشتن و خه لک تازاردان بۆ کو کردنه وه ی مال و سامانی زۆر، وه سه دان هه سقی ناپه سه ندی ده رون...» وه به چى ته کرى که دل دانه رکیت...؟

وه لām...، به یادی خودا...، به ناوی خودا...، وه کو که خوا خو ی ته فه رمییت «الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» ته وانه ی که ئهانیان هاوردوه، وه دلیان به یادی خوا دانه مرکیت وه ئارام ته گریت، به لى، به ناو بردن خودا وه به یاد کردنی تهو دلی خاوه ن با وه ران دانه مرکیت وه ئوقره ته گریت،

مه بهست ئه وه ته خوا پێی خوشه بهنده کانی هه میسه یادی بکه و ناوی به و لێ
 غافل نه بن، وه هه رچی زۆر تر ناوی به و یادی بکه و خودا زۆر تر پێی خوشه،
 وه پاداشیان ئه داته وه، وه یادیان چاک تر نه کات، له به ره ئه وه ته که ته سه ووفیش ئه م
 رێگایه مان پێشان ئه دات بۆ پالێ کردنه وه ی دهر و و به بۆره زامه ندی خوا، بۆگه یشتن
 به پایه ی دره و شان وه ی نوری خودا له دهر و و و له ئاکاما گه یشتن به پایه ی «یهقین» واته
 باوه ری ئی چه نوچۆن.

له پاشان سه باره ت به چۆنه تی ئه م ذیکره به پێی ری ره و ی ته سه ووف
 باس ئه که بن، وه ئیسته ده ستێک ئه کیشین بۆ باسی «قهلب» وه «تقوی» تا بزانی ئه م
 دوو شته یش که له گۆره پانی ته سه ووف دا ئه که و نه به رچاو، تاج پراده له گه ل
 ده ستوری قورئاندا یه ل ئه گره وه.

ووشه ی ته قوا به کوردی ئه یته خو پاراستن، یان پارێزکاری، به لām له ئانی
 ئیسلام دا ئه م ووشه یه جێگایه کی به رزی هه یه وه زۆر به ربلاوه، به چه شتێک که
 به ئی ته قوا هه موی ئاین و باوه ر دانه مه رزا وه، مرو ئی ئی ته قوا ناتوانی یته ریزی موسلمان
 راسته قینه وه

ئیمه باسی سی ته قوامان زو تر کرد وه و ته وه ی پی ناوی، به لām ئه ئی بزانی که
 ته قوا زۆر به ی ته سه ووف ئه گریته وه، وه کو وه رع، زوهد، ده رکردنی ئاره زوی هه مو
 ره و شتێکی ناپه سه ند له دهر و و و، «نه هی له مونکمه» وه هه ل نه سان به مه رکاری که خوا
 پێی ناخو ش ییت، که واته ئه م ووشه ی ته قوا یه که سوفیه کان کرد و یانه ته به ردی بناغه ی
 ری ره وه که یان، له کانگه ی قورئانه وه هه ل قولاوه.

خوا ی گه و ره ئه فه رمی، «وَاتَّقُوا اللَّهَ وَیُعَلِّمَکُمُ اللَّهُ»، واته، به و چه شته ی خوا پێی چاکه
 خو ئان یارین خوا خو ی زانیاری ته خاته دهر و و تانه وه، یان دهر و و تان به نوری زانیاری
 رو و ئه کاته وه. بێگومان، هه مو زانیاری کی چاکو به که لک، که زانیاری خوا ناسی
 واته پێشی هه مویانه وه. هه و ره ها ئه فه رمون «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ»
 خوا ی گه و ره ئه فه رمی «إِنَّ خَيْرَ الْإِمَامِ الْقَوِيُّ» واته چاکترین تۆشه یارێزکاری یه، جا،
 ته قوا ته نها به ئاشکرا، واته، به کرد وه ی «ظاهر»، ناکریت به لکو مرو ئی ئه ئی
 له دهر و و نیشا پارێزکاری یته وه کاریکی لی ییت که به دلێش ویستی ناره وای نه ییت،
 خوا سه باره ت به و که سانه ئه فه رمی «أُولَئِكَ الَّذِينَ إِمْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَلِلَّهِ هُمْ مَغْفِرَةٌ وَآجُرٌ

عَظِيمٌ، لِّبَرِّهِ دَا بَاسِ بَاسِي تَاقِي كَرْدَنَهَوِي دَلَه، هَهَرَوَهَا تَهْفَهَرْمُون «وَمَنْ يُعْظِمِ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» دُوبَارَه بَاسِ هَهَرَبَاسِي تَهْقَوَای دَلَه.

بِهَكُورْتِي تَهْوَهَنده خَوَای گَهَوَرَه بَه ده سَتُور وه فَهَرْمَان، فَهَرْمَانِيَان دَاوه بُو پارِيزْكَاري كه نوسينه وهی تَهوئايه تانه لهوزهی تَهْم كُورْتَه بَاسَه دَا نِه بَه لَكُو خَوَی پَيُوسِنِي بَه كَتِييَكِه، بُو تَمُونَه، «وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ» «وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ» «فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ» «وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» «اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ» تَه مَانَه هَه مَوِي فَهَرْمَان وَده سَتُورَه وه مَوسُولَان لَه سَه رِيه تِي تَه نَجَامِي بَدَات وَ جِي بَه جِي بَكَات، هَه رَوَه كُور تَمَان خَوَای گَهَوَرَه چَا كُتَرِن تَوَشَهِي دُورِوَزِي بَه تَه قَوَا دَانَاوه، وه تَهيش فَهَرْمِي «وَلِبَاسُ الْقَوَى ذَلِكَ خَيْرٌ» وَتَه چَا كُتَرِن بَه رَغَك، يَان چَا كُتَرِن عَهيب پُوش، وه شَتَبَك كه مَرُوفِي پِي بَرَا زِي تَه وه، تَه قَوَايه، يَان تَه فَهَرْمُون «اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى» يَان تَه فَهَرْمِي «وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى» يَان «وَأَنْ تَقُومُوا أَقْرَبُ لِلتَّقْوَى» كه وَتَه تَهو تَه قَوَايهِي كه رِي رَه وي تَه صَه وُوف تَه يَكَا تَه تَامَان جِي كِي سَه رَه وه، هَه لَبَرَا رَه وي خَوَی، تَه وِيش هَه رَه لَه قُور تَانَه وه سَه رَچَا وه تَه گَرِيَت، وه قُور تَانِي پِي رُوز، هَه م فَهَرْمَان تَه دَات بُو تَه وهِي كه مَوسُولَانَان پارِيزْكَارِبِن وه هَه م سَتَايشِي پارِيزْكَاري وَ پارِيزْكَاران تَه كَات، وه هَه م دَا دَگَه رِي وَ بَه خَشِينِو چَا وِپُوشِي، وه هَه مِو چَا كه يِيَك بَه بَه شِي لَه تَه قَوَا تَه دَاتَه قَه لَه م، وه هَه م بُو مَان دَه رَه تَخَات كه تَه قَوَا نَاقِي تَه نَهَا رَه وَآلَه تِي يِيَت، بَه لَكُو تَه يِيَت مَرُوف لَه دَلِي شَه وه پارِيزْكَار يِيَت، وه تِي كُوشِيَت بُو تَه وهِي تَه نَانَه ت نِيَا زِي پَرِيَا رِي چَه وِيش، لَه دَه رُونِي خَوَا جِي تَه كَاتَه وه. وه خَوَا خَوِيشِي تَهو مَوَزْدَه يَه تَه دَا بَه پارِيزْكَاران، كه خَوَا لَا يَنگَرِي تَه وَتَه وه وَآلَه تَه كِيَانَا، كه تَه فَهَرْمِي «إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا» بَه كُورْتِي، بَاسِي پارِيزْكَاري وَ پارِيزْكَاران وه فَهَرْمَان بَه، پارِيزْكَاري كَرْدَن وَ سَتَايشِي پارِيزْكَاران، لَه تَزِي كَهِي دُوصَه د شُوبِن لَه قُور تَانَا هَاتَه.

ئِي سَتَه دِييَنَه سَه رَبَاسِي دِي نَه مَوِي دَه رُون وه سَه رَچَا وهِي هَه سَتِي چَا كه وَخَرَا پَه وه تَا زَمُونَكَهِي گُورَه پَانِي تَه سَه وُوف، وه بَه رَدِي «مَه حَه كِي» نَاسِي نِي مَرُوف وَ پَه وَ پَا يَهِي تَهو، لَه دَه وِلَه تِي جِي پَانِي، مَه عَه وَي دَا، تَهو شُوبِنَهِي كه تَه كَرِي يِيَتَه! مَه نَزَلِي نَوَرِي خَوَا، وه هَه وَارَكَهِي رَه حَه مَنِي تَهو، يَاخُو يِيَتَه گَالَتَهِي دَه سَتِي نَه فُسُوشَه يَتَان، كه تَه وِيش «قَه لَب» وَ تَه «دَلَه» وه تَه مَانَه وَي بَزَانِن، تَا يَا «قَه لَب»، كه يَه كَه م هَه نَگَا وَي تَه سَه وُوف تِي كُوشَانَه بُو گَسَك دَان وَ پَال كَرْدَنَه وهِي، خَوَا يَه گَه وَرَه لَه قُور تَانَا چُون وه بَه چِي نَاوِي

ئەبات، وە ئایا ئەودەستورانە لە گەڵ ڕێزەوی تەسەووف دا بەک ئەگرنەو یام نا؟
 ھەر وەکو سەبارەت بە باسە کانی تر، وەکو تەوبە و نەفس وە تەزکیە و نەفس وە تەقوا
 و تمان، کە پتر لە دەھا شوێنا لە قورئانا ھاتون، سەبارەت بە «قەلب» یش
 ھەربە وجوہیە وە لە نووسین ناییت، بی گومان قەلب وشە یێکی عەرەبی یە وە پتر لە بەک
 واتای ھەبە، کە یەکیکیان ئەو پارچە گۆشتیە و لە سینە ی مروفا وە وەکو دینە موی
 لەشی گیان دارانە، ھەر وەھا بە ناوە راستی شتیش ئەوتری، وە ھەر وەھا بە ناوەندی
 ھەستی «عاطفی» وە «ئینسانی»، وە بە ناوەندی ھەموو باریکی چاکو خراپی دەرونی
 ئەویژێ، جادیارە لە قورئانا کە باسی قەلبی، واتە دلی، مروفا ئەکات، بەو واتای
 ھەستی دەرونی و فەرماندەرایەتی چاکو خراپە یە ئەوتری، بی گومان کاتی کە
 تەسەووفیش باس لە «دل» ئەکات ھەرمە بەست ئەو دلە یە، کە لە قورئانا ھاتو،
 وە ھەر بەو واتایەش کە لە قورئانا مە بەستە.

لە قورئان دا دلی نەخۆش ھەبەو دلی ساغوسە ییش. لە تەسەووفیش دا ھەر وایە
 خوانە فەرمی «قَطَمْعُ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ» یان ئە فەرمی «لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فَتْنَةً لِّلَّذِينَ فِي
 قُلُوبِهِم مَّرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ». وە لە ھەوت شوێنی تری قورئانا ووشە ی «فِي قُلُوبِهِم مَّرَضٌ»
 ھاتو، وە ھەموو ئەو نەخۆشیانەش کە باسیان ھاتو، نەخۆشی مەعنەوین، وە بە
 «مەجازی ئەتوانین بڵین نەخۆش، ئەک بە راستی نەخۆشی تەبەیی «سورشتی» بن،
 خوانە فەرمی «كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ» واتە دلیان ژەنگک دای پۆشیو، دیارە کە دلی
 گۆشتین ژەنگک نای گرت، وە ھەر ئەودە مەعنەو یە تە ژەنگی گوناو و کە چرەوی
 ئەیگریت، ئە فەرمی «فَإِنَّهُمْ أَمُّ قَلْبُهُ» واتە، دلی گوناو کارە، بە کورتی بەشی چەونی و
 نەخۆشی وە سەر زەنش کرای دلی زۆرە، وەکو ئەو ی کە ئە فەرمی «... يَطْمَعُ اللَّهُ عَلَى
 كُلِّ قَلْبٍ مُّتَكَبِّرٍ جَبَّارٌ» یان «هُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا» یان «أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ
 قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا، فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي
 الصُّدُورِ» ئایا ئایەت لە مەرونا کتر ھەبە بۆ ئەو ی، کە دل ئەکری، بە ھۆی
 لە رێی خوا لا دانەو، کوێرایی داییت، بە لام، بە ھۆی گرتە بەری رینگە ی راستی
 خواناسی یەو ئەکری بێتە خواو بە صیرەت، واتە، چاوی دلی بکرتەو ۹۹ ئەگینا
 ئەگەر چاوی «مەعنەو ی» نەنی دل چاوی لە کو ی بو نا کو ی ریت؟ یان ئە فەرمی «أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ
 الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا؟» ئایا نای لە قورئان وردبەو و لێی تی بگەن؟، یان درگای
 ناو زو ھەستی چاکو خراپە لێک دانەو ی دەرویان داخراو؟، یان، کە ئە فەرمی

«قُلُوبُهُمْ مَّنْكَرَةٌ» «لَا هَيْبَةَ قُلُوبِهِمْ/خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ»، وه زۆر ئایهتی تریش، هه سه بارهت به لومه و سه رزه نشی دلی لارو چهوت، وه سه ركهش ولاړی گرههیه كه به پی ناسی «صیغهتی» جوړاوجوړ خوای گه ووه باسی كردون، پی ناسی نه شیواو، نه وهش بزانی كه خوای گه ووه دهرون وچا كه وخرابه كانی تری دهرونیشی له ژر ناوی ترا باس كردوه، وكو «صدر» كه نه ویش به شیوه ییكي «مه جاز» هاتوه، وه مه بهست له ووه صدره، «سنگ»، هه ردهرونی مروقه، وه كو «أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ»، یان «وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ» یان، «رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي»، یان «وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ» یان «عَلَيْكُمْ بِذَاتِ الصُّدُورِ» كه له زورشوینی قورثانا هاتوه، یان، به پیچه وانهی ته وواتانه وه، وه كو «يَحْمِلُ صَلْتَهُ ضِيقًا حَرَجًا»، وه هی تریش، جامه بهست له تی هه لکیشی وشه ی صدر، ته وه ته له گوفتاری، گه ووه پیاوایی ته صه ووف دا وشه ی «صدر» واته «سنگ»، یان دهرون، وه نه خوشتی و چاکی و کرانه ووه داخرانی سنگ باس کراوه هه ووه كو كه باسی دل کراوه، مه بهست ته وه ته كه نه ویش هه له قورثانه ووه سه رچاوه ی گرتوه.

جادینه وه سه ر ئه وئایه تانه ی كه ستایشیان له دل ودهرونی باش كردوه، وه نه ویش هه بۆمان ده رته خات كه رپړه وی ته سه ووفیش هه رشوینی ته و رپچكه یه كه ووتوه و لای نه داوه و، به لكو ده ق به ده ق له گهل ته وده ستورانده دا ده ردیت و سه رناكات. «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» «إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» ته سه نه به ربك پیچه وانه ی دل نه خوشه كه یه «مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ» منیب، به پاریزكار وه به خوا به رست ته وتری، یان «الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» لیره دا هه م باسی دلی دلیا ته كات و هه م ده رته خات كه ذبکرو یادی خودا ته بیته هوی دلیایی دهرون، له ولاره ته ی فه رمو «أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا» وه سه رزه نشی ته و غافل بون له ذبکره ته كات.

یان «كُتِبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانُ»، یان ته فه رمی «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» موسولمانی خواوه ن باوه ر به وانه ته لین كه ناوی خوا یان لا دا بیریت، له دله وه ته ترسن له خودا، به م چه شنه، روون بووه وه، تاج پراده «دل» په یوه ندی راسته وخوی به چوینه تی په ووه رده ی مروقه وه هه یه، وه چوون دل بریتی به له وشته ی كه ته کریت به هوی پاك كردنیه وه مروف له خوا نريك بیته وه، وه به هوی خاوین نه كردنیه وه، خواوه نه كه ی له په حمه تی خوا دوركه ویتته وه.

جا ئیمه لهباسه کائمانا ته نهها دهسمان بۆنایه تهکان راکیشا ئهگینا فهرموده یه یامبهری گهوره وهگهوره پیاوانی ئاینی ئیسلام. سه بارهت بههه موی باسهکان ئهوهنده زۆره ههرخویان چه نندین کتیی گهوره یان ئهوی، وه بۆ پیاوان هینان بهباس دهس بۆئه وهرموده یه یامبهره رانه کیشین که ئه فهرمی «قَلْبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ الرَّحْمَنِ» واته دلی موسولمانی خاوهن باوهر مه ئه ندی خوی گهوره به.

ئهمه شته سه رهك و بناغه یه کانی ته سه ووف بون، وه سه بارهت بههه موی مه بهسته ورده کانی تریش، واته ئه و وشه و مه به ستانه ی که وان به سه ری زوانی سو فیه کانه وه هه موی پشتی به قورئان و دهستوری خودا وه به ستوه، وه کو وشه ی «الصّادِقین والصّادقات القانتین والقانتات، والتائبین والتائبات، والخاشعین والخاشعات، والسّاجدين والسّاجدات».

وه ههروه ها «الموقنین، المخلصین، المحسنین، الخبتین، العابدین، المتوكلین، المتقين، الأبرار، المقربین، والمصطفین الأخیار» ئه م وشانه هه مویان به پئی جی وشوینی خویان، له ته سه ووف وه مه قاماتی ته سه ووف، وه وێزه ی ته سه ووف دا هاتون، هه مویان له قورئانی پیرۆزه وه سه رجا وه ئه گرن و هیه چکامی دهس هه ل بهس نیه و، ته سه ووف له خویه وه نه ی هاوردونه ته کایه وه.

ئه و پر سياره ی که نۆره ی وه لام دانه وه ی گه یشتوه ئه وه ته که ئه لی، ری پره ی ته سه ووف چی یه، وه چۆن په پره ی لی بکه ین؟.

به ره هه موشتیک دوباره ی ئه که مه وه، له مه ولای ئه م کتیه، ئیتر بۆکه سانیکه، که هه م باوه ریان به ئاینی ئیسلام هه یه، وه هه م پر پره ی ته سه ووفیان لاپه سه ندو به که لکه.

ئهمه ش به و بۆنه وه یه، ئه وه ی له توانا ما بویت بۆ سه مانندی ئه و دو مه بهسته کردومه ته کار، له به ره وه، ئه وه ی باوه ری بو، یان باوه ری په یدا کردوه واته توانی شوینی باسه که هه لکات وله سه ری پروات، وه ئه وه ش وانیه، ئیتر له مه ولا بابهی ئه وی تیانیه، جگه ئه وه ش باسی ئیمه سه بارهت به «ته سه ووفی ئیسلامی» یه، چونکه له باره ی ته سه ووفه کانی تریشه وه باسان کردو، ته سه ووفی ئیسلامی مان له وان جوی کرده وه، که واته، ئه و ته سه ووفه ی که له مه ولا له باره ی چه نو چۆنیه وه، ئه دویم، «ته سه ووفی ئیسلامی» به ری پره ی ته سه ووفی ئیسلامی چی یه؟ وه چۆن په پره ی لی بکه ین؟

وێلام: لەسەرەتای ئەم باسەدا لەبارەی ئەوەوە کە تەسەوووف چی بە زۆرمان
باس کرد، وە دەس نیشانمان بۆ گۆفتاری زۆرێک لە گەورە پیاوانی ڕێ پەرەوی تەسەوووف
کرد، وە بۆمان دەرکەوت کە پێناس بۆ تەسەوووف لەرا دەدرە، بۆمان دەرکەوت
هەریەکە لە گەورە پیاوانی تەسەوووف لەروانگەی تایبەتی خۆیانەووە تەسەوووفیان
بە ئێمە ناساندووە، بەلام هەموو سەرچاوەکانی تەسەوووف ناسیی، لەبریشتا
یەك ئەگرنەووە کە لە راستیەکی تەسەوووفیش جگە ئەووە هێچێ تر نیە، وە ئەووە کڕۆک و
کا کڵەو گیانی تەسەوووفە.

و ئەکری بڵین پێناسەکانی گەورە پیاوانی ڕێگەی تەسەوووف بۆیە جۆراوجۆرن،
چونکە لە راستیەکیەدا، دەس نیشان کردنە بۆ «حالت» یان «مەقام» ی کە لەوکاتەدا
ئەوانی تیا بوە، یان هێ دەس کەوتیکی تایبەتی «مەعنەوی» هەریەکە لەو گەورە پیاوانە،
بەجۆریکی دیکەش ئەکری بڵین، چونکە باخی زانیاری تەسەوووف باخیکی زۆر گەورەوێ
پایانە، وە رازراوە ئەووە بە هەزاران جۆر میوەی «مەعنەوی»، فەرمودە هەریەکە
لەو گەورە پیاوانە، باسی میوەییکە کە خۆی خواردووەتی، وە باسی گۆلێکە کە خۆی
بۆنی کردووە، یان دیمەنێکە کە لە جیهانی «موشاھەدە» و «موراقەبەدا» خۆی دیووەتی،
جاوتمان، ئاکامی هەموو ئەو پێناسانە، وە ئامانجی هەمویان، لە ئاکامی یەك ئەگرنەووە
هەموو وەکو باراتیکن، لە هەڵمی دەریای ئی بن و کەناری «مەعریفەت و حیکمەتی»
خواناسی هەلساون، وە باخی پەرەری تەسەوووفیان پێ تیرتاو ئەیت، هەموو
گەورە پیاوانی شارێگە تەسەوووف لەم باوەردا یەك ئەگرنەووە، کە، تەسەوووف،
هەول و تیکۆشانیکی مەردانە، مەروۇ موسوڵانە، بە پێی ڕەوش و ڕێگەی تایبەتی
تەسەوووف، لە ڕێی بەجی هێنانی فەرمانی خودای گەورەدا، بە پەرەوی کردنیکی
موبەمو لە شەرع، واتە لە دەستورەکانی قورئانی پیرۆز، وە سوننەتی پیغمبەری گەورە
«ڕوودی خۆی لەسەر»، بە ئاشکرا و نەپێ، واتە بە لەشو بە گیان، بە دەرو بە دەرون،
و ئەم جۆرە پەرەوی بە کە لە قورئان بە «تەقوا» ناوبراوە ئەو ئەندە گرنگۆ سەختە، تەنها
کاری کە لە مەردان و گەورە پیاوانە، واتە «خەواص»، و ئەم تیکۆشانەش هەروەکو
زوتروتم، بۆگە یشتن بە دوو ئاوانی گرنگ، بە کەم بە دەست هێنانی پەرەمانەندی خوا،
دوو هەم: گەشتن بە پەلە «عین الیقین» یان «حق الیقین»، واتە باوەری تەواو، بە دیتن،
یان بە چەشتن، وە هەست پێ کردنی دەرونی، ئەویش لە ڕێگەی پاك کردنەووە
دەروونەووە لە ویستو نیازی هەموو ڕەوشیکی ناپەسەند، وە پازاندنەووە دەروون بە

هه‌م‌په‌ره‌وشی‌کی په‌سه‌ند. تاوه‌کودل ئه‌بیته ماواو نشینی‌گه‌ی نوری‌خودا. وه دلی م‌روقی سو‌فی به‌نوری خودا رووناك ئه‌بیته‌وه.

له‌ئا‌کاما که دل وای لی‌هات، ئه‌گاته، یه‌قین، وه‌که‌سی که‌دلی به‌نوری خودا رازابه‌وه، دیاره که‌خوا له‌و رازی‌یه، وه‌که‌سی‌کی‌ش که‌خوا لی‌رازی‌بو، ده‌رگای خوش‌به‌ختی و کامه‌رانی جاویدانه‌ی لی‌کراوه‌ته‌وه. که‌سی‌ک که‌نوری خودا دلی رووناك کرده‌وه ئیتر جگه‌له‌خوا که‌س ناپه‌رستی‌ت و ئه‌گاته پایه‌ی «ئ‌ی‌حسان» که‌یه‌کی‌که له‌وپایانه‌ی که‌ سو‌فی‌یه‌کان، ئه‌ی‌گه‌نی، په‌یام‌به‌ری‌گه‌وره «درو‌دی‌خوا‌ی‌له‌سه‌رنی» ئه‌فه‌رمی، «ال‌احسان ان‌تعبد الله کانک ترا، فان لم تکن تراه فانه یراک»، گومان‌ی تیانیه سو‌فی راسته‌قینه، ته‌نها به‌را‌ده‌ی چ‌رکه‌یی‌ک، وه‌یان چاوت‌رو‌کا‌نی‌ک، خوا‌ی له‌یادنا‌چ‌یت‌وه خوا‌گوم نا‌کات، که‌واته پی‌گومان پله‌ی «ئ‌ی‌حسان» یه‌کی‌که له‌پله‌ی سو‌فی‌یه‌کان، ئه‌بی لی‌ره‌دا مه‌به‌ستی‌ک روون که‌ینه‌وه، ئه‌ویش ئه‌وه‌ته، کاتی که‌ئیمه ئه‌لین سو‌فی، مه‌به‌ستان ده‌سته‌یی‌کی تاییه‌ت، له‌ په‌په‌ره‌وانی ته‌ریقه‌ته‌کان نیه، به‌ئ‌کو مه‌به‌ستان ئه‌و وشه به‌ریلا‌وه‌یه که‌هه‌م‌وی ئه‌و خوا‌په‌رستانه ئه‌گر‌یت‌وه، که‌ خوا‌په‌رستی‌یه‌که‌یان له‌ شی‌وه‌ی په‌په‌ره‌وی‌کردن له «ظاهیری‌ش‌مرع» ئی‌که‌په‌ری و ئه‌گاته پله‌ی په‌په‌ره‌وی‌کردن له‌شه‌ریعه‌تی ئیسلامی به‌نیی و ئاشکرا، به‌ده‌رو ده‌رون، وه‌ری‌گه‌ی «ئه‌قوا» واته پار‌یز‌کاری وه‌ته‌زکی‌یه‌نه‌فس ئه‌گر‌نه‌به‌ر، ئیتر ئه‌و‌که‌سه، قادری‌یه‌یان نه‌قشبه‌ندی، یان په‌په‌ره‌وی هه‌ر ری‌ره‌وی‌کی‌تری ته‌سه‌ووف، هه‌ریه‌کی‌کن، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر هه‌ر له‌به‌ینی خویو خوا‌ی خوی‌شیا ری‌گه‌ی خواناسی و خوا‌دو‌زی گرت‌بیته‌به‌ر، جا له‌پیشا وتمان، ته‌سه‌ووف برینی‌یه له‌په‌په‌ره‌وی‌کردنی ئاشکرا‌و‌نیی له «ش‌مرع». به‌لام به‌ینی ری‌گه‌ی تاییه‌تی ته‌سه‌ووف، جائیسته لی‌ره‌دا باسی ئه‌و‌ری‌گه‌ تاییه‌ته‌تان بۆ‌ئه‌که‌ین، بی‌گومان بۆ‌هه‌ر «فه‌ن‌نو» زانیاری‌ک، وه‌ستاو ماموستای خوی هه‌یه، وه‌بو هه‌ر ری‌گای‌ک ری‌به‌رو ری‌نوما‌ی شاره‌زای خوی هه‌یه. بۆ‌نمونه، ئه‌وه‌تا بۆ‌خویندنی ئه‌م رو‌زگار‌ه‌مان قوتا‌بخانه‌و ماموستا هه‌یه، وه‌تا ئه‌گه‌یته سه‌ر‌لو‌ت‌که‌ی زانیاری، داب‌و ره‌وش و شی‌وه‌ی تاییه‌تی خویندن و ده‌رس‌وتنه‌وه هه‌یه، ته‌نانه‌ت، چه‌ندین ره‌وشی جیا‌وازی فیک‌کردن و خویندن، له‌ولاتانی جیهان‌دا بوه‌ته باو، که‌واته زانیاری ته‌سه‌ووف‌یش که‌زانیاری‌کی زو‌ر‌گر‌نگ و سه‌خته، خونا‌کری، خوا‌زبازانی، هه‌روا له‌خو‌وه ده‌ستی پی‌یکه‌ن، ته‌نانه‌ت بۆ‌په‌په‌ره‌وی‌کردن له «ظاهیری‌ش‌مرع»، بۆ‌م‌روقی خویننه‌وار‌یش، له‌گه‌ل بونی قورئان و ئه‌و هه‌م‌وه کتیب و سه‌ر‌چاوه‌یه‌دا که‌هه‌یه، هه‌مان

مروڤ هه رپوئستی به ماموستاوه خویندن و به پرسینه، وه باورمه که که سیلک بتوانی به بی ماموستاوه شاره زانی له «قهواییدی عهده بی». یان «فیقهی» ئیسلامی پیداکات، جا نه گهر ته م زانیاری به، زانیاری دهروونی وه ئازمونی بیت، چون به بی ماموستا، یان به بی په پیرهوی کردن له رهوش و رپه یازیکی دیاری کراو نه کری بیینه شاره زاو بسپور وه چون سهری لی ده رکهین وه چون لی تی بگهین، ؟

جا ته بی بزانی که ری رهوی ته سه و فیش له م «قاعیده»، جوی ناکرته وه، وه چونکه زانیاریکی تاییه ته رپه ویکی تاییه تیشی ته بی بی، وه ته م رپه وه خوی زانیکیکه «عیلمیکه» به ناوی «زانیاری ته سه ووف» چ له لای ماموستا وه ری گریت، وه چ خوت له رپه گی خویندن وه «موطاله عمو» بی بشکنی، به لام که گه یشته قوناغی نه نجام دان واته «عمه م» هه رچه ند که له رپه گی خویندن وه شه وه هه مویت خویندن وه به بی شاره زاو ماموستا، باورمه که بگه یته مراز، هه ره کو سه بارهت، به هه مو زانیاریکی تر هه روایه، ئایا دوکتوریک له رپه گی کتیب خویندن وه ته بیته دوکتور؟ هه رچه نه گهر له سه ر کاغز تاقی کرته وه «امتحانی» که یته، وه زور باش وه لام بداته وه، به لام، نه به بی ماموستا له وه هه مو ده رسه نه گات و شاره زان ته بیته وه نه به بی تاقی کردنه وه ش ته توانی له هه مو ره وشیکی پزشکی سه رده رکات و شاره زانیته. که واته زانیاری ته سه ووفیش چونکه زانیاریکی تاییه ته، به تاییهت که زانیو کرده وه به، واته «عیلمو عه م»، نه گهر به وی لی تی بگهیت، ته بی قولی بو هه ل که یته و جا کی بو بکه ی به لاداو که لویه ل و پی ویستیه کانی برینی ته ورپه گاهه ئاماده که یته، وه شاره زاو ری نو مای باش وه ده س خه یته، وه ماموستای بسپور یه پیداکه یته، تابتوانی بگه یته، مه له بندی پیوست، وه هه وارگه ی دلانی رپه گی خواناسی، وه به ئاوات بگه یته، که واته ته سه ووفی ئیسلامی «په پیره وی کردن له رپه گهو ره وشی تاییه تی ته سه ووف».

به لام ئایا نه گهر ماموستاوه رپه رت ده س نه کهوت ته بی ده س هه ل گریت له ئاواتی گه یشتن به مه له بندی ره زای خوا، وه خه لاتی یه قین ؟؟
 ئایا نه کری تهو قه لو دالانه بکه یته ماموستاوه رپه ری رپه گی خوشبه ختی ؟ تهو قه لو دالانه ی که له م رورکاره دا له قه لودال زورترن .
 ئایا نه کری کویر بکه یته شاره زای خوت، له م رپه گه سه خت و پر له مه ترسییه دا ؟

ئایا نهخویندوار کراوه ته ماموستای دهرس و تنهوه ؟ بی گومان نهکراوه و ناش کری،
«هرچهن پریارویه له بهشه کافی داهاتودا سهبارت بهناسینی، وهلی، وه مورشیدی تهواو
باس بکهم، بهلام لیره دا چونکه مه بهسته که پتوبستی ههیه، به پروون کردنهوه ته لیم» باش ترین
هوی نای کردنهوهی «مورشید» واته ماموستای ته سهووف، بریتی به لهوهی سهرنج
بدهی بزانت ئایا تهو مورشیده خوی موبه مو په پیرهوی ته کات له شهریهتی ئیسلام ؟
ئایا تهو مورشیده شارهزای تهواوی له شهریهت ههیه ؟ ته مه دوو تازموئی
سه ره تایی به، چونکه که سێ که خوی «گومرا» وه «وێل» بیت، چون من بکهومه
شونیی که ریگام پیشان بدات ؟ وه که سێ که خوی له بنجوتناوانی ئاین
ناشاره زاییت، چون من شارهزا بکات له ئاین ؟

خوای گهوره سهبارت بهم جوړه که سانه ته فهرمی «اتَمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنسَوْنَ
أَنفُسَكُمْ؟» ئایا ئیوه فهرمانی چا که کردن ته دهن به خه لک وه خوێتان له بیر ته چیته وه ؟
یان ته فهرمی، «بِآيَاتِهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَمْ يَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ؟ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا
مَا لَا تَفْعَلُونَ».

واته، تهی که سانیك که باوه رتان بهخوا ههیه بوچی دهستوری شتیك ته دهن
به مهردوم که خوێتان تهنجامی نادهن، «شتی ته لێن که نایکهن» نازانن تهوه گونا هینکی زور
گهوره به شتیك بلێن به خه لک که خوێتان تهنجامی نادهن.

جا بیگومان شتی وا ههیه، بویه خوای گهوره فهرمویهتی، که واته تهی مرووف
سهیری کردهوهی تهو که سانه بکات، که ناویکیان له خوێیان ناوهو خوێیان به پیاوی
خوا ته دهنه قه لیم وه بهرگ و پۆشاک و شوین و جیگایکیان بوخوێیان تهرخان کردوه،
ته گهر گوفتار و کرداریان یه لک بووه له پری رهوی شهرع وه ته قوا لایان نه دا، وه موبه مو
په پیرهوی سونهتی په یامبه ربون، وه به تهواوی له ریگهی شهرع شاره زایون، تهوه
ته توانن بلێن مورشیدن وه پیشه وان، ته گینا خوێتان له وان چاکترن «ما اتَّخَذَ اللَّهُ وَلِيًّا
جَاهِلًا».

واته خوای گهوره مرووفی نهزان و نهخوینهوار، ناکاته وهلی خوی، ته مه ش
وه نهی بوته وه لی، که نهخوینهوار، نایینه وهلی «ناء»، به لکو بوته وهیه، ته گهر راست
گهیشتیته پایهی «ویلایهت»، خواخوی شارهزای ته کات.
«وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ» ئیوه ریگهی پارێزکاری بگرنه بهر، خوا خوی فیرتان
ته کات، یان خوا خوی ماموستایی تان ته کات.

کهواته هه رته م ئایه ته، وه لأم دهره وهی به شه که ی تری باسه که ماته، جا که ماته،
 وا دامان نا، که سیلک، خواز یاری رینگه ی ته سه ووف بو، وه هه رچی گه را، وه
 کۆلکه شیخ و کۆلکه وه لی تاقی کرده وه، هیچی له و تاقی کردنه وه دا په سه ند نه بو،
 ئه وساکه چی بکات، ؟ لیره دایه هه م دیسان په نا ئه به ی نه وه بهر قورئانی پیروز و اهلوا
 الله و يعلمکم الله، ئه وساکه به یی ئه وه ی که له شه رعا هاتوه، خوا به رستی بکات،
 وه رینگه ی ته قوا بگرته بهر، وه به وچه شه ی که له ری ره وه ی ته سه ووف دا هاتوه
 ده س بکاته ، ذیکره واته ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن، لی گومان خواخوی
 ئه وه بنده یه و یل ناکات، وه خوا له هه مو دلسوزی دلسوزتره وه ، ارحم الراحمین،
 خاوه ن به زه یی به و میهره بان، وه ری پشاندهر هه ر خۆبه تی، واته «هادی»، وه
 یی گومان ئه یحانه سه ری رینگای راست،

ئهو به نده یه ی که به دل بلی وایاک نعبذ وایاک نستعین، اهلهنا الصراط المستقیم واته
 ئیمه تۆنه به رستین وه په ناو پشتیوانان هه رتۆی ده تۆیش بمان خه ره سه ر رینگه ی
 راست، لات واته یی خوای گه وره ئه وه بنده یه ناخاته سه ری رینگای راست، وه
 ریه رو شاره زاینکی بو ناییریت، به لأم ئه مه به یی ئیکۆشانی زۆر، وه به یی له خۆبوردن
 ناکریت، وه ئهو له خۆبوردن و تی کۆشانه ش، هه مان په پره وه ی کردنه له ری ره وه ی
 ته سه ووف، که به ئیکۆشان و خه بات جهاده له گه ل نه فسا به ده س دیت، وه خوای
 گه وره لیره شا جارینکی که ش دل خوشی ئهو به نده یه ئه داته وه، که رینگه ی
 راسته قینه ی خوا به رستی، وه ته قوا، وه جهاد، واته خه بات له گه ل هه ستی ناره وای
 ده روینا ئه کات وه ئه فهرمی، «وَالَّذِينَ جَاهَلُوا لَنَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلًا» واته ئه وه ی بوگه بشتن
 به ئیمه خه بات بکات ئیمه خۆمان ئه یینه ره هه ناو ری پشاندهری بۆ سه ری رینگای
 راست، ئه ور رینگایه ی که خراخوی لای چاکه.

مۆژده یینکی گرنگی تر بو ئیکۆشه رانی رینگه ی خوا دۆستی و خوا دۆزی، ئه وه ته
 که خوای گه وره به په یام به ری خوشه و یست ئه فهرمی، که ئه فهرمی «أَلَمْ أَنْتُمْ تُحِبُّوا اللَّهَ
 فَأَتَيْتُونِي يُحِبِّكُمْ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ».

خوا ئه فهرمی «له ی محمد، بلی به و خه لکه. له گه ر راست ئیوه خواتان خوش له ویت،
 وهرن په پره وه ی له من بکه ن، له گه ر وا بکه ن وا خوایش ئیوه ی خوش له ویت، وه گونا هه شتان
 خوش له ویت، چونکه خوا به خه شه نده یه و میهره بان».

ههروه ها خوای گهوره ئه موژده به داوه بهو بهندانە ی که یادی ئه وه که نه ناوی خوا ئه بهن ، که ئه فه رمی «لَاذْکُرُونِي اَذْکُرْکُمْ» ، واته ئیوه یادی من بکهمن و ناوی من بهرن ، منیش ناوی ئیوه ئه بهم و ئه کهوتنه وه یادم ، بیگومان خوای گهوره که سی له یاد ناچیت ، به نام مه بهست له وه به مروف که له خوشه و یستی دا ناوی خوا دیریت وه بو نزیك بونه وه له خوا به که ناوی خوا ئه بات ، خواش به وجوره یادی ئه وه به نده به ئه کات ناوی ئه بات ، واته «به خوش و یستن» .

له حه دیشی قودسیدا خوا ئه فه رمی «اَلَا جَلِیْسٌ مِّنْ ذَکْرُنِي» واته من ئه به هاونشین ئه وه که سه ی که یادم ئه کات ، بیگومان به رده وام بون له سه ر خوا به ره ستی ، به راده ییکی زۆرتر له ئه نجام دانی فه رزه کان ، ئه ویش هه ر ئه یته هوی نزیك بونه وه له خوای گه وره .

ئه ویش هه ر له حه دیشیکی قودسی دا په یام به ری خوشه و یست «ئوودی خوای له سه ره له زوانی خوای گه وره وه ئه فه رمی «لَا یَزَالُ عَبْدِي یَتَقَرَّبُ اِلَیَّ بِالْاَوْفَلِ ، حَتّٰی اَحْبَهُ» فاذا اَحْبَبْتَهُ کُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي یَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرَهُ الَّذِي یُبْصِرُ بِهِ ، وَیْلَهُ الَّذِي یُطِشُ بِهَا ...»

واته به نده ی من ئه توانی به به رده وام بون له سه ر نوژی «نه وافل» ، واته شه ونوژی وه نوژی زیاده له فه رز ، ئه وه نده نزیك یته وه لیم ، تا وای لی دیت که خوشم بویت ، جا که خوشم و یست من ئه به هوی یستی که پی ئه ییست ، وه هوی دینی که پی ئه ییست ، وه ئه وه ده سه ی که کاری پی ئه کات

مه بهست ئه وه ته ریگای خو نزیك کردنه وه له خوای گه وره ، خوا خوی پیشانی داوین ، ههروه کو ئه ریگایانه ی که باسبان کردن وه ههروه ها وه کو ئه وه ی که ئه فه رمی به په یام به ری گه وره ، «وَأَسْجُدْ وَاقْتَرِبْ» واته کورنوش به ره بو خوا ، وه له ورینگه وه له خوا نزیك به ره وه ، بیگومان ئه م فه رمانه هه موی موسولمانان ئه گریته وه ، وه مه بهست له و کورنوش بردنه ش ، ته نها کورنوش ، واته «سَجْدَهُ» نه ، به لکو مه بهست ، په ره ستشه . به هه مو جوړیک . به تایهت به «نه وافل» زیاده نوژی ، جا لیره دا زۆرباش ده رکهوت که په ره ستش ، وه ته قوا ، وه (جهاد) واته خه بات له دژی هه مو پیناسیکی ناپه سه ندی ده رون ، هه موبان ئه به هوی ئه وه ی که مروف له خوا نزیك یته وه وه خوای خوش بویت و خواش ئه وی خوش بویت و له گونا هوی خوش ییت و ییته ریگاییشاند هری له و خه با ته یا که ئه یکات بو

گه‌پشتن به‌خوا ، هه‌روه‌ها نه‌بێ به‌نده‌ی خوازیاری خواناسی ی ، داوا‌بکات له
خوای گه‌وره ، بۆ ته‌وه‌ی که‌ بیخاته‌ سه‌ر رینگه‌و ، سه‌ری لی نه‌شیویت و وێله‌ نه‌بێ ،
بی گومان خوای گه‌وره‌ داوا کردنی «دوعای» به‌نده‌ی پا‌کو‌خوا‌ینی خو‌ی وه‌رته‌گری ،
چونکه‌ خو‌ی نه‌فه‌رمی «ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» ، واته‌ لیم به‌پارینه‌وه‌ من لی‌تان
وه‌رته‌گرم ، جا نه‌وبه‌نده‌یه‌ی که‌ له‌و نو‌یزۆ په‌رستش وشه‌و نو‌یزانه‌دا ، که‌ هه‌موجاری
له‌ خوا نه‌پارینه‌وه‌و نه‌لی «اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ» ، بی گومان خوا هه‌ر ته‌بخاته‌ سه‌ر
رینگای راست ، چ له‌م دنیا و چ له‌و دنیا ، سا هه‌رچۆن خو‌ی به‌چاکی بزانیته‌ . «رَبَّنَا
عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ أَتَيْنَا» جا نه‌وکه‌سه‌ی که‌ پشتی به‌خوا به‌ست وه‌ داوای ری‌پیشان‌دانی
له‌خوا کرد ، خواش ، هه‌روه‌کو که‌ خو‌ی به‌لینی داوه‌ نه‌وکه‌سه‌ ته‌بخاته‌ سه‌ر رینگه‌ .

وه‌ هه‌ر سه‌باره‌ت به‌و جو‌ره‌ ری‌پیشان‌ دراوانه‌ به‌ که‌ له‌زوانی ته‌وانه‌وه‌ خوا
نه‌فه‌رمی له‌روژی قیامه‌تا له‌سو‌پاسی ته‌و نیعمه‌ته‌دا ته‌لین . «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا ،
وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنَّ هَدَانَا اللَّهُ ...» ، واته‌ سو‌پاس بۆته‌وخوا‌یه‌ی که‌ ئیمه‌ی
خسته‌سه‌ری ته‌م‌رینگا‌چا‌که‌ی که‌ ته‌م‌هه‌م‌ویدا‌شه‌مان پی‌گه‌یشتوه‌ ، وه‌ ته‌گه‌ر
خواخو‌ی ته‌و‌رینگایه‌ی پیشان‌ ته‌داین ، خو‌مان نه‌مان ته‌توانی بکه‌وینه‌ سه‌ری ته‌و
رینگایه‌ .

جابویه‌ ته‌بی م‌رو‌ف هه‌میشه‌ ناگای له‌ خو‌ی‌بیته‌ ، چونکه‌ هه‌رچه‌نده‌ که‌وتی‌نیشه‌
سه‌ر رینگای راست ، به‌لام ته‌گه‌ر هوشیار نه‌بیته‌ وه‌چاوی له‌به‌رپی خو‌ی‌نیته‌ ،
هه‌رسانیک بۆی هه‌یه‌ ، پی هه‌ل‌خ‌لیس‌کی وه‌ هه‌ل‌د‌یر‌یت وه‌ ملی‌ب‌ش‌کیته‌ ، جا هه‌ر
ته‌وه‌ته‌ که‌ له‌قورئانا له‌زوانی ته‌وبه‌نده‌ راست ره‌وانه‌وه‌ ، که‌چاوی «به‌صی‌ره‌ت» یان
رون بو‌ه‌ته‌وه‌ ، وه‌ دل‌بان به‌نوری خوا رونا‌که‌ ، وه‌ له‌خوا ته‌پارینه‌وه‌، نه‌فه‌رمی «رَبَّنَا
لَا تُغْزِ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا ، وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ» خوا‌یا ، دل‌بان
له‌ری‌لامه‌ده‌ ، پاش ته‌وه‌ی که‌ خو‌ت رینگات پیشان‌داوین ، وه‌ له‌لاینی خو‌ته‌وه‌
چا‌که‌مان پی‌به‌خشه‌ چونکه‌ هه‌رتۆ به‌خشه‌نده‌یت .

به‌م‌جو‌ره‌ بۆمان ده‌رته‌که‌و‌یت که‌ سه‌ره‌تای ری‌ره‌وی ته‌سه‌ووف ، ته‌ک‌ری
به‌ه‌وی ری‌به‌رایه‌تی و ماموستایه‌تی شاره‌زایان و ری‌ره‌وانی ته‌و رینگایه‌وه‌
ده‌ست‌پی‌بکه‌یت ، وه‌ته‌گه‌ر شاره‌زای باشت ده‌س‌نه‌که‌وت ، ته‌ک‌ریت به‌پی
ده‌ست‌وو‌ر فه‌رمانی خوای گه‌وره‌ وه‌ په‌یره‌وی کردن له‌ ری‌غو‌نی قورئان و سوننه‌ت ، که‌
بری‌تی‌یه‌ له‌ «ته‌قوا» له‌ «مجاهده» له‌ «ذیکو» له‌ نو‌یزۆی سوننه‌تو زیاد له‌ فه‌رض واته‌ «نوافل»

وه پارانهمو داواکردنی «هیدایهت» له خوای گهوره ، دهستی بکهیت به لکو خواخوی بیته ری غون وری پیشان دهرمان بو ناوی جیهانی خواناسی و خواووسی .

لیره دا به پوښتم زانی دهستی بکیشم بولای مهبستی شه ونوږ ، خوای گهوره بوږه زامه ندی دهر پین سه بارهت بهو به ندانه ی خوی که شه ونوږ «تهجد» ته که نه فهرمی :

«تَجَافَى جُؤُنُهُمُ عَنِ الْمَصَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ» خوای گهوه پاش ره زامه ندی دهر پین له کوږنوش بهران ونوږ که ران ، پاشان ته فهرمی ، شه به ندانه ی من ته نشتیان بیزاره و به رزه بیته وه له پال که وتن ودر پراکشان له ناوی جیگه ی نوښته واته له ناوی نوږنو لیفردو شه کا ، به لکو هه له ته سته وه سهرپی وه دهس ته که نه نوږکردن وه په رستش ، هه له ترسا وه هه بوږمید ، واته «هه له ترسی خوادا وه هه به شوید وه چاره پروالی پاداش له به خسته ندی و مېره بالی خوا» وه لهو سامانه یش که به شان داوڼ ته وایش بهی خه لکی لی ته ده نو ته یه خشن .

به لی ته مانه پری لهو ریځایانه ن ، ته گهر به ندی موسولیان بیان گریته بهر ، تهویه ندیه ته گه یسته خوای گهوره ، له پاشان خوایش خوی ، سا ، یان راسته وخو به نوری «هیدایهت» سهر به رزیان ته کات ، یان ، ته یان داته دهستی به ندی یکی شاره زاو پاکوچاکی خوی ، که ماموستای یان بکات .

ریځه ی دوهمی به خواگه یشتن له پری ږهوی ته سه ووه وه ، بریق یه له وه ی که ریواری ته م ریځایه ، دهسته و داوینی شاره زاینکو ماموستایک بیت ، له شیوازی ته سه ووف دا ، به م ماموستایه ته وتری ، «مورشیده یان «پیر» یان «شیخ» یان «مستاد» یان «ریږه» یان «دهلیل» که هه مویشی هه ریده کشته ، وه هه بوږه واته یه ، تهویش به ماموستایکی شاره زا ته وتری که بیته ری غون وه پری پیشانده ری ریواری تازه کار ، که تهویش پی ته وتری «سالبک» یان «مورید» وه «صوفی» و «دهرویش» تهوایش ، بو ته واته یه هه به کار ته برین ، هه رچه ن به واته ی تریش هاتون ، هه روه کو که پیر وه شیخ وه تهویش واته ی تریان هه یه .

لیره دا مهبسته مان لی کوږینه وه یه له وه ی بزاین له ریځه ی ریږه و مورشیده وه چون ته توانین بگه یڼ به خوا ، واته به «حق البقیه» یان «حق البقیه» ، له پشا باتوزی سه بارهت به چونیه ی ته م مورشیده باس بکه یڼ ، تابزاین به کی ته وتری مورشید ،

پایه ییك وه گهردنهو شاخیکه وه بو شاخو ههوارینکی تازه ئه بیات و ریهی و
شاره زایی ئه کات، ههروه ها له نهخوشی و دهردی سهی دهرونی ی رزگاری
ئه کات و داوده زمانی هه مو ده رده کانی ئه زانی ئه واته «دهردی دهرو» .

ریه ریک خوی شاره زای رینگه نه یی ئه چو ئه من بیکه مه ریه ر؟ ئایا کویر ئه کرته
چاوساغ؟ نه خوینه وار ئه کرته ماموستا؟ ناشاره زای ئه کرته ریه رو به ئه د؟ .

له کتبی «نعت البدایات و توصیف النهایات» دا سه باره ت به دیاری کردنی مورشید،
زوری باس کردوه، والیره دا بو ئه نه تو زینکی ئه نویسن.

«الشَّيْخُ مَنْ عَلَّمَكَ بِقَالِهِ، وَأَهْضَكَ بِحَالِهِ، الشَّيْخُ مَنْ أَفَادَ الطَّالِبَ وَفَتَحَ الْمَطَالِبَ، الشَّيْخُ
مَنْ كَمَلَ فِي ذَاتِهِ وَكَمَلَ بِصِفَاتِهِ، الشَّيْخُ مَنْ إِذَا حَلَّتْ حِرَاهُ وَجَدَتْ بِهِ الْغِنَى عَمَّا سِوَاهُ مِنَ
النَّاسِ، الشَّيْخُ مَنْ يُفِيدُكَ فِي الشَّهَادَةِ وَالْغَيْبِ وَيُظْهِرُ سِرَّكَ بِسِرِّهِ مِنَ الْغَيْبِ...» هته، كه واته
ریه رو، ئه ئی ههروا خوی نه دا به دهسته وه وه نه كه وته شو ئی ههرو «مشيخ وه
مُتَصَوِّفِك» واته «خو به شیخ زان و خو به صوفی زانیک». خوا پایه یی کی به رزی به مروف
داوه، جوانی دروس کردوه، ئاوه زی پی داوه ئاینی بو ئاوه، به ته مای
پاداشی کردوه، خوا خو بو مه لائکه کان درودیان نارده بو سهی پیغه مبه ر
وه پیاو چا کان، «خوا ئه فهرمی»

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ «سوره ی والتین» وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ
فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّا خَلَقْنَا تَفْضِيلًا.
«اسراء، ئایه ئی ۷۰»

وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبَيْنِ، «سوره ی ئیبرا هیم»
وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ «سوره ی النحل»

وَسَخَّرَ لَكُم مَّا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا «سوره ی الجاثیه» ئه مانه هه موی
پیشان ده ری ریزی ئاده می زاده به لای خوا وه جابو مروف ریز له خوی نه گری ئه وه
بو جی مروف له خو رانی بیته نو که رو دوا که وتوی مرو فکی تری وه ک خوی، شایه د
خوی هه زار ئه وه ندی ئه و به لای خوا وه چا کنرو پا کتر بیته، كه واته ئه ئی له
هه ل برا زدن مورشید، وه پیشه وای ته ر یقه تا، زور ورد بین، وه سه برنج ده ر وه لی کوله ر
بین، ئه گینا ئه مه ن وه ره نج مان به فیرۆ ئه روا ت .

که وابو مورشیدی تعریقهت، ئەبێ هەم ماموستا بیست وە هەم دوکتوری دل هەم
ری نما بیست هەم دلسۆز، هەم دەرون پوناک بیست وە هەم دورون ناس، هەم خواناس
بیست، وە هەم شارەزای ڕینگەیی خواناسی، وە پەپرهوی «سوننهتی محمدی».

موریدیش، ئەبێ کەسی بیست وێلی گەیشتن بە هەوارگەیی یەقین، مەجنونی
لەیلێی حەقیقەت بیست، وە گەردەن کەچی ڕینگەیی شەریعەت، ئەبێ بەشویی
کەسیکا بگەرێ دەردی دەرونی دەرمان کات، وە ژەنگی دەرونی پاک کاتەو،
بەشویی شارەزاییکا بگەرێت کە لە ڕینگەیی، پەردرکو دال و پەرزو نزمی، وە پە
قەمچو پێچو پەترسی، جەردەو چەتەیی ئیمان و باوەر، بیپارێزێت، تا ئەبگەییشتە
هەوارگەیی ئاوات، ئاوانی خواناسی و دورون پاکێ، هەوارگەیی «تەزکیەیی نفەسی»،
هەوارگەیی «بایئەتھا النفس المطمئنة أرجعی الی ربک راضیة مرضیة، فادخل فی عبادی وادخلی
جنی».

مورید بە ویستاری ڕینگەیی تەسەووف ئەوتری، کەواتە، مورید ئەگەر بەراستی
موریدی ئەو ڕینگەیی بیست، ئەبێ چاو بگێڕی، ئەبێ لە نزیکەو تادوور بگەرێت تا
دەستی ئەگاتە داوینی مورشیدیکی شارەزا، بەو جۆرەیی کە باسەن کرد، وە
ناساندەمان، جا کە دەستی گەیشتن داوینی کەسیک کە دلی بە لایەو تارامی گرت، وە
مەیل و ئارەزووی خواپەرستی و خواناسی ئەو ڕۆژە ڕۆژ زیادبو، وە لە دل و دەرونەو
هەستی بە گەرمی و بەخۆشی کرد، وە دی کەوا ئەو مورشیدە دەستکاری ی دلی
ئەکات و دوکتوری دەرونە، جا ئەو ساکە یە کە ئەبێ بە دل و گیان، جەلەوی ویستو
ئێرادەیی دەرونی بداتە دەستی، وە خۆی ئامادە کات بۆ پەپرهوی کردن لە ڕی نوامی و
ئاموزگاری یە کانی، لێرەدا هوشدارییکی زۆر گرنگ هەبێ ئەبێ بزانێت «ئەویش
ئەو تە، مورید فەریی کە شەفەر کەرامات نەخوات» بە لکو ئەبێ رەفتار و کرداری مورشید
سەیرکات، ئەگەر ئەو رەفتار و کردارە سەری مووینک لە شەریعەت لای دا، ئەو
مورشیدە «دەس پرە»، وە بۆ مورشید، تەنھا نوێژ و ڕۆژ بەس نیە، بە لکو پەپرهوی
کردن لە «سوننهتی» پەیا مەبەری گەورەش پێویستە، ئەگینا ئەگەر مورشید پەپرهوی
سوننەت نەبو، مورشید نیە، وە کەراماتیشی «استیراجە» کە بە یارمەتی شەیتان
دەست ئەدات، یان وەکو کاری «مورتازە» کانی هیندە، یان بری جار، لە ژیری و
زیرەکی ئەو مورشیدە دەس پرەو ڕوئەدات، یان هی ڕی کەوتە، لە هەموی کتیبە کانی
تەسەووف دا، ئەو هەبێ کە بایەزیدی بەستامی خۆای لی رازی بیست، ئەروات بۆ

دیدهنی که سێک که ناوبانگ و ابو پیاوی 'خوایهو، وهی کامیله، وه ئیرشاد نهکات، که بایهزید چه دیدهنی، جار بکیان دی نهو مورشیده رو بهقیله تنی دهمی فری دا، بایهزید گه رایه وه، ونی، چونکه نه کاره پیچهوانه ی سوننهت بو، ئیتر من بهناوی مورشید وه وهی نایاسم، جائه مه بو ئاموزگاری به، واته نه نانهت تائه و رادیه مورشید نهی پاریزکاریت، چونکی نهوشته ی بو ئیسه مانان، به ههله دائه نری، بو مورشید، وه «وهی کامیل»، به گوناوه دائه نری، نه گهر وانه بو، فرهقی منوئه و چیه،؟ که واته قسه ی ناشیرین کردن و، له قلله ی پیکه نین دانو له پشت مله باسی خه لک کردنو، خو کوشتن بو کوکردنه وهی مال و سامان، وه کرده وهی سوک وه کو خه لکی تر، به تاییهت خو به زل زانین وه لای ژوروی «مه جلیس» ته رخان کردن بو فیسار کهس، وه چه یوان سه برین له بهرینی فیسار شیخ دا، نه واته هه موی، کرده وهی مورشید نین، که واته، نهی نهو موسولمانه ی نه به وی پرواته خدمه تی مورشید بو نه وهی که وهک ماموستاو دوکتورو رانمایک دل و دهرون و بیست و ئیراده ی خوئی پی پسریت، نهی هوشی به خو به وه بیست، که ره نجی به خو رانی نه روات، وه گوم را نه بیست، وه سه ری لی نه شیویت. چونکه نه م شتانه کاری «موریده» نهک مورشید.....

بۆچی؟ چونکه مورشید، به کیکه له م سێ دهسته به.

۱ - مورشیدی راسته قینه :

مورشیدی وایهتی خوشه که ئومعه تی «محمد» هه موی ته به به کهن و، که م تازو ر ڕینگه ی خواناسی بگرنه بهر، که واته قهت نالی به که سێ تو ته به مه که.

۲ - مورشیدی دهس بر :

نه میش له مورشیده راسته قینه که زیاتر پی خوشه خه لکی لی کو بیته وه، گورانی بلی به بالایاو، کاو رو گیسکی بویتریت، وه کۆشکوته لاری بو دروست کات، خه لک، هاتو خوی نه وه نه ی ئاوه زبو، ئاماده بو نه م کا براه به کاته ئاغا و سه ره ره بو خوی، نه م مورشیده له خوانه تر سه ش، بۆچی ئاغا به تی خوی نه کات؟ که واته مورید، خوی نه ی چاوی بیست، وه خوی نه کاته کو یله و به نه ده ی کهس. جا نه م جو ره مورشیده دهس بره ش، دوو دهسته ن،

۱ : خوینه وارو شاره زا، هی وایشیان هیه مه لاجا کیشه، نه مانه زو ر پر مه تر سین، چونکه زو ر دره نگ نه ناسرین، کتبی ته سه ووف نه خوینه وه، وه کرده وهی وایش

ناکەن بە ئاسانی بناسرێن، بەلام باشترین «مەحەللە» وە ترازو بۆ ناسینی ئەمانە، ئەو ئەتە بێئیت، فەرمو ئەمە دلی منو ئەوێش دوکوری ی تۆ، بزانییت چۆن ئەتوانی دەستکاری و دەرونبکات.

ب: نەخوینە واری ناشارە زاکان. بەتایبەت ئەوانە یەکە، شیخیەتە کە یان لە باباپیرانەو بە بەجی ماوە، وە کە لە پورە، ئەوانە زوو ئەناسرێن، وە مەوێ خواناس و خاویست وە مەوێ خوینەوار، هەرگیز خۆی ناخاتە داوی ئەو جۆرە مورشیدانەو، مەگەر ئەمیش وەکو ئەو مورشیدە، بۆ بازاری دەس بێن بگەرێت.

دەستە ی سی هەم:

ئەو کەسانەن کە ناتوانن کەس بگەیننە هەوارگە ی یەقین، بەلام خواوەن وێجاندن، وە ئەیانەوێ ئەنھا «ئەم بەمەروف وە ئەمە ئەمکەر» بکەن. گۆی گرتن بۆ ئامۆزگاری ئەو جۆرە کەسانە زۆر بەکەلکە، بەتایبەت ئەگەر مەلا وەخوینەوار بون، بەلام لێر ئەوانە پێیان ناوتری مورشیدی «مەریقەت» بەلکو هەر مورشیدی «ظاهیری» شەرەن، قانجایان هەبەو زیانیان نیە، بەلام ناتوانن دەردی ئەو کەسانە بچۆن کە وێلن بەشوینی تەسەووف، وە گەشتن بە هەوارگە ی «عین الیقین»، وە سەردەر هاوردن لە حەقیقەت وە کاکلە ی خواناسین، لە پێگە ی «مەعنەوێ» یاتەو.

ئەو ئەوێش بزانی کە هەر سی چوار جۆرە کە ی ئەم بابەتە، لە ولاتی ئێمەدا کە مەترن، بەلکو لە ولاتە ئیسلامی یەکانی ترا، هەم مورشیدی راستەقینە، وە هەم هی دەس بێ زۆرە، وە هەم بابەتی تەسەووف وە بازاری خوا دۆزی و خواناسی زۆر زۆرە.

لێرەدا ترازو و کێشانیکی تر هەبە بۆ هەل سەنگاندن و ناسینی هەر سی چوار جۆرە مورشیدەکان، کە قورئانی پیرۆز و سوننەتی پەيامبەری گەورە بۆ ئێمە ی موسوڵمانان دانایە، کە لە پێگە ی ئەو بەراوردانەو، راست و درۆمان بۆ دەر ئەکەوێت.

ئەو ی بۆ هەموومان رۆن و ئاشکرایە، ئێسان خۆی لە هەموکە سی خوشتر ئەوێت، لە پاشان نەتەو و رۆلە ی خۆی، باوک و دایک، برا و برازا، مام و خال و پورو ئامۆزاو خالۆزاو پورزا، هۆزو عەشیرەت..... هتە. هەر لە سەر ئەم چۆنیەتەش، مەوێ ئەکۆشیت کە شتی باش، لە پێشا بۆخۆی، وە هەروەکو باس کرا، مال و مندال...

خوتان، بیاریژن له ئاگری چه هه نهم، ئەو ئاگری که سوتە مەنە کە ی خەلکەو بەرد... هتە لێره دا دەرکەوت، که سپاردە ی هەموو موسولمانیکی خاوەن ئاوەزە، لەپیشا خۆی بیاریژیت، لەپاشان خیزان و کەسوکاری، ئەم پارێزەش بەچی ئەکریت؟ بە خواپەرستی راستەقینە، هەروەها خۆی گەورە لەسورە ی «شەراە» ئایە ی (۲۱۴) دا بە پیغمبەری گەورە درودی خۆی لەسەر، ئەفەرمی، «وَالَّذِي عَشِيرَتَكَ الْأَقْرَبِينَ وَاتَّخَذَهُ خِزْمَةً نَزِيكَةً كَانَتْ بَتْرَسِيْنَهُو ئاگاداریان کەرەو».

وێ باسی کۆری «نوح» وێ ئێی «لوط» درودی خوا لەسەری هەردوکیان، نمونەییکی گەورەن که خوا لەکەس خوش نایێ بەهۆی خزمایەنیەو، ئەگەر ئەو کەسە چەوێ، دایە لانی بیعاری و چەوێ و خوارێ.

جا هەرچەند مەبەستی رەحم و عافیە هەبە، وێ کۆ باسی کۆری نوح، که لەخوا پارایەو بوێ، وێ خۆی نەگرت، بەلام خوا لۆمە ی کرد، خوا فەرموی «إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ، وَاتَّخَذَ نَارًا، ثُمَّ كَرِهَ وَهْيُكِي بَاش نِه، (مفسر) هەکان، ئەلێن خوا فەرمویەتی بەنوح، ئەم کارەت کارێکی بَاش نِه، پڕنیکیشیان ئەلێن فەرمویەتی کردەوێ کۆرە کەت چالێن، هەروەها سەبارەت بەباوکی حەزەرەتی ئیبراھیم.

بەکۆرتی مەبەست ئەوێ، بۆ ناسینی مورشید، یان ئاموزگاری کەر، ئەبێ سەبەرکەیت بزانیت ئەوێ دەستوری ئەدات بەتۆ بەسەری خۆیو مال و خیزان و خزمان و نزیکانیشیا دەستوری ئەدات، یان نا، ئەگەر وای نەکرد، ئەو مەنە ی پێ ناکریت.

بێگومان هەمووان سەرگۆزەشتی حەزەرەتی عومەر، خۆی لی پرازی بێت ئەزانن، که دەستوری دا داری حەدیان دا لەکۆرە کە ی، وێ لەژێری ئەو لی دانە دا مرد، یەك دوجار عەرزبان کرد حالی کۆرە کەت پەڕیشانە، بەسیەتی بانەواوی نەکەین، فەرموی ئەمە دەستوری خودایە و عومەر ناتوانی خۆی دەستورێک بدات، بەپێچەوانە ی فەرمانی خودا، لەئاکام کۆرە کە ی لەژێری داری «حەددا» مرد، وێ حەزەرەتی عومەر چوێ لای سەری وێ فەرموی، پۆلە، که ئەرویتە حوزوری خوا، بلی و عومەر فەرمانی ئێوێ ئەنجام دا. جائەوێتە باوهری ئەواو وێ «حق البقین».

«لێره دا بە پێوستم زانی مەبەستێک بوون کەمەو، ئەویش ئەوێتە، من لێره دا بەناوی ئاموزگاری کارێک، ئەم باسە نانوسم، بەلکو بەناوی نوسەر، ئەبوسم، چونکە من لەروانگە ی

تەسەووف وخواپەرسەنەو، بۆرم لەخۆم دێنەو، وەهەرگیز خۆم بەشایستەیی ئاموزگاری کردن نازام، وە خۆم زۆر پێویستم بەئاموزگاری هەبە، بەلام بەناوی نوسەرێک، ئەتێم ڕی زەوانی ئەم ڕینگابە وایان فەرموو، ساخوا هەیش بختە سەر ڕینگەیی راست.

جا ئێستە ئەروێنەو سەرباسەکو ئەلێن، پاش ئەم ئازمونی و تاقی کردنەوانە، وە پاش بەدەس هێنای مورشیدو ڕی بەری راستەقینە ئەبێ چێ بکەن؟

ئەوێ کەوێستاری پێگەشتن بیت، ئەرواته خەمەتی ئەو خواوەن نوورە، وە هەرەو کەو شاکردێکی هەرپیشەو کارێک، یان هەرەو کەو قوتایی پۆلی یەکی سەرەتایی، یان، وەکو فەقیکی وێلی زانیاری ئایین، لە ئەلنی ئەلفوینی تەسەووفەو دەس پێ ئەکات، وەچاو ئەبرێتە هەوارگەیی یەقین، یەقینی خواناسیی، هەوارگەیی ئاوانی دەرون وە هەنگاو بەهەنگاویە بەپەلە، وەمەنزل بەمەنزل، ئەو ڕینگا پرمەترسی بە بەیارمەتی و بەلوتف و رانمایی ئەو پیاوی خواپە ئەبرێت، نا ئەگاتە «مەنزلی مەقصود»، جا ئەبێ بزانی کە ئەلفوینی تەسەووف، لە پەلە «تەوێو» واتە پاشگەز وە پەشیمانی، وە بریاری دەس هەل گرتن لەخراپەو، بەردەوام بون لەسەر چاکەو، دەس پێ ئەکات، نا ئەگاتە پایەیی، «بەلقای پاش فەنا» واتە «هەسقی پاش نیستی» «مانی پاش نەمان».

پاش ئەوێ بۆمان دەرکەوت بەکی ئەوتری مورشید، واتە ماموستاو ڕی پێشان دەری ڕی زەوانی تەسەووف، ئێستە ئەروێنەو سەری سەرەتایی بایسە، کە وتمان

«چۆن ئەرێگەیی مورشیدەو ئەتوانین ڕی زەوانی تەسەووف بێرین وە بگەین بەخودا. هەرەو ها ئەپرسین ئایا ئەم خۆخستە بەردەستی دوکتوری دەرونە. ئەروانگەیی ئایەوێ کارێکی شیاور پەسەندە یام نا؟ وە ئایا ئەم مورشیدە واسیطەیی؟ سەبەبە؟ وە سیلەیی؟ چێ یەو چێ پێ ئەکرێت؟»

وەکو لەپێش وتمان: دیارە مورشید بەموسولمانێکی زاناو نورانی و ڕوناک دەرون و شارەزاو دڵسۆزی ئاین وە دڵسۆزی موسولمانان ئەوتری: بەکەسی ئەوتری کەخۆی بەست بەبەست ئەو ڕینگایەیی بریو و لێ شارەزایە. وە لەلای ڕی یەریکی شارەزای ترەو بەمورشیدی ناسراو، جا ئاوا کەسێک هەرگیز خەیانەت لەموسولمانان ناکات: وە دیارە بەدڵودەروێکی کراو و ناوێ لایە پیش واز ئەکات لەوێستاری ڕینگەیی

خواناسی: وه ماموستاییکه له ههموی ماموستایان دلسۆزتر، که واته ویستیاری
 رینگهی تهسه ووف ههروه کو. شاگردیکی پاکو چالاکی ویلی زانیاری، نهرواته
 خزمهتی نهو ریهه وه ئاماده ئه بیته بو ئه نجام دان و به کارهینانی ئامۆزگاری به کانی، وه
 له ریبازی تهسه ووف دا ووشه ییکی نایهت بو ئه م خودانه دهستی مورشیده ههیه، که
 ئه لێن نه یی وه کو «مردوی بهردهستی مردوشور»، که هیچ چه نوچونی له ده می ده رنایی،
 ئاوا به و جوهره خوی بخاته بهردهستی مورشید «کالمیت بین یدی الغاسیل»، ته مهش که ی
 پرووئه دات؟ پاش ته و به کردن له سهردهستی نه و مورشیده، وه خویندنی به ککه م
 «وانه» ی تهسه ووف، له شیوازی تهسه ووف دا به م کاره نهوتری «تهمه سسوک»، واته
 دهس گرتن به «سیلسیه ی» ی ته ریه ته وه، واته دهس گرتن به زه نجریکه وه که هه
 هه لقه ییکی، له پیریک، واته مورشیدیک پیک هاتوه، ناله گاته سهری سهروه ری
 جیهان چه ره تی «محمد» درودی خودای له سه ره وه به و ههش ئه لێن «سیلسیه ی
 ته ریه ته»، واته زه نجریه ی رینگای تهسه ووف: ته م ته مه سسوک، کاری شاگرده،
 واته، سو فی تازه کار، وه به و به ککه م ده رسه نهوتری، «ته لقی ته ریه ته» که
 شیخ خوی، بان نوینه ریکی شیخ که پی نهوتری «خه لقه»، نه نجامی نه ده ن، به کورنی
 ته م ده رسه، «وانه» سه ره تانی به بریتی به له ته و به دادان لای مورشیده وه وه «ته و به»
 کردن لای موریده وه ههروه ها ته علیمی ته ریه ته دادان وه ته علیم وه رگرتنیشی
 پی نهوتری وه ته و بهش له کاتی باسی وشه ی ته و به دا باسی لی وه ته که ی، به لام ته و به
 به کورنی بریتی به، له بریاریکی گرتگی دهس هه ل گرتن له هه موروشیکی ناپه سه ند
 وه دزی ئه یی ئیسلام، و بریاردان له سه ره نه وه ی هه رگیز ته و که سه نهرواته وه سه ری
 کرده وه ی نا شیرین، وه بریاردان له سه ری دووری گرتن له پی ناسی: «صفائی».
 ناپه سه ند، وه هه ول و تیکۆشانه بو وه رگرتنی پی ناسی «صفائی» په سه ند: به وانهش
 نهوتری «صفائی» ردیله، وه ته و صافی «حمیده» که له پاشان ئه وانیشتان پی نه ناسین،
 وه پی ناسی ناپه سه ند، وه کو کینه خۆبه زل زانین به خیلی هتد...

په سه ندیش به پیچه وانه ی ئه وان، ئاره زوی خوشی و سه ره که وتن بو هه مو که س،
 خۆبه زل نه زانین، به لکو خۆبه هیچ زانین، وه به خشین ئه وانه ی ئازاریان داویت
 (عفو) هتد... خرابه کان حسد، حقد، غرور تکبر حبی انتقام، چا که کان وه کو
 عفو، تواضع، نکران الذات کرم، الخ... که له ئاینده دا تابۆمان بکریته ئه یان خه یته
 پروو...

جا، شاگردی تازه تهوبه کردو، جگه تهوبهش فیڤی دهرسی سه‌ره‌تانی چۆنیته
 «ذیکره» واته یادی خواکردن و ناوی خوابردن، نه‌کریت، وه له‌بری ته‌ریقه‌ت دا،
 وه‌کو نه‌قشبه‌ندی به‌کان، چۆنیته (رابطه) «رایته» واته په‌یوه‌ندی روّحی له‌گه‌ل
 ر‌یه‌ردا، به‌مورید ته‌وتریت که ته‌م‌جۆره زانیانه، ته‌گه‌ره‌هاتو باسم کرد له‌به‌شیکی
 تایه‌ت دا، له‌ژر ناویشانی «چۆنیته به‌ریوه‌بردنی یاسای ته‌سه‌ووف دا یاسی لی‌وه‌ته‌که‌ین،
 چونکه به‌جۆره یاسه‌که‌مان ته‌یه‌ته دووباس، ته‌مه‌ی ئیسته، که ته‌سه‌ووف ناسینه، ته‌ویان
 ته‌یه‌ته (به‌سووفیون)، که هه‌ریه‌که‌ی شتیکی جیاوازه،

به‌لی پاش ته‌وه‌ی که تازه شاگردی ری‌ره‌وی ته‌سه‌ووف (وانه‌ی) سه‌ره‌تای
 ده‌ست‌پێ کردنی ته‌سه‌ووف فیڤو، ته‌وسا که ته‌یه‌ته (مورید)، واته خوازیاری
 ری‌ره‌و، به‌لام لی‌ره‌دا زۆر پێویسته ور یاتان که‌مه‌وه که مورشیدی راستودروست ته‌م
 ده‌رسی سه‌ره‌تای ته‌ریقه‌ته، ته‌نها به‌وه‌که‌سانه ته‌لیت، که له‌پیشا زۆر باش له‌تیاو
 ئیسلام، وه له‌چۆنیته فه‌رزه‌کان، شاره‌زایی، وه‌به‌باشی بزانیته ته‌و ئیسلامه‌ی که
 ته‌و شه‌یدای گه‌یشتن به‌کروکو کا‌کله‌و جدوه‌ه‌ره‌که‌به‌تی، چی به‌و چی نه‌، نه‌له
 ته‌وه‌ی، هه‌روه‌کو داگیرکاری ی وه‌ خه‌لک دا‌پر کردنی ته‌م‌زه‌مانه، نیوه‌ی به‌زۆرو
 نیوه‌ی به‌ره‌زا، وه به‌شیکی به‌ روو‌لی‌تان، ته‌وبه‌یان داده‌ن وه‌بیان که‌نه‌ مورید،
 بی‌ته‌وه‌ی ته‌وه‌که‌سه ته‌پ له‌تاینو مه‌ذه‌به‌که‌ی بپیک، چونکه هه‌روه‌کو وتمان
 ته‌سه‌ووف «جهد» واته خه‌بات و تیک‌وشانیکی زۆر سه‌خقی ئایینی به‌بوگه‌یشتن به‌پله‌ی
 خواناسی ته‌واو وه‌ دامرکانی دل به‌ رووناک‌بو‌نه‌وه‌ی به‌نوری خواناسی، نه‌له‌ بو‌ده‌سته‌یه‌سته
 زۆربون و کا‌ورو‌گب‌سک هه‌نه‌ر. به‌لکه‌ بو‌په‌روه‌رده‌کردنی شاگردی دل‌گه‌رم‌وباشه‌ بو‌گه‌یاندنیان
 به‌پایه‌کانی خواناسی، به‌کورتی، هه‌ر چۆن فه‌قی‌یلک، یان شاگردی
 خو‌تندن‌گه‌یلک، له‌پۆلی یه‌که‌می ده‌رس خو‌تندنه‌وه، ده‌س‌پێ ته‌کات، وه‌ ته‌و
 ده‌س‌پێ کردنه‌ی به‌ئومیدو ئاره‌زوو ئاوانی گه‌یشتنه‌ به‌دواپله‌ی خو‌ینه‌واری،
 وه‌پێی خو‌شه‌و تی‌ته‌کو‌شی بیته‌پزشک، یان ته‌ندازیار، یان دوکتورا، وه‌ ته‌گه‌ر له‌وه
 که‌مه‌تر بو‌ دل‌ی دانا‌مرکی، وه‌ له‌به‌ر ناچار ی ده‌س‌نه‌دانه، شاگردانی ر‌یه‌گه‌ی
 ته‌سه‌ووفیش، واته، صوفی، ده‌رویش، مورید، ته‌وانیش ته‌لی بو‌ته‌وه‌ ته‌وبه‌ بکه‌ن،
 وه‌ بو‌نه‌ ته‌و گۆره‌پانه‌وه، بو‌ ته‌وه‌ی بگه‌ن به‌ ئاوات. وه‌ ئاواتیش خواناسینه،
 ته‌ویش، له‌یه‌کی له‌ومه‌قام واته «پلانه» دا به‌ده‌ست دیت که باسیان کردن، وه
 له‌پاشان، له‌کاتی یاسی مه‌قام و حال دا، باسیان ته‌که‌ین، وه‌کو مه‌قامی «صبر، توکل»

وه هی تر: ههروهه ها مورشیدیش هه ره ئه ئی بۆیه مورید وه رگرت، به وئاوا ته وه: وه به و نیاز وه، که یارمه تی بدات تا ته یگه ییته پایه ییك له ویا نه،

جا به ش به حالی مورید: هه ره که سه و، لی ها توئی و توانایی و خه باقی خوی، که خوا: تاج پله و پایه ییکی کردیته به شی، وه خوی تاج راده ییك «لیاقت» و لی ها توئی هه ییت، وه سه باره ت به مورشید وه ری به ریش ته وه ته، ئایا ته و مورشیده تا چ پله ییك له وزه یاییت مورید بیات وه پئی بگه ییته، وه خوی تا کوئی خویندوه و تا کوئی ته توانی به شاگرده کانی دهرس بلیت، چونکه ههروه کو، که ماموستا کان له خویندنی دنیایی و شرعی دا راده و پله یان ههیه، مورشیده کانی ههروه هان، ته نانه ت له نیوانی مورشیدی «کامیل وه موکه مملیش» دا، هی پایه به رزتر وه ل که وتوتر ههیه، وه ته وه تا، له ناوی ده ها هه زار مورشیدی کامیل دا، که له پیاوانیکی، وه کو «به ده وی. وه رفاعی. وه گیلانی، وه نه قشبه ند، وه عه ره ئی، وه هی تر هه ل که وتوه، که واته، هه م مورید، به پئی ناماده ئی و لی ها توئی خوی ده س ته که ویت، وه هه م، مورشیدیش تامورشید. فه رقیان ههیه، وه زور جار مورشیدیك موریدیکی زور لی ها توئی خوی، تا پایه که ی خوی ته بیات و ری ئه ئای ته کات، پاشان ته لی برام من ئیتر نه مه ولا له وزه مانیه، به لکو خوت بتوانی، یان مورشیدیکی شاره زاتر پهیدا کهیت، یان به خه بات وتی کوشانی خوت به ره و زورتر برویت. وه ته مه ش له جیهانی ته سه ووف دا زور رووی داوه وه نمونه ی زوره. وه سه رگوزه شی شاهی نه قشبه ند به کیکه له و نمونه، ته گهر عومریاتی بو له کانی باسی ته م ری ره وه دا ته یگه یینه وه بۆتان.

ههروه کو له جیهانی خویندنی «ظاهر» بشدا پروته دات که زور شاگرد له ماموستا پیشوه کانیان زیاتر ته خوینن، به لام بری ماموستا هه ن، که م وینه و وه به ده گمه ن شاگرد بگانه قوله پئی یان.

که و ابو ده ره که وت، «ته مه سسولک» وه ته وه به کردن وه به ده رویش و صوفی بون، هه ره بۆ ته وه نیه خه لکیکی زور بینه پهیره و، وه نوکه رو به چوکی گه وره پیاویکی ئایینی، به لکو ههروه کو خویندنی دنیایی، ته ویش بۆ چونه مه که یی خواناسی به، بۆ ته وه ی بگه یته ئاوات و مراز، وه مورشیدیش بۆ ئاغه ئی کردن ناییت، به لکو بۆ ته وه ته بیته ماموستا، بۆ گه یاندنی مورید به پایه کانی خواناسی به پئی ریبازی ته سه ووف، جا ته م

«تەوبە» وپاش گەزە، ھەروەکو کە سەرەتاییکە بۆ جیھانیکی نوێ، کە بریتی بە لەجیھانی تەسەووف، ھەروەھا، بەلێن وە پەیمان دانیشە بەو پێرەر واته بەمورشیدە کە، چونکە ئەوموڕیدە ھەروا کە لەگوناھانی لەوەوپیش پەشیمان ئەیتەو، بەلێن ئەدات بۆ ئەوێ کە ئیتر نەگەریتەو سەر پێگای چەوێ لەوەوپیش، کە ئەمە لەئێسلام دا بەناوی «بەیعەت» وە «عەھد» ھاتو، ھەم لە سەردەمی پەيامبەردا درودی خواي لەسەر، وە ھەم لەرۆزگاری جی نشینەکانیا، دەست بەدەست ھاتو تائەمپو، بەنايەت لەرۆزگاری ئێرشادی حەزەری شیخ عبد القادری گەیلانی دا، کە دەستە دەستە خەلک شیوەی «پەشیمانی و بەلێن»، واته (تەوبە و عەھدیان) ئەنجام داو. ھەروەکو لەقورئان سەبارەت بەو دە کەسە ئایەت ھاتو تە خوارەو کە بەلێن پەیمانیا دا، بە پەيامبەری گەورە، وە بەناوی «عشر» ی «مبشر» ناویان دەرکرد، واته ئەو دە کەسە کە خوا مۆژدە ی چونە بەھەشتی پی دان، ئایەتە کەش ئەفەرمی: «لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَأْبِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ...» الفتح ئایەتی «۱۹» یان کە ئەفەرمی:

«إِنَّ الَّذِينَ يَأْبِعُونَكَ إِنَّمَا يَأْبِعُونَ اللَّهَ، يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ...» تالەپاشان ئەفەرمی: «فَمَنْ نَكَّثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمُسَوِّبُهُ أَجْرًا عَظِيمًا» الفتح «۱۹»، بە کورتی ئەم تەوبە کردن و تەریقەت وەرگرتن، ھەروا کە دەس ھەل گرتنە لەخراپە، بەلێن دانیکی مەردانەیشە بۆخەبات و تیکوشان لەسەری دەستی ئەومورشیدە دا بۆگە یشتن بە پلە ی رەزامەندی خواي گەورە، وە خواو یستی، بە پی پێرەوی تەسەووف.

ئێستە ئەروینەو سەری ئەوپرسیارە ی کە بزانی مورشید چی یەو چی پی ئەکرت؟ ... لەو ئەما ئەلێن، مورشید ھەم پی ئەماو پی بەرە، ھەم ماموستایە، وە ھەم پزیشک....، چۆن؟.

ئیمە لەپیشا لەپێناسی مورشیدا وتمان، ئە پی ئەومورشیدە خۆی لەسەردەستی مورشیدیکی پی گە یشتوی ترا تەواوی کردی، وە گە یشتی پلە ی «بەقای پاشا» واته «مانی پاش نەمان»، پی گومان مورشیدیک کەوا بو، وا خۆی شارەزای پێگاکانی گە یشتە بەو پلە و پایە یە، وە ئەیتە پێرەر و پەھنای شاگردە کە یشتی، مەولەوی خواي لی رازی بیست لە نامە یکیا بۆ مورشیدی خۆی حەزەری شیخ عوسمان سیراج الدین کە

به‌شیر نوژیویه‌تی ده‌س راته‌کیشی بو‌ئومه‌قامه‌ی مورشیده‌که‌ی واته «به‌قای‌پاش‌فنا»
که‌ ئه‌ئیت.

شیخی ده‌وله‌مه‌نده به‌هره‌ی سه‌رمه‌دی
یاگه‌ی جه‌قیقه‌ت جیلوه‌ی ئه‌حه‌مه‌دی
جه‌ شه‌وه‌وارگه‌ی «فنا» و‌یه‌رده
پای هه‌رده‌ی «به‌ق» یا‌ئاگه‌ که‌رده

واته ئه‌ی شیخه ده‌وله‌مه‌نده که‌ له به‌هره‌ی هه‌میشه‌یی و ئی‌پایان که‌ بو‌گه‌ته کانگه‌ی
جه‌قیقه‌تی ئه‌حه‌مه‌دی واته (دینی‌موحه‌مه‌دی).. ئه‌ی ئه‌وه‌که‌سه‌ی که‌ له هه‌وارگه‌ی «فنا»
تی‌په‌رت کردوه له‌کیوی (به‌قادا) مه‌نزلی گرتوه و بارت لی‌خستوه. دوهم ئه‌وه‌ته
ماموستایشه، چونکه‌ خۆی هه‌موی ده‌سه‌کانی خویندوه و ته‌واوی کردون و بو‌ته
پسپۆرو کارناس تیا‌باند، وه‌ ئه‌توانی هه‌مان ده‌رسیش بلیته‌وه به‌ موریده‌که‌ی خۆی،
وه نه‌به‌ئیت ری‌نگا‌گوم کاتو‌گورگی نه‌فس و شه‌یتان له‌ ناوی‌به‌رن، له هه‌موی گرن‌گتر
له پیوست‌بوئی مورشیدا، به‌شی پزیشکی به‌که‌یه‌تی، چونکه‌ هه‌روه‌کو که‌ زۆر له
نه‌خۆشیه‌کانی ئاشکرای پیوستیان به «عملیات» هه‌یه، هه‌روا، زۆریک له
نه‌خۆشی ده‌روون، به «عملیات» نه‌ی، چاره‌یان ناییت، یان وه‌کو مند‌الیک یان
پیره‌میردیک زۆرجار له‌بری ری‌نگای سه‌ختا له‌پی‌ئه‌که‌ون، یان سام وه‌ترس دایان
ئه‌گرت، وه ئه‌که‌ونه پی‌له‌رزوه و ره‌ له‌ده‌س به‌ره‌ده‌ن، هه‌رواش بری‌جار،
نه‌خۆشی ده‌رون، به‌ده‌رمان چاره‌ نا‌کرت، بو‌نونه بلیین هه‌ستی «حه‌سه‌ده‌ت»
له‌که‌می‌کا، یان هه‌ستی خۆبه‌زل‌زانین، یان ناوو نو‌تکه‌نان به‌خه‌لکه‌وه، که‌ له
فه‌رمانی «نه‌فسی‌اماره» وه سه‌رچاوه ئه‌گرن، واته‌ئیت که‌ بو‌ئوه موریده‌ خۆی چار
نا‌کرتن، به‌لام مورشیدی به‌ده‌سه‌لات ئه‌توانی، به‌یه‌ک «توجه»، واته‌ روی‌دل
تی‌کردن، یان ده‌ست‌کاری ده‌رون‌کردن، ئه‌وه‌ هه‌سته پیسه له‌ کۆلی مورید
بکاته‌وه، وه توری‌دات، وه بو‌ هه‌میشه‌ پرزگاری‌کات، جا هه‌ر ئه‌وه‌ته که‌ زۆرجار
گه‌وره‌پیاوانی ری‌زه‌وی ته‌سه‌ووف، وه‌کو (مه‌وله‌وی) به‌مورشیده‌که‌ی خۆیان ئه‌لین
«حه‌کیمی‌حالا‌زان»، یان ئه‌وه‌که‌سانه‌ی که‌ له‌وری‌نگایه‌دا به‌کیان ئه‌که‌ویت وه هه‌ست
به‌وه ئه‌که‌ن ئه‌و ری‌نگایه به‌خۆیان نا‌پریت وه‌ئهی که‌سی ده‌سیان بگرت، له‌ویدا
به‌مورشید ئه‌لین «پیری‌ده‌س‌گیر»، جا‌کار‌کردو شو‌ینه‌واری ئه‌م‌جۆره بارمه‌تی‌دانه‌که‌
به‌هۆی «توجه»، روونی‌کردنی مورشیده‌وه، ده‌س‌ئادات، مورید خۆی

ههستی پی ئەکات، ئەگینا شتێک نیه بۆکەسی تر بزانرێت، مەگەر بۆکەسانێک کە ئەوانیش بابەتی ئەوکارە بن کە زۆرجار ئەبێت لە حالی یەکتەر ئەگەن و جاری وایش هەبە جگە پیرمۆرید کەسی تر ههستی پی ئەکات، ئەبێ ئەوێش بزانن کە «ئۆجە» پی وێست نیه کە مۆرید لە خەڵەتی شیخ داوێت جا روی دلی تی بکریت، بەلکو ئەکریت زۆر لەبەکیش دوورین. وە ئەکریت بەبەکەوێه.

زۆرجاری وایش ئەبێت کە ئەومۆرشیدە لەکاتی ئەنجامی «ذیکر» دا، لە خەلقی «خەتم»، بان ذیکردا، بەرانبەری ئەو مۆریدە دانیشیت وە روی دلی بکاتە، دلی ئەومۆریدە، واتە لای چەپی هەردوایان بەرانبەر بەبەکریت، وە هەردوایان چاوی بەکە نایت، وە ئەومۆریدە چاوەڕوانی بەرەکەت بکات لەو شێخە، بان لەو «تەوێجە» کەرە، کە بگرە نوێنەری شیخ بێت، وە ههست بەو چۆنیەتی دەسکاری دەرونە، بان بەو نۆر و بەرەکەت پی گەیانندە بکات، تەنانەت جاری وای هەبە ئەو دەستکاری بە مەعنەوی بە، هەروەکو عەمەلیاتی ئاشکراپی، بان بڕین هەلدڕین، بان شکستەگرتنەو، ئاوا ئیشی هەبێت، وە تەوێجە لی کراو هاواری لی ههستی، وە لەپاشان بیهوش کەوێت، بان ئەگەر تەوێجە هەبە، بۆ گەیانندی بەرەکەت، گەیانندی مۆرید بە مەقام بێت، ئەو تەوێجە لی کراو، وە کۆمەست لی بکەوێت، وە پاش ماوەییکی زۆر، کە بڕی جار شەو و رۆژی، بڕی جار زۆر زیاتر، بان، بۆچەن سەعائێک، هەر مەستی ئەو خوشی و کامیابی بە بێت، وە بڕی جار ئەو مۆریدە لەخوشیدا دەس ئەکاتە پێکەنین، وە بان هەلپەڕکی، بەلی ئەمانە هەموی راستەکە ی هەبەو، بەداخەوێ زۆرجاریش هەروەکو «تەمبیل» و لاسایی کردنەو، بەدروو تەلەکە، لاسایی ئەم «خەلقە مەعنەوی» بە ئەکریتەو، ئەوانە ی کە ئاوا دەستی خەلکی ساویلکە ئەبن، رۆژی ئەبێت بە سزای ئەو کردەوێه وە بتلێنەو، وەخوا تۆلە بان لی بسینێتەو.

لێره دا ئەبێ پیرسین: ئایا لەروانگە ی ئاینەو، ئەکریت بەکەسی بوتری «سەبەب» بان «وەسێلە»؟

بی گومان هیچ کاری بەبێ سەبەب ئەنجام نادرێت ئایا ئەو سەبەبە، مەزنی بێت بان دروس کراوێکی دەستی مەزنی، وە ئامێریکی ماددی بێت، هەروەها ییش مەزنی بۆگە یشتن بە هەر ئامانجی پی وێستی بە وەسێلە هەبە، هەروەکو کە بۆخوێندن

پێویستمان بە ماموستایە ، بە ئام باماموستایشان هەبێت ، وە بریاریشمان لە سەری خۆیندن دا بێت ، مەوێ موسولمان باوەڕی لە سەر ئەوەتە ، ئەبێ خۆی گەورە یارمەتی دەری مەوێت وە وێستی خۆی لە سەربێت ، تا لە خۆیندە کەدا سەرکەوێت ، یان ئەگەر نەخۆش بوین ئایا ئەکری نەروێنە لای دوکتور وە بێلێن وە سیلەمان ناوێت ، وە دەرمان نەخۆین و بێلێن پەنا نابەینە بەر ئەسباب ؟ ئایا خواشتی وای فەرمووه ؟...

نە... بە ئەکو ئەبێ هەم بڕوینە لای دوکتور وە هەم دەرمانیش بخۆین ، بە ئام بەوشەرتە ی باوەرمان لە سەر ئەوە بێت کە «شیفادەر» وە خۆش کەرەو وە هەر خوا خۆبەتی ، ئێمە ئەوەی لە وزەمان دا یە ئەیکەین ، وە ئەوەشی کە ئەنە بە دەستی خۆیە پەنا ئەبەینە بەر دەرگای خودا ، وە لێرە دا یە کە بەخوا خۆی ئەوتری «مَسِيبُ الْأَمْثَابِ» ، هەرخوا یە کە دوا بریار بەخۆبەتی ، / جا بۆروون کردنەوێ ئەم باوەرە ، سەیر ئەکەین

خواخۆی لە سورە ی مائده ئایە ۳۵ دا ئەفەرمی «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ، وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» لێرە دا خۆی گەورە زۆر بەروناکی بە موسولمانانی خواوەن باوەر دەستور ئەدات کە بۆ گەشتن بە پەزمامەندی ی خودا ئەبێ هۆیتک بچە ئە دەست ، بێ گومان ئەم هۆیە ، خواپەرستی یە ، وە چاکە کاری یە ، چونکە ئەفەرمی «اتَّقُوا اللَّهَ، وَاتَّقُوا بَرَسْنَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ» وە ئەفەرمی «جَاهِدُوا فِي سَبِيلِ» ، وە تێ کۆشن وە خەبات بکەن ، وە زوتر و تمان «جِهَاد» وە خەبات ، دوو جۆری هە یە ، خەبات لە دژی دەرخواستە ناپەرەواکانی دەرون ، وە خەبات لە دژی خرابکاران وە کافران ، کە وە ئایا تۆ ئەگەر ماموستات نەبێ ئەتوانی لە ئایین بگەیت تاپەرەوی لی وە بکەیت ؟ ئەگەر ماموستات نەبێ ئەتوانی فیری خۆیندن و نووسین بیت ؟ ئایا بۆ زانینی رێگە ی خۆناسی ی وە ئایین ناسی ی بۆچی پەنا ئەبەیت بە وە سیلە ، وە «ماموستا» . ئەکری بێلێن خواپەرستی وە سیلە ی بۆچی یە ؟ ئە ی بەبێ ماموستا ، وە وە سیلە ، چۆن بخۆین چۆن خوابناسم ، چۆن باوەرەم دامەزری ؟ چۆن لە شەرع بگەم ؟

جا من ، کە بۆ زانیاری ئاشکرا و ظاهیری شەرع ، ماموستام پێویست بو ، بۆ زانیاری قول تر وە جیهادی گەنگ تر ، وە بۆ بە دەس هێنانی ئاکامی بە کە ئەک تر ، وە پە ی «عَيْنُ الْيَقِين» ، چۆن پێوستم بە ماموستا ، وە ، وە سیلە نە ، ئەم وە سیلە خۆی مەقصودنە ، وە هەدفنە ، مەقصود . خودایە ، ئەک شیخ ، کاتی کە من بۆو ئەکەم . «کە عەبە» بۆ نوێژ ، لە بەرخا تری نزیک بونەو وە لە خودایە روئە کەمە «کە عەبە»

بەرە وکەعبە کورنوش ئەبەم ، «مقصود ئوێ کەبەوبتخانه بەهاتە» ئەگینا خو کەعبە ناپەرستم وە کورنوش بۆکەعبە خۆی نابەم .

خوای گەمورە سەبارەت بە «ذو القرون» لەسورەى الکەف دا ئەفەرمی : «إِنَّا مَكْنَانٌ لَهُ فِي الْأَرْضِ وَآيَاتُهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَّيَّانٌ فَاتَّبِعْ مَيَّانَهُ» ، کەواتە سەبەبو وە سیلە بەدەس هێنان ، دزی قورئان نیە ، بەومەرجەى ئەو وە سیلە و سەبەبە ، خۆی بە مؤثر واته «کارکەر» وە هەدەف وە مەقصود «داواکراوە» ئەزانرێن ، بەلکو بە هۆیک دانرێن بۆگەبشتن بەیقینی ئەواو ، وە بەپەلەى خواناسی ، وە بەدەس هێنانی رەزامەندی خوای گەمورە ، .. وە بی گومان خوای گەمورە پیاوچا کانی خوش ئەوێت ، «أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ» «یونس» وە خوا پێی خوشە کە مەرووفی موسولمان نزیکى بکات لە پیاوچا کانی بەلکو دەستور ئەدات وە ئەفەرمی : «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ» سورەى تەوبە ، وە مورشیدی کامیل ، بی گومان بۆلای خوا ئەنی موسولمانان بۆهیچ کوی تیکى تر رێ ئەمانی ناکات ، کەواتە بۆچی ئەکەوینە پشقی سەری ؟ هەمیشە نەریت و أبو مندال لە دایکوباب ییت ، لە کاتی کە خوا خۆی خالیقە ، ئایا ئەکری بی ژن هێنان و شوکردن چاوەروانی مندال بین وە بلێن خوا خالیقە ؟ ... بەلام دروستیش نیە وایزانین ئەنا بونی ژنمێرد ، بەسە بۆ مندال بون ، بەلکو ئەنی باوەرمان لەسەر ئەوە ییت ئەگەر خواستی خوای لەسەر ئەبو ئەو مندالەش دروس ناییت ، وە خوا ئەفەرمی : «إِنَّهُ هُوَ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى» خوا هەم ئەفەرمی : «لَهُ يَتَوَقَّ الْأَنْفُسُ» سورەى زمر (۵۲) ، هەم ئەفەرمی : «قُلْ يَتَوَفَّاكُم مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ» سجدە (۱۱) ئایا ئەکری بلێن مەرگ بەدەستی مَلَكُ الْمَوْتِ ؟ خوا ئەفەرمی : «إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ» ذاریات (۵۸) ئایا ئەکریت ئیمە پالی لی بدەیتەو وە بلێن وە سیلە و سەبەبی پێ ناوی چونکە خوا رۆزی دەرە ، جا هەروا بۆ مورشید وە ماموستایانی ئاین وە رێبەرانى رێگەى خواناسیش ئەفەرمی : «وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً حَقُّونَ لِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِلَايَاتِنَا يَوْفُونَ» سورەى سجدە (۱۲۴) .

بەنی بەم چەشنە روون ئەیتەو کە پەنابردنە بەر ئەسباب وە سیلەى ظاهیری ، بۆ هەل سۆزاندنی کاروباری رۆژانە ، چون پێویستە ، وە پەنابردنە بەر دەستی ماموستایانی خوێندن ، بۆفێربونی خوێندەواری دینی و دنیایی چون پێویستە ، هەروە هابش پەنابردنە بەر دەستی مورشید و پیری کامیل وە موکەمیلی تەریقەتیش بۆگەبشتن بەمراز لەرێگەى دەرونەو ئەویش هەر بەو چەشنە پێویستە ، وە چون بۆ ئەوانی تر هیچ لەگەورە بی خوا کەم ناییتەو وە رازق وە «سَبَبُ الْأَسْبَابِ» وە «شافی» وە «خالقی» راستەقینە خوا خۆیەتی ، بۆگەبشتن بەپەلەى بەرزی یەقین وە خواناسیش ، پیر ،

«حجرات» یه عینی چی ؟ واته هیشتائیان نه چوه ته دلتانه وه ؟ ئه و دله گوشتینه چی یه تائیان تی چیت ؟ بیگومان ئه چیته وجودو دهرون و مروفا یه تی مروقه وه .

یان که ئه فهرمی ، «فَانْهَآ مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» ، ئایا ئه و دله گوشتینه چۆن پارێزکاری بکات ، بیگومان مه بهست دهرونی مروقه ، که خوی پارێزیت له کینه لهحه سه د له خو به زل زانین ، له خوانه ترسان له سه دان نیازو پێناسی ناپه سه ند ، که دینه دهرونه وه «ته قوا» بکات واته ، پارێز بکات ، بریکیش ئه لین دل فهران ره وای له ش نه ، به لکومیشکه ، لیره دا دوباره هه مان شتی ماددی دینه پێشه وه ، چونکه مه بهست نه ئه و دله گوشتینه یه و نه ئه و میشکه ی وا له ناوی سه را ، به لکو دهرونی مروقه ، وه له طیفه یی که که وا له سینه ی مروفا دا ، چونکه مه بهست له «قهلب» ناوه راست و قولانی شته واته ناوه ند ، یان کا کله ی شت ، وه ئه وه سه تانه ش ، ناوه ندی ههستی ئینسانی و یخدانی و عاطیفی مروفن ، نه که متر و نه زیاتر ، به لام بۆریوارانی رینگه ی ته سه ووف زۆرباش پروونه که شوینی ئه و له طیفه یه سینه ی مروقه ، هه روا که شوینی له طیفه ی «نهفس» ناوچاوانی مروقه ، شوینی نهفس له میشکه وه نزیکه وه شوینی قهلب له دلی گوشتینه وه ، هه روا که له طیفه ی روح ، وه سیر ، وه خه فی ، وه ئه خفایش ، هه روان له سینه دا ، وه کارناسانی سلوکی ته ریه ت ، وه ریا زه ت کیشانی ته سه ووفی ئیسلامی زۆرباش ههست به شوینی یه که یه که ی ئه و له طائفه ئه که ن ، وه نوری هه رکامه ی رهنگی خوی هه یه وه به ونوره دا لیکیان جوی ئه که نه وه ، به یارمه تی خوا له به شی ته ریه تی نه قشبه ندی دا باسیان ئه که م . شیره ی باسه که مان دینه وه سه ری ئه وه ی ، ئه و قهلبه ی که له ریا زی ته سه ووف دا باسی ئه کریت ، ئه و شوینه یه له ده رونا که خوا وه فی ئه وه مه وه پێناسانه یه که له قورئانا باسی کرا وه بریکمان نوی ، وه ریاوار ئه کوشت به هو ی ذیکره وه وه به یارمه تی مورشی دی پی گه یشتوو پی گه یینه ر ، ئه و دله ی خاوی کاته وه له هه موخه وشیک له موخه وشه ناپه سه ندانه ی که باس کران و پیرازی ئه وه به پێناس و نیاز ی پاک ، بۆ ئه وه ی شایسته یی ئه وه پهیدا بکات ، نوری خوا له و دله دا بینه میوان و سه قام گیریت ، وه ذیکری خوابی ته خور دوخو را کی مه عنه و پی ئه م دله ، ئه وه ی خوا بۆی کرد ته و به ی کردو له سه ری به رده وام ما ، ذیکری کردو له سه ری به رده وام ما ، وا نوری خوا له دلیا ئه دره وشیته وه . ئه وه ش که له م نیعمه ت و دهس که وته گه وره یه بی به ش بو ، وا

له نووره یش بی به شهو، دۆراندویه تی. ههروه کو خوائه فه رمی، «وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ» سوره ی «نور» ۲۴۰.

وله کو تانی دا ده سنبشان ئەکه م بو ئەم ئایه ته که ته فه رمی. «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرَسُولِهِ يُؤْتِكُمْ كِفْلَيْنِ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ» حدید «۲۸».

ووشه ی نوریش واتای زۆری خۆی ههیه له کاتی باسی ووشه ی نوردا باسی کراوه.

نَفْس :

«نفس» ووشه یێکی عه ره بی زۆرواتییه، بو مرووف خۆی هاتوه، وه به واتای دهرونی ئاده می زاد وه ویستی دهرون، وه رووح، وه خۆین، وه بو «عه یی شت» هاتوه ههروه ها ئەلین نفس، ئەو شته یه بانگ ئەکه ی فلان کهس ئەلی، به لی، ئەوه ی ئەلی، به لی ئەوه نه فسه یان ئەوه ی، ئەلی من، ئەو منه نه فسه وه زۆر واتای تر، له قورئانی پیرۆزدا پتر له دوصه دوپه نجاجار ووشه ی نفس وه جوړه کانی هاتوه، له قورئانیشدا به واتای مرووف خۆی وه به واتای دهرون وه رووح وه ویستی دهرونیش هاتوه.

ئەم ووشه یه له گۆره پانی ته صه ووف دا زۆر به کار براوه، به لکو ئەوجه غزه ی که رپره وی ته صه ووفی به سه ره وه راوه ستاوه، وه پاژنه، یان گێجه نه ی ده رگای ته صه ووف، وه کا کله یێک که صوفی ئەگه پری خاوینی کاته وه به خاوینی رای گریت هه ره ئەونه فسه یه.

به کورتی گه و ره ترین خه باتی رپواری ته صه ووف بریتی یه له و خه باته ی که بو پاک کردنه وه و دره و شانده وه و راهیانی نفسی ئەگریته کار بیگومان ئەم کاره ی ته صه ووف، ههروه کو کاره کانی تری، ئەمیش له روانگه ی قورئانه وه پیش چا و گه راوه، وه له ده ستوری قورئان سه رچا وه ئەگریت.

دهس کاری نفس، وه پاک کردنه وه ی نفس پێی ئەوتریت «تهزکی یه ی نفس»، زه کات له عه ره بی دا، به پاک کردنه وه ئەلین زه کات دانی سه رمایه و سامان. واته به شی هه ژاران له و سامانه ده رکردن بو ئەوه ی چونکه له روانگه ی ئایینه وه ئەو سه رمایه،

ئەگەر زەكاتی لی ئەدریټ پاك نیه بەسەر پرینی-هەیانیش ئەلین زەكاتی-هەیان ئەویش
 هەربە-مەعنای پاکیه، واتە مردارنەبوو-تەو. کەواتە تەزکیه ئەبیتە پاك کردنەو-هە
 نفس، لەهەموو پیناسیکی ناپەسەندو ناشیرین، خوای گەورە لەسورە
 والشمس دا، پاش سویندخواردن بە شەمس، واتە هەتاو، وەمانگت وەرۆژ
 وەزەوی، پاشان سویند بە «نفس» ئەخوات، وەئەفەرمی «وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا فَأَلْهَمَهَا
 فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا»، واتە سویند بەنەفسی مەرۆف وەبەو-کەسە کەنەفسی-رێك خستو
 وەکردو-یەتە خواوەنی ئەو پیناسانە ئامادەبیت بۆو-رگرتنی هەمو-جۆرە فیکردن و
 راهیان و وەر-و-هەردە کردنێك پاش ئەم سویندە ئەفەرمی رێگە ی چاک و خراپە ی بەو
 نەفسە پێشان داو، واتە لەقورئاندا هەموشتیکی بۆروون کردو-تەو «وَهَدَيْنَاهُ النَّجْدَيْنِ»
 «بَلَد» ١٠ نیشانە یە بۆئەو رێگە ی چاک و خراپە جائەفەرمی «قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا وَقَدْ
 خَابَ مَنْ دَسَّاهَا» واتە ئەو-هە ی ئەو نەفسە ی پاك کردو-و وەر-زگار بوو و خوش بەختە
 وەئەو-هە ی کە کردو-یە بەژیری «فجور» واتە خراپە و کردو-و-هە ی ناشیرینەو «قد خاب»
 نائومیدو بەدەخت و تیشکاو.

ئەم ئایەتە، بەروونی پێشان ئەدات، کەچۆن صوفیەکان بە پەپرەوی
 ئەم پێی نمایشە ی خوای گەورە ئەکوشتن لەبەشی رزگار بو-کان بن واتە لەوانە بن
 کەنەفسی-یان پاك کردو-تەو هەرو-هە ها هەر بە وشە ی رزگار بون وەسەر-کەوتن،
 وەسەر-هەرت بەنەفس لە ئایەتی «١٦» «تَغَابُنْ» دا ئەلی. «وَمَنْ يَوْفَى شُحِّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ
 الْفٰلِحُونَ» ئەوانە ی خوایان ئەپاریژن لەپژدی نەفس ئەوانە لەر-زگار بوان.

کەواتە «تەزکیه ی نەفس» واتە خاویژن کردنەو-هە ی نەفس گەورەترین کاری
 رێبۆاری رێگە ی تەصەووف وەتاو-کو نەفس پاك نەبیتەو ئەو-رێبۆارە هەروا
 لەمەترسی سەر-نە-کەوتن و تیشکانایە، وەتا نەفس خاویژن نەبو-تەو، پایە ی
 «ویلا یەت»، دەستی رێبۆار ناکەو-یت، بەلام پاش زال بون بەسەری نەفساوه خاویژن
 کردنەو-هە ی لە پیناس و نیازی ناپەسەند، ئیتر ئەو کاتە نۆرە ی رازاندنەو-هە ی زەرو-نە بە
 پیناس و نیازی پەسەند وەخرانە سەرپشتی دەرگای خوش بەختی و پێش-کەوتن لە
 رێبۆاری تەصەووف دا، بەلام ئایا ئەم پاك کردنەو-هە رو ئاسانە؟ وە ئایا چۆن مەرۆف
 ئەتوانی زال بێت بەسەری نەفسا؟ وە ئایا دەسکەوتی چی یە؟

یەکەم قوناغی دەس-پێ-کردنی کار، بە تەو-بە دەست پێ-ئەکات،
 پاش تەو-بە-کردن لە ئەنجام دانی هەرچی شتی کە خواپیی ناخوشە «نەهی-لەمونا-کەر»

ئەوسا كە پەرياردان و بەردەوام بون لەسەر هەرچی خۆپێی خۆشە «ئەمر بە مەعرۇف» ، پاشان لەسەری خواپەرسى بە پێى دەستوورى قورئان و شەرىعەى موحەممەدى ، بەتایبەتى بەردەوام بوون لەسەری «ذېكەر» بە هەموو جووړێكى ، وە بەرگری كردن لە داخووزەكانى نەفس ، وە كوچە زكردن بە دەسەلات ، بە سەرمايە و سامانى زۆر بەرابوردن بە شىوێكى زیادەڕەوى باوەكو ئەو شتەش حەلال بێ . بە كورتى رايهێنان و وەرزاندنى نەفس ، تائەو كاتەى كە مورشید بە پێى وىستى ئەزانیت ، یان مەرووف خۆى بزانی ، ئیتر بوو تە خواوەنى ئىمانى «عين اليقين» وە تازە هیچ شتى كارى تى ناكات ، پاش ئەو ش «افراط» یان «تەفریط» هەرخراپە ، واتە زۆر لەستور تێپەربوون یان زۆر كشانە دواو و كوژا هاتن .

رەببى رايهێنەى تەسەووف چەن قوناغێكىيان بۆ ئەم خاوەن كردنەوى نەفسە داناو ، وە لە هەر قوناغێكا ئەم نەفسە ناوێكى هەبە كە ئەویش هەر لە قورئانەو وە رەگراو .

لە كۆتیی «معجم مصطلحات الصوفية» دا ئەلێت نەفس پێنج جووړى هەبە «حەيوانى ، ئەمارە ، موفەمە ، لەو وامە ، موطمەئینە» ، پاشان ئەلى ئەلێن نەفس «ناطیقه یە وصالیه وە حەكیمە» ، پاشان ئەلى «نەبەوى بەشى» هەبە .

لە كۆتیی (الفاظ الصوفية ومعانيها) دا باسى «ئەمارە ، لەو وامە ، موطمەئینە ، راضى یە ، مەرضى یە ، كامیلە ، ئەكات .

یەلام «شيخ محمد امين الكردي» لە كۆتیی «تنوير القلوب» دا حەوت پەلە دانەنى بۆ نەفس «الاماره ، اللوامه ، المطمئنه ، الملهمة ، الراضية ، المرضية ، الكامله» .

بە كورتى ، ئەم ناوانە ناوى خۆيان وابەخۆيانەو ، الاماره : بەو نەفسەى مەرووف ئەلێن كە هەستى حەيوانى و شەهوانى ئەو زالە بەسەرى هەستى ئىنسانى ئەودا ، وە بۆیە پێى ئەوترى ئەمارە ، چونكە فەرمان بە خرابە كردن ئەدا بەسەرى خواوەنیا ، واتە هەلى ئەنێت و پالى پێو ئەنێت بۆ خرابە كردن ، مەقامى ئەم نەفسە لەو ئایەتەدا دەر ئەكەوێت ، كە حەزەرەتى یوسف ئەفەرمى : «وما ابرئى نفسى ، ان النفس لامارة بالسوء» (يوسف) (٥٣) جا برێكیان ئەلێن هێشتا ئەم قوناغە باشتەر لە قوناغى نەفسى حەيوانى ، ئەویش هەى ئەو كەسانەى كە لە ژيان ، هەرخواردن و نوستن و رابواردن زیاتر ، هیچى تر نازانن ، وە هیچ بەلایانەو گەرنك نە رابواردن و سەرمايە چۆن دەست بەدات ، حەرامە حەلالە ، كوشتنە پرینە ، فەرق نە ، ئەو لەو پرو رابواردنى

به‌لاوه گرنه‌گه، ئیتر هه‌رجۆری بۆی پێك كه‌وێت. جائه‌گه‌ر هه‌ر له‌بناغه‌دا ئه‌وكه‌سه‌ خواوه‌نی ئه‌م جۆره‌ نه‌فسه‌ نه‌بو، یان، ده‌ستی له‌وجۆره‌ ژبانه‌هه‌ل گرتبو نه‌فسه‌كه‌ی «ئه‌ماره‌ بالسوئه» هیشتا هه‌رحه‌ز له‌شتی ناشیرین ته‌كاته‌، جائه‌گه‌ر گه‌یشته‌ ئه‌وه‌ی له‌م حاله‌، روه‌و چاك‌بون رو‌یشت، وه‌ته‌وبه‌ی كرد، وه‌رێگه‌ی خواپه‌رستی و ئینسانیه‌تی گرتنه‌به‌ر، ئه‌وكاته‌ نه‌فسه‌كه‌ی ته‌بیته‌ «له‌ووامه» واته‌ لومه‌كه‌ر، لومه‌ی خواوه‌نه‌كه‌ی ته‌كاته‌، ئه‌گه‌ر كاریكی ناشیرینی كرد، یان ویستی بیکاته‌، «لَا أُقْسِمُ بِیَوْمِ الْقِیَامَةِ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللّٰوَامَةِ»، واته‌ قه‌سه‌م به‌روژی قیامه‌ت، وه‌ قه‌سه‌م به‌ونه‌فسه‌ی كه‌لومه‌ی خواوه‌نه‌كه‌ی ته‌كاته‌، له‌سه‌ری كاری ناپه‌سه‌ند، كه‌واته‌ ئه‌مه‌ قوناغیكی گه‌وره‌و په‌سه‌نده‌ بۆنه‌فسی مرو‌ف.

مله‌مه‌یش، هه‌ر نیشانه‌یكه‌ له‌وئایه‌ته‌ی كه‌زوتر باسه‌مان كرد «وَنَفْسٌ وَمَا سَوَّاهَا فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا» لێره‌دا، نه‌فس، واله‌حالیكا، چاكه‌و خراپه‌ لێك ته‌داته‌وه‌، ته‌زانێ «فجور» واته‌ كاری ناپه‌سه‌ند كامه‌، وه‌ «تقوا» واته‌ پارێزكاری كامه‌ته‌.

پاشان نه‌فسی، «مطمئننه‌، راضیه‌، وه‌ مرضیه‌» دینه‌پیشه‌وه‌ كه‌له‌سوره‌ی «الفجر» دا، ته‌فه‌رمی «يَا أَيُّهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً»، ته‌مه‌ش له‌حالیكایه‌ هه‌م ئه‌و له‌خوا راضی‌یه‌و هه‌م‌خوایش له‌وراضی‌یه‌، واته‌ ئه‌ونه‌فسه‌ی خوای لی‌رازی‌یه‌و ته‌ویش دل‌خۆش و رازی‌یه‌ له‌و‌پاداشه‌ی خوا ته‌یداتی «رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ». پاشان باسی نه‌فسی كامیله‌ دینه‌پیشه‌وه‌. كه‌ به‌لای ته‌م‌سه‌رچاوانه‌وه‌ ته‌م‌پایه‌ پایه‌ی نه‌فسی پیغه‌مبه‌رانه‌و، وه‌لی‌یه‌ كامیله‌كان، نه‌فس له‌روانگه‌ی رێوارانی ری‌ره‌وی ته‌سه‌وو‌فه‌وه‌ بریتی‌یه‌، له‌ له‌طیفه‌یك له‌ له‌طیفه‌كانی عاله‌می خه‌لق، كه‌له‌گه‌لی (چوارعونه‌صور) دا ته‌بیته‌پینجه‌مین واته‌، رطوبه‌ت یان‌ئاو، وه‌خاك، وه‌هه‌وا وه‌گه‌رما، واته‌ (حه‌راوه‌) یان‌ئاگر، به‌رانبه‌ر به‌قه‌لب، وه‌روح، وه‌سیر وه‌خه‌فی، وه‌ته‌خفا، كه‌ هه‌ی عاله‌می ته‌مرن، جارێكی تریش باسی ته‌م له‌تیفانه‌مان كرد، به‌لام به‌یارمه‌تی خوا له‌كاتی باسی «طه‌ریقه‌ی نه‌قشه‌بندی» دا باشترباسی ته‌كه‌م.

جائه‌نی ئه‌و له‌طیفه‌ی نه‌فسه‌یش به‌هۆی ذیكره‌وه‌ خاوین بكریته‌وه‌، جا له‌ «اصطلاحی» نه‌قشه‌بندی‌یه‌كان به‌م نه‌فسه‌ ته‌وتری «نه‌فسی ناطیقه‌».

«تمام شرف الدین محمد بن سعید البوصیری» كه‌ له‌ ٦٩٦ ك، له‌ دنیا ده‌رچوه‌، له‌قه‌صیده‌ی (بورده‌دا) شیعرێكی جوانی هه‌یه‌ سه‌باره‌ت به‌پراهنانی نه‌فس، كه‌ته‌لی.

«وَالنَّفْسُ كَالطُّفْلِ إِنْ تُهْمِلَهُ سَبَّ عَلَى حَبِّ الرِّضَاعِ وَإِنْ تَقْطَعَهُ يَنْفَطِمَ» ئەلێ، نه‌فسیش هه‌روه‌کو منداڵ‌وایه، منداڵ ئە‌گه‌رییت و له‌شیری نه‌پریته‌وه، گه‌وره‌ئه‌بیته‌ که‌چی هه‌ر ده‌س له‌شیر‌خواردن هه‌ل‌ناگری، به‌لام ئە‌گه‌ر خۆت بی‌پریته‌وه، هه‌رماوه‌ییکی زه‌حمه‌ته، ئیتر رادیت و ده‌ست له‌شیر‌خواردن هه‌ل‌نه‌گریته.

حه‌زهره‌تی «شیخ عبد القادری گه‌یلانی» له‌کتیپی غونیه‌دا ئە‌فه‌رمی، ئافه‌تی نه‌فس ئە‌وه‌ته هه‌زته‌کات له‌وه‌ی خه‌لک پیا‌یا‌هه‌ل‌ده‌ن و ته‌عریفی بکه‌ن، وه‌ناوی به‌چاکه‌ به‌رن، وه‌ستایشی بکه‌ن، ئە‌فه‌رمی ئە‌وه‌که‌سه ئە‌بیته «حه‌مال» بارکیش، باربه‌ری عیباده‌ت، بۆچی؟ چونکه‌ وای لی‌دیت بۆ ئە‌وه‌ستایش‌کردن و لێ‌رازی‌بونه‌ی خه‌لق خوا ئە‌په‌رستی، خۆیشی به‌خۆی نازانیت، به‌خۆی نازانیت، تا ریا به‌جاریکا ئە‌یکاته ژیره‌وه.

مرو‌ف کاتی ئە‌م نه‌خۆشی‌به‌ی خۆی بۆ ده‌رئه‌که‌ویت، چاو‌پۆشی‌بکات له‌و ره‌زامه‌ندی خه‌لقه‌و له‌وه‌ستایش‌کاری‌به، ئە‌گه‌ر وای کرد سه‌برته‌کات، ورده‌ورده‌ نه‌فسی رو‌وته‌کاته، ته‌مه‌لی، وه‌مه‌یلی‌خوا‌په‌رستی‌به‌که‌ی که‌م ئە‌بیته‌وه. پاش ئە‌م تاق‌کردنه‌وه‌یه، مرو‌ف نه‌فسی‌خۆی ئە‌ناسی، وه‌ئه‌زانی چ به‌لاییکه، وه‌چ درۆزن و فیل‌بازو ده‌س‌بریکه.

به‌لێ هه‌روه‌کو خ‌وای گه‌وره‌ئه‌فه‌رمی «وان لیس للانسان الا ماسعی وان سعیه سوف ی‌ری».

به‌لێ تی‌کو‌شان هه‌یج به‌ره‌مه‌نیک ده‌ستی مرو‌ف ناکه‌ویت ئە‌گه‌ریش تی‌کو‌شا به‌ره‌مه‌می وه‌رئه‌گریته.

هه‌روه‌ها ئە‌فه‌رمی «والذین جاهدوا فینا لنه‌دینهم س‌ل‌نا» «عنک‌وت» یان «وجاهدوا ب‌اموالکم و‌انف‌س‌کم فی س‌بیل الله»، شیخ زکریا أنصاری له‌حاشیه‌ی ریساله‌ی قوشه‌یری‌یه‌دا ئە‌فه‌رمی رزگاری نه‌فس واله‌وه‌دا جله‌وی‌بگریته له‌ئاره‌زه‌کافی، وجله‌وی‌به‌ی بۆلای ئە‌وه‌شانه‌ی که‌خوا له‌وی داوا‌کردوه، بی‌گومان خوا تی‌ح‌تیاجی به‌م تی‌کو‌شانی‌تیمه‌ نیه به‌لکو‌ تیمه‌ بۆ‌قانبجازی هه‌ردوجیهانی خومانه‌ ئە‌لێ تی‌کو‌شین، هه‌روا که‌ئه‌فه‌رمی «وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ». شیخ عبد القادری گه‌یلانی له‌کتیپی (فتوح الغیب) دا ئە‌فه‌رمی «نه‌فسی ئە‌هماره» دوو‌حاله‌تی‌هه‌یه، یان وا له‌خۆشی‌دا یان واله‌ناخۆشیدا، ئە‌گه‌ر که‌وته گه‌رفتاری و ده‌ردی‌سه‌ر، وادنیای به‌لاوه‌ ئە‌بیته‌ چه‌رمه‌چۆله‌که‌و سه‌ری‌دنای لی‌دیته‌وه یه‌کو ده‌س ئە‌کاته ناشو‌کری و کو‌فر‌کردن.

ئەگەریش دنیا بە ئارەزووی ئەو بو، دەس ئەکاتە پابواردن و لەو ڕۆژ داوێن پەسی،
و ئەگەر هەزارێ بوو داوای دوو هەزار ئەکات دوی بو چواری ئەوی، بە کورتی
بە هیچ تێرناخوات. هەر وەکو خوای گەورە ئەفرمێ «كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ لَكَا
اِسْتَكْبَرُ» (علق) (٦) (٧)، واتە مەرووف کە لە نیازو هەزارێ کەوت،
و ئەوە سەلانی پەیدا کرد ئیتر لە خۆی دەر ئەچیت، وە خوای خۆی بە هەق نانا سێ،
و ئەوە نادیت پێ دا ئە کیشیت.

ئەوێ خۆی ناسی خوای خۆشی ئەناسیت «مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ» ئەوێ
خۆی ناسی خۆیش ئەناسیت، هەر وەکو ئەوە زەرت یوسف ئەفسی خۆی ناسی
و ئەفرموی «وَمَا أُبْرِئُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ»، کە ئەفسیشی ناسی ئیتر جەلەوی
بۆشل ناکات. بە کورتی خەبات و تێکۆشان بۆ ئەوە کردنەوێ ئەوە پێ کە ئەوێ
بناغەییەکانی پێرەوی تەصەووف وە بە ئی ئەوێ خەبات و ئی ئەوە پێ کردنەوێ، هیچی
بۆ ناکریت. منیش مەبەستم ناساندنی ئەفس، وە پێویست بونی خاوەن کردنەوێ
ئەفسە، ئەوە ئەوێ، ئی سەلمێم کە ئەم کارە چاکەو، ئیو ئەوە ئی بیکەن، یێگومان
ئەوێ ئەم پێبازە دایە بەر، ئامادەیش ئەیت بۆ ئەم خەباتە، گەورە پیاوانی
پێرەوی تەصەووف، وەکو جۆنەید، شیخ معروف، وە سەری سقطنی، وە سەهل بن
عبد الله، و غەزالی، و صەدان لە گەورە پیاوانی ئەم پێبازە، هەزاران فرمودەوی
بەرزیان هەیه، بۆ ئەوە پێوەنان و دلگەرم کردنی مۆریدی ئەم پێبازە سەبارەت بە خاوەن
کردنەوێ ئەفس، کە باس کردنیان لە چوارچێوەی ئامانجە کەمان بە دەره.

ذکر:

ذکر، ووشە یێکی عەرەبییە، بۆ ناو بردن و یاد کردن بە کار ئەبریت، وە واتای
تێریش هەیه کە پێوەندی بە باسە کەوێ، ئەلام لە روانگە ی ئیسلامەو
بۆ ستایش کردن خوا وە یاد کردن و ناو بردن بە کار ئەبریت، وەکو ئەوێ، بلیین
«سُبْحَانَ اللَّهِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ»، یان صەلوات خوێندن و دوعا خوێندنیش
هەر ئەکری بخێنە چوارچێوەی ذکرەوێ چونکە ئەویش هەر پێرگرتن و

ستایش کردن و پى هاتنه، به گه وره پى خوا، هه روه ها هه نه وه دونۆ ناوه كافى خودا، له قورئانى پيرۆزدا، ووشه ی ذىكر، جگه له مانهش بۆ نوێزکردنیش واته بۆ ناوى نوێز وه هه روه ها بۆ ناوى قورئان به کاربراهه، له وشوێنه دا كه باسى ئه وه م کرده، ذىكر كه نه ریتى صوفى يه كانه، رېك ئه كه ویت له گه لى فهرمانى قورئاندا، په نه جم راكیشاوه بۆ زۆرېك له وئا به تانه.

بۆ نمونه، «إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ» سوره ی الحجر «٩»، روه نه كه مه به ست له ووشه ی ذىكر لێره دا قورئانى پيرۆزه.

لێره شا كه ئه لیت، (يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا، إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَى ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ) الجمعة (٩) دياره لێره دا مه به ست له ووشه ی ذىكر نوێزى جومعه به. مه به ستم ئه وه به له قورئانا ووشه ی ذىكر جگه له واتای ناو بردن و ياد کردن، به واتای تریش هاتوه، به لām به واتای ناو بردن و ياد کردن، ده يان ئايهت هاتوه، وه كو، «وَاذْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبْتَ لَ» «فَاذْكُرُوا اللَّهَ» يان «فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا» «وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا»، «اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا»، وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ «أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ»، وه ده يان ئايهتى تر.

لێره دا مه به ستم هه ر ئه وه ته بلیتم، له قورئان دا، ذىكر، به واتای ناو بردن و ياد کردن هاتوه، ئه مه له روانگه ی واتای ووشه وه.

له روانگه ی ئه وه پشه وه، ئه م ياد کردن و ناو بردنه ده ستورێكى خودا وه ندى به، وه فهرمانێكه و ئه پى ئه نه جام دریت، چ له چوارچێوه ی نوێزا، چ له چوارچێوه ی ناو بردن و ياد کردن، خو هه موى ئه وئا به تانه خو يان فهرمان وه كو «وَاذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا، وَادْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ، فَادْكُرُونِي اذْكُرْكُمْ، يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا، يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ، وَادْكُرُوا كَمَا هَدَاكُمْ» وه ده يان ده ستورى تر، بۆمانى ده ر ئه خه ن كه ئه م ياد کردن و ناو بردنه واجبێكه له سه رى هه مو موسولمانى، وه موسولمانى ته واو به كه سى ئه لێن، هېچ كارو كاسبى و سه رجه نجاليى كى مال و خێزان، نه توانى رېنگه ی ناوى خوا بردن و يادى خوا كردنى لى بگریت، «رِجَالٌ لَا تُلْهِهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ».

يان وه كو له پيشاوتم «لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» ئه مانه خو ی ئه وه ئه گه يێنى نایى هېچ شتى بكه ينه بيانو، يان نایى ئه وه بكه ين به بيانو كه ده س نوێزمان

نیه ، یان ئەبێ لە مزگەوتابین ، یان دەورمان چۆل بێت جائەتوانین ذیکربکەین
 بەهەر حال ، ئەوێ بیهوی ناوی خوابات ، لەهەموحاڵێکا ئەتوانی ناوی بیات ،
 «فَاذْكُرُوا اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِكُمْ» النساء (۱۰۳) ئەمەخوی فەرمانە ، یان «الَّذِينَ
 يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ» آل عمران (۱۹۱) ئەم فەرمانەش ئەوێ نیه بلیین
 رۆژی جاری یادی بکەین ، یان هەرنویژکردنەکە ، ئیتر بەسە ، چونکە ئەوێ لەکوی ،
 ئەوێ لەکوی فەرمان بدات بەهەلسان و دانیشتن و پال کەوتن ، بەدل و بەزمان ،
 بەشەو و بەرۆژ ، ناوی بەرین و یادی بکەین ، وە ووشە «کثیراً» ، زۆر جار دوبارە
 کراوەتەو ، «اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا» (۳۳) (۴۱) ، «وَاذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا» (۳) (۴۱) ئەمانە
 هەموێ ئەوێ ئەگەین ئەم ذیکرە ئەبێ زۆر بێت ، هەر وەها ئەفەرمی ، «وَاذْكُرْ رَبَّكَ فِي
 نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُونَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ ، بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ» اعراف
 (۲۰۵) لێرەشا ئەگەین هەر وەها کە ذیکر بەزمان پێویستە بەدلیش پێویستە «فِي
 نَفْسِكَ» وە ئەویش هەر حسیبە ، وە ئاخری ئایەتە کەیش «وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ»
 فەرمان بەوێ ئەدا ، نابی دەس لە ذیکر هەل گری ، هەر وەها ئەفەرمی ، «وَمَنْ يَعِشْ
 عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِصَ لَهُ شُطْرَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ» (زخرف) (۳۶) . ئەوێ دەس هەل گری
 لە ذیکری رەحمان ، شەیتانیکی بۆتایین ئەکەین ، یان ئەیکەینە هاوملی شەیتانیکی ،
 کەواتە ذیکرکردن ، لەروانگەیی دینەو ، سەپاردەییکی هەمو موسوڵمانیکە وە لەسەری
 هەمو مانە بە ئاشکرا و نهێنی شەو و رۆژ ، ناوی خوا بیهین و یادی بکەین ، وە ئەگەیش
 ئەیکەین خوابی ناخۆشەو هاوملی شەیتانمان ئەکات یان ئەفەرمی «قَوْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبِهِمْ
 مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ» هاوار بۆ ئەوانە دلیان تاریکە ، چونکە ذیکری خوا ناکەن «زمر» (۲۲) ،
 لەم پروانگەوێ سەفیی بەکان ، مادام هەدە فیان ئەوێ بەکۆشن بۆ ئەوێ ، موبەمو ،
 فەرمانەکانی خۆی گەورە ئەنجام دەن ، روودێرن بوذیکر ، ئایا ئەم ذیکرە نوێژکردن ،
 یان قورئان خویندن ، یان ناوی خوا بردن و ، صە لەوات خویندن و دوعا خویندن بێت
 «ادْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً» (اعراف) (۵۵) .

دینەو سەری چۆنەتی ئەم ذیکرە لە پروانگەیی تەصەووفەو .

هەر وەکو بۆمان دەرکەوت ، ذیکر دوو جۆرە ، بەزمان ، یان بەدل ،
 هەر وەکو وتمان «فِي نَفْسِكَ» ، بری لە تەریقەتەکان لاین گیری ذیکری زمان ،
 وە بریکیان لاین گری ذیکری دەرون ، وە بری ئەلێن هەردوکی باشە واتە بەر لەوا

بەزمان ، تاوردە وردە ئەو کەسە رادبێت ، لەپاشان بەدل . لەکتێبی «حقائق عن التصوف» دا ، لەزمانی «علامه المناوی» یەو ، ئەلبێت ، ذیکر سێ بەشە ذیکری «عموم» ، واتە نەخوینەوار یان خەڵک بەتێکرا بەزمانە ، ذیکری هەل بژێراوان ، یان گەورە پیاوان بەدلە ، ذیکری هەل بژاردە ی ناوی ئەوانیش ئەووەتە ، لەخۆشی «موشاهەدە» واتە دینی ذیکر بۆکراو ، واتە ، خوادا «مذکور» ، ئیتر ناو بردنیشیان لەبیر ئەچیتەو ، لەم کتێبەدا نزیکەی «صەد لایە» ، هەر لەسەری ذیکر چو ، ئەووە ی بیهوی ئەتوانی سەیری بکات هەروەها کتێبی ، «الفتوحات الربانیة علی الاذکار النوویه» ج (١) ، یان ریسالە ی قوشەیری ، وەهەموکتێبەکانی تری تەسەووف ، یان «المُرشد الی آیات القرآن الکرم وکلماته» ، بەشی «ذیکر» یان کتێبی «المواهب السمردیة فی مناقب التقشبنیدیە» «محمد امین الکردی» ، وەسەدان کتێبی تر .

«ئامی ئەووەی» باوەری لەسەر ئەووەتە ذیکر هەموو جۆریکی هەرباشە ، چ بەزمان چ بەدل چ بەهەردوکیان ، بەلام ئەلی ، ئەگەر هاتو هاتەسەری ئەووەی هەربەهەکیان ذیکر بکات ذیکری دل باشتر . «الفتوحات الربانیة علی الاذکار النوویه» ج (١) «وَلَا تَطْعُ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبُهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ» (٢٨) (الکھف) زۆر بەباشی پێشاندەری ذیکری قەلبە هەروەها گەرنگی ئەو ذیکرە .

بەهەر حال مەبەست ئەووەتە ، ناوی خوا بردن وەخواپەرستی ، وەلەخواپارانەو ، هەرجۆری بێت باشە ، وەبەشوێن و بەجیگا و بەپراهنایی مورشید ، وە بەووەزعی ئەو کەسە کەوتو ، بۆنمونه ، ئەگەر ئەو دەنگی بەرزە ربانی تیا بێت باش نیە ، ئەگەر هوی ناپەرەحتی خەلکی نەخۆش و نوستو و نوێژکەری تیا بێت چاکی ئەگەریش دەستەبێک ، بە ئەدەب ، وە بەی ئەوشتانە ی و ترا سەرگەرمی ذیکری خوا بن چی هەبە لەو چاتر ، دەنگی بەرزیش تادەنگی بەرز فەرقی هەبە ، ئەکری دەنگیش بەرز بێت بەلام وانە ی هوی ناپەرەحتی خوی و خەڵک بێت ، بەکورتی مروفی موسلمان خاوەن ئاوەز ، خوی ئەتوانی ، بزائیت کوی بۆئەو ئەشی بەدەنگی بەرز ناوی خوا بیات ، وەکوی بۆئەو ناشیت ، کامی لەسنوری شەرع دەرئەچی ، وە کامی وا لەچوارچێوەی شەرع ، جا پری لەربێوارانی تەسەووف لەرێی ذیکری نەبی یەو سلوک ئەکەن ، پریکیان لەرێی ذیکری ئاشکراو پریکیش بەهەردوکی .

وتمان هه مو ناوی خوابردنیك ذیکره ، وهكو «سبحان الله ، الحمد لله لا اله الا الله ، الله اکبر» وههروهه ها ذیکری «منفرد» ، واته ته نهها ناوی خوابردن که بریتی بیست له ذیکری «الله» یان ذیکری ته وحید «لا اله الا الله» ئیمه وتمان ریبواری ته سه ووف تی ته کوشیت که دلی له خهوش پاک کاته وه ، بوئه وهی ته و دله شیاوی ته وه بیست نوری خوی تیا بدره وشیت وه ، وههروهه کو له حه دیتا هه به بیته «عرش الرحمن» واته مه نزلی خوا جا ته و دلی پاک کردنهش ، خو به گالته نایست ، گالته نه مه ووف بتوانی هه رچی پیناسی خراپه وه کو حه سه د ، وه کو خو به زل زانین ، وه کو مشت قوچاوی ، وه کو دروژنی ، وه کو زور بلی ی ، وه ته وشتانه ی زوتر باسان کردن ، له دلی خویا ، لایان بات ، وه دلی پرکات له پیناسی په سه ند ، خو هه روا ناکریت ، .. ، خه بات و تی کوشانی ته وی ، زوران گرتنی ته ویت له گه لی (نفسی ته ماره) دا ، جا به وجوره ی له هه زارو چوار سه د ساله وه ، تاقی کراوه ته وه ، باشتین ده رمان وه به کارترین ، ژهنگ لابه ر ، وه ژهنگ سویتنی دل ، ذیکری خویا ، دل به ذیکری خوا ئارام ته گریست و دلی نیا ته بیست ، «أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ» (رعد) (۲۸) ، ذیکر ، ته بیته هوی ته وهی خوی گه وره ییش یادی ته وه که سه بکات «فاذکرونی اذکرکم» (البقرة) (۱۵۲) دل ژهنگی هه به ، بی گومان ته و ژهنگه مه عنه وی به ، ههروهه کو له قورئانا ته فه رمی «كَلَّا بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ» (مطففين) (۱۴) واته کرده وه ناپه سه نده کانیا ن بو ته ته ژهنگ به سه ری دلیانه وه ، یان «وَنَزَعْنَا مَا فِی صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ» بیگومان ته «غیله» هه به وه مه عنه ویشه و ئیمه ههستی ناکه یین ، غیل ، واته کینه و خه یالی ناپه سه ند ، که واته ریبواری ریگه ی ته سه ووف تی ته کوشیت به هوی به رده وام بونه وه له سه ری ذیکر دلی خوی له هه مو ژهنگی پاک کاته وه ، ... وههروهه کو خویان باس ته که ن وه سه دان ساله هه زاران هه زار ، له م نیعمه قی دل پاک ی به به ر خوردار بوون ، ته لئین ، دل وه کو ئاوینه ی دو که ل گرتو وایه ، به هوی ذیکرو زیازه ته وه سه یقه ل ته در ی ، وه پاک ته بیته وه ، ته وساکه نوری خوی تیا نه دره وشیت وه ، وه ته سراری مه عنه وی تیا ده ره ته که وی وهه ره که سه و به گویره ی لیستی علنادو ئاماده یی خوی ، ده س که وتو ، به ره مو به هره ی پی ته گات .

هه رچهن ته م ذیکره بوئه وانه ی مورشیدیان هه به به پی ی ده ستوری مورشید هنجام ته دریت ، به لام ذیکری هه میشه یی و هه مولا گر ، بریتی به له ذیکری (الله) وه یکری «لا اله الا الله» پیغه مبه ر ته فه رمی «أَفْضَلُ مَا قُلْتُ أَنَا وَالنَّبِيُّنَ مِنْ قَبْلِ كَلِمَةِ لَا إِلَهَ إِلَّا

«الله» ، واته باشتێن ووشه یێك من ویتغه مبه رانی تر وتومانه ووشه ی «لا اله الا الله» یه ، له گه له ئه وه شا بگره مورشی دێك له کاتیکی تایبه تا ، ذیکری لاحول ولا قوة الا بالله به موری د پیشان بدات ، یان خویندنی سوره تیکی تایبه ت له قورئان دا. زوتر باسی قه بض و به سلطان کرد ، زور جار له و حالانه دا مورشید به پیتی «ته شخصی» خوی ذیکری ئه و ریواره ئه گۆریت .

هه رچه ن وتمان ذیکر به هه موجۆری دروسته ، له گه لی ئه وه شا بری مه رج هه یه بو ذیکر کردن ، که کارناسانی ته سه و ووف دایان ناوه ، بو ئه وه ی ریواره زوتر به به هره بگات ، به رله هه موشتی پا کو ته میزی و ده س نوێژ، پاشان له جیگه ییکی که نار ، وه به وجۆره ی هه ستی ریایی لی نه کریت ، سی ههم «حوزوری قه لب» واته له دله وه خوی ئاماده کات بو ئه وه ی که وا له حوزوری خوادایه ، وه ئه بی یاسای ئه ده ب به کار بیریت ، وه چاوه روانی که ره می خوائیت ، چونکه غافل بون زور کار ئه کاته سه ری که م به هره بی .

وه له دله وه بلیت خویا من مه به ستم ئه وه ته تۆم لی رازی بیت ، وه له تۆوه نزیک یم ، به لām مه رجی پتویست بو هه ردولا ، وه بو مورشید دارو بی مورشید ، ته وه کردنه ، چونکه مروف تابه لێن نه دا ئیتر خرا به نه کات چا که ی بۆ سه ر ناگریت به لām بو ذیکری ده رو نی شتی تری پی زیاد نه بیت ، به رله هه موشتی ، هه تا ئه وشوینه چۆل و چۆل تر بیت باشت ره ، ته نانه ت بیابانیك ، یان وه کو مه شه وره ، «خه لوه» یێك بیت ، ده نگی خه لک نه گاته گوئی ، وه ئه مه ش بو «ته رکیزه» ، له کاتی باسی «ته ر یقه ی نه قشه بندی» دا باشت ره ئه م مه به سته شی ئه که مه وه ، جا له سه ره تا دا به ذیکری «الله» ، واته ذیکری ذات ، ده ست پی ئه کریت ئه ویش هه ر به پتی باوه ری مورشیده ، ئه گه ریش بی مورشید بو وا خویو ئاره زوی خوی ، ده س ئه کاته ذیکر کردن ، واته ذیکری «قه لب» .

مه به ستێك هه یه کاتی هاتوه روونی که مه وه ، ئه ویش چه سپاندنی زمانه به ئاسانه ی ده مه وه ، له کاتی ئه م ذیکره دا ئه مه مه رجیکی زور گرنگه ، بگره زور که س بلی ئه مه چی یه و بۆچی باشه ؟ من خۆم به سه ر ما هاتوه ، وه ئه وه ل جار بو ته مه نم چواره سال بو ، شیخی باوکم ده ره جه ی عالی بیت ، ته ر یقه تی ته لقین کردم ، فه رموی ذیکری (الله) بکه له دله وه ، وه له و کاته دا زمانت بچه سپینه به ئاسانه ی ده متا ، خیرا وتم به لی ، بی ئه وه ی بیر سم بۆچی ، چونکه هه م روم نه بو هه م عه قلم پی نه ئه شکا ،

ئىستەنە زانم مەبەست لەم کارە بەستەووەى زمانە، چونکە زمان عادەتێ کردووە بەحەرە کەت لەکاتی قسەکردن، جائەگەر ئەبەستەووە تەکان ئەخوات، تەکانی خوارد بێ ئەووەى بەخۆت بزائیت ذیکرە کە لەدڵەووە ئەگەر پێتەووە بۆزمان، وە پێسە کەت ئەبێتەووە بەخوری، واتە هەرچی دلت پام کردووە رات هانیووە بەووەى وردە وردە راییت لەسەری ذیکر، خیرا ئەچیتەووە سەری خەدە کەى لەووە وپیشی، وە هەبچت بەهەبچ نایی.

کەواتە ئەم زمان بە ئاسمانەى دەمەووە چەسپاندنەش هەربۆ «تەزکیە»، هەرچەن باش شەتە کى دەیت، زوتر دلت بۆرادیت، وە خوا یاریت، وە ئەگەر مورشیدی باش هەبیت، پاش ماوە یێکی کەم، دلت دەس ئەکاتە ذیکرکردن، وە «لەطیفە» ی دلت لەژەنگ پاك ئەبێتەووە، و تەم لە پاشان باسی «لەطائف» ئەکەم، لێرە دا، «إصلاحك» هەبە، ئەویش صوفی یەکان بەکاری ئەبەن، کە بریتی یە، لە عالەمى خەلق، وە عالەمى ئەمر، «أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ» (۵۴) (أعراف)، جا بەلای رێبوارانی تەسەوو فەووە، عالەمى خەلق، ئەم جیهانی مادە، وە مەوجوداتە یە، عالەمى ئەمریش، (ممکنات یان معنیات) کە بە ئەمرى خوا دروس بوە، بە ئەمرى «کن». ئەو لەطائفەى کە و تەممان. هەبچ کام مەحسوسات نین، وە کو قەلب، رۆح، سیرر، خەفی، ئەخفا، ئەمانە، یەك لە شوێنى یەك بەم ذیکری الله، پاك ئەکریتەووە، جا پاشان نۆرەى پاك کردنەووەى عالەمى مەحسوساتی مرووف دیت، کە بریتی یە لە نەفسى ئەو کەسە (نەفسى ناطیقه)، کە لە بەشى نەفس دا باسی ئەکەم، وە (عەناصیری ئەربەعە)، واتە چوار عەنەصور، یان چوار ماددە، واتە «ئاو، هەوا، وشکی و حەرارەت»، ئەویش بەجیا باسی ئەکەم، جائەگەر ذیکر لە قەلبەووە دەستی پى کرا ئەلێن، لە عالەمى ئەمرەووە دەستی پى کردووە ئەگەریش لە زمانەووە دەستی پى کرا، ئەلێن لە عالەمى خەلقەووە دەستی کردووە بە ذیکر، جائەووەى لە عالەمى خەلقەووە، واتە لە ذیکری زمانەووە، دەستی پى کرد، ئاخیرین قوناغى ئەبێتە تەزکیەى «دلت»، واتە پاك کردنەووەى دلت، بەلام ئەگەر لە دڵەووە دەستی پى کرد، وا هەر بە پاك بونەووەى دلت کە (سولطانی) لە شە، هەمو لەطائف و عەناصیرەکان مل کەچ ئەبن، وە زوو، یەك لە شوێنى یەك، خۆتە دەن بە دەستەووە پاك ئەبنەووە، رێبوار ئەگاتە مراز.

جائەلێن شاھى نەقشبەند کە فەرمویەتی «یەكەم قوناغى ئیمە دوو قوناغى خەلکە»، یان ئەو کارەى ئیمە لە پێشا ئەى کەین خەلک پاش ماوە یێکی زۆر، خەبات کردن، جا

ئەيگاتى، ئەمەتە، واتە ئەوان پاش پرىنى ئوقۇناغ جائەگەنە دل، ئىمە بەرلەھەموشتى
دل پاك ئەكەينەو.

ذىكرى دووھەم، بۆھەردولا، «نەفى و إثبات»، كەبرىتىيە، لەذىكرى «لا اله الا الله»، لا اله، نەفى ئەكات، كەھىچ خوايىك نىيە، پاشان (إثبات)، واتە «جگەلە الله»، بۆئەوانەى ذىكرى ئاشكرايان ھەيە، بەردەوام ئەبن لەسەرى ئەم ذىكرە بەزمان، تا بەمراز ئەگەن

وئەئەوانەش كە بەدل ذىكر ئەكەن ھەروەكو ذىكرى «الله» دەس ئەكەنە ذىكرى لا اله الا الله، ئەگەر مورشیدبو وا بەدەستورى ئەو، ئەگىنا خۆیوبەختى، بۆئەو كەسەى مورشیدى ھەيە ھەم بۆ گواستنەو ھى ذىكر لەم لەطیفەو بۆ ئەو لەطیفەو ھەم بۆ گواستنەو لە ذىكرى ذاتەو بۆ نەفى و ئىسبات، بەفەرمانى مورشید ئەگۆزیتەو، جائەگەر ذىكرى «الله» یان «لا اله الا الله» توانى لەنەفسا دامەزریت، واتە ئەو كاتە ھەموى لەشى ئىنسان، وە موبەموى ذىكر ئەكات، تەننەت وای لى دیت لەدەرە دەرەى ئەم جیھانە، ئەو ذىكرە ئەیسی، بەو ذىكرى لەشە ئەلین. «سُلْطَانُ الْأَذْكَارِ» یان «سُلْطَانُ الذِّكْرِ»، وە بەذىكرى جیھان وەكەون ئەلین ذىكرى «ماسوى».

شیو ھى ئەم لا إله إلا الله یە، كەننى و ئىسباتە دانى تاییەتى ھەيە، كەچۆن ئەكریت، لەكاتى باسى تەریقەى نەقشبەندى دا، بەیارمەتى خوا باسى ئەكەم. بەم چەشنە دەرئەكەوى كەپایەى یناغەلى و سەرەكى رىيازى تەصەووف، بەسەرى ذىكرەو دامەزراو، وەسەردەفتەرو گەرەترین ذىكرى، كەبەكار ئەكریت، ذىكرى ذات، واتە «الله» وە «لا اله الا الله» یە.

وئەئەمى غەزالی لەكتىبى «المنقذ من الضلال» دا، لەبەشى رىئامى رىبواران دا، لاى وایە جگە لەراسە نوێژو سوننەتەكان، ئىتر رىبوار، نالى كاتى خوى بەھىچى ترەو بەكریت، بەذىكرەو نەبیت، تەننەت بۆقورئان خۆئىندىش ئەفەرمى ئەبى زۆركەم، بەویشەو كاتى بیاتەسەر، چونكە دل وەدەرون تەنھا بەذىكر، «لى» واتە، (مالى) ئەكریت، وە لە یاخى گەرى و سەركىشى و كىوى گەرى، ئەكەویت، ییگومان ئەو ھى كەخوى شنى تاقى كەردەو لەئىمە باشتەر ئەزانیت.

إشراق :

ئیشراق وتەبئیکە کە لەنیوەی دووھەمی سەدە ی شەشەمی کۆچی دا کەوتووە تە ناوی تەصەووفەو. ئەکری ئیشراق بەناوی فەلسەفەبێکی تازەبەش وەرگرتن کە بناغە ی بەسەری فەلسەفە ی ئیفلاتونەو دایە زراپیت، یان بێلین بەرھەمیکی تازە یە لەپەییوەندی «موتوربە» ی تەصەووف لەفەلسەفە ی ئیفلاتون ھاتووە دی.

بەدی ھینەری ئەم رێرەو تازە یە «شەھاب الدین بن یحیی بن حبش بن ئەمیرەك»، ی سەھرەووردی یە خەلکی سەھرەووردی لای (زەنجان) لەمیدای قەدیم. لە ٥٤٩ ك (١١٥٥) م، لەسەھرەووردەھا تەدنیاو وە لەسالی (٥٨٧) ك ٢٩ تەموزی «١١٩١» لەشاری حەلەب دا لە زەمانی «ملك» ظاھردا ھەرلەسەری ئەم بیرو باوەرە تازە یە، ئەویش وەك حەللاج فتوای كوشتنی درا وەكوژرا، وە لەپاشا پەشیان بونەو وەزۆربە ی ئەوانە ی بونەھۆی كوشتنی كوژرانەو، «ئەم سەھرەووردی یە لەگەڵی شیخ عومەری سەھرەووردی (بەغدا) لێك جیان، بەلام لەخانە دانێكن.

لێرە دا مەبەست ئەو تە مادام باسەن باسی تەصەووفە وە ئیشراقیش مەبەستیكە خواھێ نەخواھێ لەمە و موضوعی تەصەووفدا ھەردی تەناو وە توژی باسەكە روون كەینەو، «ئەبولقاسم ئەلكازرونی» ١٠٥٠ ك ١٦١٠ م ئەلی «ھەرواكە فارابی تازە كەرەو ی فەلسەفە ی «مشائی» یەكان بو «واتە فەلسەفە ی ئەرەسطۆ»، وە ناوی ترا «موعەللیمی ثانی»، واتە، ئەرەسطۆ، ماموستای یەكەم وە فارابی ماموستای دووھەم لەم فەلسەفە دا، ھەروەھا ئەبێ بەسەھرەووردیش بو تریت زیندوكەرەو ی فەلسەفە ی ئیشراق واتە فەلسەفە ی ئیفلاتون. (كۆربان) «تاریخ الفلسفة الإسلامية».

سەھرەووردی خۆی سەبارەت بەم فەلسەفە یە ئەلێت. «ئیمە ئەگەر بێتو خۆمان لە لەرزەت وەرگرتنی جیسەم «لاشە» دامالین، «واتە دەس لەتاسەشكاندن جیسەمی ھەلگرتن»، نوری خودا لەدەرومانا ھەل دیت «دەرئەكەوێت» «ئەرەوشیتەو»، نوریك كە ھەتاھەتا یە ھەربەردەوام ئەبێت ئەم نورەش لەسەرچاوە یێكەو ھەل دیت كە بۆئیمە وەكو باوك وەیان سەرورە یێکی گەورە لەبەنی ئادەم وایە، وەئەو بەخشنەدی ھەموو شیۆكەنە وەسەرچاوەو كانگە ی ھەموگیان لەبەرێكە لەھەموو جۆریکی،

وه له کو تاییدا ئە ئێم هەرچی بە لگه ههیه هه موی پیشاندهری ئەوه ته که ئەم سه هره وردی به «به ناوبانگ» به «مه قهول» باوه ری به خوداو به دینی ئیسلام زۆر بته وه وه صوفییکی به ته و او مه عنبوه، به ئام زیره کی ی له راده به ده ر، وه خوینده واری ی له راده به ر، وه توانای باسو مونا قه شه ی له راده به ر، بونه هوی ئەوه ی به جوانی ی بکوژیت وه ده رفه قی ئەوه ی نه ییت بگاته ته مه نی دامه زراوی و دامرکاو ی تائهم باوه ره ی خوی بکاته ری ره وی له ری ره وه کانی ته سه ووف وه هه روا جوانه مه رگه بو وه له سی وشه ش سالی دا کوژا .

موشاهه ده :

عه مر کوری عوسمان «ئه له ککی»، له کتبی «قوت القلوب» دا ئە لیت موشاهه ده بریتی به له وشته ی که دل ته یینی له غه یب، واته له شتی پشتی په رده وه نه زانراو، وه نه وشته قه ت نه ئاشکرا نه ییت و نه ئە یته «وه جد»، هه ر له م سه رچا وه دا ئە لی «موشاهه ده واته مو حاضره» مو حاضره ش واته نزیک بونه وه، له پاشان ئە لین موشاهه ده ته و نزیک ی به ته که ئە یته هوی «علم الیقین»، وه خا وه ن موشاهه ده کان وان له سی حال دا، ده سته ی به که میان موریده تازه کاره کانن وه ئە وانه شت به چاوی عیبه ت «په ند»، ئە یین یان به چاوی «به ره وش»، حا لی دو هه می موشاهه ده، هی مام نا وه ندی به کانه، حا لی ئە مانه ش وه کو «ئه بوسه عبید الحراز» ئە لی، خه لک وان له ناوی مشتی قودره تی هه ق دا وه وان له مو لکی ئە ودا، ئە گه ر بیتو «موشاهه ده»، له نیوانی خوداو به نده دا رو ویدات ئیتر نه له «سیر» وه نه له «وه هم» ی ئە وکه سه دا جگه له خودا هیچی تر نامی نته وه .

وه حا له تی سی هم له موشاهه ده هه روه کو «عمرو بن عثمان المکی» ئە لیت، دلی عاریفان خودا موشاهه ده ئە کات، موشاهه ده ییکی دامه زراو، به و کائنات ئە یین وه له کائناته وه ئە و ئە یین .

خا وه نی کتبی «اللمع» له پاشان خوی ئە لیت موشاهه ده حا لیک ی زۆر به رزه وه رووناکی ی حه قاتی به قینه، واته راسته قینه کانی باوه ری ته واه .

شیخ عومەری سەهرە وەردی ئەلێت، موحاضەرە وە موکاشەفە وە موشاهەدەمان هەبە، موحاضەرە هی ئەوانەتە وان لەپایە ی تەلۆین دا موشاهەدەیش هی ئەوانەتە کە خواوەنی مەقامی تەمکین وە موکاشەفەیش هی قوئاغیکە کەوا لەنیوانی ئەم دوو مەقامەدا، تائە وکاتە ی کە موشاهەدە کە ی دامەزرێت، ئەلێ، موشاهەدە و موحاضەرە هی ئەوانەتە کە باورپان «علم اليقين» واته لەرێگە ی زانیاری یەوە خودائەناسن، بەلام موکاشفە هی ئەوانەتە کە باوەرپان گەیشتووە «عين اليقين»، واته ئەو تەشتی نەینی لەئەسراری خودا ئەبین وە باوەرپەکیان بئەو بووە و بووە دیتن، بەلام موشاهەدە هی ئەوانەتە کە ئایان ئەبێتە «حق اليقين»، واته ئەو پەری باوەر، باوەرپەکی کە لەگەڵی رەگوریشە و خوینی مروڤدا تیکەل ئەبێت.

کەواتە موشاهەدە ئەبێتە چاوپێ کەوتن بەچاوی دل واته چاوی بەصیرەت بەنوری هەق، وە هەست کردن و تام کردن و چەشتنی ئەوخوشتی یە، بەدل و دەرون، موکاشەفەش شت بۆروون بونەو یە، موحاضەرەش ئامادە بون لەگەڵی شتیکایە یان حاضربونی ئەوشتە یە. تەلۆین و تەمکینیش زووتریش و تمان، دوو مەقامن تەلۆین هی رێبوارانە «ساليك» کە لەپایە ییکەو مەقامی ئەگۆررێت بۆ مەقامیک بەلام تەمکین هی ئەوانەتە کە پی گەیشتون و دامەزراون.

«شیخ الاسلام هروی» ئەویش لە «مَنَازِلُ السَّائِرِينَ» دا ئەلێت، موشاهەدە بریتی یە لە هەلگیران و لاچونی پەردە وە ئیتر ئی پەردە رێباری رێگە ی تەصەووف بەچاوی دل خودای خوێ ئەبینی، ئەویش هەر ئەلێ موشاهەدە بآلاترە لەموکاشەفە، جائەلێ موشاهەدە سی پەلی هەبە «موشاهەدە ی مەعرفە» واته دیتنی زانین کەوا لەژوری سنوری عیلمەو لە لەوحە کانی «نوری وجود» واته لەروناکی ی هەستی دا وە لە فەنای جەمە دا باری لی خستووە.

پەلی دوهمی «موشاهەدە ی موعایەنە یە»، واته دیتنی بشکین وە لی وردبونەو کە زمانی ئیشارەیشی تیدا کۆلە، وە پەلی سی هەمی «موشاهەدە ی جەمە» واته دیتنی یە کەگرتن، کەسواری دەریای هەستی ئەبێت.

لەکتیی «مُعْجَمُ مَصْطَلَحَاتِ الصُّوفِيَّةِ» سەبارەت بە موشاهەدە ئەلێت، بریتی یە لە ئەو پەری نزیک بونەو لەخودا، ئەلێت و تراو کە بریتی یە لەچاوپێ کەوتنی هەق بەچاوی دل.

لاهور، ناسوت، جهبهروت، مهلهكوت :

زورجار واديه پيشهوه، لهخويندنهوهی ئهوباسانهدا، كه پهيوهندی ههيهت بهتسهووفهوه، ئهه ناوانه ئهكهونه پيش چاو، هههچهن وه نه بئ ئهه ناوانه به شيك بن له زانياري ته سهووف، به ئام وه كو وتم به كارته برين، كهواته به كورتي ده سنيشانيكيان بوته كهه .

عالمی لاهوت :

ئهيهته عالمی «ئهرواح» ههروهه، ئهئين، زانياري لاهوت، ئهه زانياري به ته له باره ی ئهه به ستهانهوه باس ئهكات كه پهيوهندی يان به خواي گهوره وه ههيه، وه «لاهوتي» به كه سي ئهئين، زانييت له زانياري ئهرواح دا يان له وزانياري يانه دا پهيوهندی يان به خواوه ههيه .

جيهانی ناسوت :

يان زانياري ناسوت، يان وشه ی ناسوت پيچهوانه ی زانياري لاهوته چونكه جيهانی لاهوت جيهانی «ئهرواحه»، وه جيهانی ناسوت بریتی به لهه جيهانه خاكي به ی ئيمه وه سه بارهت به وشتهانه باس ئهكات كه پهيوهندی يان به مروقه وه ههيه وه كو ئهوه وایه بلين جيهانی مروقه، يان جيهانی ماددی، وه له بناغه دا له وشه ی «ناس» دروس بوه، وه واوو تي بوزيادكراوه كه شيوه يتيكي «سوره يانی به» وه بوته «ناسوت»، كه وابو ئهيهته جيهانی «سوروشنی ئينساني»، وه ئهه زانياري يانه ی كه سه بارهت به ئينسان ئههوين. به رانه به لاهوت كه خواناسی به، يان روحي ناسی به، ئهه جيهانی خاك ئهه وجيهانی روحي .

جهبهروت :

سههچاوه ی ئهه وشه یه له ناوی خواي گهوره وه «جهبار»، هاتوه، پيناسی جهباريش ئههه ته هههچي بويت ئهيكاه، وه ئهوه ی بيهوی به زور به دروس كراوه كانی خوئی ئهكات، وه كوئهوه ی بریک وتويانه ئهگه بهنده گهيشته جيهانی مهلهكوت چاره نوسی خوئی به دهستی خويهتی، واته ئهوه ی بيهوی ئهيكاه و ئهوه ی نه بويست

نایکات، به لām که له جیهانی جه به روت دابو ئیتر ئه بی ئه وه ی خوائه یه وی ئه وه بکات
وه هیچ چاره نویسیکی له دهستی خویا نه هیلێ .

«أبو طالب المكي» ئه لێ جیهانی جه به روت جیهانی عه ظه مه تی خوائه، وه بریتی یه له
جیهانی ناوه کان و ئیناسه کانی خوائ گه وره که واته هه رزانیا رێک له م باره وه باسی کرد
بێ ئه وتری زانیاری جه به روت .

زۆرێک له گه وره پیاوانی ته صه ووف و توپانه جیهانی جه به روت وا له به رزه خا،
واته وا له ناوه راستی جیهانی ناسوت وه مه له کوتا واته جیهانی غه یب. محی الدینی
عه ره بی له زمانی حه زره تی عه لی یه وه ئه یگێرێته وه ئه لێت، جیهانی جه به روت، جیهانی
«عه زه مه ته»، ئه م جیهانه ش واله ژیری فه رمان و چاودێری پری ره وانی پاک و نورانی دا،
وه ناییلن ئه وانه ی ئه یانه وی له ناسوته وه، پرون بو جیهانی مه له کوت، به بی روخسه تی
ئه وان تی پهرن، چا چونکه لێره دا جه بر به کار ئه بریت، ئه بیته جیهانی جه به روت .

جیهانی مه له کوت :

ئه م جیهانه ش بریتی یه له جیهانی غه یب، یان ئه و جیهانه ی که نه فسی پاک
مه لائکه کانی تیا ئه ژین، هه روه ها وه کو وتمان هه ربه نده ییکی خوا مه قامی روچی ئه و
گه یشته ئه م مه قامه، له دیاری کردنی سه رنویشتی خویا ئازاده، وه کو جیهانی
جه به روت نه، جابویه له پله ی جه به روتا به رگری ئه که ن له به رزبونه وه ی، بو ئه وه ی
جیهانیکی به رزتره وه که سی به ته وای نه پالێوریت و نه بویتته نور، رێگای جیهانی
مه له کوتی ناده ن.

که واته، ناسوت ئه بیته جیهانی مادده، وه سه وروشت وه له شی ئینسانی، هه روه ها
ئه و شتانه ی په یوه ندیان به ئینسانه وه یه .

جه به روت مام ناوه ندی یه وه به رزه خه له نیوانی ناسوت وه مه له کوت دا
مه له کوتیش جیهانی ره وانی ره وان پاکان و ره وانی مه لائکه کانه .

وه جیهانی لاهوت، جیهانی غه یب، یان جیهانی ئه پرواح یان جیهانی «ئولو هی یه ت»،
واته خوائه،

العناصر الأربعة :

بری جار، له کاتی باسی ته زکی یه له طائف دا، وشه ی «چوار عونصور» ته بیږیت، به تاییهت، له روانگه ی سولوکی ته ریه ته نه قشبه ندی دا، که ته لښ، له طائفیک که وجودی ظاهر و باطین، یان ماددی و معنوی مروقی لی دروس بو ده له طیفه ن، پینج یان هی عالمی خه لقه، که بریتین له مچوار عونصوره وه نه فس، ته وانیشی له طیفه ی قلب، روح، سیرر، خه فی، ته خفا یه، «نهک قه لی گوشتین»، به لکو ههروه کو وتمان، دهرونی مروقه، یان مه رکه زیک ی تاییهت له دهرونایه، که شتیکی مه عه و ی یه، جا به م له طائفانه ته لښ له طائفی عالمی ته مر، واته به نه مری خوا هه ن، وه ته نها ریواری ریگه ی ته صه ووف ههستی ته که ن وه شتیکی ههست کراو به ههست پی کراوه کان نین با بزاین ته وچوار عونصوره که چین، هه ر له زه مانی له میزه وه که فله سفه پایه ریژی کراوه، وادانراوه که ته م جیهانه، هه موی له چوار عونصور، چوار جوړماده دروس بو، ههروه ها پینان وتوه «الاستیصات»، یان «المواد والأركان»، ثایا ته م چوار عونصوره ی که هه موی جیهان له وانه دروس بویت، وه له شی مروقیش هه ر له وچوار عونصوره دروس بویت چی یه؟ ته مانه ن.. ئاو، خاک، ئاگر، هوا، هه رچهن ئیسته زانیاری باوه ری هه بیته به م بیر، یان نه ی بیته، ته م مه به سته له روانگه ی که وه زور له ئاوه زه وه نریکه، ئیمه که ته لښ ئاگر خیرا هوتمان ته روات بولای ئاگری نان و چیستی لای خو مان، یان ته وئاگرانه ی که له دریژانی روژا چاومان پی یان ته که موی، یان، که ته لښ خاک، هوتمان ته روات بولای ته م گله و، ته م خاک و خوله ی له به رده ستانایه، .. به لام راسته که ی وانیه، به لکو ته م چوار عونصوره، خاکه که ی بریتیه له هه مو ماده ییکی وشک له م که ونه دا، دیاره خاکیش له و ماده وشکانه دروس بو، چ زیرو گه وهه ریته یان هه ر ماده ییک له هه ر کانگه ییک، وه هه ر خاک و به ردو دارو شتیکی وشکی تر، به چه شتیکی تیکرا هه رچی ماده ییکی وشکه، سه بارهت به ئاوه که ش، مه به ست رطوبهت، نم، وه ته ری یه، ئاگره که یش مه به ست، تیشکی روژو حه راره ته، هه مومان ته زانین، له شی هه مو گیان دارو بی گیانیک، حه راره تی تیا یه، وه کوئه وه ی سه هو لیک که چلو پینج پله ی ژری خال بیت، گه رم تره له سه هو لیک، که په نجا پله ی ژری خاله، یان زه و ی که

هه‌لی کۆلین، هه‌رمیترێک که ئه‌روینه خواره‌وه، گه‌رمای زیاتر ته‌ییت، تاته‌گاته هه‌زاران پله‌ی گه‌رما، به‌جۆری هه‌رچی‌کی تیا به، نه‌ک هه‌ر تواوه‌ته‌وه، به‌لکو بوخاریشه، سه‌باره‌ت به‌هه‌وايش، بریتی به‌له‌و عه‌نصورانه‌ی که هه‌وايان لی دروس ته‌بی، وه به‌بی‌ته‌وان هه‌وا دروس ناییت، بی‌هه‌وايش هه‌یج گیان‌داری نازیت، که ئوکسجین سه‌روکیانه، به‌باریکی ترا، ئایا بی‌تیشکی هه‌تاو، که گه‌رمایه‌وه به‌بی‌ته‌وان هه‌واو خا‌ک، هه‌یج شتی ته‌زیت؟.. خوايش ته‌فه‌رمی «وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيًّا». که‌واته به‌راستی ته‌وچار عه‌نصوره بناغه‌ی ژبان ئیتر مه‌به‌ست ته‌وه‌نیه، ته‌م جیهانه ته‌نها له‌چار عه‌نصور دروس بوه، به‌لکو مه‌به‌ست ته‌وه‌ته ته‌کری هه‌مو عه‌نصوره‌کان له‌چار چی‌وه‌ی ته‌م چوار عه‌نصوره‌دا کوکه‌ینه‌وه، وه‌بلین، ته‌وه‌ی ته‌م جیهانه‌و ئیتمه‌ی گیان‌دارانی‌شی لی دروس بوه، بریتی به‌له‌ «وشکی و ته‌پری و گه‌رما و هه‌وا» وه‌ته‌مانه‌ن هوی به‌ردوام‌بو‌نی ژبان، به‌تایه‌ت سه‌باره‌ت به‌له‌شی مرو‌ف، وه‌هه‌موی گیان له‌به‌ران، ته‌بیین له‌زانیاری گیان‌دار ناسیدا دیاری ته‌که‌ن، ته‌گه‌ری‌تو لاشه‌ی مرو‌فێک، یان گیان له‌به‌ری بسوتین، له‌سه‌دا ته‌وه‌نده‌ی خا‌که. واته‌ خو‌له‌میش، ته‌وه‌نده‌شی هه‌لم و نه‌، ته‌وه‌نده‌شی هه‌وايه‌و ته‌وشتانه‌ی هه‌واي لی دروس ته‌ییت، بی‌گومان، هه‌رجیسمی به‌را‌ده‌ی پتویست حه‌راره‌تی هه‌یه، وه‌پتویستی به‌تیشکی رو‌ژیش هه‌یه که حه‌راره‌ته‌که‌وابو چ مرو‌ف، وه‌چ هه‌ربه‌شیکی ته‌م که‌ونه، له‌یه‌کی، یان زیاتر له‌م چوارشته دروس بوه. واته، گه‌رما «ئاگر»، ته‌م وه‌ته‌پری «ئاو» و وشکی ی، واته (خا‌ک)، وه «هه‌وا»، که ته‌یته، هه‌مان چوار عه‌نصوره‌که.

به‌کورتی، ئاکام هه‌رچی وه‌هه‌رچۆن بیت، هه‌رکاتی ناوی (چار عه‌نصور)، برا، وا مه‌به‌ست ته‌و چوار عه‌نصوره‌ته.

و‌لی:

وه‌لی، ووشه‌یی‌که چ له‌روانگه‌ی ئیسلامه‌وه به‌شی‌وه‌ییکی گشتی، وه‌چ له‌روانگه‌ی ته‌سه‌وو‌فه‌وه، زۆر به‌کاربراهه، له‌کوردی خو‌مان‌دا، هه‌میشه به‌خواپه‌رستانی راسته‌قینه‌و پیاو‌چا‌کان ته‌لین وه‌لی.

لهروانگهی قورئانهوه ووشهی وهلی، ههم بۆخوا، وههم بۆ بهنده له ئایهتی زۆرا به کاربراهه، وهکوئیهوهی خواته فهرمی «اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا»، «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ»، «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ»، «وَكُفَى بِاللَّهِ وَلِيًّا» «قُلْ أَغْبِرُ اللَّهُ أَخَذَ وَلِيًّا؟» «وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ»، وه دهیان ئایهتی تر، ههموی پیشان دهری ئهوه ته خوی گهوره وهلی بهنده کانیهتی، جالی ره دا ئه م ویلایه ته، بهواته ی ژیری سایه ی خوگرتن و، ژیری چاودیری لی کردن و ئاگالی بون و ئه وجۆره واتانه یه، به لام لهم وانا که یا که بهنده وهلی یه، بهومه عنایه که چاودیری لی کراو و خوشه و یستی خوی به، وهخوا موژده یان ئه داتی که ترسیان نه بیست به ههشت جیگه یانه و خویان لی رازی یه، ههروه کو، له سوره ی «یونس» ئایه تی، (۶۲) دا، ئه فهرمی، «إِلَّا إِنْ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا يُخْزَنُونَ»، له پاشان ئه فهرمی «الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ» خوی پیناسی وهلی پیشان ئه دات که ئه فهرمی «آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ»، واته، ههم خاوه ن باوه ربون، وههم پارێزکاری، واته ههم خوا به رستی یان کردوه، ههم خویان لاداو له گونا ه، جا پاشان ئه فهرمی «لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ» واته بۆ ههردو زیانه که موژده یان ئه ده می، وه له سه ری ئه وموژده یه ش هه ره به رده وام، چونکه خوا له به خشین و له موژده ی خوی په شیان نابێته وه، ئه فهرمی، «لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ» له پاشان، ئه فهرمی ئه مه گه و ره ترین سه ره که و ته بۆ بهنده بیته. «ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ».

جا هه ره له قورئاندا پیناسه کانی تری وهلی، به باشی ده ره ئه که ویت، که ئه فهرمی، «وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ»، «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ»، «وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ»، ههروه کو وتمان، که واته له پیناسه کانی وهلی ئه وه ته، خاوه ن باوه ر، یاریزکار، وه صالح بیت، صالح چا که ویستانن، چا که یش هه موجۆره چا کیته که له پروانگهی ئیسلامه وه ئه گرێته به ر، مه وله وی تاوگۆزی ئه فهرمی،

۱ - وهلی که سیکه (عارف بالله)

(ما آمکنه) له ذات له صفات ئاگاه.

(۲) بیکیشی به سه نگ هه ر سی ته قوا دا

به ترازووی شه ر موئی لانا دا.

(۳) مواظب له سه ر ئه دای طاعاته

صاحب ئیجتیناب له شه ناعاته.

واته وهلی به وخواناسه موسولمانه ئەلین، بهرادهی پێویست له ذات و صیقاتی خوا
ئاگادارییت، وه ئەگەر به ترازوی شهرغ کێشانهی بکهیت، ههرسی جوړه ته قواکهی
ئهو، مویی له شهرغ لانه ده، وه فرمانه کانی خوا به باشی ئه نجام ته دات
خۆشی ته پاریزی له کرده وهی خیاالی شهرع.

سی ته فوایش، یان سی جوړه پارێزکردن و خۆلادان، بریتین له پارێز کردن
له کوفر، پارێز کردن له گونا، پارێز کردن له هه له کردن و ئارام لی پیران و خۆپروکاندن بو
کو کردنه وه به دهس هینانی سه رمایه و سامانی دنیا، «نهک کاسی حه لال»، کاسی حه لال
دروسته، به لام هه له کردن پێناسیکی ناپه سه نده. له روانگهی ته صه ووفیشه وه،
به تایبته به لای شه بنده یه کانه وه، وهلی ئەبی، له ده مه قامه کان،
که ناومان بردن، وه کو، ته وه، زو هلو صه برو... هتد، تی پهری کردییت، وچه شن و
جوړ دانه نیته بو ویلایهت، ویلایهتی (صوغری) واته بچوک وه (کوبری)، واته
گه وه، بو گه یشتن به ویلایهتی کوبری، ئەلی ئەبی هه مو له طائفه کانی پاك بو بنه وه
«ذاکره بن، جائه توانی پی بنیته یه کهم پایه ی ویلایهتی کوبری، زو ره ی گه وه پیاوانی
ته صه ووف لایان وایه ئاخیرین پایه ی ویلایهت که هات، ئیتر یه کهم پایه ی «نوبووهت»
دهست پی ئەکات واته وهلی تائه وشوینه ئه پروات، ئیتر له وه ولا یه کهم پله ی نوبووهت،
که مه قامی ته وانیش جوړاو جوړی هه یه، وه کو خه لیل الله، کلیم الله، روح الله،
وه گه وه ترین پایه ی پیغه مبه رنی پایه ی حه زره تی موحه مده
«رؤحم به قوربانی ناوی ییت»، وه درودی خوی له سه رییت.

پرێک پرسیاریان کردوه، ئایا وهلی خوی ئەزانیت وهلی یه، یام ناء؟ وه لام ته وه ته
زوړ جار پرێک ئەکه ویت وهلی به خوی نازانیت، به لام زوړترین به خویان ئەزانن.

من خۆم جارێکیان شتیکی وام دیوه، تهویش تهوه بو، (فهقی موحه مده) ناو
خه لکی کوفری سألهای سال له بیاره سه رگه رمی سلوک و خواپه رستی بو، ئیتر
خواپه رستی وا هه ر زوړ که مه، جارێکیان من، لاو بوم، بگره چوارده پانزه سالی ته مه من
بو، لیم پارایه وه وتی پرۆره خذمه تی باوکت بلی ئاگای لیم ییت، هه رچی هه ول ته دم
هیچم دیار نه، منیش رویشتم وه په یامه که یم گه یاند، شیخ پیکه فی فه رموی، رو له،
ئهو له زوه وه بو ته وهلی، به لام خوی به خوی نه زانیوه، ئیسته مادام وایه پرۆ تو ئهو
مژده یه بده ری، بادو عای خیریشتم بو بکات، منیش خیرا رویشتم وه په یامه که م

گه یاندی، له پيشا له خوشيا وهخت بو شادی مه رگ بیت، پاشی تۆزی هه ستم کرد وه کوشتی ته ریق بته وه، یان په شیمان بیت بوچی خوی نه گرتوه، یان له مه قامه که ی ئاگادار کرا، به لām بهرله و حال گورانه ی دو عاییکی زۆری بو کردم، ئیتر من به جیم هیشت، ئیسته، که له وچۆنیه تانه سهرده رد یرم، وه موتا لایان ته که م، جاتی ته که م ته و حاله ی فقهی موحه مه دیش له وانه بوه.

سه بارهت به که شف و که راماتیش زۆر یت له که و ره پیاوانی ته صه ووف ته لاین مه رج نیه هه ر که س وه لی بیت ته بی که شف و که راماتیشی هه بی، وه نه بونی که رامات ته وه ناگه یینی ته و که سه وه لی نیه، باوهری هه موان له سه ری بهرده وام بونه له سه ری خواپه رستی و ته و به نه شکاندن وه پارێزکاری، ته لاین «الْعَبْرَةُ بِالْإِسْتِقَامَةِ وَلَيْسَتْ بِالْكَرَامَةِ» یان ته لاین که رامهت ته وه ته پیاو بتوانی خوو خده ییکی ناشیرینی خوی بگوری، ته وه خوی گه و ره ترین که رامه ته.

شیخ محی الدین عه ره بی، لای وایه ویلایهت به تیکۆشان وه خواپه رستی و ریازهت دهس نا که ویت، به لکو ته ویش وه کو «حال»، که له بهشی حال و مه قام دا باس م کرد، به هه ر ییکه و خوا ته دات، به لām بینگومان دروست کاری و خواپه رستی هوی زه مینه ئاماده کردن بو ته و خه لاته، چونکه که سی پارێزکار و خواپه رست نه بی ته و خه لاته نا کریت، مه به سنی ته و ته وه ته، وایه به دهستی خۆت بیت، که ته گه ر ته وه نده رۆژ یان سال به و جو ره و به و جو ره خواپه رستی بکه یت ته بیته وه لی، به و جو ره نیه، له تو راستی و خواپه رستی، باقی تری ویستی خواخۆیه تی.

حه کیم «محمد علی ترمزی» که له (٢٩٦) ک کوچی کردوه له هه موی گه و ره پیاوانی ته صه ووف زیاتر له باره ی ویلایهت وه باسی کردوه. واده ر ته که ویت و رده و رده باسی ویلایهت پاش تی په ربونی رۆزگاری ته صحاب، شیوه ی ئیسته ی گرتوه ته خوی، چونکه له پيشا هه مو وه لی بون، چونکه مه قامی صه حابه له هی وه لی گه و ره تره، وه پیویستی به وه نه کردوه به که سی بلین وه لی له «فه ضیل بن عیاض» وه که له «١٨٧» ک له دنیا ده رچه، و رده و رده باسه که ی رون بو ته وه، پاشان له ژبانی شیخ معروفی که رخی دا (٢٠٠) ک پاشان «جونه ید» ٢٩٧ ک، پاشان «محاسبی» (٢٤٣) ک پاشان «ذی النون میصری» ٢٤٥ ک، وه له زه مانی بایه زیدی به سظامی دا به ته و او ی باسی وه لی وه ویلایهت به م چه شنه ی ئیسته روون بو ته وه، که له (٢٦١) ک فه وتی کردوه. حه کیم

(ترمزی) چەن کتیی سەبارەت بە پایە و پەلە وەلی یەکان داناو، وەکو (عِلْمُ الْأَوْلِيَاءِ) «سیرە الاولیاء»، «خَتْمُ الْأَوْلِيَاءِ»، محی الدین عەرەبی دەسنیشان ئەکات بۆنوسینەکانی (ترمزی) وەزۆر لاین گری نوسینەکانی، وەنزیکی صەدوپەنج ووشە و موصطەلەح لە موصطەلەحەکانی (ترمزی)، رافە کردووە و لی یان کۆلیوەتەو.

خوای گەورە هەروا کە لەقورئانا لوطنی خوێ سەبارەت بە وەلی یەکانی خوێ دەربریو، لەحەدی قودسیشا هەر دوبارە کردووەتەو وە ئەفەرمی (مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ... هتە) «صەحیحی بوخاری»، جابوێ ئەوانە شارەزای ئەم رییازە مەعنەوی یەن، ئە پارێتەو لەخەڵک، کە دژایەتی لەگەڵی پیاوچاکان و خواناسان نەکەن، چونکە راستەکە ئەو تە دژایەتی لەگەڵ خوادا نەکەن، کە ئەفەرمی «عَادَى لِي» نافەرمی «عَادَى وَلِيًّا» ووشە «لی» دەری ئەخات کەخوا بەهی خوێ دایان ئەنی، چونکە لەبەندە چاکە هەل بژێراو کەن.

کەواتە وەلی، بەوبەندە موسولمانە خاوەن باوەرە پارێزکارە لەخواترسە ئەلین، کەخوا بەخەڵاتی «ویلايەت» سەر بەرزی کردو، وەخستویەتە ژێری چەتری کەرەم و لوطنی خوێ وە مۆژدە بەهەشتی داوەتی، وە دڵنای کردو کە لەهیچ نەترسی، بگرە کەشف و کەراماتی هەبێت، بگرە نەیبێت، بگرە بەخوێ بزانی بگرە نەبزانی، وە وەلی بەکەسی ئەلین هەرگیز لەرێگە شەریعەت لانا، ئەبێتە پارچەنی لەنور، وە خوا ئەپارێزێت لە شەیتان، هەروا کە ئەنبیا مەعصوم، ئەولیا مەحفوظ ئەبن، پایە و مەقامیشان خواتەیان داتی هەرکامە بەپێی ئیستیعادی خوێ، وە بەجوورە کەخواخوێ مەیلی لی یەتی.

مُرید - مُراد :

مورید وە موراد دوو ووشەن لەتەصەووف دا بەکار ئەبرین، سەرچاوەی ئەم ووشانە لە «ئیرادە» وە دیت «إرادة» واتە ویستن، کەواتە مورید ئەبێتە ویستیار، مورادیش، ئەو کەسە یە کە ئەیانە ویت، لەروانگە تەصەووفەو، ئەو کە لکە لەی خواپەرستی کەوتە سەری، لەخوا نزیک بێتەو، واتە ئیرادە کرد کە خوا لەخوێ

رازی کات، واته بیته مورید «واته خواویست»، کهواته ئەو کەسە لە کانیگە دەستی لە چەوێ و لاری ئی هەلگرت، وە دەستی کردە خواپەرستی «ئەو موریدی خواپەر»، واته خۆی ئەوێت، ئەمانە کە دان بە خۆی خوادا ئەنێن وە لەو و پاش لە سەر رێگە خۆپەرستی بەردەوام ئەبن خوا لە بارەیانەو ئەفەرمی، «إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ» (فُصِّلَتْ) (۳۰)، هەروەها ئەفەرمی «إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ، أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ» (أَحْقَاف) «۱۳» وە «۱۴».

کەواته ئەوێ خۆی ویست وە لە پاشان بەردەوام بو لە سەری ئەو خواویستی یه، ئەوێ خۆپێ خۆش بو کردی، وە ئەوێ خۆپێ ناخۆش بو ئەی کرد، لە هەردو ئایەتە کە دا ئەفەرمی «ترسیان لە هیچ ئەبی وە بە هەشت جێگەیانە»، هەروەها ئایەتیکی تر سەبارەت بە خواویستان هەیه، کە جگە خوا هیچ داخواریکی تریان نیه، خوا بە پیغه مەهر دەستور ئەدات وە ئەفەرمی «وَلَا تَطْرُدُ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ» (انعام) (۵۲) مەبەست ئەوێ ووشە مورید بو ئەوانە کە ویستاری خوا، وە نزیک بونەو لە خودا وە پەرمانەندی خودان.

لە ئەصه و ووف دا ئەم موریدی یه، هەرچەن هەر هەمان شتە، بەلام شیوە ییکی تاییەت ئەگرێتە خۆی، هەروەکو (طالب) بە داواکارو ویستار ئەلێن، بەلام لە روانگە نەریتی خۆینەواری ئەمروو، خێرا ئەزانری بە «تەلەبە» ی مەکتەب و دانسگا ئەلێن، لە نەریتی صوفیە تیشدا هەرکەوترا (مورید)، بەو «تەو بە کار» ئەلێن خوا هیدایەتی داو و توبە ی کرد و و لە سەری نەریتی تەصه و ووف سەرگەرمی خواپەرستی یه.

موراد، هەو کۆتمان بە داوا کارو بە کەسی ئەلێن خواستی بێتیا، «داخواری کار»، بەلام لە روانگە تەصه و ووف هەو ئەمیش و تاییکی تاییەتی بوخوی تەرخان کرد و، وە بریتی یه لەو تەو بە کارو سەررێتی «استقامەت» کە وتوێ، کە خواخۆی خۆشی ئەوێت و خۆی ئەیکیشی بۆلای خۆی. جائەمە هەموێ پیغه مەهرەکان ئەگرێت وە چونکە هەمویان خواخۆی هەلی بژاردوون، وە هی وایان بو هەر لە منالی یه وە بونە تە پیغه مەهر، سەبارەت بە گەورە پیاوانی تەصه و ووفیش، زۆریان هەیه (موراد) بون،

ئەم ، لێرەدا شتێك ئەلی ، ئەویش هەرشیاوی لێك دانەووە و وردبۆنەووە ، ئەلی ئەو كەسە تۆانی ئەم كارە بكات ئەو خۆی مۆرا دە ، مادام خوابۆی كردووە ئەم دەس كەوتە دەس كەوێت مۆرا دە ، وە پاش ئەوێ كە گەشتە ئەم پایە پاك كردنەووە و رازاندنەووە دامەزراندنە ، ئێتر خوا نزیكی ئەكاتهووە لەخۆیو ئەنجانە ژێری سیبەری رەحمەتی خۆی وە دەروێ خەیری لی ئەكاتهووە ، وە خەلاتی ئەكات بەو خەلاتانە ریبوارانی رێ رەوی تەسەووفی پی خەلات ئەكری ، وە نېینی وای لەجیهانی مەعنەوی بۆدەر ئەكەوێ كەخوا بەشیاوی ئەوانە یزانێت .

پاشان ئەلی ئەو لە خەبات كاری لەدژی خواستە ناپەسەندەكانی دەرونا مۆریدبوو ، ئیستەش كەخوا ئەنجانە بەری كەرەمی خۆیەووە مۆرا دە .

پاشان ، لەكتێبی «غونیه» كە هە حەزەرەتی شیخ عبد القادری گەیلانی ئەگێرێتەووە ئەلی .

مۆرید خەبات كارە بەلام مۆرا دەخۆش بەختێكە كە خوا بەختەووەری ئەكات مۆرید بەپیاو ئەروات ، مۆرا دەبال ئەگێرێتەووە ، «مۆرید طالبه» «مۆرا دەمطلوبه» وە زۆرشتی تری لەم بابەتە كە دەری ئەخا ، مۆرا دەئەو كەسانە كە جەزبەیی هەق رایان ئەكێشی وە مۆرید ئەوانەن خۆیان تی ئەكۆشن وە بەو تی كۆشانە ئەگەنە هەق . «ئەوی شیاوی باسە پاش ماوینیك لە (سلوك) ، واتە تێكۆشان ، بەپێی دای تەسەووف ، هەردولا خۆیان بۆیان روونە كی مۆریدەو كی مۆرا دە . وە ئەمە زۆر ئاشكراوە ، لە باسی جەزبەیشدا وتم ، جەزبە هە مۆرا دە ، واتە بگرە خۆی لەخەیاالی هێچێكا نەیت وەخوارای كێشی هەروەكو ئەوێ ئیراهیمی ئەدەم .

لەخۆیندەووەی ژبانی سەرۆکی تەریقەتەكان وەپیاو هەره گەورەكانی تەسەووف دا ، دەر ئەكەوێ ، كە هەمویان یان زۆر بەیكی زۆریان ، مۆرا دەبوون .

لەكتێبی (معجم مصطلحات الصوفیه) دا ئەلی .

مۆرید ئەو كەسە بەتەواوی لی پرایت بۆ خواپەرەستی وە ئەم لی پراشە لەسەری چاوكراوەی و تی گەشتن دەستی داییت ، بۆی دەر كەوتی ئەوێ لەم جیهانەدا روو ئەدات بەی وستی خوا روونادات ، ئەك بە وستی كەسێ تر ، بەم جۆرە

ویستی خۆی «ئیراده»ی خۆی ئەنێته لاوه وە ئیرادهی دێرینه سەری ئیرادهی هەق،
 وە ئەنێته «مورید»، واتە موریدی ئیرادهی خوا.

هەر ئەم سەرچاوه سەبارەت بە مۆراد ئەلێت.

مۆراد: ئەو خواناسەتە ئیرادهی ئەماوه وە گەشتووتە دوایەلی خواناسیی،
 وە لە هەموو حال و مەقامێک تی پەریوه وە هیچ ویست و ئیرادهییکی ئەماوه.

ئەوێ ئەوێ، خواتە بەوێ، خواش ئەوێ لە گەڵ ئەکات کە خۆی ئەوێ.
 لە کتێبی «التَّعَرُّفُ لِلْمَذْهَبِ أَهْلِ التَّصَوُّفِ» دا ئەلێت.

مورید هەر خۆی مۆراده، مۆرا دیش موریده، چونکە ئەوێ خۆی ویست
 ئەوێ ئەوێ کە خواتە بەوێ، پاش بری لێک دانەوه ئەلێت.

بەلام ئەوێ هەیه، مورید بەو ئەلێن کە، کە شفو کەراماتی ئەکەوێتە پاشی
 خەبات و تیکۆشانی، بەلام مۆراد، کە شفو کەراماتی ئەکەوێتە پێشی خەبات و
 تیکۆشانی، «کەواتە باوەری ئەمیش هەروەکو باوەرێ کە تەر»، مۆراد ئەو کە سەیه خوا
 هەلی ئەبێرێت، پاشان ئەلی، مۆراد خوا خۆی بە جەزبەیی قودرەت رای ئەکێشێت
 بۆ لای خۆی، وە شتی نەینی مەعنەوی و دەرونی بۆ ئاشکرا ئەکات، وە هەر ئەم
 «شۆهۆده»، واتە چاوپێ کەوتن و بۆروون بونەوه، ئەنێتە هۆی دل خۆشی و تیکۆشانی
 بۆ گەشتن بەخوا، بە چەشنێ کە بتوانی هەرچی پەنجی ئەو پێگەیه هەیه بە دلۆگیان
 قوبولی کات.

جا ئەلێتە مەرجه کانی مورید هەروەکو لە پێشایتم زۆرە بەرلە هەمووی
 پاکێ دل و دەرون و ئیرادهی ئەواو بۆ سەرکەوتن، وە تیکۆشان وە بەردەوام بون لە سەری
 ئەوتی کۆشانه، واتە ئەو خواپەرستی یە، وە بەکی لە شتە بناغەییەکان، بە تایبەت بۆ
 ئەو ماوهی سلوکه، کەم خواردن، کەم نوستن، وە کەم قسە کردن، گۆشەگیری و
 خواپەرستی بەردەوام، بە تایبەت بەردەوام بون لە سەری ذیکر، وە خۆتی ئەگەیاندن
 لە شتێکدا پەيوەندی راستە قینەیی بەو وەنیه، لە هەمووی گەنگ تر بە دەس هێنایی پێهرو
 مامۆستاو ری پێشاندەرێکە، بەو جۆرە زوتروتم، کە بە راستی ری بەریت، ئەک
 «ری پێ»، جا یە کەم شتیش بۆ ئەو موریده سەبارەت بەری بەرکەیی، «ئەدەب»ە. پریک

باوه‌پریان له‌سه‌ری‌ئه‌وه‌ته، «ئه‌صله‌ن ته‌صه‌ووف هه‌رئه‌ده‌به»، پاشان راست‌گۆنێ و وه‌
وه‌ئێخ‌لاص، سه‌باره‌ت به‌و‌مور‌شیده‌ باشه، پاشان «إستقامه‌ت» واته‌ به‌رده‌وام‌بون
وه‌زۆرشتی‌تریش که‌له‌ماوه‌ی نویسه‌کانا ده‌رخراون.

«قوشه‌یری» له «ریسه‌له‌» دا به‌دورود‌ریژی وتاری گه‌وره‌پیاوان سه‌باره‌ت به‌وشه‌ی
موریدو‌موراد باس‌ئە‌کات، له‌شوێنێکا‌ ئه‌لی له‌ئه‌باعه‌لی ده‌ققاقم‌بیست، ئه‌لی (ئیراد
گرێکه‌ له‌ناوی‌دلّا، وه‌ک‌زه‌وچه‌یه‌که‌ له‌ده‌رونا، وه‌عیشقی‌که‌ له‌و‌ی‌خ‌دانا دله‌خوربه‌یه‌که‌ له‌ناوه‌وه‌ی
مروّفا، وه‌ناگرێکه‌ له‌دڵ‌وده‌رون به‌رئه‌ییت)، «به‌لی ئیراده‌ی موریدی‌راست ئه‌لی ئاوانی»
له‌زمانی جونه‌یده‌وه‌ ئه‌لیت، ئه‌گه‌ر خواو‌یستی چاک‌بکات بو (مورید)، ئه‌یخاته‌سه‌ری
رێگه‌ی ته‌صه‌ووف، وه‌ئه‌یکاته‌ هاوه‌لی هه‌زاران.

له‌زمانی، ئه‌بابه‌کری ده‌ققاقه‌وه، ئه‌لیت، مورید نایه‌ته‌ مورید تاوه‌کو مه‌لائیکه‌ی
سه‌ری‌شانی چه‌پی بیست‌سال له‌سه‌ری‌یه‌ک هه‌یچی له‌سه‌ر نه‌نوسی‌ت، به‌پی‌ ئایه‌ت
بو‌هه‌رمروّفی مه‌لائیکه‌ی تایه‌ته‌هه‌ن چاکه‌وخرابه‌کانی ئه‌نوسن، بی‌گومان باوه‌ر
به‌مه‌لائیکه‌ له‌مه‌رجی «ئیه‌انه» ئیتر چۆنه‌تی مه‌لائیکه‌ هه‌رخواخۆی ئه‌زانی چیه‌وچۆنه
له‌ئایه‌ته‌کانی «۱۱و۱۰» سو‌ره‌ی «انفطار» دا ئه‌فه‌رمی «وَإِنَّ عَلَیْكُمْ لَحَافِظِیْنَ کَرَامًا کَاتِبِیْنَ»
مه‌لائیکه‌ وان له‌گه‌ل‌تانا وه‌چاکه‌وخرابه‌تان یادداشت‌ئه‌که‌ن، جائه‌لی ده‌ققاق وتویه
ئه‌لی موریدی رێگه‌ی خواناسی، واته‌ ته‌صه‌ووف ئه‌وه‌نده‌پاک‌ییت بیست‌سال
مه‌لائیکه‌ گونا‌ه‌نوسه‌که‌ی هه‌یچی له‌سه‌ر نه‌نوسی‌ت به‌لی موریدی رێی‌هه‌ق
ئه‌لی‌وا‌ییت، خو‌هه‌روا به‌ «ده‌مه‌ر» نا‌کریت.

قوشه‌یری، پاشان باوه‌ری خو‌یشی سه‌باره‌ت به‌فه‌رق له‌نیوانی موریدو‌موراددا
ده‌رئه‌بری، ئه‌و‌یش هه‌ر ئه‌لیت هه‌رله‌سه‌ره‌تاوه‌ خواو‌یستویه‌تی‌وا‌ییت، زۆربه‌ی
رێبواران پاش خه‌بات و تیکۆشانیکێ‌زۆر جا پی‌گه‌یشتون وه‌ زۆریشیان هه‌یه
هه‌رله‌سه‌ره‌تاوه‌ خوا په‌رده‌ له‌سه‌ری دلیان لائیه‌بات و به‌رچاوی دلیان که‌شف‌ئیه‌یت
وه‌زۆرشتی‌گرنگیان له‌نه‌ینی‌یه‌کانی جیهانی مه‌عنه‌وی بۆده‌رئه‌که‌وی، وه‌ ئه‌گه‌نه‌ پایه‌و
مه‌قامی‌وا ریا‌زه‌ت‌کیشان و خه‌بات‌کارانی ناگاتی به‌لام‌هی‌وا‌یشیان هه‌یه‌ له‌م «مورادانه»
له‌گه‌لی ئه‌وه‌هه‌موه‌ پیش‌که‌وتن‌وخه‌لات و به‌راته‌شا، هه‌رخویان ئه‌یانه‌وی
ریا‌زه‌ت‌بکێشن بۆئه‌وه‌ی له‌و به‌ره‌مانه‌ی ده‌ستی ریا‌زه‌ت‌کیشان ئه‌که‌وی،
له‌وانه‌ش به‌رخورداربن.

پاشان سه ره له نوێ له زمانی «ئەبایەلی دەققاقە» وه، به راوردیکی سه یرته گیریتە وه،
 ئه ویش، فەرقه له نیوانی پیغه مبه ره کانا، وه ئه لێ له ناوی ئه وانیشا (هه رچه ن هه مو
 مورا دن) له گه ل ته وشا، مورا دو مورید هه یه، لیره دا قامک راته کیشی بو
 «شه رخی سه دری» موسا و موچه ممد درو دیان له سه ر، ئه لێ هه زره تی موسی له خوا
 پارایه وه وه فه رموی «رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي»، که چی سه باره ت به هه زره تی موچه ممد،
 خوا فه رموی «أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ؟».. ئه م به بی داوا کردن به لām ته وپاش داوا کردن
 موچه ممد به منالی موسی پاشی به پیغه مبه ربون، له پاشان باوه ریان له سه ری ته وه ته مورا د
 ئه یبه ن مورید ته روا ت مورا د ده عوه وت ته کری مورید خوی ته روا ت،
 که واته پیش که وتنی مورا د زووتره له مورید، به لām له ئاکا ما هه ردولا به مرا ز ته گهن.

۲

« تەریقە ی نەقشە نەدی »

تەریقەت لە دابو نەریتی تەصەووف دا بە ڕیبازی ئەلین بەشیوەی لە شیوەکانی
تەصەووف ڕیوار ییگریتە بەر بۆ گەشتن بە ئامانج، ئەو ئامانجەش بریتی یە لە ئیمانی
تەواو واتە «عین الیقین، یان، حق الیقین» سەبارەت بە خواناسیی، بەرھەمە
دوانی بە کەیشی ئەو تەئیر صۆفی بە باوەڕێکی بەقینی یەوێ خوا ئەپەرستی، ئیمانە کە ی
تەقلیدی یان عیلمی نە کەشیایێ تەکان خواردن یت، وە چونکە بە چاوی
بەصیرەت بە نوری خودا سەرئەفراز بوێ ئیتر هیچ هیزێ نە بتوانی کاربکاتە سەری
باوەڕی، ئیمانی ڕەببانی لە «مەکتوبات» دا ئەفەرمی، جیاوازی لە نیوانی زانیاری
عولەما و زانیاری مەشایخی تەریقەتدا ئەو تە مەعریفەتی عولەما بە هۆی ئیستیدلال وە
عیلمەوێ وە مەعریفەتی مەشایخ لە ڕێگەی کەشف وە دەوقەوێ وە هەردوکیشی بۆ
پەرپەڕەوێ یە لە شەریعەتی موحەممەدی.

پڕی لە هەل کەوتوانی تەصەووف ئەوێ نەدە لەو دانێشدا وە لەو بەرھەم وەرگرتن
وە خاوەن مەقام بونەدا گەشتونەتە پایە ی هەرە هەرە بەرز بونەتە کارناس و پێشپۆر،
واتە «موجتەهید» هەر واکە لە عیلمی شەریعەتدا گەورە پیاوانێکی وەکو، ئیمام مالیکی
کۆری ئەنەس «۷۱۵ - ۷۹۵» م وە ئەبو حەنەفە «۶۹۹ - ۷۶۷» م وە محمد بن ادریسی
شافعی «۷۶۷ - ۸۲۰» م وە احمد بن حنبل «۷۸۰ - ۸۵۵» م وە پڕیکی تر لەو گەورە
پیاوانە بونەتە موجتەهید لە زانیاری شەریعەتدا، هەر وایش لە زانیاری
تەصەووف دا هەل کەوتوانێکی وەکو شیخ مەعروف کەرخی، وە بایەزیدی
بەسظامی، وە ذالنونی میصری وە عبد القادری گەیلانی، وە ئەحمەدی بەدەوی وە
ئەحمەدی ریفاعی، وە بەهائوددینی نەقشبەند، وە عومەری سەهرەوێردی، وە
ئەبولحەسەنی شاذلی، وە نجم الدین الکبری وە جەلالەدینی رۆمی، وە موعینەدین
حەسەنی چەشتی، وە ئەبولعەباسی تیجانی، وە دەیان لەو هەرە پایە بەرزانە بونەتە
خاوەنی تەریقەت، واتە خاوەنی پەرپەڕەوێ تایبەتی پەرورە کردنی ڕیوار بۆ گەیاناندنیان

به لوتكه‌ی مراز، واته: هه‌ر كامه‌ی بۆگه‌ياندن بۆئو سه‌رلوتكه‌یه رېنگاييكي تايه‌تی دۆزیۆته‌وه وه كه‌وتوته به‌رده‌می رېبواره‌كان بۆئو وه‌ی بیان گه‌ییته مراز، ئامیرو تۆشه‌ی هه‌موی ئه‌مانه هه‌ر له‌یهك شت دروست ئه‌كریت، بۆ نمونه، ئیمه هه‌رله‌گه‌م، ده‌یان جور نان دروس ئه‌كه‌ین، له‌ برنج وه‌ دانه‌ویله‌و گوشت سه‌دان جور خوراك وه‌ خوارده‌مه‌نی دروس ئه‌كه‌ین كه‌ هه‌موی هه‌ر بۆ خواردنه هه‌مویشی بۆ خوشی و تیربون و هیزی له‌شه‌كه‌چی هه‌ركامه‌ی تام و بۆن و ره‌نگی‌کیان هه‌یه، وه‌كو تیریش هه‌مویان یه‌ك شتن وه‌ ئاكام و نه‌تیجه‌ی هه‌مویشیان هه‌ریه‌ك شته، واته، تیربون، له‌ذهت له‌خواردن بردن، به‌هیزکردنی له‌ش.

هه‌روه‌ها مه‌ذهبه‌ شه‌رعی یه‌كانیش هه‌موی بۆ دامه‌زراندنی دین وه‌ رېك و پێك کردنی خواپه‌رستی وه‌ هه‌ول دانه بۆ په‌په‌وی کردن له‌ ده‌ستورو فه‌رمانی خوداو سونه‌تی پیغه‌مه‌ر.

ته‌ریقه‌ته‌كانیش هه‌ر هه‌وله‌ بۆ كامل کردنی باوه‌ر وه‌ گه‌ياندن رېبوار به‌باوه‌ری «عین‌الیقین» وه‌كو گوتمان بۆئو وه‌ی خواپه‌رستی یه‌كه‌ی له‌ته‌ك ئه‌وه‌دا كه‌ خوا په‌رستی یه‌و په‌په‌وی کردنه له‌ شه‌ر به‌ یه‌قینیکی ته‌واوه‌وه ئه‌نجام بدری وه‌ ده‌رون باشت‌ر سوکناپی ییت وه‌ دلێ باشت‌ر ئاو بخواته‌وه وه‌ به‌هه‌مو هه‌ستیكه‌وه هه‌ول بدات بۆ نزیک بونه‌وه له‌خودا.

جا ته‌ریقه‌تی نه‌قشبه‌ندی، یان رېیازی نه‌قشبه‌ندی یه‌كان بۆ سه‌رکه‌وتن به‌کیوی ئاوات‌دا بۆ گه‌یشتن به‌و هه‌وارگه‌ی مرازه، داب و نه‌ریتیکی تايه‌تی خوی هه‌یه، وه‌كو ئه‌وه‌ی بلیین قادری یه‌كان ذیکری به‌ده‌نگی به‌رز ره‌وشیانه، مه‌وله‌وی یه‌كان شیعر خویندنه‌وه و ذیکرو ره‌قصی تايه‌تی خویان هه‌یه، كه‌ هه‌ركامه‌ی سه‌ر زه‌نجیره‌ی ته‌ریقه‌ته‌كه‌ بۆی داناو، هه‌روه‌ها ییش نه‌قشبه‌ندی یه‌كانیش ذیکری تايه‌تی خویان هه‌یه، كه‌ واته هه‌موی هه‌ر ذیکرو خواپه‌رستی و تیکۆشانه بۆ نزیک بونه‌وه له‌خودا، به‌لام هه‌ركامه‌ی به‌شیوه‌ی تايه‌تی خوی، شیوه‌یی كه‌ موخته‌هیده‌ پسپۆره‌كه‌یان بۆی داناو، واته ئه‌و رېیازه‌ی كه‌ خوا خوی هیدایه‌تی داو بۆ دۆزینه‌وه‌ی «وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ» «البقره» ۲۸۲ «وَالَّذِينَ جَاهَلُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا» (عنكبوت) ۶۹ «جا خوا خوی ئه‌و گه‌وره‌ پیاوانه‌ی خستوه‌ته‌ سه‌ری رېنگاييک وه‌ به‌هۆیه‌وه گه‌یشتونه‌ته مراز، ئه‌مانیش ئیسته ئه‌و رېنگایه‌ پێشانی موریده‌کانیان ئه‌ده‌ن، یان وه‌كو پزشکیك

دەرمانێک بۆ دەر دیک بدۆزیتەووە کە نەخۆشەکانی خۆی پێ دەرمان کات، ئەمانیش پزیشکی دەروون دەرمانێکی دۆزیوەتەووە یان تیکۆشەرێکە هەل زنیوە بەشاخی ئاوانی خواپەرستیدا وە لەو رێبازەووە کە خۆی گەیشتووە بەئاوات خەلک لەوێوە راھنای ئەکات کە بیان گەییشتە مراز.

یێگومان هەموی ئەم رێبازانەش سەرچاوەیان ئەگەریتەووە بۆسەری گوشتارو کرداری خانەدان وە یارانی پیغمبەر کە سەرچاوەی هەموی ئەوانیش قورئانەو پیغمبەر، هەروا کە سەرچاوەی شەریعتیش پیغمبەرەو قورئان.

گوتمان شەریعت وە تەریقەت فەرقیان نیە ئەووە هەیه صوفی بەهۆی ذیکرو فیکری زیاترەووە دەرونی روناک ئەبیتەووە ئیمانەکە ی ئەبیتە «عین الیقین» جا بەو دەرونی روناکەووە بەباوەرە بتهووەو موبەمو شەریعتەکە ئەباتە رینگاو، هەر صوفیێک مونی لەرینگە شەرع و سوننەت لای دا، تەریقەت لەو کەسە خۆی بەری کردووە.

پاش ئەم پێشەکییە ئێستە بازانین

- ۱ - نەقشبەندی یەکان لە چ رێبازیکەووە خەلک ئەبەن بۆ لوتکە ی ئاوات؟
- ۲ - سیاسیلە ی واتە، زەنجیرە ی ئەم رێبازە چۆن دەس پێ ئەکات وە گەورە پیاوانی تا ئەگاتەووە سەری باوکم، واتە «شیخ عەلادینی یارە» کین؟
- ۳ - بۆچی وە لەکە یەووە ئەم رێبازە ناو نراوە (نەقشبەندی)؟

بەر لە وەلام دانەووە ی پرسیارەکان هەر بۆ روون کردنەووە ی بیرێ خوینەرانی ئەم کتییە یەلک دو فەرمودە ی گەورە پیاوان هەیه ئەمەو ی پەنجەیان بۆرا کیشم، جا دەست بکەمە وەلامی پرسیارەکان.

شاھ عبد اللہی دهلوی کە لە «۱۲۴۰» کۆچی دا فەوتی کردووە ئەلی، بەرھەم و دەست کەوتی ئەم تەریقەتە بریتی یە لە بەدەست هینانی ئاگاداری و حوزوری هەمیشە یی لەحوزوری هەق تەعالادا ئەگەلی دامەزرانی ئیمانی کامیل بەپێی باوەری ئەھلی سوننەت و جەماعەت وە پەپرەوی کردن لە سوننەتی پیغمبەر درودی خوا ی لەسەر.

محمد بن سەلمانی بەغدادی لەکتێبی «الحديقة النديّة» دا لەزمانی «محمد مراد ئوزبەکی» یەووە ئەلی «ان الطريقة النقشبندية طريقة الصحابة الكرام» (رض) باقیە علی اصلها لم یزیدوا ولم ینقصوا، وهي عبارة عن دوام العبودية ظاهراً وباطناً بكمال الالتزام بالسنة والعزيمة وتمازج اجتناب البدعة والرخصة في جميع الحركات والسكنات من عادات ومعاملات، مع دوام الحضور مع الله تعالى على طريق الذهول والاستهلاك».

هەروەها ئەم کتێبەدا لەزمانی «ابن الحجر الهيتمي» (٩٠٩ - ٩٧٤) ک یەووە ئەلی «الطريقة العلية السالمة من كدورات جهلة الصوفية هي الطريقة النقشبندية».

نوسەری کتێبی قودسیە لەپێشەکی چاپی کتێبەدا ئەلی تەصەووفی نەقشبەندی پەپەرەوی کردنە لەسونەت وە «موعتەدیلەو ناوەرەاست پەرە» پەپەرەوی کردن لەسونەت وە پاراستنی رەوشی شەریعەت وە دوورنی گرتن لە بیدعەت بناغەتی ئەم تەریقەتە، لەپاشان ئەلی ئەم ناوەندی پەرەوی وە پەپەرەوی کردن لە شەریعەتە، وە ئاسانی و سادەیی سلوکە، بویە هۆی رەواجی لەراوە بەدەری ئەم تەریقەتە وە بویە هۆی ئەوێ زۆریکی یەجگار زۆر لەعولەمای دین بێنە پەپەرەوی ئەم تەریقەتە وە بێنە کۆری نەقشبەندی یەکانەو، صوفی نەقشبەندی، دلی هی خودایەو لەشی هی مەردومە.

بەرەستی هەموو گەورە پیاوانی ئەم رینگایە هەر کامە ی کەسە بارەت بە ناساندنی ئەم تەریقەتە بآسیان کردو، هەموو ناساندنەکانیان دیتەو سەری پەپەرەوی کردن لە سونەت وە بەردەوام بون لەسەری ذیکر وە فەقرو هەزاري و بەندەیی لەدەرگای خوادا وە دلگەرم کردنی پەپەرەوانیان لەسەری «ایثار» وە «نوکرانی ذات» واتە خو بەخت کردن لەرینگەیی خو بەخت کردنی موسولماناندا، وە بو ناسینی خودای گەورە.

ئێستە لەووەلامی پرسیاری یەکەمدا ئەلین. لەکتێبی «ابضاح الطريق» دا ئەلی نەقشبەندی یەکان لە سی ریبازەو ئەتوانن بگەنە سەری لوتە ی مراز.

- ١ - بەردەوام بون لەسەری ذیکر.
- ٢ - لە رینگەیی مورا قەبەو.
- ٣ - لەرینگەیی دەستەو داوینبونی مورشیدەو.

لێرەدا پێویستە بێنم یەکەم هەنگاوی تەصەووف بەر لە هەموشتی تەوبەکردنە ،

بهو مهرجانهی که زووتر باسهان کرد ، واته ، دهست لههه مو خراپه بیك هه لگرتن وه نهگه رانه وه بۆسه ری خراپه کردن ، له پاشان په پره و بی کردن له دهستوری قورئان و سوننه تی موحه ممه دی

۱ = ذیکر :

ذیکر خوی دوو جوړه .

أ : ذیکری «الله» واته ذیکری «ذات» یان ذیکری جه لاله .

ب : ذیکری «لا اله الا الله» : واته «نه فیو ئیسات» : «لا اله» نه فیو «الا الله» ئیساته که به تی .

ئه بی ئه وهش بزاین ذیکری نه قشبه ندیه کان ، ذیکری «خه فی» واته ، بیده نگه ، که به خه یال له دهرونا ئه نجام ئه دریت .

أ : ذیکری «الله» .

باشتر وایه دهست به دهست نو ئه وه بی له شو ئینیکی خاوینو بیده نگه پوه و قیله دانیشتی ، پاش پارانه وه له خودا بۆ سه رکه وتن وه پاراستن له دهستی نه فس و شه یان وه وه سواس ، وه پاش «استغفر الله» کردن ، وه ئه گه ر مورشیدی هه بو ، یادی له مورشید کردن ، به دهرون دهست بکاته ذیکر کردن ، ئه گه ریش هه موی ئه م مهرجانه ، یان به کیکی دهستی نه دا مانع نه هه رجوړی بوی ریک که وی ذیکری خوی بکات ، چونکه ذیکر له هه مو کاتیکا ئه کری ، له دهرومان له مال ، به ته نهایی یان له ناوی خه لکا ، هه روه کو که خوا ئه فه رمی :

«الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ» «ال عمران» به لأم ئه گه ر بهو مهرجانه ی بیته که گوتمان ، به تاییه ت بۆ تازه کار ، ئه وه باشتره .

ئهو موریده ی دانیشت بۆ ذیکر ، کاتی ویستی دهست پی بکات ، زوانی

ئەچەسپىنى بە عاسانەى دەمىەو بەجۆرى كەهچ تەكان نەخوات، زوترىش لەم بارەو بەسەم کردو، ئەمە بۆئەو تە زوان سەر نەشپوینى لە دەرون، وە دەرون ناچار بکرىت خوو بگرىت بە ذىکر کردنەو.

جا بەدل دەست بکاتە «الله» گوتن، دل بریتی بە ئە لەطیفەيک لە لەطائفى دەرون ئەو دلە گۆشتینە نى بەئکو وا لەو شوئەدا، والەژترى مەمكى چەپەو روو تەنشتى چەپى مروق بەئەندازەى دوو پەنجە، جا بەزمانى ئەو دلە ئەلى «الله» بەلام ئەبى مەفهومى الله لەپیش چاو بگرى ئەك شپوئى نوسىنى الله، يان خوانەخواستە هېچ جۆرە شپوئە شكىلى، چونكە خواى گەورە هەر وەكو خوى ئەفەرمى (لېس كەمئلە شى)، ئەبى هەر لەو كاتەدا باوەرى لەسەرى ئەو بىت كە خودا مەوصوفە بەهەمو وەصفىكى كەمال وە (مۆنەزەهە)، واتە دورە لە هەمو «نەقصى» واتە، ناتەواوىيک، بەفارسی بەم حالە ئەلین «بەرداختى وجودى ذىبى» واتە ورد بونەو لە وجوديک كە لەزىبى خوتا بۆخوداى دائەنيست، وە نالى لەم كاتى ذىكرەدا، نە زمان وە نە لەش جولە بکەن ئەبى شەوورۆژ ئەو نەندە لەسەرى ئەم ذىكرە بەردەوام بى تا ئەو دلەى دەست ئەكاتە ذىكر وە ئەو كەسە خوى هەستى پى ئەكات، جا كە دل دەستى كرده ذىكر ئىتر ئەروى بەسەردەمى لەطیفەى رۆحەو كە وا بەوبەرى دلەو واتە لەژترى مەمكى راستا بە دوو پەنجە روو تەنشتى راست، ئەویش هەر بەجۆرە ئەو نەندە ذىكرى پى ئەكا تا ذاكىر ئەبىت، پاشان لەطیفەى سپر كە وا لەم دیوى مەمكى چەپەو تۆزى لای ژورى مەمكەو بەروى ناوەر راستى سینهدا بە دوو پەنجە، پاشان نۆرەى لەطیفەى خەفى بە كەوا لە لای ژوروى مەمكى راستەو روو ناوەر راستى سینه بە دوو پەنجە پاشان بە لەطیفەى ئەخفا «اخفى» دەست ئەكاتە ذىكر كە ئەكەوتە ناوەر راستى سینهى مروقەو واتە ناوەر راستى هەر چوار لەطیفەكەو.

كاتى كە سەبرى كرد هەر پىنج لەطیفەكانى دەسیان كرده ذىكر و هەركامەى بەجیا بۆخوى چرایىكى تیا هەلكرا وە هەركامەى بەنورى تايبەتى خوى رووناك بونەو ئەكاتە بە لەطیفەى نەفس دەست ئەكاتە ذىكر، لەطیفەى نەفس ئەكەوتە ناو چاوانى مروق وە لەجنس و رەگەزى ئەمان نى، چونكە لەطیفەى نەفس هى عالەمى خەلقەو سەر بەتەبیعت و ماددەى وە ئەوان هى عالەمى ئەمرن وە شتىكى مەعنەوینى، مەگەر ئەو رېبوارانە خویان هەستى پى بکەن، من زوتر باسى لەطائفم

کردوه ئیسته دوباره کردنهوهی پی ناوی پاشان نۆرهی له طیفهی «قالیه» یه واته،
 ههموی لهش که له مادده واته له (عهناصیر) دروست بو، به ههموی لهش به تیکرانی
 نهوهنده دیکر ئەکات تا دهره دهره لهشی به جاریکا دهست ئەکاته دیکر وه
 نهوکه سهش خوی زورباش ههستی پی ئەکات.

بری له نوسه رانی کتیی ته صه ووف له نه قشبهندی به کان وه کو مه لا حامیدی
 بیسارانی ئەلین هی وا ههیه له شه وو رۆژنکا بیست وینج ههزار جار دیکر ئەکات
 لای که میشتی پینج ههزار جار، بهم چه شنه دیمان پینج قوناغ دانراوه بو دیکری
 له طائفی عالمی ئهمر، وه دوو قوناغ بو له طائفی عالمی خهلق، که ئەبینه جهوت
 قوناغ، یان جهوت ههنگاو. سه بارهت بهم حاله ته ئیامی ره بیانی ی ئه فهرمی (ئهم
 ریازهی ئیمه جهوت ههنگاو).

ئه وهش که بریکیان به کینایه فهرمو یانه، ته ریهت دوو ههنگاو، ئهو دوو
 ههنگاو ی عالمی ئه مرو عالمی خهلقه، گۆتمان به هوی بهردهوام بونهوه له سهری
 دیکری ئهم جهوت له طیفهیه موبه مو وه دهره دهره ی جیسم «الله» ئەکات،
 وه مۆرید لهم کاته دا ههست به ئاسایش وه له طافه تیک له دهرونی خویا ئەکات،
 بهم حاله ته ئەلین (سُلطانُ الذِّکَر) یان «سلطانُ الذِّکَر»، جا ئه گهر مۆرید هه ره له سهری
 ئهم دیکره بهردهوام بو، ورده ورده ئهو دیکره له خویه وه ته شه نه ئەکات
 ئەبینه ئه وه وه پهره ئه سینێ تاوای لی دیت نهوکه سه به گۆنێ خوی ئه بیسی که ته واوی
 دنیا دیکر ئەکات وه دهنگی «الله» له دهره دهره ی که ون ئه بیسی، بهم دیکره
 ئەلین دیکری «ماسیوا»، واته ماسوی الله هه رچی مه خلوقی خودایه دیکر ئەکات.

ئهم مه به ستانه له شته نهینێ و زۆر گرنگه کانی ته ریهت، شیعریکی حه زره تی ضیاء
 الدین مان دی که ئه فهرمی، «له طائف سه ره به سه ره موسته غریق دیکری هو الله یه» ئه وه
 په نجه را کیشانه بو ئهم حاله ته، لیره دا مه به ستیکی زۆر گرنگ ههیه پێویسته بزانی
 ئه میشت نه وه ته، ئهم حاله تانه وه ئهم دهس که وته گرنگانه هی سه ره تای کاره، وه هی
 ئەلف و بی ئی ته صه ووفه.

ئهم حاله تانه هی ته زکیه، واته پاک بونهوهی له طائفه، نهک (فهنا ی) له طائف، ئهم

له طائفه ههركامه ی فهناى خۆى ههیه جا كه هه موى فهناى به سهرا هات پاشان به قای به سهرا دیت وه لهم ماوه یه دایه پریوار هه زاران نینى بو ده رته كه وى وه هه زاران دهس كه وى مه عنه وى نه كرىته خه لاتی.

فهناو به قای لهم له طائفه پاش «عوروج» واته بهرزبونه وهو سهركه و تن له جیهانی ئافاق وه نه نفوس، دهس ته كه وى، وه كاتی دهست ته دات بگه نه وه به «ئه صلی ئه صلی» خو یان، كه له مه رته به ی وجوب دا بویانه.

بابگه پریینه وه سه ری ئه و مه به سه تی كه گوتمان هه ر له طیفه یك پاش پاك بوونه وه ی، وه كه ئیتر دهستی كرده ذیكر رووناك ئه بیته وهو چرایكى تیا هه ل ئه كرى، ئه وه شتی نه هه روا له خومه وه بیلیم به لكو به راستی هه روایه، وه له ههركام له و له طائفه دا نوریكى تاییه تی خۆى هه ل ئه كرى كه ئه و پریواره خۆى هه به ورووناكى به ئه كات وه چسپاوى به صیره ت ئه بیینی كه ئه و له طیفه ی (ذلی) یان (سیرى)، نوری تاییه تی خۆى تیا هه ل كرا هه روا كه نوری ههركامه ی، جوى به ههروایش جوړی به ركه ت: وه به واته ی) صوفی به كان (نیه به ت) ی ههركامه ی دیاره وه ههستی پی ئه كرى وه تام و مه زه و خوشی و فره حى خۆى ههیه. وه ئه و كه سه به بۆنه ی لهم دهس كه وت و به ركه ته وه باوه ری زیاد ئه ی وه هه تادیت دلگه رمتر ئه ی له سه ری خوا به رستی به كه ی.

جگه لهم نورو روناكى بهش ههركام لهم له طائفانه وان له ژیری قه ده م «پى ی» به كى له ئه نهانی ئولول عه زم دا، وه ههركامه ش له پریواران «فه تح» واته سهركه و تن و پيش كه وتی له ریگه ی به كى له و له طائفه وه دهست ته كه وى، وه مه شه بی مه عنه و ی ئه و كه سه ش وا له سه ری مه شه بی ئه و پیغه مبه ره وه ئه و مامه له ده رونه ش هه م دیسان هه م له مور شید وه هه م له مورید وه هه م له وانه ی كه ته هلی دلن شاراو نه به لكو ته نانه ت پاش مردنیش ئه گه ر بۆنه سه ری گوړی به كتر ته زانن ئه و گه وزه پیاوه خوا وه ی چ مه شه بی بوه بو نمونه ئه زانن (موحه مده ی مه شه ب) یان (عیسای مه شه به)، جا لهم شتانه یه كه ئه لێن باوه ری صوفی به كان (عین الیقین) ه چونكه كه سی لهم شتانه به چاوى به صیره ت سهیركات ئیتر چون ئیانی كامل نیه وه ئاوا باوه ری به چى ته كان

ئەخوات؟ ئىمە لەپیشا شوێنی لەطائفەکانمان دیاری کرد، بۆیاسی ڕەنگی نۆرەکانیان وە
 ھەركامەى وان لەژێرى قەدەمى كام «نەلى» دا ئەلێن.

لەطیفەى دڵ و ئەژێرى قەدەمى ھەزرەتى ئادەمدا وە ڕەنگى نۆرەكەى (زەرەدە)،
 لەطیفەى ڕۆح و ئەژێرى پێى دوو پێغەمبەردا، واتە لەژێرى پێى نوح وە ئىبراھىم دا
 وە ڕەنگى نۆرەكەى «سورە»، لەطیفە سىرر و ئەژێرى پێى ھەزرەتى موسى دا وە
 نۆرەكەى سىپى، لەطیفەى «خەفى» و ئەژێرى پێى ھەزرەتى عىسى دا وە نۆرەكەى
 ڕەشە، لێرەدا ئەبێ بۆ ڕەنگە بېرسن چۆن نۆر ئەبێ ڕەش بێت بەلام ئەم نۆرە ھەبە
 وە زۆریش جوانە وە دلى خواوەن دڵ ئەفڕىنى زورجار ڕەنگى موى سەر، يان چاوەبرۆ
 كە ڕەش بێت لە ھەموو جوانى بێ جوانترە منیش ھەر ئەوەندە ئەتوانم تەشبیھى بكەم.

لەطیفەى «آخى» ئەخفا، ڕەنگى صەوزە و ئەژێرى قەدەمى ھەزرەتى «محمەد» دا
 درودى خوا لەسەرى ھەمويان. ئەگەر مورشیدبو و ئەومورشیدە ھەر كە لەطیفەىك
 لەو لەطیفانە كارى تەواو بو دەستور ئەدات بەرپاوار كە بگۆزێتەو وە بۆ لەطیفەىكى
 تر، ئەو ھى شیاوى باسە، لەطیفەكە تەواو نورانى بو، ڕەنگى ئەونۆرە لەسەرى شانى
 ئەو مۆرىدە بەرز ئەبێتەو ھەم خۆى ھەستى ئەكات ھەم مورشیدەكەى.

سەبارەت بە لەطائف ھەرچەن زوتریش گوتومە، ئەتوانن لێك يان بدەبنەو بە
 «ھەواس» واتە ھەست پى كەرەكان، چۆن ئەمانە لە جىھانى ماددە و سروشندا
 ھەركامەى دەورى ئەبىنى ئەوانیش لەجىھانى دەرونى و مەعنەويدا ھەركامە
 سپاردەىكى ھەبەو دەورى ئەبىنى وە ھەستى تايبەت ئەكات.

جا لەپاشى تەزكىيەى لەطائفى ھەمى ئەمر تۆرەى تەزكىەى نەفسەكە لەعالمى
 خەلقە وە ڕەنگى نەفس، بى ڕەنگى بە بۆلێن وە كو ئاو وایە كە كرايە ھەرشى ڕەنگى
 ئەو ئەدات، بۆیە تەزكىيەى فێرى فێكر كردنى نەفس، ئەخريتە پاشى ھەمويانەو
 چونكە تەزكىەى نەفس سەختە، ھەم ھى جىھانى سورشتە ھەم لەبناغەشا (امارە
 بالسوء) - وە ھەرچى ھەستى چەوتى و لارى بى و ڕى گریبە لەنەفسەو ھەل ئەقولى
 بەلام فێكرى خودا ھەموى ئەمانە دائەمركىنى وە پاکیان ئەكاتەو وە ئەیان وەرزىنى.
 بێگومان ھەموى گەورە پیاوانى رەى رەوى تەصەووف دوبارەى ئەكەنەو كە
 ئەم كارانە بەبێ مورشید زۆر سەختە وە بوونى مورشید وە ماموستا و ڕى نوما ھەموى
 ئاسان ئەكات، بەلێرەشا دووبارەى كەمەو، كاتى كە ئەلێن مورشید مەبەست

که سیکه شکی تیانە ئی که وه ئی بیټ، خوداناس و له خوداترس بیټ، خوئی به هه موی
 ئەم مه قامانه دا ئی په ربی که سیکی و به ناو ئینسانه ئەگینا یه ک پارچه نووره و مه لایکه
 صیفه و ره بیانی مه سه له که و و له مه قامه به رزه کانی به قای پاش فه نادا، ئایا که سی
 ئاوا بیټ ئە کری خه یانه ت بکات له ئوممه تی موحه ممد وه مه به ستی له ئیرشاد پله و
 پایه ی دنیایی وه ده س که وت و سه رمایه و سامان بیټ؟

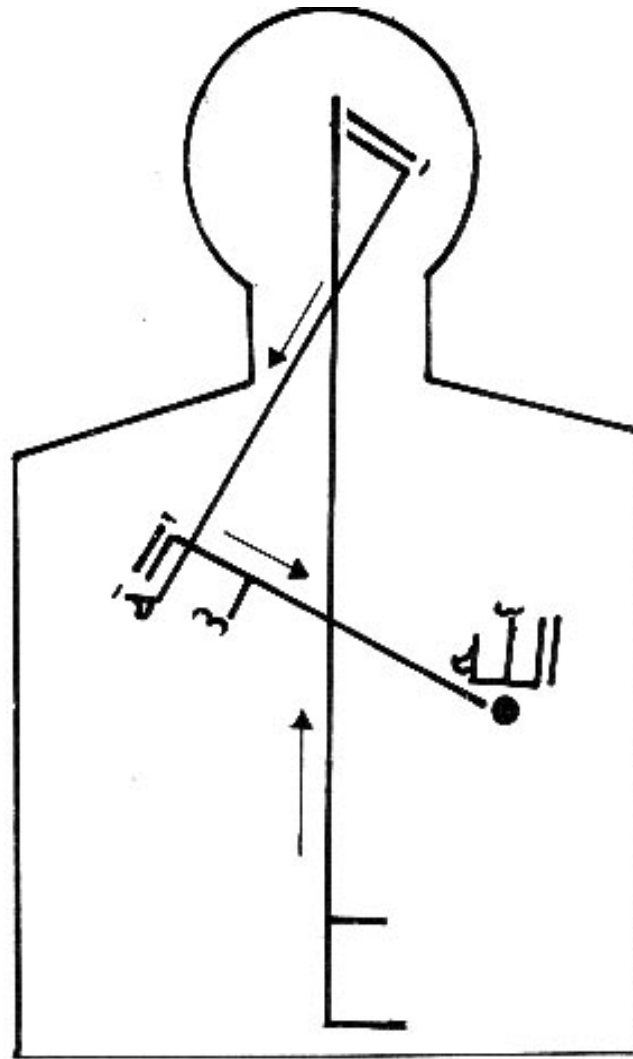
بیگومان ئە گهر که سیکی ئاوا پایه به رزو له خوداترس ده س که وت هیچ عه بی
 تیانیه ئە گهر ئینسان بیکاته چاوساغو ره یه رو ری پێشانده رو ئوستادی خوئی وه خوئی
 بسپهریته ده ستی نه و.

وتمان ذیکر دوجۆره یه کیکێ ذیکری «الله» یو، که باسمان کرد.

ب : ذیکری «لا اله الا الله» یه، که مه شهوهره به، «نه فی و ئیسبات»، زۆربه ی ریواران
 له پێشا به ذیکری «الله» ده ست پی ئە که ن پاشان نه فی و ئیسبات، جاری و هه یه
 مورشید به پێی ته شخیصی خوئی که حال زانی ریواره، پاش و پێشیان پێته کات به و
 جۆره ی که خوئی به پیوستی بزانی٢.

به هه ر حال ره وشێ دووه می ری گرتنه بهر ذیکری «لا اله الا الله» یه.

بزانی ئەم ذیکره چون ئە کری٢. هه ر به و جۆره ی بۆ ذیکری (ذات) واته (الله)
 گوتمان به و جۆره ئە و که سه خوئی ئاماده ئە کات، وه ره و قیله دائه نیشی چاوه ئنی
 به یه کاو زمانی ئە چه سپینی به عاسمانه ی ده میا، وه هه ناسه ی هه ل ئە کیشی بۆ لای
 خواروی. سینه ی وه ئە یگری، پاشان به زمانی خه یال له ناوکی یه وه وشه ی «لا» هه ل
 ئە کیشی بۆ ناوچاوانی، به واتاییکی تر ووشه ی «لا» لای خواروی له طیفه ی ئە خفا وه
 به سه ری له طیفه ی ئە خفا دا هه ل ئە کیشی بۆ له طیفه ی نه فس، بۆ ناوچاوان، پاشان
 له ناوچاوانه وه ووشه ی «الله» دیریت بۆ لای مه مکی راستی بۆ لای له طیفه ی رۆح وه
 له طیفه ی خه فی، له ویوه ووشه ی «الا» ئە با ته وه بۆشتی مه مکی چه پی که جیگه ی
 له طیفه ی (سپهر) ه پاشان ووشه ی (الله) زۆر به توندی ئە دات له «قه لب» وه کو ئه وه ی
 به چه کوشیک بیدات به دلایا به جۆرێک که گه رماو سۆزی بگاته هه موی له ش، پاش
 ته واکردنی «لا اله الا الله» به زمانی خه یال وه به و جۆره ی که گوترا ئە وه ستی،

ویندی ذیکری لا إله الا الله به شیوهی نهی له دهرونا

جائه گهر ذیکره که ی، جاری یان سی یان زیاتر، نه نجام داو پشوی داو هه ناسه ی دا
له وکاتی هه ناسه دانو راوه ستانه دا، نه ئی «محمد رسول الله».

له م کاتی ذیکره دا مه رج نه وه ته واناو مه فهومی مه به ست له بهر چاو بگریت نه که
شیوه ی نویسنی لا اله الا الله، واته، له دلی خو یا هه ر له وکاتی ذیکره دا مه به ستی
نه وه بیست که هیچ مه وجودی شیای پهرستن نیه جگه «الله»، وه نیازی نه وه بیست، که
من هیچ مه به ست و داخوازیکم نیه جگه به نده یی ذاتی الله، به کورتی وانا پئویسته

ئەك لفظەكە، ھەروەھا لەكاتی لا الە دا مەبەستی ئەوەییت كەمن خۆم وە ھەرچی مەوجوداتە ھەمووم لاھىچە وەھەموى ھى تياچونەو رۆژى تيائەچىت، وە لەكاتی لا الە دا مەبەستی ئەوەیى بلى ئەوەى ئەمىنئەتەتەنھا ھەرخودايە.

جا لە ھەردوو جۆرە ذىكرەكەدا چ ذىكرى اللہ، وە چ لا الە الا اللہ پاش چەن جارێك ذىكر كردن پشويك بدات وە لەو پشودانەدا بلى خودايا من لەم ذىكرو پەرسشەدا مەبەستە ھەرتۆو رەزامەندى تۆيە وامن دەستم لە ھەردوجيان ھەلگرت بۆتۆ، ئوميدەم ئەوەتە تۆيش مەحبەبەت وە ناسىنى خۆت «مەعرفەت» بکەیتە خەلاتم، وە ئەنى لەم كاتی ذىكرەدا سەرنجى دلى خۆى بدات بى ئەوەى شيوەو شكلى بۆ ئەودلە لەپيش چاو بگریت، واتە ئەنى شيوەو شكلى دلى گوشتين لەپيش چاو نەگریت، ئابەم چاودىرى كردن لە دلە ئەلین (الوقوف القلبى)، ليرەدا بەبۆنەى ئەم ھاتنە پيشەوھى باسى وقوفى قەلبىيە وە ئەلیم بۆ گرتنە بەرى رى بلى نەقشەندى يەكان يانزە ماددە، يان يانزە ووشە، يان يانزە پاىەو ستون دانراو، ھەروا كە زوو تر گوتمان ئەوەى لە دەمەقامەكان تى نەپەرى ناگاتە پلەى فەناو بەقا، كە برىق بون لە مەقامى، تەوبە، ئىنايە، زوھد قەناعەت، وەرع، صەبر، شوكر تەوەككول تەسليم، رەضا.

ھەروايش لەكاتی برىنى رینگای سلوكدا يانزە فەرمان، يان يانزە رەوش ھەيە ئەنى رىوار پەپرەوى يان لى بکات ئەگىنا ھىچى بەھىچ ناييت، ئەم وشانە لە بناغەدا فارسىن، ھەشت ووشە لەم ووشانە «ھەزرەتى شىخ عبد الخالقى غەجدەوانى» (٥٧٥ك)، دايناو لەپاشان شاھى نەقشەبەند سى ووشەى ترى خستونەتە سەر كە بەتیکرا بونەتە يانزە ووشە. ووشەكان ئەمانەن (ھۆش دەردەم، نەظەر بەرقەدەم، سەفەر دەر وەتەن، خەلوەت دەر ئەلجۆمەن، يادکرد، بازگەشت، يادداشت، ئەمانەيان ھى ھەزرەتى غەجدەوانى).

وقوفى قەلبىى، وقوفى عەدەدى، وقوفى زەمانى ئەمانەش شاھى نەقشەبەند خستوبەتە سەرى. يىگومان ئەپاشان بەجيا باس ئەکەين كە مەبەست لەم ووشانە چى يەو چ كارى ئەکەنە سەرى سلوكى موريد، بەلام ئىستە ئەبوانى پەنجەيىکم بۆراکيشانى.

ھەروەھا پيوستە لەوکاتی ئەنجام دانی ذىكرەدا لە دلەو داواى فەبض و رەحمەتى خودا بکات كە برژى بەسەرى دەرونا وە چاوەروانى ئەو فەبضە لای ژوروى خۆيەو بکات، ھەرچەن خوا لە ھەمو شوپىکا ھەيە وەلاى ژوورو خوارێك بۆنەو نە، بەلام ھەريۆ

لای ژوروی ژماره یێك كه پێویسته رێبوار له ذیكری لا اله الا الله دا، له بهك هه ناسه دا ییگاتی، بیست و یهك جار، ئهوهی توانی له گهلی چاودێری كردن و ئه نجام دانی ئه و مهرجانه دا كه باسان كردن له یهك هه ناسه دا بیست و یهك جار ذیكری لا اله الا الله ی ئه نجام دا كه لکی مه عه وێ و پاکی دهرونی دهست ئه كهوی و زوړیك له و نهینی یانه ی كه گوتمان بوی روون ئه بیهوه، وه خوی زوړ باش ههستیان پی ئه كات ئه گهر ئه م دهست كه وتانه ی نه بو ییگومان كاره كه ی به رێك و پێکی و به باش ی ئه نجام نه داوه ئه بی بیر ی لی بكاته وه تا كه م و كورپی ئیشه كه ی ئه دۆزیته وه، به لām ئه گهر مورشی دی باش هه بیست، ئه و خیرا یاد ئاوه رنی ئه كات وه بوی دیاری ئه كات كه نوکوئی كاره كه ی له كوی دایه.

ئه وه ش بزانی تهاوی ئه م مهرجانه، وه كو وقوی قهلی ی عه ده دنی یان بازداشت یان هه ناسه نه دان یان بیر به لای كاره وه بون وه تی پهراندنی ذیكر به سه ری له طائف دا، ئه مانه هه مویان پاش ماوه یی به رده وام بون و كار كردن زوړ ئاسان بۆ رێبوار.

بۆ ئه مه كه سی دهست ئه كاته «وه رزش» له پێشا به رز كردنه وه ی ده کیلو شتی لاسه خته پاش ماوه یی سه د کیلویش به ئاسانی به رز ئه كاته وه، ههروه ها سه دان وه رزشی تری له ش وه رزشی رۆحیش ههروایه، دهست كهوتی وه رزشی له ش ره زامه ندی خه لك وه دهست كهوتی ماددی یه، به لām دهست كهوتی خواپه رستی و عیبادت ره زامه ندی خالیقه، وه رزش پاش چه ن سالی په کی ئه كهوی ئه م هه تادیت سه ر ئه كه ویت و به هیز ترو پایه به رز تر ئه بی، وه هه تا هه تایه چرایكه بۆ خزمهت به خه لك.

لێره دا ئه بی بلیم دهست كهوتی بناغه یی ئه م ره وشه ههروه كو ذیكری الله، ئه میش بۆ تهزکی یه، واته پاك كردنه وه ی له طائفه له ذیكری الله دا له طائف په كه یه كه وه یهك له دوا ی پهك پاك ئه بونه وه و ذیكر یان ئه كردو نوری تاییه تیان ئه دره وشایه وه، به لām لێره دا چونكه ذیكره كه به سه ری هه موی له طائف دا تی ئه پهری، كه هه ل كرا، هه موی به جاریكا هه ل ئه كری. یان له پێشا له دله وه دهست پی ئه كات پاشان یهك له شوینی یهك هه مویان دهست ئه كه نه ذیكر، وه نوری تاییه تیان ئه دره وشیته وه، وه ئه و كه سه خوی ههستی پی ئه كات.

رەوشی دووھەم:

رەوشی دووھەم بۆگەیشتن بە سەری لوتکەیی ئاوات لەرپبازی نەقشەندی دا بریتی بە لە «موراقەبە» ییگومان بۆ ئەنجامدانی موراقەبەیش ھەر پێشەکی یێک بۆ ئەنجامدانی دیگر پێویستە، بۆ ئەمیش پێویستە، وەکو لەپێشی ھەموشتیکە تەو بەکردن، پاشان دەست بەدەست نوێژەو بون وە «استغفار» کردن، وە لەشوێنیکە کەنارو پی دەنگا دانیشتن.

موراقەبە بریتی بە لەوێ ئەگەر دەستی دا بەجووڕەیی کەگوتمان خۆت ئامادەکەیی وە لەگوشەییکی چۆلا دانیشی ھەموخەتەرەو خەیاڵی لەدل دەرکەیت وە روی دلت بکەیتە قاپی ھەق، بەپی واسیطەیی مورشید وە بەپی ئەنجامدانی دیگر، بەوپەری نیازمەندیو کزییەو بەھەمو توانایی و خواستیکی دەرونەو لە خۆایگەرەو بەپاریتەو کە رەحمت پی بکات وە فەیسو بەرەکەت پرێژی بەسەری دلو دەرونتا وە دەرونت بەنوری خۆی روناک کاتەو.

جا بەردەوام بونی شەوو پوژ لەسەری ئەم حالەتە ئەپی ئەوئەندە درێژەیی بدریتی تا پووکردنە قاپی ھەق ئەبیتە (مەلەکە) واتە، خەدە بۆمروڤ، ئەم حالەتە لە تەصەووف دا پی ئەلین پووکردنە (مەذکور) نەک دیگر، واتە دل بەدەیتە خاوەن ناو کە خودایە، نەک (ناو) کە دیگرە.

بەم جووڕە خاوەن ناو لە دەرونا ئەدرەوشتەو وە (حوزور) وە (موشاھەدە) یان «شوھود» دەست ئەدات.

گەرەپیاوانی ئەم رینگایە فەرمویانە (جەذبە) واتە راکیشران بۆلای ھەق، لەرینگای موراقەبەو زووتر دەست ئەکەوێت تا لەرینگای دیگرەو، ھەر وەھا ئەلین بەردەوام بون لەسەری موراقەبە مەرد ئەگەییشتە پلەیی «وہزارەت» واتە، وەزارەتی مەعنەوی، واتە دواپلەیی پێشکەوتن. لەبەرھەمەکانی موراقەبەش ئەوئەتە ئەو کەسە ئەبیتە فەرمانرەوا بەسەری «مولک و مەلەکوت» دا، ھەر وەھا ئەبیتە دەرووناس وە فەرمانرەوا بەسەری دەروونەکاندا.

پێویستە بزانی ئەوانە کە خەدەئەدەنە موراقەبە ئەپی لە دیگر و خواپەرستی و شەو نوێژ و جووڕەشتانەش غافل نەبن، وە بەرادەییکی مەعقول ئەو پەرستیانەش

ئەنجام بدات ھەروەھا ھەرمویانە نزیککی کردن لە پیاوچاگان بەکێکە لەوشتانە پێ
ئەبنە ھۆی پێش ڕەوت وە سەرکەوتنی پیاو ، ھەر بەوجۆرە ی کە خوا ئەفەرمی «یاایھا
الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ» سورە ی تەوبە «۱۱۹» .

واتە ، ھەم پارێزکارو خوداپەرست بن ، وە ھەم ھاوڕێ و ھاو خەدی
راست کاران و راست وێژان بن . گەورە پیاوان زۆرشت لەئەسراری غەیبیان لەکاتی
موراقەبەدا پێ نیشان ئەدری ، تەنانەت سەبارەت بە وەزعی سلوکی خۆیان
راھنایی ئەکړن .

زوتر لەبارە ی موراقەبەوە باسم کردووە چونکە موراقەبە لەبازاری تەصەووفدا
واتای تریشی ھەبە وەکو ئەو ی مرووف رەقیب وە چاودێری کەری کردووە و پەرەفتاری
خۆی بێت وە جلەو بو ئەفسی شل ئەکات .

بەلام لەرەوشی پێگرتن بەری پێبازی ئەقشەبەندی دا مەبەست لەموراقەبە ئەمەتە
کە باسمان کرد .

رەوشی سێ ھەم :

رەوشی سێ ھەم لە پێبازی ئەقشەبەندی دا بۆگەیشتن بەخودا ، بەھەر وەرگرتنە لە
دەستەو داوین بونی خواوەن کەمالک ، واتە ، بونە شاگردی مورشدیکی کامیل ،
ئەوانە ی ئەبنە شاگردی پیرێکی دەسگیر وە خواوەن کەمال ، وە ئیخلاص و ئەدەب و
پەرەوی کردن لە دەستوری ئەو خواناسە ئەکەنە پیشە ی ھەمیشە یان ، وە ھەر وەکو
شاگردیکی ویستاری فێربونی زانیاری لای ماموستای دەرس ئەخوینی ، وە ئەبێ
رێ نوما ی و دەستورەکانی ئەنجام دات ، ئەم چەن بەراوەری شاگردیکی
دەرس خوین رێ نما ی رێبەرە کە ی ئەنجام دا ، ئەویش ھەر وەکو پێرەوانی
رێبازەکانی تر ئەگاتە مراز وە دلی بەنوری ھەق روناک ئەبێتە وە .

گەورە پیاوانی تەریقەت ھەرمویانە ئەم رێگایە لە ھەموی ئاسانترە وە لەھەمویشی
زوتر مرووف ئەگەیینتە مراز ، بەم پێرەو ئەلێن ذیکری رابیطە ، واتە یادی مورشد
وە تی کوشان بە یارمەتی راستەوخۆی مورشد .

زوتر له باره ی رابیطه وه باسمان کردوه گوتمان رابیطه بریتی به له بهرده وام کردنی په یوه ندی دهرون له گه لێ خوا ی گه وورده دا ، جا نه وانه ی که مورشیدیان هه به نه و په یوه نده له ریگه ی دهرونی مورشیده وه به رقه رار نه کهن ، واته دلایان په یوه نده نه دهن به دلی مورشیده وه که بینگومان دلی مورشیدی کامیل هم خوی نورانی یه و نوری خودای تیا دره وشاوه ته وه وه هم دلی په یوه نده به دلی حه زره تی موحه مده وه « درودی خوا ی له سه ره » دهرونی ته ویش دیاره جیگه و کانگه ی نوری خودایه وه په یوه نده به سه رچاوه ی نه واره وه که نه واری خودای گه وریه ، وه هه میسه و بهرده وام وه کو تافگه ییکی بی پایان نوری هه ق نه رژی به سه ری دهرونی پیغه مبه ردا وه هه وه کو کاره با ، که چۆن دابهش نه کری به هه ر چوار لادایان وه کو سه رچاوه ی ئاو یکی بی پایان چۆن به هه مولاییکا جوگای لی هه ل نه گرن وه هه رجوگه ی هه زاران مه زرا وه هه رجوگه له ی هه زاران داروده رخت و گیا و سه وزه ی پی ئاو نه دیرن ته میسه به وجۆره نه و رووناکی و فه یضه وه نه و ئاوه زه لال و پر خیر و بیر دابهش نه کری به سه ری و یستیاران و خوازیارانیکا قۆلیان لی هه ل کردوه و چاکی مه ردایه تی بان لی کردوه به لادا بوئه وه ی مه زرای دهرونیان به و فه یض و به ره که ته په روه رده و به ره هم دار بکهن .

بینگومان مورشیدی کامیل سه رپشکه و به وجۆره ی پیوستی بیت به شی خوی دیریت وه دابهشی نه کات به سه ری خوازیاراندا .

زوتر له باره ی شیعریکی مه وله وی یه وه کۆلیانه وه که بو مورشیدی خوی شیخ عوسمانی نه قشبه ندی نویسه ، که نه لی :

حه یفه تو میراو سه رجوی باده بی
به هه رکهس به قه د که فاف داده بی
من کستم روزه رد هام فهدانم بی
دانه م روسیای هام ده ردانم بی
سا هه ل که با بی جو جو جوگه ی مه ی
وه سه ر کستم دا په ی په ی په یاپه ی .

هتد ... مه بهستی ئەم شیعرانه ی مه وله وی ئەم که لک وەرگرتنه مه عنه وی یه و نه و ئاودیرانه ی کشتگه ی رۆحی یه ته .

به سه‌ری ئه‌و صوفی به‌دا وه صه‌حو ئه‌وه‌ته، ئه‌و به‌نده‌یه ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌وه بۆ سه‌ری هۆشی جاران وه‌پیکوینکی کردارو گوفتاره کانی، هه‌ر ئه‌و به‌زمانی «محمد بن خفیف» وه ئه‌فه‌رمی. (سوکی) بریتی به‌ له‌ هاته‌نه‌کوئی ده‌رون له‌ کاتی ناو بردنی خوشه‌ویست، (خودادا)، وه‌هه‌روه‌ها ئه‌لی، «مه‌قاماتی وه‌جده» چوارن، دُهل، حیره‌ت، سوکر، صه‌حو، که‌واته‌ سوکرو صه‌حو به‌شیکن له‌ چوارمه‌ قامه‌که‌ی وه‌جد، که‌ له‌ به‌شی (وه‌جد) دا باسه‌مان کردوه‌و، واتا کاتمان لیک داوه‌ته‌وه‌.

هه‌روه‌ها شیخ عومه‌ر سه‌باره‌ت به‌ «غهبه‌ت وه‌ شوهود»، ئه‌فه‌رمی، شوهود، بریتی به‌ له‌ حوزور، شوهود، کوردی به‌که‌ی ئه‌یینه‌ چاوپیی که‌وتن، ییگومان لێره‌دا مه‌به‌ست له‌ چاوپیی که‌وتن، ده‌رونی وه‌مه‌عنه‌وی به‌واته‌ به‌ صه‌ر نیه‌ به‌ به‌ صیره‌ته‌، وه‌ حوزور ئاماده‌بونه‌ به‌لای که‌سیکه‌وه‌، ئه‌ویش هه‌ر به‌ حاله‌تی مه‌عنه‌وی وه‌ ده‌رونی، جائه‌لیت ئه‌م دینه‌ به‌ ئاماده‌بونه‌ یان روه‌روبوونه‌، تاویک له‌ شیوه‌ی، یان له‌ حالێ (موراقبه‌) دا (وتمان موراقبه‌ چاودیری کردنی ره‌حه‌تی خودا، وه‌ خودا به‌ حازر زانیه‌)، ده‌میک به‌حالی (موشاهه‌ده‌)، واته‌ دینه‌، تاوه‌کو پێناسی ئه‌و به‌نده‌یه‌ له‌ سه‌ری دیتن وه‌ چاودیری ییت، ئه‌وه‌، حازره‌، واته‌ حاله‌تی حوزوری هه‌یه‌، وه‌ ئه‌گه‌ریش له‌حالی موشاهه‌ده‌و موراقبه‌ ده‌رچو ئه‌وه‌ له‌ دائره‌ی حوزور ده‌ر ئه‌چیی، که‌واته‌ غایبه‌ واته‌ له‌حالی غهبه‌ت دایه‌.

بری‌جاریش مه‌به‌ست له‌ (غهبه‌ت)، غائب بون، وه‌ گوم‌بون له‌ ئه‌شیا، واته‌ له‌ هه‌مو گیان‌دارو ئی‌گیانی‌ک، جائه‌گه‌ر غهبه‌ته‌که‌ له‌م چه‌شنه‌یان بو ئه‌وه‌ مه‌قامی «فنا» یه‌، وه‌ غهبه‌ت نیه‌، که‌واته‌ غهبه‌ت ئه‌وه‌ ته‌ له‌ حوزوری حه‌ق غائب ییت، ئه‌گینا له‌ ئه‌شیا غائب نیه‌، ئه‌گه‌ر له‌ ئه‌شیا بو فنایه‌، ئه‌گه‌ر موشاهه‌ده‌و حوزوری له‌ ده‌س دا ئه‌وه‌ ته‌ غهبه‌ت، واته‌ غهبه‌ت له‌ حوزوره‌، ئه‌گه‌ریش سه‌ره‌له‌نوی خودا بۆی کرده‌وه‌ وه‌ نوری حوزور و موشاهه‌ده‌ واته‌ ئاماده‌بون و دینی ئه‌نوار و ته‌س‌رار بۆی ده‌ست دا ئه‌وه‌ (شوهوده‌).

قوشه‌یری سه‌باره‌ت به‌ (مه‌حو) وه‌ ئیسه‌بات، ئه‌لی، (مه‌حو) لاچونی پێناسی «عاده‌ت»، واته‌ خووخده‌یه «ئیسبات»، ئه‌نجام‌دانی فه‌رمانی خودایه‌ واته‌ به‌جی هینانی ره‌وشی به‌نده‌گی، وه‌ ئه‌و که‌سه‌ی پێناس و ره‌وشه‌ ناپه‌سه‌نده‌کانی خوێ لا برد ییت وه‌ پێناسی له‌ بارو باشی کرد یته‌ جی‌نشینی ئه‌وان ئه‌و که‌سه‌ خاوه‌نی مه‌حو ئیسه‌باته‌، واته‌ خراپه‌ی له‌ ناو بردوه‌و چاکه‌ی کرده‌ته‌ جی‌نشینی.

له پاشان پاش بری لیکۆلینهوه ، ئەلێت ، کاکلە ی مەحووئیسبات لەلای خوداوه
دیت ، ئەوهی خودا لەناوی ئەبات ئەوه مەحوه وه ئەوهش خودا دای ئەمەرزینی ئەوه
ئیسباته ، کهوابو مەحووئیسبات راستهوخۆ بهسراون بهخواستی خوداوه ، ههروهکو
خودا خۆی ئەفهرمی «يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ» .

سه بارهت به «صهحوه سوکر» ، ئەلێت (صهحو) هاتنه سه رهۆشی خۆیه ، له پاش
بی هۆشی وه سوکر ، مهستی ییکه به هۆی نورو به ره که تێک (وارید) یکی به هیزه وه ،
دهست ئەدات .

وتمان «غهبه» ههیه ، وه سوکریش ههیه ، لێره دا ئەلێت غهبه به هۆی «وارید»
تێک واته به ره که تێکه وه پهیدائینی به لām سوکر ، قول ترو به هیزتره له ، «غهبه» واته
بی هۆشی ی ، وه ئەمیش ههر به هۆی به ره که تێکه وه دهس ئەدات ، که خوا
به که ره می خۆی ئەبارینی به سه ری دهرونی ریوارانی ریگهی ته صه ووفدا .

وه سه بارهت ، به «غهبه و حوزور» ئەلێت ، غهبه بریتی یه له بی هه والی قهلب
له وه ی که به ده ورو به ریا له خه لکی تر روو ئەدات ، ئەویش هی ئەوه ته چونکه
ههست پی که ره کافی ئەو که سه هۆشیان وابه لای ئەو به ره که ته وه که خودا
خه لاتی کردون ، وه ئەو که سه وای لی دیت ته نانهت خۆشی له یاد ئەچینه وه ، وه
سزادان و پاداشی پاشه روژی ههر له یادا نامینی ، زور جار پیش هاتوه بوئه وانه ی که
وان له م حاله قی «غهبهت» ه، واته له هۆش چونه دا ، ده سیان چوه به ناوی ئاگرا وه
به خۆیان نه زانیوه ، ههر چه و کو تر قسه یش ئەکه ن وه هاتو چوو ئەکه ن ، به لām خۆشی
ئه و حاله یان بی هۆشی کردون ، جار یکیان «شیلی» ، که به کی که له گه وه ر پیاوانی
ته صه ووف دیت بۆلای جونه ی د ، گه وه ر پیاوی شار پی ته صه ووف ، ژنه که ی
جونه ی د ، ئەیه وی سه ری دا پۆشی ت ، جونه ی د ئەلی پیویست ناکات چونکه شیلی
حالی له سه ری خۆیه ، پاشان جونه ی د دهست ئەکاته قسه کردن له گه لیا تا ئەیکاته
گریان ، جا که شیلی دهست ئەکاته گریان ، جونه ی د ئەلی به ژنه که ی ئیسته سه رت
دا پۆشه چونکه شیلی هاته وه سه ری خۆی .

یه کی له موریده کانی «ابوعلی دقاق» له نه یسا بور به ناوی «ابونصر المۆذن» ئەلی هه میشه
له کۆره کانی ئەبوعلی ده قاق دا قورئانم بوئه خویندن ، سالیکیان ئەبوعه لی ئەچو بۆحه ج
ئه وه نده له باره ی چاکی حه جه وه باسی کرد منیش پریارم دا له گه لی پرۆم بۆحه ج ،

وه له گه ئی جهماعه تیکا له ته کیا چوین بوچه ج ، رۆژتکیان دهس نوژی نه گرت
رویشو مه سینه که ی له یاد چو منیش زانیم مه سینه ی نه وه هه لم گرت تاگه یشتینه
مه نزلکی تر دیم نه یه وی دهس نوژی نگرت و دهسته پاچه یه بومه سینه منیش
مه سینه که م برده خزمه تی وه له بهرده میا دام نا له پاشان وتی خودا پاداشی چاکه ت
بداته وه وه بهوردی سه بریکی کردم وه گوئی باورنه که ی وه کو نه وه ی من جاریکیان
تۆم دی بیته توکی یت ؟ گوتم قوربان نام ناسیته وه ؟ من شوینی توکه وتوم وه له بهری
تۆمال و مندالم به جی هیشتوه ئیسته ئه لیت جاریکیان تۆم دیوه ؟ .

مه بهست نه وه ته نه وه حاله تی (غهیبه) ، واته له هوش چون یان
هوش له دهس دانه ، به لام حوزوره که ی نه وه ته له وکاته دا چونکه هوشی به لای
خه لکه وه نه ماوه نه وه له حوزوری هه ق دایه ، ئه مهش به هوی ذیکری خودا کردن و
ناوی خوا بردنه وه دهست ته دات له راسته که یا نه وه به دل واله حوزوری خودا دا وه تا
هه رپاده ییک زۆر تر له (خهلق) دووریته ، له (خالیق) ، نزیکتره بیته وه ، تاته گاته
پاده ی به ته واونی له یاد بردنه وه ی خه لک و جهان وه نوقوم بون و داپۆشران له حوزوری
خودا ، جا که له حاله ته ده رچو نه وکاته وه کوئیسته ی ئیسه کاره که ی پێچه وانه
ته بیته وه واته حوزوره که ی ته بیته حوزوری ناوی خه لک ، جا نه م حاله ی «غهیبه ته» واته
له هوش چونه ، یان خه لک له یاد چونه وه یه ، بری جار که م ده وامه وه جاری وایش
هه یه ، زۆر ده وام ته کات ، سا تا هه ر ته ندازه ییک خودا ویستی .

به ناوبانگه ، جاریکیان «ذا النون المصری» یه کیک ته نیری بۆلای بایه زید
که حال و ته حوالی بایه زیدی بۆزانیته ته وکه سه که ته گاته نه وی وه هه وایی بایه زید
ته پرسیت وشوینی بایه زیدی پیشان ته ده ن ته روات بۆمالیان سه بر ته کات بایه زید
دانیشتوه ، بایه زید ته لی ، کیت نه وی ؟ ته لی بایه زیدم نه وی ، بایه زید ته لی
بایه زید کی یه ؟ بایه زید له کوئی یه منیش به شوینیا ته گه ریم ، پیاوه که گه پرایه وه وتی
بابه ته مه شیته ، کاتی گه پرایه وه بۆلای ذا النون وه سه رگوزه شته که ی بوگیرایه وه ، ذا
النون دهستی کرده گریان گوئی بایزیدی برام له گه ئی هه موی نه وانه ی ترا که
هوشو بیران لای خوینان نه و ته نها هوشیان لای خودایه ، له گه ئی نه وانه
ته میش چوه .

له کتبی معجم مصطلحات الصوفیه دا ، سه باره ت به «سکر» وه «صحو»

ئه‌لئیت ، سوکور مه‌قامیکه له مه‌قامی خوشه‌ویستان فه‌نای به‌سه‌رانا‌ییت وه ده‌سێ (عیلم)، زانیاری ناگاته داوینی، ئه‌لی صه‌حو والای ژوروی سوکره‌وه ، وه‌له‌گه‌ له مه‌قامی «به‌سط» دا رێک‌ئه‌که‌وئیت ، صه‌حو مه‌قامیکه چاوه‌روانی کردنی ناوی وه‌پۆستی به‌وه‌نیه برۆیت به‌شوینیا وه له‌هه‌مو که‌موکورپێک پاک کراوه‌ته‌وه .

سه‌باره‌ت به‌(غه‌یه) ، ئه‌لئیت ، سی‌پله‌یه ، «غه‌یه» واته له‌هۆش‌چونی (مورید) به‌جۆرێک یادی نه‌لای مال‌وم‌نال‌وسه‌روسامانه‌وه ئه‌مینی وه‌نه‌ ترسی له‌هیچ‌کوسپ که‌ندیکه وه‌نه‌ بۆئاوات‌گه‌یشتن ده‌سته‌وداوینی‌هیچ‌شتی ئه‌ییت . پله‌ی‌دوو‌هه‌م له‌هۆش‌چونی (سالیك) ه ، ئه‌ویش دای زانیاری و هۆی‌کۆشش و روخسه‌تی پشوی له‌یاد ئه‌چینه‌وه .

پله‌ی‌سی‌هه‌م ، له‌هۆش‌چونی «عاریفه» ، واته گه‌وره‌پیاوانی پێ‌گه‌یشتی ته‌صه‌ووف ، ئه‌وانیش له‌چاوی ئه‌حوال‌و دیتن‌و پایه‌وپله‌گوم‌ئهن وه ئه‌که‌ونه ناوی بارومی (جهمع) ه وه ، واته کۆبونه‌وه‌و نزیک‌ی له‌لوطی خوداوه .

له‌کتیی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا ، ئه‌لئیت ، (مه‌حو) بریتی‌یه له‌لا‌چونی پێناسه‌کافی دابو ره‌وش ، به‌جۆرێک ئه‌که‌سه له‌وکاته‌دا هۆشی لانا‌مینی ، وه ره‌وش‌و ره‌فتاریکی وای لی‌سه‌رته‌دات که‌له‌ده‌ستی ئاوه‌زی ئه‌ودا نیه ، هه‌روه‌کو ئه‌وانه‌ی که‌مه‌ستی باده‌ن ، «مَحْوُ الْجَمْع» واته به‌جاریکا تیا‌چوون ، یان تیا‌چونی هه‌موشتی ، هه‌روه‌ها ، «اَلْمَحْوُ الْحَقِيقِي» ، واته تیا‌چونی راسته‌قینه‌، ئه‌وه‌خۆی تیا‌چون وه‌(فه‌نای زۆری‌یه ، له‌تاک‌ی‌دا) (فناء الکثرة فی الوحده) .

وه «اثبات» ، دژی (مه‌حو) ه ، ئه‌ویش بریتی‌یه له‌ئه‌نجام‌دانی (عباده‌ت) ، واته خواپه‌رستی . هه‌روه‌ها سه‌باره‌ت به‌ (صَحْو وه‌سوکر) ئه‌لی ، صه‌حو گه‌رانه‌وه‌ی ، عاریفه بۆسه‌ری‌هۆشیاری ، واته هۆشیاربونه‌وه‌ی عاریفه پاش غه‌یبه‌ت وه‌پاش ئه‌وه‌ی که‌هه‌ستی له‌ده‌ست‌دابو، ئه‌لی پێچه‌وانه‌ی صه‌حو ئه‌یینه سوکر ، واته مه‌ستی ، ئه‌لی واتای صه‌حو وه‌سوکر ، «هۆشیاری‌ومه‌ستی» ، نزیکه له‌واتای «حوزو‌رو‌غه‌یه» ، واته ئاماده‌بون و له‌سه‌رخۆ‌چون ، یان ئاماده‌بون و ون‌بون ، فه‌رق‌له‌نی‌وانی حوزو‌رو صه‌حو‌دا ئه‌وه‌ته صه‌حو‌رودا‌ویکه دیت‌وئه‌چیت به‌لام حوزو‌ر هه‌میشه‌نی‌یه‌و به‌رده‌وام ، وه صه‌حوو سوکر به‌هێ‌زترو ته‌واوترن له‌حوزو‌رو‌غه‌یه ، سه‌باره‌ت به‌غه‌یبه‌ش هه‌رته‌م سه‌رچاوه‌یه ئه‌لئیت ، «غه‌یه» بریتی‌یه له‌وون‌بونی دل

له ههموی ئه وهی له خه لێ روو ئه دات ئه ویش به هوی ئه وه وهیه که ههستی ئه وه که سه سه رگه رمی ئه و حاله یه که بوی دهستی داوه ، ئه لێ گوتراوه بریتی یه له وهی که ههستی به لای نه فسه وه نامینی وه نایینی ، چونکه به هوی ئه و ئه سراره وه که خودا بوی ده رخستوه نه فسی له بیر ئه چینه وه .

سه باره ت به (شهود) ئه لیت به پێچه وانهی (غهیبه) وه ، واته وون بون و له هوش چونه وه ، لێره دا ئاگای له نه فس وه نیازه کانی نه فسه له غهیبه دا و تمان هوشی لای نیازه کانی نه فس ئامینی به لام له شهودا ئاگای لی یان ئه ییت. شیخ محی الدین عه ره بی ئه لێ ، «مه حو وه اثبات» یه کیکن له شته دوانه کانی ته صه ووف ، وه کو (فه ناویه قا) کاتی که مه حو واته کات له به نده ئاگای له نه فسی خوی نه ییت له و کاته دا وا له گه رمه ی حوزوری خودا دا ، واته لێره وون ئه ییت و له وی دائمه زریت .

له پاشان باسی دوو ووشه ی تر ئه کات «السَّحْقُ وَالْحَقُّ» ، ئه لێ ، له سه حق دا به نده ههستی ئه وه ئه کات که لاشه ی خوی تیاچوه و وردبوه و به ته تۆزو شوینه مای نه ماوه ، ئه مه ش به هوی زال بونی ده سه لاتی «ته جه للی» نوری خودا وه یه ، واته ده رکه وتن و زال بون و زۆر سه ندنی نوری خودا به سه ری وجودی به نده دا .

ئه لێ ، «مه حق» ، له سه حقیش بالآتره ئه ویش بریتی یه له فه نا ، واته تیاچونی یه کجاره کی به نده به چه شنی ههستی بونی خوی ناکات ، وه ته نها ههست به وجودی خالقی ئه کات ، وه ههروه ها له ههموی که ونیشا جگه له قودره تی خودا ههستی هیچ ناکات وه هه رچی شتیکیش ئه کریت بوی رونه که به هوی هیزوتوانایی خودا وه یه وه به نوینه رایه تی له لاینی ئه وه وه یه که ئه کریت .

«شه وق»

به لای بری له گه وره پیاوانی ئه م پرێگه وه ، وایه ، که حالی شه وق حالیکه به شوینی مه حبه یه ت دا ده ست ئه دات .
معجم مصطلحات الصوفیه ئه لیت ، شه وق بریتی یه له بلیسه سه ندنی دل له کاتی ناو بردنی خوشه وینست دا .

وه ماوه له نیوانی شهوق وه ئیشتیاق دا ئه وه ته، شهوق پاش دیدار
وه چاوپێ که وتن داته مرکیت وه نامینی، به لām ئیشتیاق پاش ئه وه ش هه ره برده وامه.

مه به ست له م شهوقه، واته «تاسه کردن»، وه ئاره زوی دیدار، بریتی به له شهوق
ریوارانی ریگهی ته صه ووف، که ئه ویش حالیکه تایبه ته و جیهانیکی ههیه
بۆخوی،... ییگومان له باسی هه موی ئه م حال و مه قامانه دا ئه وچۆنیه ته ی که به سه ری
ریوارادیت هه رگیز به ته واولی وه به یی که موکوری باس نا کریت، چونکه هه م
وشه ییک نیه بۆ باسی، هه م مه جبورین باسی بکه ن، له گه ل ئه وه شا هه ر کامه و
شتیکه وتوه، وه رازیکی درکانه وه جائه وه تا شیخ عومه ری سه هره وه ردی باوه ری
خوی و هی گه و ره پیاوانی تر پیشان ته دات، پری له و گه و ره پیاوانه ئه لێن، شهوق
هی غایبه خودا مادام هه میشه حازره، به تایبه ت بۆ ئه وان که حازری به که به چاوی
دهرون هه ست ئه که ن، ئیتر شهوق کوا ئه مینی، به لکو شهوق هی بهر له حالی
موشا هه دهیه، جاله م روانگه وه سه هره وه ردی ئه لیت شهوق به کیکه له حاله کانی
مهحه بیه ت، وه (موحیب) واته، که سی که که سیکه خوش بویت، هه میشه هه ر
(موشتا فقه) واته ئاره زومه نده و تاسه ی ناشکی ت، ئه و که سه ی که خوی خوش بویت
له هه مو موشتا قیک موشتا ق تره چونکه «ئهمری خودا، واته حالاتی نهینی (غه بی)
له جیهانی غهیره ماد دیدا بی پایانه «أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ» ئایه (۵۴) (اعراف)، به م جو ره
ریوار هه ر که گه یشته حالیکه تازه، واته، حالیکه تازه دهستی دا بوی، ئه و سا که
ئه زانی که حالی له و حالی خویه باشترو بهر زتر ههیه، جا ئیشتیاق سه ره له نوی
ده ست ئه داته وه بۆ ئه و مه لبه نده تازهیه وه به م چه شنه حالی شهوق له ناوی جه غزی
مهحه بیه ت دا هه ر دهوامی ئه ییت،

دوباره ئه لیت، ئه مه حالی دهسته ییکه له خوش ویستان، که له مه قامی شهوق دا
جیگایان پی دراوه، شهوقیش بۆ مهحه بیه ت وه کو زوهد وایه بۆ ته و به، واته ئه گه ر
ته و به دامه زرا زوهد ده ر ئه که و یی ئه گه ریش مهحه بیه ت دامه زرا شهوق په یداته ییت.

له «ابن العطاء» یان پرسی وه شهوق چییه؟

ئه لی سوتانی ناوسکه و کلپه گرتنی دل و دپارچه پارچه بونی جه رگ له ترسی دوری،
ئویش له پاش نزیکه و دیدار.

ههروهه پرسیویانه ئایا (شەوق) بهرزتره یان (مهحهبهت) ئەلین شەوق، چونکه شەوق له مهحهبهت پهیدائەیی وە ئەوەی مهحهبهتی نهییت شەوق ناییت، که واته مهحهبهت لاسکی داره و شەوق لقهکانیهتی.

له کتیی «منازل السائرین» دا سێ پله دانهییت بۆ شەوق، یهکیکی شەوق خودا په رستانه بۆ بههشت، بۆ ئەوەی له دهستی ترسی ئاگر رزگارین، وە ئەوەی خهم دای گرتوه له خهم ده رچی، وە ئەوەی ئاواتی بههشت بوه به ئاواتی بگات.

پلهی دووههم، شەوق گه یشتنه به خودا.

وه پلهی سێههم، ئاگریکه، مهحهبهت خستویهته دهرونهوه، ژبانی له مروف شیواندوه و خوشیی له دهست سه ندوه وه هیچ ده رمانی چاره ی ناکات جگه دیداری خودا. «بىگومان به چاوی به صیرهت» خاوهنی «اللحم» پاش باس کردنی شەوق هه ره به شیوه یلک وه کو ئەوانی تر، له پاشان ئەلی «وَالشَّوْقُ يَقْتَضِي الْاُنْسَ» واته شەوق پێویستی به ئونس ئەییت، واته حالی ئونس به شوینی شەوق دا دیت.

قوشه یری له سه ره تایی باسی شەوق دا ده سنیشان بۆ ئەم ئایه ته نکات که ئەفه رمی «مَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَكَ» مه به ست لیره دا ئەوه ته ئەوانه ی موشتاق ئەوه ن بگه ن به خودا، رۆژیک ئەبی ئەجه لیان بگات، واته ئەبی پێیان ناخوش نه بی که ئەمرن، به لکو چونکه بۆعاله می ئەرواح ئەرۆن، وە له خوا نزیکتر ئەبنه وه ئەبی هه راسیان له مردن نه ییت.

«یحیی بن معاذ» (٢٥٨ هـ ٨٧٢م) ئەلیت نیشانه ی شەوق بریتی یه له برینه وه ی ئەندامی له ش له (شه هوات)، واته قه ده غه کردنی ئاره زوی حه یوانی له له ش، چونکه شەوق گه یشتن به خودا له کوی وە ئاره زوی حه یوانی له کوی، ههروهه قوشه یری ئەلیت له «سری» م بیست، ئەبوت شەوق پایه ییکی به رزی خودا ناسانه..

أُنس:

ئونس، يەككى ترە لەحەلەكانی تەصەووف، ئونس ئەبیتە ھۆگرێ بەشتیکەو، وە
 دڵکراوە بەوشتە، بێگومان لێرەدا مەبەست ئەوەتە کە دڵی رێبۆاری رێنگە
 تەصەووف ھۆگر ئەبیتە بەخۆشەوێستی خوداوە، وە جگە خۆای گەورە دڵی
 بەھیج شتی ناکرێتەو، مەرووف لەم حالەدا لەخەلک بێزارە وە هەتا بۆی دەست بەدات
 دوورێ ئەگرێت لەخەلک، وە خواخواپەتی کەس نزیکی لێوە نەکات، تەنانەت
 ئەگەریش واھاتە پێشەو چوێ ناوی خەلک، یان خەلک ھاتن بۆلای ئەو، بەلاشە لای
 ئەوانەو بەدڵ لای خودایە، ئەم رێبۆارە لەم حالەتی ئونسەدا، ئەوەندە دڵخۆشە
 بەونزیکیی و ھۆگرێ خۆی، ئەگەر بەدریتە بەری بەردیش، زویر ناییت، وە ھەر
 دڵخۆش و خۆشەحەلە، وە نایەوی کەس ئەم خۆشی یە لێ تێک بەدات وە ئەو بازارە
 لێ بشلەژنی.

لەم حالەدا، رێبۆار ناو بردنی خۆای لە ھەموشتی پێ خۆشترە، واتە، «ذیکر» وە
 ئەم ئونسە لای پێی لە خواپێ داوان، ئەگاتە رادەیی کەشف وە شۆھود، واتە
 دەرکەوتنی نوری خودا بۆ دیدەیی دڵ، واتە «بەصیرەت»، وە ئەم پایەیی دواڵی بەھیج
 زمانیک باس ناکرێت، وە لەھیج گوشتاریکا ناگۆنچیت، وە ھەر ئەم نەبونی ووشەو گوشتارو
 واژەبە بۆ باسی حالاتی تەصەووفتە، ئەبیتە ھۆی ئەوەی زۆر مەبەستی تەصەووف، ھەروا
 لەدڵی خواوەنیا ماوەتەو، ئەمبیتەو، چونکە ھەم وشەیک نە بۆ باس کردنی، وە لەناو و تارا
 ناگۆنچێ، وە ھەم، ھەرکامەیی بۆخۆی جیھانیکی بۆدەر ئەکەوی لەھی ئەوی تر ناچیت،
 وە کوئەوێ ھەزاران کەس لەلای یەک کەسەو دەعوەت کرین، بەلام بۆ ھەرکامەیی خانوو
 بەرەیک تەرخان کرانی، وە بۆ ھەرکامەیی خۆراکیکی تاییەت برایت، بەلێ ھەمو
 دەعوەت کران وە خواوەن مائی ھەمویان یەک کەسە، بەلام جی و شۆین و خواردن و میوانداری
 ھەرکامەیی ھی تەنھاخۆیەتی، جا ئی گومان ھەرکامەیی باسی ئەوەی خۆی ئەکات، وە ئاگای
 لەوی ترید، جا بە داخەو، زمان و ووشەو واژەیک نە بۆ باس کردن و گێرانەو
 ئەوسەرگوزەشتانە، وە ھەموو مەعنەوی یە، وە بەچاوی دەرون ھەست ئەکێت، وە
 ھەر ئەوەندە مان بۆدەر ئەکەوێت کە باسیان کردو.

له کتبی «معجم مصطلحات الصوفیه» دا به رانهر به ووشه ی «أنس» زۆر به کورتی
 ته چهند ووشه یه نوسراون.

الأنس «التذاذ الروح بكمال الجمال، وهو أثرُ مشاهدة الحضرة الإلهية في القلب، وهو جمال
 الجلال، وقيل الأنس ضد الهيبة، وقيل مع الهيبة».

له کتبی «الفاظ الصوفیه» دا، ته لیت، خاوه نونسه کان ته بنه سی به شه وه.

بریکیان، دلیان به ذیکر ته کریته وه و بیزارن له «غفلهت»، واته بیزارن له وه ی
 له خودا غافل بن، وه هوگری خودا په رستین وه بیزارن له گونا بهاری.

بریکیان، ته نها هوگری خودان، وه به خوانه بی دلیان به هیچ نا کریته وه
 وه له هه موشتیکي که بیزارن.

دهسته ی سی هه میان، ته وانه ن، که سام وه هه یه تی نونس و نزیکی خودا،
 هه موشتیکي له بیر بردونه ته وه، ته نانه ت نونسه که یشیان له بیر چوه ته وه.

له داوود الطائی که له «١٦٥» ک، کوچی کردوه، ته گیرنه وه: جاریک صوفیک
 تووشی ته بیت، له داوود ته پرسی، ته ی ته باسوله یمان، ته وه چیه، واته وه نده
 خوشحال و ده م به به ی، داوود و تی، ته م به یانی یه، شه رایکیان دامی، که پی ته لین
 شه رای «نونس»، به و یونه وه ته مرو روژی جه ننی منه، وه ته وه ته ته م یینی چهنده
 خوشحالم. که واته نونس ته و حاله خوشه یه که به هو ی هه سنی نزیکی له خودا وه
 وه هه سنی نوری خودا له ده رونا ده ست ته دات، وه ته وه پری خوشی ته خاته ده رونی
 صوفی یه وه، به جو ری که جه زنا کات که سی لی نزیک که ویت، وه ته م شادی یه ی
 لی تیک دات.

«وَجْد»

وه جد به کیکه له حاله کان، (تاج الاسلام گلابادی) له کتبی (التعرف لمذهب أهل
 التصوف) داته لی، وه جد بریتی به له حاله تیکي خوشی، یان ناخوشی، یان
 ترس و راجله کان، یان ده رکه وتنی بری شتی نه یی له جیهانی پاش مهرگ، یان

دەرکهوتنی ههرهینێک له ئه سراری مه عه نوی، که خوا بیهوی بو ئه وه بدهی خویه
 ئاشکرای کات.

له ناوی صوفی و دهرویشی کوردا، به مچۆنیه ته ئه لێن حال لێ هاتن، یان جه ذبه
 لێ هاتن.

هه رچه ن له وانا عه ره بیه که دا جه ذبه و حال و اتای ئه گوریت.
 شیخ عومه ری سه هره وه ردنی له «عوارف المعارف» دا سه بارهت به «وه جد»
 «ته واجود» وه «وجود» باس ئه کات.

سه بارهت به وه جد ههروه کو «تاج الاسلام» باس ئه کات ئه لێ حاله تیکه ئه بیته
 هوی خوشی یان ناخوشی که حالی ئه و صوفی به له حاله تی سوزوشتی ده رته کات
 وه نه یگوری.

به لام «ته واجود» ئه وه ته ئه و که سه خوی بیهویت، له رینگه ی بیرکردنه وه، یان
 ذیکرکردن حالی وه جد بوخوی بیرته ده ست، به لام وجود بریتی به له
 ته شه نه کردن و په ره سه ندنی ئه و خوشی وه جد به «به چه شنیک» ئه وه نده ده وام کات و
 په ره بستی تائه گاته بو شانی «فه ضای، و یجدان، وه جد له وانه به بروات به لام وجود
 وه کوکیو هه رپایه داره. لێره دا باس له «غله به» ئه کات وه ئه لیت «وه جد» حاله تیکه
 زوو گوزه ر، به لام «غله به» بریتی به له وه جدیک یان له حالیک، که ههروه کو نه وزمی
 کاره با به شوینی یه کا دیت وه هه ر به رده وام ئه ی، پاشان ئه لیت «وه جد» چوار پله ی
 ههیه، ذهول، حیرهت، سوکر، صهحو، ئه لێ ئه م حاله تانه وه کو ئه وه ته که سی
 ناوی ده ریای بیستییت له پاشان بروات لێ نزیک بیته وه پاشان برواته ناوی پاشان
 شه پولی ئاو بیات و شوینه مای نه مینی. له پاشان ئه لێ ئه وه ی شوینه مای ئه و حاله ی
 به سه ره وه ماییت، شوینه مای ئه و مهستی به ی به سه ره وه ماوه ئه وه ش به ته واوی
 هاتیته وه سه ری خوی ئه وه له و مهستی به ش ده رچه، وه هوشیار بو ته وه، مهستی
 هی خاوه ن دلانه و هوشیاری هی ئه وانه ته شتیان به چاودیه و خودا و بیستویه
 له ئه سراری «غیب» بری شتیان بو ده رخت.

ههروه کو وتمان وه جد بریتی به له حالیک که دیت به سه ری رینوارانی رپرهوی
 ته صه ووف دا، ته نانهت بری جار به سه ری هه رکه سیکێ تریشا که به هوی خویندنی
 قورئانه وه یان ده نگیکێ کاری گه رو به «تایره»، ئه و که سه هاواره کات یان ئه گریت یان

جاری و اش ههیه قاقا پی ته که نئی، ئه مه «وه جده»، واته دل هاتنه جوش، وه هه د سه باره ت به م چۆنیه تهیه خوای گه وره ته فه رمی «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» «انفال» ئایه تی «۲» په نجه را کیشانه بۆلای ئه م مه به سته که بری که س به خویندنی قورئان دلی گه رم ئه بی ت یان ته گری ت، یان هاواری لی به رز ئه بیته وه، ئه وه خوی وه جده، جا بری که س له گه وره پیاوانی ته صه ووف لایان وایه ریوار هه تا خوی بگری ت وه هاوارو گریان نه کات به هره ی زیاتری ده ست ته که ویت، بریکیان لایان واته ئه م باوه ره دروسته، به لام بری به ره که ت ههیه به حالی جو ئان مونا سبب تره، وه هه رکامه ی ده لیلیکی بۆهانیوه.

به هه رحال زۆر به یان له سه ره ئه وه ن ته گه ر که سی خوی بۆ بگری ت خو گرتن باشته . له پيشا باسی «ذهول» مان کرد، ذوهول، واته شت له بیر بردنه وه یان له هوشی خوچون، «حیره ت» سه رسام مان «سوکر» سه رخوش بون «صهحو» هاتنه وه سه رخو.

له پاشان ئه بی ته وه ش بزاین حال ته تی «وه جده»، یان به کوردی خو مان، حال لی هاتن، وه هاوار کردن و ته وجۆره شتانه هی تازه کارو پی ته گه یشتوانه، واته هی ته وانه یه وان له «تهلون» دا، وه ته وه ی چوه مه قامی «ته مکی ن» تیر ته مجۆره شتانه ی ناییت وه مه قامی بالآتره له وانه .

به لام به شیوه ییکی تیکرانی ئه م حال گۆرانه له زه مانی پیغه مبه را درودی خوای له سه ر، هه ربوه وه خوا ستایشی لی کردوه وه به پیچه وانه وه ناره زانی پیشان داوه سه باره ت به دل ره قان وه به وکه سانه ی که به هیج دلیان گه رم ناییت، حال گۆران یان وه جد، وه حال لی هاتن وه گریانی ته صحاب زۆرتری به هوی خویندنی قورئانه وه روی داوه هه روه کو له م ئایه تانه دا ده ره ته که وی .

«إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ» «انفال» «۲» هه روه هاله سورهی «زمر» ئایه تی «۲۳» داته فه رمی، «اللَّهُ نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُتَشَابِهًا مَثَلًا تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ» یان «إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرَوْا سُجَّدًا وَبُكِيًّا» «مریم» «۵۸» «وَإِذَا سَمِعُوا مَا نَزَّلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَىٰ أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ» مائده «۸۳» .

«وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَسْكُونُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا» «إسراء» «۱۰۹» .

لەم چەن ئایەتەدا زۆرباش دەرتەکهوی خوا باسی ئەوانە ئەکات «وَجَلَّتْ قُلُوبُهُمْ»، دلیان ترسی لی نیشت یان، «تَقَشَّعُ مِنْهُ جُلُودُ الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ» لەپاشان ئەفەرمی «خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا». پێستی بەدەنیان دیتەوه یەك و ئەترسن و پاشان پێستیان خاوە ئەیتەوه، لەپاشان کورنوش ئەبەن و ئەگرین. یان ئەفەرمی، «تَرَى أَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ» چاویان پڕ ئەبی لەفرمیسك.

یان «وَيَخْرُونَ لِلْأَذْقَانِ يَلْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا»، کورنوش ئەبەن و ئەگرین و هەتادیت زیاتر لەخواوە ترسن ئەمانە هەموو پێشان دەری ئەو حالەن کە بەندە ی خواووست وە لەخواترس چ بەر لەئیسلام وە چ لەزەمانی پێغەمبەردا ترسی خوا لەدلیانابو، وە بەبۆنە ی ناوی خوا بردن یان قورئان خویندەن وە دلیان هاتووە جۆش و گریاون، وە رەوالەتیان تێك چو، لەئایەتی تری قورئاندا باسی ئەوانەش کراوە کە دل ڕەقن وە بەپێچەوانە ی ئەمانی ترەوه، چونکە دلیان ژەنگ گرتووە تی ئەبەخویندنی قورئان وە ئەبەهیج شتیکی لەوجۆرە دلیان گەرم ناییت وەخوای گەورە بیزارنی خوێ دەربارە یان پێشان ئەدات.

خوای گەورە لەسورە ی «البقرة» ئایەتی «٧٤» دا، سەبارەت بە بەنی ئیسرا ئیلیە کان بوئەوه هەموە بیانۆی کە ئەیان گرت لەحەزەرەتی موسی، ئەفەرمی: «ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً، وَإِنْ مِنَ الْحِجَارَةِ لَمَا يَتَخَجَّجُ مِنْهُ الْانْهَارُ وَإِنْ مِنْهَا لَمَا يَشْقَى فَيَخْرُجَ مِنْهُ الْمَاءُ وَإِنْ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ، وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ».

ئەفەرمی ئەنانهت موعجزە ی زیندو بوئەوه ی مانگا کە تان دی ئەویش پاش پارچە پارچە کردن و شەقو یە ق کردنی، کەچی پاش ئەویش هەردل ڕەقن وە دلی ئیو هەبەردیش ڕەق ترە چونکە بەردی واهە یە شەق ئەبات و کانی ئاوی لی دەردیت وە شاخی وایش هە یە لەترسی خوادا پراش پراش ئەیت، واتە دلی ئیو لەهەموو ئەوانە ڕەق ترە، کەواتە دل ڕەقی بەلای خواوە کار نیکی ناپەسەندە.

یان کە ئەفەرمی «أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ؟.....» لەپاشان هەرتەم ئایەتە ئەفەرمی «وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَاسِقُونَ» «حەید» «١٦» خوای گەورە سەبارەت بە ئەصحابی پێغەمبەر کە لەسەرەتاوە هەروەکو جارانیان گالتهو پێکە نییان ئەکردو بەتەواوی گرە ویدە ی ڕەوشی ئیسلام نەبوون ئەفەرمی ئایا ئیتر کاتی ئەوە نەهاتو دلیان بەرانبەر بەقورئان

خویندن و ناوی خوابردن سام و ترسی لی نیشیت وەمل که چ کات ؟ وەووە کو، پەپرەوانی
پێغمەبەرەکانی لەو پێشیان لی نەیت، که بەبۆنە ی دورکەوتنەووە ی زەمانی
پێغمەبەرەکیان دلیان تاریک و ڕەش بوەتەووە وەزۆریان لە ڕی دەرچون و کردەووە
ناشیرین ؟

یان لەسورە ی «زمر» ئایە ی «۲۲» دا، ئەفەرمی، «فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِنْ ذِكْرِ
اللَّهِ»، عەذابی جەهەننەم هێ ئەوانەتە کە دلیان ڕەش بوەتەووە لە وەرگرتن و
پەسەندکردنی قورئان. یان لە ناوی خوابردن وە خواپەرەستی، لێرە دا مەبەست ئەووەتە
ئەو حالی وەجد و گریان و موچرکە بە لەشاهاتنە، لەکاتی قورئان خویندن و یادی
خواکردنا، لەخواپەرستان ڕووی داووە و ڕوونەدات کە ڕیوارانی ڕی تەسەوفیش لەو
خواپەرستە راستەقینانەن وە تێک نەچون و کارتێ نەکردنی قورئان یان ناوی خوابردن،
وەنەبی شتیکی باشییت وەزۆرجار لە «قەسوەت» واتە تاریکی و زەنگدارنی دڵەووە
سەرچاوە ئەگریت.

جَلال و جَہال :

جەلال و جەمال دوو ووشەن زۆرجار پێکەووە دین وە لە کتیی صوفیەکاندا
ئەکەوونەبەرچاو.

لەروانگە ی زمانی عەرەبیەووە جەلال، بۆ دەسەلات و عەظمەت و ڕیزگرتنە «رَجُلٌ
جَلِيلٌ»، پیاویکی ماقول وەخواوەن ڕیزە.

جەمال، واتە جوانی، «جەمیل» جوان.

بەلام جەمال و جەلالێک کە لێرە دا مەبەستی ئیمەن دوو صیفەت لە صیفەتەکانی
خوای گەورەن هەروەها دوو ڕووداوو بەسەر هاتن کە بەسەری ڕیوارانی ڕی ڕەوی
تەسەووف دا دیت، خوای گەورە ئەفەرمی «كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ وَيَبْقَى وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ
وَالْإِكْرَامِ» «الرحمن» «۲۶» وە «۲۷» یان ئەفەرمی «تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ»

«الرحمن ٧٨» رېپوارانی ریږه وی ته صه ووف له کاتی «سلوک» دا واته به جی هینانی نریتی ته صه ووف دا، پرېجار به رخوردار نه بن له صیفه تی جه لالی خوی گه ووره، وه پرېجار له جه مالی نهو، نه گهر خوی گه ووره پیناسی جه لالی خوی له دلی نهو به نده یه دا ده رخست، حالی نهو به نده یه نه بیته حالیکي دپهشت واته سه رسام مان و ترس لی نیشن، وه نه گهر پیناسی جه مالی له دهرونی نهو که سه دا ده رخست حالی نه بیته حالیکي ثاره زوو تینویه تی، رېپواری ریگهی هه ق نه گهر خودا له جه لالی خوی به هره مهندي کرد نهو هه فنا نه بیته، واته نهو تیه وه وه خوی له یاد نه چیت وه نه گهر له جه مالی خوی به هره مهندي کرد وا زیندوی نه کاته وه. بی گومان نه مردن و زیندوبونه وه به حاله تیکي معنه وی یه، وه به ترازوی ماده کیشانه ناکریت وه نه حوالیکن نهو که سانه چونه ته که ی نه زانن که به سه ریا نا دیت. که واته که شنی جه لال نه بیته هو «مه حو» که جوړه له هوشی خو چون وئی حالیکي معنه وی یه وه هه ووه ها نه بیته هو «غهیبه» که نهویش هه له و به ته یه که له به شی مه حو، وه غهیبه دا باسان کردوه، به لام که شنی جه مال، نه بیته هو به هوشا هاتنه وه و نریکی له خوی گه ووره، واته قورب، نه لی «العارفون بالله اذا کشفهم بجلاله غابوا واما المحبون اذا کشفهم بجلاله طابوا»، له پاشان نه لی فن غاب فهو مهم، ومن طاب فهو متم، واته غائب نهو ته له خوشه و یستیدا دلی له ده ست نه دا وه شهیدی دهستی عیشق نه بیته، متم زه لیلی دهستی عیشقه.

شیخ محي الدين بن العربي نه لی، جه لال پیناسی «جه بهروت» ی خودایه که پیناسی «قهه» واته زالی و سه رکه وتی خودایه، به لام جه مال له پیناسه کانی به زه بی و لوطنی خودایه «الفاظ الصوفية».

له کتبی «معجم مصطلحات الصوفية» دانه لی: جه لال پیناسی «قهه»، له پاشان نه لی جه لال بریتی یه له پیناسی، «عهزه مهت، کیریا، مهجد، سه نا» ی خودا، عهزه مهت پیچه وانه ی به چوکی یه، وه کیریا گه ووره تربون له هه موگه ووره ییکه، که بی به پیناس بو که سینک وه له که بیر وه نه که به ووه هاتوه، وه کیریا پیناسیکه که هه رشایسته ی خودایه وه شایسته ی به نده نیه، چونکه خودا هه تاهه تایه هه رخاوه تی عهزه مهت و کیریا یه، مهجد و سه نایش هه و اتایان نریکه له عهزه مهت و کیریا وه مهجد ناوی خودایه واته خاوهن مهجد، که سینک شیاوی ستایش لی کردنه و به گه ووره ناسراوه و هو شانازی یه.

سەنایش بۆ بەرزنی هەورو بەخشەندەیی هەور ئەوتری کە ئەبارینی بەسەری زەویدا، هەم بەرزەو هەم بەخشەندە، وە ئەم سەنایە لەگەڵی سەنای سی «نوقطە»، سی خال دا لێک جوین.

لەپاشان ئەلی هەمو جەمالیکی خودا کە تەوژمی دەرکەوتنە کە ی لە دەرونی ئەو رێبوارەدا رووئەکاتە کەمی ونەمان ئەبێتە جەلال، هەروەها، هەمو جەلالیکی لەسەرەتای دەرکەوتنیا جەمالە، جا هەر بەم بۆنەوێە ئەلین، هەمو جەمالی جەلالیکی هەبەو هەمو جەلالی جەمالیکی هەبە.

بەلام «جەمالی مطلق وە جەلالی مطلق» جگە لەخودادا نەبێت لەبەندەدا نابیریت، وە پێناسی تایبەتی خودان، وە تەنھالە ناوەکان و پێناسەکانی خودا ئەدرەوشینەو. بۆنۆنە، ناوی «الله»، هەم پێناسی جەمالی تایبەو هەم پێناسی جەلال. سەرچاوەی ناو براو، سەبارەت بەووشە ی جەمال ئەلێت، جەمال دوو واتای هەبە، یەکیکیان ئەو تە کە هەمو مان ئەیزانین وە بریتی یە لە جوانی ئەوی تریشیان، ئەو جوانیە تە کە پێناسیکی «ئەزەلی» وە هەرگیزا و هەرگیزی خودایە، ئەلی بەلای جورجانی یەو، جەمال پێناسی «رەضا و لطف» ی خودایە، وە بەلای کاشانی یەو، جەمال پێناسی «لطف و رحمت» ی خودایە، لەپاشان لەزمانی «ابن الدبّاغ» هەو، باسیکی دوورو درێژی جەمال ئەکات کە پەڕیوەندی بەم باسی ئیمەو نە.

لەدوای باسە کە دا ئەلی، بەلای مرقی «کامیلەو»، جەمالی خودا بریتی یە لە پێناسە بەرزەکانی، وە ناوە جوانەکانی بەچەشنیکی گشتی، ئەگەر بەچەشنیکی تایبەت تر بلیین، ئەلین، پێناسی رەحمەت، عیلم، لطف، وە ئەوانە ی لەم جورەن، هەمویان پێناسی جەمالن، بەلام پێناسە هەن کە هەردو حالە کە ی تایبە واته هەم پێناسی جەمالی تایبە و هەم پێناسی جەلال، وە کو ناوی (رَبّ)، کە لەروانگە ی پەڕیوەردە کردنی بەندەکانەو، جەمالی تایبە، وە لەروانگە ی خاوەن بون و هیز توانایی ئەو خاوەنە تەو جەلالی تایبە، یان ناوی الله.

هەروەها شیخ محی الدین عەرەبی سەبارەت بەم دوپێناسە ی خوا ی گەورە ئەلێت «هەبەت و ئونس» کە دوو حال ی رێبوا ی رێ پەوی تەصەووفن لە پێناسەکانی جەلال و جەمالەو، سەرچاوە ئەگرن، ئەلی هەبەت بەهوی موشا هەدی جەلالەو، یە لەدلا وە ئەکری بەهوی جەمالیکیشەو، یە کە لە ناوەروکا جەمالیکە کە لە جەلالەو، هاتو

به لām ئونس، به هۆی «موشاهه دهی»، واته چاوبی کهوتنی جه مالی خوداوه، دهست ته دات، سه بارهت به حالی جه مال وجه لال، له کتبی «قودسیه» که بریتی به له فهرموده کانی شاهی نه قشبه ند، وه خواجه محمدپارسا (۷۴۹-۸۲۲) لک نویسیوه تی باسی ئهم دویناسه کراوه، بازانین، شاهی نه قشبه ند چی ته فرمی.

ئه لی، ئه گهر ریواری «ته ریه ت» به ههر دویناسی جه مال وجه لال په روه رده کریت جه لالی ته و جه مال نه بیته و جه مالی شی جه لال ته بیته، کاتی که «خهوف» دای ته گریته والهر جادا کاتی کیش که ره جا زۆر ته سینیت، ئه که ویتته «خهوف»، وه ههر له وکاته دا که ته وه بنده یه ته بیته «مهظه هری صیفانی جه لال»، واته پیشان ده رو ده رخهری پیناسی جه لال، ئه وکاته ته کری «ته وه ججه وه» بگریته له پیناسی جه مالی ته و، «باسی ته وه ججه وه خهوف وه ره جا، له کانی خویا کراوه».

ئه لی کارناسانی ئهم پرشته فهرمو یانه، ههر دویناسه کانی جه لال و جه مالی ریواری کاتی په روه رده ته کریته که ته ور ریواریه گه یشتیته «حه قیقه تی مه حه بیته ذاتی» وه به کی له نیشانه کانی گه یشتن به پایهی حه قیقه تی مه حه بیته ذاتی ریواری، ته وه ته، که ههر چی پیناسه کانی تری خوشه ویسته، وه کویه کین به لایه وه، واته پیناسی «مِعْزٌ وَمُدْلٌ» «ضار و نافع»، هه موی به لایه به کی بیته، واته خویا گه وره ههر چی لی بکات به لایه وه به کسان بیته، جائه وه ته، حه قیقه تی مه حه بیته ذاتی، واته، مه حه بیته ذاتی خودا وای لی کردوه ههر چی لای ته وه وه بیته، ته و سالیکه «ریواریه»، پی خوشه. ته فرمی شوینه واری ئهم مه قامه ش ته وه ته مروف وای لی دیت ههر چی بویت خودا بوی ته کات، چونکه ئهم بوته (ره بیانی)، واته پیناسه کانی بونه ته شه بیته پیناسی هه ق، هه قیش ته فرمی «كُنْ رَبًّا نِيْآ تَقُلْ لِلْشَّيْ كُنْ فَيَكُوْنُ»، ئه گهر له پیناسه حه یوانی به کانی ئینسان خوت دامالی وه ته نها پیناسه خودانی به کانت مایه وه توش ههر چیت بوی خوابوت ته کا، به لām گرنگ ته وه ته به بنده کان که گه یشتته ته و مه قامه ئیتر جگه ویستی خودا و ره زای خودا هیچیان ناویت، چونکه به ناو ئینسانن ته گینا مه لائکه ن، وه جگه په رستشی خودا نه هیچیان ته ویت و نه هیچ ته توانی له دلی ته واندای جی خوی بکاته وه، دلی ته وان جگه نووری خودا هچی تیا نیه، ئهم شیعره قامک کیشانه بوته و مه قامه، «ئه ولیارا ههست قودرهت ته زبلا. تیری جوسته باز گهر دانه زوراه» واته ته ولیا له لای خودا وه ته وه یزه یان دراوه تی تیری ته قیو، وه له که وان ده رجو له پرنگه دا بگریته وه.

له جیگایکی تری کتیی «قودسیه» دا به هاتوددین نه قشبه ند، له باسی (ویلات) دا نه فرمی: ئەلین پیگه یشتوان وه «کامیلان» دووبه شن، به شیکیان پیناسی جه لالی خودا دای پۆشیون، واته له پیناسی جه لال به هره مه ندن، ئەمانه یان پهروه رده کردنی ریبوارانیان پی نه سپیراوه، به لکو پاشی ئه وهی خویان نه گه نه پلهی که مال ئیتر سه رگه رم نابن به پی گه یاندنی که سه وه نوقی ده ریای «جهمع» واته کوبونه وهی لای خودا ئەبن، وه ئه پۆنه دهرونی فه ناوه، وه ئەوانه نیشته جی و مه نزل گرتوانی ده ریای حیره ت و خپوه تی غیره ت ئەبن، ئەوانه «هوشیکیان» به لای خویانه وه نیه، جا که سی له حیره ت داییت وه هوشی به لای خویه وه نه بیته و نه په رزته وه سه ری خوی، که ی ئەتوانی پروات به لای پی گه یاندن و پهروه رده کردنی خه لکه وه، ئەمانه له مه شره بی «نبوه ت» دا به شیان نیه، واته مه شره بی خه لک پی گه یاندن.

وه به شی دووه هم، له پی گه یشتوان وه «کامیلان»، ئەوانه ن، ته نانه ت ئه گه ر بیته و دلشیان بریت سه ره له نوی توانایی (جهمانی ته زه لی)، دلایان ته گپه رته وه بۆیان، وه له ده ریای فه نا رزگاریان ئەکات، وخه لاتی فرمان ره وایی و کار به ده سستی یان بۆته گپه رته وه، وه کارێک ئەکات که ده ستوریان له ولات دا په پره وایی لیوه بکریته.

وه فه ضل و چاودیری ته زه لی، پاش ئه وهی له سه رچاوه ی کوبونه وه و ده ریای ته وحیدا نوقوم بوبون ئەیان گپه رته وه بۆ که ناری ته و ده ریایه وه بۆ سه ری وشکی ی به قا، بۆته وهی بینه مورشید وه پیه ر وه خه لک بانگ که ن بۆ سه ری ریبازی رزگاریی وه بۆ شارێگه ی پیش که وتن و سه رکه وتنی مه عنه وی.

به م ده سته به ئەلین «کامیلی موکه مبل»، واته، هم خوی پی گه یشتوه وه هم ئەتوانی خه لکیش پی بگه یینی، ئەم گه وه ره پیاوانه به په پره وی کردن له ری ره وی پیغه مبه ری گه وه درودی خودای له سه ر، گه یشتونه پله ی پی گه یشتویی، وه له پاشان پی یان ته سپیریته که ئەوانیش به په پره وی له په یامبه ری گه وه بانگی خه لک بکه ن بۆ ئەم ریگه ی خوش به ختی به، «قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعِيَ» (یوسف) (١٠٨).

«وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ» فصلت (٣٣).

وههروه ها «وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ اِئِمَّةً يَتَّبِعُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يوقنون» (سجده) (٢٤)،

ئەم ئایەتە پێشاندەری ڕەوش و پێ سپێراوی ئەم کە لەمەردانە یە. لە پاشان ئەلیم، ئەو گەورە پیاوانە ی کە وان لە ژێری تیشکی جەمال دا، تاوان لە و حالە دا هەمیشە دل فراوان و بەخشنەو میهرەبانن، تەنانت ئەگەر ئازار یشیان بدەن ناوچاونا یێرنەو یەك، وە بە هیچ توندوتیژنێك زویر نابن.

بەلام ئەوانە ی کە تیشکی جەلال ئەیان گریته وە بالدار بە ئی ئارە زویان بڕوا بە لایان دا بالی ئەشکێن، وە ئەوانە ی کە ئەتوان ئەو هەستە بکەن هەمیشە خۆیان لائە دەن لەوانە ی لە و حالە دان، بەلام بە داخە وە بۆ ئیمە ناناسرین، وە خۆزگە بەو ی خودا لەو بە هەر بەرزانه بە خوردار ی کردووە.

کەمال - کامیل - مکمل -

کەمال، ناوی کە سەرچاوە و کانگە یە واتە «مەصدەر» واتە ئەو پەری تەواوی و بێ کەموکوڕی لەشتیکا، پێچەوانە کە ی ئەبێتە «نەقص» واتە، ناتەواو، کامیل. بە کەسیك ئەوتری لەشتیکا بە تەواوی پێ گە یشتیبت، وە کەموکوڕی تیانە بێت، وە (موکەمیل) بە کەسی ئەوتری بتوانی، کەسیك یان شتیك تەواوکات وە بە پەلە ی تەواوی بگە یینی، بە ناییک خانوویی کمان بۆ تەواو ئەکات، کەواتە (موکەمیل) ه جا ئەم ووشە یە لە ڕیازی تەصەووف دا زۆر بە کار بێراوە، وە زۆرتری سەبارەت بە ووشە ی «مورشیدی کامیل» واتە ڕیبهری تەواو پێ گە یشتو کە ئەبی «کامیل وە موکەمیل» بێت، هەروا لە کاتی باسی جەمال و جەلال دا باس مان کرد، بەر لە هەموشتی ئەبی بلیین، کەمال پێناسیکە هەر شایستە ی خودای گەورە یە، چونکە مەووف هەر گیز ناتوانی لە هەموشتیکا خاوەن کەمال بێت. کەمالی «موظلق»، هەر هی خودایە، ئینسانیک هەر چەن کە جوانیش بێت، لە هەموشتیکا ناگاتە ئەو پەری، یان لە عەقل و ئاوەزو هیزی لەش و هەزاران پێناسی تر دا مەووف پیر ئەبێت، وە لە هەمو ی ڕوونا کتر مەووف ئەمریت، «کُلِّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ» کەوا بو ئەم کەماله «نېسی به»، واتە «کەمالی ئینسانی به»، ئەو پەری کەمال بۆ ئینسانیک چەندە و چۆنە، بی گومان حەز رەقی موحەممەد خاوەنی ئەو کەمالە تە، وە کو خاوەنە فەرمی «إِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ»، بەلام لە گەلی ئەو کەمال و خوشەویستی و

گه وهره بی به دا، خوائه فهرمی «إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ» (٥٦) (قصص) ئەمە لە کاتی کابو که پیغه مبهەر تی ئە کوشا، ئە بو طالیبی ماموی موسولان کات ئە ویش نه ئە هاته سهری ڕی، بیگومان ئەمە بو گه وههرو چۆنیه تی هیدایه ته، واته بناغه و سه رچاوه ی هیدایه ت به دهستی خودایه، هه رچهن ئە و ڕیگه ی تو خه لکی بۆبانگ ئە که یت، ڕیگایکی راست و دروسته، ئە ویش به و جوړه یه که له ئایه تی «٥٢ شوری» دا ئە فهرمی «وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا، مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ وَلَا الْإِيمَانُ، وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَهْدِي بِهِ، مَنْ نَشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا، وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ» که و ابو قورئان نورو رونا کییکه بو ڕی پیشان دانی خه لک، وه ئە و ڕیگایه ش ڕیگایکی راستی سه رفه رازی به، وه ڕیگاییکه که پیغه مبهەر درودی له سه ر خه لکی بۆبانگ ئە کات، مه به ست ئە وه ته «ئینسانی کامیل» که پیغه مبه ره، وه له پاش ئە و پیغه مبه ره کان وه له پاش ئە وان مرو فه کامیله کانی تر، ئە و مافه یان هه یه و ئە و سپارده یان بی سپیراوه که خه لک بانگ که ن بو سه ری ڕیگه ی راست، به لام له گه ل ئە وه شا که ڕیگا که ڕیگایکی راسته، وه له گه ل ئە وه شا ئە مان پی یان سپیراوه، له گه ل ئە مانه شا هیدایه ت به دهستی خودایه و به دهستی به نده نیه، به نده له سه ری ه تی بانگ هیشن، وه سه ر که و ته که به دهستی خودایه، وه پی سپیراوی ئیرشاد وه ته علیم به ئینسانه کامیله کان هه ر له چه زه تی ئاده مه وه ده ست پی ئە کات که ناوی مه لائکه کانی به وان فیر کرد ئە مه خوی گه و ره ترین پایه یه بو مرو ف، وه کارگه یشته جیگاییک که خوا فهرمی (سوجه بهرن) بو ئاده م، ئە به ته مه به ست له م سوجه ڕیزگرته «وه کوسوجه ی برا کانی یوسف بو یوسف» نه ک سوجه ی په رستش که سوجه ییت بو خودا، وه به کی له هوی ئە و ڕیزگرته ش هه تی ماموستاییک بو که ئاده م په یدای کرد به سه ری مه لائکه کان دا، به م جوړه ی له م ئایه تانه ی خواره وه دا ده ر ئە که و ی، جگه ئە مه ش ده ر ئە که و ی که خودا چۆن مرو فی هه ل بژارده و دل پاک ئە کاته نوینه رو جی نشینی خوی له سه زه ویدا، که هه ر ئە و مرو فه «کامیله» ته، خوی گه و ره له سوری (البقره) دا له ئایه تی (٣٠/ تا ٣٤) دا ئە فهرمی به پیغه مبه ری ئیسلام له ئایه تی «وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً» وادیار بو چونکه ئاگایان له هه موشتی نه بو سه ر یان سورما، وتیان، «قَالُوا اجْعَلْ فِيهَا مَنْ يَفْسِدُ فِيهَا وَيُسْفِكُ الدِّمَاءَ، وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ؟» خوا له وه لامیانا ویستی به نرخی و خوشه ویستی ئاده م و رو له کانی ئاده م، به تاییه ت چه زه تی موحه ممه د ده ر بخت، فهرمی، «قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ»

من هه موشتی ته زانم نهك ئیوه، «وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا» لیره دا، ئه سماء، ته نها ناوی مه لائكه كان نیه، به لكو زورشت له نهینییه کافی ئاینده بو وه له وشتانه ی كه مه لائكه كان لئی بی هه وال بون، پاش ئه وه ی ئاده می فیر کرد، واته به «كُنْ فَيَكُونُ» خستییه ده رونییه وه، ئه وعیلم و زانیاری یانه ی له مه لائكه كان پرسى «ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ، فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ» فه رموی داده ی ئیوه پیم بلین ئه مانه چین «قالوا سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ». وتیان ئه وه ی پێانی نه فه رموی ئیمه نایزانین. جافه رموی، «قال يا آدَمُ أَنْبِئْهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ» واته ناوی ئه وشتانه یان پێی بلی و، باسی ئه و زانیاری یانه ی بۆیکه واده رسی ئه و زانسته یان پێی بلی، كه خوت فیر کراوی.

«فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالُوا أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنَّي أَعْلَمُ غَيْبَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ» پیم نه وتن من چاك ئه زانم وه هه رچی نهینی به هه موی ته زانم.؟ جا كه ئهم ده ستوراته دران وه وه زعی ئاده م روون بویه وه، ده ركه وت خه لیقه ی خودایه له سه ری زه ویدا وه زانیاری ئه و له ی مه لائكه كان زیاتره، وه ده رسی زانیاری وت به مه لائكه كان، وه ده ركه وت كه خاوه نی ئهم هه موه فه ضل و كه مالاته یه جافه رموی «وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ» كه واته ئه بی ریزبگرن له ئاده م وه (اعتراف) ی پێی بکه ن، فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ، هه مو سه ریان له به رابه ریا دانه واند جگه له ئیبلیس، ئه وسه ری هه ل وه شانده خوی به زل زانی، «وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ» وه به م جوړه چوه ریزی کافرانه وه، واته داپوشه رانی نیعمه ت وه سه رکیشان، هه رسه باره ت به م «خه لافه ته»، واته نوینه ری و هه ل سوپینه ری کاری مه ردوم، وه ته نجام ده ری ده ستوری خودا سه باره ت به حه زره تی داوودیش له ئایه ی (٢٦) (ص) داته فه رمی «يَا دَاوُودُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ» كه واته ئینسانی کامیل ئه کری به نوینه رایه تی خوا ی گه وره ریه روپی پێشانده رییت، وه ییگومان ئه مه کاتی ئه بییت له لای خودا وه پێی سپیرا بییت.

جا ئهم كه مالی مه عنه وی یه ش هه ر به رده وامه چونكه پله بی ئه بری پله ییکی تر دینه پێشه وه، كه مالی ئه بری كه مالیکی تر واله پیتا، به لام، له پروانگه ی ته صه ووفه وه سه ره تای هه یه، ئه ویش «ویلا یه ته» ویلا یه تی صوغری پاشان کویری وه گه بشتن به مه قامی به قای پاش فه نا به لام ئه و به قای پاش فه نایه ش پاش برینی ئه و مه فامانه ده س ئه كه ویت كه باسه ان کردن وه کوته و به و زوهدو ئه وانی تر مرۆف كه ئه و خه لاته ی کرا وه گه بشته پله ی كه مال، ئه و كه مه الهی كه پاش كه مالی ئینسانی «موحه مه د» بۆیه پره وانی ئه و ده ست ته دات، ئیتر ئه وه

کامیلە جا، ھەروەکو لەباسی جەلال و جەمال دا وتمان، کامیل ئەووەتە خۆی دەستی گەیشتووەتە سەرەتای ھەوارگەیی کەمال، واتە ئیتر ئی مورشید ئەتوانی خۆی کاروباری دەروونی و مەعنەوی خۆی ھەل سوپڕینی، بەلام کامیلی موکەمیل بەو کەسە ئەلین، ھەم خۆی لەو سەرەتای کەمالە تی پەریوە، وە ھەم ئەتوانی بەپروخسەتی پیغەمبەر، وە بە ئیجازەیی مەعنەوی لەلای ئەودا ئەو، رێبۆری ئارەزووەندو تی کوشەر بگەییشتە ئەو پایە و مەقامە وە سەری خات ھەتا ئەگەییشتە شوینە کەیی خۆی، ھەروەکو، ئخوینە واریک ئەتوانی ھەرچی خویندنی بە کەسیکی تری فیرکات، یان شارەزای شاریک ھەرکوی خۆی چوینت تۆیش ببات، ئیتر لەو بەولاوە زانستی ئەو ئەووەستی، ئەو مورشیدەش وایە، وە زۆرجار پیک ھاتو، کە لەمەردانی رینگای تەصەووف وەکو سەرۆکی تەریقەتەکان، مەقامیان لەمەقامی ماموستا کانیان تی پەریوە، وە گەیشتووەتە پلە و پایە پیک کە مەگەر ھەرخۆیو خۆای خۆی چە نوچونی بزانی، وە ئیتر ئەمانەن ئەبە رێ پێشان دەر بو شارپی خودا پە رستی وە ئایەتە کانی «قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ عَلَى بَصِيرَةٍ أَنَا وَمَنِ اتَّبَعَنِي» «وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ صَالِحًا وَقَالَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ» بە سەری ئەو بەندە خوێشە و یستەنە دا تە طبیق ئەبیت، ھەروەھا، ھەر ئەوانن کە خوالە بارەیان ئەو ئەفەرمی «وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ أُمَّةً يَهْدُونَ بِأَمْرِنَا لَمَّا صَبَرُوا وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يُوقِنُونَ».

«مَحَبَّة»

مەحەببەت، بریتی یە لە خوێشە و یستی، خوێشە و یستی لە روانگەیی تەصەووفەو، ھەرچەن ھەر لە خوێش و یستەووە سەرچاوە ئەگریت، بەلام فەرقی زۆرە لە گەلی ئەم خوێش و یستنی ئیمە دا، خوێش و یستنی ئیمە، یان خوێش و یستنی «جَنَسَه»، واتە نیر بو می یان می بونیر، کە ئەمە خوێش و یستنیکی مەجازی یە، واتە روالە تی وە زوو تی پەر، بەلام خوێش و یستنی تەصەووف حەقیقی یە، واتە راستە قینە، چونکە بەردەوام و بی پایانە، واتە خوێش و یستنی خودایە کە ماو و نامری، ھەروەھا خوێش و یستنی تری ئیمە

عاطفییه، وهکو خوش ویستنی مندال باوکودایک، یان خوش ویستنی نهفسه وهکو خواردن یان پۆشاک یان خوش ویستنی پاره وسامان و پایه وپلهی دنیایییه، ههموی ئەمانه شتیکی بی دهوام وه تیاچوون، بهلام خوش ویستنی صوفییهکان خوش ویستنی خوای گهورهیه، جا ئەکریت بههره ییک ییت وهخودا بیدات، وهکوشیخ عومهری سههره وهردی ئەفهرمی، وه ئەوه حاله، یان ئەکرێ بهههول و کوششی بهنده ییتەدی که ئەیتە مهقامی «مهحهبیته».

ئهوکتیانهی که ئیسته له بهری دهستایه نزیکه ی بیست سهراچاوم خوینده وه ههراکه می له روانگه ی خویانه وه بآس له مهحهبیته ئەکهن، هی وایان ههیه وه کوکتیی «قوت القلوب» ٣٠ لاپه ره ی له سهری مهحهبیته، نویسه، بهلام له ئاکاما، کاتی شیرهی وتاره کان ئەگرین، سهیر ئەکهین ئاخهره که ی ههردیته وه سهری جهن خالیک.

١ - به لای صوفییه کانه وه مهحهبیته ئەوه ته که خوای گهوره ته له خوتو مال و مندال وه جیهان و ههراچی له جیهان دایه خوشتر بویت، وه فه رمان بهرداری بکهیت و هه میشه یادی بکهیت و ناوی بێریت.

٢ - مادام که وابو ئەبی به پنی فه رمانی ئەو خوشه ویسته ته هه لسیته و دانیشیت، وه زۆربه یان سه باره ته به م به شه په نهجهراته کیشن بو دو هۆنراوه ی (رایعه ی عه ده وییه)، که گه وه ره ترین پالەوانی رینگه ی مهحهبیته، وه په روبال سوتاوترین په روانه ی عیشقی خودایه، که ئەفه رمی.

تَعْصِي الْإِلَهَ وَأَنْتَ تُظْهِرُ حُبَّ
هَذَا لَعَمْرِي فِي الْقِيَّاسِ بَدِيعُ
لَوْ كَانَ حُبُّكَ صَادِقًا لَأَطَعْتُهُ
إِنَّ الْمَحِبَّ لِمَنْ يَحِبُّ مُطِيعُ

٣ - سه ره هل نه وه شانده له فه رمانی خودا، وه هه مویان ئەم به شه یان به لاوه گرنگ تره، چونکه ئەلین، ئەکریت عاصی و سه رکیش خوا به رستیش بکات، به لام هه رگیز که سی که سیکی خوش ویست سه رپیچی ناکات له فه رمانی، وه هه رچی پی بلیت ئەیکات.

محمد بن علي الكتاني، له باره‌ی راده‌ی خوش‌ویستی خوداوه ئه‌لی خواخو‌ش و یستن، ئه‌بێ به‌را ده‌یێک بێت ئه‌و که سه‌ غیره‌ت بێگری وه‌هه‌و‌لی ئه‌وه‌ بدات که س له‌و زیاتر خوای خوش نه‌و‌یت، هه‌روه‌کو چۆن (موسابه‌قه) ئه‌کریت، له‌هه‌مو کارێکی چا‌ک‌دا، مرو‌ف ئه‌یه‌وی خوی یه‌که‌م بێت، لیره‌شا هه‌و‌لی صووفی ئه‌وه‌ته‌ خوی پێشی هه‌موان بکه‌و‌یت، ئه‌م خوش‌ویستی به‌نده‌یه، به‌هره‌ وه‌ قانج‌ازیکی گه‌وره‌ی هه‌یه‌ ئه‌و‌یش ئه‌وه‌ته‌ ئه‌وه‌ی خودای خوش‌ویست خودایش ئه‌وی خوش‌ئو‌یت، بێگومان ئه‌وه‌ی خوای خوش‌ویست په‌پره‌وی له‌فه‌رمانی ئه‌کات، واته‌ په‌پره‌وی له‌فه‌رمانی پێغه‌مبه‌ری گه‌وره‌، که‌فرستاده‌ی خودایه‌و خوا له‌سوره‌ی آل ع‌مران دا ئه‌فه‌رمی: «قُلْ اِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللّٰهَ، فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللّٰهَ».

که‌واته‌ یه‌کی له‌ده‌لیلی خودا خوش‌ویستن په‌پره‌وی کردنه‌ له‌پێغه‌مبه‌ر، وه‌به‌ره‌می ئه‌و‌کاره‌ش ئه‌وه‌ته‌ خودایش تۆی خوش‌ئو‌یت.

هه‌روه‌ها یه‌کی له‌پێناسی خاوه‌ن‌نیانه‌کان «باوه‌رداران» ئه‌وه‌ته‌ که‌ خودایان زۆرخو‌ش ئه‌و‌یت، هه‌روه‌کو خوداخو‌ی له‌ (سوره‌ی البقره) دا ئه‌فه‌رمی: «يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللّٰهِ، وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلّٰهِ».

به‌م دو‌ئایه‌ته‌دا هه‌م مه‌حه‌به‌تی خودا بو‌م‌وسو‌ل‌انی راسته‌قینه‌ وه‌هه‌م مه‌حه‌به‌تی موسو‌ل‌انی راسته‌قینه‌ بو‌خودا ده‌رئه‌که‌وی، وه‌ ئاکام وه‌ ئامانجی ته‌سه‌وو‌فیش هه‌ریو‌گه‌یشتن به‌م ئاواته‌و به‌م پله‌وپایه‌ته‌.

مو‌ژده‌یێکی گه‌وره‌ی تر بو‌ئه‌وانه‌ی خودایان خوش‌ئو‌یت ئه‌وه‌ته‌ پێغه‌مبه‌ر ئه‌فه‌رمی «المَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ» واته‌ مرو‌ف له‌گه‌لی ئه‌و که سه‌دا ئه‌بێ که‌ خوشی ئه‌و‌یت، دیاره‌ ئه‌وه‌ی خوداوپێغه‌مبه‌ری خوش‌ویست له‌گه‌لی ئه‌واندایه‌، وه‌ئه‌وه‌ش له‌گه‌لی ئه‌واندایو خوش‌به‌خته‌، هه‌رچه‌ن (هه‌ده‌ف) وه‌ ئامانجی دو‌ادوایی خوش‌ویستی خودایه‌وبه‌س به‌لام خوش‌ویستی ئه‌نبیاو ئه‌ولیا‌یش پێو‌سته‌ چونکه‌ خوش‌ویستی انبیاو پیاو‌چا‌کانیش له‌به‌رخاتری خودایه‌ وه‌له‌به‌رئه‌وه‌ته‌ له‌خو‌شه‌ویستنی خودان.

له‌ کتێبی «معجم مصطلحات الصوفیه‌دا»، ئه‌لی، مه‌حه‌به‌ت ئه‌کری به‌ ده‌ به‌شه‌وه‌ که‌پێنجیان له‌مه‌قامه‌کانی خوش‌ویستنی رێب‌واری رێگه‌ی ته‌سه‌وو‌فن،

که به مچه شنه دهست پی ته کهن «الْأَلْفَهُ» ، الْهُوَى ، الْخِلَّةُ ، الشَّغْفُ : الْوَجْدُ ،
به لام نهو پینجه که یان هی مه قامی عاشقانن به م جوړه «الْغَرَامُ ، الْإِفْتَانُ ، الْوَلَةُ ،
الدَّهْشُ ، الْفَنَاءُ» : وه ناوی مه حبه بهت هه موی ته مانه ته گریته وه

به لام د. زکی موباره که له کتبی «التصوف الاسلامی» دا له زمانی «محمد بن
داوود» هوه سه بارهت : به «مه قامی عیش و نه حوالی ، حُبٌّ» ، ته لئ ، به
«ئیسیت حسان» دهست پی ته کات ، له پاشان به هیز ته بیته و ته بیته «مَوَدَّة» له پاشان
به هیز تر ته بیته وه ته بیته «مَحَبَّة» پاشان ته بیته «خِلَّة» ، له پاشان ته بیته ، «هُوَى»
ته ویش ته بیته (عشق) ته ویش ته بیته «تَتِمُّ» ، ته ویش ته بیته «وَلَةُ» ، وه شهوق ،
جائه لیت شهوق واله گه لی هه موی ته م حالانه دا ، وه هه رچه نه و حاله به تین تر
بیته شهوقه کهش به تین تر ته بیته له گه لیاندا .

وه ته م گه و ره پیاوانه له سه ری ته و باور نه که حالئ شهوق حالئکه به شویئ
حالئ مه حبه بهت دا په یداته بیته . له کتبی «حقائق عن التصوف» دا نویسنی عبد
القادر عیسی ، ته لئ زانایان ده پله یان دانا وه بۆمه حبه بهت .
العَلاقَةُ . الْإِرَادَةُ . الصَّبَابَةُ . الْغَرَامُ . الْوِدَادُ . الشَّغْفُ . الْعِشْقُ . التَّتِمُّ .
التَّعَبُّدُ . الْخِلَّةُ .

به هه حاله بالآتیرین پله ی مه حبه بهت بۆصوفی ته وه ته نهو خودای خوش بویت ،
وه خودایش تهوی خوش بویت ههروه کو که ته فه رمی «يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ» (مائده)
(۵۴) . ههروه کو له مه قامی ره ضادا تاوات ته وه ته بگه نه ته وهی خوا له وان پازی
بیته وه ته مانیش له خوا راضی بن ههروه کو که ته فه رمی «رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
عَنْهُ» ، الْبَيْتَةُ (۸) . یان وه کو ناو بردنی په کتر که تاوات ته وه ته هه روا که تو
ناوی خودا ته بهیت و یادی خوائه کهیت به خوشی و به چاکه ههروایش خودا
به و جوړه که به لئنی داوه و فه رمویه تی ، یادی به ندهی بکات و ناوی بیات ،
ههروه کو که ته فه رمی ، «فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ» (البقره) (۱۵۲) . ثایهت و حه دیت
و فه رموده ی گه و ره پیاوان سه بارهت به مه حبه بهت زۆره وه هه موی ته وه پیشان
ته دات ، مه حبه بهت ، به سه ر زمانئ ناییت ، وه ته بی به کرده وه ده ری پری ،
ونیشانه کانیشی ئاشکران ته ویش فه رمان بردنه له ده ستوری خودا ،
وه خوشه ویستی خوا خسته به ری هه مو خوشه ویستیک ، نامرؤف وای لی دیت
قانجازوزیانی به لاوه یه که سانه کو ربون و کو ربوردنی به لاوه ته بیته یه که ، چونکه

(الصَّابِرِينَ)، ئەوانەى پشت بەخوایە بەستەن، (مُتَوَكِّلِينَ)، دادگەران، (مُقْسِطِينَ)، ئەوانەى لەڕێخوادا شەرئەكەن و گەیان بازى ئەكەن، «يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفَاءً»، ئەوانەى شوێنى فەرمانى پێغەمبەر ئەكەون، «قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ»، ديارە ئەوەى خوای خوش بویت، ئەبێ خوای بەكاتە خواوەنى ئەم پێناسانە تاخوايش ئەوى خوش بویت، هەروەها دوورى بگرت ئەو پێناسانەش كە خودا پێى ناخوشن وەخوای ئەفەرمى، ئەو جووڕەكەسانەم خوش ناوێت، خوا دەس درێژكارانى خوش ناوێ «المُعْتَدِينَ»، هەروەها «فەساد»، واتە كارى زشت و ناپەسەند و خەلك خرابكەر، وە «المُفْسِدِينَ» بەدرەوشتان وەزشت كاران، هەروەها «كەفكار»، واتە كوفرى نەعمەت كەر وە خودانەناس، (أَتَمِّمَ) گوناھكار، (كافر) خوا نەپەرس (ظالم) ستمكار، «مُحْتَالٌ» دەمارز و لوت بەرز «فَخُورٌ» خوھەل كێش، «خَوَانٌ» خەيانەت پێشە، «المُسْرِفِينَ» ئیسرافكەران واتە دەس بەمالى خۆنەگیران و دەس هەلەكان، «خَائِنِينَ» خائەنەكان، وە مەتەنە پێى نەكراوان، «مُسْتَكْبِرِينَ»، خۆبەزەزانان،

ئەو داتا لێرەدا دەقى ئایەتەكانیش ئەنوسین، هەم ئەو ئایەتانەى كە سەبارەت بەو كەسانە هاتووە كە ئەگەر خواوەنى ئەو خووخەدەى بن خوا ئەوانى خوش ئەوى، وە هەم ئەو ئایەتانەش، سەبارەت بەو كەسانە هاتون كە ئەگەر خواوەنى ئەو خووخەدەى بن خوا ئەوانى خوش ئەوى، جاسوفیەكان بۆیە ئەكوشتن خویان بكەنە خواوەنى خووخەدەى بەرز وەخوداپەسەند، بۆئەوەى چونكە خویان خوش ئەوێت وەبۆئەوەش كە خوا لەخویان رازى كەن، هەروەكو لەبەشى (صِيفَاتِ) حەمیدەو صِيفَاتِ رِذِيلە، یان صِيفَاتِ مەذمومە دا وتمان، واتە پێناسە پەسەندەكان و پێناسە ناپەسەندەكانى مەرووف، ئەمەش دەقى ئەو ئایەتانە.

«وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ» (١٩٥/٢)
«يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ» (٢٢٢/٢)

«يُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ» (١٠٨/٩) «يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ» (٧٦/٣) «يُحِبُّ الصَّابِرِينَ» (١٤٦/٣)، «يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ» (١٥٩/٣). «يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ» (٤٢/٥، ٩/٤٩)، «يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفَاءً» (٤/٦١)، «قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ» (٣١/٣)، ئەمەش دەقى ئەو ئایەتانەى، كە سەبارەت بەخواوەنى رەوشتانێك هاتووە هەركەس خۆانەخواسە

خواه بیان بیت خوا ئهوی خوش ناویت ، وه ئه پوره وش و پیناسانه له پره وشه
ناپه سه نده کانن که صوفیه کان دووری یان لی ته گرن .

- «ان الله لا يحبُّ المعتدين» (٨٧/٥) «والله لا يحبُّ الفساد» (٢٠٥/٢) ،
«والله لا يحبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَنِمْ» (٢٧٦/٢) ،
«فان الله لا يحبُّ الكافرين» (٣٢/٣) ،
«والله لا يحبُّ الظالمين» (٥٧/٣ و ١٤٠) ،
«لا يحبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَلًا فُخُورًا» (٣٦/٤) ،
«لا يحبُّ مَنْ كَانَ خَوَاتًا أَثْبَاءً» (١٠٧/٤) ،
«لا يحبُّ المفسدين» (٦٤/٥) ،
«إنه لا يحبُّ المُسْرِفين» (٣١/٧) ،
«انه لا يحبُّ المعتدين» (٥٥/٧) ،
«ان الله لا يحبُّ الخائنين» (٥٨/٨) ،
«انه لا يحبُّ المُسْتَكْبِرِينَ» (٢٣/١٦) ،
«إنه لا يحبُّ الظالمين» (٤٠/٤٢) ،

به م چه شنه ده ركه وت مه حه بیه تی راسته قینه ، که به کینکه له حاله کانی ته صه ووف ،
بریتی به له دواپلهی خوش ویستن تائه گاته راده بیك ، ریوارانی ریگه ی ته صه ووف
خودایان له خو یان وه له مال و مندال و هه موی جیهان و هه موخوشی و هه مو سامان و
مه قام و ده س که وت و ده ست هاتیک خوشتره وی . به م چه شنه ته به نه «موجب»
وه هه روه ها ته یشبهه خوشه ویستی خودا ، چونکه خودایش ئاوابه نده بیکی
خوش ئه ویت وه ته و مه قامه پئی ته لین «مه حه بیه ت» .

اللّٰوایح:، الطّٰوایح:، اللّٰوامع:، له کتبی «معجم الصوفی» دا ته لی ، ته مانه سی ناوی
نزیک له یه کترن ، به راده بیك که له یه ک جوی نا کرینه وه ، وه هه مویان له پیناسه کانی ،
تازه کارانی ری پره وی ته صه ووفن . له وایح ، وه کو پرشنگیک یان پزوسکیکی ئاگرو

کاره با وایه ، هه رکه دره وشایه وه خیرا ته کوزته وه ، «له وایح» تۆزی له وه رونا کتره و
تۆزیکیش به رده وام تر ، وه (طه والیح) له ویش زیاترو به رده وام تر و به هیزتره بولا بردنی
تاریکی ده رون ، وه ته م حاله تانه هه مویان هی سه ره تان وه به رله وه ن که هه تاوی
«مه عریفه ت» ، واته خواناسی له ده رونی ریواردا هه لییت .

ئىمامى غەززالىش لەكتىپى «المنقذ» دا ھەر لەم بارەووە ئەفەرمى لەدلى رىبوارى تازەكاردا جارجارە نورىك ئەدرەوشىتەووە لەپاشان ون ئەبىت تاوردەووردە ئەونورە سەقامگىر ئەبىت و ئوقرە ئەگرىت وەدەرونى رىبوار وەكۆرۆزى پرووناك پروون ئەكاتەووە .

جذب

جەذب ، برىقى يە لەوھى كەخودا بەندەينكى خوى راكىشى بۆلاى خوى ، جەذبەيش برىقى يە لەنزىكى بەندە لەخوداى گەورەووە بەپى وىستو «عينايت» ى خودا خوى ، بەپى خۆماندو كردن و تىكۆشانىكى ئەوبەندەيە ، جا بەوكەسانەى كەلەرنگەى جەذبەووە پى ئەگەن ، ئەلەين مەجذوب واتە وەنەپى خوى رويشتىت ، بەلكو راكىشراوہ . ئەم جۆرە خواپى داوانە تەنانەت بەپى مورشيدىش پى ئەگەن ، يان خۆ ئەكرى برۆنەلاى مورشيدىش ، من لەباسى (وەجد) دا وتم حال وشە وقيكە كە لاى خۆمان بەوحالى وەجدە ئەلەين (جەذبە) ، وەبەوكەسە ئەلەين مەجذوب ، بەلى ئەكرى مەجذوب واتە ئەو مەجذوبەى لەسەرەووە باسەن كرد حالى وەجدىش بوى دەست بەدات بەلكو زۆر بەيان ئەوحالى وەجدەيان ھەيە ، بەكورتى بەشيوەينكى گشتى لەبازارى تەصەووف دا مەجذوب بەو كەسانە ئەلەين بەپى داخوازو ھەولى خويان خوارايان كيشى بۆلاى خوى .

وارد:

وارىد برىقى يە لەو نورو بەرەكەت وئىشارە غەيبى يانەى بى ئەوھى ئەوكەسە بەدەستى خوى بىتە بىتە ناوى دلودەرونەووە .

لەگەلى ناوى وارىد دا ناوى «بادى» ش دىت بادى لە وارىد كاركردى كەمترە ، لەپىشا «بادى» دىت ، وەكوپىشەنگى ، بەلام (وارىد) كەھات ، دلودەرون دائەپۆشى ئەتوانىن بلىين وارىد خەلاتىكى خوداوەندى يە وەبەرەكەت كەخودا ئەپرىزى بەسەرى دلى رىبوارانى رىنگەى تەصەووف دا .

ئەوھى سەرەووە باوھرى كىتپى «اللمع» بو. قوشەيرىش لە الرسالە دا ھەر باوھرى بەم جۆرەيە ، وە ئەلەيت ، «الوارد» مايرد على القلوب من الخواطر المحمودۃ مما لا يكون بتعمد العبد ، قد يكون وارداً من الحق ، ووارداً من العلم ، والوارادات تكون وارداً سروراً او وارداً حزن او وارداً قبض او وارداً بسط الى غير ذلك من معانٍ .

موسطه نه هات

موسطه لهجات :

۱ - ریاضهت.	۱۰ - موشاههده.
۲ - موجاههده.	۱۱ - لاهوت.
۳ - كه شف.	۱۲ - ناسوت.
۴ - كه رامات.	۱۳ - جه بهرووت.
۵ - نوور.	۱۴ - مه لهكوت.
۶ - هه ب.	۱۵ - عه ناصیری تهربه عه
۷ - نه فس.	«چوار عونصور».
۸ - ذیكر.	۱۶ - وه لی.
۹ - ئیشراق.	۱۷ - مريد.
	۱۸ - موراد.

ریاضه ، مجاهده :

ئەم دوو وشە دەس نیشانە بۆ دوو کار ، یان دوو ڕەفتار ، کە لە ڕیازی تەصەووف دا ئەبێ ئەنجام بدرێن ، وە سەر مەشق و پێشەنگی ، هەموکەردە وێکانن ، وە لە چوار چۆی ئەم دوو ڕەفتارایە ، کە تۆوی ڕەوشە کانی تری تەصەووف ئەچێزێن ، وە دێنە بەر هەم ، ئایەتی قورئان سەبارەت بە چەوێ نەفس ، وە تیکۆشان بۆ پاک کردنەوێ ، زۆرن وە لە کاتی خۆشیا باسەن کردووە ، وە ئەکری لەوێشا مۆتالە ی بکەن ، بەلام لێرە دا پەنجە ڕائە کیشین بۆ دوو ئایەت کە پیشان دەری ئەو دوو وشە یەن ، سەبارەت بە جلە و گرتنی نەفس لە کردەوێ ناشیرین ، وە ڕاهێنای بە کردەوێ چاک ، خواتە فەر مێ « فَأَمَّا مَنْ طَغَى وَآثَرَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَى وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَسَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَى » (نازعات) ئەم ئایەتە زۆر بە باشی ڕوونی ئەکاتەو ، کە ئەبێ ژبانی ئەم جیهانە فەضلی نەدری بە سەری جیهانی ئەبەدی دا وە ئەگەر کەسی وابکات ئەو سەرکەشی و یاخی بونە ، بەلام ئەگەر ئەو کەسە لە خواتر ساو ، جلەوێ نەفسی گرت لە کردەوێ ناشیرین ، ئەو بە هەشت جینگە یەتی .

جا ئەو جلە و گرتنی نەفسە و ئەو فەضلی ئەو جیهان بە سەری ئەم جیهانە دا دانە ، وە ئەو ترسی خوا لە دڵا جی دانە ، ئەوە خوێ کرۆکو کا کلە ی ڕیازە کە یە .

سەبارەت بە موحاهە دەیش دەیان ئایەت هەبە ، کە زۆر یانم زوتر نوسبوو ، بۆ نمونە ، خۆی گەرە ئەفەر مێ « وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا » (عنکبوت) ، ئەوێ لە ڕێ ئیمە دا موحاهە دە ، واتە خەباتی کردو ڕەنجی دا ، ئیمە ، ئەنجە یەنە سەری ڕینگاکانی خۆمان ، واتە ئەو ڕینگایانە ی کە پێمان خۆشە ، یان ئەفەر مێ « وَأَنَّ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ وَأَنَّ سَعْيَهُ سَوْفَ يُرَىٰ » (النجم) واتە بە ئی ڕەنج و تی کۆشان هێج دەستی کەس ناکەوێ ئەگەریش تی کۆشی ، هەم خوێ ئاکامی ئەبینیت لە هەردو جیهان دا هەم خواش لە بەرچاویەتی وە گۆم نای .

ئەمە تەنها دەس ڕاکیشانی بو بۆ ئەم دوو ڕەفتارە ، واتە تی کۆشان بۆ بەرگری لە نەفس ، وە جلە و گرتنی لە تیکۆشانە کانی ، بۆ گەشتن بە ئاواتە دنیایی بە ڕووتە کان ،

که له فه رههنگی ته سه ووف دا بهم تیکۆشانه و بهم جله وگیری به تهوتری ، ریا زهت
ههروه ها موجه دهیش همم تهم کرده وه به تهگریته وه وه همم بهرده وام بونی بی وچانی
شه وورۆژ له سه ری خوا به رستی و ذیکرو شه و نوێژو ، ئهمه به مه عروف و نه هی
له مونگه ر .

هه رچه ند ته م دوونا وه تارا ده یێك له یهك جیان ، به لام ته کری پێکه وه لی یان
بکۆلینه وه ، ههروه کو وتم له مه وه به ریش با سم کرده ، ریا زهت له روانگه ی
ته سه ووفه وه بریتی به ، له وه رزاندنی نه فس ، وه راهی تان و پهروه رده کردنی ،
وه تی کۆشان بوگرته وه وه به رینه وه ی ، له وه مه مکه به که له سه ری راهاته ، ئیمه
خۆمان ته زانین ، نه فس یان ههستی داخوازی دهرون ، ته گه ر بد ریت به ده مه وه ،
وه جله وی نه گری ت وامل ته نی به له غا وه وه ، وه خوا وه نه که ی هه له ته گری ت ، که بگره
خوا وه نی له هه له دی رێکی سه خت هه له دی ریت ، بو قو لانی ده ره نه دی کی پر له تاشو به رد ،
وه پر اش پر اش بکات ، له قور ئاندا ته فه رمی ، «إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ» ، که واته ،
همم تاقی کرد نه وه ی خۆمان بۆمان ده ره نه خات وه همم به پێی ئایه تی قور ئانی ش ،
ته لیت نه فس فه رمان به خرا به ته دات ، جا چی بکه ین ته م خووخ ده نا په سه نه ده ی
نه فس بگۆرین وه بی گه یینه پایه پێش که وتوه کانی نه فس که با سمان کردون ، تابی ته
نه فسی مو طمه مه ، یان مو طمه ئینه ، یان مه رضیه ... ؟ بی گو مان ته بی بی وه رزی نین ،
ته بی دای بی رین به خووخ ده ی جوان ته بی ههروه کو منالیک که له شیر ته بری ته وه ،
ورده ورده بی پرینه وه به لام له چی بی پرینه وه ، دوری خه ینه وه ، خو له شتی خه لال ...
نا .. ، به لکو له هه رچی شتی که خوا پێی ناخۆشه ، واته له هه مو پێناسی کی ناشیرین
وه نا په سه ند ، وه بی رازی نینه وه به هه مو پێناسی کی جوان و په سه ند ، خو ته مه ش هه روا
به قسه نابی ت ، وه هه روا ئاسانی ش نه ، چۆن ئاسانه ، ته و نه فسه ی که خه ز ته کات
به وه ی خه لک هه له دن به بالای خوا وه نیا ، بلین دین داره ، بلین ره وش جوانه ، بلین
پیاو چاکه ، خو ته مانه هه یچ کامی کاری کی ناشیرین وه خراب نین ، به لام ته گه ر
ئیشی چاکت بو ته وه کرد ، بلین پیاو چاکه ، ته وه ریا به ، هه روا خوا به رستی و
دین داری ، زۆر کهس هه به که لک گیره ، به لام بو ته وه که لک ته گری ، خه لک
به وجۆره ناوی به رن ، نه ک بو ره زامه ندی خوا وه خدمه ت به مه خلوق ، ته مه ش
له روانگه ی شه ره وه په سه ند نه ، له هه موی گرن گ تر ته وه ته ، ته و که سه ی که به وه ی
ریازی ته سه ووف بگری ته به ر ، ته گه ر ته و کاره چا کانه بو ته وره زامه ندی خه لکه

ئەنجام بىدات ھەم ھېچى بەھىچ ناي، ۋە ھەم دوايش ئەكەوئ، ئەمە سەبارەت بەكارى چاکە ئەنجام دان بو، جاوەرە سەبرى کارى ناشرىن ئەنجام دان و دەس پرین و، پروپاگاندا کردن، بۆ بە دەس ھىنانى سەرمایە و سامان و مەقام، يان دەولە مەندبون لە سەرى حیسابى خەلک خە ئەتاندن، خۆئەوانە ھەر زۆر لە وىجدانى زۆرىک لە خەلکى ساکارىشەو دەورە، ئەى بۆ کەسێک بىھوى خوا لە خوى رازى کات ۋە لەخوا نزیك بێتەو، ئەى چۆن بى؟ کەواتە، ئەم ۋەرزاندنى نەفسە، ئەبێتە رىيازەتى نەفس، ۋە ئەنجام دان ۋە بەدى ھىنانى کارەکش ئەبێتە خەبات يان جىھاد لە گەلى نەفسا کە پىشى ئەلین «موجاہدە» ھەر ۋە کو وتم ئەم جىھادە بۆئەو تە بکۆشیت موبەمو خوا چى لەتۆ وىستەو ئەو بەکەیت، «ئەمرى مەعرف» فەرمان بەچاکە، «نەھى لە مونکەر» ئەنجام نەدانى کارى ناشرىن، يان بەرگرى کردن لەکارى ناپەسەند، ئەو مەعرفە، ئەنجام دانى دەستورەکانى خوايە، بەو پەرى تەواوى و جوانى، ئەمىشيان بەرگرى کردن لە ھەر چى گوناو شتى خراپە بەو پەرى تواناى بەو.

لەر وانگەى تەسەووفەو شتە کە ئەگاتە رادەيىک مەووف ئەبێتە مەلاشکە، واتە ۋەکوئەو ھى جگە خواپەرستى، کردەو ھىکى لەسەر ئەى بىکات ۋە خووخدەو رەوشى ئەبێتە خودانى، واتە بەو جۆرەى خوا ئەبەوى.

مەبەستىک ھەيە زۆر پىوستە بەروون کردنەو کە برىتى يە لەو حالەتى چلە کيشانە، ئەم کارە شتىکە تاقى کراو تەو، ۋە کەلکى لەرادە بەدەرە بۆئەوانەى ئەيانەوى لەم رىيازەو بەگەنەمرار بەلام ئەم کارانە ھەموى ھەول و تىکۆشانىکە بۆئەو ھى، نەفس لەکۆلى مەووف بێتەخوار، ۋە مەووف سوارى نەفس بێت، ۋە لەغاوى بگرێتە دەست، کارە کە وای لى دىت، نەفس لەو خووخدە ئەکەوى، لەو خدەيە کەوت، ئىتر ھەر ۋە کو ئەسپىکى سەرکیش، بەھوى ۋەرزاندن و تەعلیم دانەو، وای لى بێت خواو نەکەى چى ئەوئ و ابکات، ئىتر پاشان تەعلیم پى ناوئ، يان، نەخوئەوارى لەمئالى يەو بەزۆر ئەبىنە خوئندن، بۆئەو ھى بێتە خوئەوار پاش ئەو ھى بوبەخوئەوار، ئىتر ئەو زۆر بۆھىنانە نامىنى، يان ۋەکو سەعى کردن و دەرس خوئندنى بەر لەتاقى کردنەو ۋە شەھادە ۋە رگرتن، کەھاتو شەھادە کەى ۋە رگرت ئىتر شەوئەنوستن و دەرس خوئندن تەواوئەبێت، ۋە ئىتر ئەو کەسە بوئەتە خواوئنى ئەودانشەى کە ئەبەوئست.

یان وە کو هەول و تیکۆشانو هەناسە سواربون بوگە یشتنە سەرلوتە ی شاخێک،
کە گە یشت ئیتر گە یشتو تە مراز وە هەناسە پرکی و ماندوبونی پی ناوێت.

کە واتە وە زانندی نە فس دەر کە وتو و تاقی کراوە تە وە، کە پیو یستە، وە هەروەها
بۆ قوناغیکە نە ک بۆ هەموی تە مەن، چونکە پاش ئەو قوناغە ئیتر نە فس خۆی
بە تە بیعت وای لی دیت، حەز ئە کات بە عیادەت و خواپەرستی، وە خۆی
بە تە بیعت دژی گونا هەکاری و کردە وە ی نا شیرینە، وە لە هەمونا پاک یی ک
پاک بوە تە وە. ئە وە ی پیو یستە بۆ ئە و ما وە یە، کە م خواردن، کە م گوتن، کە م نوستن، وە
خواپەرستی بە ردە وام و ذیکرو فیکرە، بە وجۆرانی کە باس کران، ئە گە ریش بڵین
پیغە مە بری گە وەرە کە ی ریا زە تی کیشاوە یان ئە صحاب؟... وە لام ئە وە تە،

یە کە م

ژبانی ئە وان هەر لە سەرە تادا سادە بوە، چ بەر لە پیغە مە بری وە چ لە پاش ئە وە ش.

دو هە م:

هە موسا ئی مانگی یان زیاتر چو تە غاری حیرا، وە بیر ی لە ژبانو لە چۆنیە تی
دروس بو تی کە ون کردو وە.

سێ هە م:

ئە و (موراد) وە دە س چن کرا و پالیورا و بوە، وە خوا بۆ پیغە مە بری یە تی دروستی کردو وە،
وە پیغە مە بران «مە عصومن لە گونا» واتە خوا خۆی ئە یان پارێزی.

چوارە م:

خوا خۆی سێ نە ی پیروزی ئە و ی پاک کردو وە تە وە، لە هە مو خدە یی کی نە فسی
ئە م مارە، بە وجۆرە ی، قورە یش نازنا و ی (ئە مین) یان دای، بەر کە وە ی بێ تە پیغە مە بر،
وە ئە و پاک کردنە وە ی سێ نە یە. لە م سورە تە دا، دیارە. «أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ؟ وَوَضَعْنَا
عَنكَ وَزْرَكَ الَّذِي أَنقَضَ ظَهْرَكَ؟ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ؟» ئیتر پاک کردنە وە لە مە پاک تر؟..

ئه‌صحابیش به‌هۆی ه‌اویری ئی ئه‌وه‌وه‌ پێوستیان به‌هیچ نه‌بو به‌لکو ه‌ه‌مۆی ژانیان به‌جیه‌اد وه‌خه‌بات، وه‌ خواپه‌رستی و وه‌ شه‌ونه‌نوستن وه‌ قنیات کردن به‌که‌م، وه‌ بی‌عینوانی و بیده‌ماری برده‌سه‌ر، چونکه‌ ئه‌وه‌نده‌ ئایه‌ت زۆره‌ بۆفه‌رماندان به‌ خواپه‌رستی له‌راده‌به‌ده‌ر، ه‌هر به‌دی هێنای ئه‌و ئایه‌تانه‌، به‌سه‌، بۆئه‌وه‌ی م‌رو‌ف بێته‌مه‌ لائکه‌.

سه‌یری ئه‌م ئایه‌ته‌ چۆن شه‌و نه‌نوستن و خواپه‌رستی به‌شه‌وا روون ئه‌کاته‌وه‌و، خه‌لک دل‌گه‌رم ئه‌کا بۆ ئه‌نجام‌دانی، که‌ئه‌فه‌رمی، «أَمَّنْهُ هُوَ قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْتَزِرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ...؟»، ئه‌فه‌رمی، ئایا که‌سێک به‌نده‌ی خواپه‌رکات، به‌ شه‌وا خه‌ریکی خواپه‌رستی بێت، تانه‌، به‌پێوه‌بێت و تانه‌ له‌کۆرنوش بردنا بێت له‌ دوا رۆژ بترسیت، وه‌ سزای قیامه‌تی له‌به‌رچاوبیت، وه‌ ئومیدی به‌ره‌حمه‌تی خواپیت، ئایا ئاواکه‌سی وه‌کو ئه‌وانه‌ وایه‌، که‌خواه‌نی ئه‌م پێناسه‌ باشانه‌ نه‌بیت، جا ئه‌فه‌رمی به‌ پێغه‌مبه‌ر «قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ؟» ئایا زاناو نه‌زان ئه‌بئه‌ یه‌ک؟ ئه‌مه‌ خۆی ئه‌وه‌ ئه‌گه‌یێتی ه‌هرکه‌سی خواه‌نی ئه‌م جو‌ره‌ پێناسانه‌ بو خوا زانای ئه‌کات، به‌و مه‌عریفه‌ت و زانیاری‌یانه‌ی که‌خۆی ئه‌یه‌وی ه‌ه‌روه‌کو ئه‌فه‌رمی «وَاتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ».

یان ه‌ه‌روه‌کو که‌ئه‌فه‌رمی «وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا» ئه‌وانه‌ی خه‌باتیان کرد له‌ریگه‌ی ئیمه‌دا، ریگه‌ی خۆمانیان پیشان ئه‌ده‌ین، پاشان ئه‌فه‌رمی ئه‌وانه‌ی که‌خواه‌نی عه‌قل و ئاوه‌زو دلی رووناکو پرله‌زانیارین، ئه‌وانه‌ن که‌عه‌قلیان، به‌م جو‌ره‌ چاکوخرایی‌یانه‌ ئه‌شکیت. ئه‌ویش ئه‌مه‌ته‌ که‌ له‌دوادوایی ئایه‌ته‌که‌دا ئه‌فه‌رمی «إِنَّمَا يَنْتَظِرُ أَوَّلُوا الْأَلْبَابِ» (زم) (٩) یان، که‌ئه‌فه‌رمی «تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ» (سجده) (١٦) واته‌، ته‌نشیان بیزاره‌ له‌ناوجینگه‌، یان خۆیان دورئه‌گرن له‌ «په‌ی‌خه‌و»، یان ه‌هرچی شتی بۆنوستن بێت، جینگه‌نوستن، واته‌ له‌شیان بیزاره‌ له‌راکشان، ه‌هرخه‌ریکی شه‌و نوێژکردن و خواپه‌رستی و له‌خوا پارانه‌وه‌ن، که‌هه‌م له‌سزای خواته‌ترسن، وه‌ هه‌م ئومیدی پاداشیان ه‌یه‌، وه‌ته‌نها به‌وه‌یشه‌وه‌ ناوه‌ستن، واته‌ به‌شه‌و نوێژ، به‌لکو له‌وه‌ی که‌خوا دابیتی، یارمه‌تی هه‌زاران ئه‌ده‌ن. یان که‌ئه‌فه‌رمی «الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَذَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ» (ال عمران) «١٩١»، لێره‌شا خۆای گه‌وره‌ ستایش ئه‌کا له‌وه‌که‌سانه‌ که‌هه‌میشه‌ وه‌ له‌هه‌مو‌حالیکا ناوی

خواهه بهن، وه یادی خواهه کهن، جگه ته وهش بیر له دروس بون وه له دروس کاری ته
که نو کائانه ته کهن، «که واته بیر کردنه وه بيش هه ر په رستی خواهه» له پاشان ته لێن گه وره یی
هه ر بۆتویه، داوات لی ته که یی له عه زایی جه هه ننه م لاما ن ده یه. وه ده یان ثایه تی تر،
به لام ئیمه ته گه ر هه ر مه فهومی ته م چهن ثایه ته سه یر که یی، ریا زه ته که مان
بۆده ر ته که وی، وه که وشه ونو یژ، که م نو ستی له خوا پارانه وه بۆ به خشین، ئومیده وار بون
بۆ پاداش، بیر کردنه وه له خه لقی ته رزو ئاسمان، به خشین ته وه ی ده ست بروات، به
هه ژاران و، ناوی خوا بردن و یادی خوا کردن به شه و وه پوژ، وه به چه شتیکی تیکرا
، پارێزکاری، «واتقوا الله»، وه ده ر که وت، ئاکامی ته م خوا په رستی و شه ونو یژو
به خشینده یی و پارێزکاری به، هه ر وه ها ترسی سزای خواو ئاگری جه هه ننه م،
هه ئومیده وار بون به پاداشی پاشه پوژ، وه شو یی نه که وتی ئاره زووی نه فس،
چونکه ته ماره بالسو ته، ته مانه هه موی ته به نه هو ی، ته وه ی ته و مرو فیه ی خواهه یی
ته م پیناسانه بیت، له گه لی خه لکی ترا فه رقی هه به، که خوا ته فه رمی «أَمِنْ هُوَ قَانِتٌ...»
تا ئاخری ثایه ته که، وه هه م ته بیته هو ی زانیاری، هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا
يَعْلَمُونَ؟ هه م خوا ته بیخاته سه ری رینگا «سَنُذِيقُهُمْ سُلْطَانًا» وه هه م خوا زانستی خو ی
هه ر و نیانه وه، وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ، وه هه م خوا ته واوی ته م کرده وانه ی پی خوشه و
سه ندیان ته کات چونکه له هه مویانا ستایشی خواهه یی ته و پیناسانه ی کرده.

ته مه هه موی له م چهن ثایه ته دا، جائه گه ر به چاوی خیره سه یری هه موی قورئان
بکه یی بۆمان ده ر ته که وی خوا ی گه وره، له گه لی هه موی ته وه شدا ته فه رمی
که لک وه رگرن، له م جیهانه «بی گومان که لکی حه لال» به لام له سه دان شو یی ته فه رمی،
ته م جیهانه شتیکی پراوه و بی ده وامه، ته وه ی به ده رد ته خوات شتیکه که تۆ شه بیت
بۆ زانی، جاویدان و نه پراوه، وه هه ر وه کوو تم له ویدا که قانجازه کانی هه رد و جیهان
له روانگه ی قورئانه وه ته خه مه پیش چاو ده سم بۆ ته و ثایه تانه را کیشا وه
وه دو باره کرده وه ی ناوی،

ته وهش که ریا زه ت، چل پوژه وه پی ته لێن چله کیشان، ته وهش کارناسانی
ته م ریا زه تا قی یان کرده ته وه هه ر که سیکی موسو لمان چل پوژ لی برا و که ناری گرت و
سه رگه رمی عیاده ت بو، شتیکی وای بۆ روون ته بیته وه، دل گه رمی کات له سه ری
به رده وام بون له سه ری ته ور ریا زه وه ئیامی غه زالی له کتبی «الْمُقَدَّاه»، زۆر سووره
له سه ری ته وه، ته وه ی که ریا زه ت نه کیشی وه شه و نه نو ستی و که م خواردن و،

لهخه لك كه نارگرتن بوماوه يكي زور نه كاته پيشه ي هيجي لي حالي ناييت، وه سه رگوزه شتي خوي نه گيرته وه چون ده رگاي مناره كه ي مزگه وتي نه مه وي شام، وه مزگه وتي «صه خوه» ي «بيت المقدس» ي له سه ري خوي دائه خست و له وي سه رگه رمي ذيكرو فيكرته بو.

نمونه يكي نه م قسه نه كردن و كه ناره گيري لهخه لك و بهرده وام بون له سه ري خوا به رستي به له قورثا نايه له سوره ي ثالي عمران دا له وكاته دا جه زره تي زه كه ريا، داواي له خوا كرد خوا كوري بداتي خوايش دوعاي قبول كرد وه موژده ي كوري دايي زه كه ريا له خوشي يا وتي، خوايا له پاداشي نه م لوطفه دا شتيك بفرمو بامن نه نجامي بدهم واته، بهرانبه ر به م لوطفه گه وره به بامنيش خوا به رستي وه يان كرداريكي جوان، له سوپاسا نه نجام بدهم، جانه لي.

«قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً، قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا وَادْكُرُّ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ».

واته، كه وابو له سه رته سي روژ له سه ري به ك هيج قسه نه كه ي له گه لي كه سا، مه گه ر به ئيشاره وه بهرده وام بيت له سه ري ذيكرو، وه به يانيان وه ئيوارانيش سوپاسي خوا به كه .

جانه مه نمونه يكي ريارهت، نه م كاره نه گه ر كه لكي ره واني و دهروني نه بيت چون خوا ده ستور ته دات به پيغه مبه ريكي خوي نه نجامي بدات، له سوره ي مه ريه ميش دا هه ر له م باره وه نه م فه رمانه دوباره كراوه ته وه به لام له م يانا خوي گه وره به زكريا نه فه رمي «آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا» زورباش ده رته كه وي مه به ستي سي شه ووروژ له سه ري به ك بو، چونكه له ولا نه فه رمي سي روژ له م لايش سي شه و كه واته سي شه وو روژه

هه روه ها كاتي كه خوا فه رماني دا به جه زره تي موسي پروات بو كيوي «طور» كه راز و نيازي خوي بكات له گه لي خوا داو فه رمان و ده ستوري ثابته كه ي لي وه رگرتي نه فه رمي «وَإِذْ وَاْعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً» واته چل روژ وه عده مان دانا بو نه م كه ناره گيري و «خه لوته» كردنه، واته به ته نها لاي خوابون، نه مه ش قامك راكيشانيكه، بو نه و چل روژه هه روه ها له سوره ي «اعراف» دا نه فه رمي. «وَوَاْعَدْنَا مُوسَىٰ ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ قَرْنٍ مِّمَّاتٍ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً» كه وابو جگه تاقى كردنه وه ي ريواراني ريگه ي

تەسەوووف کەخۆیان ئەزانن ئەمچلەکیشان و جلەوگیری لەئارەزوی نەفس و خواپەرستی و کەنارەگیری یە چەند بەکەلکەو چەندە راست و پێویستە، سەرچاوەکانیشی لەقورئاندا، دیتەدەست و تەسەوووفی ئیسلامیش خەباتیکە بۆ ئەنجامدانی فەرمانی خوا لەروانگەی ئیسلامەوه موبەمو.

کەشف و کەرامات :

یەکێ لەو بەرھەمانەیی داناووە هی رێبوارانی رێگەی تەسەوووف بێت کەشف و کەراماتە، لەپیشا بابزانی کەشف و کەرامات چی یە، لەوێ دوا لەمەبەستەکانی ئەکۆلێنەوه.

«موعجیزە، کەشف، کەرامەت، موخادەعات، ئیستیدراج» ئەمانە ھەمووی لەیەك چوارچێوەدا کۆتەبنەوه، کەپێی ئەوتری «خَرْقُ الْعَادَةِ»، خەرق العادە، بەکارێك ئەوتری ئەنجامدان و بەدی ھێنانی ئەوکارە، بەرەوالت لەوزەیی کەسا نەبێت، وەکو زیندو کردنەوهی مردو، بۆخەزرەتی عیسی، یان ھاوردنی تەختی مەلەکی سەبا «بەلقیس» لەولایتیکەوه بۆولایتیکی تر، لەچاوتر و کاندنیکا «قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ» «٤٠» «الغل»، وەزۆر نمونەیی تر لەوکارانەیی، کە بەپێی عورف و عادەت وە سەرگوزەشت و تاقی کردنەوهی ھیزی ساکاری مرووف، لەوزەیی مرووف بەدەرن جاھەرکەس ھاتوکاری لەم کارانەیی ئەنجامدا، ئەو خەرقی عادەتە، واتە عادەتی ساکاری ژبانی، شکاندو، کەواتە موعجیزەو کەشف و کەرامەتو ئیستیدراج ھەمویان ھەر «خەرقی عادەت»، ئەم، خەرقی عادەتە وە ئەم شکاندنی «سوننەتی ژبانە»، ئەگەر پێغەمبەرێك کردی، پێی ئەلێن موعجیزە ئەگەر پیاوچاک و خوا پەرستێك کردی پێی ئەلێن کەشف و کەرامەت، ئەگەر غەیرە موسوڵمانی وەکو «یوگا» کان یان فاسقیك کردی، ئەو ئەبێتە ئیستیدراج یان موخادەعە. ھەمووی خەرقی عادەتی کردو، لێك جوی کردنەویشیان ئاسانە ئەوێ خەرقی عادەتەکەیی بۆئەو بو بلی پێغەمبەرە، وەخواوەنی ریسالەو شەریعەتیکی تایبەتە ئەوا. خەرقی عادەتەکەیی ئەبێتە موعجیزە، بەلام فەرقتیکی زۆرگەرە لەنیوانی موعجیزەو

که شف و کهرامه تدا ئەووە تە خواوە نی موعجیزە لە سەریەتی ئەبی هەمیشە ئەو موعجیزە یە دەرخات بۆ ئەووە ی تەرویجی ریسالە کە ی پی ببات وە خەلک بێنە سەری ئایینە کە ی بۆ ئەووە یش ئەو کە سە ی نە هات لی پەرساویت، تاخوا تۆلە ی لی بکاتە وە . وە ئەووە ش شۆینی نە کە وتی زۆر بە یان، خوا هەر لە م دنیا بە دا غەزە ی لی گرتون، وە دو چاری هەزاران بە لای کردون، بە لām خواوە نی کەرامەت، ئە کۆشی کەرامەتە کە ی بشاریتە وە، وە تابۆی بکریت ئاشکرای نە کات مە گەر زەرورە تی هیدایە تی گو مە راو سەر لی شتواوی نا چاری کات لە زۆر بە ی کتیبە کانی تە صە و و ف دا ئە گێر نە وە زۆر لک لە و پیاو چا کانه ئاواتیان خواستو کاشکی خوا لە کە شفو کەرامەت لی بە شی کرداین، زۆر تریشی لە ترسی مە غروری یان لە بەری خۆ لادان لە زانی «ئە سراری» خە لکە وە زۆریان لە سەر مەرگا وتویانە خۆزگە لە و بارە وە هیچمان نە ئە زانی، یان لە ترسی کە م بونە وە ی ترسی خوا، لە وە دا مادام خواوە نی کەرامەتن دبارە پیاو چاکن، وە لە خواوە نزیکن وە ئە مە ترسیان کە م کاتە وە، وە دنیایان ئە کات لە سزای جە هە نە م.

هەر وە ها هە موی کارناسانی ئە م پێگایە باوە ریان لە سەری ئە وە تە، کە شف، ئە وە ناگە یینی خواوە نە کە ی پایە و مە قامیان بە رزترە لە و خواناسانە ی تر کە کە شف و کەرامە تیان نیە چونکە زۆر جار وا ئە ییت، وە لی وە پیاو چاکی واهە یە گومانێک لە گە وەرە یی و پیرۆزی ئە و دانیه، کە چی هیچ کە شنی بۆ دە ست نادات، کە چی جاری وایش هە یە «شیت» کە شنی بۆ ئە ییت.

بە کورنی، وە کو ئە وە ی کە سی چاوی لە کە سی تر بە هێزتر ییت، یان بە هوی وەرزشە وە لە شی بە هێزتر ییت، ئە وە ناگە یینی لە خە لکی تر گە وەرە ترو پایە بە رزتر ییت، بە لکو ئە کری پایە ییشی بە رز ییت، وە هێزی لە شی کە م ییت، لە و گۆرە پانە شا، هەر بە و چە شە یە، ئە کری خواناسیش ییت، وە کەرامە تی نە ییت، بە لām ئە وە ی (خەرق العادە) ی بو، وە خواناس نە بو، بایش بگرتە وە، لە روانگە ی ئیسلامە وە هیچی بە سەری هیچە وە نیە، نە وە لی یە و، نە پیاو چاک، بە لکو لە پێشا ئە بی خواپەرستو پارێزکار ییت، جائە گەر وابو، وە کاری خەرق العادە ی لی پودا ئە وە کەرامە تە، واتە پیاو چاک و خواپەرست بو.

پری جاریش روداویکی (خەرق العادە) ئە کە وێتە پێشی لە دایک بون، یان هاتی خواوە ن بەرە کە تێک، وە خۆشە ویستیکی خوا، وە کو شە ق بونی (ئاق کیسری)، بە هوی

له دایک بونی پیغه مبهری گه وره وه، ئه وجۆره کارانه، خوا بۆ پیشان دانی خوشه و یستی
ئهو خوشه و یسته پشان ئه دا، بۆ ئه وهی خوشه و یسته که دهستی تیا بیست، به وه ئه لێن
«پوهاس»، واتای ئیرهاص ئه بیته دامه زراندن، وه پایه دارزاندن، جاری وایش
ئهیست پیاوچاکی، بگره وه لی بیست، یان وه لی نه بیست، خوا یارمه تی ئه دات، وه کو
تۆ له سه ندنه وه له که سیلک ئازاری ئه وی دایست، یان پاداش دانه وهی چاک، به که سی
که چاکه ی له که لێ ئه و کردیست، یان قبول کردنی دوعاییکی ئه و که سه، ئه مانهش
هه رخه رقی عاده ته، به وهش ئه لێن «مه عونه»، واته، یارمه تی دان، وه خوا یارمه تی
خوشه و یستان و پیاوچا کان ئه دات.

به ره وه باسی که شفوکه رامات بکه م مه به سستیکی تر هه یه، ماوه ییکی زۆر بو
هه لیککی وا ئه که رام که هاو زمانه ئازیزه کانم، له و مه به سته ئاگادار که م، ئه ویش،
ووشه ی «غهب»، وه «غهب زانیه»، لای خۆمان بری جار به هه له،
به م که شفوکه رامه ته ئه لێن «غهب زانین»، یان ئه لێن فلان که س غه بی پی یه،
یان غه بی زانی، غهب زانه.

ئه یی بزانی که شفوکه رامه ت غهب زانین نه، وه غهب که س نه ی زانیوه و
نایشی زانی، نه وه لی و نه نه یی، هه رچه ن بری جار ئه و که شفه حاله تی غهب زانینی
هه یه، غهب زانین ئه وه ته، تۆ به ئاره زوو، به و یستی خۆت، شتیکی نه یی و
پشتی په رده و دا پوشر او بزانیست، له داهاتو، یان له پابوردو، یان له هه مان کاتا، ئه مه یان
هیچ که س نایزانی واته که س به مه یل و ئاروزوی خۆی ناتوانی شتی بزانیست، جابۆ به
به وه یان گوتوه که شف، واته هه رکاتی خواخۆی و یستی په رده ی سه رچاوی به صیره تی
ئه و که سه لئه دات، وه ئه و شته ی پیشان ئه دات، جابگره جاری واهه بیست ئه وه لی به
خۆی له خۆای داوا کردیست ئه و شته ی بۆ ده رخات، جا خوا ئاره زوی خۆیه تی
پیشانی دا ئه دات، پیشانی نه دا پیشانی نادات، نمونه ی زۆر ئاشکرای ئه م کاره له ژبانی
پیغه مبهری گه وره دا ده رئه که وی.

خوای گه وره، به پیغه مبهری خوشه و یست ئه فهرمی.

«قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ، وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبُ، وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ، إِنْ أَتَيْتُ إِلَّا
مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ» «انعام» ۵۰، بلی، من نالیم رزقی سه رزه و بی به ده سستی منه، وه بلی خۆمن
غهب زانیم، وه مه لا ئه که شیم، واته به شه زیکم وه کو ئیوه، وه بلی من ئه وه ی

ئەیلیم، وەحیم بۆدی، واتە بە ئی وەحی هیچ نالیم، ھەرەینی شیوەی ئەم ئایەتە لە سورە (ھود) ئایەتی «۳۱» دا دوبارە کراوەتەو.

لە ھەموی روون تر، ئەم ئایەتە یە. کە خوا پە پیغە مەھر فەرمان ئەدات، کە بە خەڵک بفەرمی، «قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ، وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ السُّوءُ، إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ» «اعراف» (۱۸۸).

ئە فەرمی بلی بە خەلق مە کە، من هیچ قانجاری یان هیچ زیانیکی نە فەسی خۆم بە دەستی خۆم نیە، مە گەر ئەوێ خوا خۆی ئارەزوی لە سەری بێت، وە ئە گەر من غەیم بزانای قانجازو دە سەوتی خۆم زۆر ئە کرد، وە ئەم ئە ھیشت هیچ زیانیکم لی بکە ویت، من جگە ئە وە ئە ئی لە سەرمە ئیو بترسینم لە ئاکامی کاری خراب، وە مۆژدە ی پاداشی کاری چاکە بە دەم بە موسولمانان، هیچی ترم بە دەست نیە.

ئایا بە لگە لە مەروونا کتر ئە بێت بۆ ئەوێ خوا خۆی نە بێت، کەس غەیب نازانی؟.

کە واتە ھەر گیز وە لی وە خوێشە ویستانی خوا، نالین ئیمە غەیب ئە زانین، بە لکو ئەوێ ئەوان بۆیان دەس ئەدات، کە شەف و کەراماتە، «قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ» «۶۵» النمل.

جا با بزانی کە شەف کافەو کەرامات کامە، کە شەف بریتی یە لە لاجونی پەردە بە سەری بە صیرەتی دەرو نەو، بۆ چاوپێ کەوتنی بری لە و نەبێ یانە ی کە خوا خۆی ئەوێ، ھەر وە کو، غەزالی لە کتبی «المقصد» دا ئە لی، «وَأَنكَشَفَ لِي فِي أَثْنَاءِ هَذِهِ الْخُلُوتِ أُمُورٌ لَا يُمْكِنُ احْصَاءُهَا وَاسْتِقْصَائُهَا»، لە پاشان ئە لی، «وَمِنْ أَوَّلِ الطَّرِيقِ تَبْدِئُ الْمَكَاشِفَاتِ وَالْمُشَاهَدَاتِ، حَتَّى أَتَهُمْ فِي يَقْظَتِهِمْ بِشَاهِدُونَ الْمَلَائِكَةِ، وَأَرْوَاحُ الْأَنْبِيَاءِ، وَيَسْمَعُونَ مِنْهُمْ أَصْوَاتًا وَيَقْتَبِسُونَ مِنْهُمْ قَوَائِدَ».

ئە لی لە سەره تە ی کاری گرتە بەری ری پەوێ تە صە و و ف دا «کە شەف» وە «موشاھە دە»، دەس ئەدات بۆ ریواران، بری جاری واھە یە ھەر بە چاوی سەر، مە لائکە کان وە روخی پیغە مەھرە کان ئە بین، دەنگیان ئە بیسن پرسیاریان لی ئە کە ن و کە لکیان لی وە ئە گرن، ئە مە کە شەف، کە واتە کە شەف بریتی یە لە چاوپێ کەوتنی ئە سەری کەون وە شتی نەبێ، لە رابوردو ئاییندە ی ژانی خوێو خەڵک، بە لأم کەرامەت بریتی یە لە ئە نجام دانی کاری «خارق العادە»، وە کو ھوردنی تەختە کە ی

مهلیکە ی سەبا، بۆلای سوله یمان، یان دوعا کردن بۆ شیفای نهخۆشیک، تهنا نهت شیت، یان نهخۆشیک یی ده رمان، یان داوا کردن له خوا نهولاد بدات به که سی، که نهولادی نه، یان به ره که ت که و نه زه راعت یان کاسی که سی، یان شتی زۆر گرنگتر له مانه، جائه گهر هی نه نیابو، واته یته موعجیزه، وه ته گهر هی نه ولیابو ته یته که رامهت.

گرنگتر ته وه ته به لای گه وره پیاوانی ته سه و وه وه، ههر که رامهتی که له وه لی روو بدات، درێژدان وه به رده وام بونه بۆ موعجیزه ی پیغه مبه ره که ی خوی، که واته که رامهتی نه ولیای ئیسلام، ههر موعجیزه یه بۆ پیغه مبه ر، چونکه به کی له ئوممه تی نه وه، خوا نه و که ره مه ی له گه لا کردوه، چونکه ناوی که رامهت ههر له وه وه هاتوه، که خوا که ره م ته کات له گه لی به نده ییکا وه پاداشی ته داته وه.

ته گهریش ته وکاره، له غه بره موسولمان روی دا، وایی ته لین ئیستیدراج، وه ته یته ته وه ی به هوی ریا زهت، وه موخاله فه ی نه فسه وه، ده سیان ته که ویت، جا هه ربۆ ته وه ته بایه زید، ته فهرمی ته گهر که سیکت دی بالی گرت وه یان به رمالی به سه ری ئاوه وه راخست و نه چه ئاوه که، سه بری کردارو ره فتاری بکه ن، ته گهر کردوه ی موبه مو، له گه لی شرع و سونه تدا ریک ته که ویت، هه رگیز باوه ری پی مه که ن، وه ته وه شه یان یارمه تی ده ره یه تی، چونکه له روانگه ی ئیسلامه وه، ته وکه سه موسولمانه، که په پره وی شرع ییت، نه ک ته وه ی خاوه نی (خه رق العاده) ییت، جا ته و حاله تانه یه که له مورتازی هیندی و خاوه نی یوگا کاندایه رچاو ته که ویت. به لām ته بی ته وه ش بزانی، ته م جو ره دور له ئیسلامانه، هه رگیز ته سراری هه قیان بو که شف ناییت، واته له گه لی ته رواحی ته نیابو مه لائکه دا کۆ نابنه وه، وه حال ی مردو وه کان نازان، له کاتی که ته وه، بۆ پیاوچا کانی ئیسلام ده ست ته دات، پیناسیکی ئاشکرای تر هه یه بۆ جو ی کردنه وه ی خاوه ن که رامهت، له خاوه ن ئیستیدراج، ته ویش ته وه ته خاوه نی ئیستیدراج ته کۆشیت بۆ ته وه ی له م کاره ی خوی به هره وه رگرت، وه کو به ده ست هینانی پاره و سه رمایه، یان بۆ خو هه لکیشان و خو پیشان دان، وه هه ول ته دات لای خه لک بلیت من فلان کارو فلان کاری خه رق العاده م له ده ست دیت، واته که م واته که م، ته نا نه ت له شو ی نیکا ته وکارانه ی پیشان ته دات و پسوله ی بۆ نه برن وه پرو پا گانده ی بۆ ته که ن، به لām خاوه نی که رامهت هه یه مبه سته که لک وه رگرتنی دنیایی نه و بۆ پول و پاره ی ناکات مبه سته ههر

دلنه وایی موسولانانو هیدایهتی ئەوان، وه تازووری بۆنهییّت وه ناچارینی نه بێ
که شفوکهرامهت ده رناخت وه پێیه وه شانازی ناکات، وه دوباره و سێ باره ی
ناکاته وه بۆخه لک.

جاری واههیه که شفوکهرامهت پێکه وه بۆیاوچاکی دهست ئەدات، بۆنونه،
بۆی ده رنه که وی فلان که سی له خوشه و یستان یان مه نسوب و شاگردیکی گرفتاری
نه خوشی یان ده ردی سه ری بوه، ئەم بۆده رکه وتنه که شفه جا ئەو وه لی یه هه رله ویوه
فریای ئەکه وی وه رزگاری ئەکات یان دوعای شیفای بۆ ئەکات، ئەمه شیان ئەبیته
که رامهت.

یان کارکردنه سه ری دلی مورید بۆ سه رخستی له پیاوی ته ریه ت دا
وه چاره کردنی نه خوشی نه فس و قه لی ئەو که سه، وه هه زاران شتی له م جوړه ئەمانه ش
هه م که شفه و هه م که رامه ته.

من به لگه ییکی نو سراوم له م که شفوکهرامه ته لایه که هی شیخی باوکه
به یارمه تی خوا له شوینی پێیستدا له م کتیه دا باسی ئەکه م سایان له پێشه کی دا یان
له باسی ته ریه تی نه قشبه ندی دا،

لام واته به راده ی پێی و یست باس م کردییت.

ئهو ی زیاتری بویت له کتیه کانی ته سه و و ف دا وه هه روه ها له کتیه ی بری
له فوکه ها دا به درێژی باسی کراوه که چون که شفوکهرامهت له روانگه ی شه رعه وه
دروسته.

ناوی ئەو کتیه نه له پێستی ئاخری کتیه که دا نو سراوه.

نور :

نور، وشه ییکی، زۆرو اتایه، وشه ره واله تی و ساکاره که ی، به رونا کی
ئه وتری، به رانه ر به تاریکی، «ظلمات، نور»، له روانگه ی ته سه و و ف وه
ئه ورونا کی یه ته که ده رونی مرو ف دانه پۆشی که هه م ره نگی جوان و هه م بۆنی
خوش و هه م تام و مه زه ی لی هه ست ئەکری، به لام هه موی ئەو کارانه کاروباریکی

دهرونی و مه‌عه‌وی‌یه، وه قه‌ت به‌وجۆره‌ی که‌هه‌یه نانو‌سرێت و با‌س نا‌کرێت، له‌قورئانا به‌واتای جۆراو جۆر هاتوه، به‌که‌م، به‌کیکه له‌ناوه‌کانی خوا، وه‌له‌پێناسه‌کانی خوا، «اللهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ» سو‌ره‌ی نور «۳۵» ناوه‌ بۆ‌قورئان وه‌بو کتێبه‌ئاسمانی‌یه‌کان که‌هۆی ری‌پیشان‌دانی خه‌ل‌کن، «فَآمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا، وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ» تغابن (۸) «يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ مِنْ رَبِّكُمْ، وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ نُورًا مُبِينًا» (۱۷۴) «نساء»، وه‌چه‌ن‌ثایه‌تی تر که‌هه‌موو ئه‌وه ئه‌گه‌یه‌تی مه‌به‌ست له‌وه‌شه‌ی نور، قورئانی‌په‌روژه، هه‌روه‌ها ئه‌فه‌رمی «قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا وَهُدًى لِلنَّاسِ» «۹۱» «أنعام».

هه‌روه‌ها به‌واتای ئیمان به‌رانبه‌ر به‌کوفر هاتوه، هه‌روه‌کو له‌یه‌که‌م‌ثایه‌تی سو‌ره‌تی ئی‌براهیم‌دائه‌فه‌رمی به‌ (مُحَمَّدٌ) «كُتِبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ».

یان که‌ئه‌فه‌رمی «يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ، وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ» (۱۶) (مائده) له‌م‌دو‌ثایه‌ته، وه‌ده‌یان‌ثایه‌تی‌تر، به‌ئاشکرا دیاره‌مه‌به‌ست له‌نور، نور‌ی‌ئیمان وه‌له‌ «ظلمات» تاریکی‌ی‌کوفره، هه‌روه‌ها له‌م‌قیاسه‌دا ده‌رئه‌که‌وی که‌نور، بۆ‌نۆری‌چا‌و‌یش هاتوه چونکه‌پووناکی‌کاتی هه‌ست‌ئه‌کرێت چا‌و‌یج‌پووناکی هه‌ییت ئه‌گینا که‌چا‌و‌کوێر، واته‌تاریک‌بو، با دنیا هه‌ر‌پۆشن‌بیت سو‌ودی‌چی‌یه.

جائه‌فه‌رمی: «هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَى وَالْبَصِيرُ؟ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ» (رعد) (۱۶) بێ‌گومان نور به‌پوونا‌کیش و‌تراوه به‌رانبه‌ر به‌تاریکی، وه‌به‌خوێنه‌واری به‌رانبه‌ر به‌نه‌خوێنه‌واری، چونکه‌به‌نۆری‌عیلم چا‌که‌و‌خرا‌به له‌یه‌ک جیا‌ئه‌کرێته‌وه. هه‌روه‌کو که‌و‌تراوه «الْعِلْمُ نُورٌ وَالْجَهْلُ ظِلَامٌ»، هه‌روه‌ها، به‌عه‌قل‌یش و‌تراوه نور، چونکه‌هیچ‌شتی به‌بی‌عه‌قل به‌ده‌ردنا‌خوات نه‌عیلم و نه‌چا‌و نه‌سه‌رمایه‌وسامان، عه‌قل‌که‌نه‌بو مرو‌ف‌نا‌توانی به‌وجۆره‌ی شیا‌وی مرو‌فه‌بژیت، وه‌خۆی‌له‌جه‌یوان جیا‌کاته‌وه. په‌ندی‌کی‌فارسی هه‌یه‌ئه‌لی «عَالِمٌ شَدْنُ چِه‌أَسَانُ عَاقِلٌ شَدْنُ چِه‌مُشْکَلُ»، واته‌به‌خوێنه‌وار‌بون چه‌ن‌ئاسانه‌و به‌عاق‌ل‌بون چه‌ن سه‌خت و‌ناره‌حه‌ته، به‌رانبه‌ر به‌عه‌قل‌شیت‌ی‌دیت، که‌واته هه‌م‌عیلم هه‌م‌عه‌قل‌پ‌ی‌یان و‌تراوه نور، چونکه‌چا‌که‌و‌خرا‌به‌یان له‌یه‌ک‌پ‌ی‌جیا‌ئه‌کرێته‌وه. له‌فه‌لسه‌فه‌ی ئی‌شراق‌دا، سه‌ه‌ره‌وه‌ردی (حه‌له‌ب)، جه‌هانی‌تاریکی و‌جه‌هانی‌پووناکی‌ی‌باس ئه‌کات، وه‌خوای‌گه‌وره‌یه‌ «نور»

الانوار» دائه نئی، که سه رچاوه ی هه مونوره کانه. وه دو عاییکی به ناوبانگی هه یه، سه ره تا که ی ته لیت «یا قیوم ایدنا بالنور، وثبتنا علی النور واحشرنا الی النور... هته» کتبی هیا کل النور، شیخ محی الدین عه ره بی، ته لئی نور ته و خه لاته خوایی یه ته، که دیته دله وه تاریکی دنیای «فانی» له دل دهر ته کات، وه ئیتر جگه ته و نوره، هه چی تر له دلا نامینته وه.

ئیامی غه زالی له کتبی المتقددا ته لئی، زانیاری «ته سه ووف»، یان زانیاری مه عنه وی، نوری که خواته یخاته ده رونه وه. به کورتی ته و نوره ی له بواری ته سه ووف دا باسی لیه ته کریت هه روه کو غه زالی و محی الدین ته لئین، رووناکی و به ره که ت و زانیاریکی بی پایان وه «موکاشه وه مو شاه ده»، واته بو ده ره که وتن و چاوپیی که وتنیکی مه عنه وی یه، که بو ری بواری ریگه ی ته سه ووف ده س ته دات، وه که شف و که رامات، وه مه قانات هه موی له و نوره به ره که ته وه ده س ته که ویت، ته و نوره ته، وا ته کات له و گه وره پیاوانه، به ئی خویندن سه ره له زوریک له زانیاری یه کان دهر ته که ن، وه خوا چاوی به صیره تیان وا روون ته کاته وه، که ته بنه پیاویکی تر، هه روا که بو پیغه مبه ره کان روی داوه، ئیگومان ته وه نوره و رووناکی.

هه روه کو ته زانین پیغه مبه ری گه وره درودی خوی له سه ره نه خوینه وار بو، به لام خوی گه وره وادلی روون کرده وه که هه چ زاناو دانشمه ندیکی جیهانی نه گه یشتی، وه سینه ی موباره کی پر کردله نور، هه روه کو ته فه رمی «الْمُ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ، وَوَضَعْنَا عَنْكَ وِزْرَكَ الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ، وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ؟»

مه به ست ته وه ته ته وه ش نوره که خراوته دلی په یامبه رانه وه، وه به په پره وینی له وانیش دلی په پره وه راست و پا که کانیان، به شیوه ییکی تر که خوا یه وی روون ته کاته وه، خوی گه وره له باسی جه زرتی موسا وه جه زرتی یوشه ع دا له سورهی «الکھف» دا سه باره ت به وپیاوه گه وره یه که دیویانه و زورشتی له زانستی نه ئی زانیوه که موسی نه یزانیوه، سه باره ت به و به نده یه ته فه رمی. «فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عَيْنِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا»، به لئی ته وه ته و عیلمه یه که خوا ته یخاته ده رونه وه، جا به وزانیاری یه ش ته وتری نور، سه باره ت به جه زرتی یوسف وه جه زرتی لوط وه جه زرتی موسی له سی ئایه تی جیا واز دا سه باره ت به هه رسیکیان، ته م (جمله) یه، دوباره کراوه ته وه که ته فه رمی «آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا» هه موی قورئان پریه تی له م جو ره که ره می

خودایی یه، له گه لێ بهنده کاندای، وه ئه مانه هه موی ئه کری له چوارچیوه ی ئه ونوره دا
کۆیان کهینه وه، که بریتی بێت له که ره م و به خشی نی خوای گه وره به بهنده
خۆشه و یسته کانی. ئیتر با عیلمه یا حیکمه ته یا خۆشی و خۆش حالی و پایه و مه قامه. وه نور
له روانگهی ته صه و و فوه به وانه ئه لێن.

قَلْب:

قه لب و وشه ییکه، ئه گهر له بازاری ته صه و و ف، وه له وێژه ی ته صه و و ف دا
ئهم و وشه یه لایه رین، هه یچی نامینیه وه.

قه لب، دوو واتای هه یه، واتایکیان ئه و پارچه گوشته یه که و له سینه ی
هه مو ئیسان و گیاندار یکی ترا، وه پالێو گه خانه و دینه موی له شی مرو ف، وه به کورتی،
یه کی له ئه ندامه کانی ناوه وه ی له شی مرو ف، ئه ندامیکه به په ککه وتن و پراوه ستانی،
گیان دار بی گیان ئه که وی، وه به کوردی پێی ئه لێن «دَل».

واتای دو هه می ئه م دَل، واتایکی مه عه نو ی، وه مه جازی یه، که هه م
له روانگهی ته صه و و ف وه، زۆر گرنگه و جه غزی ئه وزانسته یه، وه کا کله ی کاره،
وه هه م له روانگهی کار و باری عاطیفی و و یجدانی و وێژه وانی یه وه، داری دهستی
وێژه وanan و هه ست یارانه که واته ئه وشته ی له ته صه و و ف دا به ناوی «قَلْب»، واته
«دَل»، باسی لێ وه ئه کریت، ئه و دَل گوشتینه یه، به لکو به شیوه ییکی مه جازی
پێی ئه وتری دَل، له راستیدا به مه رکه زی ههستی عاطیفی و و یجدانی و ئیسانی مرو ف
ئه وتری.

خۆشمان زۆر جار ئه لێن، بۆ فلان شت دَلم سارده یان دَلم گه رمه، یان دَلم ته نگه
یان دَل ره قه، له کاتی کا ئه و دَل گوشتینه هه یج کام له م حالانه ی به سه را ناییت، به لکو
هه ر کام له م وتانه ده سنیشانه بۆ حاله تیکی تایبه تی ده رو نی. له ته صه و و ف دا مه به ست
له دَل له طیفه ییکه جیگه ی و یست و چه زلی کردنی چا که و خرا به، وه سو فی
تی ئه کۆشیت ئه و ناوه ندی ههسته خاوی ئه کاته وه، به جو ری بیه ته جیگه ی ته نها
هه ست و و یستی چا ک، وه ئه م خاوی ئه کاری یه ی دَل پێی ئه لێن ته زکی یه ی دَل.

که باسی دیکری دلّیان نه کرد هرچیم نه کرد نه ته چوه میشکهوه ، دلّ پارچه گوشتیکه
چۆن دیکرته کات ، ته یوت حه زره تی شیخ نجم الدینی برام ، ته مه ی بیستبو روژنکیان
بانگی کردم لئی پرسم راست کامیل باوهرت به دیکری دهرون نیه ؟ عه رزم کرد ،
قوریان ناچیته دلمه وه به بی زمان دیکر بکریت ، نه ک باوهرم نیه ، ته یوت روژنکیان
شیخ وه ستابو فهرموی کامیل وهره پیشه وه ، چومه پیشه وه فهرموی پیشتر ،
تابه ته وایی نزیک بومه وه ، سه ری گرتم وه گویمی نا به سه ری سنگی یه وه ،
سویندی نه خوارد ته یوت ، به زمانیکی زور پاراو ، ته م بیست ته یوت «الله الله» ، گوئی
سه رم هانی یه دواوه ، ته مجاره که یان خۆم سه رم نا به سنگی یه وه ، سه یرته که م
به هه مان شیوه دهرونی ، (الله) ته کات ، منیش ده ستم کرده گریان وه
خۆم خست به سه ری پی یا ، ته ویش ته م په نده فارسی یه فهرمو .
«نه بدین شوری شور ، نه بدان بی نمکی» واته نه ته وه نده سویر وه کوئیسته ،
نه ته وه نده ش بی خوی وه کوئه وسا .

جاسویندی نه خوارد ته یگوت هه ردو جاره که ی ، گویم دووسی په نجه ی ته ما
بۆ سه ری سنگی وه ک (مه غناطیسی) سه رم راکیشی ناوا گویم ته نوسا به سنگی یه وه ،
هه ر وه کو وتم هه میشه ته وسویندی نه خوارد ، وه له ته مه نی هه شتاونه وه د سالیدا
چه ندین جار ته م سه رگوزه شته م لی بیستوه .

به لای ریوارانی ته م ریگه وه شته که شتیکی زور ئاشکرایه ، ته نانه ت هی وای
هه یه پاش حه فته ییک ، یان پاش چل روژ دلّی ده س ته کاته دیکر کردن ، شته که
پۆیستی به لی بران و باوهری ته واوو خه ریک بونه وه یه .

زوتروتمان له دهرونا چهن له طیفه ییک هه ن که به لای نه قشبه ندی یه کانه وه پینج
له طیفه ن ، قه لب ، رۆح ، سیرر ، خه فی ، ته خفاء نه فسیش هه یه ، به لام نه فس
به لطیفه ی عالمی خه لق واته ماده ، یان به شه ماده بی یه که ی مروّف دائه نریت .

جا نه قش به ندی یه کان له دله وه ده س ته که نه راهینانی ، وه به به رده وام بون
له سه ری دیکر ، به شیوه ی تایبه تی خوی ، ته و دله ده س ته کاته دیکر ، پاشان
هه موی (له طائفه کانی تر) پاشان له طیفه ی نه فس ، که ناوه ندی هه ستی حه یوانی واته
شه هوانی مروّفه ، وه «أَمَارَةٌ بِالسَّوءِ» لیره داپه نجه ته کیشم بۆ چوار شیعر
له قه صیده ییکی حه زره تی شیخ عومه ر ضیا ئوددینی نه قشبه ندی ، که خوی
پیری ته ر یقه ت و مورشیدیکی کامیل بوه ، له کاتی سلوکی ته ر یقه ت دا ته م شیعرانه ی

فەرمو ، وادیاره لهوکاته دا مهقامیکی گهورهی خهلات کراوه که ئهه شیعرانهی بهوبونهوه فەرمووه ، وه دهس نیشانه بوخواوین کردنی لهطائف ، وه ذیکری ئهه لهطائفانه که ئهه فەرمی .

(له نهشتهی فەبضی عیشی فەخری عالم دل موصه ففایه)
 له ژهنگی مه عصبی بهت شوراوه سینهم پرته جه لایه
 (له دهس تهزویری نهفس و مه کری شهیتانی له عین ده رجوم)
 عه جه ببالایه روتبهی عیشقم و نهفسم تهو لایه
 (مه قامی عاریفان بی زه حمهت و پرهنج و مه شه ققهت دیم)
 له زومرهی عاشقانم بویه عالم لیم ته بهر رایه
 له ههرچی رووده کهم وه کړو زعه یانه چی رموزاته
 «له طائف» سه ره سه ره موسته غریق ذیکری «هو الله» یه

سه ره رای باسی له طائف وه ذیکر ئهوه ش ده رته خات که (موراد) بوه . واکه ئه لی ، مه قامی عاریفان بی زه حمهت و پرهنج و مه شه ققهت دیم ، چونکه و تمان موراد به بی ریا زهت و ده ردی سه ره ، خوا خوئی سه ری ته خات ، موراده کان ، خویان ناروون به لکو ئه یان بهن .

له بهینه دا کتیی کهم دی هی (عبدالرحمن الدمشقی) ناو که له حجاز دا نو سه راوه وه ره خنه ی گرتبو له ته سه ووف ، یه کی له وش تانه ی که وتبوی ، ئه وه ته ، دل چون ذیکر ته کات ، ئه و که سه لای وابوه دل بریتی یه له و پارچه گوشته ، له کاتیکا ، ئه مرو به هو ی شریتی ته س جیل «ده نگۆ ده ره» وه ، ده رته که وی قسه کردن پیویست نیه ههر به زمان بیست ، ته نانهت بی گیانی ش قسه ته کات ، یان رادیو ته له فزیوون بوچی زمانیان هه یه ؟ ئه مه له پروانگه ی شته ماددی یه کانه وه ، به لام له پروانگه ی مه عنه وی و مه جازی یه وه ، ئایا ئه وه مه وه ئایه تانه ی قورئان چی لی ته کات که سه بارهت به ژهنگی دل ، به کلوم لی درانی دل ، به ره شی و تاریکی دل ، له مور کردنی دل ، وه ده یان پیناسی تری دل هاتون ، (سبحان الله) ، خوا که ده رگای هیدایه تی داخست ، ته نانهت له خو ئینه واریشی دائه خات ، به جو ری ئه هه مه وه ئایه ته ی له بهر چاو ون بیست .

جاری بهرله هه موشتی خوا سه بارهت به ناردنی خه لاتی قورئان بو پیغه مبهه
 درودی خوای له سهه ، ته فه رمی «فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ عَلَى قَلْبِكَ» هه قورئان خوی مادده نیه ،
 تاییته خواره وه به لکو مهفهومه وه فرموده یه ، وه هه دل ، ته گهر تهودله ی بی
 ته وشه خصه ته لی ، چون قورئانی دیته سهه ، به لکو لهویدا تهو قه لهه ، حه قیقه تی
 موحه مهه د وه حه قیقه تی «نوبووه تی» موحه مهه ده ، یان ته فه رمی ، «إِنَّ فِي ذَلِكَ ذِكْرًا لِلَّذِينَ
 كَانَ لَهُ قُلُوبٌ» ته گهر لیره دا مه به ست دلی گوشتین بوایی خو هه موگیان داری دلی هه یه ،
 تهم قه لهه لیره دا تهوده رونه یه که ته توانی په ندوئاموزنگاری وه رگریت ، یان
 وه ری نه گریت .

یان که ته فه رمی ، «إِلَّا مَنْ أَتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ» یان ده یان پیناسی تر وه کو، قَلْبٌ
 مُتَكَبِّرٌ، فَظًا غَلِيظٌ الْقَلْبُ ، وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ، «أَمْ عَلَى قُلُوبٍ
 أَقْفَالُهَا» ، «وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ» «فَإِنَّهَا مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ» «وَيَشْهَدُ اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ» «وَوَحَّمَ
 عَلَى سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ» «رَبَطْنَا عَلَى قَلْبِهِ» «وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ» «وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا» ، «رَبَّنَا لَا تُزِغْ
 قُلُوبَنَا» «بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمُ» «ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمُ» «خَتَمَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ» «فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبِهِمْ»
 «لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ» «وَطَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ» وه ده یان پیناسی تر که هه موی سه بارهت به
 «قلب» له قورئانا هاتوه ، وه هه موی ته وه ته گه یینی تهودله ی که خاوه نی تهم هه موه
 پیناسانه یه ، تهو پارچه گوشته نیه ، وه به پنی تهوئایه تانه تهودله هه م خاوه نی
 کرده وه ی چاکه وه هه م خراب ، هه م پاداشی ته بیته وه هه م سزائه دریت .

ثایا تهو که سه تهم هه موه ثایه ته ی نه دیوه ؟ .

به پراستی وه لآمی تهو جوړه که سانه هه روالیره دا که خوائه فه رمی ، «وَوَحَّمَ عَلَى سَمْعِهِ
 وَقَلْبِهِ» .

به تاییهت ، ثایا تهو جوړه که سانه کهوا ته زانن مه به ست له دل تهم دلّه گوشتینه یه ،
 وه ثایا دل چون ذیکرته کات ، ثایا به پراستی تهم ثایه تانه یان نه دیوه به تاییهت ، لهویدا
 که ته فه رمی به پیغه مبهه درودی خوای له سهه «وَلَا تَطْعَمَنْ» «وَلَا تَطْعَمَنْ» «وَلَا تَطْعَمَنْ» «وَلَا تَطْعَمَنْ» «وَلَا تَطْعَمَنْ»
 «۲۸» «الْكَهْفِ» ثایا سه بارهت بهم ثایه ته ته لی چی ؟ «وَلَا تَطْعَمَنْ» «وَلَا تَطْعَمَنْ» «وَلَا تَطْعَمَنْ»
 واتای چی یه ؟ ثایا ته مه ذیکری ده رونه یه ؟ .

یان که ته فه رمی «وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ» «۱۱۰» «تغابن» ، ته مه چی ته گه یینی هیدایه تی
 قه لی گوشتین ته گه یینی ، بان حه قیقه تی تهو مروقه ؟ «وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ» «۱۴»

ئەبى ئەو شى بزانىن تەواوى ئەم پەيوەندانەو ئەم مامەلانە ھەموى مەعنەوئى و
 رۆحى يە وە تەنھا بەچاوى دەرون «بەصيرەت» ھەست ئەکرين ئەگينا نە جوگە ئاوە و نە
 پەيوەندى ماددى .

جا کە ئەو پەيوەندە «رابطە» بەرقەرار کرا وە ئەو موری دە توانى ئەو پەيوەندە
 بە دەست بیری ئەجارەیان نورو بەرە کەتێ کە لەرابطەى مورشیدە وە دەستی ئەکەوئى
 ئەونورە ھەمان کار ئەکاتە وە سەرى لەطائف وە لەطائفەکان یەک لەدواى یەک تەزکى یە
 ئەبن وە دەردەکان یەک لەشوئى یەک چار ئەکرين وەکو دەردى ھەسەد، یان خو
 بەزل زانین و غرور و بیر لەمردن نەکردنەو «طولئەمەل» وە خو پڕوکاندن بەشوئى
 سەرمايەو سامان پیکەو نان و ھەموى ئەو پیناسە ناپەسەندو خراپانەى کە باسان
 کردن . جا پاش پاك بونەو ەى دەرون لە خەوش وە ھەل کرانى نوری ھەق لە
 لەطائف دا وە دەست کردنە ذیکرى لەطائف، ئیتر ئەو موری دە ئەگات بە ئاوانى حوزورو
 موشاھەدە وە دل و دەرون بەو بەئاوات گەشتنە دائەمرکى وە دەست ئەکاتە (سەیری
 ئەنفوس) رۆو ھەوارگەى فەنا وە بوگەشتن بەمەنزى بەقا .

مەبەستىکى تر لە روون کردنەو ەى ئەم بەرھەم وەرگرتن لەمورشیدى کامیلە
 ئەو ەتە ، لەکاتى ذیکرا گوتمان ریبوار بەدل دەست ئەکاتە ذیکر تادلى ذاکیر ئەبى
 پاشان بەو لەطیفە کەو بەو طیفە کەى تر ، بەلام لیرە دا ئەو مورشیدە یارمەتى ئەدات ،
 ئەویش بەوجۆرە ھەر جارەى «تَوَجَّهْ» تەو ججوە ئەکات، واتە رووى دل تى کردن ،
 رووى دل ئەکاتە یەکى لەو لەطائفە وە پەيوەندى ئەدا بە لەطیفەى خوئى یەو
 ئى گومان لەطیفەى مورشید ھەم ذاکیرەو ھەم نورانى ی ھەرکە پەيوەندى دا بە
 لەطیفە کەى خوئى وە لەطیفەى مورشیدە کەش دەس ئەکاتە ذیکر نورانى ی ئەبى
 ماوەيێک وازى لى دیریت تاباش بەو حالەو ە دامەزرى جا رووى دل ئەکاتە
 لەطیفەيێکى تری بەم جۆرە ماوەيێک نابات ، بەتایبەت ئەگەر مورشید
 ئىستیعەدىيێت (ھەر وە کوزیرە کى و ئىستیعەدى خوئندن) ئەگەر ئىستیعەدى بو ،
 زۆر زوتر لەو رەوشە کانى تر ئەو مورشیدە پى ئەگات و لەطائفە کانى تەزکى ئەبن ،
 ھەروا بو مەقامە کانى لەو ەو لاش تائەگاتە فەناو بەقا .

لەو ەولا ئیتر ئەو کەسە خوئى ھیممەت و ئىستیعەدى وە ئیتر پى وىستى بەمورشید
 نامىنى وە خوئى کامیلە ، بەلام ھەر وە کو گوتمان ئەم کەمالە نىسبى یە وە ھەر دوانى نالى
 ھەتا ھەر شوئى خوا مەبلى لىيێت ئەو بەندە یە پيش ئەکەوئىت و سەر ئەکەوئى ھەروا

مه به ستيكي تر له پيشا په نجه مان بوړا كيښاوه نه وه ته پيش كهوتن بو هه موكه سي
به كسان نيه به لكو به پي ئاماده گي وي وئ خيلاص وه نه ده بي نه وكه سه ته هه ووه كو
بو هه موكارنيكي گرنكي تر نه و مه رجانه هه يه .

بو نه وكه سانه ي مور شيديان هه يه ، باوه كو خه ريكي ذيكريان مورا قه به ش بن ،
به ر له ده ست پي كړني نه و كار ه يان نه بي يادي له مور شيده كه يان بكن وه داوي
يار مه تي لي بكن به تايه ت بو پاراستنيان له وه سوه سه ي شه يتان وه نه فس وه
نه و ياد كړنه نه وه نيه شيوه و قيا ف ي بيرته پيش چاو به لكو وازني كه روحي
مور شيده كه ي حازره ، ئيتر پاشان به بي خه يال له هيچ شتي ده ست كاته ذيكريان
مورا قه به .

شاه عبد الله دهلوي نه فهرمي هه رچن له ري بازي نه قشبه ندي دا ذيكري زماني
تاه و كاته ي كه ذيكري له ده رونا نه بيته مه له كه و خده ي هه ميشه بي ري بواري نه خا
نا دري له گه له وه شا ذيكري زمانيش نه گه ر به و مه رجانه كرا كه باسان كړدن
نه و يش هه ر به كه لكو به هره ي مه عنه وي خوي ته دات .

پاشان نه لي مور يدي ته ري قه ي نه قشبه ندي ناي هيچ كاتيكي خوي بي ذيكرو
فيكرو نياز و گه رده ن كه چي ده رگاي هق بيا ته سهر ، ته نانه ت له كاتيكيشا و له ناوي
خه لكا وه سهر گه رمي كار و كاسييه نه بي يادي خوا بكات و هوشي به لاي خوداوه
بيت ، وه ذيكري خوا بكات ، پاشان نه م جومله يه نه فهرمي .

«فَيْضُ حَقِّ بِنَاكَاهُ رَسَدٌ وَلِي بَرْدِلِ نَاكَاهُ رَسَدٌ» .

نور و به ره كه تي خودا له كو تو پرا نه باري
به لام به سه ري دلي ناگادارا نه باري

نه فهرمي به م حاله نه ئين خه لوه ت دهر نه نجومه ن واته له ته كي خوا بوندا
له و كاته ي كه وا له ناوي خه لكيشا
هه ر ته مه ته كه گوتراوه (الصُّوفِيُّ كَائِنٌ بِائِنٍ) واته ، بالجسم كائنٌ مَعَ النَّاسِ وَبِالرُّوحِ
بائِنٌ عَنْهُمْ . به له ش واله ناوي خه لكاو به دل وا لاي خودا جا گوتمان ، خه لوه ت
دهر ته نجومه ن ، يه كي كه له ره وشه كان وه له پايه كاني گرتنه به ري ري بازي نه قشبه ندي به
كان .

ئیمه تائیره باسی ههرسی رهوشهکهی ریگرتنه بهری ریپازی نه قشبه ندی مان کرد ، واته/ذیکر/موراقه به، وه مورشید، یان ذیکری رابیطه .

له یادتانه باسی نه خوشی دهروتمان کرد وه وتمان پیمان نهوتری پیناسی ناپه سهند ، وه کوحه سهد وه کینه ... هتد وه گوتمان موسولانی راسته قینه نه وه ته بتوانی دهرونی خوئی لهم دهردانه پاک کاته وه دیاره ثم کارهش زور ستمه وه ته گهر ستم نه بوانی تیر ههرچی گیروگرفتی ژبانی ئینسانه ههموی چاره نه کرا ، جا له وبه شه دا که مورید ریپازی رابیطه نه گرتنه به رهوا له سهری مورشیده نه وه نه خوشی به دهرونی یانه له دلی مورید ده ربکات .

به لام ده باره ی گرتنه بهری رهوشی ذیکری لا اله الا الله واته نه فی وئیسبات ههر بهم ذیکره ریپوار نه توانی ده رده کانی دهرونی خوئی چاره کات وه ثم رهوشه تاقی کراوه ته وه به پیره وئی لی کراوه وه بهم جوړه به . نه ریپواره کانی ته به وئی به وشیه بهی که باسمان کرد ده ست بکاته ذیکر له هه مان کاتا نه توانی تی کوئی بو ده زمانی ده رده کان ، نه وکه سه له وکاته دا که نه لی لا اله الا الله عینی نه وکاته شا به خه یال نه لی له دلی منا حه سهد وجودی نه وه نه وهی هه به هه الله به ، هه چیه له دهرونی منا لا الله جگه خوا ، بهم جوړه نه وکه سه خوئی هه ست نکات به وهی وادهرونی له وه ره ذیله به پاک بویه وه هه روا سه باره ت به به که به کهی نه وپیناسه ناپه سهندانه ی که هه ست نکات له دهرونی جی گیرن ، چونکه زور کهس هه به خو به خو بری پیناسی نه ، بو نمونه قهت دروژن نه بوه یان خو به زل زان نه بوه ، به کورتی خوئی نه بشکینی ههرچی صیفه تیکی خراپی دی نه توانی به وجوړه وه به کار کردی به ره که تی نه و ذیکره له ناوی به ریت مهرجی نه وه ته جار جار ههش له دل وه له خوا بیاریته وه بلی خودایا من ثم سورشته ناره وایه هه به وه له تو داوا نه کهم چاره م بکه ی وه له کولمی بکه یته وه ، بهم جوړه خوئی هه ست نکات ورده ورده به که له دوا ی به که پیناسه ناپه سهندانه کانی له ره گو ریشه ده ردین .

ثم دهرون پاک کردنه وه و ثم ته زکی به و پاک کردنه وه و روون کردنه وهی له طائفانه وه لهم مه لبه ند گواسته وه بو نه مه لبه ند وه هه وه کو له پیشا گوتمان برینی حموت قوناغ یان پاک کردنه وهی حموت قوناغ، پی نه لین (سفه ره نه دهر وه نه) واته گهشت وگوزار له وه ته نا وه له دهرونی مروف خو یا لهم مه لبه ند وه بو نه وه مه لبه ند تاهه مویان پاک نه کاته وه هه وه ها نه مه تا وردبونه وه له دهرون تابزانی دهرونت دهردی

چى به و كه م و كورنى كامه تا تاوه كو چاره ي كه يت ههروه كو كه خوا ئه فهرمى (وَقَدْ أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ؟) صوفى لهم قوناغه دا وای لی دیت وه به جوړی خده ئه داته ذیكر ، له هه موشتی بیزاره جگه له ناوی خوا بردن و یادى خوا كردن ، ئه وه ته كه فهرمو یانه .

ئانچه جز ذکر خدای احسن است
گر شکر خور دن بود جان کندن است

واته ، ئه وه ی جگه ذیكرى خودا بیټ شه كر خوار دنیش بیټ وه كو گيان كه نشت وایه .

ههروه كو سه باره ت به ذیكر كردنى زور، خوا ئه فهرمى. (وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ) (جمعه) «۱۰». ئه و كه سه ی له كاتى ذیكرا به ره كه ت، یان هه رجوره ده ست كه وتیكى مه عه وى بو ده ست ئه دات كه خو ی هه ستى پى ئه كات، ئه پى تىكوشى ئه و حاله ته ی له ده ست ده رنه چى، واته له گه لى ده ست دانى حاله ته كه دا ئیتر خو ی بداته ده ستى ئه و حاله ته تا هه ركاتى ئه و چو نیه ته هه یه و به رده وامه ، هه ركه حاله ته كه نه ما سه رله نو ی ده ست بكاته وه به ذیكر تاجارى كى تر ئه و حاله ته ده ست ئه داته وه، ئه م كار ه ئه وه نده دوباره ئه كاته وه تا ئه و حاله ته وه ئه و ده س كه وته هه رچى هه یه ئایا نوره یان به ره كه ته، ئه بیته «مه له كه» و ئه بیته خده و ده س كه وتیكى هه میشه ی.

ئهر له یاد تا نا بیټ له باسى له وامیع دا وتمان موریدى تازه كار له پیشا ئه بینى نوری دیته دلیه وه و به لام سه قام گیر نا بیټ و ئه پروات وه ئه م حاله دوباره و چه ن باره ئه بیته وه تا ئه و ده مه ی ئولفه ت وه خده ئه گری به و ده رونه وه و سه قام گیر ئه بیټ. وه له زمانى ئیامى غه زالی شه وه هه ر عه ینى شت ئه م مه به سته باس كرا، وه ئه مه پیشه نگو سه ره تای ده ست كه وتى ریوارانى تازه كار ه.

پاش ئه مه كاتى «جه ذبه ی قوبول» ه، ئه مه ش ناویكه كه ریواران دایان ناوه بو حالى كى تابه ت كه رویان تی ئه كات و اتا كه ی ئه بیته را كیشران بولای خودا، وه په سه ند بو نى ئه و ریواره به لای خودا وه. جا ئه گه ر ئه و جه ذبه یه گه یشت وه سه رى هه ل دا، شه ی شه مالى به ره كه تی خوانى به جوړی له ده رونا هه ل ئه كات ئه و كه سه زور باش ناگای لی ئه بیټ وه هه ستى پیته كات روى پى شاد ئه بیته وه و گه شه ی

پى ئەكات، پرىجار ئەم شەنە بەرەكەتە ئەوەندە خوش و دل كېشە مەروۇف لەسەرى
خۆى ئەچى و ئەگەيىكى بەلای ئەم جىهانەو نامىنى.

ئەگەر ئەم حالە زۆربو و بەردەوام هەرەت ئومىدى حوزورو فەنايش
ئەكرىت، كاتى حوزورى دەستى داو بەردەوام بوو ئەلەن «حەقىقەتى دىكرە»،
چونكە ئەوشەنەيەى كە لەپىشا هەلى كەردبو صورەتى دىكرىو، واتە وینەبوو ئەك
حەقىقەت، بەلام كە حوزور دەستى داو دامەزرا ئەو حەقىقەتى دىكرە،
و بەم حالە ئەلەن «فُرجُ النِّهَايَةِ فِي الْبَدَايَةِ» يان «إندراجُ النِّهَايَةِ فِي الْبَدَايَةِ» ئەمەش خۆ
و ئەنە پى هەموى لەرۆژىكا يان بەجارىكا دەست بەدات، هەرشتە و كات و ساتى خۆى
هەيە و ماو و ئەندازەى خۆى.

سەبارەت بەجۆرى دەست كەوتە مەعنەوى يەكان و دەس كەوتى هەر لەطيفە پى
يان دەس كەوتى هەر جۆرە عىيادەتى وەكو شەونوژ قورئان خویندن صەلەوات دان
ئەوەندە زۆر هەر لەباس نايىن، يان سەبارەت بەجۆرى بەرەكەتى تەرىقەتەكان كە
هەركامەى جۆرە حالىكى تايپەتى هەيە، ئىمامى رەببانی لە مەكتوبات دا باسیان
ئەكات، چونكە ئەو واى بۆرێك كەوتە جگە لەوەى خۆى گەورە پیاو تەرىقەى
نەقشبەندى، ئىجازەى ئىرشادى تەرىقەتەكانى قادرى و سەهرەوەردى و چەشتى
پى دراو، شاه عبداللەى دەلى ئەفەرمى بەرەكەتى پیاوچاكان، هەى واى هەيە
وەكو تىشكى رۆژىكە لە كوناوجىك «كلاورۆچىك» وە بەدات لەدەرون هەى واى هەيە
وەكو هەورى وایە كە چوار دەورى دەرون دائەپۆشى هەى واى هەيە وەكو شەمالىكى
فېنك وایە كە هەل كات «بەوجۆرەى لەپىشا باس كەرد» يان وەكو باران يان جۆگە ئاوىكى
پاكى رەوان وایە يان وەكو چادرىكى ئاورىشم هەموى لەش دائەپۆشى يان وەكو
شەونمىك بەوجۆرە ئەبارىتە سەرى دەرون.

يان ئەفەرمى، زۆرتر لەگەورە پیاوانى رېيازى چەشتى يەكان گەرماو شەوق وە
لەگەورە پیاوانى قادرى يەكان صەفاو لەمەعان واتە رووناكى و درەوشانەو
دەس ئەدات وە لەگەورە پیاوانى نەقشبەندى پى حالى و لەسەر خۆچون روو ئەدات
بۆمروۇف، ئەفەرمى شوینەوارى سەهرەوەردى يەكانىش هەروەكو هەى نەقشى يەكانە.

ئەمانە دسكە گۆلى بون لە گۆلشەنى وە قەترە پى لە دەربانى، كە بۆ روون
كەردنەوەى ئیوە نوسىم، ئەگینا بەراستى، جىهانى تەصەووف وە خوداناسى

بى پايانەو ئەم پەرو ئەوپەرى ناديارە. بەرلەم پروون کردنەوہیە باسی ووشەى «اندراج
النهاية في البداية» ھاتەپیشەوہ، چونکہ ئەم ووشەىە لە بازارى پى گرتنەبەرى رىيازى
نەقشەبەندى دا زورجار ئەيىزى بەپيويستىم زانى تۆزى باسى لىوہ بکەم.
گوتان پەيدابونى شوینەوارى حەقیقەتى ذیکر لەدەرون دا پى ئەوترى «اندراج
النهاية في البداية» شیوہى تری ئەم ئیندیراجە ئەوہتە، پرى جار مورشید لەوکاتەدا کہ
تەوہ ججوە ئەکات لەمورىد پرى مەقامى گەورەى پيشان ئەدات، یان بۆماوہ یێک
لەومەقامەدا ئەيیلێتەوہ، بەجۆرى وای لى دیت خۆى بەخاوەنى ئەومەقامە ئەزانى،
جا سەرلەنوى ئەيگىریتەوہ بۆحالەکەى لەوہوپیشتى خۆى، ئەمەیان بۆ تەشویق وە
دل گەرم کردنە: بۆئەوہتە ئەومورىدە پاش ناسینی ئەو مەقامە ھەول بەدات بۆ
بەدەست ھێنانى.

ھەر وەکو لە کاروبارى دنیایى دا مروف بێن کۆشک و تەلاریکى پيشان دەن بلین
ئەوکەسەى بویە خواوەنى فلان پایەى دنیایى ئەم کۆشک و تەلارە ئەيیتە ھى ئەو،
بى گومان ئەوہى خوازیارى پایە و پلە بێت، ھەولێ زياتر ئەدات بۆگە یشتن بەو پایەو
پلەيە.

شیوہ یێکى تری ئیندیراج ئەوہتە کەشف دەست ئەدات بۆ ئەو رىبوارە
وہ پرىشت لە نېنى یەکانى پيشان ئەدەن، وەکو ئەوہى حالى مردو، چ چاک چ خراپى
پيشان ئەدەن، کە خۆى لە راستەکەیا کاتى ئەوہى نەھاتوہ بەھیزى مەعنەوێى خۆى
ئەوشتانە دەرک کات، بەلام ئەم کارەى بۆیە لەتەکا ئەکەن ھەم بترسى وەھەم
ئومیدەوار بێت «خەوف وەرەجا» وە باوہرى بېیتە «عَيْنُ الْيَقِين».

شیوہ یێکى تری کاتیکە ئەومورىدە لەھەموى ئەم قوناغانە تى پەربوہ وەر وەو
پى گە یشتن ئەروات بەشیوہ یێک کە کراوہتە خەلیفە، بەلام خۆى خواوەنى بەرەکەت
وہ دەسلالت نە، ئەوہى ھەيە، ھیزی دەرونى ی ئەو وا لەسببەرى ھیزی دەرونى ی
مورشیدەکەیا بە «ئىصطیلاحى» خویان ئەلین والەظیللى مورشیدا، یان وا لەظیللى
قوطب دا، ئىصطیلاحى تر ھەيە بۆ ئەم لەسببەرى بونەدا کە ئەلین وا لە «ضمینى یەنى»
مورشیدا، جا ئەم خەلیفەيە خۆى بەخۆى نازانى کە ئەم دەسلالتە ھى خۆى نە
وہ ھى مورشیدەکەيەتى، زورجار پیرانى تەریقەت خەلیفەکانیان ئالەم حالەدا ئەنیرن
بۆ ئیرشاد، دەرکەوت ئەم دەرجى نېھایەتە لەوانى تر گرنگ ترە، کاتى وائەبى خەلک
سەرى لەو ھەموہ نورو بەرەکەت و تەصەرر و فاتی مەعنەوى و کەشف و کرامات و

جە ذبە ئێو خەلیفە یە سوڕ ئێمینی تەو جە جوهی ئێو خەلیفە یە هەر وە کو هی مور شیده کە ی، هە زاران دەردی دەرون دەرمان ئەکات وە ریبوار پی ئێگە یینی، ئەم دەسلەت پی دانه لە هەمان کاتیشا ئازمون و تاقی کردنە وە یە تابزانن ظەرفی یە تی ئەو کە سە چەندە، جا زۆر جار خەلیفە و مورید لەم تاقی کردنە وە یە دەرناچن وە غورور پرویان تی ئەکات وە وائە زانن ئەمە توانای خویانە، جائە گەر لەم تاقی کردنە وە یە دەرنە چون نە ک هەر ئە برێنە وە شوینە کە ی لە وە و پیشی خویان بە لکو لە وە نە یە شە ماوە یێک سەرگەردان بن، ئەگەر ریش لە و ئازمونه دەرچون دیارە ئە پی بیان گیرنە وە شوینە کە ی خویان، بە لām ئە و دەورە چاوپی کە و تنە زۆر کە لکی ئە ییت بۆ ی، وە ئە گەر خۆ ی زانی چی بکات وە لە سنوری ئە دەب دەرنە چو و ئی حسانی ئە وە وە موە ئیرشاد و خە مە ت بە خە لکە ییشی دەست ئە کە و ی وە پایە ی بەر ز ئە ییت وە لە و ماوە یە دا لە مە قامە بالاکانیش شتی تی ئە گات.

پاشان کە ئە هینرێ تە وە بۆ شوینە کە ی لە وە و پیشی خۆ ی، ئە و سا کە ئە زانی ئە و دەسلەتە هی خۆ ی نە بوە وە هی مور شیده کە ی بوە، ئە و لە کوی ئە و مە قامە بالایە لە کوی!!!! ئە پی رەنجی زۆر بکیشی تابە هەری وای دەس کە و ییت.

ئەم چەن جورانە «درج النهایة فی البدایة» بە سراون بە ویستی مور شیده وە چونکە ئە و ماموستا و شارەزایە و پزیشکی دەرون، خۆ ی ئە زانی هە ر کە سی چەن وە چۆن وە کە ی، ئە و کارە پیویست ئە کات، شایەد هەر پیویستیشی نە کرد.

ئێستە سەربارەت بە لە طائف وە تەزکی یە لە طائف کە باسان کردن بری شت کە زانیان پیویستە باسیان ئە کە ی، ئەم رەوشی بە جیاوازی سە یروسلوکی لە طائف کردنە رەوشی ئیلامی رە بیانی یە، رەوشی پاشی ئە و، واته جی نشینە کانی وە کو «شیخ محمد معصوم» ی کوری ئە وە و ئەم کارە یان لاسەخت بوە، وە تەنھا لە طیفە ی قەلب لە عالە می ئە مر، وە لە طیفە ی نە فس لە عالە می خەلق یان پەر وە ردە کرد وە و پی گە یاند وە وە ئیتر لە طیفە کانی تر بە پەر وە و یی لە وە و تەزکی یە بوون تا گە یاند وە نیانە تە فەنا و بە قا، جا «شاه عبدالله دهلوی» ئە لی، ئێستە ئێمە ییش وائە کە ی، کە واته مور شیدی نە قشبه ند پی خۆ ی ئە زانی هە ر کامی لا چاک بو، یان بۆ موریدی ک بە پیویستی زانی وائە کات، بە تایبەت ئە وە نە ی لە رێگە ی ذیکری رابیطە وە پەر وە ردە ئە کرین، ئە و سا کە کە لە طائف کە و تنە ذیکر، حوزوری هە ق بۆ ی دەست ئە دات بە لām

ئەو حوزورە جوۆری ھەبە وە کە ئەمەردانی ئەم رینگایە بۆھە رکام لەم حوزورانە ناویکیان داناو، ئەو ھەش بۆناسین وە تیگەیانلانی موری دەکانە.

ئەگەر ئەو حوزورە ھەق بەرابەر بو لەگەڵی حوزوری خەلق دا واته لەرادە ییکابو نە حوزورە کە وا مەست کات خەلکە کەت لەیاد بەریت وە نەخەلکە کە بتوانی حوزورە کەت لا بات ئەو پێی ئەلین «ذیکری قەلب».

ئەگەریش حوزوری ھەق غالب بو بەسەری حوزوری خەلق دا وە خەلکە کە ی لەیادی ریبوار بردەو ئەو پێی ئەلین «ذیکری رۆح».

ئەگەر ئەو حوزورەش جوۆری بو خۆت لەیاد چو بەلام خەلکە لەیاد نە چو ئەو پێی ئەلین «ذیکری سیر».

ئەگەر ئەو حوزورە ی خودا وای لی ھات کە نەخۆت لەیاد ماو نەخەلک ئەو «ذیکری خەفی» یە. جا حوزور خۆی چی یەو چۆن ھەست ئەکری؟

ئەفەرمی ئەگەر ریبوار توانی سەیری دەرونی خۆی بکات وە بۆی دەرکەوی کە ئەو تا ئێر لەخواوہ نزیکە، بەو حالەتە ئەلین حوزور، ئەو حوزورە ی کە باسەن کرد، جا بگرە ئەو حوزورە ھەمیشە یی نەبیٹ بەلام ئێر حوزورەو ریبوار خۆی بۆی پرونە. زۆرجار بەبۆنە ی سەرگەرم بونی مروفەوہ بەکارو کاسی دنیایی یەوہ ئەم حوزورە کەم ئەکات، واته عیلم ھەبە بەلام عیلمی عیلم نیە، بەلام ئەگەر ئەو حوزورە وای لی ھات بەجوۆری بو «کَانَكَ تَرَاهُ»، لە خەو و بیداریدا لەکاتی قسەکردن و لە خوشی و ناخوشیدا تەنانت لە توورە یی و عاجزیدا ئەو حوزورەت کەمی نەکرد وە دلی جی نەھیشت، ئێر حوزوری ھەمیشە یی و بی بچران ئەبیٹە «مەلەکە» واته خەدە، وە بەم حالە ئەلین «ئاگاداری بەردەوام» وە ئەمەتە «یادداشت» کە یەکیکی ترە لەبناغەو ماددەکانی تەریقە ی نەقشبەندی کە باسەن کرد، وە حالەتە پیشوہ کە ی بەر لەم حالە کە گوتمان کەم وزیاد وە ھاتوچۆ ئەکات و باش دانەمەزراوہ، بەو ھەش ئەلین «پنداشت» جا ناویکی تری ئەم یادداشتە «عینُ الیقین» ە.

ئەو ئاواتە ی کە ئەم ھەموہ رەنجە ی بۆدراوہ بۆچی؟ چونکە بەچاوی بەصیرەت شادبوہ بە چاوپێ کەوتن وە موشاھەدە، وە ھەر لەم حالەتایە ئەو ریبوارە لەکاتی مەستی ئەم خوشی یەدا وا ئەزانی ئەم دیتە بەچاوی سەرە نەک چاوی بەصیرەت، یان کانی وا ھەبە ئەو نەدە ئەو حوزورە غەلە بە ئەکات ئەو کەسە پری شت ئەلی، بۆی

وه حدهت، يان، حولول، يان ئيتيحادي ليوه ديت، له كاتيكا ئه مه حوزوره وه
ئهوكه سه، ئه وه ي ئه لي شه طهحه، وه له ده مي ده رته چي، وه كاتي كه هاته وه
هوشي خوي ئه گهر بلي و ات گوتوه شيت ئه ي و باورنا كات، وه كو مه ستيك بيته وه
هوش.

ئه و چاوپي كه وتنه ئه توانين ته شبيه بكه ين به خه و بينين، ئايا ئه وه ي مروف
له خه ويا ئه بيني به چ چاوپي كه، ئه ميش جو ره شتيكي ئا وابه. به لي نوري هه ق
هه ست ئه كات به لام به چاوي به صيرهت، وه هه رگيز به چاوي سه ر له م جيهانه دا
خودا نابيريت، وه ئه گهر له وجو ره مه جذوبانه شتيكي خيلاف مان بيست ئه ي
بزاني مه به ستي شتيكه كه خوي هه ستي ئه كات نه ك له واقيعدا واييت.

شيخ عبدالله ده لوي، له پاشان ئه فهرمي، پاش ئه م حاله تي يادداشته كه عين
اليقين ه «مورقه به ي مه عي به ت» ده ست ئه دات هه روه كو خوداي گه و ره له سوره ي
«حه ديد» ئايه تي «4» دا، ئه فهرمي. «وهو معكم اينما كنتم».

جا ئيتر ليره دا ده ستور ئه ده ن بو ذيكرو ته هليله به زمان، وه ئه م جو ره مورقه به يه
له پايه ي «ويلايه تي صوغرا» دا ئه نجام ئه دريت كه به كه م قوناغي ويلايه تي وه لي به كانه،
ئه م ويلايه ته بريتي به له ريگه پرين له سي به ري «اسماء الله»، واته له سي به ري ناوه كافي
خودا دا، وه مه قامه كه ي مه قامي په يدا بوني جه ذه به ي پي ئه لي، ليره دايه كه جه ذه
وه هه ستي به ره كه ت وه دله ته پي و شه وق و هاوار كردن و گريان و ذه وق، هه روه ها
ته وحيدي فيعلي وه دره وشانه وه ي نوري ته جه للاي هه ق وه چاوپي كه وتني
«وه حدهت وه كه ثره ت» وه حاله تي «ئونس، هبان، وه حشه ت، وه حيره ت» ئه مانه بو
ئهوكه سه ده س ئه ده ن. «كما لا يخفى على ارباب هذه الولاية».

له پاشان ئه لي، هه روه ها «استغراق» واته ون بون له ده راي «مه عرفه ت» دا، وه
مه ستي وه به چراني په يوه ندي زانست وه خوش ويستي خه لك، وه له يادبردنه وه ي
«ماسيوا» واته، له يادچوني هه موشتي جگه خوا، وه سه لامه تي دل له خه ته ره و
هه موجو ره دودلي و نيگه رانيك، ئه مانه هه موي له و قوناغه دا، واته له قوناغي
ويلايه ت دا ده ست ئه دات وه ليره دايه كه «فه نا ي قه لب» واته به رده وام بوني ئه م
حاله تي له سه رخو چون و له يادچونه وه ي هه موشتي جگه خوا، په يدا ئه ي.

شاعیریک که ئاوات بو ئەم حالە ئەخوازی ئەلی:

کچی بوۆد خوۆد زخوۆد جدامانده
من وتوۆ رفته و خدا مانده

داخوۆ که ییّت خوۆم خوۆم جی بیلم، من وتوۆ نه مینی ئەوهی ئەمینی تەنها هه رخوا
خوی بیّت. جا ئەوه ته حالهتی «مهعی بهت» یان «موراقه بهی مهعی بهت».

زوتر گوتمان خوا له ئیمه نزیکه له قورئانا ئەفهرمی من له رهگی لای مل نزیکترم به
بهنده کام، به لām له حاله دا بهنده کهیش به هووی پاکیی دهرونیه وه ئەویش ههست
به ونزیکیی به ئەکات، ئەگینا له واقعدا نزیکیی به که ههیه، ئەوهی پاکبو ههستی
پی ئەکا پاکیش نه بو نه ههست بهو نیعمه تهو نه ههست به ههزاران نیعمه تی تریش
ئەکات. له کاتی باسی ئەم فهنای قهلبه دا، شاه عبدالله باسی چوار جوۆر فهنا ئەکات.

۱- فهنای خهلق، واته، ئەوه که سه ههچ جوۆر ترس و ئومیدیکی به کهس و له کهس نه
جگه خودا.

۲- فهنای ئارهزو، ئەویش ئەوه ته ریوار ئەکهوێته حالیک جگه ئاوات و ئارهزوی
نزیکیی له خودا ههچ ئاوات و ئارهزوینیکی نامینی.

۳- فهنای ئیراده، واته، ویست و خواست و ئیرادهی تیا ته چیت ههچ داوا کردن و
ویستیکی نامینی ههروه کو مردووینیکی لی دیت.

۴- فهنای ئەفعال، ویستی ئەنجامی ههچ کرده وەینیکی نامینی، هه رچی ههیه له
خوای ئەوی، یان که ویستی کرده وهی نه ما خوا خوێهتی کرده وه کانی هه
ئەسوژینی. ئەمه په نجه را کیشانه بولای ئەو حه دیه قودسی بهی که ئەفهرمی و مایزال
عبدی یتقرب الی بالنوافل، حتی احبه، فاذا احبته کنت سمعه الذي یسمع به،
وبصره الذي یبصر به، وزیده التي یبطش بها..... واته خودا ئەیتته سه رچاوهی
کرده کانی.

ههروه کو چه ن جاری تر باسم کرده، نه قشبه ندیه کان ئەلین مه قامی ویلایهت پاش

برینی (١٠) مهقامی تهوبه ، ئینابه ، زوهد ، قهناعهت ، وهرع ، صهر ، شوکر ،
تهوهککولتهسلیم ، وهرهزا ، جا دهستی مروّف تهکهوئیت .

بهپئی دابی نه قشبهندی یهکان تهنها به دهست هینانی مهقامی (ویلایهتی صوغری) وه
(فهناي قهلب) کافی نیه بوئه وهی که سیك بیته مورشید ، به لکو پاشی گه یشتن به (فهناي
نهفس) وه به دهست هینانی که مالاتی ویلایهتی «کوبری» جا ته وکه سه ته کری ،
(ئيجازهی ئیرشادی موطلهق) بدریتی ، تهفه رمی ، لهکاتی «فهناي قهلب» دا ، خه تهره
له دل دهرئه کری به لام ته رزته ناوی نهفس ، به لام پاش «فهناي نهفس» ، که شوئینی
وا له ناوچاواندا ، ئیتر شوئن بو خه تهره وه دله راوکی نه ماوهو نامینی .

تهو پلهو پایانهی که ریواریکی ریازی نه قشبهندی تهیان بریت وه ههر له
سهره نای دهست پی کردنه وه دهست پی تهکات تا ته گاته تهوشوئینهی که له وه ولا
مه گهر ههر تهو ریوارهو خوا خوئی سهری لی دهرکهن ، دانراون به (دهواتر) واته
جه غزه کان ، تهم دائرانه «بازنانه» ههم ههموی تهم قوناغانه ی تهزکییهی له طائف
ته گرتیه بهر وه ههم ههرچی دهس که وتو سه رکهوتی له وهو دوایشه ، سهره تاو
پیشهنگی تهم دائرانه پی تهلین «دائره ی ئیمکان» دوا دوایه که یشیان پی تهلین
«لاته عین» . تهمانه نزیکه ی بیست دائره ن که باسیان تهکهین . سه بارهت به برینی تهم
مه قامانه شاعیر تهلی .

هَره نَقابی رَوی جانانرا نَقابی دیگراست
هَر حُجابی را که طع کرَدی حُجابی دیگراست

واته ههر «روپوشیک» که به سهری رومه تی خوشه ویستانه وه لانه دهیت
روپوشیکی تر دهرئه که وی وه ههر حیجاییک که ته بریت حیجاییکی تر دهرئه که وی
جا ، ههم ئیامی ره بیانی له بهرگی یه کهم لاپه ره ی (٢٤٠ - ٢٦٠) دا ، وه ههم ، شا
عبدالله دهلوی له کتبی «ایضاح الطريق» دا ، باسی تهم دائرانه تهکه ن تهم ناوه بی گومان
ناویکی مه عنه وی یه ، له گهل تهوه شا ههر به راستی بری جار له باسه کاندای
دهرئه که وی که له گهل مه عنه وی بونیشیاندا حاله تی دائره یان ههیه ، وامن لیره دا
به پی توانانی پهنجه یان بو رائه کیشم وه باسیان تهکه م ، به لام زور به کورتی .
پیشهنگی تهم دائرانه که ته بی ریوار بی بریت دائره ی ئیمکانه ، تهم دائره ی
ئیمکانه تهواوی عالهمی خهلقو تهمر وه سه رکهوتن به تهزکی یه ی تهو عالهمه دا

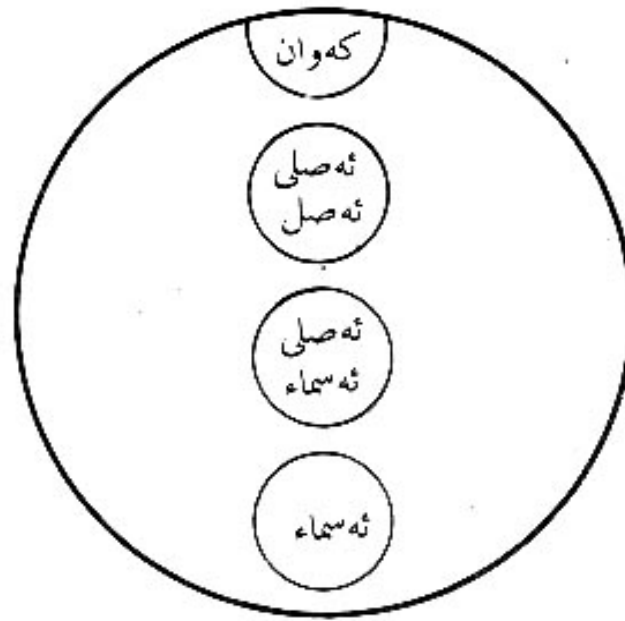
ئەگر ئێبەر ، کە بریتی بە لە تەزکی بەی پێنج لە طائف وە تەزکی بەی نەفس وە ھەر چوار عونصری تەبیعیە تەکە لەشی مرۆف ، واتە بەشی عالەمی خەلقی مرۆف . ئەو ریوارە کە ئەم تەزکی یانە تەواو کرد ، وە لی بویە وە ، لەم دائرە ئیمکانە رزگاری ئەیت وە پی ئەنیتە دوو ھەم دائرە واتە ، دائرە ویلا یەتی صوغری . دائرە ویلا یەتی صوغرا کە سەرەتای ویلا یەتی وە لی بەکانە ، لەم ویلا یەتە دا (سەر) واتە ، رینگا پرین و پیش کەوتن روو وە لوتکە یی مراز لە سیبەری ناو کانی خودادا پیک دیت ، مەقامی جەذبە لە دەست کەوتە کانی ئەم دائرە تە .

دائرە ویلا یەتی کویری .

پاش پرینی دائرە پێشو ئیتر ریوار پی ئەنیتە دائرە ویلا یەتی کویرا ، کە ویلا یی پێغەمبەرەکانە درودی خویان لە سەر وە بە نوینە رایەتی ئەکریتە خەلاقی پیاوچا کانی موسولمان ، ئەو ی بویە خواوەنی ئەم مەقامە وە پی نایە ئەم دائرە وە بی گومان لە مەقامی (فەنای نەفس) تییەریو .

ئە پی بلیم فەنای نەفس یان فەنای قەلب ، جیا بە لە تەزکی بەی قەلب و نەفس ، تەزکی بە ھی سەرەتای کارە وە تەنھا پاک کردنە وە وە ذاکیر بونە بەلام فەنای لە طائف دوایە کارە وە مەقامیکی بالایە .

ئەم دائرە ویلا یەتی کویرا یە خوئی لە خویا سی دائرە و بە کەوانە ، واتە سی دائرە و نیوہ دائرە ییکە ، ریوار خوئی ھەستیان ئەکات و ئە پی مەردانە بەک لەدوای بەک بیان بریت ھەر وە کو چون ریوار ییک لە شاخ و داخ ، یان دەشت و دەریکا رینگار ئەبری ، ھەر وە ئەو کە سەش خوئی بە خوئی ئەزانیت گە یشتو تە کوئی ، وە کو گوتمان ئەم رینگایە لە سایە (ئەسما و صیفاتی) خودادا ئەپرین ، دەست کەوتە کانی ریوار ، لە پرینی ئەم دائرە دا بریتی بە لە فەنای راستە قینە ، حەقیقەتی ئیسلام وە (شرح الصّدر) وە مەقامی دەوامی شوکرو پەزا ، لاچونی پەوشی ناپەسەند «الأخلاق المذمومة» ، ئەمانە ھەمو ی دەست کەوتی ئەو دائرەن .

دائره‌ی ویلایه‌تی کوبرا

چواره‌م : دائره‌ی ویلایه‌تی عولیا.

ئهم دائیره‌یه به‌ئه‌صا له‌ت هی (ملاء‌اعلی) واته هی مه‌لائیکه‌و ئه‌رواحه ، وه پیاوچا‌کان به‌نوینه‌رایه‌تی ئه‌بنه‌خواه‌نی .

ئیامی ره‌ببانی له‌ مه‌کتوبات دا ، به‌وردنی و دورودریژی باسی ئه‌کات ، وه ئه‌فه‌رمی ، ئه‌گه‌ر خوا یارمه‌تی بدات ئه‌کری ڤی‌یوار ئهم ڤی‌گایانه‌ بیری‌ت ئه‌گینا ته‌مه‌نی مروف هه‌رگیز به‌شی هه‌نگاو یکیان ناکات ، سه‌باره‌ت به‌م مه‌قامی ویلایه‌تی عولیا به‌ ئیشاره‌ئه‌کات بو ئه‌و ئایه‌ته‌ی که ئه‌فه‌رمی «تَعْرِجُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ» المعارج «٤٥» .

ئه‌لی ئه‌وه‌ په‌نجه‌ ڤا‌کیشانه بو ئهم مه‌قامه ، که ڤرانه‌وه‌ی هه‌رنیه مه‌گه‌ر خوداخوی مروف بیات .

له بهرهمه کانی ئەم مه قامه ، رووناکی و پاکی ییکه که بۆریوار دهست ئەدات ،
لێره دا مورید یادی ئەوکاته ئەکاتهوه که له سه ره تایی کارا ^{له} «سلطان الأذکار» دا بۆی
دهست دابوو، به ئام ئەم رووناکی و پاکی به له کۆی ئەو له کۆی ، ئیره ئەگەر خودا
بیدات مه قامیکی زۆربالایه .

ههروه ها چونکه ویلایه ته که ی له ئەصلا هی «مه له فی ئەعلا» به په یوه ند له گه لی
ئه روح وه مه لائکه دا بۆ ئه وریوار دهست ئەدات ، وه ئەو نه یی یانه ی که
دهست که وتی له طیفه ی «سیر» وه له طیفه ی «ئه خفا» به ، لێره دا هه ستیان پی
ئه کړیت ، (هه نیا لارباب النعم نعيمهم) . پاش ئەم حاله تانه ، سه یر له «دا ئره ی که مالاتی
نوبووه ت» دا دهست پی ئەکات .

له دا ئره ی که مالاتی نوبووه ت دا «ته جه لای ذاتی» به فی په رده ی ئەسماء وه صفیات
دهستی رییوار ئەکه وی .

ئه فه رمی لێره دا ته نها به کخاڵ پیش که وتن باشته ره له هه رچی مه قامی ویلایه ته ، لێره دا
حوزور دهست ئەدات وه هه یج جو ره دله ته په و نیگه رانییک بۆریوار نامینی ، وه «برد یقین»
ئه کړیته خه لاتی رییوار ، وه ئیر دهستی حال و مه قام ناگاته ئەم شوینه .
لێره دا هه رچی زانیاری رییوار هه موی دینه سه ری زانیاری شه ریعت وه زۆر
به پاکی و به روناکی شه ریعت بۆ ئەو خاوه ن که ماله خواپیداوه ، ده ره که وی .
ئه فی ئەوه ش بزانی ئەم مه قامه له بناغه دا هی پیغه مه رانه وه ئەولیا به «ورائت» وه
په یره ی له وانه وه ده سیان ئەکه وی .

ئه فه رمون (ته وحیدی وجودی و شهودی) که به کیکه له و زانیاری یانه ی دهستی
ئه ولیا ئەکه وی ، لێره دا په کیه تی ، مه به ستی ئەوه ته لێره دا مه عریفه ت وه زانیاری ئەو
خاوه ن که ماله ئەوه نده بالایه ته نانه ت زانیاری ئەولیا ییش نانوینی .

شاه عبد اللهی ده لوی له کتبی فیضاح الطریق دا له م باره وه سی چوار لاپه ره ی
نوسیه ، ئەگەر من بمه وی هه رچی له م بارانه وه نوسراوه هه موی بنوسم ئەم باسی
نه قشبه ندی به خوی پیوستی به کتبییکه ، له گه ل ئەوه شا هه یج مه به ستیکی سه ره تایی و
پی ویستم جی نه هه شتوه ته نها ورده کاری و له سه رچونه کاخم نه نوسیه .
ئه و دا ئرا نه ی له مه ولا دین هه موی سه یره له که مالات دا ، که که مال به شوینی
که مال دا دهستی ئەو گه وره پیاوانه ئەکه وی ، وه کو ،

دائیره‌ی که مالاتی ریسالەت .
 دائیره‌ی که مالاتی ئولول عەزم .
 دائیره‌ی حەقیقەتی کە عەبە .
 دائیره‌ی حەقیقەتی قورئان .
 دائیره‌ی حەقیقەتی صەلات .
 دائیره‌ی مەعبودیەتی صیرفە .

ئێتر لێرەولا (سەیری قەدەمی ی) ، واتە پیادەپەرەوێ مەعنەوی ، راتەووستی ، وە پەکیەتی ، وە
 ئێتر (سەیر) ، واتە رۆیشتن ، ئەبێتە رۆیشتنی (نەزەرێ) ، واتە ، تەنھا بەچاوی
 بەصیرەت ئەو مەقامانە ئەبینێتو سەریان لی دەرنەکات ، لێرەدا کە بەچاوی بەصیرەت
 ئەو گەورە پیاوانە ، دائرە «خیللەت» ئەبینن کە مەقامی حەزەرەتی ئیبراھیم «خلیل الله»
 یە ، درودی خۆی لەسەر ، لەم مەقامەدا کەھی حەزەرەتی ئیبراھیمە ،
 پیغەمبەرەکانی تر تابیعن ، «اتَّبَعَ رَمْلَةَ اِبْرَاهِيمَ حَنِفًا» «نەحل ۱۲۳» .

هەر وەکو لە نوێژا ئەلێن ، (اللهم صلی علی محمد وعلی ال محمد کما صلیت علی ابراهیم
 وعلی آل ابراهیم) ئەم (کما صلیت) واتە ، وەکو یە کە بونە ، (تەبەعی یەتە) ، بەمەرکەزی
 ئەم دائرە ئەوتری حەقیقەتی ئیبراھیمی ی . پاشان دائیرە «المحبة الصرفة الذاتية» پیشانی
 ئەو گەورە پیاوێ رێبوارە ئەدری ، کە مەرکەزی ئەم دائیرە حەقیقەتی موسەوی یە
 لەم دائیرەدا کەھی حەقیقەتی حەزەرەتی موسایە زۆرێک لە پیغەمبەران ئەم نزیکێ و
 هاوێل بونەیان بەپەرەوێ لە حەزەرەتی موساوە خەلات ئەکری .

پاشان دائرە «الْحُبِّيَّةُ وَ الْمَحْبُوبِيَّةُ الْمُتَرَجِّجَتَيْنِ» بەورێبوارە پیشان ئەدری ، کەھی
 حەقیقەتی موحەممەدی یە ، وە دائیرەییکی زۆر گەورەو خاوەن شکۆ یە .

پاشان دائیرە «المحبوية الصرفة الذاتية» دیتەپێشەو کەھی حەقیقەتی
 ئەحمەدی یە . پاش ئەو دائیرە «حوبی صیرفە» واتە ، خۆشەویستی ی رووت .
 پاش هەموو ئەم دائیرانە دائیرە «لاتەعینیە» یە کە هەرگیز سەیری قەدەمی ی ،
 نایگاتی سەیری نەزەرێ ی نەبێت .

واتە هیچ کەس بەرۆیشتنی مەعنەوێ ناگاتە ئەو دائیرە یە ، بەلام ئەوێ خوا
 بی ی دانی بە سەیری نەزەرێ ی ئەیگاتی وەپیشانی ئەدریت ، هەرکامێ لەم

دائیرانه دەس کەوت و بەرھەمی ڕۆحی و مەعنەوی وەناوونیشان و دەسەڵاتی خۆی
 ھەبە وە ھەمویشی نوسراوە ، ھەر وەکو گۆتم ئیتر ھەمووی لەنوسین نەتەھات ، ئەو ھە
 بیەوی ، و ناوی سەرچاوە کاتم بردو و لەپاشانیش ئەینوسم ، ئەتوانی خۆی دوا
 کەوت ، پری لەو ناوانەشم ھەر وەکو خۆی نوسی یەو و چونکە بەگۆڕینیان بۆسەری
 کوردی سەر لە خۆینەوار ئەشیوی .

ھەر وەکو ئەزانن لێرەدا پری جار گۆتمان (بە تەبەعی بەت) فلان مەقامیان
 ئەدریتی ، بۆ ئەم ئیصطیلاحە وە بۆ وینەو شەبەبی ئەو ، لەبازاری تەصەووفدا
 ووشە «ضمینی بەت» کە لە «ضمن» ھە ھاتو ، یان «ظلیلیت» کە لە ظل واتە
 سیبەر ھاتو ، زۆر بەکار ئەبری ئەویش ئەو تەخاوەن بەرکەتی ئەتوانی
 خوشەوێستکی لایق خۆی بە «تەبەعی بەت» ببات لەتەکی خۆیا بۆ مەقامیک ، دیارە
 ئەو تایبە ، نەبۆتە خاوەنی ئەو مەقامە ، بەلام چونکە خاوەنی مەقامە بەرکەتی ،
 و ئەویش شارەزابو وە چونکە لەو مەلەندەدا ناسراوە کە خوشەوێستی خاوەن
 مەقامە کەبە ، ڕیزی لی ئەگرن .

ھەر وەکو لە کاروباری دینایی دا کەسیک خوشەوێستکی خۆی شارەزاکات لە
 شوینی کارو شوینی ژبانی خۆی وە بەوخەلکە ی بناسینی .
 ئەم مامە ئەبە لەجیھانی تەصەووفدا سەرەتا کە ی لە خوشەوێستی و نزیککی
 ھەزەرەتی ئەبوبەکر لە ھەزەرەتی موحەممەد وە سەرچاوەی گرتو ، پێغەمبەر
 درودی خوا ی لە سەر لە ھەدیثکا ئەفەرمی ، «ماَصَبُ اللَّهِ شَيْئًا فِي صَدْرِي إِلَّا وَصِيَّتُهُ فِي
 صَدْرِي أَيْ بَكْرٌ» ، لەبەرئەو و تراوە ئەبوبەکر خاوەنی ضیمنی بەت ، واتە و
 لەضیمنی بەتی پێغەمبەردا .

شاھ عبد اللہی دھلوی لە پایانی ئەم باسەدا ئەفەرمی .

بزانن ئەم سی پایە ی ویلا ی تە ی کە باسان کردن واتە «صوغرا کوبرا عولیا» ،
 وەسی کەمالاتەکان واتە ، کەمالاتی «نوبووت ، ڕیسالەت ، ئولول عەزم» وە ھەوت
 ھەقائەکان «حەقیقەتی کەعبە ، قورئان ، صەلات ، ئیبراھیمی ، موسەوی ، موحەممەدی
 ئەحمەدی» ، وە پاش ئەوانیش دائرەکانی «خوشەوێستی صیرف وە لاتەعین» . بۆ
 ھەموکەسی لەپەرەوان و ڕیوارانی ئەم تەریقەتە دەست نادەن ، پریکیان ئەگەنە
 ویلا ی قەلبی بەلکو ھەر لەدائرە ی ئیمکانیش تی ناپەرن ، پریکیان ئەگەنە

ویلایەتی کوبرا وەکەمیکیان ئەگەنە ویلایەتی عولیا ، وە زۆرکەمیان ئەگەنە هەرسی
کەمالەتەکان وە بە «نودرەت» وە دەگمەن هی وایان هەیه بگاتە (حەقائەتی سەبەحە) یان
لەووەولاتر .

٤	٣	٢	١
ویلایەتی عولیا	ویلایەتی کوبری	ویلایەتی صوغری	ئیمکان
٨	٧	٦	٥
حەقیقەتی کەعبە	کەمالاتی تۆلۆل عەزەم	کەمالاتی ریسالەت	کەمالاتی نوپووەت
١٢	١١	١٠	٩
خێڵەت	مەعبودی بەنی صیرفە	حەقیقەتی صدقات	حەقیقەتی قورئان
١٦	١٥	١٤	١٣
حویب صیرف	الخبویة الصرفة الذاتية	الخبة والخبویة الممتزجتین	الخبة الصرفة الذاتية
			١٧
			لاعیینە

دائیرەکان لەریازی نەقشەبەندی دا

«باسی یانزه ووشه،

یان یانزه رهوشی»

«تهریقه‌ی نه‌قشبه‌ندی»

زوتر گوتم تەریقەى نەقشەندى يانزە ماددەى بۆ رېيوارى تەریقەت دلناوہ کہەبى پەپرەوى کردن لەم يانزە ماددەى پېيوار ، واتە ، «ساليك» ھەرگيز ناتوانى بگاتە سراز .

يېگومان ئەم رەوشانە لە ئازمون و سەرگوزەشتى پىرانى تەریقەتەوہ بەدەست ھاتوہ ، نو ماددە لەم ماددانە ھى «خواجە عبد الخالقى غەجدەوانى» «٥٧٥» ك لە دىيادەرجوہ ، وە سى ماددەيشيان «محمد بہاء الدينى نەقشەند» «٧١٧ - ٧٩١» ك ، دای ناوہ ، ئەم کردەوہو رەوشانە وەنەبى لەسەرەتادا ھەر نەبويىت بەلام ناوان و راست کردنەوہو ديارى کرديان بۆ رېيواران زۆر پويست بوہ ، لەبەرئەوہ خراونەتە قالىيکى زانيارىيەوہ کہ سەر لەرېيوار نەشيوى وە بزاني چى بکات ، بگرە ھى وایشى ھەيىت خويان دايان ناي .

وتمان پايەى تەریقەى نەقشەندى بەسەرى ذىکرى دەروونىيەوہ دامەزراوہ ، ذىکرىش ھەر وہ کو کہ ئەزانن ناوى خوا بردنەو يادى خوا کردن تارادەبى کہ ھەموى دەرون وە ھەموى لەش دەست ئەکاتە ذىکر ، وە بەرھەمى ئەم ذىکر ، ھەم پاك کردنەوہى دەروونە لە پېناسە ناپەسەندەکان وە ھەم دەوامى حوزورە ، ئەگينا لەراستەکەيا مەبەست مەذکورە ، کہ خودايە، ئەک ذىکر ، کہ ناوى خودايە ، مەبەست نزيك بونەوہى لە ھەق ، وە ئەم ذىکر وە سىلەى بۆ نزيك بونەوہ ، ئەوکاتەى نورى خودا لەدەرونا درەوشايەوہ وە حوزور دەستى دا ئيتر ذىکر نامېنى چونکە مەذکور حاضره ، با ھەم ديسانيش دووبارەى کہ مەوہ ئەم نزيكى يە نزيكى ذات لە ذات ، واتە لەشى مروف لە ذاتى خودا نيە، بەلکو نزيكى ي دەرونى مروفە لەحەقىقەتى خودا لە نورى خودا ، وە ئەم نزيكى يە بە چاوى دەرون ھەست ئەکرى ئەک بە چاوى سەر، بە «بەصيرت» ئەک بە «بەصەر» .

بۆ نمونه ، وهكو خهوبينين ، ئايا ديتنى خهو به كام جيسم وه كام چاوه ؟ بهم
جۆره ئهتوانين شتهكه لهميشكى خۆمان نزىك كهينهوه .
بابروينهوه سهري باسى يانزه ووشهكه ، ئهم ووشانه كاتى خۆى به زمانى فارسى
گوتراون كه سائىكى وهكو شيخ محمد أمين الكردى ، يان ههروسهريكى تر كه
باسيان كردوه ناچار فارسى به كه يان نوسيوه پاشان گۆريويانهته سهري عهري .
ووشهكان ئهمانهن .

- ١- هوش دهر دهم .
- ٢- نهظهر بهر قه دهم .
- ٣- سهقهه دهر وهتهن .
- ٤- خهلوته دهر ئهنجومهن .
- ٥- يادکرد .
- ٦- بازگهشت .
- ٧- نيگاهداشت .
- ٨- يادداشت .
- ٩- وقوفى زهمانى .
- ١٠- وقوفى عهدهدى .
- ١١- وقوفى قهلبى .

ههروهكو وتمان ، تا ووشهى ههشتهم ، هى خواجه عبد الخالقى غهجدهوانى ،
وهسى ووشهى دوانى شاهى نهقشبهند خستويهته سهري .

١- هوش دهر دهم :

هۆش ، ههر ئهو هۆش و بیری کوردی بهته ، يان عهقل وه ژیری ، دهم واته
ههناسه ، كه وابو ئه يته هۆش له كاتى ههناسهدا ، مه بهست ئه وه ته وه پریواره له كاتى
ذیکرا له ههمو ههناسه هه لكیشان و ههناسه دانیکدا هۆشی لای خۆی وه لای خۆای
خۆی بیت ، وه خه یالی به ملاو به ولادا نه رواه .

شاهی نه قشبه‌ند ئەلی، کاری رێبۆری ئەم رێگایه به‌ستراوه به هه‌ناسه‌وه ،
واته ئەلی رێبۆر بۆی ده‌رکه‌وی ئایا ته‌وه‌ناسه به ئاگاداری و به‌حوزوورتی په‌راندوه
یان به‌غه‌فلەت وه «نائاگایی» ، هه‌روه‌ها بو‌ئوه‌ته مرو‌ف سه‌رگه‌رمی ئەو کات و
سات و چرکه‌یه‌ی که واتیایا ، واته هۆشی بۆلای رابوردوو یان ئاینده نه‌روات ، که
نائاگایی به‌سه‌را ییت .

شیخ عوبه‌یدالله ئەحرار ٨٠٦ - ٨٩٥ لک ، که یه‌کێکه له گه‌وره‌پیاوانی ته‌ریقه‌ی
نه‌قشبه‌ندی له‌م‌باره‌وه ئەلی ، گه‌رنگ‌ترین کاری ئەم‌رێگای نه‌قشبه‌ندی یانه
ئاگاداری کردن له هه‌ناسه‌یه ، که به نائاگایی نه‌روات وه ئەو‌که‌سه‌ی هۆشی به‌لای
هه‌ناسه‌وه نه‌ییت ، واته سپارده‌ی «هۆش‌ده‌رده‌م» ئەنجام نه‌دات ، ئەلین فلان‌که‌س
هه‌ناسه‌که‌ی وون کرد .

سه‌عه‌دیه‌ی کاشغه‌ری که هاوه‌ل و هاوچه‌رخێ شیخ عوبه‌یدالله یه ، ئەلی
هۆش‌ده‌رده‌م ته‌وه‌ته له هه‌ناسه‌یی‌که‌وه بو هه‌ناسه‌یی‌کی تر غه‌فلەتی تیا نه‌ییت وه به
حوزووره‌وه ئەنجام بدریت ، وه نایی ئەو هه‌ناسه خالی ییت له‌حه‌ق .
به‌کورتی لای هه‌مو گه‌وره‌پیاوانی ته‌ریقه‌ی نه‌قشبه‌ندی هۆش‌ده‌رده‌م ، واته
هۆش به‌لای هه‌ناسه‌دانه‌وه بون ، پایه‌یی‌کی گه‌وره‌یه له پایه‌کانی ته‌ریقه‌ت ، وه
ئه‌گه‌ر رێبۆر هه‌ناسه‌یی‌کی به‌خۆرایی پروات وه‌کو ته‌وه‌ته گونا هه‌یکێ کردییت وایه ،
وه هه‌ر وایشه چونکه خۆی هه‌ستی پی‌ئەکات که ئەو هه‌ناسه به‌خۆرایی دانه‌زیانی
لی‌داوه .

٢ - نه‌ظه‌ر به‌رقه‌ده‌م :

بڕێک لایان وایه مه‌به‌ست له‌م‌ووشه‌یه ته‌وه‌ته صوفی ئەلی له‌کاتی رێوه‌پوشتنا
چاوی له‌به‌ری پی‌خۆی ییت ، واته سه‌ری‌خۆی دا‌ب‌ج‌ات و پروات ، بو‌ئوه‌وه‌ی
هۆشی پ‌ر‌و‌ب‌لاو نه‌ییت‌وه به‌م‌لاو به‌ولادا ، وه هه‌سته‌کانی جه‌م‌بن ، وه هۆشی لای
خوای بی ، نه‌کا زه‌رق و به‌رق دنیایش فریوی بدات ، دیاره ئەمه‌ کارێکی شیاوو
په‌سه‌نده ، به‌لام ئیامی ره‌بیانی ئەلی نه‌ظه‌ربه‌رقه‌ده‌م هی حالی سه‌فه‌ر ده‌روه‌ته‌نه
که‌هه‌ردوکی دوو مه‌به‌ستی مه‌عنه‌وین ، ئەلی مه‌به‌ست له‌م‌ووشه‌یه ته‌وه‌ته رێبۆر

بەرلەووی لە مەقامیکەووە پروات بۆ مەقامیک ، بەرلەووی بە «قەدەم» ، دیارە قەدەمی مەعەووی ھەنگاو بێتە مەقامەکی بە نەظەری مەعەووی سەیری ئەو مەقامە خۆی ئەکات ، لەکاتی باسی دائرەکاندا کە بریتین لە مەقامانە گۆتمان سەیری قەدەمی تاپایانی مەقاماتی حەقیقەتەکان ئەپروات کە ئاخەرەکیان حەقیقەتی صەلات بو ، گۆتمان لەو «سەیر» واتە ، ڕۆیشتن ھەموو ئەبێتە نەظەری ، واتە بێن ، جا ئیلامی ڕەببانی ئەفەرمی لە سەیری قەدەمی دا بۆ برینی مەقامەکان سەیری نەظەری ئەبێتە پێشەنگ وە ئەوکەسە بەرلەووی بە قەدەم ھەنگاو بێتە مەقامە تازەکە یەو ئەبێ سەرخێکی ئەو مەقامە بدات وە بەچاوی کەوتن ئی شارەزا بێت ئەوساکە ھەنگاو ھەل بێت وە پرواتە مەقامەکە جاتە ئی بەم سەرخ دان و وردبونەو لەو مەقامە تازە یە کەوا لەبەری پێ ڕیواردا بەو ئەلێن نەظەر بەرقەدەم جابۆ یە ھی حالی سەفەر دەروەتەنە چونکە ئەو ڕۆیشتن وە پێشکەوتنە لە مەقامیکەووە بۆ مەقامیک تر ئەو خۆی سەفەر دەر وەتەنە وە بەسەرخ دانی بەرپی خۆ لەکاتی ئەم سەفەرە دا ئەلێن نەظەر بەرقەدەم کە ئاگادار کردنی ڕیوارە لە پلەو پایەو لە مەنزلی ئایندە خۆی ، تائەوشوینە کە ڕۆیشتن بەقەدەم ھەبە لەو و پاش ئێتر ھەر چاوی کەوتنەو ڕیوار تەنھا بەچاوی مەقامە ھەرە بالاکان ئەبێ .

«فخرالدین کاشی» لە «رەشەحات» دا ، ئەلێ ، نەظەر بەرقەدەم پەنجە راکیشانە بۆ رادە پێشکەوتنی ڕیوار لە ڕیازی تەریقەت دا وە بۆ برینی مەقاماتی ھەستی وە برینی کۆسپی خۆیەرەستی یە .

کاشی کتیبکی ھەبە بەناوی «لوصولی نەقشەندبی یە» دەستخەتە وە نوسخەیکە بەم ناوونیشانە ، (Suppl. PERS. 698) وا لەکتیبخانە ی نەتەووی فەرەنسە دا .

ھەر وەھا بری لەشارەزایی ئەم ڕیازە ئەلێن یەکی لەواتاکانی نەظەر بەرقەدەم ئەو تە ڕیوار ئاگاداری کەوا لەژێری قەدەمی کام پێخەمبەری ئولول عەزم دا وە خواوەنی چ مەشرەبیکە ، زوتر گۆتمان ھەر ڕیواری مەشرەبیکە ئەبێت کە بریتی یە لە مەشرەبی ئەو پێخەمبەری ئەو وا لەژێری قەدەمی .

ئەمە ئەگەر ھەبێت ھەر بۆ یەك جارە ، بەلام چونکە ئەم ووشانە بۆئەو دانراون ڕیوار لەکاتی سلوک دا پەپرەوی لی بکات وە دەستوریکە بۆ ئەو ڕیوار ئەنجامی

دل زیندووو به عیشق و بژی تو له مهرگ ئەمین

بەم دەردە بمرە تا ببیە حی لایموت

گەر سەنگی کۆھسارە بوە لە علی تابدار

هەرکەس بە جەبری صەبرو حەیا خۆینی بو بە قوت

ئەلی تو ئەگەر رووبکەیتە خوا لە هەموو دیوو گیان لە بەری ، خوا ئەت پاریزی ،
تەنانەت ، تالی جال جالۆکەت بو ئەکاتە زەنجیرو قەلغان ، هەروەکو بو پیغەمبەر
درودی خودای لە سەر بویە قەلغان ئەلی ئەگەر دلت بە عیشق خودایی زیندو بویەو
ئێتر لە مهرگ ناترسی چونکە مهرگی وجودی نیە ، تەصەووف سەلماندو یەتی ئەوێ
گەبشتە پایە بەقای پاش فەنا ئێتر هەتا هەتایە زیندو یە زیندو بونیک وەکو هی
شەھیدان ، جا ئەلی ئەوێ بە دەردی عیشق مرد دەبیتە (حی لایموت) ، زووتریش
گوتمان ، هی واهەییە لەو حالەتی فەنادا ئەوێ نە نوqm ئەبیت وە ئەوێ نە و لەخوشتی
رۆحی دا ، کە یان شانی مهرگ ئەلی ، یان خەلک تاوانی کوفری لی ئەدەن و ئەیکوژن جا
نامینی ئەبیتە هوی مهرگی ، یان خەلک تاوانی کوفری لی ئەدەن و ئەیکوژن جا
هەرکام لە مانە بو و ئەبیتە ، شەھیدی عیشق ، وە شەھیدیش مردنی بۆنیە جا بە وانە
کە رزگار ئەبن وە ئەروێ جیھانی بەقاو جاویدان ئەبن ، ئەلی ئەگەر بەردی ئەو شاخ و
داخەیش بێت ئەبیتە لەعل (یا قوت) واتە ئەگەر عەوام و نەخوینەوار بوبیت ، یان
بێکەس و بێ دەس بوبیت وای لی دیت لە هەموو زانانی زانائو لە هەموو خواوەن
هیممەتی بەهێزتر و بەپێزتر و بە پرشت تر ئەبیت .

هەروەکو مەولەوی باسی بەردە کەکی کرد کە پاش لە کورەدا سوتان بویە
گەوھەر ، ئەمیش هەر ئەو ئەلیت .

جا ئەلی بۆ گەشتن بەو عیشقە پیروزی ئەلی صەبر و ئەدەب و حەیا بکەیتە پیشە وە
خۆینی خۆت بخۆیتەو .

زوتر گوتمان صەبر و ئەدەب دوو رەوشی بناغەنی رێبازی تەصەووفن ، وە
موجاھەدەش هەروا کە لێرەدا بە خۆینی خۆ خوار دێنەو ناوی بردو .

لە لاپەرەیی « ٨٨ » ئەلی «خودایی داو هەرکەس بەرنەظەر کەوت» . زووتریش باسمان کرد
نەظەری پیری تەریقەت بۆی هەییە هەر بە نەظەر کەخۆی جۆرە دەست کاری بیکێ
دەرونی موریدە ئەو موریدە پی ئەگەیینی ، وە زۆرکەس خودا بۆی کردون بەر
نەظەری مورشید کەوتون وە بونەتە پیاو ، مەحوی لێرەدا ئەم نەظەری مەبەستە .

موسلمانان که بگه پڕین وه چاو قوچاو نه بن وه له م جیهانه ورد بنه وه تاباشتر خوا بناسن ، که وابو ئه وه دهستوره ی ته صه ووفیش وه دل گهرم کردنی ریوارانی ئه م ریباره بو گهشت و گهران لیڤه شه وه سه رچاوه ئه گریت .

دوو هه می بو گه رانه به شوینی ماموستاو مورشیدی باشا ، به م بو نه وه گه و ره پیاوانی ته صه ووف خواز یارانی ئه م ریباره ئاموزگاری ئه که ن که برۆن بگه پڕین به شوینی مورشیدی باشدا ، به ئام ئه لێن ئه گه ر هاتو مورشیدی باشت دهست کهوت ئیتر ئه بی هه رچی ئه و ئه لی وابه کهیت وه بوخۆت دامرکییت ، وه سه فه ری مه ولانا خالیدی نه قشبه ندی لیڤه وه بو شام و بو حیحجاز و سه ره له نوی له حیحجاز وه گه رانه وه بو کوردوستان و لیڤه وه به سه ری ئیران و ئه فغان و کابول و غه زنه بن و قه نده هاردا تاگه یشتنه خزمه تی شاه عبدالله ی دهلوی وه به هره مه ندبون وه به مرار گه یشتن له خزمه تی ئه و خوا وه که ماله دا گه شتی که له گه شته گرنگه کانی صوفی به کان به شوینی مورشیدی باشدا . هه روه ها گه رانی غه زالی له طوسه وه بو به غدا وه له به غدا وه بو شام و بو حیحجاز وه سه ر گه ردانی به شوینی مورشیدا ئه ویش نمونه ییکی ئه م گه شتانه یه .

سی هه م واتا مه عنه وی به که یه تی ، به تایبهت له روانگه ی نه قشبه ندی به کانه وه . نه قشبه ندی به کان ئه لێن واتا مه عنه وی به که ی ئه م ووشه یه بریتی به له تیکۆشانی ریوار بو سه فه رکردن وه مه نزل گۆڕین له پێناسی به شه رلی به وه بو پێناسی مه له کوکی ، وه له پێناسی ناپه سه نده وه بو پێناسی په سه ند ، هه روه ها سه فه رکردنه له جیهانی خه لقه وه بۆلای حه ق ، واته دور کهوته وه له هه ل فریو ئه کانی جیهان وه تریک کهوته وه له خوا وه ی هه ردو جیهان .

هه روه ها سه فه رکردنه له حال و مه قامیکه وه بو حال و مه قامیکی باشترو بالتر .

ئیامی په بیانی ئه فه رمی ئه م سه فه ر ده ر وه ته نه له سلوکی ته ر یقه ت دا بریتی به له «سهیری ئه نفوس» وه سه رچاوه سه ره تای «اندراج النهایة فی البدایة» به ، ئه فه رمی ئه م ریگا برینه ، له ته ر یقه ته کانی تریشا هه یه به ئام له واند له دوا پله ی سلوک دا ته نجام ئه دریت ، وه له پاش سهیری «ثافاق» ، به ئام نه قشبه ندی به کان هه ر له سه ره تای کارا دهس ئه که نه ئه م سهیره واته ئه م «سه فه ره» ، که سهیری ثافاقیش خو به خو له ته کی ئه م سهیره دا پرووئه دات وه ته نجام ئه دریت .

ئەوێ شیاوی گۆتە سەیری ئافاقی رینگاییکی دوورو درێژە لەبەری ئەو ،
نەقشەبەندی بەکان خۆیانی پێوە ماندو ناکەن بەلکو هەر لەتەکی سەیری ئەنفوسی دا
بەحالتی «طوفەیل» ئەنجام ئەگرێ ، هەر ئەمەتە پیرانی نەقشەبەندی ئەنفەرمون ،
سەرەتای کاری ئیمە دوایەلە رینگاکانی تره . «بدايت ماينهايت ديگران است» ، ئەمەش
پەنجە کێشەنە بۆ ئەوێ نەقشەبەندی بەکان لەپێشا سەیری ئەنفوس تەواو ئەکەن کە
تەریقەکانی تر پاش سەیری ئافاقی جا ئەتوانن ئەم رینگایە بپرن ، دووھەم ئەوێ تە
رپیازەکانی تر لەپێشا تەزکی یە عالەمی خەلق بەذیکری «جەھر» واتە ئاشکرا
دەست پێ ئەکەن ، پاش رەنج و رپیازەتییکی زۆر جائەگەنە عالەمی ئەمر ، کە
تەزکیە ی قەلب وە لەطائفەکانی تره .

سێھەم ، ئەم حالتی «اندراج النهایة في البداية» تەبە کە هەر زۆر زوو تەصفیەو
تەزکی یە بۆمۆرید دەست ئەدا ، وە کەشف و موشاھەدە ی دەس ئەکەوی .

پێش تریش و تم بەگۆران لەحالتیکە وە بو حالی وە لەمەقامیکەو بۆ مەقامیکیش
هەر ئەلێن سەفەر ئەندەر وەتەن ، جا ئەو گۆرانانە تەزکی یە لەطائف وە بپینی
دائەرەکان وەھەموی ئەوکارانەش ئەگرێتەو .

٤ – خەلوەت دەر ئەنجومەن :

بەعەرەبی ئەبێتە (الخلوة في الجلوة) . واتە بەلەش لەناوی خەلکاو بەدل
بەلای خوداوە بون . ئەم کەنارەگیری یە کە پێی ئەلێن (خەلوەت) دوو جۆرە یەکیکی
خەلوەتی رەوالتی یە ، بریتی یە لەوێ ریبواری تەریقەت ئەروات ، لە گۆشەییکیەو
لەشوێنیکێ کەنارا دەست ئەکاتە خوا پەرستی و ذیکر و فیکر ، بێگومان ئەم
کەنارەگیری یە بۆ کاری سلوک کەلکی زۆرە چونکە (خەواسی) ئەو کەسە پەرژو بلاو
ناییت وە تەریکی ئەکاتە سەری دەرون وە سەرگەرمی کاری دەرونی خۆی ئەبێت
ئاشکرایە هەرچی زیاتر پێناسەکانی دەرەو لەکار بوەستن پێناسەکانی دەرون باشتەر
ئەکەونە کار ، وە بەوجۆرە مەرووف زووتر وە باشتەر لەجیانی مەلەکوئی نزیك
ئەبێتەو .

جۆری دووھەمی خەلوەت ، خەلوەتی دەرونە ئەمەش بەوجۆرەتە ، هەرچەن
ریبوار خۆی لەناوی خەلکاییت وە بەرەوالت سەرگەرمی کار و کاسبی و هاتوچونە

به لām له دهرونهوه لهخودا غافل نیه ، هم دهرونی ذیکر نهکات هم خوای له یاد ناچیت .
 «رجالٌ لا تلهيهم تجارةٌ ولا بيعٌ عن ذكرِ الله» (۳۷) (نور) جا ، مه بهست لهووشه ی خهلوته دهر تهنجومه ن ، یان الخلوۃ فی الجلوۃ ته دووه میانه ته .
 شیخ محمد امین الكردی لهکتیی «تنویر القلوب» دا بهعه ره بی تهلی «فعناه أن يكون قلب السالك حاضرا مع الحق في الاحوال كلها غائبا عن الخلق مع كونه بين الناس» .

همه می ریه رانی ته ریه ته وایان لا باشه ، پاش ته وهی ریوار توژی باوه ری دامه رزا وه له کاروباری سلوک دا پیش کهوت ، تیر له خه لک دوور نه که ویته وه به لکو سه رگه رمی کاروکاسی خه لاتی خو ی بیته وه خوایش غافل نهکات .
 شیخ نه بوسه عیدی خه راز (۲۷۹) ک ، له دنیا ده رجوه . تهلی ، (ليسَ الكاملُ من صَدَرَ عَنْهُ أَنْوَاعُ الْكِرَامَاتِ ، وَإِنَّمَا الْكَامِلُ الَّذِي يَقَعْدُ بَيْنَ الْخَلْقِ بَيْعٍ وَبِشْرَى مَعَهُمْ وَيَتَرَوَّجُ وَيَخْتَلَطُ بِالنَّاسِ وَلَا يَغْفُلُ عَنِ اللَّهِ لَحْظَةً وَاحِدَةً) .
 هه رته مه ته تهلین (الصوفي کائن بائن) آی بالظاهر والجسم کائن مع الخلق وبالباطن والقلب بائن عنهم .

ئیامی ره بیانی ته فه رمی خه لوته دهر تهنجومه ن لقیکه له سه فه ر دهر وه ته ن جیا بو ته وه ، چونکه ته گه سه فه ر دهر وه ته ن دهستی دا خه لوته دهر تهنجومه نیش دی به شوینیا وه ریوار له کاتی پرزو بلاوینی ناوی خه لکا له وه ته نی خه لوته دانه که ویته گهشت و گوزار .

تهلی ته فره قهی ئافاق له ناوی حوجره ی ته نفوس دا ریگا ناده ن ، ته فه رمی ته م کاره له سه ره تادا سه خته به لām له پاشان ورده ورده ئاسان ته بیته ، هه روه ها ته فه رمی ته م خه لاته له ته ریه قهی ئیمه دا دهس کهوتی تازه کارانه به لām له ته ریه قه ته کافی ترا کونه کاران جا خه لاتی وایان دهس ته کهوی ، ته مهش بو ته وه ته ته م خه لاته له کاتی سهیری ، واته (ری برینی) ته نفوسی دا ، دهس ته کهوی ، که سه ره نای ته ریه قهی نه قشبهندی له سهیری ته نفوسه وه دهست پی نهکات ، وه سهیری ئافاقی خۆبه خو له گه لی سهیری ته نفوسی دا دهست ته کهوی ، به لām ریازه کافی تر له پیشا ته لی سهیری ئافاقی ته واکه ن جا دهست بکه نه سهیری ته نفوس ، کتیی (مناهج السیر) .

بو روون کردنه وه ته لیم سهیری ئافاقی سهیری جیهانی سو روشته که هی ده ره وهی مروّف وه بهشی عالمی خه لقه ، سهیری ته نفوس برینی مه قامه کافی دهرونه که گوتمان ، پی یان تهلین له طائف ، وهی عالمی ته مره ، تهو شتانهی ، وه تهو

ئه‌نوارو ئه‌سراړه‌ی ، له‌ده‌ره‌وه‌ی ده‌رونه‌وه ئه‌بیرن ، هی عاله‌می خه‌لقه ، واته‌هی ئافاقه ، ئه‌وه‌ش له‌ده‌رونا هه‌ستی پی‌ئ‌ه‌کریت و ئه‌بیرنیت ، هی ئه‌نفوسه ، وه‌هی عاله‌می ئه‌مره .

لیره‌دا خۆم ئه‌لیم زۆر جار له‌باوکم ئه‌م‌بیست ئه‌یفه‌رمو ، پیاوچا‌کان ، به‌تایه‌ت ئه‌وانه‌ی که‌خه‌لک نایان ناسن ئه‌رونه‌ ناوی بازارو قه‌ره‌بالغ ، ئه‌مه‌ش بو‌ئ‌ه‌وه‌ته‌ خ‌وای گه‌وره‌هه‌میشه (ته‌جه‌للا) ی هه‌یه ، واته‌نوری ره‌حمه‌تی ئه‌ریژی به‌سه‌ری خه‌لکا ، به‌لام ئه‌وه‌ی له‌خوا غافل‌بیست له‌وه‌هه‌یه‌نی به‌ش ئه‌بیست به‌لگو ئه‌روات بو‌ ئه‌وانه‌ی که‌ غافل‌نین ، جا چونکه‌ له‌وجۆره شوینانه‌دا خه‌لک زۆریه‌ی سه‌رگه‌رمی کاری دنیا‌یی به‌ئ‌اگای له‌هیچی تر نه‌یه ، ئه‌وه‌ی ئاگاداری هه‌موی ئه‌رژئ به‌سه‌ری ده‌رونی ئه‌وه‌که‌سه‌دا جا ئه‌مه‌ش هه‌ر (خه‌لووت ده‌ر ئه‌لجومه‌ن) ه .

توانایی بو‌ئ‌ه‌نجامی ئه‌م‌کارانه وه به‌جی‌هێنایی ئه‌م ره‌وشانه : ئه‌ویش ، خوی ده‌س‌که‌وتن‌کن ده‌ستی ئه‌و ری‌بوازانه ئه‌که‌ون ، که به‌هۆی خواپه‌رسی و راست ره‌وی و ذیکرو فیکره‌وه گه‌یشته‌نه‌ته‌ئ‌ه‌وپایانه .

ه - یادکرد :

واته ، یادکردنه‌وه که به‌عه‌ره‌یی ئه‌بیته «ذیکر» ذیکری خودا بناغه‌ی کاری هه‌موی ری‌بازه‌کانی ته‌سه‌وووه ، مه‌به‌ستم لیره‌دا ، هه‌موی وانا‌کانی ذیکره ، واته ، قورئان خویندن ، نوێزکردن ، ناوی‌خوا‌بردن وه یادی خوا‌کردن ، له‌ناوی ئه‌م ذیکرانه‌دا ، به‌شی ناوی خوا‌بردن وه یادی خوا‌کردن له‌هه‌موی زیاتره ، بری له‌ری‌بازه‌کان به‌ده‌نگی به‌رز وه‌برێکی له‌ ده‌رونه‌وه ذیکرته‌که‌ن ، گوتمان نه‌قشبه‌ندی به‌کان په‌یره‌وی ذیکری ده‌رون هه‌روه‌ها گوتمان ئه‌م ذیکری خودایه دووجۆره ذیکری (الله) واته‌ذیکری «ذات» وه ذیکری «لا اله الا الله» واته‌نه‌فی و ئیسیات ، پیغه‌مبه‌ر فه‌رمویه‌تی ، باشت‌ترین وه به‌ریزترین شتێک من وه پیغه‌مبه‌رانی پیش له‌من وتومانه ، ووشه‌ی «لا اله الا الله» یه .

به‌ر له‌روژگاری شاه‌ی نه‌قشبه‌ند به‌م ری‌بازه گوتراوه ته‌ریقه‌ی «خواجه‌گان» گه‌وره‌ترینی ئه‌و مورشیدانه‌ی به‌خواجه به‌ناوبانگ بون خواجه عبد الخالق غه‌جده‌وانی به‌جا ، به‌رله‌وه‌ذیکری زمانیش ئه‌نجام دراوه ، به‌لام شیخ عبد الخالق ذیکری ده‌رونی ی ره‌واج‌دا ، ئه‌مه ئه‌وه‌که‌سه‌ته که بناغه‌دانه‌ری ئه‌م ووشانه‌یه که

باسیان ئەکەین ، پاش ئەویش سەرلەنوی پڕی لە ناوی نەقشەبەندی یەکانا ذیکری زمانیش ئەنجام ئەدرا تا زەمانی شاھی نەقشەبەند ، محمد بهاء الدین ، کە سەرۆک و گەورە پیاوی ئەم رێبازە ، ئەو جارێکی تر دەستوری دا ئەبێ رێبۆاری ئەم رێبازە هەر لە رێگای ذیکری دەروونی یەوێ کۆشیت ، وە ئەوسێ ووشە یەشی خستە سەری دانی رێبازە کە ، واتە ، ووقوفی قەلەبی ، ووقوفی عەدەدەیی ، ووقوفی زەمانی . کە تیکرا بونە یازدە ووشە .

مەبەست لەم ووشە ی یادکرده بەردەوام بونە لەسەری «یاد» واتە ذیکر ، قانجازێکی گەورە ی ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوێ ، پێویستی بە دەنگ و پیت ، واتە بە گوتنی زمان نیە ، کەوابو مەرووف ئەتوانی بە ئاسانی هەمیشە ذیکربکات تەنانەت لە کاتی ئیش و کاریشا ، بەلام ذیکری زمان لە کاتی ئیش و کارا بە تاییەت لە کاتی قسە کردنا ئەنجام نادری ، بۆیە لێرە دا ئەم باسی ذیکرە واتە : یادکرد هاتووە کە روشن بیست یەکی لە بناغەکانی تەریقە ی نەقشەبەندی یە ، جا ، ئەبێ ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوێ دەریژە ی بدیریتی تا وای لی دیت ذاکیر واتە ئەو رێبۆارە حوزوری هەمیشە یی ، مەذکور ، کە خودایە بۆی دەست ئەدات ، وە هەدە فیش هەر ئەو حوزورە ، وە ئێتر رێبۆار هەمیشە بەهەستی دەروونی خۆی و لە حوزوری خوادا وە بەچاوی بەصیرەت ئەو نورو بەرە کە تە ئەبینی کە ئەبیتە ، موشاهەدە .

لام وایە زوو تریش وتومە هی واهە یە لەشەوو روژا بیست و پینج هەزار جار ذیکری «الله» ئەکات ، وە لای کەمی بۆ ئەوانە ی تازە کارن وە دەستیان کردووە تە پڕینی ئەم رێگایە ، پینج هەزار جار ، یاد ئەکەن . وە کووتمان ، پاش گەیشتن بە مرز وە حوزور ، وە کاتی کە مەذکور لە دەرونا هەست کرا ، ئێتر باسی ژمارە و ئەو جۆرە شتانه ، تەنانەت ذیکر کردنیش نامینی . چونکە مەذکور کە خودایە دل و دەروونی داپۆشیو ، وە رێبۆار و لە پڕینی مەقامات دا . مورشید ئەزانیت ، یان ئەو کە سە خۆیو خۆی خۆی کە ئەبێ چی بکاو چی ئەکات شا یە د پێ وینستیش بیست ذیکربکات .

٦ - بازگەشت :

واتاکە ی ئەبیتە گەرانەو ، لێرە دا مەبەست ئەوێ رێبۆار لە کاتی نەفی و ئیسبەت دا پاش ئەوێ کە هەناسە ی خۆی گرتبو وە بە ژمارە ی تاک تا ئەو رادە یە ی بۆی کرابو جاری ، یان سی جار ، یان پانزە .. هتد ، ذیکری کردبو جا کە هەناسە ی

دا ، ئەگەر ئیتەوه بۆلای پارانهوهو داواکردن له خودای خۆی ، جا ئەگەر
 ذیکره کهی به زمان بو ئەم جوملهیه به زمان ئەلی ئەگەر ذیکره کهیشی به دل بو ،
 به دل و خه یال ئەلی «الهی أنت مقصودی و رضاك مطلوبی» ، واته خودایا مه بهستی من
 هه رتویه و ره زامه ندی تۆم پیویسته ، ئەمه بۆچی به ؟ بۆ ئه وه ته هه ر بیرو خه یالێکی
 چاک یان خراپ له و چهن چرکه یه دا روی کردیته دهرونی دوری خاته وه و هۆش و
 بیرى بگه ریته وه بۆلای خوای خۆی ، وه جگه خوا له هیچی تر بیرنه کاته وه .

٧ - نیکاه داشت :

واته راگرتن ، خویشان ئەلێن نیکای بدیره . نیکاه داشت ئه وه ته له کاتی
 ذیکرکردنا ئه وکه سه بکۆشی هه رگیز خه ته ره رونه کاته دهرونی ، ئەگەر هاتو خه ته ره
 روی کرده دهرونی چ خه ته ره ی باش چ هی خراپ ، ئەلی ذیکره که راگری ، تا
 خه ته ره که له دل ده رته کات ، جا سه رله نوی ده ست کاته وه به ذیکر ، هه روه کو له
 کتیی «مناهیج السیر» دا ئەلی ، نیکاه داشت ، ئه وه ته ، ئەو به ره که ت و
 ده ست که وته ی که له سایه ی به رده وامی ی ذیکره وه ده ست ئەکه وی یان ئەو
 چۆنیه تی ئاگاداری و حوزوره ی به هۆی ذیکره وه ده ست ته دات بۆریوار ، رای گری
 وه نه یلی هیچ خه ته ره یی روو بکاته دلی .

مه ناهیج ئەل سه یر نویسی (ابو الحسن زید مجددی فاروقی) به ، سالی ١٩٥٧
 له ده لی چاپ کراوه .

له کتیی ره شه حات عین الحیاة دا که له سالی (١٩١٢) له کانپوردا له چاپ دراوه
 فخر الدین علی کاشفی له زمانی سعد الدین کاشغهری به وه ئەلی ، ریوار هه رچه نه
 بۆی بکریت ، سه عاتی دوان سیان ، هه رچی بۆی کرا هۆش و بیرى دهرونی خۆی
 به جوړی راگریت جگه له خودا هیچ به دهرونی تی نه په ری .

بری له گهوره پیاوانی ته ریه ت ئەلێن نیکاه داشت ته نها بۆکاتی ذیکری
 نه فی وئیسبانه ئه ویش ئه وه ته مه عنای ذیکره که له دلا راگریت بۆته وه ی ئەو مه عنایه
 هه ر به رده وام له دلا ییت که بریتی به له وه ی هیچ خوداییک نه جگه الله ، وه ئەگەر
 نه توانی ئەم کاره بکات حوزوری دل بۆی ده ست نادات .

به کورتی هه موی ئەم کۆششه بۆ ئەو به رده وام بونی حوزوره ته ، چونکه
 حوزوری دل وه پاراستنی دهرون له هه مو خه ته ره و خه یالێک ئه وه خۆی گرنگ ترین

مه به ستيكه هه ميشه صوفي يه كان گرتويانه ته پيش چاو وه پايه يي كه له پايه كاني ته صه ووف ، وه مه شايجان له م باره وه زور باسيان كردوه و زور رايان سپاردوه بو چاوديري لي كردني .

ئه ئي ته وه ش بزاني ته وه ده ست نادات كه هه رگيز هيچ خه ته ره ييك به دلا تي بهر نه كات به لام ته م نيگاهدشته ته وه ته مروف هول بدات خه ته ره و خه يال له دلا سه قامگير نه ئي و نه ميسته وه وه كو پوش و په لاشي سه ري ئاوي تي بهر واييت نه ويسته وه و بروت ، له كتبي (الحقائق الوردية) نوسيني عبد المجيد الخاني له زماني علاء الدين العطار وه ئه لي ، ته وه ي نه ييلن هيچ خه ته ره و خه يال يك روو بكاته دهرون زور سه خته وه نا كرت ، به لام ته ئي بكوشن ده وامي نه ييت ، ته فه رمي من بيست سال دلي خووم پاراست له خه ته ره و خه يال كه چي پاش بيست سال هه ر خوي گه يانده دلم ، به لام نه م هيشت سه قامگير ييت .

٨ - ياد داشت :

يادداشت شوهوديان موشاهه ده وه (عين اليقين) يشي بي ته لين ، شيخ محمد امين الكردي ته لي ، لا كناية عن حضور القلب مع الله تعالى على الدوام في كل حال من غير تكلف ولا مجاهدة وهذا الحضور في الحقيقة لا يتيسر الا بعد طي مقامات الجذبة وقطع منازل السلوك .

له شويينيكي ترا له كتبي (تنوير القلوب) دا ته لي ، يادداشت له پاشي فه ناو له پاشي به قاي هه وته م دا جا ده ستي ريوار ته كه وي .

كه وابو يادداشت به ره مي ره نج ريواره وه بريتي به لهو حاله تي گه يشتن به ئاواني پاش ره نج و تيكوشانه ، يادداشت ته تواني به ره مي ذيكرا ، يان مورا قه به ، يان يارمه تي مورشيد ييت ، وه ريوار پاش بريني هه مو كو سپي جا ته يگاتي .

عبيدالله ته حرار ته فه رمي :

يادداشت بريتي به له وه ي كه شوهودي حق به هو ي (حوبي ذاتي) ، واته خو شه ويستي به وه ، ته و ريواره دا پوشي ، ته توانين بليين بريتي به له (حوزوري ئي غيب) واته ئاماده بوني كه ئير وون بون وه لاچوني نه ييت . هه روه ها ، بو روون كردنه ويكي زورتر گوترا وه ياد كرد بريتي به له به رده وام بون له سه ري ذيكرا ، وه بازگه شت ، ته وه ته پاش هه ر پشوداني له ذيكرا ته كه سه ته گه ريته وه بو لاي ته وه ي

که له دلهوه بلیت ، خودایا مه قصودی من هه رتوی وهره زامه ندی تو و نریکی ی تویه مه به ستم ، وه نیکاهداشت بریتی به له پاراستنی ئه و گه رانه وه بی ئه وه ی به زمان هیچ بلیت .

جا یادداشت بریتی به له بهرده وام کردنی ئه و نیکاهداشت وه تی کوشان بو له ده ست نه دانی ئه و حوزوره .

ئیسته دینه سه ری باسی ئه و سی ووشه یه ی که شاهی نه قشبه ند خستویه ته سه ری ئه م نو ووشانه ی که باسیان کردن ، که بریتین ، له وقوفی زه مانی ی ، وقوفی عه ده دی ، وقوفی قه لیبی ، ئه م یانزه وشه یه (لازم و مه لزوم) ی به کن ، وه ریوار به چاودیری لی کردنی هه مویان ئه ر خوا بو ی بکات ئه گاته سه ری لوتکه ی شاخی ئاوات .

9 - وقوفی زه مانی :

ئه م وقوفی زه مانی به ئه توانین بلین وه کو (موحاسبه) ی ده رون وایه ، واته ریوار هه ر ماوه ی چه ن ساتی یان چه ن کاتی جاری له ذیکر رانه وه ستی وه له ده رو خوی ورد ئه بیته وه بزانی ئه و ماوه به به چی تی په رانه وه ئه گه ر به ئاماده بو ن حوروری هه قدا بوه وا سوپاسی خوا بکات وه ئه گه ر به غه فله ت وه بی هه والی تی په ریوه په شیانی ی پیشان بدات واته (ئیسیتغفار) وه داوای لی بوردن وه به خشین بکات له خودا .

له کتبی ره شه حات دا له زمانی به ها ئود دین نه قشبه نده وه ئه لی وقوفی زه مانی وه کو کاروبار به ریوه به ری ریواری ئه م ریازه ته ، بریتی به له وه ی ریوار هو شی به خو یه وه بی ت وه ئاگای له حالی خوی بی ت بزانی له هه رده میکا حالی خوی چیه و چونه ئایا هی ئه وه ته شوکری خودا بکات یان هی ئه وه ته عوذر بی ریته وه هی هه رکام بو ئه وه یان بکات .

مه ولانا به عقوبی چه رخی ی که به کیکه له موریده پایه به رزه کانی شاهی نه قشبه ند ئه لی ، هه زره تی خواجه واته ، شاهی نه قشبه ند خوای لی رازی بی ، هه رکاتی ریوار دو چاری دل گیران «قه بض» بوایه ئه ی فه رمو ئه بی (ئیسیتغفار) بکات ئه گه ریش دل کرانه وه «به سط» رووی تی کردانی ئه ی فه رمو سوپاسی خوا بکه ، که

چاودێری ئەم دوو حالە «وقوفی زەمانی» یە ، بەم فەرمودەیەدا وادەرئەکەوی حالەتی (قەبض) لە غەفلەتەوه ، وە حالەتی (بەسط) لە ئاگادارییەوه سەرچاوه بگرن .
 «باسی قەبض و بەسط لەبەشی موصطەلەحاتدا کراوه .

١٠ - وقوفی عەدەدی :

بریتی یە لەو هی لەکاتی ذیکری نهفی و ئیسات دا که ئەبێ هەناسە پەنگ
 بدرێتەوه لەم کاتەدا ذیکرەکان بەتاک ئەنجام بدرێن واتە جاری یان سی ، یان
 پێنج ... هتد ، هی واهەیه ئەتوانی تا بیست و یەک جار بە یەک هەناسە ذیکر
 ئەکات ، جا ، بەم چاودێری کردنی ژمارە ی تاکە ئەلێن وقوفی عەدەدی ، واتە
 رێبوار (واقیف) بیٔ ، ئاگاداریی ژمارە ی ذیکرەکانی تاک بیٔ .

پێگومان ئەم ذیکرە بە زمان نیە بەلکو بە دلە ، واتە بە دەروونه ، ژمارە کردنە
 کەیش هەروا ، نابی بە زمان بیٔ ئەبێ بەدەروون بیٔ .

ئەبێ ئەو هەش بزانی بە ئەنجام دانی ئەم رەوشە بەرھەمی مەعنەوی زۆر دەستی
 رێبوار ئەکەوی ، وە ئەم رەوش و دەرامەدی رەوشانە ، لە ماوەی صەدان سالدا
 ئەوەندە تاقی کراونەتەوه بۆنەتە بەدییهی یاتی تەریقەت ، وەلای رێبواران ئاشکراو
 پرووناکە .

«عبد الرحمن ، جامی» (٨١٧-٨٩٨) ک ، خواوەنی «نَفَحَاتُ الْاَنَس» ،
 لە ریسالە ی نوری یەداکە دەست خەتەو نوسخە ییکی وا لە «دار الکتب المصریة» دا ،
 ئەلێ وقوفی عەدەدی ، بۆئەو تە ئەو رێبوارە بزانیٔ کە ی، واتە لە چ ژمارە ییکا ئەو
 ذیکرە بەرھەم ئەدات ، زووتر گوتمان ئەگەر گە یشتە بیست و یەک جار وە بەرھەمی
 مەعنەوی نەبو دیارە مەرجەکانی بەباشی ئەنجام نەداوه ، جابۆئەوه چاودێری لە
 ژمارەکان ئەکات تا بزانی ئایا بەرھەمی هەیه یام نا ئەگەر گە یشتە بیست و یەک و
 بەرھەمی نەبو بگەرێت وە کەموکۆری کارە کە ی بدۆزێتەوه ، شاهی نەقشەبەند خوی
 ئەفەرمی ، ئەم لەپیش چاوگرتنی ژمارەیه بۆئەو تە هۆش و بیری ئەو کەسە نەروات
 بەم لاو بەولادا .

بدات ره وشه که ی ئیامی ره بیانی له هه موی ته ووتره به ئام ئه مانی تریش هه رکامه ی له کات و ساقی خو یا که لکی هه به .

٣- سه فه ر ده ر وه ته ن :

واته سه فه رکردن له وه ته ندا ، ئه م گوته نش هه ره که نه و ووشه کانی تر ، هه م واتای ره واته تی هه به هه م واتای ده روونی و مه عنه وینی .

واتا ره واته ته که ی ئه وه ته سه فه رکردن هه میشه به که لکه و چاوو می شکی ئینسان ئه کاته وه و ئازمونی وه ره ئه گری وه ره نجی شه فه رو غه ربی ی خو ی لای خودا بی پاداش ناییت ، هه ره ها هه رچی مروف شتی زور بی نییت وه مه خلوقاتی جو راو جو ر سه یربکات هه م په ندو عی به ت ئه گری وه هه م له عه زه مه تی خوا زو تر سه ری سو ر ئه مینی ، جا هه ره له به ره وه خوا ستایشی کردو له وانه ی ورد ئه به وه تی ئه فکری له دروس بو ئی ئه رزو ئاسمان وه شان به شانی ذیکرکردن ناوی ئه م بیرکردنه وه ئه بات که له ئایاتی « ١٩١ » ال عمران دا ، ئه فه رمی الذین یذکرون الله قیاما وقعودا وعلی جنوبهم ویسفکرون فی خلق السماوات والارض ، له پاشان مه دحی ئه وکه سانه ئه کات که به دنیا دا ئه گه ری ئی بو په ند وه رگرتن ، هه رچه ن ووشه ی (سالح) به واتای نو ئیش لیک دراوه ته وه به ئام به واتای گه شت کردنیش هاتو ه : وه کراوه ته هاوشان و هاوترازی ته و به و خوا به رستی ی وه کو له ئایه تی (١١٢) ته و به دا ، ئه فه رمی .

«التائبون العابدون الحامدون الساعون الراكعون الساجدون الامرون بالمعروف والنهون عن المنکر والحافظون لحدود الله وبشیر المؤمنین» .

یان که له سوره ی ته حریم ئایه تی « ٥ » دا ، ئه فه رمی . «تائبات عابدات ساجدات» .

به ئام سه به ره ت به گه ران به سه ری زه ویدا وه په ند وه رگرتن له به سه رهاتی خراب کاران و هه مو جو ره ئالو گو ری کی جیهان دا له چوار شو ئی قورئان دا «أَفَلَمْ یَسیروا فی الارض» له چوار شو ئی «قل سیروا فی الارض» له سی شو ئی «أَوَلَمْ یَسیروا فی الارض» له دوو شو ئی «فسیروا فی الارض» . هاتو ه : ئه مانه هه مو دل گه رم که رو پال پیوه نه رن ، بو

موسلمانان که بگه پڕین وه چاو قوچاو نه بن وه له م جیهانه ورد بنه وه تاباشتر خوا بناسن ، که وابو ئه وه ده ستوره ی ته صه ووفیش وه دل گهرم کردنی پریواری ئه م پریازه بو گه شت و گهران لیسه وه سه رچاوه ئه گریت .

دوو هه می بو گه رانه به شوینی ماموستاو مورشیدی باشا ، به م بۆنه وه گه وره پیاوانی ته صه ووف خواز یارانی ئه م پریازه ئاموزگاری ئه که ن که پرون بگه پڕین به شوینی مورشیدی باشدا ، به ئام ئه ئین ئه گه ر هاتو مورشیدی باشت ده ست که وت ئیتر ئه ئی هه رچی ئه و ئه ئی وابکه یت وه بوخوت دامرکییت ، وه سه فه ری مه ولانا خالیدی نه قشبه ندی لیسه وه بوشام و بو حیحجاز و سه رله نوی له حیحجاز وه گه رانه وه بو کوردوستان و لیسه وه به سه ری ئیران و ئه فغان و کابل و غه زنه ی و قه نده هاردا تاگه یشتنه خزمه تی شاه عبداللہی ده لوی وه به هره مه ندبون وه به مراز گه یشتن له خزمه تی ئه و خوا وه که ماله دا گه شتی که له گه شته گرکه کانی صوفی به کان به شوینی مورشیدی باشدا . هه روه ها گه رانی غه زالی له طوسه وه بو به غدا وه له به غدا وه بو شام و بو حیحجاز و سه ر گه ردانی به شوینی مورشیدا ئه ویش نمونه ییکی ئه م گه شتانه یه .

سی هه م وانا مه عنه وئی به که یه تی ، به تایبه ت له روانگه ی نه قشبه ندی به کانه وه . نه قشبه ندی به کان ئه ئین وانا مه عنه وئی به که ی ئه م ووشه یه بریتی به له تیکۆشانی پریوار بو سه فه رکردن وه مه نزل گۆڕین له پیناسی به شه ری به وه بو پیناسی مه له کوئی ، وه له پیناسی ناپه سه نده وه بو پیناسی په سه ند ، هه روه ها سه فه رکردنه له جیهانی خه لقه وه بۆلای حه ق ، واته دورکه و تنه وه له هه ل فریوینه کانی جیهان وه نزیک که و تنه وه له خوا وه نی هه ردو جیهان .

هه روه ها سه فه رکردنه له حال و مه قامیکه وه بو حال و مه قامیکی باشترو بالتر .

ئیامی په بیانی ئه فه رمی ئه م سه فه ر ده ر وه ته نه له سلوکی ته ر یقه ت دا بریتی به له «سه یری ئه نفوس» وه سه رچاوه و سه ره تای «اندراج النهایة فی البدایة» یه ، ئه فه رمی ئه م پریگا برینه ، له ته ر یقه ته کانی تریشا هه یه به ئام له واندا له دوایله ی سلوک دا ئه نجام ئه دریت ، وه له پاش سه یری «ثافاف» ، به ئام نه قشبه ندی به کان هه ر له سه ره تای کارا ده س ئه که نه ئه م سه یره واته ئه م «سه فه ره» ، که سه یری ثافاقیش خو به خو له ته کی ئه م سه یره دا پرووه دات وه ئه نجام ئه دریت .

ئەوێ شیاوی گۆتە سەیری ئافاقی رینگاییکی دوورو درێژە لەبەری ئەو ،
 نەقشەندی یەکان خۆیانی پتوێ ماندو ناکەن بەلکو هەر لەتەکی سەیری ئەنفوسی دا
 بەحالتی «طوفەیلی» ئەنجام ئەگرێ ، هەر ئەمەتە پیرانی نەقشەندی ئەفەرمون ،
 سەرەتای کاری ئیمە دواپلە رینگاکانی تره . «بدايت ماينهايت ديگران است» ، ئەمەش
 پەنجە کێشەنە بۆ ئەوێ نەقشەندی یەکان لەپیشا سەیری ئەنفوس تەواو ئەکەن کە
 تەریقەکانی تر پاش سەیری ئافاقی جا ئەتوانن ئەم رینگایە بپرن ، دووھەم ئەوێ تە ،
 ریبازەکانی تر لەپیشا تەزکی یە عالەمی خەلق بەذیکری «جەھر» واتە ئاشکرا
 دەست پێ ئەکەن ، پاش رەنج و ریبازەتیکێ زۆر جائەگەنە عالەمی ئەمر ، کە
 تەزکیەیی قەلب وە لەطائفەکانی تره .

سێھەم ، ئەم حالتی «انتراج النهایة في البداية» تەیە کە هەر زۆر زوو تەصفیەو
 تەزکی یە بۆمۆرید دەست ئەدا ، وە کەشف و موشاھەدەیی دەس ئەکەوی .

پیش تریش و تەم بەگۆران لەحالتیکە وە بو حالتی وە لەمەقامیکەو بۆ مەقامیکیش
 هەر ئەلێن سەفەر ئەندەر وەتەن ، جا ئەو گۆرانانە تەزکی یە لەطائف وە بپرنی
 دائرەکان وەھەموی ئەوکارانەش ئەگریتەو .

٤ – خەلوەت دەر ئەنجومەن :

بەعەرەبی ئەبیتە (الخلوة في الخلوة) . واتە بەلەش لەناوی خەلکاو بەدل
 بەلای خوداوە بون . ئەم کەنارەگیری یە کە پێی ئەلێن (خەلوەت) دوو جۆرە یەکیکی
 خەلوەتی رەوالتی یە ، بریتی یە لەوێ ریبواری تەریقەت ئەروات ، لەگۆشەییکەو
 لەشوێنیکێ کەنارا دەست ئەکاتە خوا پەرستی و ذیکرو فیکر ، بێگومان ئەم
 کەنارەگیری یە بۆ کاری سلوک کەلکی زۆرە چونکە (حەواسی) ئەو کەسە پڕو بلاو
 ناییت وە تەزکی ئەکاتە سەری دەرون وە سەرگەرمی کاری دەرونی خۆی ئەبیت
 ئاشکرایە هەرچی زیاتر پێناسەکانی دەرەو لەکار بوەستن پێناسەکانی دەرون باشتەر
 ئەکەونە کار ، وە بەوجۆرە مەووف زووتر وە باشتەر لەجیانی مەلەکوئی نزیك
 ئەبیتەو .

جۆری دووھەمی خەلوەت ، خەلوەتی دەرونە ئەمەش بەوجۆرەتە ، هەرچەن
 ریبوار خۆی لەناوی خەلکاییت وە بەرەوالت سەرگەرمی کار و کاسبی و هاتوچونە

به لām له دهرونه وه له خودا غافل نیه ، ههم دهرونی ذیکر نه کات ههم خوای له یاد ناچیت .
 «رجالٌ لا تلهيهم تجارةٌ ولا بيعٌ عن ذكر الله» (۳۷) (نور) جا ، مه بهست له ووشه ی خه لوته دهر ته نجومه ن ، یان الخلوۃ فی الجلوة ته دوه مه میانه ته .
 شیخ محمد امین الکردی له کتبی «تنویر القلوب» دا به عهره بی ته لئی «فعناه أن يكون قلب السالك حاضرا مع الحق في الاحوال كلها غائبا عن الخلق مع كونه بين الناس» .

هه موی ریبه رانی ته ریه ته وایان لاباشه ، پاش ته وه ی ریوار توژی باوه ری دامه رزا وه له کاروباری سلوک دا پیش کهوت ، ئیتر له خه لک دوور نه که ویته وه به لکو سه رگه رمی کاروکاسبی خه لالی خوی بیته وه خواش غافل نه کات .
 شیخ ته بوسه عیدی خه رراز (۲۷۹) لک ، له دنیا ده رجوه . ته لئی ، (ليس الكامل من صدر عنه أنواع الكرامات ، وإنما الكامل الذي يقعد بين الخلق يبيع ويشترى معهم ويتزوج ويختلط بالناس ولا يغفل عن الله لحظة واحدة) .
 هه رته مه ته ته لئین (الصوفي كائن بائن) آی بالظاهر والجسم كائن مع الخلق وبالباطن والقلب بائن عنهم .

ئیامی ره بیانی ته فه رمی خه لوته دهر ته نجومه ن لقیکه له سه فه ر دهر وه ته ن جیا بوته وه ، چونکه ته گهر سه فه ر دهر وه ته ن دهستی دا خه لوته دهر ته نجومه نیش دی به شوینیا وه ریوار له کاتی پرزو بلاوی ناوی خه لکا له وه ته فی خه لوته داته که ویته گهشت و گوزار .

ته لئی ته فره قهی ئافاق له ناوی حوجره ی ته نفوس دا ریگا ناده ن ، ته فه رمی ته م کاره له سه ره تادا سه خته به لām له پاشان ورده ورده ئاسان ته بیته ، هه روه ها ته فه رمی ته م خه لات ته ته ته ریه قهی ئیمه دا دهس کهوتی تازه کارانه به لām له ته ریه قه ته کانی ترا کونه کاران جا خه لاتی وایان دهس ته کهوی ، ته مهش بوته وه ته ته م خه لات ته له کاتی سهیری ، واته (ری برینی) ته نفوسی دا ، دهس ته کهوی ، که سه ره تای ته ریه قهی نه قشبهندی له سهیری ته نفوسه وه دهست پی ته کات ، وه سهیری ئافاقی خویه خو له گه لئی سهیری ته نفوسی دا دهست ته کهوی ، به لām ریازه کانی تر له پیشا ته بی سهیری ئافاقی ته واکه ن جا دهست بکه نه سهیری ته نفوس ، کتبی (مناهج السیر) .

بو روون کردنه وه ته لئیم سهیری ئافاق سهیری جیهانی سوروشته که هی دهره وه ی مروّف وه بهشی عالهمی خه لقه ، سهیری ته نفوس برینی مه قامه کانی دهره ونه که گوتمان ، پی یان ته لئین له طائف ، وه هی عالهمی ته مره ، ته و شتانه ی ، وه ته و

ئه‌نوارو ئه‌سراړه‌ی ، له‌ده‌ره‌وه‌ی ده‌رونه‌وه ئه‌بێژن ، ه‌ی عاله‌می خه‌لقه ، واته‌ ه‌ی
ئاڤاڤه ، ئه‌وه‌ش له‌ده‌رونا هه‌ستی پی‌ته‌کریت و ئه‌بێژیت ، ه‌ی ئه‌نفوسه ، وه‌ ه‌ی
عاله‌می ئه‌مه‌ره .

لێره‌دا خوڤم ئه‌لیم زوڤ جار له‌باوكم ئه‌م‌بیست ئه‌یفه‌رمو ، پیاوچاكان ، به‌تایه‌ت
ئه‌وانه‌ی كه‌ خه‌لك نایان ناسن ئه‌روڤه‌ ناوی بازارو قه‌ره‌بالغ ، ئه‌مه‌ش بو ئه‌وه‌ته
خوای گه‌وره‌ هه‌میشه (ته‌جه‌للا) ی هه‌یه ، واته‌ نوری ره‌حه‌تی ئه‌رژێ به‌سه‌ری
خه‌لكا ، به‌لام ئه‌وه‌ی له‌خوا غافل‌یی له‌و به‌هره‌یه‌ پی‌به‌ش ئه‌بیت به‌لكو ئه‌روا بو
ئه‌وانه‌ی كه‌ غافل‌ن ، جا چونكه‌ له‌وجۆره شوینانه‌دا خه‌لك زوڤ به‌ی سه‌رگه‌رمی
کاری دنیایی به‌ ئاگای له‌ هه‌یچی تر نه‌یه ، ئه‌وه‌ی ئاگاداری هه‌موی ئه‌رژێ به‌سه‌ری
ده‌رونی ئه‌وه‌كه‌سه‌دا جا ئه‌مه‌ش هه‌ر (خه‌لووت ده‌ر ئه‌نجومه‌ن)ه .

توانایی بو ئه‌نجامی ئه‌م‌کارانه وه به‌جی‌هێنایی ئه‌م ره‌وشانه ، ئه‌ویش ، خوای
ده‌س‌كه‌وتیكن ده‌ستی ئه‌و رێبواره‌ ئه‌كه‌ون ، كه‌ به‌هۆی خواپه‌رسی و راست په‌وی و ذیكرو
فیکره‌وه گه‌یشته‌ته‌ ئه‌وپایانه .

ه - یادکرد :

واته ، یادکردنه‌وه كه‌ به‌عه‌ره‌پی ئه‌بیته «ذیکر» ذیکری خودا بناغه‌ی کاری
هه‌موی رێبازه‌کانی ته‌صه‌ووفه ، مه‌به‌ستم لێره‌دا ، هه‌موی واتا‌کانی ذیکره ، واته ،
قورئان خوێندن ، نوێژکردن ، ناوی‌خوا‌بردن وه یادی‌خوا‌کردن ، له‌ناوی ئه‌م
ذیکرانه‌دا ، به‌شی ناوی‌خوا‌بردن وه یادی‌خوا‌کردن له‌هه‌موی زیاتره ، بری
له‌رێبازه‌کان به‌ده‌نگی به‌رز وه‌پێکی له‌ ده‌رونه‌وه ذیکرته‌که‌ن ، گوتمان
نه‌قشبه‌ندی به‌کان په‌یره‌وی ذیکری ده‌روتن هه‌روه‌ها گوتمان ئه‌م ذیکری خودایه
دوو‌جۆره ذیکری (الله) واته‌ ذیکری «ذات» وه ذیکری «لا اله الا الله» واته‌ نه‌فی و
ئیسبات ، پیغه‌مبه‌ر فه‌رمویه‌تی ، باشت‌رین وه به‌ر‌تر‌ترین شتێك من وه پیغه‌مبه‌رانی
پیش‌له‌من وتومانه ، ووشه‌ی «لا اله الا الله» یه .

به‌ر له‌روژگاری شاه‌ی نه‌قشبه‌ند به‌م‌رێبازه گوتراوه ته‌ریقه‌ی «خواجه‌گان»
گه‌وره‌ترینی ئه‌و مورشیدانه‌ی به‌ خواجه به‌ناوبانگ بون خواجه عبد الخالق
غه‌جده‌وانی به‌ جا ، به‌رله‌وه‌ ذیکری زمانیش ئه‌نجام دراوه ، به‌لام شیخ عبد الخالق
ذیکری ده‌رونی په‌واج‌دا ، ئه‌مه‌ ئه‌وه‌كه‌سه‌ته كه‌ بناغه‌دانه‌ری ئه‌م ووشانه‌یه كه‌

باسیان ئەکەین ، پاش ئەویش سەرلەنوی بری له ناوی نەقشەبەندی یەکانا ذیکری زمانیش ئەنجام ئەدرا تا زەمانی شاھی نەقشەبەند ، محمد بهاء الدین ، که سەرۆک و گەورە پیاوی ئەم رێبازە ، ئەو جارێکی تر دەستوری دا ئەبێ رێبۆری ئەم رێبازە هەر لەرێنگای ذیکری دەروونی یەوێ کۆشیت ، وە ئەوسێ ووشەبەشی خستە سەری دای رێبازە ، واتە ووقوفی قەلبی ، ووقوفی عەدەدیی ، ووقوفی زەمانی . که تیکرا بونە یازدە ووشە .

مەبەست لەم ووشە ی یادکرده بەردەوام بونە لەسەری «یاد» واتە ذیکر ، قانجاریکی گەورە ی ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوەتە ، پێوستی بەدەنگ وە پیت ، واتە بە گوتنی زمان نیه ، کهوابو مەرووف ئەتوانی بەناسانی هەمیشە ذیکربکات تەنانت لەکاتی ئیش و کاریشا ، بەلام ذیکری زمان لەکاتی ئیش وکارا بەتایبەت لەکاتی قسەکردنا ئەنجام نادری ، بۆیە لێرەدا ئەم باسی ذیکرە واتە : یادکرد هاتوێ که روشن بێت یەکی لەبناغەکانی تەریقە ی نەقشەبەندی یە ، جا ، ئەبێ ئەم ذیکرە دەروونی یە ئەوەندە درێژە ی بدریتی تا وای لی دیت ذاکیرواته ئەو رێبۆرە حوزوری هەمیشە ی ، مەذکور، که خودایە بۆی دەست ئەدات ، وە هەدەفیش هەر ئەو حوزورەتە ، وە ئیتر رێبۆر هەمیشە بەهەستی دەروونی خۆی وا لەحوزوری خوادا وە بەچاوی بەصیرەت ئەونورو بەرەکەتە ئەبینی که ئەبیتە ، موشاهەدە .

لام وایە زووتریش وتومە هی واهەبە لەشەوو روژا بیست و پینج هەزار جار ذیکری «الله» ئەکات ، وە لای کەمی بۆ ئەوانە ی تازه کارن وە دەستیان کردووەتە برینی ئەم رێنگایە ، پینج هەزار جار ، یاد ئەکەن . وە کووتمان ، پاش گەشتن بەمرار وە حوزور ، وە کاتی که مەذکور لەدەرونا هەست کرا ، ئیتر باسی ژمارە و ئەو جۆرە شتانه ، تەنانت ذیکر کردنیش نامینی . چونکە مەذکور که خودایە دل و دەروونی داپۆشیو ، وە رێبۆر وا لەبرینی مەقامات دا . مورشید ئەزانیت ، یان ئەو کەسە خۆیو خۆی خۆی ئەبێ چی بکاو چی ئەکات شا بەد پی وینستیش بێت ذیکربکات .

٦ - بازگەشت :

واتاکە ی ئەبیتە گەرانەو ، لێرەدا مەبەست ئەوەتە رێبۆر لەکاتی نەفی و ئیسبات دا پاش ئەوەی که هەناسە ی خۆی گرتبو وە بە ژمارە ی تاک تا ئەورادە یە ی بۆی کرابو جاری ، یان سی جار ، یان پانزە .. هتد ، ذیکری کردبو جا که هەناسە ی

دا ، ئەگەر ئیتەوه بۆلای پارانهوهو داواکردن له خودای خۆی ، جا ئەگەر
 ذیکرەکەى بەزمان بو ئەم جۆملەیه بەزمان ئەلی ئەگەر ذیکرەکەیشی بەدل بوو ،
 بەدل و خەیاڵ ئەلی «الهی أنت مقصودی ورضاک مطلوبی» ، واتە خودایا مەبەستی من
 هەرتۆیه و زامەندی تۆم پێویستە ، ئەمە بۆچی یە ؟ بۆ ئەوەتە هەر بیرو خەیاڵیکى
 چاک یان خراپ لەو چەن چرکەیه دا روی کردبێتە دەرونی دورى خاتەوهو هۆش و
 بیرى بگەرێتەوه بۆلای خواى خۆی ، وه جگە خوا له هیچى تر بیرنهکاتەوه .

۷ - نىگاه داشت :

واتە راگرتن ، خویشان ئەلێن نىگای بدیره . نىگاه داشت ئەوەتە لەکاتی
 ذیکرکردنا ئەوکەسە بکۆشى هەرگیز خەتەرە رونەکاتە دەرونی ، ئەگەر هاتو خەتەرە
 روی کردە دەرونی چ خەتەرەى باش چ هێ خراپ ، ئەلی ذیکرەکە راگرێ ، تا
 خەتەرەکە لەدل دەرئەکات ، جا سەرلەنوی دەستکاتەوه بەذیکر ، هەروەکو لە
 کتیبى «مناهیج السیر» دا ئەلی ، نىگاهداشت ، ئەوەتە ، ئەو بەرەکەت و
 دەستکەوتەى کە لەسایەى بەردەوامى ذیکرەوه دەست ئەکەوی یان ئەو
 چۆنیەتى ئاگادارى و حوزورەى بەهۆى ذیکرەوه دەست ئەدات بۆرێوار ، رایگرێ
 وەنەبێت هیچ خەتەرەى پروو بکاتە دلی .

مەناهیج ئەل سەیر نوسینی (ابو الحسن زید مجددى فاروقى) یە ، سالى ۱۹۵۷
 لەدهلی چاپکراوه .

له کتیبى ره شه حات عین الحیاة دا کە لەسالى (۱۹۱۲) لەکانپوردا لەچاپ دراوه
 فخرالدین علی کاشفی لەزمانى سعد الدین کاشغەرى یە وه ئەلی ، رێبوار هەرچەندە
 بۆی بکریت ، سەعاتی دوان سیان ، هەرچی بۆی کرا هۆش و بیرى دەرونی خۆی
 بەجۆری راگریت جگە لەخودا هیچ بە دەرونی تى نەپەری .

برى له گەوره پیاوانى تەریقەت ئەلێن نىگاهداشت تەنها بۆکاتی ذیکرى
 نەفی و ئیسباتە ئەویش ئەوەتە مەعنای ذیکرەکە لەدلا راگریت بۆئەوهى ئەو مەعنایە
 هەر بەردەوام لەدلاییت کە بریتی یە لەوهى هیچ خودایێک نیه جگە الله ، وه ئەگەر
 نەتوانی ئەم کارە بکات حوزورى دل بۆی دەست نادات .

بەکورتى هەموى ئەم کۆششە بۆ ئەو بەردەوام بونی حوزورەتە ، چونکە
 حوزورى دل وه پاراستنى دەرون لەهەموو خەتەرەو خەیاڵێک ئەوه خۆی گرنگ ترين

مه به ستيكه هه ميشه صوفي يه كان گرتويانه ته پيش چاو وه پايه يي كه له پايه كانى ته سه ووف ، وه مه شايجان له م باره وه زور باسيان كردوه و زور رايان سپاردوه بو چاوديري لى كردنى .

ئه بى ئه وه ش بزانيه ئه وه ده ست نادات كه هه رگيز هيچ خه تهره ييك به دلا تى پهر نه كات به لام ئه م نيگا هداشته ئه وه ته مروف ههول بدات خه تهره و خه يال له دلا سه قامگير نه بى و نه ميسته وه وه كو پوش و په لاشى سه رى ئاوى تيره و وايست نه ويسته وه و پروات ، له كتبي (الحقائق الوردية) نوسيني عبد المجيد الخاني له زمانى علاء الدين العطاره وه ئه لى ، ئه وه ي نه ييلن هيچ خه تهره و خه يالك روو بكاته دهرون زور سهخته وه ناكرىت ، به لام ئه بى بكوشن ده وامي نه بيت ، ئه فهرمى من بيست سال دلى خو م پاراست له خه تهره و خه يال كه چى پاش بيست سال هه ر خوى گه يانده دلم ، به لام نه ميشت سه قامگير بيت .

٨ - ياد داشت :

يادداشت شوهود يان موشاهه ده وه (عين اليقين) يشى پى ئه لى ، شيخ محمد امين الكردي ئه لى ، لا كناية عن حضور القلب مع الله تعالى على الدوام فى كل حال من غير تكلف ولا مجاهدة وهذا الحضور فى الحقيقة لا يتيسر الا بعد طي مقامات الجذب وقطع منازل السلوك .

له شويئىكى ترا له كتبي (تنوير القلوب) دا ئه لى ، يادداشت له پاشى فه ناو له پاشى به قاى جه و ته م دا جا ده ستى ريبوار ئه كه وى .

كه و ابو يادداشت به رهه مى ره نجى ريبواره وه برىتى به لهو حاله تى گه يشتن به ئاوانى پاش ره نج و تيكوشانه ، يادداشت ئه توانى به رهه مى ذيكرد ، يان مورا قه به ، يان يارمه تى مورشيد بيت ، وه ريبوار پاش برىنى هه مو كو سپى جا ئه يگاتى .

عبيد الله ئه حرار ئه فهرمى :

يادداشت برىتى به له وه كه شوهودى حق به هوى (حوبى ذاتى) واته خو شه ويستى به وه ، ئه و ريبواره داپوشى ، ئه توانين بلين برىتى به له (حوزورى تى غيب) واته ئاماده بوئى كه ئير وون بون وه لاچونى نه بيت . ههروه ها ، بو روون كردنه وه ييكي زورتر گوترا وه ياد كرد برىتى به له به رده وام بون له سه رى ذيكرد ، وه بازگه شت ، ئه وه ته پاش هه ر پشودانى له ذيكرد ئه كه سه ئه گه ربه وه بو لاي ئه وه ي

که له دلهوه بلیت ، خودایا مه قصودی من هه رتوی وه ره زامه ندی توو نزیکی ی تویه مه به ستم ، وه نینگاهداشت بریتی به له پاراستنی ئه و گه پانه وه بی ئه وه ی به زمان هیچ بلیت .

جا یادداشت بریتی به له بهرده وام کردنی ئه و نینگاهداشته وه تی کۆشان بو له ده ست نه دانی ئه و حوزوره .

ئیسته دینه سه ری باسی ئه و سی ووشه یه ی که شاهی نه قشبه ند خستونه ته سه ری ئه م تو ووشانه ی که باسمان کردن ، که بریتین ، له وقوفی زه مان ی ، وقوفی عه ده دی ، وقوفی قه لپی ، ئه م یانزه وشه یه (لازم ومه لزوم) ی به کن ، وه ریوار به چاودیری لی کردنی هه مویان ئه ر خوا بوی بکات ئه گاته سه ری لوتکه ی شاخی ئاوات .

9 - وقوفی زه مان ی :

ئه م وقوفی زه مان ی به ئه توانین بلیین وه کو (موحاسبه) ی ده رون وایه ، واته ریوار هه ر ماوه ی چه ن ساتی یان چه ن کاتی جاری له ذیکر رائه وه ستی وه له ده رو خوی ورد ئه بیته وه بزانی ئه و ماوه یه به چی تی په راندوه ئه گه ر به ئاماده بون حوروری هه قدا بوه وا سوپاسی خوا بکات وه ئه گه ر به غه فله ت وه بی هه والی تی په ریوه په شیانی ی پیشان بدات واته (ئیسیتغفار) وه داوی لی بوردن وه به خشین بکات له خودا .

له کتبی په شه حات دا له زمانی به ها ئود دین نه قشبه ندوه ئه لی وقوفی زه مان ی وه کو کاروبار به پیره به ری ریواری ئه م ریازه ته ، بریتی به له وه ی ریوار هوشی به خویه وه بیته وه ئاگای له حالی خوی بیته بزانی له هه رده میکا حالی خوی چیه و چونه ئایا هی ئه وه ته شوکری خودا بکات یان هی ئه وه ته عوذر بیرته وه هی هه ر کام بو ئه وه یان بکات .

مه ولانا به عقوبی چه رخی ی که به کیکه له موریده پایه به رزه کانی شاهی نه قشبه ند ئه لی ، چه زره تی خواجه واته ، شاهی نه قشبه ند خوی لی رازی بی ، هه رکاتی ریوار دو چاری دل گیران «قه بض» بوایه ئه ی فهرمو ئه بی (ئیسیتغفار) بکات ئه گه ریش دل کرانه وه «به سط» رووی تی کردانی ئه ی فهرمو سوپاسی خوا بکه ، که

چاودێری ئەم دوو حالە «وقوفی زەمانی» یە ، بەم فەرمودەیەدا وادەرئەکەویّ حالەتی (قەبض) لە غەفلەتەو ، وە حالەتی (بەسط) لە ئاگادارییەووە سەرچاوە بگرن .
 ١٠ - بای قەبض و بەسط لەبەشی موصطەلەحات دا کراوە .

١٠ - وقوفی عەدەدیی :

بریتی یە لەو هی لەکاتی ذیکری نهفی و ئیسات دا که ئەبێ هەناسە پەنگ بدرێتەووە لەم کاتەدا ذیکرەکان بەتاک ئەنجام بدرێن واتە جاری یان سی ، یان پینج ... هتد ، هی واهەیه ئەتوانی تا بیست و یەك جار بە یەك هەناسە ذیکر ئەکات ، جا ، بەم چاودێری کردنی ژمارە ی تاکە ئەلین وقوفی عەدەدیی ، واتە ریبوار (واقیف) بیّت ، ئاگاداریی ژمارە ی ذیکرەکانی تاک بیّت .

بیگومان ئەم ذیکرە بە زمان نیە بەلکو بە دلە ، واتە بە دەروونە ، ژمارە کردنە کەیش هەروا ، نالی بە زمان بیّت ئەبێ بە دەروون بیّت .

ئەبێ ئەو هەش بزانی بە ئەنجام دانی ئەم پەوشە بەرھەمی مەعنەوی زۆر دەستی ریبوار ئەکەوی ، وە ئەم پەوش و دەرامەدی پەوشانە ، لە ماوە ی صەدان سال دا ئەو ئەندە تاقی کراونەتەووە بۆنەتە بەدیهی یاتی تەریقەت ، وەلای ریبواران ئاشکراو پڕونا کە .

«عبد الرحمن ، جامی» (٨١٧-٨٩٨) ک ، خواوەنی «نَفحاتُ الانس» ، لە ریسالە ی نوری یەدا کە دەست خەتەو نوسخە یینکی وا لە «دار الکتب المصریة» دا ، ئەلی وقوفی عەدەدیی ، بۆئەو تە ئەو ریبوارە بزانی کە ی، واتە لە چ ژمارە یینکا ئەو ذیکرە بەرھەم ئەدات ، زووتر گوتمان ئەگەر گەیشتە بیست و یەك جار وە بەرھەمی مەعنەوی نەبو دیارە مەرجەکانی بەباشی ئەنجام نەداوە ، جابۆئەو چاودێری لە ژمارە کان ئەکات تا بزانی ئایا بەرھەمی هەیه یام نا ئەگەر گەیشتە بیست و یەك و بەرھەمی نەبو بگەریت وە کەموکوری کارە کە ی بدۆزیتەو ، شاهی نەقشە ند خوی تەفەرمی ، ئەم لە پێش چاوگرتنی ژمارە یە بۆئەو تە هۆش و بیری ئەو کە سە نەروات بەم لاو بەولادا .

عه لائوددینی عه تار ئه لی که لک وه رگرتن له ذیکر به وه نه که زوړیت به لکو به وه ته به ئاگاداری وه چاودیری ته نجام بدریت ، نهو ئاگاداری و چاودیری به ش نهیته وقوفی زه مانئ و عه ده دی .

۱۱ - وقوفی قهلبی :

شاه عبد اللهی دهلوی ، ئه لی وقوفی قهلبی بریتی به له ئاگاداری بونی پریوار له حالی دلی خوی واته دلی بخاته ژیری چاودیری به وه وه ههول بدات بوته وهی بزانیته ئایا دلی ذیکر ته کات بام نا . له هه مان کاتا نه بی تیکو شئ شیوه ییک بۆدل دانه نی ، واته شکلی دلی گوشتین له پیش چاو لابه ری ، ههروه ها بۆ ناوی خودایش که (الله) به ، نهو شیوهی نویسه نه گریته پیش چاو به لکو مه به ستی ذاتی (الله) بیت ، که خودای هه ردو جیهانه .

که واته وقوفی قهلبی راوه ستانه به سه ری دل وه وه کو (مه نور) وه پی سپیراو که هه م ذیکر بکات وه هه م له خودا غافل نه بی ، وه هه م مه به ست له شوینی دل بیت نه ک شیوهی ، وه مه به ست له ذیکر مه ذکور بیت نه ک بیت وه ووشه ، له گه لی نه وه شا ئاگاداری دل بکات که دل چاوه پروانی نورو به ره که ت بیت لای ژوره وه ، بیگومان خودای گه وه شوینیکی دیاری کراوی بۆ نه وه له هه مو شوینیکا هه به ، به لام چونکه ، به ئیعتباراتی ئینسانی ، لای ژورو هی ریز گرتنه ، له به ری نه وه ، دلی روه و ئاسمان ، روه و لای ژورو ، چاوه پروانی نورو به ره که ت بیت .

به لای بهاء الدین محمد واته شاهی نه قشبه نده وه ئه م وقوفی قهلبی به له وقوفی زه مانئ و عه ده دی گرنگ تره ، چونکه ئه فه رمی وقوفی عه ده دی و هه زه مانئ هه رچه نده پی ویست وه به که لکن وه به هره ئه دن به لام ئه گه ریش نه کران ، کار په کی ناکه وی به لام وقوفی قهلبی زوړ پیویسته به جوړیک ئه گه ر مروف له کاتی ذیکرا ئاگای له دلی نه بو وه هه روا ذیکر هات به ده میا یان به ده رونیئا نه وه ره نجی به هه ده ر ئه پروات .

«زهنجیره‌ی نه‌قشبه‌ندی یه‌کان»

له‌وه‌لامی پرسپاری دوه‌م دا ته‌لیم هه‌روه‌کو شیخ محمد امین الکردی له‌کتیپی (المواهب) دا ته‌لی ، وه‌هه‌روه‌کو له‌کتیپی (قدسیه‌ی فه‌رمایشه‌کانی به‌هائوددینی نه‌قشبه‌ندا هاتوه .

ته‌ریقه‌ی نه‌قشبه‌ندی ده‌ست به‌ده‌ست ته‌روا تا ته‌گاته‌ سه‌ری پیغه‌مه‌هر (درودی خوای له‌سه‌ر). بو ته‌م گه‌یشتنه‌ سی زه‌نجیره‌ هه‌یه ، زه‌نجیره‌ی یه‌که‌می هی (ثالی به‌یته‌) واته‌ نه‌ته‌وه‌کانی چه‌زهرتی عه‌لی ، به‌بوونه‌وه‌ به‌ناوبانگه‌ به‌ (سلسلة الذهب) ، واته‌ زه‌نجیره‌ی زی‌پرین ، که‌ به‌م جوهریه .

۱ - چه‌زهرتی موحه‌محمد (درودی خوای له‌سه‌ر)

۲ - چه‌زهرتی عه‌لی

۳ - ئیام حوسه‌ین

۴ - ئیام زه‌ینول عایدین

۵ - ئیام باقر

۶ - ئیام جه‌غفه‌ری صادیق

۷ - ئیام موسی کاظم

۸ - ئیام ره‌ضا

- ۹ - شیخ مه‌عروفي که‌رخي
- ۱۰ - سیرری سه‌قطي
- ۱۱ - جونه‌یدی به‌غدادی
- ۱۲ - شیخ ئه‌بو‌عه‌لی رودباری
- ۱۳ - ئه‌بو‌عه‌لی کاتب
- ۱۴ - ئه‌بو‌عوسمانی مه‌غریبی
- ۱۵ - ئه‌بولقاسیمی گورگانی
- ۱۶ - شیخ ئه‌بو‌عه‌لی فارمه‌دی .

له شیخ ئه‌بو‌عه‌لی دا هه‌رسی زه‌نجیره‌که یه‌ك ئه‌گره‌وه چونکه له هه‌ردولاوه ئیجازه‌ی ئیرشادی موطله‌فی وه‌رگرتوه ، وه‌زوتر له شیخ مه‌عروف دا دوو زه‌نجیره له زه‌نجیره‌کان بونه‌ته‌وه به‌یه‌ك .

زه‌نجیره‌ی دووه‌هم بریتی یه ، له .

- ۱ - هه‌زره‌تی موحه‌مه‌د درودی خودای له‌سه‌ر .
- ۲ - هه‌زره‌تی عه‌لی .
- ۳ - حسن البصري
- ۴ - داوود الطائي
- ۵ - معروف الكرخي

ئه‌وه‌تا سه‌یر ئه‌که‌ین شیخ مه‌عروفي که‌رخي له‌دوولاوه ئیجازه‌ی دراوه‌تی .

هه‌روه‌کو له‌پاشان ده‌رئه‌که‌وی ئیام جه‌غه‌ری صادیقیش له‌دوولاوه ئیجازه‌ی دراوه هه‌م له‌لاینی باوای باوکی یه‌وه هه‌زره‌تی عه‌لی ، وه هه‌م له‌لاینی باوای دایکی یه‌وه هه‌زره‌تی ئه‌بو‌یه‌کر .

ئه‌وه‌ی شیاوی باسه‌ کاتی خۆی دۆستی به‌رێز زاناو شاعیرو خه‌ت‌خۆش وه ئه‌دیب ، سه‌یید طاهیری هاشیمی به‌و خه‌ته‌ جوانه‌ی خۆی هه‌مو زه‌نجیره‌کانی

به زیاديشه وه به جوانی بۆنوسيوم به ئومیدی خوا لهم کتیبه دا چاپی ئەکەم ،
 ههروهها ئەو زەنجیره یەش که له کتیبه کهی قودسی یەدا چاپ کراوه ئەویش
 چاپ ئەکەین ، وه من خۆیشم به وجۆرهی ، خەتم ، له زەمانی باوکما خۆینزاوه تهوه ئەنوسم ،
 خەتم بریتی یه لهو ذیکرهی ئیواران و به یانیان په پره وانی نه قشبه ندي ئەنجامی ئەدەن ،
 له پێشا یادیک له مردن ئەکەن ، یادیک له پیری ئەو سهرده مه ئەکەن ، سه له وات
 ولا حول ولا قوه الا بالله ، وه یاباقی انت الباقی ، هه رکامه ی به راده ی دیاری کراو
 ئەخوین ، وه قورئانیس ئەخوین ، وه وێنه ی ئەوالی ئەم قورئان و خەتمه ئەنیرن بۆ
 رۆحی مورشییدی خۆیان ، ههروهها بومورشییدی ئەو وه مورشییدی ئەو ، تا ئەگاته
 سهری چه زهاتی موحه مەد ، (د) ئەمه له کاتیکایه ، چرا کوژاوه تهوه خه لکه کهش چاو
 ئەنوقین ، ئەوهش هه ر بۆ ته رکیزه ، وه بۆ ئەوهی بیرو هوش به ملاو لادا نه روات ،
 ئەم خۆیندانه هه ریه کهی ئەندازهی خۆی ههیه ، ئەمه زۆر به کورتی ، ته نها بۆ
 ئەوه بو تیگه ن خەتم به چی ئەلین .

زۆرجار مورشید خۆی له و کۆره دا به شداری ئەکات ، وه زۆر وایش ئەبی لهو
 کۆره دا رۆوی دلی ئەکاته یه ک یان چه ن که سی لهو خه لکه وه به هه مه ندیان
 ئەکات ، بهو رۆی دل تیکردنه ئەلین ، ته وه ججوه ، جاری وایش ئەبی ، جگه
 خۆیشی چه ن که سی له خه لیفه کان هه ل ئەسینی بۆ ته وه ججوه ، بیگومان ئەوهی
 شیخ هه لی ئەسینی نیشانه ی ئەوه ته گه ییوه ته پایه ییکی وا ئەم سپارده یه پی بسپرن ،
 به لام ئەم کاره هیشتا سه ره تاییکی که می ته ر یقه ته .

مورشید ئەگه ر مورشید بو حازریش نه بی هه رکه سه به پی ئاماده یی خۆی ،
 به هره ی لی وه ئەگریت ، کاتی وا ههیه ئەوهی ئەو مورشیده له ساتیکا بۆ
 ریواریکی ئەکات ، خۆی به ده سال تیکۆشان بۆی نا کریت .

من تائسته چه ن جاریکی تریش عه رزم کردن من خۆم به هیچ نازانم ئەمانه ی که
 نوسیمه هی بری ورده شاره زانی یه و هی ئەو سه رچاوانه یه که وان به ده ستمه وه .

له گه لی ئەوه شا سه رفرازم به وهی باوکم چه زهاتی شیخ علاء الدین (ته ر یقه ته)
 ته لقین کردوم) ، که واته هه ر چه ند نه متوانی لهو سه رچاوه ی فه یزه به هه ره مه ندم وه خوا
 نه یکرده نه صیب ، به لام ئەو دل خۆشیه م ههیه هه روا که رۆلیم هه روایش رۆلای

مه‌عه‌ویم وه خۆم به یه‌کی له په‌په‌هوانی ئه‌و ذاته دائه‌نیم ، سا خوايش به په‌په‌هوی
ئه‌وان که په‌په‌هوی به له په‌په‌هوانی راستی موحه‌مه‌دی وه‌رم گریت .

ئه‌مه‌ش زه‌نجیره‌ی ته‌ریقه‌تی نه‌قشه‌بندی له مورشیدی خۆمه‌وه ، واته
له‌باوکه‌مه‌وه . وه ناوه‌کان له‌سه‌ری شیوه‌ی خه‌تی عه‌ره‌بی ئه‌نوسم چونکه هه‌مویان
عه‌ره‌بین .

- ۱ - شیخ محمد علاء الدین ،
- ۲ - شیخ عمر ضیاء الدین
- ۳ - شیخ محمد بهاء الدین
- ۴ - شیخ عثمان سراج الدین
- ۵ - شیخ مولانا خالد نقشبندی
- ۶ - شاه عبد الله الدهلوی
- ۷ - شمس الدین حبیب الله جان جانان مظهر
- ۸ - سید نور محمد البدوانی
- ۹ - سید محمد سیف الدین
- ۱۰ - شیخ محمد معصوم .
- ۱۱ - الامام الربانی شیخ احمد الفاروقی .
- ۱۲ - شیخ محمد باقی .
- ۱۳ - محمد خواجگی أمکنی .
- ۱۴ - درویش محمد
- ۱۵ - شیخ محمد القاضي الزاهد .
- ۱۶ - شیخ عبید الله الأحرار .
- ۱۷ - شیخ یعقوب الجرنخی
- ۱۸ - شیخ علاء الدین العطار
- ۱۹ - شیخ محمد بهاء الدین (نقشبند) .
- ۲۰ - شیخ سید کلال
- ۲۱ - شیخ محمد بابا سماسی
- ۲۲ - شیخ علی الرامتینی

- ٢٣ - شَيْخُ مُحَمَّدٍ انْجِيرِ فَنَوَى
- ٢٤ - شَيْخُ عَارِفِ رِيوْغَرِي
- ٢٥ - شَيْخُ عَبْدِ الْخَالِقِ غَجْدَوَانِي
- ٢٦ - يَوْسُفُ الْهَمْدَانِي
- ٢٧ - أَبُو عَلِيٍّ الْفَارْمَدِي
- ٢٨ - أَبُو الْحَسَنِ الْخَرَقَانِي
- ٢٩ - أَبُو يَزِيدَ الْبَسْطَامِي .
- ٣٠ - سَيِّدُنَا جَعْفَرُ الصَّادِقُ .
- ٣١ - قَاسِمُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي بَكْرٍ الصَّدِيقِ
- ٣٢ - سَلْمَانَ الْفَارَسِي
- ٣٣ - سَيِّدُنَا أَبُو بَكْرٍ الصَّدِيقِ
- ٣٤ - سَيِّدُنَا وَحْيِينَا وَشَفِيعُنَا مُحَمَّدٌ . (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)

۱) درختی زنجیره‌ای ریازی نه‌قشبه‌ندی

بۆچی، وه له که یه وه،

ئهم ری یازه ناو نراوه نه قشبه ندی . ؟

ههروهه کو له چۆنیته زه نجیره ی گهوره پیاوه کاندایان ده رکهوت وههروهه کو له کاتی لیکۆلینهوه ی سه رچاوه ی ته سه ووف دا باسان کرد ، ... ته سه ووف په پیره و ی یکی موبه موبه له ئاینی ئیسلام وه له گوشتارو کردارو ده ستوری پیغه مبهری ئیسلام .

له زه مان ی په یامبه ر خۆشیا که سانیکی وا هه بون زیاتر له هاوه له کانیا ن سه رگه رمی خوا په رستی بون به ئام هه مویان به هو ی هاوپی ئی ته و سهروه ره وه به ناوی ته صاحب ، واته ، هاوه ل ناوئران ، پاش ته ویش هه رچی وه زعی ریه رانی ئیسلام رووی نه کرده دنیاو تیکه ل بونی له پرا ده به ده ری دنیاو هه ول دان بو ده ست که وتی دنیا یی ، پری له خواناسان و خوا په رستان زیاتر دورته که وتنه وه له دنیا وه سه رزه نشی ته وانه یان نه کرد که خده یان داوه ته ده ست که وته دنیا یی به کان .

ئه م چۆنیته له زه مان ی «تابعین» دا بو ، تابعین چینی پاش ته صاحب بون ، ناوی ته صاحب وه تابعین ته وه نده پیرو زبو ته و خوا په رست و که ناره گیرانه هه ر له ژیری ته و ناوانه دا مانه وه ، به ئام له ناوه راستی سه ده ی دوه م به م لاوه ورده ورده که ناوی تابعین تیا نه چو ناوی زاهید، یان عاید، وه ته و جوړه ناوانه بونه هی خوا په رستانی که ناره گیر ، له ئاکامدا له دوا یی سه ده ی دوه م دا بو ، که ناوی صوفی برا به باللی ته و خوا په رستانه دا که ته و زه رق و به رقه نه ی خه له تاند بون وه هه ر له سه ری ته و جوړه خوا په رستی به مانه وه که گه و ره پیاوانی ته صاحب وه تابعین له سه ری بون .

له پاشی ئه م هه موه خویند نه وه و لیکۆلینه وه ئیسته هیچ گومانم نه ماوه ، پۆشینی پۆشاکی ئی زه رق و به رقی خوری گرنگترین هو یه بو ته وه ی ئه م ناوه ی پریی به سه ری ته و خوا په رسته که ناره گیرانه دا ، له م ماوه یه دا باسێکم سه باره ت به په پوله ی بال سوتاوی مه حبه به ت رایعه ی عه ده و نی به ته خوینده وه ته لی له کاتی سه ره مه رگا به ژنیکی هاوه لی خو ی گو ت ، که مردم بم شو وه به م عه با خوری به ی خۆم که له به رمایه که فم بکه ، ههروه ها له کتیی «تذکره الاولیا» ی فه ریدو لادینی عه تار دا (۵۱۳ - ۵۸۶) ، له باسی حه سه نی به صری دا ته لی له کاتی وه عظ دا تا رایعه نه ها تایی ده ستی نه نه کرده مه وعیظه وه ته یگوت ئه م هه موه گه رمی و به ره که تی وه عظم هی ته و پیره ژنه خوری پۆشه یه .

مه به ستم ئه وه ته بلیم ته نانه ت ئه وژنهش که صوفی مه سلهك بوه له گهرمای به صره دا پوشاکی خوری له بهر کردوه .

مه به ست لهم پيشه کی یه تاراده پی دوباره یه ، ئه وه ته بلیم تائه وکاته ناوی ته ریه ته بهم جوړه ی ئیسته نه بوه وه ههر ناوی ئه صحاب وه تابعین بوه ، ههروه کو ناوی مه زهه بیش که نه بوه له پاشان ههم مه ذههب ههم ته ریه ته به ناوی قاره مانه کانیا نه وه ناو نراون ، ئه گهر ئیامی ئه بوچه نیفه وه ئیامی شافعی ییک نه بوایی ناوی مه ذههب پی حه نه فی و شافعی نه ئه بو وه ئه گهر عبد القادری گه یلانی و به هاء الدینی نه قشبه ندیک نه بوایی قادری و نه قشبه ندیک نه ئه بو ..

نه قشبه ندی یه کان ئه لێن له سه ره تادا ئه م ریازی ئیمه پی گوتراوه «صید دیق یه» واته ته ریه ته حه زره تی ئه بو به کری صید دیق ، پاشان بوه ته طه یفورییه ، ته ریه ته بایه زیدی به سظامی ، که ناوی ، طه یفور بوه .

لیره دا ئه لیم ئه مه ، وا ناگه یینی که ئه بو به کریان عه لی خو یان ناویکیان دانا ییت بو ری ره ویکی تاییه ت ، مه به ستمی ئه وه ته ماموستا به ماموستا ، یان بلین مورشید به مورشید ده ست به ده ست ئه گاته وه لای ئه بو به کر ، یان عه لی ، خوا یان لی رازی ، یان ئه وه ته ئه لێن ئیمه په پره وی راهنایی و کرداریکین که ئه بو به کر پاش فه وتی حه زره تی موحه ممد راهنایی ئه وانی کردوه ، له پيشا گوتمان پیغه مبه ر فه رمویه تی ، خوا ی گه وه ره شتیکی نه رشتوه ته سنگی من که من نه ی ریژه سنگی ئه بو به کر «ماصب الله في صدری شیئاً الا وصیته في صئر ابي بکر» ، دیاره ئه م رزاندنه مادی نه بوه ، به لکو مه عه نه وی یات وه مه عریفه ت و حیکمه ته ، ئه سراریکه ببینه هوی خوش به ختی ، «ئمه له بازاری ته سه ووف دا پی ئه لێن ، ضیمنی یه ت» واته مه قامه که ، به ریشه و بناغه هی یه کیکه ، به لام ئه وکه سه ته توانی که سیک تر بچاته سایه ی خو ی ، وه له ونیعه مه ته بهر خور داری کات ، وه کو له باسی (اندراج النهایه فی البدايه) وه باسی خه لیفه دا په نجه مان بو راکیشا .

یان که ئه فه رمی «أنا مدينة العلم وعلى بابها» .

که وابو چ ته ریه ته وه چ مه ذههب هه رچه ن به ناوی بری گه وه ره پیا وه وه ناو ئه نرین به لام ئه مه ئه وه ناگه یینی ئه وانه خو یان شتیکی تازه یان هاوردیته ناوی ئیسلامه وه ، به لام بریتی یه له وه ی ئه و دانشمه نده له شه رعا یان ئه و خوا وه ن که ماله

لهوهرعا رهوشهكانيان نوسيوتهوهو دايان رشتوته قالی که خوازيار بتوانی بهئاسانی که لکیان لی وهرگریت وه بههلهدا نهچیت .

ئهروینهوه سهری باسهکه ، ئهئین مادام ههزرهتی ئهبویهکر ئاوا له فیهی پهمبهه بهرخوردار بوییت ، ئایا نابی ئهویش پهپهوهی لهوژاته بکات و ئهم خهپرو بهرهکته و حیکهت و مهعریفهته بداتهوه دهستی ئهمینیک له ئوممهتی موحههمهه د بۆئوهی بیته هوئی خوش بهختی و کامههانی ئهوهکهسانهی ئامادهن بۆ بهجی هیئانی مهرجهکانی لایق بون بۆ ئهوه خهلاته ؟ .

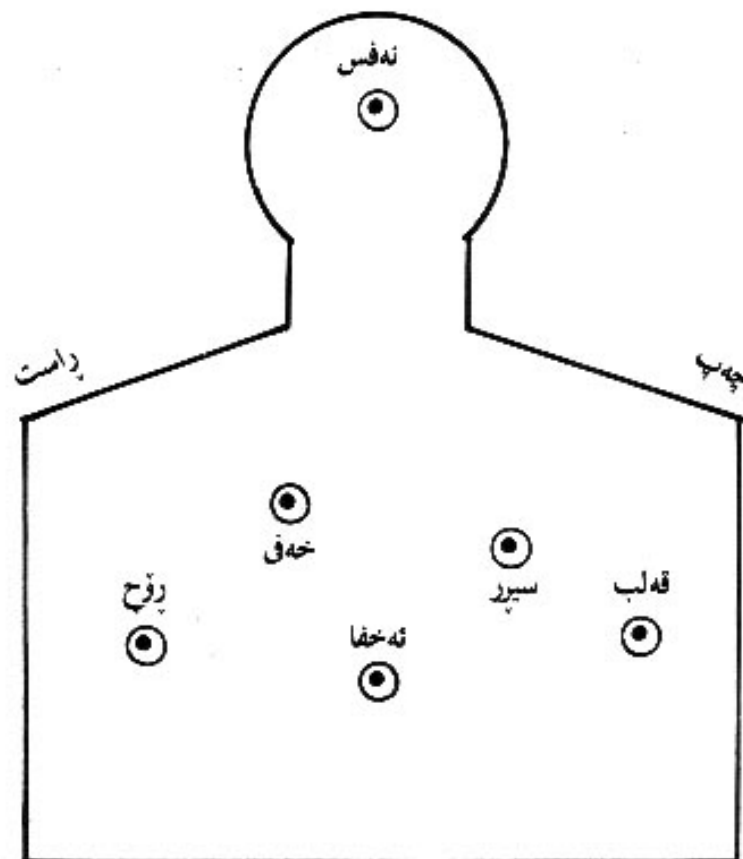
بهم جوهره ئهیین پریک له ریگهتی ئالی بهیتهوه ، پریک له ریگهتی ههزرهتی ئهبویهکرهوه ، پریکی وهکو ئیام جهعفهری صادیق لهههردوو ریگاکهوه لهو خهلاته پیروزه بههرهمنده ئهبن وه ئهبنه هوئی هیدایهتی ملیونها کهس له ئوممهتی موحههمهه د ، بهناوی پهپهوهانی ریبازهکانی تهصههوف ، ئیتر ههر تهریقهتیک بییت ، مهبهست پهپهوهی کردنه له دهستوری قورئان وهگوفتارو کردارو دهستوری ههزرهتی موحههمهه د ، چ شافیعی چ ههنهتی چ نهقشبهندی چ قادرنی چ ریفاعی ، مادام ئهوهکهسه شوین کهوتهی فهرمودهی پیغههمهرو دهستوری قورئان بو ، ههم خوی خوش بهختهو ههم ئهبیته هوئی خپرو بهرهکته بۆ موسولمانان ، ئهگه ریش ئهوهکهسه خوی چهوت رهوو لاری گربو ئیتر نهگوناھی ئهبو حهنیفه بهوه نههی شافیعی ، نهتاوانی بههائه ددینی نهقشبهندهو نه غهوئی گهیلانی .

کهواته ئهوانهی له کردارو گوفتاردا وه له بهدهست هیئانی ئهوارو ئهسراری مهعریفهت دا شوینی ههزرهتی ئهبویهکرهوتبون ، خویان ناو نابو صیددیقی ، یان ئهوانهی پاش خویان که له پهپهوهانی ئهوان بون بهوانهی پیشی خویان گوتوه صیددیقی ئهمه تا بایهزیدی بهسطامی ، له بایهزیده بهم لاوه بهم ریبازه گوتراوه تهریقهی طهیفورنی ئههگاته سهری خواجه یوسفی ههمههانی بهتایبهت خواجه عهبدولخالیقی غهجههوانی لهویش بهم لاوه تا موحههمهه د بههائه ددینی نهقشبهندی پی گوتراوه ریبازی خواجهگان ، وه لهم ذاته بهم لاوه بهم ریبازه گوتراوه نهقشبهندی ، وه تائه مرو بهم ناوهوه ماوه تهوه .

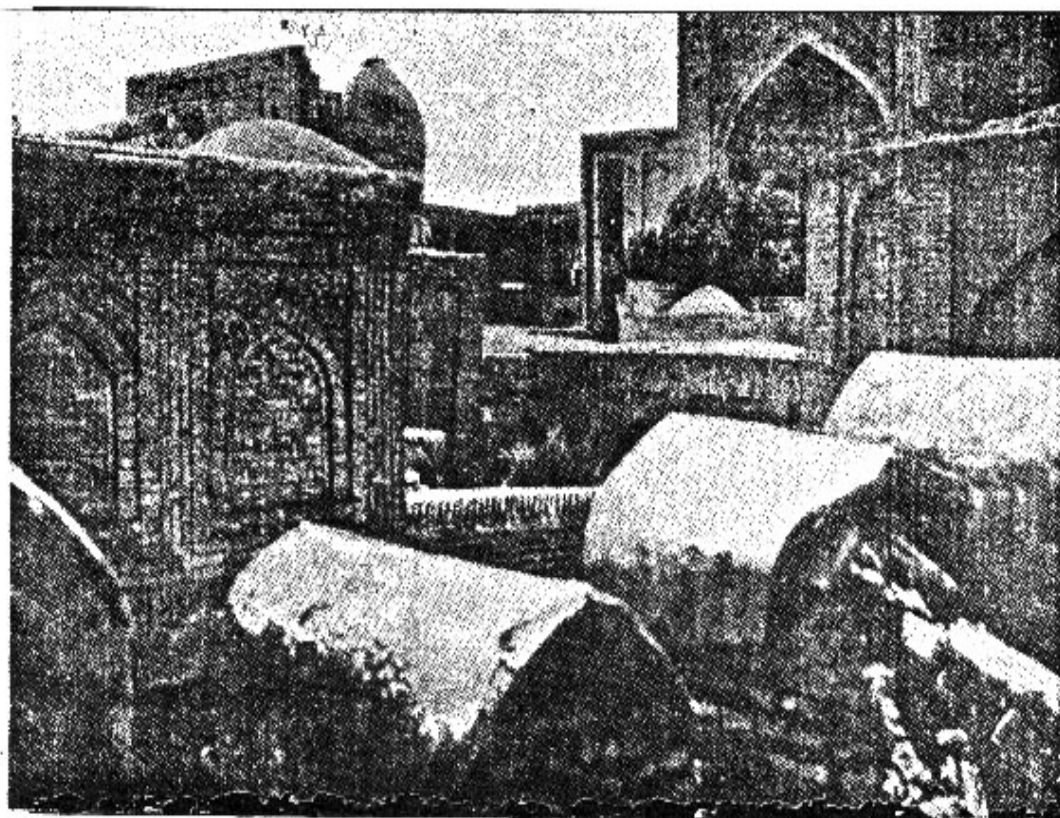
سهبارهت بهوشهی خواجه ، لهو سهردهمهه دا له مهلبهندی بوخارادا چ له فهران رهوانی تهیموری یهکان وه چ بهرلهوانیش ، به گهوره پیاوانی دین و تراوه خواجه ، خواجه بهواتای سهروهه ، سهید ، وه گهوره پیاوی دین هاتوه .

له پاشی شاهي نه قشبه ند پرچار به هوی هه لکه وتنی گه وره پیاوانیکی وه کو عویدالله نه حرار یان ئیامی ره بانی «موجه دید» هوه ، یان مهولانا خالیدی نه قشبه ندی ، ته ریه ته به ناوی نه وانیشه وه ناو تراوه وه کو نه حراری به ، یان موجه دیدی ، یان خالیدی ، به لام سهیر نه که بن گه وره نی و پایه به رزی شاهي نه قشبه ند به زاده ئیکه ناوی هیچ که له مهردی ته نانه ته گه وره ئیکی وه کو ئیامی ره بیانیش نه توانیوه ناوی نه و بشاریته وه ، تائسته ش ناوی نه م ریازه هه به نه قشبه ندی ماوه ته وه .

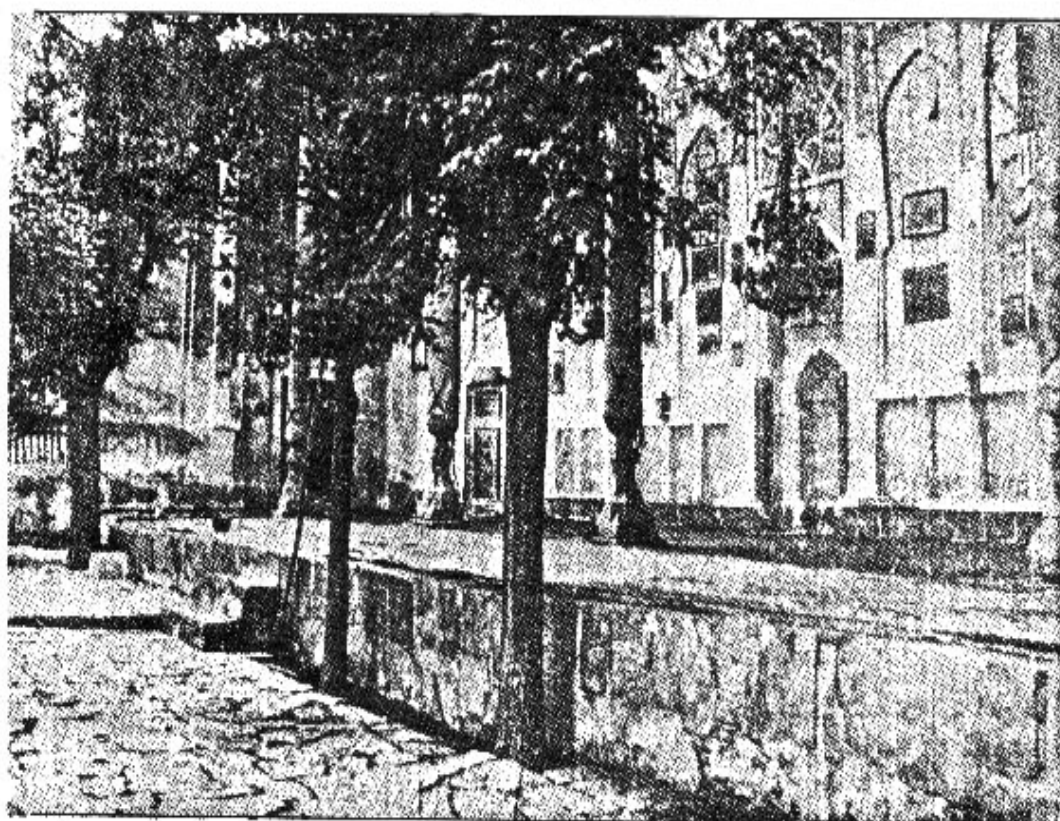
له هه موی گرنگ تر نه وه ته پاش شاهي نه قشبه ند هیچ کام له و گه وره پیاوانه ش خو یان نه وه یان پیشان نه داوه که مه قامیان له مه قامی نه و بالتر بیت ، هه وه کو له ریازی قادری دا که س خوی به هاو پایه و هاو مه قامی نه و ذاته واته شیخ عه بدولقادر دانه ناوه . که واته ئسته به کورته باسیکی ژبانی نه م گه وره پیاوه دوانی به باسی نه قشبه ندی دیرین .

وێنەی شۆنی له طاقه کان له سینهی مرۆف دا

وێنه ی ئارامگه و مزگه وق شاهي نه قشبه ند

وێنه ی ئارامگه و هه یوان مزگه وق به هاتوددینی نه قشبه ند

«ژبانی

به هائوددینی نه قشبه ند»

خواجه بههائوددين ، موحه مەدی کوری موحه مەدی کوری موحه مەد ،
 بهناوبانگ به نهقشبهند ، يان ، شاهي نهقشبهند يان موحه مەدی بوخارني ،
 له مانگی موحه رره می سالی «۷۱۷» ی کۆچی دا ، له گوندی «قهصری هیندوان» دا که
 له پاشان ناوئراوه به «قهصری عاریفان» وه که وتوته بهک تا دوو فرسه خي شاری
 بوخاراوه ، له دایک بوه ، بری له سه رچاوه کان ئه لێن سه ییده و حوسه یینی به ،
 باواگه وره ی ناوی «محمد جلال الدین» ه .

ئهم موحه مەد جه لاله دینه خوی موریدی «خواجه محمد بابا السماسی به ، که پیری
 ته ریه قه قی خواجه گانه ، وه کو گوتمان بهرله نهقشبهند بهم ریه زه گوئراوه ریه یازی خواجه گان .

خواجه موحه مەد بابا سەمەسی له «۷۵۵» ک دا له دنیا ده رچوه .

«محمد بهاء الدین» ته نها سی رۆژ له ته مه نی تی په ریبو خواجه ی سەمەسی که
 مورشیدی باوای بههائوددين بو ، بهخویو موریدو مه نسوینکی زۆره وه رنی که وته
 قهصری هیندوان واته گونده که ی موحه مەد بههائوددين ، باوای بههائوددين
 نه وه که ی گرت بهاوه ش وه بردی بو خزمه قی خواجه ی سەمەسی ته ویش زۆری پی
 خوش ته ییت وه ته لی من ئهم کۆر به یه م به رۆله ی خۆم قبول کرد ، وه موژده ته دات
 به موریده کافی که ئهم منداله ته ییت به پشه وای رۆژگاری خوی .

باوای بههائوددين زۆر هه ولی دا بو پهروه رده کردن و پی گه یاندنی ، له ته مه نی
 هه ژده سالی دا بو ژنی بو هینا وه هه ر له م کاته دا بو که هیشتا خواجه ی سەمەسی ما بو
 رۆیشت به خزمه قی وه بویه موریدی وه ماوه یێک سه رگه رمی سلوکی ته ریه قه ت بو ،
 پاش ته وه ی سەمەسی له سالی «۷۵۵» ک ، دا فه وتی کرد ، باوای موحه مەد
 بههائوددين موحه مەدی بردو پیکه وه رۆیشتن بو «سه مه رقه ند» ، به شوینی مورشیدی
 باشا ته گه ران که بتوانی بههائوددين پهروه رده بکات ، له وی رۆیشت به خزمه قی
 «ئهمیرکولال» که جی نشینی سەمەسی بو ، بههائوددين دهستی ئیراده قی دایه خزمه قی
 ئهمیرکولال وه بویه موریدی وه دهستی کرده سلوک وه ئیکو شان ، ئهمیرکولال
 فه رموی کاتی خوی خواجه سەمەسی ته مانه قی توی دا وه ته دهستی من وه فه رمویه قی
 موحه مەد کوری من هیه دریه مه که له پهروه رده کردنیا . بههائوددين دهستی کرده
 ذیکرو فیکرو برینی ریه یازی ته صه ووف وه پهروه رده کردنی ده روون وه ته زکی به ی

نەفس. «ئىستىعداد» ى لەرادە بەدەربو رېنگای مانگى بەرۆزى وەسالى بەچەن رۆژ
 ئەبرى، تا وای لى ھات رۆزى لەرۆزان «سیدامیرکولال»، ھەموى موریدەکانى
 کوکروە وە لەپیشى چاوى ھەمواندا بە بەھائوددینى فەرمو، وامن وەسیەتى
 مورشیدی خۆم خواجەى سەمەسى سەبارەت بە پەرورەردە کردنى تۆ ئەنجام دا وە لە
 پەرورەردە کردنى تۆدا درېغەم نەکرد، پاشان دەستی راکیشا بۆسەرى سینهى خۆى
 فەرموى ئەوێ لەسنگابو ھەموم دادۆشى بۆت، وە ئیتر مەمکەم وشكى کردو، من
 توانیم بالەندەى رەوانى تۆ لەناوى تۆیکلى (بەشەرى بەت) بێرمە دەروە لەچنگى نەفس و
 شەیتان رزگارت کەم وە بېتە گەورە پیاوى بۆخۆت وە تۆم کردە جى نشینی خۆم،
 بەلام بالەندەى ھیمەتى تۆ، بولەند پەرورە، وە منیش ئەمە ئەوپەرى توانایم بو لە
 پەرورەردە کردنا، لەمەولا ئیجازەت ئەدەم خۆیشت برۆ بەلکو پیاوى خودای بە
 دەسەلات تر پەیدا کەیت وە ئەوان بتوانن لەمەیش زیاتر سەرت خەن.

لێرەدا ئەنجەمەو ە یاد، من لەشویئىكى ئەم کتیبەدا گوتم، ئەکرى پرى کەس لە
 مورشیدی خۆیشیان زیاتر سەرکەون وەکو شاهی نەقشبەندو مورشیدەکەى، واتە
 سەید ئەمیرکولال جا ئەمەبو کە ئیستە باسم کرد. بەھائوددین پاش ئەوێ لەخەمەتى
 ئەمیرکولال رۆیشت ھەوت سالى تریش لای مەولانا عاریفى دیگ گەرانیش دا
 کە ئەویش ھەر ئەمیرکولال ئیجازەى ئیرشادی داو، واتە ھاو موریدی شاهی
 نەقشبەند بو مایەو وە سەرگەرمى خودا پەرستى بو، پاشان، ماوێ دوانزە سالی
 لای شیخىكى تورك کە ناوى «خەلیل ئاتا» بو سەرگەرمى خوا پەرستى و سولوك بو.

خواجە بەھائوددین ھەر بەدەمى بەرپۆە بردنى یاسای تەریقەتەو زۆر جار
 ئەرۆیشتە خەمەتى عولەماى شەرع ئەى خویند بەتایبەت ھەدیث وە پەرەوشى
 ئەصحاب.

بەھائوددینى نەقشبەند دوو جاریش چوہ بۆ ھەج، لەبەکى لەم سەفەرەدا کە
 لای داوہتە (ھەرات) (مەلیک (معزالدین) ئەمیری ئالى کەرت، زۆر ریزی لى گرتو،
 ھەر وەھا زۆر جار سەفەرى کردو و تیکۆشاوہ دنیای دەورو بەرى خۆى بینى و
 بناسى، چوہتە سەمەرقەند، رىوہرتون، سەمنان، مەرو، طوس، مەشھەد،
 تایباد، وە قزل رباطى کیش.

هه زهه تی خواجه به هه ئوددینی نه قشبه ند سه ره نجام له ته مه نی حه فتاوسی سالی دا شهوی دووشه مهی سی ی ره بیع ئهل ته ووهل سالی (٧٩١) کۆچی ی ئه م جیهانه ی به جی هیشت وه له گونده که ی خویا واته (قه صری عاریفان) ته سپه رده ی خا ک کرا، مه رقه دو ئارامگه که ی ئیسته ش هه ر زیاره ت ئه کریت.

به هه ئوددینی نه قشبه ند کاتی له دنیا ده رچو ده یان هه زار موریدی په روه رده کردبو که له ناوی ئه واندا زۆریانی گه یان دبو ه پایه ی ئیرشادی مو طله ق، وه له چه ندین پایه ی به قای پاش فه نا تیی په راندبون، وه جی نشینان و خه لیفه کانی ئه وانیش هه ر له به ره که تی ئه و ذاته وه صه دان وه هه زاران که سیان به به ره گه یان دوه یه کی له جی نشینه زۆر به ناو بانگه کانی خواجه موحه مه دی پارسایه که له سالی (٧٤٩) ک دا له بوخارادا هاته وه دنیا وه له سالی (٨٦٥) ک دا له شاری به لخ دا له دنیا ده رچو ه بیست ته ئلیفی لی به جی ماوه، یه کیکیان کتیی قودسیه یه که فه رموده کانی به هه ئوددینی مورشیده تی وه نویسیوه ته وه کورپکی له شوین جی ما به ناوی ئه بونه صر پارسا که ئه ویش له گه وه ره پیاوانی ته ریفه ی نه قشبه ندی یه، یه کیکی تر له جی نشینه هه ره به ناو بانگه کانی به هه ئوددینی نه قشبه ند که زنجیره ی ئیمه ئه روا ته وه سه ری ئه و، (شیخ محمد کوری محمد، به ناو بانگ به عه لا ئوددینی عه تار) ه که ئه ویش صه دان گه وه ره پیاوی گه یان دوه ته لونکه ی مراز وه ناوی ده یان خه لیفه ی پی گه یشتوی له کتیه کانی نه قشبه ندی دا هه یه له «حه دائق الوردیه» دا جگه ئه وه ی سه ر گوزه شتی ده یان له جی نشینانی عه لا ئوددینی نویسه ئه لی (وله خلفاء کنجوم السماء)، ئه وینه وه سه ری با سه که مان.

سه باره ت به ئارامگه ی شاهی نه قشبه ند له کتیی قودسی یه دا، گوتمان نویسی خواجه موحه مه دی پارسا یه کی له جی نشینه کانی به هه ئوددینی نه قشبه ند وه ده سالی ک له مه وه به ره به شیوه ییکی زۆر زانایانه و ریکوییک «ئه حمه د طاهر عیراقی» ناویک له چاپی داوه، پاش توێژینه وه و پێشه کی نویسن و ده ست نشان کردنی صه دان سه رچاوه ی ده ست خه ت و به که لک له کتیب خانه کانی جیهان دا، وه رازانده وه ی کتیه که به چه ند وینه ییکی میژوی وه کو وینه ی ئارامگه ی شاهی نه قشبه ند، ئه لی ئه لوفسن ناویک، (O. Olufsen) که رۆژ هه لات ناسیکی دانیارکی یه وه له ساله کانی «١٨٩٦ - ١٨٩٩» دا له بوخارادا بوه، نویسیوه تی